ORFANII

GEORGIANA
SANDU

VOL. 1 BLESTEMUL RENAȘTERII

ORFANII

Vol. 1 Blestemul Renașterii

GEORGIANA SANDU

Această lucrare electronică este protejată prin copyright, iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, punerea la dispoziţia publică, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, stocarea pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul autorului, sunt interzise.

© GEORGIANA SANDU 2020

ORFANII

VOL. 1 BLESTEMUL RENAȘTERII

GEORGIANA SANDU

Pentru Eduard, viitorul meu soț.
Ar fi trebuit să ne planificăm nunta,
dar soarta a avut alte planuri
și a luat naștere această carte.
Nu aș fi reușit fără susținerea ta constantă.
Te iubesc!

PROLOG

Am cunoscut o mulțime de sentimente până în faza asta timpurie a vieții și am învățat, sincer, pe propria piele, că vinovăția era printre cele mai rele.

Tot timpul am crezut că eram *salvatorul*.

Am fost doar *distrugătorul*.

Din cauza mea începuse totul. Inconștient, devenisem focul ce crease incendii în viețile tuturor celor pe care îi iubeam.

Nu era de mirare că lumea ne spunea "Orfanii". Am crescut într-o familie mare, sau, mai bine zis, o casă mare, dar am fost întotdeauna singuri și, când am descoperit iubirea, am pus stăpânire pe cea mai periculoasă armă, iar cadavrele au început sa ne cadă la picioare.

Nimic nu a fost întâmplător, totul era conectat, iar eu eram declanșatorul.

1. UN ZÂMBET ȘI O MULȚUMIRE

Nimeni nu cunoştea fericirea de a deschide ochii dimineața mai bine decât un bolnav care a scăpat de la moarte. Aşa că îmi făcusem un obicei din asta şi aveam de gând să mă trezesc zâmbind indiferent cât de dificilă se anunța a fi ziua respectivă.

Și ziua asta avea să fie grea.

Liceul începuse abia de o lună, iar eu mă sufocam în lecții, teme, proiecte şi toate activitățile extracurriculare la care mă înscrisesem, având stupida impresie că o nouă inimă îmi va da puterea lui Superwoman şi le voi putea face pe toate. Cu siguranță puteam face mai multe, dar mai mult ca sigur voi avea nevoie de un alt transplant până la sfârşitul anului. Nimeni nu mă mai menaja, nimeni nu mă mai cocoloşea şi nu mă privea cu acel zâmbet trist ce spunea: "E pe moarte, iart-o!"

Am urât acel zâmbet şi oricât de greu mi-ar fi fost acum, era al naibii de bine să îmi forţez limitele la maximum.

Am sărit din pat, ca o jucărie cu baterii noi. Seara trecută am lucrat până târziu la proiectul de la biologie şi m-a secat atât de tare, încât nu am

mai reuşit să îmi strâng nici cărţile de pe birou. După un duş rapid, mi-am făcut ghiozdanul cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, mi-am frecat dinţii cu periuţa. Abia acum am reuşit să simt avantajul de a avea propria baie. Până anul trecut, cei trei paşi până la uşă erau ca traversarea unui hol de muzeu.

Am început să dansez şi să mă fâţâi prin cameră, doar pentru că puteam, pentru că era prima dată, după nouă ani, când puteam să fac asta fără să simt că mă sufoc.

Pe la opt ani, doctorii au descoperit că inima mea nu funcţiona prea bine. "Prea" fiind cuvântul folosit atunci. Un an mai târziu a devenit "deloc" bine.

Fibrilaţie atrială.

Ăsta a fost diagnosticul, o boală ce obosea inima, determinând-o să lucreze mai mult decât era necesar. Nu a putut fi tratată, nu am răspuns deloc bine la tratament în primul an şi astfel a fost catalogată ca fibrilaţie atrială permanentă, probabil moştenită genetic, ceea ce a dus la un lung şir de chinuri. Situaţia mea a fost una extremă. Atât de extremă, încât am intrat în topul celor mai tineri bolnavi de insuficienţă cardiacă din ultimul deceniu. Uneori simţeam că aveam în piept un motor de Ferrari, ce bubuia fără încetare, apoi, obosită, inima îmi devenea o broască ţestoasă pe ducă. Atacurile de panică erau la

ordinea zilei, însoțite de o groază de alte probleme, cum ar fi amețeala, confuzia, dureri atroce în piept, până când am ajuns la faze de leșin tot mai dese, pierderea definitivă a memoriei pe perioade scurte de timp și lipsa totală de energie. Vârsta fragedă și restul organelor, complet sănătoase, m-au ajutat să îi fac față, cu greu, până la șaisprezece ani, când contracțiile camerelor superioare au devenit periculos de neregulate. Atunci doctorii au decis că transplantul era vital pentru supraviețuire. Mi-au mai dat maximum doi ani de viață, într-o stare vegetativă, dar a trebuit să suport doar unul.

Am strâns între degete medalionul. Mi-am jurat că nu aveam să mă gândesc vreodată la *ea*, la accident, deși asta s-a dovedit a fi mai greu decât am crezut. O să îi mulțumesc în fiecare zi. Un zâmbet și o mulțumire, nu era mult și măcar atât puteam să fac în fiecare zi.

— Mulțumesc! am șoptit, apoi am închis ochii.

M-am îmbrăcat cât am reușit de practic. Vremea părea să fie extrem de nehotărâtă și nu voiam încă să îmi testez noul sistem imunitar cu o răceală. Blugi și un tricou simplu, negru, alături de geaca de piele și bocanci. Mi-am pus ghiozdanul pe un umăr și am ieșit din cameră. Când m-am îmbolnăvit, părinții m-au mutat la parter, pentru ca deplasarea să fie mai ușoară și

inima mea să nu o ia razna din cauza efortului ce putea fi evitat. Acum însă insistasem să am camera la etajul trei, să urc şi să cobor treptele de zeci de ori, pentru că acum puteam să o fac, chiar dacă nimeni nu mai avea cameră acolo şi eram singură pe un etaj întreg.

În bucătărie, Lena se agita cu sucul de portocale, omleta ce părea să se ardă şi telefonul dintre umăr şi ureche. A tresărit, văzându-mă intrând pe uşă şi a încheiat discuţia telefonică, din două cuvinte.

— Îmi pare rău, încă nu m-am obişnuit cu faptul că nu mai e nevoie să îţi aduc micul dejun la pat.

Am zâmbit scurt şi am luat o banană din fructieră.

— Mama şi tata au plecat?

S-a prins că i-am ignorat afirmaţia, aşa că a devenit serioasă. Eu mă gândeam mult la boala mea, mult spre non-stop, dar nu îmi plăcea să vorbesc şi cu alţii despre asta. Lena a aprobat din cap şi s-a întors să salveze omleta.

— Da. Nu mă întreba de ce, dar păreau supăraţi azi-dimineaţă. Probabil o altă problemă la hotelul ăla din Los Angeles. Am pufnit uşor, apoi mi-am dat ochii peste cap, pe la spatele ei. Era de douăzeci de ani în casa asta şi încă nu îşi dăduse seama că mama şi tata plecau supăraţi şi la prima oră a dimineţii, doar atunci când se certau.

Moștenirea se trăgea din familie, o lungă și impozantă listă de magnați în domeniul hotelier, dar problemele au început să apară când tata a devenit fascinat de domeniul construcțiilor, iar mama nu a acceptat prea bine vestea că numele "Welron" și sigla simandicoasă „MW" – inițialele lor – nu avea să mai apară doar pe hoteluri.

— Bună dimineața, Dax.

De data asta eu am fost cea care a tresărit, apoi am întors capul și l-am văzut pe fratele meu intrând în bucătărie.

— 'Neaţa, a răspuns din instinct, deşi nu părea cu adevărat conştient de prezenţa noastră. Reuşise să își tragă blugii pe el, dar nu găsise energia de mai mult, așa că era desculț și la bustul gol. Mi-am abținut zâmbetul amuzat din colțul gurii. Părul blond era ciufulit și când a reușit să mă observe în sfârșit și să deschidă complet ochii adormiți, reacția lui a fost asemănătoare cu a Lenei. S-a holbat puţin la mine, apoi, amintindu-şi că nu mai exista riscul să cad pe jos sau să încep să mă sufoc, mi-a zâmbit uşor. Ăsta era motivul pentru care Dax era persoana mea preferată la ora actuală, el nu lega orice conversație de fosta mea boală. Pe de altă parte, nici nu puteam spune că aveam alte conversaţii mai fructuoase. Am crescut în aceeaşi casă, aveam acelaşi nume de familie în buletin, dar cam atât. Nici la partea cu locuitul în aceeaşi casă, balanţa nu atârna prea greu. Erau

vecini care se vedeau mai des şi conversau mai mult decât o făceam noi. Au fost mereu două etaje între noi, acum mai era doar unul, pentru că el avea camera la doi.

Eram fraţi vitregi, deşi termenul "străini" era mult mai potrivit.

Am auzit bâzâitul muzicii înainte să o aud pe ea intrând. Danica şi-a târşit picioarele spre noi, chiar mai somnoroasă decât Dax, iar încercarea de a se trezi cu căştile spărgându-i timpanele părea că nu funcţiona. Nimeni nu s-a obosit să o salute, Lena doar i-a făcut cu mâna, a primit drept răspuns un căscat zdravăn. Dax a început să râdă şi s-a întins să îi tragă o cască din ureche.

— Tema la mate iar te-a ţinut trează? i-a rânjit, iar Danica şi-a mijit ochii la el, dar cu o subtilitate interesantă.

— Da. Ecuaţiile alea mă omoară, când le termin, rămân fără vlagă. Dax şi-a strâns buzele, dar nu a reuşit să se abţină şi apoi a început să râdă. Danica îl privea şmechereşte, apoi şi-a îndesat casca înapoi în ureche. Conversaţia asta fusese cât se poate de normală, acelaşi lucru puteam să îl spun şi eu despre proiectul la biologie, dar de ce aveam impresia că Danica vorbea despre cu totul altceva? Au continuat să discute prin priviri, până când m-am dat bătută şi am aruncat coaja de banană la gunoi.

Am pierdut prea mult în anii ăştia ca să mai pot recupera acum. Mai mult de atât, Danica şi Dax erau gemeni, cel puţin aşa îşi imaginau părinţii noştri.

Încercând să nu par invidioasă, am analizat din nou asemănarea dintre ei, părul blond, ochii verzi şi înălţimea divină, alături de corpurile lucrate de ani întregi de practicat sport. Transplantul meu s-a întâmplat acum patru luni, dar boala îmi afectase grav dezvoltarea. Gena mea – a oricui o fi – a fost totuşi puternică şi s-a forţat să îmi stimuleze înălţimea, aşa că eram doar cu doi centimetri mai mică decât Danica, la un metru şi şaptezeci şi patru de centimetri, dar aveam cu vreo cincisprezece kilograme mai puţin, şi aici se terminau comparaţiile, având în vedere că sora mea vitregă avea fix greutatea ideală.

M-am dojenit în gând, acum jumătate de an nici nu visam că o să ajung la vârsta majoratului, iar acum începuse să mă preocupe silueta.

— Vii cu noi, Dakota?

Cu mintea la kilogramele în minus, aproape că nu l-am auzit pe Dax. M-am oprit cu pasul în aer, pentru că mă pregăteam să plec din bucătărie. Mi-am muşcat buza, apoi am privit spre Danica, ce era ocupată să îşi analizeze vârfurile despicate de păr şi să se încrunte.

— Hmm, am vorbit deja cu Josh şi mă aşteaptă afară. Poate mâine. Am zâmbit cât de

convingător am putut, iar Lena a avut destul bun simţ să nu intervină şi să mă toarne cu minciuna, dar m-a privit şicanator.

— Mi-e foame! Când e gata mâncarea aia? Am tresărit cu toţii când Danica aproape că a urlat, apoi a bătut cu palmele în masă. Din cauza urletelor din urechi, nu îşi dădea seama că ne spărgea şi nouă timpanele. Lena a ridicat două degete în semn că era gata în două minute, iar Danica a revenit la încruntatul spre firele de păr.

Dax, obişnuit cu ieşirile ei, aproape că nici nu a observat, dar noua mea inimă pierduse două bătăi din cauza sperieturii şi nu apreciam deloc asta. Înainte să îmi dau seama, Dax dăduse ocol la masă şi acum era în faţa mea.

— Ştiu că părinţii noştri au insistat să te conducă Josh, pentru că el e mult mai... atent. Dar, acum nu mai există pericolul să ţi se întâmple ceva, Dakota, şi promit că o să conduc normal. Ronţăindu-mi buza, l-am privit în ochii verzi, ce mi-i aminteam cel mai bine din zilele în care zăceam la pat, incapabilă să mă mişc, iar el venea din oră în oră să vadă ce făceam. Niciodată nu l-am lăsat să rămână, nu am lăsat pe nimeni. Revenind la actualitate, am clătinat din cap.

— În curând, promit! i-am zâmbit, apoi am trecut pe lângă el şi mi-am luat la revedere de la Lena.

— Nu ai mâncat! Treci înapoi! a strigat după mine, dar nu am răspuns şi nici nu m-am întors. Deşi nu îmi plăcea să recunosc, uneori îmi era dor de mâncarea adusă în cameră. Acum, la fiecare masă cu fraţii mei vitregi, simţeam prea multă tensiune ca să pot mânca liniştită. Când mama şi tata erau acasă, era şi mai rău.

Spre norocul meu, asta nu se întâmpla des. Chiar dacă nu mai aveam probleme cu deplasarea, ba chiar progresam foarte repede cu noul program de alergat, tot mi se părea o durere de cap să traversez casa asta. Efectiv, erau şaizeci şi patru de metri între uşa bucătăriei şi uşa de la intrare. Am aflat asta cu mult timp în urmă, când fiecare pas era un ac înfipt în inimă. Reşedinţa Welron era o imensitate de clădire inutilă pe care am urât-o de când am fost adusă aici, la vârsta de trei ani. Cu zeci de ani în urmă, familia o folosea ca şi hotel, între timp a suferit câteva schimbări şi a devenit ceva ce părinţii noştri numeau "castelul secolului 21".

Am ieşit în razele soarelui şi am zâmbit, deşi vântul era rece şi mi-a zbârlit imediat pielea. Aşa cum îl ştiam dintotdeauna şi mă puteam baza pe el, Josh mă aştepta la scară, cu maşina pregătită. Am coborât zecile de trepte cu un zâmbet tâmp pe faţă, amuzându-mă de faptul că a avut tresărirea să vină să mă ajute. L-am salutat veselă, iar el mi-a răspuns la fel.

— Îţi era teamă că nu o să fiu aici? Parcă am văzut uşurare în privirea ta, când ai ieşit. M-a tachinat el, deschizându-mi portiera şi am sărit în SUV, ca un copil, din nou jucându-mă cu ce nu am putut să fac până acum, când doar mă târam peste tot.

— Eu? Cred că a fost exact invers, Josh. Dax iar mă bate la cap să merg cu ei şi nu uita că luna viitoare am de gând să încep şcoala de şoferi. L-am atacat eu jucăuşă când a urcat la volan, iar ochii lui m-au privit prin oglinda retrovizoare.

— S-o crezi tu, puştoaico. Doar atât a spus, suficient cât să mă facă să izbucnesc în râs.

Conversaţia s-a stins după ce el a pornit. Chiar dacă acum se putea relaxa, anii în care a fost şoferul meu şi a stat tot timpul pe o pernuţă de ace i-au creat un obicei de care nu reuşeam să îl dezvăţ. Era atât de grijuliu şi conducea atât de atent, încât puteam să construiesc un castel din cărţi de joc şi să ajung cu el intact la destinaţie. Din cauza anomaliei ritmului cardiac, inima mea o lua razna la cea mai mică sperietură. Ce pentru unii oameni era o mică tresărire, pentru mine era un preinfarct. Trebuia să fiu într-o continuă transă, calmă şi plictisită. Aşa că tata a angajat cel mai competent şofer pe care l-a putut găsi.

Traversând aleea, am trecut pe lângă Lamborghini-ul lui Dax, parcat mereu aiurea. Da, clar nu mă voi urca prea curând cu el în maşina

aia, mai ales că fratele meu avea o reputație destul de înfricoșătoare în ceea ce privea talentul lui la șofat.

Recurgând la tehnica Danicăi, mi-am scos căştile şi mi le-am îndesat în urechi, sperând că îmi voi distrage atenţia cumva.

Nu mi-am dat seama până acum cât de în urmă am rămas.

Viaţa tuturor s-a desfăşurat nebuneşte înainte, în timp ce eu eram parcă blocată în timp din cauza bolii. Nu am fost niciodată atât de rău încât să nu mă ridic zile întregi din pat, dar cu siguranţă au fost perioade când nu ştiam nici cine eram. Lupta continuă cu propria inimă mi-a furat totul. Era hilar faptul că m-am luptat să supravieţuiesc, deşi am murit câte puțin în fiecare zi. Totul a devenit repede un ciclu chinuitor, parcă într-o ceaţă densă. Jumătate din şcoală am făcut-o acasă, când eram mult prea slăbită să mă deplasez. Eram destul de funcţională stând pe loc, sau cel puţin aşa credeam atunci.

Compatibilitatea cu donatorul meu a fost la fel de şocantă ca şi boala mea. Nimeni nu s-a aşteptat să fie perfectă, dar imediat ce am deschis ochii după operaţie, am ştiut că s-a terminat şi totul avea să fie bine. Şi aşa a fost, dar acum trebuia să recuperez ce îmi furase vechea inimă.

Drumul spre şcoală nu era deloc lung, dar devenea, când perfecţionistul de Josh era la volan.

Erau puțin peste trei kilometri între conacul Welron din Forest Hill si liceul Waldorf, distanță pe care Dax o parcurgea în cinci minute, cu trafic intens. Josh o făcea uneori în patruzeci de minute, pentru că alegea rute ocolitoare şi neaglomerate. San Francisco mi se păruse mereu ameţitor şi obositor, datorită ritmului atât de alert al oamenilor, dar acum puteam în sfârşit să mă bucur de el şi să nu mă simt ca o ţestoasă într-un cârd de iepuri.

În zare se vedea Golden Gate, cea mai clară amintire a venirii mele aici. Aveam doar trei ani, dar îmi aminteam perfect traversarea podului şi cineva spunându-mi încontinuu că mergem acasă. Credeam că era mama...

Nu am venit niciodată acasă.

Oricât m-aş fi chinuit să îi rezist, negativitatea tot mă domina. Dădeam vina pe boală, dar nu am fost o parte din familia asta nici când eram sănătoasă. Nu am înţeles niciodată de ce şi-au dorit încă un copil, ce i-a convins să mă înfieze când deja aveam trei ani, ştiind foarte bine că pe Dax şi Danica îi luaseră la câteva zile după naştere.

Dax şi Danica.

Adevăraţii copii doriţi, din familie.

A fost extrem de dificil pentru Mikaila să rămână însărcinată, a reuşit după lungi sesiuni de tratamente, ca mai apoi să piardă sarcina la patru

luni. Gemeni, băiat şi fată. A fost atât de devastată, încât a refuzat să mai încerce să aibă copii şi, atunci când ar fi trebuit să se nască gemenii ei, şi-a făcut curajul să vadă din nou un bebeluş. Cu ajutorul numelui, nu i-a fost greu să găsească ce îşi dorea: doi copii născuţi în aceeaşi zi.

Divinitatea i-a oferit mai mult decât a sperat. Chiar dacă Dax şi Danica erau născuţi în părţi diferite ale lumii şi nu aveau nimic în comun, au semănat foarte bine încă de la naştere. Mama şi-a folosit toată puterea să îi găsească şi nu a dat greş. Mai întâi l-a găsit pe Dax, l-a adorat din prima clipă, apoi a cerut o fetiţă care să îi semene pe cât se putea de mult. Chiar dacă dezvoltarea ar fi putut să îi schimbe complet, nu se întâmplase, iar ei erau gemeni mai mult decât majoritatea gemenilor adevăraţi. Nu aveau trăsături identice, la o analiză atentă chiar nu semănau deloc, dar era ceva în părul lor blond, ochii verzi şi mişcările corpului, ce îi făceau să pară unul. Şi cum ar putea să nu fie? Au crescut împreună de când se ştiau pe lume, iar după ce au aflat că sunt înfiaţi şi nu sunt fraţi adevăraţi, asta a ridicat o barieră între ei şi părinţi, dar s-au apropiat mai mult unul de altul. Dax şi Danica erau fraţi, cei mai buni prieteni, un singur spirit. Au făcut totul împreună dintotdeauna. Eu am apărut în familie când ei

aveau deja patru ani, adoptată din Londra, după ce mama mea s-a sinucis.

Întotdeauna am avut impresia că m-au adoptat pe mine după ce au început să se plictisească de ei, așa cum îți cumperi periodic un ceas nou. Chiar dacă am primit mereu tot ce ne-am dorit, iar eu le datorez viața și efectiv inima din piept, nu reușisem niciodată să mă simt mai mult de o achiziție necesară pentru imaginea unei familii perfecte.

Danica provenea din Rusia, de aici şi perfecţiunea de porţelan şi părul blond, dar Dax era o combinaţie între un arab şi o americancă.

Nu mi-am dat seama când am ajuns la liceu. Şi nu din cauza gândurilor mele puierile, ci pentru că nu era mare diferenţă între felul în care Josh conducea maşina şi felul în care stătea pe loc. S-a întors spre mine, trecându-şi braţul pe după scaunul din dreapta.

— Eşti OK?

Cât am putut de repede, mi-am desfăcut centura şi am aprobat din cap. Mi-am scos căştile din urechi şi le-am lăsat să bâzâie, atârnate de gât.

— Mersi, Josh. Ne vedem mai târziu.

— O să fiu aici! mi-a spus nelipsita replică, ce întotdeauna mi-a oferit o ciudată senzaţie de încredere, ca şi cum mi-ar promite că va mai fi o zi, că nu o să mor în secunda următoare. Zâmbind nostalgică, am coborât din maşină şi am izbit

portiera în urma mea. Josh nu mai aştepta să intru, acum avea încredere în mine să mă lase singură.

Mi-am tras ghiozdanul pe umăr şi am privit clădirea. Elevii se înghesuiau ca furnicile la intrare, râdeau, se loveau în joacă sau se plângeau de teme. Toţi făceau parte dintr-un întreg, iar eu încă mă chinuiam să pătrund, deşi eram în clasa a unsprezecea. Începutul a fost foarte greu, mai ales că toţi aflaseră că, de data asta, veneam întreagă, cu un *update* în piept, aşa că privirile şi şuşotelile au fost insuportabile, dar acum au început să se obişnuiască cu mine.

Prea atentă la clădire şi elevi, nu am auzit motorul huruind în spatele meu şi, când m-am întors din instinct, aproape că am sărit înapoi, cu un ţipăt. Lamborghini-ul negru a oprit fix în faţa mea. Încă doi centimetri şi îmi atingea genunchii. Frâna puternică scârţâise pe asfalt şi totul în jur păruse să se oprească.

Pentru următoarele secunde mi-am aşteptat moartea, conştientă că inima mea nu avea să facă faţă la aşa ceva, apoi bătăile s-au calmat şi noua inimă a încasat sperietura ca o campioană. Acum eram furioasă, aşa că am lovit cu piciorul în botul maşinii.

— Ţi-ai pierdut minţile? am ţipat la el, nereuşind să mă abţin. Tot liceul era cu ochii pe noi acum, le simţeam privirile înfigându-se în spatele meu. Dax a coborât din maşină cu un

nenorocit de zâmbet cât casa. Voiam să îi aplic şi lui un picior în burtă sau într-o zonă mai importantă.

— Uită-te la tine! Abia ai tresărit. S-a minunat, continuând să zâmbească, iar asta făcea greu pentru mine să îmi menţin furia.

— Asta crezi tu! Pentru câteva secunde, am avut impresia că asta mi-a fost cu viaţa. Zâmbetul lui se îmblânzise şi s-a apropiat de mine până când a fost nevoie să îmi dau capul pe spate ca să îl privesc.

— Nu, viaţa ta abia începe. Fără menajamente, şi-a aşezat palma pe pieptul meu. Suficient de decent să nu îmi atingă sânul, dar să îmi poată simţi inima. Atingerea lui a fost cea mai grea lovitură pe care a primit-o inima mea până acum, a pierdut câteva bătăi bune, apoi a luat-o la goană ca o zăpăcită. Deşi eram conştientă că nu o să cad pe jos din cauza asta şi nu o să mor, tot era al naibii de ameţitor.

Dax a luat totul de la mama lui, dar ochii... ochii erau o adevărată capodoperă arăbească. Nu aveau o culoare distinctă, uneori verzi, alteori albaştri, alternau parcă în funcţie de starea lui, iar genele dese şi negre, alături de sprâncene deveneau un paradox cu părul lui blond. Aşa cum spunea şi mama: *Dumnezeu a vrut să creeze o operă de artă cu el.*

Mi-am dat seama că mă holbam ca o idioată la el, de parcă nu l-am mai văzut de zece ani, şi cam aşa era. Nouă, de fapt. Până acum am fost prea ocupată cu propria supravieţuire să îmi pese de frumuseţea lui Dax. Câteva fete au trecut pe lângă noi şi l-au salutat, nu m-a deranjat că pe mine nu m-au băgat în seamă, palma lui era încă pe pieptul meu. Am descoperit repede că era greu să mă uit prea mult timp la faţa lui, începeau să mă usture ochii de la holbat şi să mă doară gâtul, pentru că avea mai bine de un metru-nouăzeci.

— Dakota, de ce inima ta începe să bată tot mai repede?

Am tresărit, iar el m-a privit curios şi tot mai concentrat, de parcă palma lui era un aparat de măsurarea ritmului cardiac.

Pentru că tu îţi ţii palma pe pieptul meu, în faţa liceului şi toţi se uită la noi.

Am vrut să strig la el, dar m-am abţinut şi am căutat repede o distragere.

— Unde e Danica?

El mi-a înţeles intenţia, aşa că şi-a retras mâna.

— Vrea să vină cu maşina ei azi. În plus, îi lua prea mult să se pregătească şi am chef să ajung la prima oră, nu la a treia. Nu pot să cred că aţi ajuns abia acum. După ce ai plecat tu, eu am mâncat, am făcut duş, m-am îmbrăcat şi jur că am condus cu viteză în limita legală.

— Frâna aia nu arăta deloc în limita legală şi să nu îndrăzneşti să te iei de Josh.

El a zâmbit din nou în colţul gurii, apoi m-a prins cu braţul de după gât şi m-a întors spre liceu.

— Te descurci bine cu şcoala? m-a întrebat, trăgându-mă spre intrare.

— Mhm! am mormăit, strângându-mi buzele, încercând să scap cumva de el şi braţul lui, până când nu atrăgeam şi mai multă atenţie, dar el se ambiţiona să mă ţină baricadată şi am intrat împreună în clădire.

Mă descurc bine cu şcoala. *Cu tine,* nu mă descurc prea bine. Am adăugat în gând, la întrebarea lui.

2. MESAGERUL ÎNTUNERICULUI

Am ieşit de la ora de biologie cu zâmbetul pe buze. Am luat nota zece la prezentarea proiectului, aşa că meritase noaptea albă de studiu despre ţesuturi, chiar dacă mă simțeam tot mai obosită şi abia aşteptam ca ziua asta să se termine. După prânz aveam o oră liberă, aşa că o să îmi pot face tema la spaniolă, pe care am neglijat-o aseară şi tot weekend-ul.

Din obişnuință, tindeam să dau vina pe boală şi pe inima mea terminată, de fiecare dată când simțeam puţină oboseală, uitând că acum aveam în piept un organ perfect funcţional şi foarte sănătos. Era luni, eram adolescentă şi elevă, aşa că ar fi fost ciudat să fiu plină de viaţă. Privind în jurul meu, majoritatea erau ori aproape adormiţi, ori bosumflaţi şi cu chef de chiulit.

Pentru prima dată, mă simțeam un elev normal. Eram în clasa a doua când am aflat de boală, aşa că nu am reuşit să gust foarte mult din experienţa asta înainte să devină un chin continuu.

— Bună!

Atenţia mi-a fost atrasă de fata de lângă mine, proprietara dulapului de lângă al meu. Mi-am lăsat cartea şi am zâmbit scurt.

— Hei!

— Tu eşti Dakota Welron, nu?

Grozav!

— Mhm, am îngânat, scoţându-mi cartea de spaniolă cât de repede am putut. Am auzit-o pe tipă chicotind, dar nu m-am uitat la ea.

— Scuze, ştiu că ai tendinţa să te fereşti de noi după toate discuţiile ce au fost pe aici, dar îţi promit că nu încerc să aflu vreo informaţie picantă. Voiam doar să te felicit pentru proiectul de la biologie. Pe mine m-au nenorocit ţesuturile alea embrionale, nu reuşesc în niciun fel să înţeleg mitoza.

Simţind că nu e un grad serios de pericol, mi-am permis să o privesc mai atent, a fost în clasă cu mine, mai devreme. De asemenea, cred că eram colege la majoritatea cursurilor.

— Alice, nu? m-am asigurat eu, sperând să nu o confund. Ea mi-a confirmat cu un zâmbet enorm. Chiar enorm, dar nu arăta ciudat, având în vedere că avea părul verde şi lentile de contact violet.

— Dap. M-ai reţinut după reprezentaţia de mai devreme, nu? Aducându-mi aminte, am început să râd. Ea a prezentat înaintea mea, aşa că nu am fost foarte concentrată la altceva în afară de propriile emoţii, dar clasa râdea în hohote când Alice a ieşit să îşi prezinte proiectul. Pentru că nu a reuşit să lege două fraze pe hârtie, şi-a prezentat

lucrarea mai mult gesticulând cu mâinile. Până şi profesorul a râs, chiar dacă apoi i-a dat cinci.

— Recunosc că a fost o durere de cap şi pentru mine, aveam să îmi pierd minţile dacă profesorul mă punea să repet ceva. A râs şi a scos cartea de matematică.

— Eram sigură că o să îmi dea nota doi. Cred că proiectul meu i-a plăcut cel mai mult, nu l-am văzut râzând la voi.

De data asta am râs şi eu, iar apoi m-am trezind îndreptându-mă alături de Alice spre cantină. Era cea mai lungă discuţie pe care o avusesem cu cineva de când am început şcoala şi nu fugeam de ea, pentru că nu a deschis discuţia transplantului. Deocamdată…

Ne-am aşezat la coadă, iar Alice a început să se laude că tema de la matematică i-a ieşit chiar exemplar. Cursul ăsta nu îl aveam împreună şi era ceva la care eu nu excelam prea mult.

— Dacă mă ajuţi să înţeleg cum stă treaba cu nenorocitele astea de molecule, eu te ajut să înţelegi cifrele.

— S-a făcut! am râs eu, simţindu-mă ciudat de relaxată. Doar ca să fiu sigură, am analizat mulţimea. Nimeni nu mă mai privea cu interesul sufocant de la început, mai erau câteva priviri curioase, dar le puteam face faţă.

— Vrei să stai cu mine şi prietenii mei? Alice mi-a arătat cu capul spre o masă din fundul

cantinei, unde erau doi băieţi. Şi pe ei îi cunoşteam doar din privire. Când s-au simţit priviţi, ne-au zâmbit, unul dintre ei ne-a făcut cu mâna. Instinctul obişnuit mi-a spus să refuz, să mă retrag în carapacea mea sigură şi să rămân singură, pentru că aşa nu riscam nimic, dar, când am început anul acesta, mi-am promis că o să fiu cât de normală se poate. Normalitatea includea şi prieteni. Nu aveam să devin populară ca şi sora mea, cunoscută de tot liceul, dar puteam supravieţui într-un cerc de patru.

— Sigur! i-am zâmbit, iar ea mi-a răspuns în acelaşi fel. Ne-am luat amândouă câte o salată şi ne-am îndreptat spre masa celor doi.

— Dakota, idioţii ăştia sunt Dwayne şi Lucas. Mi i-a arătat pe rând, pe amândoi, de parcă îmi prezenta un meniu cu două feluri de mâncare. Avea o problemă cu gesticulatul din mâini, iar asta m-a făcut din nou să râd.

Cel pe care îl numise Lucas, un roşcat cu ochii verzi şi nişte pistrui acoperiţi cu fond de ten s-a ridicat imediat. Credeam că o să dea mâna cu mine, dar m-am trezit în braţele lui.

Alice şi-a fluturat mâna pe la spatele lui, de parcă îmi spunea că nu era nimic de care să îmi fac griji.

— Nu îţi face iluzii, puiule, tipul ăsta are parte de mai multă marfă masculină decât noi amândouă la un loc. A râs ea, iar când Lucas s-a

retras şi am putut să îl văd mai de aproape, i-am observat genele rimelate, fardul negru şi buzele lucioase. El mi-a rânjit parcă drăceşte şi am aprobat, înţelegătoare, din cap. Gay! Super, acum mă puteam simţi mult mai relaxată în preajma lui.

— Asta explică de ce miroase mai bine decât mine. Am glumit eu, iar Lucas a râs vesel şi şi-a pus mâna pe piept, de parcă tocmai l-am cucerit cu replica asta.

— Fato, aş da orice să am nuanţa asta la păr. E vopsit? A prins o şuviţă între degete şi a ridicat-o să o studieze. Mi-a amintit de Danica azi-dimineaţă. Am clătinat din cap în semn că nu, părul meu era roşu şi cam atât, nu avea nimic special. Ce mă bucurase întotdeauna era că nu moştenisem pistruii de la tatăl meu, ci pielea curată a mamei. Cel puţin aşa mi se spusese.

— Lucas, las-o să respire.

Glasul nou a fost foarte diferit de cel piţigăiat şi feminin al lui Lucas. L-am privit pe cel care nu se ridicase de la masă. Posesorul celor mai negri ochi pe care i-am văzut vreodată. Privirea lui serioasă, dar totuşi prietenoasă, mi-a îndesat instantaneu un nod de tensiune în tâmple. De gât îi atârna o pereche de Beats şi avea gluga hanoracului trasă pe cap. Mi-l aminteam de la cursurile de teatru, la care m-am înscris săptămâna trecută. Eram sigură că era el, deşi nu l-am văzut niciodată atât de aproape. Alice m-a

prins de mână şi m-a tras jos, pe scaun, între ea şi Dwayne.

— Eşti la cursul de actorie, nu? am întrebat ca o idioată, fără să îmi dau seama că mai întâi ar trebui să îi spun că îmi pare bine de cunoştinţă. El a zâmbit în colţul gurii, apoi şi-a aruncat un cartof prăjit în gură.

— Fir-ar să fie! Speram să nu mă vadă cineva acolo.

Răspunsul lui m-a derutat, iar Alice a intervenit să mă salveze.

— Dwayne se ocupă doar de sunet. E DJ şi e al naibii de bun. Canalul lui de Youtube are peste şapte milioane de urmăritori.

Mai şocată decât ar trebui să fiu, l-am privit pe Dwayne, iar el s-a încruntat subtil spre Alice, dar mi-a zâmbit uşor mie. Înainte să mai scot vreo idioţenie pe gură, m-am mulţumit doar să zâmbesc, apoi am început să mănânc.

— Să nu faci vreodată greşeala să mergi la el acasă şi să îl întrebi de aparaturile alea extraterestre, îţi spun de pe acum că nu o să înţelegi nimic. M-a atenționat Lucas, gesticulând cu o singură mână, dar complet diferit de Alice. În timp ce ea se agita cu toate forţele, el era elegant când îşi expunea punctul de vedere. Clar nu aveam să mă plictisesc cu aşa prieteni, începeau să îmi placă tot mai tare, dar ceva îmi atrăgea atenţia tot spre cel tăcut din stânga mea. El era

complet diferit de ei, întunecat şi potolit pe lângă furtunile colorate ce erau Alice şi Lucas.

— Cred că mi-ar plăcea să le văd. A fost o perioadă în care muzica a fost singura ce m-a ţinut în viaţă.

Imediat după ce am spus asta, am vrut să dispar. Pur şi simplu, să mă ridic şi să mă evapor. Ei nu au adus vorba de boala mea, până acum, a trebuit să o fac eu! În următoarele secunde, am aşteptat să se declanşeze potopul de întrebări şi aproape că mi-am ţinut respiraţia, dar tot ce am primit a fost un zâmbet scurt de la Alice şi Lucas şi unul parcă înţelegător de la Dwayne.

— Ştiu sentimentul ăsta. Aproape că a şoptit el şi l-am văzut pe Lucas dându-i un cot lui Alice, dar momentan eram prea ameţită de înfăţişarea lui. Ochii, părul şi hainele negre, în contrast cu căştile alea ce erau parcă făcute să se muleze în jurul gâtului său creau o imagine de băiat rău pe care nu am văzut-o până acum. Era ceva diferit la Dwayne, tentant. Nu era fotbalist şi sigur nu era popular prin şcoală, dar ceva îmi spunea că asta era alegerea lui. Dacă îmi scormoneam bine prin minte, mi-l aminteam, pe holuri. Era cu un an mai mare decât mine, aşa că nu aveam cursuri împreună. Mereu cu căştile pe urechi sau atârnând de gât, mereu cu un hanorac negru şi cu glugă pe cap. Ce nu observasem până acum era cicatricea destul de mare ce pleca de pe pometele său drept

şi cobora pe sub ureche. Nu i se vedea capătul, dispărea sub glugă. M-am străduit să nu mă uit la ea mai mult de două secunde, atentă ca el să nu observe. Eram purtătoare a unei cicatrici ce îmi marca toată existența și știam foarte bine cât de enervanți erau curioșii.

— Iisuse, fratele tău vitreg e catastrofal de sexy. Te-aş ucide ca să pot locui în casă cu el. Lucas şi-a pus coatele pe masă şi îşi sprijinise bărbia în pumni, privind undeva în dreapta mea. Am întors capul şi l-am văzut pe Dax la masă cu toţi colegii lui, din echipa de rugby, alături de majorete. Fratele meu se încadra în tipul clişeic de elev popular, dar astăzi ceva îl ţinea serios la masă şi încruntat la telefon. Nu îi băga în seamă pe colegii lui gălăgioşi. Simţindu-se privit, şi-a ridicat capul spre noi, Lucas s-a retras imediat şi s-a prefăcut atent la salată, chicotind ca o fată, dar eu i-am menţinut privirea lui Dax. Mi-am dat repede seama ce lipsea: Danica.

Cuta adâncă de pe fruntea lui s-a netezit uşor şi un zâmbet i s-a întins pe buze. I-a privit pe rând pe noii mei prieteni – puțin mai intens pe Dwayne – apoi din nou pe mine, iar în zâmbetul lui citeam parcă uşurare şi fericire. Se bucura că începeam, în sfârşit, să mă integrez. El şi Danica au încercat de câteva ori să mă introducă în grupul lor, doar ca să nu mai stau singură la masă, dar locul lor din centrul cantinei era prea mult pentru mine.

— Dacă mai zâmbeşte mult aşa, o să mi se ude lenjeria. Am auzit-o pe Alice şoptind, iar capul meu s-a întors atât de brusc spre ea, că mi-a trosnit gâtul. Se uita la Dax, cu colţul ochiului, iar eu nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs, mai ales când Lucas i-a dat dreptate, mai mult văitându-se.

Deşi era prea departe să audă, Dax părea să înţeleagă toată situaţia perfect, pentru că zâmbetul lui devenise drăcesc, apoi mi-a făcut cu ochiul. Lucas aproape leşinase, iar eu am continuat să râd, până când am auzit ceva bâzâind silenţios în dreapta mea. Când mi-am întors capul spre Dwayne, îşi pusese căştile pe urechi şi se concentra la cartea de engleză, ronţăind neatent un cartof pai. Era clar că pe el nu îl interesa zâmbetul lui Dax, iar eu am devenit foarte curioasă ce asculta, dar nu puteam să aud nimic. Simțeam mai mult vibraţia din căştile lui, părea un bass puternic.

După prânz, am rămas din nou singură. Ei aveau curs, iar eu am hoinărit pe holuri până când toţi au intrat în clase, apoi m-am aşezat pe jos, lângă dulapul meu şi am început să îmi rezolv tema la spaniolă. Afară a început să bată vântul şi, chiar dacă părea totuşi cald, nu aveam chef să alerg după foi, prin curtea liceului.

Majoritatea oamenilor găseau sinistru un liceu gol, cel puţin holurile, dar pentru mine era unul

dintre cele mai liniştitoare locuri. Din clase încă se auzea gălăgie, aşa că mi-am băgat căştile în urechi şi am dat volumul la minimum.

Pierdută în mizeria cântăreţei şi tema mea infectă despre ce îmi doream să fac cel mai mult anul ăsta, noţiunea timpului mi-a scăpat, iar atunci când am simţit mişcare pe hol, am crezut că s-a sunat. Mi-am tras repede o cască din ureche, dar holurile erau goale şi încă era linişte. Poate eram prea curioasă sau, poate, aveam nevoie de cea mai simplă distragere să termin odată tema asta, dar sentimentul că fusesem analizată nu îmi scăpa, aşa că mi-am îndesat caietul în carte şi m-am ridicat. Încă mai aveam casca în urechea dreaptă şi am pornit pe hol, curioasă şi parcă furioasă să descopăr persoana care mă urmărise. M-am săturat până peste cap de analizatul ăsta, am suferit un transplant de inimă, nu un transfer de pe altă planetă.

Înainte să îmi adun toate replicile pe care aveam de gând să le spun, o mână puternică m-a prins de braţ şi am fost izbită de perete imediat ce am cotit pe hol. Nu mă aşteptasem la asta, aşa că am icnit speriată, iar cealaltă cască mi-a sărit din ureche.

— De ce mă urmăreşti?

Un bărbat s-a aplecat spre mine, aproape mârâind. Mi-am dat repede seama de câteva lucruri: era teribil de masiv, era furios, avea o

expresie înspăimântătoare şi era mult prea în vârstă să fie elev aici. Avea o glugă trasă pe cap, iar strânsoarea lui îmi oprea circulaţia în braţ.

Am icnit, încercând să mă eliberez.

— Dă-mi drumul!

S-a tras puţin mai în spate, parcă să mă analizeze mai bine.

— Eşti sora ei, nu-i aşa? Eşti sora Danicăi?

Menţionarea surorii mele mi-a oprit agitaţia, l-am privit şocată, iar el mi-a rânjit.

— Unde e sora ta? Expresia i s-a schimbat din nou, m-a strâns mai tare şi m-a împins în perete.

— Nu ştiu! am scrâşnit din dinţi.

În ce probleme intrase Danica din nou? Răspunsul meu părea să îl enerveze.

— Nu e astăzi la şcoală! Unde e? S-a apropiat mai mult de faţa mea, scrâşnind din dinţi. Mi-am întors capul într-o parte, tot mai speriată, luând serios în calcul ideea unui ţipăt, deşi atât mi-ar fi trebuit să mă întorc pe prima pagină a ziarului şcolii. Mi-am strâns ochii, apoi am înghiţit în sec.

— Jur, nu ştiu. Nu îmi spune nimic mie. Credeam că e la şcoală astăzi, nu venim cu aceeaşi maşină şi suntem în ani diferiţi.

Nu părea să îmi creadă răspunsul, dar nu a mai insistat. Spuneam adevărul, chiar nu ştiam unde era Danica, dar chiar dacă aş fi ştiut, nu i-aş fi spus unui asemenea om.

Când m-a strâns mai tare de braţ, abia am reuşit să îmi opresc ţipătul în fundul gâtului. Degetele lui îmi pătrunseseră în carne şi am regretat că m-am dezbrăcat de geacă.

— Să nu aibă impresia că...

Salvată de clopoţel, la propriu. Soneria mi-a spart timpanele, pe holurile goale, dar nu am fost niciodată mai fericită să o aud. Tipul din faţa mea a privit în jur şi şi-a încleştat maxilarul, conştient că elevii vor ieşi din clasă în orice secundă.

— Să îi transmiţi că are termen până vineri. Dacă nu avem marfa până atunci, exact aşa cum am cerut-o, o să venim după ea, iar *mesagerul* nu o s-o mai salveze de data asta.

Nu am apucat să răspund, nu am apucat nici să respir înainte ca el să dispară din faţa mea. Imediat, câteva uşi s-au deschiseră şi elevii au dat buzna pe hol, spărgând liniştea şi umplând spaţiul imediat. Eu am rămas lipită de perete, conştientizând abia acum că îmi strângeam cartea în braţe atât de tare, încât îi îndoisem cotorul.

M-am forţat să mă mişc, să nu atrag atenţia asupra mea, aşa speriată cum eram. Am întors capul spre celălalt coridor, pe unde plecase tipul sinistru, dar nu mai era nici urmă de el. M-am întors cu intenţia să îmi lipesc ceafa de perete şi să trag o gură mare de aer, dar tot ce mi-a ieşit a fost un ţipăt scurt. M-am lipit iar de perete, aproape scăpându-mi cartea.

— Eşti bine?

Abia după ce i-am auzit glasul, am reuşit să îmi dau seama că nu era acelaşi.

Dwayne mă privea cu o mică încruntătură. Hanoracul negru şi gluga ce o avea trasă pe cap îl asemăna foarte mult cu tipul de mai devreme. În felul ăsta, aveam să îmi nenorocesc repede şi noua inimă.

Am tras aer în piept şi am aprobat din cap.

— Arăţi... speriată! a făcut o pauză lungă între cuvinte, analizându-mă, iar eu m-am străduit să îmi adun luciditatea. Am luat repede decizia să nu îi spun nimic. Asta avea să îl facă ori să mă creadă nebună, ori cu probleme şi ştiam deja că lui Dwayne nu îi plăcea să se implice cu oameni problematici.

— Nu... sunt... îmi făceam tema şi aveam căştile în urechi şi nu am auzit soneria, aşa că m-am speriat când au dat toţi buzna afară. Nu am respirat în timp ce am vorbit şi mă întrebam cât de ridicolă păream în ochii lui.

Dacă m-a crezut sau nu, Dwayne a păstrat asta pentru el. A zâmbit uşor, apoi s-a aplecat şi a cules ceva de pieptul meu. Cu greu mi-am abţinut tresărirea, deşi nici nu m-a atins în timp ce a luat o cască, şi-a băgat-o în ureche.

După câteva secunde, pe buzele lui s-a întins un zâmbet leneş.

— *Dirty dirty*. Nu mă mir că erai distrasă. Spuse aproape de faţa mea. Prea aproape. Efectiv, i-am simţit respiraţia pe buze. Era la fel de înalt ca Dax, iar eu începeam să mă satur să îmi dau capul pe spate atunci când vorbeam cu cineva.

Făceam progrese în ceea ce îl privea pe Dax, însă felul în care Dwayne s-a aplecat spre mine, mi-a tras un pumn invizibil direct în trahee.

Ochii lui nu păreau negri, *erau* negri. Oamenii purtau lentile de contact ca să obțină această nuanță curată, uniformă şi absolut hipnotizantă. Negru avea capacitatea de a eclipsa totul în jur, de a crea un întreg abis din nimic, iar exact asta făceau ochii lui cu mine.

— Eşti sigură că eşti bine? A eliberat casca şi s-a îndreptat cu înălţimea copleşitoare şi pieptul ce părea masiv pe sub hanoracul ăla larg. Din cauza sperieturii, mă simțeam mai mică decât de obicei.

— Da! Poate o să mă înveţi ce trebuie să fac ca să pot asculta muzică non-stop şi să nu mă sperie schimbările bruşte din jur.

Replica mea jalnică l-a făcut totuşi să zâmbească şi părea sincer, ceea ce era şi mai bizar. Lumea nu râdea la glumele mele. Până acum o oră nici nu ştiam că pot spune glume.

— Stai pe aproape! mi-a făcut cu ochiul, apoi am început să mergem pe hol. Inconştient, mi-am dat seama că mă îndreptam spre sala unde aveam

ora de spaniolă, iar Dwayne părea să mă conducă, chiar dacă nu mai spunea nimic.

Încă nu era nimeni în clasă, dar simțeam nevoia să intru şi să mă aşez. M-am întors spre Dwayne, nesigură ce ar trebui să spun. Să îi mulţumesc că m-a condus? Mi-am strâns cartea în braţe, iar el s-a aplecat spre mine.

— Ai grijă, Dakota.

Am vrut să îl întreb la ce se referea, dar el m-a oprit, atingându-mi braţul. Când l-am privit, mi-am dat seama că tipul acela îmi lăsase vânătăi. Urma strânsorii lui a devenit deja violet pe pielea mea. Mi-am muşcat buza, neştiind ce să spun, dar privirea lui Dwayne nu cerea răspunsuri.

Telefonul meu a început să vibreze în buzunar.

— Nu ştiu cine ţi-a făcut asta şi nu o să te întreb, dar ştiu sigur că nu o aveai la prânz, aşa cum ştiu că nu te-au speriat elevii ieşind pe hol.

Tot ce am făcut a fost să înghit în sec. Chiar dacă voiam să îi spun adevărul, habar nu aveam ce să îi spun. Că un străin macabru m-a acostat pe hol, întrebând de sora mea, apoi a ameninţat că îşi vrea marfa până vineri? Ce fel de marfă, habar nu aveam.

— Dacă ai nevoie de ajutorul meu, ştii unde mă găseşti. A adăugat, apoi s-a întors şi s-a pierdut în mulţime, deşi era prea înalt ca să se facă repede dispărut.

Unde te găsesc? Aş fi vrut să îl întreb, dar m-am întors şi am intrat în clasă, frecându-mi fruntea. M-am aşezat în ultima bancă de la fereastră, apoi am scos telefonul ce nu încetase să vibreze. Cineva îmi trimitea mesaje pe Facebook, iar asta mi-a distras atenţia. Mi-am făcut contul abia săptămâna trecută, într-un impuls de normalitate. Abia de aveam zece prieteni.

Alice Loren mi-a trimis nouă mesaje şi nu trebuia să mă uit la fotografia de profil ca să ştiu cine era.

Acceptă-mi cererea de prietenie.

Şi vreau şi numărul de telefon.

Ce faci după ore? Lucas are chef de fast food.

Apropo...

Următorul mesaj era un link spre un canal de Youtube.

Nu trebuie să îţi spun cine e.

După mesajul ăsta, erau dubios de multe emoji ce rânjeau malefic.

A întrebat de tine după ce ne-am despărţit la cantină şi ăsta e lucru mare. Bine, l-a interesat doar dacă te-am forţat să vii la masa noastră, dar, venind de la Dwayne, e ca muntele mişcat din loc.

Să nu îi spui că ţi-am trimis canalul lui, o să mă jupoaie. Nu îi place ca cei din liceu să îl ştie.

Eşti pe aici?

Dakota??? Te rog spune-mi că nu scriu toate astea unei străine cu acelaşi nume ca tine. Poza ta de profil e dubioasă.

Am început să râd, apoi i-am scris înapoi:

Eu sunt şi nu te lega de poza mea. Pisicile negre vor fi mereu la modă.

Mi-a răspuns cu un emoji ce rânjea cu gura până la urechi.

Soneria m-a făcut din nou să tresar, iar asta m-a frustrat pe moment. Speram să nu mă sperie de acum înainte, de fiecare dată. Aproape imediat, câţiva elevi au intrat în clasă.

Ne auzim după ore. Un hamburger sună bine.

A răspuns cu o groază de emoji zâmbăreţe şi care mă pupau, apoi am profitat de timpul liber până la venirea profesorului şi am accesat link-ul pe care mi l-a trimis.

Nu a exagerat, Dwayne avea peste şapte milioane de urmăritori, iar canalul lui de remix-uri arăta demenţial. Mixa melodii celebre şi câteva ce păreau creaţie proprie, iar cea mai populară avea peste trei sute de milioane de vizualizări şi era un mixaj al melodiei „Back in Black", de AC/DC. Remixa orice, de la pop la rock şi chiar synthpop, genul meu preferat. Curiozitatea m-a făcut imediat să îmi îndes căştile în urechi, dar abia apoi am observat numele contului.

Messenger Of Darkness

Tot profilul arăta întunecat. Iar poza reprezentativă era un tip cu glugă trasă pe cap, dar atât de mult încât nu îi se vedea faţa. Ar putea fi Dwayne.

Dar nu asta m-a şocat. Nu mă gândeam să găsesc un cont curcubeu. Însă numele...

Am rămas în bancă, privind în gol chiar şi după ce profesorul a intrat în clasă.

O să venim după ea, iar mesagerul nu o s-o mai salveze de data asta.

3. CRIMELE UNUI ÎNGER

Patru luni şi două zile de la transplant.

Prima zi în care mi-am încălcat promisiunea.

Prima zi în care nu am reuşit să zâmbesc.

Chiar şi după ce am deschis ochii şi am privit în gol câteva momente, aşteptând gestul ce îmi intrase deja în reflex, tot nu am reuşit mi-l aştern pe buze. Aş fi putut să o fac, dar ce rost ar avea?! Nu mă mințeam singură! Aveam prea multe în cap ca să îmi falsific un zâmbet, așa cum făcusem de multe ori înainte, robotic, chiar și după ce deschideam ochii după coşmarul ce a venit la pachet cu noua inimă.

Am aruncat cearşaful de pe mine şi am sărit din pat. Din obişnuinţă, gestul brusc m-a speriat, pentru că întotdeauna era urmat de o ameţeală crâncenă.

Zâmbetul a venit în sfârşit. Nu de fericire, ci de mândrie. Mi-am atins pieptul, unde minunea bătea silenţios şi ritmat, fără nici urmă de vreo ameţeală.

— Mulţumesc, am şoptit, strângând apoi medalionul între degete.

Nu voiam să fac un duş înainte, îmi era teamă că o să mă răzgândesc din nou. Am înhăţat doar o

gumă de mestecat mentolată de pe noptieră şi am ieşit din cameră, încă în pantaloni scurţi, maiou şi desculţă.

Ieri m-am gândit la asta toată ziua, până în punctul în care a început să mă înnebunească. Nu era problema mea, nu aveam să îmi bag nasul în treburile Danicăi, cu siguranţă era capabilă să le rezolve şi singură, dar noaptea trecută am ajuns la concluzia că ar putea fi în pericol dacă nu o avertizez. Dumnezeu ştia în ce s-a băgat şi cine era tipul ăla, dar ieri nu a venit la şcoală şi nu cred că a fost doar cheful de a chiuli.

Nu mi-am dat seama când picioarele m-au purtat în jos, pe scări, până la etajul doi, iar acum stăteam în faţa uşii ei. Mi-am muşcat buza, gândindu-mă cum naibii o să abordez subiectul, dar nu mi-a venit nimic în minte, aşa că am pariat pe improvizaţie şi am bătut de două ori în uşă.

Era cinci şi jumătate dimineaţa şi mai mult ca sigur urma s-o trezesc, dar nu aveam de gând să îmi mai rod calmul cu chestia asta. Eram sigură că o să mai bat de cel puţin zece ori până o să mă audă, dar uşa s-a deschis imediat. Danica părea cât se poate de trează, era îmbrăcată la fel ca mine, dar nu arăta ca şi cum am trezit-o din somn.

— Dakota?! S-a întâmplat ceva?

Părea de-a dreptul şocată să mă vadă şi acum îmi dădeam seama că era prima dată când îi

băteam la uşă. Prima dată de când mă ştiam. Nicio tensiune.

— Pot să vorbesc puţin cu tine?

Am început să mă fâţâi înainte şi înapoi pe călcâie, molfăind guma, nu îmi dădeam seama dacă era din cauza stresului sau pentru că mi-au îngheţat picioarele pe parchet. Danica era surprinsă, asta era foarte vizibil. Speram să nu fiu nevoită să port discuţia asta în faţa uşii.

— Uhh...a început să se scarpine la ceafă, apoi a privit peste umăr. Ăsta nu era un semn bun. Sigur, intră. Mi-a făcut loc, iar eu am zâmbit automat.

— Mersi.

Nu eram sigură că am dus cuvântul până la capăt, sau cât de ciudat am arătat oprindu-mă brusc după ce am trecut pragul. Era adevărat că nu am mai fost niciodată în camera Danicăi şi habar nu aveam cum arăta, mă aşteptam la ceva surprinzător, dar totul era absolut normal. Mult puf, feminitate, alb şi roşu. Nu era nimic ciudat, era la fel de mare ca şi camera mea, dar avea ceva ce eu nu am văzut niciodată la mine în cameră, cel puţin nu în cea nouă, de la etajul trei.

Ştia că o să intru, nu era nici urmă de surpriză. Mi-a zâmbit leneş, parcă somnoros.

— Hei! m-a salutat, zâmbind în colţul gurii şi mângâind-o pe Angora, pisica Danicăi.

— Dax! Ah, am întrerupt ceva? Scuze, pot să mă întorc mai târziu. Deja mă întorsesem pe călcâie să ies, pentru că eu nu mi-am adunat energie şi pentru aşa ceva. Dax era pe scaunul de birou al Danicăi, lăsat foarte mult în jos, astfel că poziţia lui arăta leneşă şi... nu ştiam cum, sau nu voiam să mă gândesc. Pisica aia albă torcea tolănită în poala lui, de parcă avea parte de satisfacţie maximă. Dar nu pisica mă interesa pe mine, ci faptul că Dax avea pe el doar o pereche de boxeri. ATÂT!

La dracu'! Am ieşit de aici!

Danica a râs în spatele meu, m-a prins de umeri şi m-a împins înainte, contrar traiectoriei mele.

— Nu ai ce să-i faci! Are o zi proastă dacă cineva nu îi vede pătrăţelele la prima oră. Ea şi-a dat ochii peste cap, privindu-l apoi pe Dax, care ne-a rânjit ca un drăcuşor ce voia să pară nevinovat. Angora a început să îşi fluture coada stufoasă, plimbând-o pe abdomenul lui Dax, ca pe un evantai.

Am auzit pe cineva înghiţind în sec, dar nu eram sigură dacă am fost eu sau Danica. Speram să fi fost Angora. Imediat, s-a ridicat de la birou, deşirându-se cu toată înălţimea.

— Vă las singure. Să îţi faci temele! Ultima parte o spusese uitându-se la Danica, apoi a făcut semn spre caietele de pe birou. Probabil de asta

era aici atât de vreme, o bătea la cap cu temele de ieri. Probabil…

Atâta lucru ştiam; Dax era studios, cât de cât, dar Danica avea probleme serioase la capitolul acesta, avea alte pasiuni.

Ea şi-a dat ochii peste cap, iar Dax a pus-o jos pe Angora, lucru ce nu părea să îi placă deloc afurisitei. Dax a trecut pe lângă mine, apoi s-a oprit brusc şi s-a uitat la pieptul meu. Credeam că o să facă altă scenă ca şi ieri, când mi-a simţit bătăile inimii.

— Nu, nu eşti. A rânjit şi mi-a făcut cu ochiul, apoi a ieşit din cameră, cu Angora miorlăind în urma lui. Ce naibii a vrut să zică? Am privit în jos, apoi mi-am dat seama că pe tricoul meu scria **"Sunt prea leneşă să-mi pese".**

Mi-am abţinut la timp râsul, amintindu-mi că eram aici cu alt scop. M-am întors spre Danica, care se întinsese pe pat. Angora a început să miorlăie la uşa închisă, plângând după Dax.

— Deci, care e treaba?

Şi-a studiat unghiile, aşa că trebuia să mă grăbesc dacă voiam toată atenţia ei. M-am aşezat pe scaunul de birou, în locul lui Dax, dar senzaţia bruscă mi-a distras iar atenţia. Era cald, fir-ar să fie. Atât de cald şi… de ce încă mă gândeam la... oh, la naiba!

— De ce nu ai fost ieri la şcoală? am atacat-o direct, doar ca să îmi iau gândul de la corpul

aproape gol al lui Dax încălzind scaunul ăsta. Nu îmi dădeam seama dacă acest lucru mă jena sau îmi plăcea. Inima asta funcţională îmi dădea deja bătăi de cap.

Danica a ridicat o sprânceană.

— Nu m-am simţit bine. Am stat acasă.

Asta ştiam, Lena mi-a spus aseară, ceea ce, din nou, era ciudat. Danica nu părea deloc bolnavă şi ştiam că, dacă chiulea, o făcea cu un motiv ce includea vreo distracţie interzisă, nu doar să stea în pat şi să se uite la seriale. Eu aş fi făcut asta, ea nu.

Am tras o gură mare de aer, nu avea rost să mă învârt în jurul cozii.

— Ieri te-a căutat un tip. Părea foarte furios.

Capul îi ţâşnise atât de brusc spre mine, că i-am auzit gâtul trosnind.

— Ce tip?

— Un tip masiv, prea matur să fie elev de liceu, chiar şi de facultate. Când nu i-am spus unde eşti, s-a cam enervat şi a devenit... violent. I-am făcut semn spre braţul meu. Vânătaia s-a mai estompat, dar încă era vizibilă, până acum fusese acoperită de păr.

Danica a făcut ochii mari, apoi a înghiţit în sec. Reacţia asta nu mi-a plăcut deloc.

— De asemenea, a spus că ai timp până vineri să îi duci marfa, altfel ei *vin* după tine.

Tăcere. Tăcere şi atât. Danica se uita la mine, Angora părea furioasă că şi-a pierdut iubitul din cauza mea şi că i-am luat locul, oricum nu m-a plăcut niciodată pisica asta. Mi-am ocupat timpul uitându-mă la ea cum sâsâie, ca să o las pe Danica să îşi găsească replica.

— Ai mai spus cuiva despre asta?

Întrebarea ei m-a enervat.

— Asta îţi pasă ţie?! Danica, în ce naibii te-ai băgat? De când lucrezi tu cu traficanţii de droguri?

Era prima dată când mă răsteam la ea, până acum nu am avut energia pentru asta. Cât despre droguri, era cam singura concluzie logică la care am ajuns noaptea trecută, dar a făcut-o pe Danica să râdă.

— Droguri? Serios, Dakota? Crezi că mă ocup ce ceva atât de clişeic ca traficul de droguri? Sincer, atât de multă lume face asta deja, că nici nu cred că mai are rost să fie ilegal.

Mi-am mijit ochii la ea, semn că nu mă ducea cu vorba.

— Nu te trag la răspundere, Danica. Nu îţi cer să îmi spui despre ce e vorba, dacă nu vrei, doar să ai grijă. Şi aş aprecia dacă ţi-ai rezolva problema înainte ca tipul ăla să mă pună iar să fac pe mesagerul.

Mi-am adus imediat aminte şi de ultima parte a aşa zisei conversaţii, despre mesager. Mai

curioasă eram dacă acel mesager şi Dwayne aveau vreo legătură, dar mai mult ca sigur era doar o coincidenţă.

— OK! a fost tot ce a spus, Angora i-a sărit în poală, cerând afecţiune, dar Danica nici nu părea să o observe.

Aş fi vrut să spun mai multe, dar nu ştiam ce, aşa că am preferat să mă retrag. Chiar dacă nu am primit niciun răspuns, mă simțeam uşurată. Până la urmă, nu am mers la uşa ei ca să aflu ce Dumnezeu făcea, ci doar ca să o avertizez. Şi ştiam că a vorbit serios la faza cu drogurile, părea parcă uşurată că am zis asta, semn că nu am ghicit. Şi era oarecum logic, avea mai mulţi bani decât avea nevoie, de ce s-ar implica în aşa ceva? În orice altceva ce includea cuvântul "marfă".

Mi-am clătinat capul, urcând înapoi în camera mea ca să mă pregătesc pentru şcoală. Când am trecut pe lângă camera lui Dax, podeaua mi-a vibrat sub picioare, lucru ce m-a făcut să zâmbesc amuzată. Dacă Danica asculta muzica tare în căşti, ca să se trezească, Dax apela la boxe, iar în unele dimineţi era atât de somnoros, încât muta porţelanurile de pe rafturi.

Când am intrat în camera mea, mi s-a făcut brusc chef de acelaşi lucru. Părinţii mi-au luat o groază de chestii noi pe care nu le-am încercat niciodată. Am pornit sistemul şi am intrat pe canalul lui Dwayne – ieri am fost prea bulversată

ca să mai ascult ceva – am ales remixurile de la synthpop şi am ajuns, în mai puţin de două minute, să îl ador pe acel băiat. Am ridicat volumul până când am simţit podeaua trepidând, apoi, mulţumită, am intrat în duş.

A fost nevoie să aud loviturile de mai multe ori, până mi-am dat seama că nu erau de la muzică. Eram pregătită de ceva timp, dar acum pur şi simplu stăteam la birou, cu muzica spărgându-mi timpanele, complet vrăjită de *Mesagerul Întunericului*. Deja mi-era teamă că atunci când îl voi vedea pe Dwayne, o să îi sar în braţe şi o să mă comport ca o fană nebună. Cum de nu am dat de canalul lui până acum? Pentru fiecare melodie folosea o poză de fundal întunecată, în funcţie de mesajul piesei. De la natură, fantasy, până la horror sau sexy.

Bătaia enervantă s-a auzit din nou, iar eu am oftat şi am dat volumul mai încet. Gata cu distracţia mea.

Mă aşteptam ca Lena să îmi bată la uşă, poate chiar şi Josh sau un Dax amuzat, dar nu *ea*.

— Scumpo, abia făceam faţă ritualului de trezire al fratelui tău, nu îmi spune că i-ai preluat şi tu obiceiul!

M-am holbat la ea, neştiind ce să spun.

— Mamă? am întrebat prosteşte.

Ea a râs scurt.

— Da. Ultima dată când am verificat.

Vinovată, am început să mă scarpin la ceafă.

— Scuze, am descoperit un canal mişto de Youtube şi m-a cam luat valul.

Ea şi-a strâns buzele ca să îşi abţină râsul.

— Mă bucur că eşti bine-dispusă. Ne vedem la micul dejun. Mi-a zâmbit, apoi s-a întors. Te rog lasă muzica încet măcar până mă machiez, îmi trepidează pensula în mână. Mi-a transmis, deja îndepărtându-se pe hol, iar eu m-am lipit de uşă, simţind iar golul ăla nenorocit.

— Nu promit! am strigat înapoi, dar nu eram deloc amuzată. Au trecut atâţia ani şi eu încă mai aşteptam, ca o aiurită, îmbrăţişarea aia de "îmi pare bine să te revăd". Nu negam că mama era grozavă, mi-a făcut mereu toate poftele, chiar unele ciudate de când am făcut transplantul, dar îi lipsea cu desăvârşire acea căldură maternă. Era ca un portofel ce nu se golea niciodată şi cam atât. Uneori mă gândeam că acea căldură a murit odată cu primii ei gemeni şi nu puteam să o condamn. Trebuia pur şi simplu să renunţ să mai visez la iubirea de mamă. La iubire în general, am pierdut asta înainte să o cunosc pe Mikaila, atunci când cea care m-a născut şi-a pus ştreangul de gât.

Nu aveam chef să mă mai înec în depresie astăzi, aşa că am coborât la micul dejun.

Şi şocurile continuau, pentru că şi tata s-a întors, dar el era prea ocupat cu o discuţie telefonică ca să mă ia la rost că am făcut club în

casă. Lena şi Josh, pe de altă parte, erau gata de război.

— O să îţi tai urechile! m-a atacat ea, agitând spatula spre mine. Acum că Mikaila şi Madox erau acasă, era mult mai harnică, ceea ce m-a făcut să râd.

— Nu mai râde, am bătut ca idioata la uşa lui Dax şi l-am luat la rost, iar afurisitul a început să râdă şi mi-a zis că avem alt DJ în casă în dimineaţa asta. Norocul tău că mi se ardea omleta şi nu am mai avut timp să urc până la etajul trei. Josh, trebuie neapărat să repari liftul ăla. Se întoarse spre şoferul meu, care se prefăcea foarte serios citind ziarul, dar zâmbea în colţul gurii.

Agitaţia Lenei întotdeauna m-a ajutat să mă relaxez, al naibii de ciudat. Aşa că am apucat o banană, încă râzând.

— Vrei continuarea, Lena? Mai am foarte multe melodii aici. Mi-am scos telefonul şi l-am pus pe masă. Ea s-a întors şi mi-a aruncat o privire atât de acidă peste umăr, încât m-am înecat cu banana.

— Astăzi îţi fac curăţenie în cameră! a zis, ca fapt divers, dar eu eram destul de inteligentă să îmi dau seama unde bătea.

— Dacă te atingi de sistemul meu, o păţeşti.

Ea a ridicat simplu din umeri, în timp ce îmi aşeza în faţă o farfurie cu omletă şi o groază de

brânzeturi şi legume, apoi mi-a luat restul de banană din mână.

— Ştii cât sunt de puternice aspiratoarele în ziua de azi, se poate întâmpla orice.

S-a întors cu spatele la mine, iar eu am clătinat din cap, făcându-l pe Josh să râdă. Erau alţi şapte angajaţi în casa asta, servitoare, menajere, grădinar şi chiar un mecanic, dar ei nu locuiau aici. Josh şi Lena erau parte din familie, au fost de când mă ştiu, mai ales Lena. Nu am simţit vreo apropiere parentală nici la ei, dar cu siguranţă m-am apropiat mai mult decât de părinţii adoptivi. Lena era micuţă, prea slabă şi delicată pentru cei patruzeci şi cinci de ani, iar tunsoarea mereu bob o făcea să pară de treizeci, cel mult. Brunetă şi drăgălaşă, era o antiteză a uriaşului meu şofer, cu capul mai lucios decât picioarele mele după epilare şi umerii laţi, la care Dax saliva visător, sperând să arate aşa într-o zi. Erau diferiţi fizic, dar foarte asemănători în comportament.

— Bună dimineaţa, scumpo. Nu începusem încă să mănânc, m-am trezit cu tata aplecându-se spre mine şi sărutându-mă pe tâmplă.

— Bună dimineaţa, tată! am răspuns, serioasă de data asta. Cu tata, glumele nu erau necesare, prezenţa lui era prea elegantă şi profesională ca să îţi permiţi să te măscăreşti. Nu era un tip rece, dur sau distant, ştiam că ne iubea, ne ierta toate idioţeniile – bine, pe ale lui Dax şi Danica, eu nu

am apucat încă să ajung la partea asta – dar, spre deosebire de mama, el nu ne trata ca pe niște prieteni, ci ca pe copiii ce trebuiau să devină adevărate modele. Totuși, el avea obiceiul drăguț să mă sărute pe tâmplă. Nu era mult, dar era ceva. Mama nu avea nimic de genul ăsta, care să pară cu adevărat gestul unui părinte.

S-a așezat în capul mesei, iar Josh se retrase silențios. Nimeni nu făcuse regula asta, dar el și Lena aveau suficient respect să nu mănânce cu noi la masă când mama și tata erau acasă, lucru ce nu îmi plăcea deloc.

Mi-am plimbat limba prin gură, căutând ceva de spus. Mă bucuram că azi mâncam în bucătărie și nu în salon, cel puțin puteam să mă prefac interesată de gătitul Lenei.

— Cum merge școala? a întrebat el, privindumă doar o secundă, apoi deschise laptopul din fața lui. M-am îndreptat involuntar de spate.

— Foarte bine. Ieri am avut de prezentat un proiect important la biologie, am reușit să iau notă maximă.

Am lungit aiurea discuția, doar ca să am ceva de spus, deși știam că îl interesa. M-a privit din nou, zâmbind aprobator.

— Bravo, sunt mândru de tine, te integrezi mai repede decât am sperat. Vreo stare nelalocul ei? Ai mai avut probleme cu respirația?

Reuşeam să închid gura oricui îmi punea întrebări despre noua inimă, dar nu şi tatei. Nu aş fi îndrăznit, mai ales ştiind că datorită lui trăiam acum. Problemele respiratorii erau una dintre cauzele adverse de după transplant şi îmi dădeau de cap uneori, mai ales după efort.

— Nu, totul e în ordine. Mă simt minunat.

Doar a aprobat din cap, cu alt zâmbet scurt, dar atent la laptop. Era expert la făcut mai multe lucruri în acelaşi timp, probabil o caracteristică a oamenilor de afaceri.

M-am dezumflat brusc, uşurată, era ciudat cum mereu simţeam nevoia să închei replica cu "domnule". "Mă simt minunat, domnule".

Ambii mei părinţi adoptivi s-au zbătut pentru supravieţuirea mea, dar ştiam că tata a fost cel care mi-a adus o nouă inimă în mai puţin de un an. Nu am întrebat niciodată cum şi care erau cifrele pe care le-a dat, nu credeam că aş fi rezistat să aflu că am luat inima altcuiva, care era înaintea mea pe lista de aşteptare. Mai ales că aveam proprii mei demoni în ceea ce privea transplantul, motive ce îmi provocau coşmaruri teribile, dar nu îndrăzneam să deschid o asemenea discuţie cu tata.

La fel ca şi Josh, tata era înalt şi bine clădit, dar nu masiv. Chiar şi acum purta costumul, urmând să plece la muncă după asta şi, probabil, puteam număra pe degete dăţile când nu l-am

văzut purtând această ținută. Era brunet şi tuns scurt, ochii lui erau albaştri, motiv pentru care mă declara preferata lui în privința asta, pentru că şi eu aveam ochii albaştri, chiar foarte asemănători cu ai lui. Mama era blondă, bineînţeles. I-a ales pe "gemeni" să îi semene ei. Dar nu i-au ieşit ecuaţiile. Au crescut prea înalţi şi expresivi ca să semene în vreun fel cu delicateţea ei. Dacă aş fi fost mai scundă şi blondă, eu aş fi fost cea care îi semăna, Danica şi Dax aveau fizicul tatei.

Vorbind de lup, ni s-a alăturat la masă. Reuşise să se machieze, din câte se părea. Mereu cu o rochie perfectă şi office, cu buclele mari şi pantofii cu toc. Mi-a făcut mie cu ochiul, apoi a dat un bobârnac peste laptopul tatei, semn că nu mai era supărată pe el. Ea era singura care îşi permitea glume cu el, chiar dacă niciodată nu i le întorcea. Probabil îi plăcea să îl enerveze şi atât.

— Dakota, mi-ai promis că o să foloseşti placa de păr pe care ți-am luat-o.

Am băgat repede o bucată de roşie în gură, ca să evit răspunsul.

Pe tata îl interesa şcoala, pe mama moda. Erau o pereche de părinți pe cinste.

A venit lângă mine, scoţând sunete de dezaprobare şi mi-a prins o şuviță de păr. Ce aveau toți oamenii cu părul meu, în ultimele zile?

— Toată splendoarea asta și o ții într-o coadă. Știi că sunt femei care ar omorî să aibă părul asta natural?

Cu gura plină, eu am aprobat din cap.

— Promit că o s-o folosesc, mamă. Am spus după ce am înghițit și l-am observat pe tata zâmbind amuzat, cu ochii în laptop. Mama a părut mulțumită de răspuns și a mers spre cafetieră.

Părul era o parte dragă a corpului meu. Nu pentru că avea o culoare roșie închisă și destul de specială, obținută din amestecul de naționalități foarte diferite, ci pentru că a fost singura parte din mine ce nu a cedat în timpul bolii. A făcut față chiar și medicamentelor puternice, a rămas des și sănătos, a continuat să crească și în ultimii nouă ani mi-a ajuns la baza spatelui. Când mă priveam în oglindă, vedeam un cadavru, părul era singurul viu ce mai rămăsese din mine. Contrastul era înfricoșător uneori, pielea palidă și părul roșu, însă nu îmi păsa. Nici după transplant nu am îndrăznit să mă ating de el, chiar dacă atrăgea atenția îngrozitor de rău și nu mă ajuta deloc să mă pierd în mulțime.

— Tu, domnişoară, ai nişte explicaţii de dat! am tresărit când am auzit o şoaptă la urechea mea, apărând de nicăieri. M-am întors ca să îl văd pe Dax mijindu-şi ochii la mine.

— Bună dimineaţa! i-a salutat pe toţi, fugitiv, apoi s-a aşezat lângă mine, fără să îl intereseze răspunsul lor.

— Ce vrei să spui? am şuşotit eu spre el. A furat o bucată de caşcaval din farfuria mea şi şi-a aruncat-o în gură.

— Nu mi-am făcut bine ritualul de dimineaţă, pentru că îmi cădea tencuiala în cap. A intrat vreun demon muzician în tine?

A fost prea târziu când mi-am pus mâna la gură, deja izbucnisem în râs.

— Fac şi eu o dată pe rebela şi toată lumea mă ia la rost.

Bine, în afară de tata.

Dax a rânjit, continuând să îmi care mâncarea din farfurie, deşi Lena i-a aşezat şi lui una în faţă.

— Nu îmi place concurenţa, domnişoară.

Mi-am dat ochii peste cap, apoi i-am dat peste mână când s-a întins să îmi fure iar mâncarea. Danica şi-a făcut apariţia, iar acum familia era completă, semn că trebuia să începem să mâncăm. Şi dacă tata era la masă, toată lumea tăcea.

— Trebuie să faci ceva ca să te iert.

Toată lumea, în afară de Dax, care se întinsese să îmi şoptească la ureche. Voiam să îi înfig furculiţa în picior.

— Ce? Să îţi curăţ sistemul audio de praf. M-am riscat şi i-am şoptit şi eu înapoi, nu îmi scăpa faptul că Danica părea pe altă lume şi a început să

mănânce mecanic. Dax era pus pe glume şi şi-o căuta cu lumânarea, m-a lovit în picior când l-am ignorat.

— Nu. Vreau să îi dai liber lui Josh azi. Mergi cu mine la liceu.

Tocmai mă pregăteam să duc la gură o bucată de omletă. M-am oprit cu furculița în aer. Nu m-am uitat la el când am șoptit:

— Nu îmi place șantajul, domnule.

***

Nu mi-am dat seama când maşina s-a oprit, când am ajuns la liceu şi cum a trecut aşa de repede timpul. Am stat cu tâmpla proptită în geam şi cu căştile în urechi, ascultându-mi noua obsesie.

Josh s-a întors spre mine, observând că nu dau niciun semn de viaţă. M-am dezmeticit şi cu greu am găsit motivația să îmi trag ghiozdanul pe umăr.

— Mai multă viaţă, puştoaico. E de-abia marți.

Am zâmbit cu jumătate de gură şi am deschis portiera. După ce am căscat zdravăn şi mi-am scos căştile din urechi, am reuşit să revin la realitate.

— Să vin după tine? întrebarea lui Josh m-a făcut să zâmbesc. Ieri am ieşit cu Alice şi Lucas după ore, aşa că l-am amânat pe Josh şi am venit

acasă adusă de Alice. Știam că șoferului meu nu i-am plăcut deloc asta.

— Vom vedea. I-am făcut cu ochiul, apoi am coborât din mașină. Mi-a urat baftă la școală, apoi a plecat. Am privit înapoi, curioasă dacă o să apară și Lamborghini-ul. Orice ar fi avut Dax azi dimineață în cap, nu i-am picat în plasă. Eram conștientă că doar încerca să se apropie de mine, să ne împrietenim – sau să ne cunoaştem – așa cum nu am avut ocazia toți anii ăștia din cauza bolii mele. Dar simțeam că lucrurile începeau brusc să se mişte mult prea repede, iar eu încă nu eram pregătită să pătrund în lumea lor. Mai mult de atât, habar nu aveam cum aş fi încăput în maşina lui, şi clar nu era momentul să mă îndes cu Danica pe scaun. Nu i-a plăcut că nu i-am făcut jocul și am plecat cu Josh, dar știam că nu fusese ultima dată când m-a bătut la cap cu asta.

Mi-am abţinut zâmbetul când am văzut-o pe Alice. Cheful ei de şcoală era vizibil din şofat, căsca la volan şi a parcat Toyota veche aproape pe laterală, ocupând două locuri. M-am îndreptat spre ea, dezbrăcându-mi geaca de piele şi rămânând doar în maiou. Astăzi era mult mai cald.

— 'Neaţa, rază de soare. Am salutat-o, iar ea s-a uitat la mine cu un ochi închis, apoi a bolborosit răspunsul la salut.

— Cineva e plină de energie azi. M-a luat ea la rost, privindu-mă şmechereşte peste rama ochelarilor. L-ai văzut pe Dax gol în duş? mi-a rânjit, apoi ne-am îndreptat spre intrare când a reuşit în sfârşit să îşi strângă toate cărţile în braţe. Mi-am dat ochii peste cap, apoi i-am întors rânjetul, doar de dragul glumei.

— Nu era chiar gol.

A căscat gura şi aproape i-a scăpat un caiet, iar eu am început să râd. Era un dezastru umblător astăzi, părul verde arăta ca o salată răvăşită, iar machiajul clar nu era de azi-dimineaţă, nu mai avea lentile şi am reuşit să îi văd culoarea adevărata a ochilor; verde superb. Şi-a pus repede ochelarii de soare ca să acopere dezastrul. Îmi aminteam că ieri mi-au zis ceva de o petrecere.

— Cum a fost noaptea?

Expresia ei denota satisfacţie totală, dar şi durere.

— Bestială! Ţi-am zis, Dwayne e cerut la cele mai tari petreceri şi e atât de mişto că ne ia şi pe noi, dar, frate... oamenii ăia nu glumesc când spun că petrec până la răsărit. Sunt frântă şi încă mahmură.

— Se vede! am râs eu.

— Lucas a zis că vine de la al doilea curs, nu a reuşit să se trezească, dar pe mine aproape că m-a aruncat mama pe fereastră. S-a împleticit pe hol,

i-a scăpat alt caiet, dar am reuşit să îl prind şi să îl salvez la timp.

— Şi Dwayne? Nu îmi dau seama dacă pentru el e mai greu sau mai uşor, fiind DJ.

Ieri nu a fost cu noi în oraş, a spus pas hamburgerului pe motiv că trebuia să îşi pregătească aparatura pentru acea petrecere.

— El nu are nicio problemă, e obişnuit cu nopţile albe. Petrecerea e doar un decor pentru el, când îşi pune căştile şi începe să mixeze, poate fi în camera lui sau în mijlocul celui mai tare club, nu e o diferenţă. Ar trebui să îl vezi odată.

Alice s-a oprit în faţa dulapului ei, apoi s-a holbat la lacăt, probabil străduindu-se să îşi amintească cifrul. Am râs în timp ce mi-am lăsat ghiozdanul şi am luat cartea de istorie pentru prima oră.

— Poate nu am avut eu o viaţă socială prea grozavă, dar ştiu cum arată un DJ la o petrecere, Alice.

A râs şi ea, chinuindu-se să îşi îndese cărţile.

— Nu la asta m-am referit, ci strict la Dwayne. Când a terminat procesul greu şi a reuşit să rămână doar cu manualul de istorie, s-a întors spre mine şi s-a sprijinit de dulap.

— Dwayne e complet deconectat de petrecere. Majoritatea DJ-ilor petrec alături de noi, sar, se mişcă pe ritmul pe care îl creează, ştii cum stă

treaba. Măcar o mână sau capul tot îl agită. Dwayne e complet nemişcat.

Interesată, am închis dulapul şi m-am sprijinit de el, cu cartea în braţe şi faţa la Alice.

— Cum adică stă nemişcat? Poate sta nemişcat o noapte întreagă?

— E o nebunie, nu? Jur, nu sunt îndrăgostită de el sau ceva, dar uneori e fascinant. Pentru Dwayne, muzica nu e distracţie, e viaţă.

— Mi-am dat seama de asta. Canalul lui e absolut briliant.

— Stai să îl vezi live. Trebuie să mergi cu noi la următoarea petrecere.

Alene, ne-am pus în mişcare spre clasa noastră, deşi încă nu s-a sunat.

— Toată lumea îl ştie după numele pe care îl are pe canal, Mesagerul Întunericului, iar gluga e semnătura lui. Nu îi pasă cum arată spaţiul petrecerii, dar locul în care el mixează trebuie să fie întunecat, altfel nu acceptă. E mereu cu gluga trasă peste cap, astfel că nu îi vezi faţa. E ca un vrăjitor, fură minţile tuturor atunci când porneşte muzica.

— Şi unde e acum? am întrebat eu, parcă aşteptându-mă să îl văd apărând pe hol, cu hanoracul negru, gluga şi înălţimea impresionantă.

— Nu cred că o să vină azi, diseară are altă petrecere şi probabil o să doarmă toată ziua.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Adică o să chiulească? Pur şi simplu?

— Dap. Face asta mereu, de obicei marţi şi vineri sunt prea ocupate din cauza nopţilor, aşa că doarme ziua.

Contrariată acum, m-am aşezat în banca mea, Alice a luat locul din spatele meu, aşa că m-am întors spre ea.

— Şi nu îi e teamă că va fi exmatriculat?

Alice şi-a dat ochelarii jos, apoi mi-a zâmbit confuz.

— Dwayne Teller, exmatriculat? Ştii că asta nu se va întâmpla. După părerea directorului, comportamentul lui e mai mult decât au sperat.

OK, mă pierduse. Deja se sunase şi majoritatea elevilor erau în clasă, aşa că mi-am coborât volumul vocii.

— Ce vrei să spui? Şi cum de părinţii lui îi dau voie să chiulească aşa?

De data asta, zâmbetul confuz al lui Alice s-a transformat în seriozitate totală. A privit în jur, parcă din instinct, apoi şi-a pus coatele pe masă şi s-a aplecat şi ea spre mine.

— Nu îmi spune că tu nu îi cunoşti povestea.

Am ridicat dintr-o sprânceană, lucru ce a bulversat-o complet. Arăta de parcă tocmai i-am spus că habar nu aveam că pământul era rotund.

Profesorul a intrat în clasă, dar eu tot nu m-am întors, am fixat-o pe Alice cu privirea să îmi dea o explicaţie rapidă.

— Familia lui a fost ucisă. E orfan!

Nu mi-am dat seama când m-am întors în bancă, sau când profesorul a început să vorbească. La un moment dat mi-a pus şi o întrebare la care nu am ştiut să răspund, pentru că nici nu ştiam ce m-a întrebat.

Orfan! Orfan! Orfan!

Cuvântul ăsta era pus pe *repeat* în mintea mea, după fiecare minut simţeam că mi se făcea rău. Nu puteam să cred că ieri am vorbit cu el, l-am tratat ca pe unul *de-ai lor,* când, de fapt, era unul *de-al meu*. Un incomplet.

Până la sfârşitul orei, Alice a devenit mult mai stabilă decât mine. Chiar dacă mai avea puţin şi adormea, eu mai aveam puţin şi pierdeam complet legătura cu realitatea.

Nimeni nu înţelegea asta, dar era o mare diferenţă între orfanii abandonaţi, şi orfanii cu părinţii morţi. Dax şi Danica au fost abandonaţi, dar părinţii lor încă trăiau, încă erau acolo, undeva, în lume, respirau şi, uneori, se gândeau la ei.

Acum doi ani mama Danicăi a încercat cu disperare să ia legătura cu ea, dar a fost refuzată. Abandonul îi făcea să urască, dar eu nu puteam urî un mort.

Mama mea s-a sinucis când aveam trei ani. Când aveam paisprezece, am aflat că şi tatăl meu a fost găsit mort după ce a intrat în comă

alcoolică. M-am prefăcut mereu că nu îmi păsa, nu l-am văzut în viaţa mea, dar informaţia a intrat, s-a imprimat şi avea să rămână acolo pentru totdeauna. Părinţii mei erau morţi, sângele din care am fost creată a dispărut şi oasele putrezeau în mormânt. Nu aveam de ce să mă leg, nu aveam nici pe cine să fiu furioasă, nu aveam pe cine să refuz dacă va încerca să mă caute.

Părinţii adoptivi nu reprezentau nimic pentru acea parte din sufletul meu. Eram a nimănui. La fel era şi Dwayne.

— Credeam că ai fost adusă aici la trei ani. Cum Dumnezeu nu ai auzit de masacrul din familia Teller? Au huruit toate ziarele şi televiziunile vreo două săptămâni, în toată America, probabil şi afară.

Am ieşit din clasă şi mi-am strâns cartea în braţe. Ajunsesem iar la golul ăla teribil din inima mea şi încercam să mă desprind cât mai repede, dar era greu odată ce îmi aminteam. Alice şi-a fluturat mâna prin faţa mea. Ca un robot, m-am întors brusc spre ea, speriind-o.

— Vreau să ştiu totul.

— Ce…

— Vreau să îmi spui ce s-a întâmplat, pentru că nu, nu ştiu. Nouă ani din viaţa mea i-am petrecut într-o bulă, complet paralelă cu lumea, aşteptând ca nenorocita mea de inimă defectă să se oprească odată. Când s-a întâmplat?

— Acum trei ani. Dwayne era în clasa a noua.

— Nici nu eram la liceu atunci, deci poate că ştiu povestea, dar nu fac legătura cu el. Cum au fost ucişi?

Alice a expirat lung, apoi m-a prins de cot şi m-a pus în mişcare.

— Asta nu e o poveste din trei cuvinte, Dakota. Mai întâi am nevoie de o cafea şi chiar ar trebui să încetăm să vorbim despre asta aici. După ore mergem undeva şi îţi spun totul.

Mai că am început să sar pe loc, încă nu înţelegea cât de important era asta pentru mine.

— O să caut pe internet.

Am scormonit după telefon, dar Alice şi-a fluturat mâna, în semn să nu mă obosesc.

— Unchiul lui a plătit o mică avere şi a eliminat cam tot ce se putea de pe internet. Vei mai găsi câte un articol, dar cu detalii vagi. A câştigat procesul şi niciun ziarist nu mai are voie să scrie despre asta.

— De ce a făcut asta? Lumea aflase deja.

— Pentru sănătatea lui Dwayne.

A fost destul de clar, nu aveam nevoie de mai multe explicaţii. Deşi nu era în faţa mea acum, brusc îl vedeam pe Dwayne cu alţi ochi, iar nevoia de a afla ce s-a întâmplat cu el mă înnebunea. Alice s-a oprit lângă un tonomat şi a luat o cafea.

— Hai să chiulim de la următoarea oră. Oricum dormi pe bancă şi eu am chef să stau la soare. S-a oprit cu paharul la gură, m-a privit şocată, apoi şi-a mijit ochii la mine.

— Nu ştiu eu încă multe despre tine, dar clar eşti tocilară. Să nu îmi spui că vrei să chiuleşti doar ca să afli ce s-a întâmplat cu Dwayne.

Mi-am muşcat buza, agitându-mi genunchiul.

— Nu e ceea ce crezi tu, doar că... pur şi simplu o să mă gândesc la asta oricum şi nu o să mai fiu atentă la nimic. Crede-mă, un orfan înţelege altfel povestea altui orfan.

Făceam un mare sacrificiu acum ca să o conving pe Alice. Niciodată nu vorbeam despre mine ca fiind orfană, o făceau destui pe la spatele meu. Alice s-a răzgândit şi nu a mai băut din cafea, probabil ghicind seriozitatea situaţiei sau citind-o pe fața mea. A privit în jurul ei, apoi la ceasul de pe mână.

— Eu am chimie, tu ce ai? m-a întrebat.

— Matematică.

S-a gândit câteva secunde, apoi s-a întors spre tonomatul de dulciuri şi a mai luat două batoane de Snickers.

— La dracu', hai să mergem. O să îmi prindă bine nişte aer şi soare.

Aproape că am chiţăit de fericire în spatele ei, apoi am urmat-o să ne lăsăm cărţile de istorie. M-am abţinut să nu întreb nimic până când am ajuns

pe teren, apoi am urcat pe ultimul rând din tribune, astfel ca nimeni să nu ne audă discuţia, nici sportivii ce se antrenau jos. Am tresărit puţin când l-am văzut pe Dax cu rugbiştii, dar probabil nici nu o să mă recunoască de la distanţa asta. Nu mai aveam răbdare să ne găsim altă locaţie.

— Hmm, drăguţ! Aşa să tot chiuleşti. Toarse Alice, întinzându-se pe spate şi admirând echipa antrenându-se. Lucas are telefonul închis, deci probabil nu s-a trezit, idiotul.

Trăgea de timp, îmi dădeam seama de asta şi mă speria. Cât de rău era? Mi-am aşezat coatele pe genunchi şi m-am întors spre ea, nu o forţam, doar aşteptam.

Ea m-a privit şi a oftat, apoi mi-a copiat poziţia şi a devenit serioasă.

— OK, spune-mi de unde să încep. Măcar ai idee de familia Teller?

Mi-am scormonit în minte, dar nu am găsit nimic, aşa că am clătinat din cap.

— Nu erau ca voi, dar erau destul de bogaţi. Aveau o firmă de construcţii. Erau trei copii. Laurie, fiica cea mică, de şase ani. Dwayne, mijlociul. Şi Jake, mai mare decât Dwayne cu doi ani.

Mi-am pus pumnii la gură şi am început să îmi rod unghia de la degetul mare.

— Ai spus că familia lui a fost ucisă, adică...

— Da. Şi fraţii lui. Şi e urât de tot.

Iisuse!

— Jake era bolnav. Nu am habar cum se numea, probabil doar Dwayne îţi mai poate spune, dar nu te sfătuiesc să îl întrebi, însă nu era în toate minţile. Ar fi trebuit să fie internat, pentru că era foarte instabil, dar fiind bogaţi şi influenţi, cu o casă suficient de mare şi posibilitatea să angajeze o asistentă permanentă, au ales să îl ţină acasă. Nu avea şanse să îşi revină, efectiv aşa se născuse. Alice şi-a frecat tâmplele cu vârful degetelor. Sunt o groază de chestii pe care le bălmăjeau la televizor atunci despre boala lui, dar ce îmi amintesc e că Jake era foarte uşor de manipulat, tocmai de asta îl şi ţineau acasă. Era ca un căţeluş. Imens ca şi Dwayne acum, dar cu mintea unui copil de patru ani, foarte ascultător. Făcea tot ce se i se spunea, nu era capabil să ia nicio decizie de unul singur. Era atât de grav, încât dacă cineva îi spunea să îşi ţină respiraţia, o făcea până când i se dădea voie să respire din nou, sau murea.

— De ce simt că el are o mare legătură cu crima?

— Simţi bine. Cum ţi-am zis, era cuminte, nu le crea deloc probleme, dar pericolele erau acolo unde se aşteptau mai puţin, iar Jake trebuia monitorizat non-stop. Nu îi dădeau voie să se uite la televizor, nici măcar la desene animate, era influenţat de orice vedea şi apoi copia, deci imaginează-ţi să îl vadă pe Spiderman sărind de

pe clădiri. De internet nu mai zic. Avea filme şi cărţi speciale pentru condiţia lui.

Am aprobat din cap, în semn că am înţeles.

— Tragedia a făcut ca în noaptea aia, asistenta lui Jake să fie foarte răcită, aşa că a adormit fără să îşi dea seama. Fiind aşa sedentar, dar totuşi sănătos fizic, Jake simţea nevoia de activitate la vârsta adolescenţei, aşa că trebuia să ia somnifere ca să fie potolit pe timpul nopţii. Ştii curiozitatea aia a copiilor de patru ani, care abia descoperă lumea, exact aşa era el. În acea noapte, nu şi-a luat somniferele şi a început să se plimbe prin casă. Toată lumea dormea deja, nu a făcut nicio stricăciune, până când a ajuns la televizor şi a început să scormonească prin DVD-uri. Erau atenţi cu ce ţineau prin preajma lui, dar le-a scăpat ceva.

— Ce? am întrebat dintr-o suflare.

— Un film de groază.

— Oh, Doamne! am expirat, apoi mi-am frecat fruntea.

— Naiba ştie cum, pentru că nu îl învăţase nimeni, dar a reuşit să bage DVD-ul. Probabil îi spionase şi îi văzuse pe ei. Doctorii au spus că probabil l-a atras coperta diferită de ce văzuse el până atunci. Filmul era "Crimă până la miezul nopţii".

Doar am suspinat.

— L-ai văzut?

Am dat din cap că da.

— Criminalul plănuia să îşi omoare toţi prietenii trădători până la miezul nopţii.

— Da. Şi dacă îţi aduci aminte, era o anumită secvenţă în care el urla în oglindă că trebuie să îi omoare pe toţi, indiferent ce s-ar întâmpla şi nu trebuie să se oprească.

— Jake a crezut că vorbeşte cu el, nu-i aşa?

Alice a aprobat cu amărăciune, apoi a luat o gură de cafea, privind spre teren, dar acum ştiam că nu îi mai vedea pe rugbişti ca înainte. Pielea mea era deja zbârlită, intuind povestea.

— Le ţineau încuiate, dar tot a reuşit să pună mâna pe un cuţit. Erau camere de supraveghere peste tot în casă, aşa că au văzut filmul crimei cu mai multe detalii decât şi-ar fi dorit, dar nu l-au difuzat, doar ne-au dat detaliile. Prima dată a mers în camera părinţilor lui, nici nu au apucat să reacţioneze. Pe mama lui a înjunghiat-o în somn, tatălui i-a tăiat gâtul când s-a ridicat.

— Dumnezeule! mi-am prins mâinile în păr, nesigură dacă pot asculta până la capăt.

— Apoi şi-a omorât îngrijitoarea în acelaşi fel, nici nu a apucat să se mai trezească. Cu Laurie i-a fost mai greu, probabil acel ceva din creierul lui, care funcţiona normal, îi spunea că nu era bine ce făcea, dar erau prea multe ce nu funcţionau bine, aşa că atunci când fetiţa a vrut să fugă, a prins-o şi...

Alice şi-a clătinat capul, semn că nu voia să spună asta cu voce tare, iar eu nu o forţam, detaliile nu îmi erau necesare. Acum, stând aici şi ascultând asta, nu îmi dădeam seama de ce am insistat atât de mult să ştiu. Deja nu îl mai comparam pe Dwayne cu mine, mă simţeam ridicolă comparându-mă cu el, trauma lui era un adevărat film de groază.

— Şi dacă îţi vine să crezi, partea cea rea vine tocmai acum. Partea rea pentru Dwayne.

Mi-am ros unghia, aşteptând.

— Cum a reuşit să scape?

— În cel mai rău mod. Dwayne şi Jake erau foarte apropiaţi, Dwayne îl iubea mult, iar Jake, deşi era mai mare, îl diviniza şi îl urmărea ca un frăţior mai mic ce vrea să calce pe urmele idolului. Asta l-a făcut pe Jake să ezite foarte mult în camera lui Dwayne. Anchetatorii spuneau că s-a învârtit vreo două minute pe lângă patului lui, tot încercând şi apoi dându-se înapoi, semn că nu voia să îşi omoare fratele, dar demonul din capul lui nu îi dădea pace. Agitaţia l-a trezit pe Dwayne în cele din urmă, iar când s-a ridicat, practic l-a activat pe Jake, exact ca şi Laurie. L-a atacat, dar a reuşit să se ferească. Au spus că lupta lor din cameră a durat douăzeci şi trei de minute. Cu lumina slabă, doar de la neonul de afară, Dwayne s-a luptat cu el, încercând să îl oprească şi, în acelaşi timp, să nu îl rănească, dar el a fost rănit.

Jake l-a tăiat foarte rău, de asta e acum acoperit de tatuaje. Au rămas cicatrici.

Am înghiţit uşor, habar nu aveam asta, mereu l-am văzut cu hanorac.

— Jake era teribil de mare, cu un cuţit şi pornit să ucidă, iar Dwayne era fără apărare şi încerca, în acelaşi timp, să nu îşi rănească fratele, deci închipuie-ţi ce a putut să îi facă în acele minute. A pierdut atât de mult sânge, încât la un moment dat au crezut că va muri şi el. După ce a tot strigat după ajutor şi nu a primit răspuns, şi-a dat seama că situaţia era mult mai gravă, aşa că l-a lovit pe Jake cu un trofeu de la fotbal ca să îl lase inconştient şi să poată ieşi din cameră.

Alice a luat o pauză, timp în care a privit în gol, incapabilă să spună mai departe. Inconştient, m-am conectat la mintea lui Dwayne, parcă m-am teleportat în acea noapte şi am văzut totul prin ochii lui, am trăit momentul în care a ieşit din cameră şi şi-a văzut toată familia ucisă.

Când lacrimile mi-au picat pe genunchi, mi-am dat seama că plângeam. Şi Alice avea lacrimi în ochi.

— Clacajul lui s-a produs când a văzut-o pe Laurie în uşă, într-o baltă de sânge. Părinţii lui zăceau morţi, în pat. Când a ajuns la Laurie, s-a trezit şi Jake. Dwayne a apucat să se aplece spre ea, iar Jake era în spatele lui. I-a înfipt cuţitul în umăr. Atunci ceva s-a declanşat şi în Dwayne,

ceea ce nu era de mirare. Îi ucisese pe toţi şi încerca să îl ucidă şi pe el, aşa că furia a luat controlul pentru o secundă şi a fost suficient. Mă bucur că nu au difuzat imaginile alea, ar fi fost teribile. Practic şi-a scos cuţitul din umăr şi s-a repezit la Jake, iar el reuşit să îi nimerească inima.

Mi-am strâns pumnii la gură. Asta era prea mult. Era prea mult pentru oricine. Voiam ca Alice să se oprească chiar acum şi să îmi spună că a inventat totul, că îşi bătea joc de mine. Am început o rugăciune în gând ca asta să nu fie adevărat.

Am luat o pauză lungă. Niciuna nu a mai spus nimic, doar am privit în gol, procesând totul. Ştiind asta acum, nu îmi venea să cred că am stat ieri atât de relaxată lângă el, l-am tratat ca pe toţi ceilalţi, când era atât de diferit, a trăit suferinţa a o mie de oameni.

— Cum... cum a trecut Dwayne peste asta?

— Nu cred că a trecut sau o să treacă vreodată. Ceea ce vezi acum e durerea lui anesteziată, atât. Ăsta nu e Dwayne Teller de dinainte de acea noapte. Nu l-am cunoscut înainte, dar cei care au făcut-o spun că era plin de viaţă, prietenos şi iubit de toată lumea. O săptămână după crimă nu a vorbit, l-au ţinut pe perfuzii pentru că refuza să mănânce. Voia să moară, nu a fost greu să îşi dea seama de asta. Apoi ceva s-a întâmplat. Unchiul lui, fratele mai mic al tatălui

său, care e cu zece ani mai mare decât Dwayne, deci tot ca un frate, a reuşit să îl aducă la viaţă. Nu l-a forţat să vorbească, dar într-o zi i-a adus o pereche de căşti şi un Ipod. Dwayne le-a ignorat două zile, apoi, când a prins curaj şi le-a pus pe urechi, nu le-a mai dat jos. O lună de zile nu a ieşit din camera lui, a stat întins în pat, cu căştile pe urechi, vindecându-se încet şi prinzând curaj să trăiască din nou. Muzica l-a salvat şi după asta i s-a dedicat în întregime. Imaginile au fost destul de explicite, a fost legitimă apărare, Dwayne nu a ajuns nici măcar la proces, oricum nu ar fi suportat, se ţinea de un fir de aţă ca să nu înnebunească. Nimeni nu l-a acuzat de crimă, doar el însuşi. Anchetatorii au spus că faţa lui Jake era udă de lacrimi, se lupta cu nebunia în egală măsură cum se lupta cu fratele său, sunt sigură că asta l-a distrus pe Dwayne şi mai tare. Şi-a pierdut cumpătul şi şi-a ucis fratele, deşi Jake era... doar bolnav. Dacă ar fi văzut o sinucidere în filmul ăla, nimeni nu s-a îndoit că s-ar fi sinucis. Ziariştii au numit povestea "Crimele unui înger". El a făcut ce i s-a spus, aşa cum a făcut întotdeauna, a fost vina celei care trebuia să îl supravegheze. Nu a mai trăit să fie trasă la răspundere.

— Dumnezeule, asta e... mi-am înfipt mâinile în păr, nereuşind să îmi găsesc cuvintele.

Era clar că am trăit pe sub pământ, pentru că nu aveam habar de povestea asta. Aveam tendinţa

să elimin imediat orice informaţie tragică şi negativă, nu aveam nevoie de şi mai multă dramă în perioada aia.

— Dwayne s-a întors la şcoală trei luni mai târziu, dar nu a mai fost niciodată acelaşi şi nici nu va mai fi. A fost luat de unchiul lui, dar vara asta a împlinit optsprezece ani şi s-a mutat singur. Ştiu ce pare Dwayne; un tip distant şi rece, dur. Dar asta e partea lui bună, pentru că atunci când e prin preajmă, chiar şi dur şi rece, înseamnă că îşi ţine suferinţa sub control. Sunt perioade în care dispare. Pur şi simplu, zile sau chiar săptămâni, dispare, nimeni nu ştie unde şi nimeni nu pune întrebări. Nu a provocat niciodată probleme în liceu, ba chiar învaţă bine când e prin preajmă, aşa că de asta ţi-am spus că nu o să fie exmatriculat. Profesorii şi directorul îl înţeleg. Chiar şi meseria nouă pe care şi-a creat-o şi petrecerile sălbatice sunt tot o distragere, nu o distracţie. Muzica e singurul lui medicament. Nu e bolnav, e doar distrus.

— Acum mi-l amintesc pe holuri, mereu cu gluga sau căştile, acum îmi dau seama de ce mi s-a părut atât de diferit de restul, dar am remarcat abia când am început anul ăsta, când am fost capabilă să observ şi lumea din jurul meu. Am spus eu, privind în jos, deşi tot ce vedeam era silueta înaltă şi întunecată a lui Dwayne, plecând

după ce m-a lăsat în faţa clasei de spaniolă şi mi-a spus că dacă vreau ajutorul lui, să îl caut.

— Spre apărarea ta, în clasa a noua, cât ai fost pe aici, îmi amintesc că erai deja pe ducă şi a apoi am aflat că nu vei mai veni deloc.

Am zâmbit strâmb, era surprinzător că discuţia despre boala mea mi se părea naturală cu Alice.

— Cum de v-aţi împrietenit voi cu el? Fără supărare, dar sunteţi atât de diferiţi şi mai ales acum, ştiindu-i povestea, e...

Alice a început să râdă, amuzată de încercarea mea de a explica fără să o jignesc.

— Îţi spun cu cea mai mare sinceritate că nu am idee. S-a întâmplat pe la mijlocul anului trecut. Eu şi Lucas eram deja prieteni, suntem din grădiniţă şi, într-o noapte, am mers într-un club de la marginea oraşului, o chestie super mişto şi foarte ilegală. Bineînţeles că a venit poliţia, noi fusesem suficient de deştepţi să venim cu taxiul, aşa că ne-am trezit că toţi dispar şi rămânem acolo ca proştii, gata să fim săltaţi. Dwayne ne-a recunoscut şi ne-a luat, aşa că am reuşit să fugim la timp. Normal că el fusese DJ. Următoarea zi ne-am trezit cu el la masa de prânz. Dacă îmi amintesc bine, replica lui a fost "Îmi datoraţi câte o salată că v-am salvat fundurile." A râs Alice, la fel am făcut şi eu. Toată lumea ştie ce face, nimănui nu îi e frică de el, pentru că nu e un bătăuş scăpat de sub control, dar toată lumea

înţelege clar mesajul lui: Nu te apropia. Aşa că ne-a speriat al dracului de tare când a tot continuat să apară pe lângă noi, dar apoi ne-am dat seama că încearcă doar să îşi facă prieteni şi să fie normal. Nu avea să devină iar popular, dar se săturase să fie mereu singur, cel puţin în perioadele când era stabil. Am învăţat repede să nu îl căutam când dispare. De ce ne-a ales tocmai pe noi, două ciudăţenii, nu am aflat nici până în ziua asta.

Am zâmbit uşor.

— Poate şi-a dat seama că sunteţi cel mai bun material de prieten de prin preajmă. Nu judecaţi şi nu îl priviţi ca pe ceva picant, o spun din propria experienţă.

Alice a zâmbit, parcă timidă.

— Nu suntem cei mai buni prieteni, uneori nu suntem nici măcar prieteni, dar oricare ar fi motivul lui, mă bucur că am reuşit cumva să contribui la vindecarea lui, deşi, o să îţi dai seama dacă rămâi prin preajmă, Dwayne nu e un om pe care să îţi doreşti să îl cunoşti în întregime, pentru că asta ar însemna să cunoşti durerea din perspectiva lui şi e... terifiant.

Chiar în locul ăla şi în secunda aia, mi-am pus în minte să fac exact asta, să pătrund cât mai adânc în mintea şi sufletul lui Dwayne şi să scot toată mizeria, apoi mi-am amintit cine eram şi am alungat gândul absurd. Nu aveam puterea să rezist nici unei discuţii cu fratele meu vitreg, să pătrund

în viaţa lui Dwayne ar fi fost ca şi cum aş începe un joc cu cel mai periculos demon din Infern.

4. CICATRICE ACOPERITE DE GROAZĂ

Alice nu îşi lua ochii de pe mine.

Probabil se aştepta să spun ceva, să mă minunez de cum Dwayne era încă întreg după o asemenea experienţă sau să vorbesc despre mine. Nu ştiam, nu aveam idee ce gândea ea, cert era că eu nu mă simțeam în stare să revin în prezent. Am rămas blocată în poveste, prinsă în mrejele dureroase ale trecutului lui Dwayne. M-a terifiat să o aud de la Alice, o străină, o persoană care nu a avut nicio legătură cu acea familie şi ştia totul de la ştiri. Nu voiam să mă gândesc cum ar fi relatată de Dwayne, deşi mă îndoiam că era capabil să se gândească chiar şi o secundă la asta fără să clacheze.

— Dakota?!

Am tresărit, ieşind brusc din transă. Nu Alice îmi pronunţase numele, a fost un strigăt din depărtare. La baza tribunei, cineva, acum fără tricou, mă observase. Dax se uita la noi, apoi şi-a pus mâinile în şolduri când a fost sigur că eram eu.

— Oh, te-a prins! s-a amuzat Alice, chicotind ca o nemernică, iar eu trebuia să mă gândesc

repede la ceva de spus, pentru că Dax a început să urce spre noi.

— La dracu', vine încoace! Arăt ca un rahat verde! De data asta a tresărit Alice, scormonind repede prin buzunare să îşi pună ochelarii la ochi. Dax a sărit peste ultimul rând de bănci şi a ajuns fix în faţa noastră, acoperind soarele.

— Chiuleşti?

Arăta de parcă tocmai m-a prins făcând ceva al naibii de pervers, cel puţin asta spunea rânjetul lui. Îşi puse mâinile în sân, era transpirat şi aproape dezbrăcat, iar eu trebuia să fiu atentă la Alice, pentru că dacă reuşea cumva să cadă de aici, nu avea să îi fie bine deloc.

— Chiar nu am avut chef de matematică.

Am găsit repede o scuză, iar el clătinat din cap în semn dezaprobator, dar încă era amuzat. Mă aşteptam să fie supărat pe mine după ce l-am refuzat azi-dimineaţă. Îmi era greu să mă uit la faţa lui, stătea în soarele puternic şi toată silueta lui părea întunecată şi mai mare decât de obicei.

— Serios, Ra, nu e nevoie să stai în soare ca să străluceşti. M-am plâns eu, punându-mi mâna streaşină la ochi. Alice nu avea probleme să îl privească cu ochelarii de soare şi... oh, Doamne, a început să saliveze.

Dax a râs şi s-a aşezat lângă mine, astfel că am profitat de distragere şi i-am dat un cot lui Alice, să se adune.

— Vă cunoaşteţi? am început eu conversaţia. Puneam pariu că Alice se înjura în gând că nu s-a machiat azi-dimineaţă. Dax şi-a îndreptat privirea spre ea, cu cel mai letal zâmbet al lui.

— Nu cred. Dax!

Întinse mâna spre ea, iar Alice a privit-o de parcă nu ştia ce voia băiatul ăsta de la ea. Spre apărarea ei, era o mână bărbătească perfectă, cu degete lungi şi tot ce le mai plăcea fetelor care nu au stat trei sferturi din adolescență închise în propriile camere. Și-a revenit repede şi a răspuns la salut.

— Alice.

— Îmi pare bine, Alice. Eşti în an cu Dakota, nu?

Ea a dat din cap ca un căţeluş. Dacă nu aş fi fost încă atât de marcată de povestea lui Dwayne, probabil m-aş fi prăpădit de râs.

— Mă bucur că ai reuşit să o scoţi din carapace. Mie îmi dă flit de fiecare dată când încerc şi încep să cred că nu îi place maşina mea.

Mi-am dat ochii peste cap, nu îi vedeam pe ai lui Alice, dar cred că erau bulbucați.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama, în sfârşit. I-am continuat gluma, iar el mi-a rânjit ca un drăcuşor. Unul dintre băieţi l-a strigat să se întoarcă la antrenament, iar eu mi-am scos telefonul să mă uit la ceas.

— Deja s-a sunat. Ne întoarcem şi noi în liceu. M-am ridicat de pe bancă şi am prins-o şi pe Alice de mânecă ca să o trag după mine, altfel aici avea să rămână, cu băluţe la gură.

— Şi acum, pe bune, mai pune şi tu nişte haine pe tine.

M-am simţit al naibii de bine să spun asta stând în picioare, iar el jos, astfel că şi-a ridicat capul spre mine. A zâmbit cu toată gura.

— Ştii ceva?

Mi-am pus mâinile în sân, mijindu-mi ochii şi aşteptând replica şmecheră despre abdomenul lui perfect.

— Ce?

— Arăţi foarte bine în soare. Nu mi-am dat seama până acum cât de roşu e părul tău, parcă e foc.

Ei bine, la asta nu mă aşteptam. Chiar nu mă aşteptam, drept urmare, când Dax s-a ridicat, deşirându-se cu cei aproape doi metri, eu m-am dat, din instinct, un pas înapoi, dar am uitat că stăteam pe o platformă. Mi-am simţit talpa călcând în gol şi, imediat, în faţa ochilor, mi-a derulat imaginea cu mine rostogolindu-mă până jos, dar ceva s-a repezit spre mine şi m-a înşfăcat de mijloc. Braţul lui Dax m-a tras înapoi, lipindu-mă de ceva foarte cald. Târziu mi-am dat seama că acel ceva era abdomenul şi pieptul lui, iar sperietura m-a făcut să mă ancorez de el ca o

pisică, aşa că braţele mele erau în jurul gâtului său.

Oh, fir-ar să fie!

— Eşti bine?

A întrebat prea încet. Era aplecat spre mine, astfel că respiraţia lui mi se lipea de faţă, aromată de guma mentolată pe care o mesteca. Am înghiţit în sec.

— Mersi.

Nu am răspuns la întrebarea lui, dar credeam că a înţeles, deşi nu îmi dădea drumul. După cinci secunde de stat astfel lipită de el, am simţit că îmi ia foc pielea, pentru că trupul lui ardea mai ceva decât soarele. Era prea mult! Prea mult şi atât de repede, încât nu ştiam cum să fac faţă la toate chestiile astea. Până la vârsta asta, eu şi Dax abia de ne-am îmbrăţişat prieteneşte de vreo trei ori, nu puteam să spun că acum era prima dată când îl atingeam. Dar îmbrăţişarea asta, la fel ca şi atingerea de ieri, – când şi-a pus mâna pe pieptul meu – aveau un impact ciudat. Trebuia să învăţ mai repede să îmi cunosc noua inimă, aveam impresia că era mai aiurită decât am crezut.

Mi-am dres glasul şi m-am tras înapoi, având grijă să mă dau pe laterală de data asta, nu în spate.

— Vezi?! Chiulitul e periculos. Mi-a zâmbit din nou, deşi nu mai avea în glas amuzamentul obişnuit. Eu doar am oftat şi am aprobat din cap.

— Ne vedem mai târziu. Mi-a părut bine, Alice.

Şi a dispărut, practic sărind peste bănci, până când a ajuns înapoi la echipa lui.

— Ce Dumnezeu a fost asta? Am auzit-o pe Alice lângă mine, dar nu m-am uitat la ea. Nu voiam să ştiu dacă şi ei i s-a părut la fel de ciudat. Am ridicat din umeri.

— Ce vrei să spui? Era să cad.

Am preferat să fac pe proasta, soluţie ce mergea întotdeauna. Ne-am întors spre scări.

— Asta am văzut, dar prinderea a fost ciudată. Tu arătai de parcă e prima dată când te atinge, iar el se aplecase de mai avea puţin şi îşi lipea buzele de ale tale.

Am reuşit să nu tresar, să nu mă întorc brusc şi să mă uit la ea cu ochii mari. Mi-am căutat repede explicaţia.

— Ce naibii tot spui? Suntem... nu ştiu, de-abia după transplant am devenit un om normal, aşa că încercăm să fim doi fraţi vitregi obişnuiţi.

Alice a început să râdă când am coborât pe stadion.

— Crede-mă, ce am văzut eu mai devreme nu arăta ca apropierea dintre un frate şi o soră. Nici măcar vitregi. A continuat să râdă, şi-a ridicat ochelarii pe cap şi a luat-o înaintea mea, lăsându-mă trăsnită în urmă.

— Ce vrea să însemne asta? Alice?! Am strigat după ea când am reuşit să mă dezmeticesc.

***

Mi-am aruncat ghiozdanul pe pat, apoi l-am urmat şi eu. M-am întins epuizată, cu braţele întinse la nivelul umerilor, am privit tavanul alb şi apoi am oftat.

Cum o să fac asta?

Cum o să dau ochii cu el şi cum o să reuşesc să mă comport normal?

La naiba!

Tot restul zilei m-a obsedat gândul ăsta, în afara şocului de a şti povestea lui. Cunoşteam foarte bine senzaţia greţoasă de a sta în jurul unei persoane care ştia totul despre tine, care probabil se gândea cine eşti, chiar şi atunci când purtaţi o conversaţie banală. Tot timpul am fost în tabăra cealaltă, animalul rănit care i-a izgonit pe toţi din jurul lui, dar acum Dwayne era animalul rănit, iar eu nu ştiam cum să reacţionez în preajma lui. Cel mai teamă mi-era de prima privire, de primele secunde când o să îl văd, acum când imaginea lui s-a schimbat atât de mult în ochii mei.

Trebuia să fiu atentă şi să îmi amintesc cum îmi doream eu să fiu tratată de ceilalţi, doar aşa aveam o şansă ca Dwayne să mai vorbească vreodată cu mine. Pentru că, deşi de-abia am

schimbat câteva cuvinte cu el, îmi păsa. Îmi păsa ca el să îşi dorească să vorbească cu mine.

Am oftat iar şi m-am ridicat în şezut. M-am uitat cu jind la ghiozdan, amintindu-mi mormanul de teme pe care îl aveam de făcut. Mai mult de atât, trebuia să arunc măcar o privire peste scenariul piesei de teatru – la care m-am înscris ca o idioată cu prea mult timp liber, la începutul anului – să mă hotărăsc dacă mai dau audiţie sau renunţ definitiv.

Şi lista mea putea continua, dar nu aveam chef de absolut nimic ce ţinea de şcoală în momentul ăsta, era prea cald şi creierul meu era încă prea concentrat pe Dwayne Teller.

M-am dezbrăcat de haine şi le-am aruncat în coşul de rufe, am făcut un duş rapid ca să mă răcoresc, apoi m-am îmbrăcat în colanţii mei de alergat şi sutienul sport, peste care am tras un maiou mai larg. Mi-am prins telefonul în husa pentru braţ şi mi-am băgat căştile în urechi. După ce mi-am prins părul în coadă şi m-am încălţat în adidaşi, am ieşit din cameră. Deşi mi-ar fi prins bine, nu o să mă car cu o sticlă de apă după mine, aşa că am băut din bucătărie suficient cât să îmi potolească setea, dar să nu îmi sară în stomac când o să alerg.

Partea bună în a sta mai departe de agitaţia oraşului consta în faptul că eram mai aproape de natură. Reşedinţa Welron se afla într-o zonă

destul de retrasă si liniştită, Glen Canyon era la distanță de douăzeci de minute de alergare și aveam rute ocolitoare și neaglomerate de a ajunge acolo chiar mai repede, prin spatele caselor din zonă. Am rătăcit atât de mult prin acel parc, încât am ajuns să îl cunosc şi cu ochii închişi, să îi cunosc copacii teribil de înalţi, stâncile abrupte şi potecile ascunse şi şerpuite. Înainte, Josh mă aducea cu maşina până la marginea pădurii, acum eram în stare să parcurg distanța și singură, dar era clar unul dintre motivele pentru care voiam propria maşină. Sau permis de conducere, pentru că eram destul de sigură că acel Audi Q7 ce mă ducea peste tot era al meu, deşi nici nu îmi trecea prin cap să îmi încep viaţa de şofer cu namila aia de maşină.

Am mărit pasul ca să ajung mai repede la umbra copacilor. Soarele deja mă topea şi începea să mi se facă sete, iar eu abia parcursesem jumătate de kilometru.

Încă eram conectată la canalul lui Dwayne, dar ăsta nu mai era un lucru bun acum. Ascultându-i muzica, deveneam mult prea distrasă şi riscam să mă rătăcesc chiar şi pe drumul pe care îl cunoșteam atât de bine. Aşa că m-am oprit şi am ales alt mixaj de melodii, ritmat şi alert, astfel că am reuşit să prind viteză.

Încă nu m-am obişnuit cu tot ce putea să facă trupul meu acum. Când am alergat prima data

două sute de metri, am crezut că visez, am plâns. Cel mai mare vis al meu pe patul morții era să pot alerga din nou.

Cu asta am început. În patru luni, am reuşit să ajung la performanţa de cinci kilometri cu doar două opriri. Eram ca un muritor de sete în deşert, ce găsea un lac şi nu se putea sătura. Aşa eram eu, nu mă puteam sătura de alergat, de noua capacitate a corpului meu, mi-a ajuns viaţa de legumă pe care am trăit-o. De aici înainte, viaţa mea va fi cât de activă o puteam ţine, iar corpul cât de sănătos voi reuşi. Cel puţin acum, când mă prăbuşeam lată de oboseală, se întâmpla după doi kilometri de alergare, nu după drumul dintre baie şi pat.

Am intrat în parc şi mi-am permis să mă opresc câteva momente şi să îmi trag sufletul.

Lucrul pe care îl adoram cel mai mult la acest loc: era aproape tot timpul pustiu. Oamenii cu care mă întâlneam rareori erau tot alergători, nimeni nu venea pe aici doar pentru plimbare relaxantă, cel puțin nu în zona pe care o frecventam eu. M-am sprijinit cu mâna de un copac şi m-am aplecat, ştergându-mi transpiraţia de pe frunte. Aici era mult mai bine, umbră şi răcoare, dar deja îmi era teamă de drumul spre întoarcere.

M-am ridicat şi am luat-o din nou la fugă, intrând pe poteca mea, pe care îmi plăcea să o

consider secretă, pentru că se afla în cea mai deasă zona a pădurii. Inima îmi pompa nebuneşte, dar m-am obişnuit deja cu asta şi nu mă mai speria. Bătăile astea erau diferite, pompau a sănătate şi energie, ca motorul unei maşini noi. Nu era nimic asemănător cu vechea mea inimă, care se chinuia ca roata ruginită de căruţă, din secolul nouăsprezece. Simţeam oboseala, dar şi energia, forţa, muşchii vibrând pe fiecare suprafaţă de pe corp, iar sentimentul era inexplicabil pentru cineva care a trăit ca o legumă aproape nouă ani. Mişcarea mi-a fost recomandată imediat după ce am ieşit din spital, însă aş fi făcut-o şi fără sfatul medicului meu.

Am zâmbit şi am ţipat de nebună, odată cu glasul tipei de pe melodie, şi mi-am forţat picioarele să dea tot ce aveau mai bun, aşa că am străfulgerat pe potecă, ridicând praful în urma mea.

Următorul meu ţipăt a ieşit mai repede decât l-am programat, doar că ăsta nu a mai fost de fericire, ci de frică. Am cotit în jurul unor copaci groşi, apoi m-am oprit atât brusc, încât vârful adidaşilor mi s-a înfipt în pământ.

Tot ce a făcut el a fost să mă privească, de parcă era al naibii de normal să fie aici, sprijinit de un copac, cu mâinile în sân şi aşteptând ca eu să apar. Inima mea bătea acum, gata să îmi spargă

pieptul. Am respirat nebuneşte şi mi-am scos căştile din urechi.

— Ce e în capul tău? M-ai speriat de moarte! am țipat la el.

A fost nevoie să îmi strâng pumnii şi buzele ca să nu mă reped la el şi să îl lovesc, am preferat să îmi pun palma pe inimă şi să încerc să o liniştesc.

Dwayne a catadicsit să îşi schimbe expresia şi mi-a zâmbit.

— Te-am auzit ţipând. Şi tu m-ai speriat pe mine, aşa că suntem chit.

M-am uitat la el ca o toantă, încă eram prea epuizată să pot procesa cum trebuie. M-am sprijinit de un copac şi mi-am dat capul pe spate ca să îmi trag sufletul. Mi-am scos telefonul, programul de alergat tocmai ce trecuse de patru kilometri. L-am băgat înapoi, apoi l-am privit pe Dwayne, ce încă stătea lipit de copacul din faţa mea, arătând mult mai stabil fizic decât mine. Nu respira de parcă era gata să îşi dea duhul, dar era transpirat, iar echipamentul lui îmi dădea de înţeles că era aici din acelaşi motiv ca şi mine.

— Alergi în pădurea asta? am întrebat eu când am reuşit să îmi reglez suficient respiraţia.

— Da. Deşi nu asta e ruta mea obişnuită, astăzi am luat-o pe aici pentru că e mai ferită de soarele ăsta nenorocit. Şi-a ridicat privirea, apoi parcă se încruntat la soare, nervos pe lumina strălucitoare, iar asta era o analogie atât de

puternică între el şi Dax de mai devreme, că am zâmbit fără să vreau.

— Eu alerg pe aici aproape zilnic, de trei luni. Nu te-am văzut niciodată.

Nu că aş fi fost eu prea atentă, nici acum nu l-aş fi văzut dacă nu se ascundea să mă aştepte şi să mă sperie de moarte. Poate am trecut de multe ori unul pe lângă celălalt, dar nu ne cunoşteam.

A zâmbit în colţul gurii, iar expresia asta arăta ca ispita spre păcat.

— Eu, de obicei, alerg în partea de vest, acolo terenul este abrupt şi pot să fac şi nişte urcări sau cățărări.

Am aprobat din cap în semn că înţelegeam şi, când nu am mai avut de ales, a trebuit să îl privesc. Le-am văzut din prima clipă, chiar înainte să reuşesc să ţip, dar până acum m-am lăsat distrasă de oboseală şi sperietură. Însă acum mi-am revenit, iar Dwayne era în faţa mea într-o variantă complet diferită faţă de cum m-am obişnuit eu.

Era tot în negru, asta nu se schimbase, dar în loc de blugi şi hanorac, avea o pereche de pantaloni scurţi ca de boxeur şi un maiou cu umeri laţi. Dumnezeule! Alice nu a exagerat. Mă aşteptasem să văd câteva, imagini în anumite părţi, în zonele tăieturilor, dar cel puţin braţele îi erau acoperite de tatuaje. Avea şi pe picioare, mai ales în zona gambelor. Pe gât, probabil şi pe piept.

Căştile îi atârnau şi lui de gât, dar nu cele mari, pe care le avea de obicei la şcoală.

— Cine ţi-a spus?

Când l-am privit din nou, am tresărit. Chipul lui se schimbase foarte tare, încruntătura lui nu mai era acum spre soare, ci spre mine. Am înghiţit în sec, deşi gura mea era uscată.

— Ce?

Dintr-un pas imens, a fost în faţa mea, iar eu am tresărit şi m-am lipit de copac. Privirea lui furioasă mă ducea cu gândul la fete omorâte în pădure, ale căror cadavre nu au mai fost niciodată găsite.

— Te uiţi la tatuajele mele!

M-am străduit să rămân calmă.

— Da. Nu le-am văzut până acum, mereu porţi hanorac.

Ochii lui negri se întunecară şi mai tare.

— Doar că tu nu te uitai la tatuaje, ci sub ele. Căutai cicatricele, nu-i aşa?

De data asta am tresărit, incapabilă să mă abţin. Oricât aş fi încercat, era imposibil când el stătea în faţa mea imens şi furios. Aşa cum mi-am închipuit, pe sub hanoracul ăla larg, muşchii lui erau impresionanţi. Era chiar mai masiv decât Dax, sau poate erau de vină figura şi tatuajele.

— Nu, nu mă...

Nu mi-a dat voie să îmi termin bâlbâiala jalnică, m-a prins de umeri şi m-a întors atât de

brusc, încât am crezut că vrea să mă rupă în două. Am suspinat, apoi m-am trezit cu faţa la scoarţa copacului.

— Te-ai holbat la mine aproape un minut, trebuie să fi reţinut ceva. Zi-mi măcar o imagine.

Fir-ar să fie! Afurisit de... ugh!

Mi-am strâns buzele şi ochii, am încercat să privesc la mâinile de pe umerii mei, dar vedeam doar vag degetele şi pe ele nu avea nimic. Nici măcar eu nu îmi dădusem seama că asta făceam, dar avea dreptate; nu analizam tatuajele, ci căutam, inconştient, cicatricele.

— OK! am oftat, dându-mă bătută. Nu avea rost să lungesc minciuna şi să îl enervez. Asta făceam, deşi a fost mai mult instinctiv, îmi pare rău.

Şi-a luat mâinile de pe umerii mei, aşa că mi-am luat inima în dinţi şi m-am întors spre el. Nu am mai găsit aceeaşi figură furioasă, ci una şi mai rea: dezamăgire.

— Acum înţeleg de ce ai fost aşa naturală şi uimitoare când am vorbit prima dată. Am crezut că eşti prima persoană care chiar ştie să se relaxeze în preajma mea, dar se pare că relaxarea ta era datorată lipsei de informaţii. Acum ai aflat şi te uiţi la mine la fel ca restul.

Eram conştientă că am deschis gura, dar nu aveam ce să spun. În afară de faptul că s-a întâmplat ce mă temeam mai mult, creierul meu a

făcut un scurtcircuit după ce a spus că am fost uimitoare.

— Dwayne, nu am... ce a fost aşa diferit la mine ieri?

Am încercat să abordez discuţia pe altă rută, încă nu ştiam cum să explic ce s-a întâmplat acum. La naiba, urma ca în seara asta să îmi fac planul, să îmi caut replicile potrivite de abordare a discuţiei, nu mă aşteptam să dau de el prin pădure, aproape dezbrăcat şi cu jumătate din istoria lui la vedere.

A zâmbit iar în colţul gurii, cu amărăciune de data asta, lucru ce a cauzat o durere greu de înţeles în inima mea.

— Când te-ai aşezat lângă mine şi m-ai întrebat idioţenia aia despre cursul de teatru, a fost cel mai bun moment pe care l-am avut în liceul ăla, în ultimii trei ani. Nu ai făcut-o doar pentru că nu ştiai ce să spui, stând lângă mine, şi ai scos o prostie pe gură. Tu erai sinceră, mă ştiai de la teatru, nu de altundeva, şi s-a simţit al dracului de bine. Trebuia să îmi dau seama că nu ai habar lângă cine stai.

Fără să îmi dea drept la replică, s-a întors şi a luat-o la fugă, iar eu am rămas în loc, prea perplexă să mă pot lua după el. Ieri abia a scos trei cuvinte în conversaţiile noastre, nu eram obişnuită încă să îl aud vorbind atât de mult şi mai ales înverşunat. A rămas linişte, doar căştile mele îmi

bâzâiau atârnate de gât şi, când am întors capul după el şi am văzut că mai avea puţin şi dispărea din raza mea vizuală, am rupt-o la fugă, fără să mă gândesc.

Habar nu aveam ce o să se întâmple mai departe, ce o să îi spun ca să nu îl înfurii şi mai rău, dar clar nu îl lăsam să plece aşa.

Nu am strigat după el, ştiam sigur că nu avea să se oprească, putea să alerge şi mai repede. Mi-am forţat limitele la maximum, dar m-a simţit în urma lui şi a mărit viteza, iar eu mi-am dat repede seama că nu aveam nicio şansă să îl prind.

— Dwayne! l-am strigat în cele din urmă, până când nu mă prăbuşeam, pentru că ăsta nu era alergat obişnuit, fugeam de îmi sărea inima.

— Am terminat discuţia, Dakota!

Am scrâşnit din dinţi şi am alergat ca o apucată după el, încercând să mă enervez, ca să prind forţă.

— Nu, nu am terminat-o! Mai ales după idioţeniile pe care le-ai spus.

Am ţipat după el şi aproape l-am prins, hotărând deja să îi sar în spate şi să îl dobor la pământ dacă era nevoie, dar m-a luat iar prin surprindere şi s-a oprit brusc. Când s-a întors, nu am reuşit să mă opresc la timp, aşa că doar mi-am întins palmele în faţă şi m-am izbit cu forţă de pieptul lui. Credeam că o să îl dobor, dar a reuşit să rămână pe picioare şi să mă prindă şi pe mine,

deşi nu mai eram în stare de susţinere. Impactul cu pieptul lui a fost violent, apoi m-am simţit strânsă brusc şi toată greutatea mi-a cedat în braţele lui.

— Dakota, eşti bine? a întrebat îngrijorat acum, privirea asta era mai bună decât cea furioasă sau dezamăgită.

— Dakota?!

Fără vreo atenţionare, şi-a pus palma pe pieptul meu, unde inima îmi bătea atât de tare, încât părea capabilă să îmi fractureze coastele. Îmi simțeam bătăile ieşind prin piele şi nu eram capabilă să îi spun că aveam nevoie de câteva momente. Nu mi-am forţat niciodată limitele atât de tare.

Sperietura lui a venit odată cu respirația mea vijelioasă. Era ceva cu care mă obișnuisem în ultimul timp, plămânii și noua inimă se luau la harță uneori, iar acum îl băgau în sperieți pe Dwayne.

— La dracu'!

Tot mai speriat, s-a aplecat cu mine în mijlocul potecii şi m-a întins pe pământ. A scos ceva de la spate şi mi l-a pus la buze, abia după ce mi-a pătruns lichidul pe gât, mi-am dat seama că era o sticlă de apă. Am băut nesătulă, agăţându-mă de braţul lui. În afara inimii ce părea gata să provoace un cutremur, toţi muşchii îmi vibrau dureros, îmi tremura tot corpul, dar ştiam că era

doar oboseala după epuizare. Dwayne, pe de altă parte, se gândea la altceva. Palma lui se presează pe pieptul meu, parcă încercând să îmi oprească cumva bătăile inimii, iar chipul lui exprima frică reală.

Şi-a scos telefonul repede, apoi a înjurat semnalul.

Când am fost capabilă să mă liniştesc suficient ca să pot vorbi, am spus:

— Deci şi tu ştii adevărul despre mine.

Mă privea încă speriat, apoi a ridicat palma astfel încât să îmi cuprindă ceafa.

— Că ai făcut un transplant de inimă? Cred că tot liceul ştie asta. O perioadă ai fost subiect la fel de picant ca mine.

I-am privit cealaltă mână, care iar mă apăsa pe piept şi devenea periculos, pentru că mai avea puţin şi îmi cuprindea sânul în palmă, deşi eram sigură că nu era conştient de asta, încă părea speriat.

— Sunt bine, nu o să mor.

L-am calmat şi m-am forţat să mă ridic în şezut, după o ultimă gură mare de aer. El m-a privit, apoi a respirat epuizat şi s-a trântit în fund, lângă mine.

— La dracu', m-ai speriat de moarte, Dakota!

De data asta eu am zâmbit amar în colţul gurii.

— Ştiu, toată lumea din jurul meu are reacţia asta cel puţin o dată pe zi. Nu contează că am o

inimă sănătoasă, oamenii tot mă văd la un pas de moarte.

Ştiam că l-am atacat cu replica asta, era suficient de inteligent să îşi dea seama că făceam schimb de roluri între noi şi deveneam eu subiectul picant. Şi-a trecut limba peste buze, apoi şi-a băgat mâna în părul des şi negru, ce îi atârna acum pe frunte. Purta aproape mereu glugă, nu observasem până acum că părul lui era mai mare în partea de sus şi tot mai scurt în părţi, până ajungea ras la bază. Era o tunsoare care îl avantaja chiar şi când era ciufulit. L-a tras pe spate, descoperindu-şi fruntea şi astfel fiecare unghi al chipului său a devenit atât de evidenţiat, că m-am auzit suspinând. Gluga îi acoperea mereu profilul şi îi întuneca expresia, dar acum era în faţa mea, sub razele soarelui şi mi-aş fi dorit să am libertatea de a-l studia ore întregi. Mi-am mutat privirea atunci când am fost atrasă de cicatricea de pe obraz, mai ales acum, când ştiam de unde provenea. Apucasem să văd cât de mare era, ajungându-i până în spatele urechii. Nu era diformă sau urâtă, dimpotrivă, părea aproape făcută intenţionat, deoarece tăietura dreaptă avusese o precizie chirurgicală.

Am tras din nou o gură puternică de aer, apoi inima mea a început să revină la ritmul normal. Nu aveam să mor astăzi. Am rămas în şezut şi mi-

am strâns genunchii în braţe, privindu-l pe Dwayne.

— Nu te mai uita la mine, Dakota. A mârâit printre dinţi, dar m-am prefăcut că nu observ.

— Craniul ăla e înfricoşător. Şi nu pot să cred că ţi-ai tatuat mascatul din SAW, urăsc personajul ăla. Am arătat cu bărbia spre braţele lui, mi-ar lua mai mult de jumătate de oră să analizez încărcătura complicată de linii şi desene, dar m-am axat pe cele mai mari. Dwayne şi-a mijit ochii la mine, semn că nu îl duceam cu zăhărelul, deşi acum eram sinceră şi chiar mă uitam doar la tatuaje. Însă după alte câteva secunde, mi-am dat seama că majoritatea creaturilor pe care le avea tatuate pe piele erau monştri sau criminali din filmele de groază, iar asta mi-a pus un nod în gât cât un pumn, pentru că pricepeam legătura. Nu avea tatuaje pe degete în exterior, dar palmele erau pline.

— Cine ţi-a spus?

Îmi ignorase complet afirmaţia şi figura lui a devenit din nou serioasă şi furioasă. Am înghiţit subtil.

— Contează?

— Da!

— De ce?

— Pentru că vreau să îl omor!

Am tresărit, nu am reuşit să mă abţin, iar el nu a avut nicio reacţie.

— Deşi sunt sigur că e o *ea*. Alice ţi-a spus, nu?

Am încercat să îmi recuperez calmul, am clătinat din cap, dar nu a negare, apoi am întors privirea spre pădure.

— Dwayne, ştiu foarte bine ce crezi acum, dar nu te grăbi să îmi bagi cuvintele pe gât. Faptul că ştiu mai multe, nu o să mă schimbe în preajma ta.

— Serios?!

Iar am tresărit şi mi-am abţinut suspinul în ultimul moment, pentru că se mişcase spre mine atât de repede. Acum o secundă era în faţa mea, aşezat pe jos, iar acum se apleca spre mine. Mi-a prins mâna şi a dus-o la gâtul lui, mi-a desfăcut palma şi m-a forţat să îl cuprind. El şi-a băgat braţele pe sub mine şi m-a tras spre el.

— Dacă te-aş fi pus să faci asta ieri, probabil te-ai fi gândit cât mai durează până când o să mă năpustesc asupra ta, să te sărut. Acum la ce te gândeşti? Cum să mă pipăi în aşa fel încât să simţi cicatricele tăieturilor de pe gât? Cât de adânci au fost tăieturile și dacă era să mor din cauza lor?

Am tăcut. Pur şi simplu am tăcut şi l-am privit, era aplecat deasupra mea şi puteam să îi văd din nou adevărata nuanţa a ochilor, de care era clar că devenisem obsedată. Chiar şi în lumina puternică, irisul era atât de întunecat, încât abia de se deosebea de pupilă. Ochii lui erau negri precum cel mai ademenitor întuneric, în care eu mă

pierdeam după fiecare secundă şi simțeam că nu o să mai pot ieși vreodată la lumină.

— Porţi lentile de contact? m-am auzit întrebând, nereușind să controlez curiozitatea și fascinația.

Ochii superbi s-au uitat sceptici la mine.

— Nu. De ce mă întrebi asta?

Eu am înghițit în sec, tot mai fascinată. Și crezusem că Dax avea ochi superbi…

— Nu am mai văzut niciodată ochi așa de negri. Sunt hipnotizanți.

Respiraţia lui era tot mai alertă, mi se izbea de faţă, iar încruntătura nu voia să îi cedeze, chiar dacă felul în care privirile noastre se împleteau îi slăbea tot mai mult controlul.

— Nu îmi ignora întrebarea, Dakota.

Aştepta să încep să îi pipăi gâtul, dar, în loc de asta, mi-am înfipt unghiile în pielea lui. Îi simțeam pulsul nebunesc.

Mi-am adunat puterile şi i-am prins o mână, apoi am dus-o la pieptul meu.

— Crezi că mi-ar bătea inima atât de tare pentru nişte cicatrice? l-am întrebat, străduindu-mă să rămân calmă, dar am eşuat mizerabil, pentru că abia îmi puteam stăpâni respiraţia, însă era bine. Bătăile inimii nu mi le puteam falsifica, iar acum bubuia din nou ca o nebună.

Dwayne şi-a coborât privirea spre pieptul meu, de parcă se aştepta să îmi vadă inima bătând.

Din nou, încercam al naibii să nu mă gândesc că îmi atingea şi sânul în acelaşi timp.

Totul s-a oprit pentru câteva secunde, chiar şi respiraţiile noastre. M-am simţit strânsă cu forţă şi m-a ridicat mai mult spre el, apoi s-a sfârşit atât de brusc, încât a fost de parcă m-a aruncat de la etajul doi, deşi doar m-a eliberat şi s-a ridicat în picioare.

Şi-a trecut mâna prin păr şi m-a privit de sus, iar asta era o imagine în faţa căreia nu puteam să rămân stăpână pe sine.

— Crede-mă, Dakota, rămâi doar la interesul pentru cicatrice, ca toţi ceilalţi. E pentru binele tău.

Apoi a dispărut, s-a întors şi a luat-o la fugă, iar eu eram prea epuizată şi şocată ca să mă mai ridic şi să mă iau după el. Nu ştiam dacă eram capabilă să îl mai prind din nou sau el o să mă lase, trebuia să îi dau timp să se obişnuiască cu ideea că ştiam.

Mi-am strâns iar genunchii în braţe şi mi-am lăsat capul pe ei. Nu mă aşteptam ca o inimă sănătoasă să îmi ofere atâtea complicaţii. Până acum mi-a păsat doar de mine, nu am luat contact cu nimeni, aşa că nu am cunoscut şi durerile altora. Crescusem într-o bulă, dar bula se spărsese şi eram asaltată de toate stările şi sentimentele posibile, ale mele şi ale altora, iar asta nu era uşor de suportat.

Cu greu, m-am ridicat şi am început să alerg înapoi spre casă, deşi abia mi-am mai târşit picioarele.

Când am intrat în curte, nu am mai rezistat şi mi-am băgat mâinile în fântâna arteziană, apoi mi-am aruncat apa pe faţă, abia abţinându-mă să nu beau. Drumul de întoarcere a fost teribil, era ultima dată când alergam fără o sticlă de apă.

Am ajuns în bucătărie şi mi-am pus capul sub jetul de la chiuvetă, cea de la frigider fiind prea rece pentru corpul meu ce era capabil să prăjească un ou de la distanţă. Am băut pe săturate, apoi mi-am târşit picioarele spre camera mea, gândindu-mă că o să mă apuc de teme, dar mai mult ca sigur aveam să adorm. Întâlnirea cu Dwayne şi alergatul mi-au epuizat toată energia.

Lena avea dreptate; cineva trebuia să repare liftul ăla, trei etaje mi se păreau acum echivalentul Everestului. Eram transpirată şi gâfâiam.

— Dax, lasă-mă să intru în cameră! Am terminat discuţia!

Am auzit glasul furios al Danicăi şi m-am oprit brusc, pe ultima treaptă, spre etajul doi.

S-a auzit o izbitură, dar nu ca o uşă trântită, mai degrabă o palmă izbită în ea. Ar fi trebuit să cobor şi să îi las să termine, nu voiam să trag cu urechea la discuţia lor.

— Nu şi de data asta! Nu pleci până când nu îmi spui cât o să mai dureze! M-am săturat, Danica!

OK, tonul lui Dax era furios, ceea ce nu am auzit de prea multe ori. Deşi mi-am propus să cobor, m-am trezit trăgând cu ochiul pe după colţul peretelui. Afurisită ce eram! Dar nu mă puteam abţine, aveam impresia că avea legătură cu tipul de luni şi orice porcării în care era implicată Danica.

Erau prea departe să mă vadă dacă nu se uitau fix spre mine. Danica era cu spatele lipit de uşa camerei ei, iar Dax era în faţa ei, cu palma lipită de uşă, în dreptul capului ei. Încă aveau ghiozdanele pe umăr, deci abia ajunseseră acasă.

Danica şi-a trecut mâna prin păr, arătând de parcă era gata să îl smulgă.

— Îmi e frică, Dax. Dacă o să ne alunge? Mama poate o să înţeleagă, dar tata? Tu crezi că el o să accepte asta?

Figura fioroasă a lui Dax s-a îmblânzit brusc. Şi-a coborât mâna să îi mângâie obrazul.

— Nu ştiu, dar nu mai pot să rezist. Timp de patru ani ne-am tot ascuns, dar nu mai pot. Măcar în casa asta să nu fim nevoiţi să minţim. M-am săturat până peste cap să mă strecor în camera ta şi să mă furişez să şterg imaginile de la sistemul de supraveghere atunci când clacăm în alt loc al

casei. Mi s-a luat! Anul viitor oricum vom pleca, nu mai contează ce cred ei.

Danica şi-a pus palmele pe pieptul lui, iar eu mai aveam puţin şi o luam la vale, pe scări, rostogol.

Dumnezeule mare!

— Tocmai asta e. Mai avem doar un an, apoi o să ne mutăm împreună la facultate şi vom fi doar noi.

Am văzut maxilarul lui Dax încleştându-se.

— Patru ani mi-au ajuns, încă unul o să mă înnebunească. Nu ştiu cum rezişti tu, dar eu îmi pierd minţile. Aici, la şcoală, peste tot. Tot ce vreau e să urlu în gura mare că te iubesc şi să pot să te sărut oriunde, oricând. A izbit iar cu pumnul în uşă, dându-şi capul pe spate.

— Nu îţi cer să le spunem tuturor dintr-o dată, dar vreau ca măcar ei să ştie. Vreau ca cineva să ştie, înţelegi?

I-a mângâiat obrazul şi s-a aplecat să o sărute.

Danica i-a strâns tricoul în pumni, apoi l-a împins uşor în spate.

— Nu, Dax. Şi eu te iubesc, dar nu sunt încă pregătită să spun altcuiva. Replica ei era cât se poate de serioasă, apoi a profitat de tăcerea lui şi s-a strecurat în cameră. Dax rămase holbându-se la uşa închisă, apoi a lovit atât de tare cu pumnul în peretele de lângă, încât am crezut că o să crape tencuiala.

Urlă o înjurătură oribilă, iar eu m-am întors repede şi m-am lipit de perete, înainte să mă vadă. După câteva secunde, s-a auzit o altă uşă izbită. Am aşteptat până când treapta pe care stăteam a început să trepideze, semn că Dax era în camera lui şi a dat drumul la muzică.

Când am ajuns în camera mea, m-am lipit cu spatele de uşă, m-am holbat la fereastră şi am oftat cu putere.

Ciudat era că, acum, după ce am trecut de şocul iniţial, nu mă mai surprindea atât de tare.

Dax şi Danica erau împreună.

Întotdeauna au fost, nu era chiar atât surprinzător că au renunţat la falsa legătură de frăţie şi au devenit iubiţi. M-aş fi aşteptat să fiu mai înverşunată, dar nu eram. Nici nu îmi trecea prin gând să îi judec, pentru că, la naiba, nu erau fraţi. Nu doar că nu aveau acelaşi sânge, dar nu aveau nici aceeaşi naţionalitate. Că au crescut în aceeaşi casă nu crea brusc o legătură frăţească, mai ales în casa asta, cu cei care ne-au adoptat.

Am rămas holbându-mă la fereastră, cu încă o durere de cap. De parcă nu îmi era de ajuns că mergeam pe vârfuri în jurul lui Dwayne, acum trebuia să merg şi în jurul lui Dax şi Danica şi să nu mă dau de gol că le ştiam secretul.

Viaţa mea nu putea deveni mai complicată de atât.

***

— De ce nu vrei să vii? Inima mea te cheamă, o să fim atât de fericiţi împreună, John.

M-am holbat la foaie şi m-am strâmbat. Ce replică stupidă mai era şi asta?

Citeam scenariul ăsta de jumătate de oră şi nu reuşeam să mă ataşez de niciunul dintre cele şapte personaje feminine. Toate erau idioate, ori îndrăgostite până peste cap de un bărbat afemeiat şi nemernic, care trebuia să aleagă una din trei. Cel mai probabil o s-o joc pe mama lui, îmi plăcea scena când îi articula o lingură peste cap, pentru că era un afurisit fustangiu.

Profesorul nostru de teatru era un ciudat fără talent. M-am înscris la cursul ăsta cu gândul la Shakespeare şi Cervantes, nu la idioţeniile unui actor nereuşit, ce a sfârşit profesor de liceu.

Mi-am făcut toate temele, acum îmi rămăsese să mă hotărăsc pentru ce rol dădeam audiţie în piesa de teatru, dar nu mă încânta nimic.

Era adevărat, John nu era chiar un afurisit complet, în secret era îndrăgostit de Anne, dar ea era deja logodită cu un tip bogat şi nu era una dintre cele trei pretendente.

Foarte original.

Am pufnit şi am aruncat scenariul pe pat când a început să îmi vibreze telefonul. M-am întins pe burtă după el, începând să fredonez uşor după un

remix de-al lui Dwayne, care se numeşte "Find me" şi acum se auzea încet la mine în cameră.

Numele lui Alice pâlpâia pe ecran.

— Eşti încă în viaţă sau Dwayne ţi-a luat telefonul şi mă sună să confirme moartea ta? am glumit eu. Deja o simţeam holbându-se la telefon.

— Cum? Ce dracu' îndrugi acolo? Zi-mi cum intru în parcul ăsta de curte pe care îl deţine familia ta. Sunt de zece minute la poartă şi nimeni nu pare să mă bage în seamă şi să îmi deschidă.

Am început să râd şi m-am ridicat din pat.

— Mergi la panou şi formează numărul trei. O să îţi deschid eu.

— Asta înseamnă că trebuie să mă dau jos din maşină? Ugh, de asta urăsc eu oamenii bogaţi. Ştii ce uşor e să dau buzna în camera lui Lucas, sărind pe geam?

Am continuat să râd, mergând spre fereastră.

— Sunt sigură că o să poţi face asta şi la mine, trebuie doar să escaladezi o poartă de patru metri, să treci de paznici şi să te caţeri trei etaje din clădire.

Alice mi-a bolborosit o înjurătură ce m-a făcut să râd şi mai tare.

— Aici sunt numere până la nouă. De curiozitate, ce se întâmplă dacă apăs pe patru?

— Nimic deosebit, doar o să suni în camera lui Dax.

— Ce?

Am simţit-o agitându-se şi am auzit un bipăit continuu, ca şi cum a luat la rând toate butoanele de pe panou.

— Acum îmi spui, afurisito? Am apăsat pe patru! Cum dracu' opresc chestia asta?

Am fost nevoită să stau jos, altfel aveam să mă prăbuşesc din cauza râsului.

— Ţi-am spus să apeşi pe trei, de ce ai apăsat pe patru?

— Pentru că îmi place să mă joc la butoanele oamenilor bogaţi, de-aia! Zi-mi cum opre...

Da?!

Oh, la naiba, asta nu era vocea ei. Cred că Dax tocmai i-a răspuns la interfon.

— Nu spune nimic. Nu te poate vedea, o să creadă că cineva se joacă la panou şi o să închidă. I-am sugerat eu în telefon, s-a auzit ceva agitaţie ce puteam să pun pariu că era ea dând din cap.

E cineva acolo?

Glasul lui Dax era mai serios decât de obicei, semn că încă nu îşi revenise.

— A închis! Alice a răsuflat de parcă scăpase de la spânzurătoare. Deschide nenorocirea asta până când nu vine Dax după mine, părea enervat.

Interfonul din camera mea a bipăit silenţios şi am fugit să îi deschid repede.

— Bun. Acum trebuie să mai fac ceva? Vreo rugăciune sau ofrandă?

Am început iar să râd.

— Taci şi vino încoace, Alice. Poţi să intri în casă, mă găseşti la etajul trei, ultima uşă de pe dreapta. Te sfătuiesc să eviţi etajul doi, dacă nu vrei să dai iar peste Dax. Nu e în toane bune azi.

— Iisuse, aveţi fiecare câte un etaj? Eu împart o cameră amărâtă cu soră-mea şi voi aveţi câte un etaj de fiecare?! Jur că o să am multe de spus când ajung în faţa Sfântului Petru.

Am continuat să râd până când i-am văzut maşina intrând în curte.

— Paznicii voştri ori dorm la datorie, ori sunt puşi acolo degeaba. Tocmai am trecut pe lângă ei şi nu m-a băgat nimeni în seamă.

— Îţi garantez că te-au interceptat, dar au văzut că deschiderea porţii a fost făcută de la mine din cameră, aşa că nu au intervenit.

S-a auzit un sunet ciudat, ca şi cum şi-ar fi plescăit buzele. Ştiam că mă lua peste picior, dar tot mă făcea să râd.

— La naiba, rabla mea de maşină arată ca un gunoi în curtea asta.

A parcat la distanţă considerabilă de Lamborghini-ul lui Dax, apoi a coborât.

— Taci şi urcă! Ce naibii ţi-ai făcut la păr? M-am lipit mai bine de fereastră, apoi am ieşit pe balcon, ca să mă asigur că vedeam bine de la distanţa asta. Aia e căciulă?

Alice şi-a ridicat privirea, căutându-mă, şi, când m-a observat, mi-a zâmbit şi da, am avut dreptate. Şi-a fluturat părul pe spate.

— Nu îmi spune că nu ştii că eu îmi schimb constant culoarea la păr?

Apoi mi-a închis telefonul şi am aşteptat până când a ajuns la mine în cameră, proces mai rapid decât m-am aşteptat.

A intrat şi şi-a dat iar părul pe spate, ca o divă. Acum arăta mult mai bine decât azi-dimineaţă, şi-a refăcut machiajul şi nu mai era trei sferturi adormită, doar că...

— Roz?! am exclamat eu, holbându-mă la ea.

A început să râdă, apoi îşi plimbă privirea prin camera mea.

— Dumnezeule! Asta numeşti tu dormitor? E un apartament!

Am lăsat-o să îşi facă de cap şi să analizeze totul, simţindu-mă oarecum ciudat, din mai multe motive. Era prima dată când îmi aduceam un prieten acasă, sau când cineva venea să mă viziteze, pentru că nu am invitat-o eu pe Alice acum. Şi, în al doilea rând, ea se comporta de parcă toate lucrurile astea erau ale mele, ceea ce nu era deloc adevărat, erau ale celor care m-au adoptat.

— Totul e mega-super, dar culorile astea mă deprimă.

Am ridicat din umeri.

— Pe mine nu. Mă regăsesc în combinaţia asta.

Alice a ridicat o sprânceană spre mine.

— Negru, alb şi gri?! Haide, nu eşti chiar atât de posomorâtă. Am început să râd şi am privit-o pe ea, o combinaţie trăsnită de culori, mai ales acum, cu părul ăla roz deschis. Purta blugi vişinii şi un tricou galben, iar în picioare avea tenişi cu toate culorile curcubeului. Era ca şi cum un unicorn nebun mi-a pătruns în cameră. Aici absolut totul era decorat în negru, gri şi alb, a fost dorinţa mea, după ce în vechea camera mi-au tot băgat culori pe gât în speranţa că mă vor înveseli, deşi nu am fost niciodată o persoană colorată. Nu puteam să o contrazic pe Alice, părinţii mei adoptivi nu s-au uitat la bani – ca de obicei – şi mi-au transformat noua cameră în visul oricărui adolescent.

S-a învârtit pe lângă televizorul uriaş, apoi s-a aruncat pe canapeaua din piele albă.

— Clar ne uităm la un film de groază în noaptea asta. Locul ăsta e mai mişto decât un cinema.

Am zâmbit şi am mers să mă aşez lângă ea.

— Deci ai plănuit o petrecere în pijamale fără acordul meu? Mi-a rânjit şmechereşte şi şi-a dat jos rucsacul de pe umăr.

— Dap! În noaptea asta ne oficiem prietenia cu multă îngheţată, tipi sexy din filme şi bârfe.

Era ceva la Alice ce făcea ca toate astea să se simtă extrem de normal şi chiar tentant. Până acum m-am ferit de toate persoanele care au încercat să se apropie, asta pentru că am simţit mereu şi un interes ascuns. La Alice nu exista, ea era naturală. Chiar şi când se minuna cu gura căscată de camera mea, o făcea într-o manieră diferită, nu lega asta de boala mea sau de faptul că eram orfană.

— Cum a rămas cu petrecerea? am întrebat în timp ce ea îşi arunca tenişii din picioare. A început să râdă.

— Nu e de nasul nostru.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— E într-un club de gay. Şi doar băieţi, aşa că oricât aş fi vrut să mă distrez, am preferat să nu mă duc într-un loc unde o groază de tipi sexy se vor uita la mine ca la cel mai neinteresant lucru de pe lume.

Am început să râd, apoi mi-am amintit de Lucas.

— Pun pariu că Lucas e deja pe bar.

— Da, idiotul. Ţi-am spus şi nu exagerez, are parte de partide mult mai uşor decât mine. Şi ai idee cât de sexy sunt tipii gay în ziua de azi? Nu Lucas, el e altă categorie, feminin şi toate alea, dar sunt şi alţii după care îţi vine să plângi. Jur că am făcut-o odată când mi-a prezentat unul. Eram beată şi am început să plâng pe pieptul lui.

M-am prins de burtă ca să îmi potolesc râsul, deşi ea părea foarte serioasă. Alice nu arăta rău, poate prea slabă, la fel ca mine şi mai scundă, dar cu siguranţă era capabilă să agaţe pe cine voia, mai ales cu atitudinea asta.

— Şi Dwayne? Sunt sigură că o să i se facă avansuri.

Menţionarea lui încă îmi aducea un junghi dureros, dar încercam să rezist şi să nu îi dau lui Alice ceva de bănuit. Ea a început să râdă.

— Sunt destul de sigură că toţi de acolo ar vrea asta, dar face destul de clar faptul că nu e abordabil. Că tot a venit vorba de el...

Oh, nu! Am înghiţit în sec, mai ales când Alice m-a privit reţinută.

— S-a întâmplat ceva între voi?

Am început să îmi ronţăi buza, aşteptând detalii înainte să mă gândesc ce explicaţii dau.

— S-a comportat ciudat în seara asta. Adică, mai ciudat decât de obicei. Lucas a fost nevoit să se ducă peste el acasă, pentru că avea telefonul închis şi îi promisese că îl ia cu el la petrecerea din seara asta. Bine, Lucas s-ar fi dus oricum, dar ne-am făcut griji că s-a întâmplat ceva. Când a glumit că ne aduce şi pe noi deghizate în băieţi, mi-a zis că Dwayne aproape l-a ucis cu privirea.

Am oftat şi mi-am frecat fruntea cu vârful degetelor.

— Şi? Haide, Alice, ştiu că e mai mult.

Ea îşi roase unghia de la degetul arătător, vinovată.

— Şi a zis că nu are dispoziţia necesară ca tu să fii acum prin preajma lui.

Am închis ochii, apoi mi-am dat seama că era foarte posibil să îmi dea lacrimile, aşa că i-am strâns şi mi-am muşcat buza până când m-a durut. Eram foarte sigură ca Alice îndulcea replica, mai degrabă Dwayne spusese că nu vrea să mă mai vadă niciodată. Înţelegeam pe pielea mea de ce se simţea aşa bine în jurul ei, pentru că şi eu mă simţeam şi împărţeam aceeaşi situaţie când venea vorba de popularitate. Pe mine nu mă mai vedea ca pe ei, pe mine mă simţea ca pe toţi ceilalţi şi îmi venea să urlu din cauza asta. Câteva secunde în care m-am uitat la tatuajele lui au stricat totul.

Alice mi-a dat cu cotul în braţ, aşa că am fost nevoită să îi povestesc toată scena din pădure.

— O să îi treacă. Momentele astea sunt normale la el, ţi-am zis, trebuie să înveţi să îi dai spaţiu şi să aştepţi să îşi revină.

Mi-am muşcat iar buza, de ce aveam impresia că nu o să am întotdeauna răbdare ca el să îşi revină?

Alice a început să râdă din senin.

— Acum înţeleg şi eu cum de te-ai comportat aşa natural când te-am dus la masa lor. Voiam să îţi şoptesc de dinainte să nu aduci vorba de ceva

despre el, dar eram sigură că ştii cum să îl tratezi, din moment ce...

— Din moment ce tatăl meu a murit în comă alcoolică şi mama s-a spânzurat?

Am completat-o, simţind brusc nevoia să îmi scot toată mizeria la suprafaţă, doar ca să mă chinui pentru ce i-am făcut lui Dwayne.

Alice şi-a înghiţit cuvintele, apoi m-a privit cu ochii mari. Poveştile astea nu erau deloc secrete, au fost foarte mediatizate la timpul lor şi nimeni nu le ştersese încă de pe internet.

— Jur că voiam să mă leg doar de transplantul de inimă şi vâlva pe care a făcut-o întoarcerea ta în liceu.

Am râs fără chef.

— Şi asta, bineînţeles. Jumătate din liceu mă credea deja moartă şi cealaltă jumătate spera să fie invitată la fastuoasa mea înmormântare, aşa că îi înţeleg, într-o oarecare măsură.

Alice şi-a scuturat capul, parcă încercând să alunge brusc subiectul.

— Nu a început bine petrecerea asta. Dă-i încolo pe toţi şi, mai ales, dă-l naibii pe Dwayne şi toanele lui. Uite ce am adus!

Nu credeam că cineva era capabil să îmi schimbe starea atât de repede, dar când Alice scoase din ghiozdan DVD-ul filmului "Mike and Dave need wedding dates" şi a început să mângâie

abdomenul lui Zac Efron, zâmbind ca o dementă, am izbucnit instantaneu în râs.

***

— Mi se pare mie, sau casa asta pare foarte goală?

Pe Alice o lovise revelaţia tocmai când eu muşcam din pătură, urmărind cum o creatură extraterestră, înfricoşător de inteligentă, îl omora pe Ryan Reynolds. Eram la al treilea film şi eu aveam impresia că nu vom mai dormi în noaptea asta, dar mă simţeam al naibii de bine.

— Serios? La asta te gândeşti tu acum? am început să râd. Ea şi-a rotit privirea prin jur.

— Chiar şi atunci când am intrat, nu era nimeni. În afară de paznicii de la poartă, aş crede că stai singură în namila asta de căsoaie.

Am ridicat din umeri, atentă totuşi să nu pierd vreo secvenţă. Era primul film care mi se părea chiar interesant, pentru că nu mai era o comedie.

— Nu sunt singură, dar cred că părinţii mei adoptivi au plecat din nou şi nu se ştie când se întorc. Mai ales când deschid un nou hotel, sunt plecaţi cu săptămânile. Suntem eu, Dax, Danica, Josh şi Lena, adică şoferul meu şi bucătăreasa. Restul angajaţilor nu locuiesc aici.

Alice s-a strâmbat, dar nu îmi dădeam seama dacă din cauza situaţiei mele sau la secvenţa din film.

— Ai vorbit serios? Chiar eşti singură pe tot etajul ăsta?

Am aprobat din cap în timp ce luam altă lingură de îngheţată de ciocolată. Se cam dusese naibii programul meu sănătos în noaptea asta. Alice s-a zbârlit.

— Nu ţi-e teamă?

— De ce mi-ar fi? Adică au fost nişte zvonuri, dar eu nu cred în aşa ceva.

Se întoarse atât de brusc spre mine, încât abia m-am abţinut să nu izbucnesc în râs. Nu am avut niciodată chef să sperii pe cineva, dar Alice părea să îmi aducă la viaţă normalitatea.

— Ce? Ce zvonuri?

— Nimic serios, stai liniştită! Mi-am fluturat mâna, cu ochii la ecran. A apucat o pernă şi m-a lovit cu ea în cap.

— Naiba să te ia! Sunt într-o casă gigant, în care fiecare persoană are etajul ei şi tocmai ne uităm la un film de groază, aşa că zi-mi!

— Păi, înainte a fost un hotel, dar după ce s-au plâns mai mulţi clienţi, au decis să îl închidă. Acum douăzeci de ani, părinţii noştri au refăcut clădirea şi acum e casa noastră.

Eram la un pas să izbucnesc în râs, ochii mari ai lui Alice efectiv ieşeau din orbite.

— De ce s-au plâns clienții?

— Ew, ce scârbos a fost asta! Creatura aia i-a mâncat piciorul?

Am primit altă pernă în cap.

— Că era bântuit! am strigat râzând, iar Alice arăta gata să o ia la fugă. Am izbucnit de-a binelea de data asta, înecându-mă cu îngheţata.

— Stai liniştită, nu era un extraterestru, suntem în siguranţă. Fantomele noastre sunt cuminţi.

A fost nevoie să mă arunc după ea şi s-o prind, altfel ieşea din cameră mâncând pământul.

S-a potolit în cele din urmă şi a înţeles că doar îmi băteam joc de ea, dar tot o simțeam că nu era la locul ei şi o înţelegeam. Din ce mi-a spus, avea o casă ce era doar puţin mai mare decât camera mea, asta cu tot cu etaj. Baia mea era de trei ori mai mare decât camera pe care o împărțea cu sora ei, dar în toate comparaţiile astea, nu eu eram cea norocoasă, ci ea. Avea o familie frumoasă, completă, era înconjurată peste tot de dragoste, pe când eu eram precum Rapunzel, închisă în turnul unui castel, singură şi incompletă.

Am adormit abia pe la patru dimineaţa, după ce am dezbătut mai bine de o oră finalul de la "Life" şi am decis să îi scriem regizorului că vrem mai repede continuarea.

Apoi ne-am băgat în pat şi am vorbit despre noi, ne-am cunoscut mai bine şi am râs pe săturate.

Chiar dacă abia o cunoscusem pe Alice şi era prima prietenă pe care am avut-o vreodată, ştiam deja că era foarte posibil să nu mai găsesc pe cineva ca ea. Nimeni nu a fost vreodată atât de relaxat şi natural în jurul meu. Alice mă trata ca pe orice altă fată, singura diferenţă era că mă considera revoltător de bogată, chiar şi discuţiile despre familie erau naturale, pentru că nu mă privea cu acei ochi ce parcă spuneau: "Uau, prin câte ai trecut! Cum de încă eşti întreagă la cap?" Privirea aia pe care şi Dwayne o ştia, ce l-a atras spre ea.

Privirea pe care nu am avut-o eu ieri.

— Opreşte nenorocirea aia!

Am deschis ochii, apoi am gemut cu nasul în pernă. Mi-a luat ceva să îmi amintesc că Alice rămăsese la mine în noaptea asta şi acum dormea cu mine în pat. Pe unde, nu ştiu, patul era suficient de mare să îl împart cu alte patru persoane.

Am început să pipăi salteaua, în căutarea telefonului ce suna de zor.

Am aflat unde era Alice atunci când am primit un picior în şold. M-a izbit atât de tare, încât am căzut din pat.

— Auch! m-am plâns, dar măcar am găsit telefonul pe podea. Am oprit alarma şi mi-am frecat tâmpla. M-am târât în patru labe până la sistemul audio.

Dacă afurisita m-a trezit aşa, îi arăt eu.

A fost nevoie să apăs pe două butoane şi să învârt rotiţa pentru sunet la maxim, apoi mi-am pus palmele pe urechi.

Bass-ul lui Dwayne a izbit ca un tsunami, iar Alice a tresărit ca trăsnită, s-a încâlcit în cearşaf, a sărit din pat, s-a împiedicat şi a căzut în nas.

— Ce mama dracului?!

Am auzit-o urlând, deşi mai mult i-am citit pe buze.

— Scularea! am ţipat la ea, râzând cu poftă.

Am coborât în bucătărie încă fredonând melodiile lui Dwayne. Am făcut pe rând câte un duş şi ne-am pregătit pentru şcoală. Alice îşi luase deja tot ce avea nevoie, aşa că nu era necesar să mai dea pe acasă. Acum purta o pereche de pantaloni scurţi de blugi şi un tricou negru, zdrenţuit şi cu imaginea unei trupe rock. Mi-aş fi dorit să am şi eu curajul de a purta pantaloni scurţi, dar încă nu mă simţeam în largul meu cu picioarele slabe, aşa că am rămas la blugi şi un maiou alb, deşi afară iar era foarte cald.

Lena părea că ne aştepta, bătând cu unghiile în blatul de la chiuvetă.

Am rânjit cu toată gura, pentru că ştiam de ce era furioasă.

— Jur că mi s-au stricat căştile.

— Şi eu jur că îţi stric urechile.

Am început să râd, apoi i-am făcut cunoştinţă cu Alice şi părea atât de fericită că am o prietenă, încât m-a iertat brusc că iar am dat muzica prea tare. Ba chiar ne-a făcut clătite.

Ne ţineam de chicoteli când a intrat Dax în bucătărie, deja pregătit pentru şcoală, ceea ce era ciudat, mereu se îmbrăca după ce mânca.

Toate trei l-am privit atente.

— Bună dimineaţa, Dax. A vorbit Lena, când era clar că el nu avea de gând să ne salute.

— 'Neaţa, a mormăit şi şi-a turnat o cană de cafea. Deja ținea ghiozdanul pe umăr. Ştiam de ce avea starea asta şi era al naibii de neplăcut, pentru că nu aveam idee cum îl puteam ajuta, nici măcar ce să spun.

— Dax, eşti bine? am întrebat mai mult de dragul conversaţiei, ca să nu par complet nepăsătoare. Alice era mută, lângă mine.

Când m-a privit în sfârşit, mi-a zâmbit uşor, dar nici pe departe ca până acum.

— Sunt bine. Tu şi Alice v-aţi distrat?

S-a sprijinit de blat, dar era clar că încerca să facă conversaţie doar de dragul nostru. Amândouă am aprobat din cap, ca doi soldăţei.

— Mai trec pe undeva înainte de şcoală, aşa că astăzi nu te rog să vii cu mine.

Aproape că am răsuflat de uşurare. Era supărat, dar vechiul Dax era încă acolo. I-am zâmbit.

— Te revanşezi mâine! am glumit şi l-am păcălit să zâmbească iar.

— Aşa facem. Mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit după ce a lăsat cana pe masă.

— Dax, nu ai mâncat! Lena s-a plâns în urma lui.

— Nu mi-e foame, Lena. Ne vedem mai târziu. Răspunse fără să se întoarcă, apoi am auzit uşa de la intrare şi, imediat după asta, maşina lui derapând cu viteză.

Danica nu a plecat cu el, nici măcar nu coborâse încă. Situaţia era tensionată.

Alice mă privea cu o sprânceană ridicată, eu am ridicat neştiutoare din umeri, deşi începea să nu îmi mai placă să o mint, însă nu era secretul meu de spus şi chiar nu ştiam cum aş putea să îi spun că fraţii mei vitregi au un altfel de relaţie.

— Porcăria naibii!

Alice a lovit cu pumnii în volan, apoi a mârâit de frustrare. A învârtit iar cheia şi s-a chinuit, strângând din dinţi, dar maşina părea că nu avea

chef să colaboreze cu ea astăzi. S-a dat bătută şi şi-a izbit capul de tetieră, apoi m-a privit vinovată.

— Îmi pare rău, trebuie să o împingem. Aproape mereu păţesc asta dimineaţa, norocul meu că am casa pe o pantă şi pot să împing nenorocita la vale.

Am început să râd, apoi mi-a venit o idee.

— Te deranjează dacă o laşi aici azi? O luăm după şcoală.

— Şi acum cu ce mergem? Tocmai ţi-ai trimis şoferul la cumpărături cu Lena.

— Şi ce? Nu ştii să conduci şi altă maşină? I-am făcut cu ochiul, apoi am ieşit din maşină şi i-am făcut semn să mă urmeze.

Am traversat curtea şi am ajuns la partea laterală a clădirii, unde era garajul.

— Dakota, ce naibii fac... oh, Dumnezeule mare!

Făcuse faţă casei şi camerei mele, chiar şi sălii de cinema şi piscinei, dar acum mai avea puţin şi îşi pierdea maxilarul pe jos.

M-am frecat la ceafă, zâmbind.

— Da, nu am nici pentru asta o scuză, mamei mele îi place să cumpere maşini când se plictiseşte.

Se întors spre mine cu o expresie combinată între şoc şi furie, ceea ce era al naibii de amuzant.

— Mama mea cumpără prosoape de bucătărie când se plictiseşte, a ta cumpără maşini. Cum

spuneam, eu şi Sfântul Petru avem multe de discutat.

Am continuat să râd şi am împins-o în interior.

— Toate sunt ale voastre, sau mai aveţi şi un salon auto deschis în weekend?

Am mers la panou şi am analizat setul de chei.

— Sunt ale lor, eu am doar acel Audi negru. I-am arăt în spatele garajului. Alice şi-a mijit ochii la mine.

— Eu am doar acel Audi negru, care e mai scump decât ficaţii tăi, Alice. M-a maimuţărit ea, făcându-mă iar să râd. A început să se plimbe printre ele şi să se holbeze iar, cu gura căscată.

— Sunt doisprezece, dar majoritatea nu ies prea des de aici. Dax iubeşte Lamborghini-ul ăla, dar mai are şi altele pe aici, nu mă întreba care. La fel şi Danica, dar mama are cele mai multe.

— Şi tatăl tău?

— Tata e adeptul calităţii în cantităţi mici, aşa că are două maşini, dar sunt printre cele mai scumpe existente pe piaţă. Rareori le ţine aici, cu una circulă şi cealaltă e un Ford de teren, pe care îl ţine mai mereu la şantier.

— E ceva cu bărbaţii şi namilele alea de remorci Ford.

— Hm?!

Mi-a rânjit de parcă îmi transmitea că o să aflu eu în curând, dar ea nu îmi spunea. Am decis să o

las baltă, sigur era ceva pervers legat de mărimea maşinii.

— Deci, pe care o alegi?

Alice s-a holbat la mine ca la extraterestrul de noaptea trecută.

— Tu vorbeşti serios? Nu luăm maşina ta?

M-am gândit puţin, apoi am ridicat din umeri.

— Mama nu o să observe, chiar ne încurajează să le mai scoatem la aer curat. Îi împac eu pe Dax şi Danica dacă nimerim vreuna de-a lor. Tot ce garantez e că cele albe sunt ale mamei.

Erau trei albe, iar Alice a zâmbit iar ca o dementă, tot ce speram eu era să nu nimerească vreo maşină de-a Danicăi. Cu Dax sigur nu era vreo problemă, deşi nu puteam să ştiu cât ţinea la maşinile lui.

Ştiam că nici Alice nu voia să calce pe cineva pe coadă, aşa că a ales din zona de siguranţă şi s-a postat în faţa unui Mercedes CLA alb.

— Eşti sigură? am zâmbit eu. Ea îmi răspunse cu o privire de drăcuşor.

— Dă-mi cheile alea, iubire.

Am râs şi am luat cheile de pe panou, erau mereu aici, la dispoziţia oricui. I le-am aruncat şi ea le-a înhăţat cu o mână.

Am sărit în maşină, iar Alice a pornit imediat motorul, apoi a gemut de satisfacţie. S-a întins pe volan, de parcă mai avea puţin şi făcea dragoste cu el.

— Tu şi noua ta iubită vă giugiuliţi mai târziu, acum calc-o pentru că am întârziat deja.

Nu s-a lăsat rugată de două ori.

Aşa cum mă aşteptam, doar Josh făcea drumul ăsta în patruzeci de minute. Poate Alice nu a ajuns încă la performanţa lui Dax, dar tot a scos cincisprezece minute, timp în care am cântat iar pe muzică şi am râs pe săturate, deşi încă eram obosite şi cu cearcăne. Credeam că o să îmi fie teamă să mă urc cu altcineva în maşină, după atâta timp în care mi-am pus siguranţa în mâinile lui Josh, dar nici nu m-am gândit la asta în timp ce Alice era la volan. Poate nu era cel mai conştiincios şofer, dar şi-a dat silinţa la maximum cu maşina asta.

De data asta a parcat maşina perfect, apoi a mângâiat volanul şi l-a sărutat.

— Nu vreau să o părăsesc. Cred că m-am îndrăgostit deja.

Am coborât râzând, ea nu părea că are de gând să facă asta.

— Ce mama naibii?

M-am întors şi am dat de Lucas, care stătea cu o mână în şold şi maxilarul deschis. Alice îşi flutură degetele la el.

— Bună, Lucas. Ce ai agăţat noaptea trecută?

Intenţionat şi-a plimbat mâinile pe volan, să îi arate ce a agăţat ea. Am râs scurt, apoi mi-am dat seama că toţi elevii din parcare se holbau la noi,

aşa că amuzamentul mi s-a mai estompat, deşi eram sigură că se holbau la Alice şi la maşină.

Lucas şi-a îndreptat frustrarea spre mine.

— Adică o plimbi pe nemernica asta în Mercedes şi pe mine mă laşi să vin cu autobuzul? Fato, credeam că suntem prieteni. Şi-a dat părul din ochi cu un gest atât de feminin şi ofensat, încât nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs. Bineînțeles că era mai dichisit și pus la punct decât noi amândouă la un loc.

— Uhh, ce frumuseţe.

Minunat, acum şi el începea să mângâie maşina. Alice a coborât în sfârşit şi i-a dat peste mână.

— Ia laba, curvă, tu nu te-ai uitat noaptea trecută la filme de groază cu noi, aşa că nu meriţi maşina.

Lucas a făcut o figură traumatizată, de parcă l-a jignit de-a binelea, dar înainte să dea vreo replică isteaţă, un motor puternic s-a auzit tot mai aproape, iar când am întors capul, o namilă de maşină a trecut pe lângă noi.

Mi s-a învolburat părul în jurul feţei. A oprit la câţiva metri distanţă, apoi mi-a rămas aerul în gât de-a binelea când am văzut şoferul. De fapt, nu i-am văzut încă faţa, dar începeam să îl cunosc după glugă.

Alice a apărut lângă mine.

— Acum înţelegi ce ziceam de bărbaţi şi namilele astea de maşini Ford?

Am aprobat din cap, deşi nu eram conştientă de asta. Dwayne a coborât din maşina lui, un Ford Raptor negru, care în comparaţie cu restul maşinilor părea un dinozaur într-o turmă de oi.

Cunoşteam numele maşinii dintr-un singur motiv: una din asta avea şi tata.

— Ştiu la ce îi foloseşte tatei, are un şantier de construcţii şi terenul e imposibil uneori, dar ce naibii face Dwayne cu o asemenea maşină? am întrebat mai mult ca să fac conversaţie, mai ales când mi-am dat seama că nu avea de gând să ne bage în seamă. S-a uitat în direcţia noastră, de parcă voia să ştim că ne-a observat, apoi şi-a văzut de drum şi a mers spre intrarea în liceu.

Afurisita mea de inimă nouă s-a simţit de parcă cineva a înfipt un cuţit în ea. Mare şi ruginit.

— O foloseşte mai mult pentru aparatură, o cară după el la toate petrecerile. Şi îi plac maşinile mari, nu are loc în orice.

Mi-a răspuns Lucas, dar nu mă mai interesa asta acum.

— Iar e în toane proaste? a întrebat Alice, privindu-l cum dispare.

Lucas şi-a agitat mâinile de parcă cerea să nu i se aducă aminte.

— Mai rău decât de obicei. Noaptea trecută nici nu mi-a spus când a plecat, deşi nu m-am îmbătat ca să putem pleca împreună şi să nu mă care iar acasă. Nici azi-dimineaţă nu mi-a răspuns la telefon şi am venit cu autobuzul ca un aiurit. Ugh!

Şi-a aranjat iar bretonul şi a luat-o în faţa noastră, încercând să îşi repare reputaţia prin defilare, după ce venise cu autobuzul. Alice m-a prins de braţ şi m-a tras după el.

Când am intrat în liceu, ceva s-a declanşat în mine. Aşa cum ştiam, nu mă puteam abţine şi să îi dau lui Dwayne spaţiul pe care îl cerea aproape cu nesimţire, nu până când nu ne terminam discuţia. Dar ce s-a întâmplat mai devreme nu mai era doar despre mine, şi durea al naibii.

L-am văzut la vestiarul lui şi am mers spre el fără să mă gândesc de două ori. Nu îmi permiteam să o fac, altfel aveam să mă întorc şi s-o iau la fugă. Avea gluga pe cap, ce îi acoperea complet faţa din lateralăşi puteam să văd forma căştilor pe urechi, deci nu îmi va fi uşor să îi atrag atenţia.

M-am aşezat în aşa fel încât să mă vadă, speram să nu mă ignore iar şi să fiu nevoită să fug după el prin liceu. Am aşteptat să îşi dea căştile jos, nu voiam să mă fac şi mai tare de râs, vorbind când ştiam că el nu mă auzea.

Nu m-a băgat în seamă, bineînţeles. Se concentra al naibii de mult pe cărţile alea, aşa că l-

am lăsat să îşi termine treaba până rămăsese cu cartea de matematică în mână.

Când nu m-am mai putut abţine, i-am făcut semn spre căşti, cu o privire imploratoare. Aproape că am respirat de uşurare când şi le-a tras pe gât.

— Ce vrei, Dakota?

Glasul serios şi privirea sa clar nu aveau să mă calmeze, dar trebuia să îmi repar greşeala.

— Voiam să te salut, din moment ce tu m-ai ignorat mai devreme. Mi-am pus mâinile în sân şi mi-am mijit ochii la el.

A ridicat din sprâncene, dar jur că părea puţin amuzat, deşi se abţinea al naibii de bine. Probabil se aştepta să îmi cer scuze pentru ziua de ieri. Mi-am făcut lecţiile de data asta.

— Salut, Dakota! a spus simplu, iar eu am zâmbit în colţul gurii.

— Salut, Dwayne.

Acum se uita la mine ca la o nebună, dar era mai bine decât să îl enervez sau să îl rănesc.

— Pa, Dakota.

M-am abţinut să nu îmi dau ochii peste cap când el s-a întors.

— Pa, Dwayne. Ne vedem la cursul de teatru.

— Am renunţat la porcăria aia.

O spusese deja întors cu spatele şi plecând, iar scurtul meu moment de amuzament s-a spulberat brusc. Am rămas trăsnită pe loc.

A renunţat?! A renunţat din cauza mea.

De data asta m-am luat după el de-a dreptul furioasă. Intrase în toaleta băieţilor, dar puţin mi-a păsat, am smucit uşa după el şi am izbit-o în urma mea, nu mă interesa cine m-a văzut intrând şi ce vâlvă o să creeze gestul meu.

S-a întors brusc, surprins de îndrăzneala mea. Eram destul de sigură că nu se aştepta la asta. Ei bine, nici eu nu mă aşteptam să fac vreodată aşa ceva, dar l-am lăsat o dată să fugă de mine şi nu se va mai întâmpla din nou. În plus, îmi dădeam seama că făceam tot felul de lucruri bizare din cauza lui.

— Eşti în toaleta băieţilor, Dakota! mi-a spus-o de parcă eu nu ştiam deja asta. Mi-am muşcat buzele de stres şi am strâns cureaua ghiozdanului pe umăr, ca să îmi fac mai mult curaj.

— Am fost în locuri şi mai rele.

A ridicat o sprânceană la mine, iar eu m-am încruntat. Mai devreme fusesem gata să amân această discuţia, dar acum mă enervase şi trebuia să i-o spun.

— Am înţeles că nu mă mai suporţi pe mine, dar nu te comporta ca un afurisit şi cu Alice şi Lucas. Ei nu au greşit cu nimic. M-am revoltat brusc, deşi, privind în ochii lui întunecaţi, cu siguranţă nu deveneam mai stăpână pe mine. Înainte să apuce să îmi răspundă, un băiat a ieşit dintr-o cabină de toaletă. A făcut ochii mari

văzându-mă, apoi mi-a rânjit. Eram destul de sigură că era unul dintre jucătorii de rugby.

— Oh, ai nimerit uşa greşită, frumoaso, sau cauţi cev...

Spre totala lui fascinaţie, am fost cu faţa la el de când a ieşit din cabină, dar spre ghinionul lui, Dwayne a fost cu spatele. În următoarele secunde, am urmărit cum capul lui acoperit de glugă se întoarse spre tip şi nu ştiam de ce mă simţeam brusc mai speriată decât am fost vreodată. L-am văzut mereu serios pe Dwayne până acum, dar niciodată furios. Nu cu adevărat furios.

Nu spuse nimic, dar figura lui spunea destule.

Orice îşi dorise rugbistul să îmi zică, şi-a înghiţit cuvintele şi a preferat doar să aprobe din cap, apoi a trecut pe lângă mine şi a ieşit din toaletă, renunţând chiar şi la spălatul pe mâini.

Când Dwayne m-a privit din nou, cu acea încruntătură încă imprimată pe frunte, am uitat complet de ce eram acolo şi despre ce vorbeam.

— Cred că mai bine ple...

— O să dispar! am răbufnit brusc. O să dispar, bine? Ţi-am înţeles clar mesajul, am clacat pentru câteva secunde şi te-am privit cum nu trebuia, nu pot lua asta înapoi. Dar sigur nu vreau să intervin între tine şi prietenii tăi. Eu sunt intrusul şi chiar nu îmi doresc să ajungem la situaţia în care îi manipulezi să îmi dea cu şutul în fund şi să se

întoarcă la tine. Îmi pare rău că am apărut în viaţa ta şi te-am făcut să mă urăşti.

Îmi dăduseră şi lacrimile! Grozav! Furioasă, am vrut să ies din baie, să plec de aici şi să mă bag sub o pătură până în secolul viitor. Nu am apucat să pun mâna pe clanţă, pentru că altceva m-a apucat pe mine şi m-a tras înapoi. Dwayne îmi prinsese încheietura şi mă întorsese spre el.

— Nu te uita aşa la mine! am răbufnit iar, pentru că, văzându-mă plângând, chipul lui era mult mai blând. Îi era milă de mine. Mi-am şters lacrimile, plină de furie, muşcându-mi buza ca să mă abţin.

Voia să spună ceva, îşi tot mişca buzele, dar nu forma cuvinte. Părea când trist, când furios, iar eu simţeam cum începea să mă doară capul.

Uşa s-a deschis brusc lângă mine, făcându-mă să tresar. Cineva voia să intre şi a fost gata să mă lovească, dar Dwayne şi-a izbit palma în ea şi a închis-o la loc, apoi a ţinut-o apăsată, blocând persoana care încerca să intre. Mişcarea îl adusese mult mai aproape de mine şi a trebuit să îmi dau capul pe spate.

— Nu te urăsc, Dakota. Vreau să te protejez.

Am înghiţit în sec. Gluga lui părea să acopere toată lumina din jur, aşa cum era aplecat în faţa mea.

— Ce vrea să însemne asta? Să mă protejezi de cine? am şoptit eu. El îşi strânse ochii.

— De mine! Sunt sincer şi ar trebui să apreciezi asta, pentru că nu e uşor să o recunosc.

Iar am înghiţit în sec, dar chiar nu ştiam ce altceva să fac. De parcă nu mă chinuia deja destul, şi-a desfăcut fermoarul la hanorac. Orice urmărea, eram prea hipnotizată de privirea lui ca să îmi mai pese de altceva.

Mi-a prins mâna şi a ridicat-o, am îngheţat când mi-a desfăcut palma pe pieptul lui. Abia atunci am realizat că nu purta nimic pe sub hanorac.

M-a forţat să îmi mişc palma, să îl ating şi chiar dacă nu mă concentram asupra lor, era imposibil să nu le simt. Încă îl priveam în ochi şi nu o făceam forţat, dar ce simțeam în palmă îmi oprea inima.

Cicatrice.

Mari şi diforme pe pielea lui. Am urmat cu vârful degetelor forma uneia, era adâncă ca o crestătură în carne şi nu am reuşit să îi găsesc sfârşitul nici când am ajuns în zona coastelor.

— Vor fi întotdeauna aici, Dakota. Nu o să mai fiu niciodată un om normal. Ele mă distrug pe mine, iar eu îi distrug pe ceilalţi. Lucas şi Alice sunt încă prin preajma mea pentru că ei nu cer niciodată mai mult, mi-au învăţat limitele. Dar tu...

S-a aplecat mai mult spre mine, dacă mai era posibil. Oricine era de cealaltă parte, făcea rău pe

el şi tot bătea în uşă, dar Dwayne nu îi dădea voie să o clintească.

— Tu vrei mai mult, simt asta. Vrei să mă cunoşti, probabil să mă vindeci. Nu eşti prima care încearcă, iar eu trebuie să te opresc până când nu te distrugi singură în procesul ăsta. Pentru că asta se va întâmpla, Dakota.

Asta clar nu era o discuţie pe care mi-am imaginat că o vom avea în toaleta băieţilor şi nu atât de repede, dar a făcut lucrurile clare, iar eu eram totuşi fericită că nu mă mai respingea cu răutate.

— Nu te pot vindeca pe tine, atât timp cât habar nu am cum să mă vindec pe mine. Vreau să te cunosc, recunosc, dar nu aşa cum crezi tu.

M-a privit parcă o eternitate, până când şi băiatul de afară renunţase să mai bată şi plecase. Fără vreun alt cuvânt, se retrăsese uşor înapoi, iar mâna mea rămăsese în aer, până când am găsit puterea să o trag în jos. Chiar dacă totul era încă neclar în legătură cu noi, ştiam că asta a fost extrem de dificil pentru Dwayne, aşa că o să îi las din nou timp să îşi revină.

Şi-a închis fermoarul până sus, şi-a tras gluga pe cap, apoi mi-a deschis uşa. Când m-am pus în mişcare, m-am simţit teribil de ameţită şi a fost nevoie să îmi frec fruntea cu degetele. Mă aşteptam ca tot liceul să fie în faţa uşii, aşteptându-ne să ieşim ciufuliţi şi încinşi, dar nu

era absolut nimeni şi toată atenţia era îndreptată spre alt loc.

Am mers spre Lucas şi Alice. Spre surprinderea mea, Dwayne mă urmase.

— Oh, nu v-aţi omorât între voi, slavă Domnului. Ne-a luat Alice la rost, dar nu m-am uitat la ea, ci la cele trei fete ce plângeau şi lipeau poze cu o fată, pe un vestiar. Pe jos deja erau flori şi un ursuleţ de pluş.

— Ce se întâmplă? am întrebat dintr-o suflare.

— O fată din clasa a noua, Amy Marow, nu cred că o ştii. A fost găsită moartă azi dimineaţă, s-a aruncat de la etajul zece.

Şocul mi-a înmuiat brusc picioarele, m-am uitat la poza ei, încercând să mi-o amintesc. La un moment dat, am avut impresia că mai stăteam pe picioare doar pentru că Dwayne era în spatele meu şi m-am proptit de pieptul lui.

Moartea nu va mai fi niciodată un subiect căruia să îi fac faţă cu uşurinţă. Am aşteptat-o pe a mea nouă ani de zile.

Tot liceul se strânsese deja, nimănui nu îi păsa că se sunase, până când un profesor a apărut să ne despartă şi să ne trimită la ore.

I-am văzut pe Dax şi Danica în mulţime, amândoi se uitau la mine. Privirea Danicăi era aproape mânioasă, deşi imediat şi-o mutase în spatele meu, în acelaşi timp în care Dwayne mă

prinsese de cot şi mă întorsese spre Alice şi Lucas, îndemnându-mă să merg cu ei la oră.

Restul zilei a trecut teribil de greu.

În afara oboselii de după noaptea trecută, mintea mea era la discuţia cu Dwayne, iar faptul că toată lumea vorbea de Amy nu era mai uşor de suportat. Până la al doilea curs, vestiarul ei devenise un întreg altar. Era destul de populară şi intrase în echipa de majorete anul ăsta.

Am ajuns prima la cantină şi mi-am luat o salată. Nu am apucat să mă aşez bine, că Alice a apărut parcă de nicăieri şi s-a înghesuit lângă mine. Nici nu îşi luase mâncare.

— Ai aflat?

Ce aflase deja era că nu mirosea a bine când se uita la mine cu ochii mari.

— Ce să aflu?

A privit în jur, de parcă se asigura că nu ne asculta nimeni.

— Ancheta lui Amy a luat-o pe o altă rută. Mama e secretara aici, în caz că nu ştii, deci nu mă întreba cum am aflat. A scos telefonul şi a început să butoneze. Se pare că Amy e dispărută de ieri dimineaţă. Părinţii ei au spus că a plecat spre şcoală, dar nu ajuns niciodată aici. Au găsit-o moartă lângă un bloc abandonat din Parkmerced. Au avut dreptate în legătură cu sinuciderea, corpul ei s-a făcut praf, dar legiştii au găsit deja urme de

violenţă, semn că cineva a bătut-o înainte. Şi aici vine partea urâtă.

Alice mi-a arătat telefonul, dar încă nu mă uitam la el, nu voiam să văd trupul distrus al unei fete.

— Clădirea de lângă blocul ăla are sistem de supraveghere, aşa că au prins imaginile cu Amy fugind pe balcon, apoi sărind. Au zis că în spatele uşii se vede vag silueta cuiva, dar are cagulă. Amy a reuşit să fugă şi a sărit de la balcon ca să scape.

Ceva s-a blocat, mi-am clătinat capul.

— Te rog, Alice, nu vreau să mai ştiu...

— Nu! E important, nu mă agit aşa de entuziasm. Uită-te aici! Mi-a arătat iar telefonul, dar am refuzat cu încăpăţânare să mă uit. Lucas şi Dwayne au intrat în cantină şi s-au aşezat la rând, Alice s-a aplecat să îmi şoptească.

— Anchetatorii au găsit asta pe oglinda din baie. Înainte să vină cineva peste ea, a reuşit să scrie ceva pe oglindă, cu deodorant lichid. Ştii trucul, se vede doar dacă sufli aer cald. Cei care au răpit-o nu s-au prins. Uită-te ce a scris, Dakota.

Cu inima bătând să îmi spargă pieptul, am privit telefonul din mâna ei. Poza era mai clară decât mi-aş fi dorit, iar scrisul era cu litere mari.

AMY MAROW
AJUTOR
RĂPITĂ DE D

Orice o fi vrut să scrie după acel D, se oprise. Trăsese o linie, apoi părea că mâna îi zburase brusc.

— Anchetatorii cred că nu a mai avut timp să scrie, cineva a intrat în cameră şi ea s-a oprit. Dar e clar că voia să scrie numele celui sau celei care a răpit-o.

Am privit-o pe Alice, dar nu am spus nimic.

— Poliţia vine încoace, Dakota. Vor să stea de vorbă cu toţi cei al căror nume începe cu D.

Tot ce am putut să fac a fost să înghit în sec... din nou.

Am privit în jurul meu, agitaţia părea că se estompase brusc şi eu eram aruncată într-un vis. Dar nu era numai despre mine.

Nu eram doar eu pe lista de suspecţi. Erau şi Dax şi Danica, probabil alţi zeci de elevi din liceu... şi Dwayne.

5. ÎNAPOI PE MARGINEA PRĂPASTIEI

Îmi strângeam pumnii şi încercam să nu mă uit în faţa mea. Sau în stânga, în dreapta, niciunde, doar în jos. Podeaua de sub picioarele mele părea singura ce nu mă privea suspect, ca pe o criminală, deşi avea să se întâmple şi asta dacă mă mai holbam mult la ea.

— Următorii!

A strigat domnul Bones, gesticulând din mâini şi dând indicaţii şoferilor de pe autobuze şi elevilor. Ghinioniştii al căror nume începea cu blestemata literă "D".

Alice nu exagerase. Imediat după prânz, un anunţ extrem de calm, ieşit din difuzoare ne-a dat de ştire că toţi cei al căror nume începea cu litera D, vom primi câteva întrebări din partea poliţiei. Ni se sugerase, normal, să rămânem calmi, pentru că era doar procedura standard.

Bineînţeles, poliţia te punea pe lista de suspecţi a unei răpiri urmată de sinuciderea victimei, dar nu trebuia să îţi faci griji, era complet normal.

Din acel moment, un nod dureros mi se proptise în gât şi refuza să dispară, chiar dacă eram complet nevinovată şi nici măcar nu

vorbisem vreodată cu Amy Marow. Doar simplul fapt că eram suspectă mă înnebunea. Pe mine şi pe alţi şaizeci şi opt de elevi ai liceului Waldorf. Chiar dacă, cel mai probabil, acel D venea de la prenume, îi luaseră şi pe cei cu D-ul în nume, doar ca să fie siguri. Şi astfel se adunase o imensă listă de suspecţi pe care voiau să îi interogheze astăzi, aşa că îi lăsaseră pe cei mai mici, clasa a noua şi a zecea să fie chestionaţi în liceu, pe motiv că erau mai mici şi mai predispuşi la panică. Cei din ultimii doi ani sfârşind la secţie. Eu eram clasa a unsprezecea şi în momentul acela eram foarte, foarte predispusă la panică.

Mă bucuram că Alice şi Lucas nu aveau niciun D în buletin, încercam să mă gândesc la asta ca să nu îmi treacă prin cap că mi-ar fi fost mult mai uşor acum dacă i-aş fi avut lângă mine. Fraţii mei vitregi păreau angajaţi într-o confruntare de priviri furioase, deci nu primeam niciun sprijin de la ei. Bineînţeles, mai era şi Dwayne, dar el decisese iar să nu mă mai bage în seamă. Scena de azi dimineaţă mi se părea un vis, faptul că i-am atins cicatricele de pe piept şi toate acele lucruri pe care mi le-a spus nu păreau reale.

Era la distanţă de mine, aliniat cu ceilalţi elevi, dar postura corpului său şi privirea îmi dădeau de înţeles că era foarte încordat. Maxilarul i se încleşta regulat, iar asta a început să mă sperie. Dacă aş fi fost cineva necunoscut, ca

poliţistul din faţa lui, l-aş fi bănuit pe Dwayne de ceva. Părea mult prea tensionat. Am înghiţit în sec, deja gândindu-mă cum să îi atrag atenţia, pentru că refuzam să cred că într-adevăr avea ceva de-a face cu asta.

Profesorul a făcut din nou sortarea şi eu am fost plasată în următorul autobuz şcolar. Era prima dată când mă urcam în unul, dar clar nu mă gândeam că destinaţia avea să fie secţia de poliţie atunci când o să călătoresc cu un astfel de autobuz.

M-am oprit pe mijloc, la rândul din dreapta şi am trecut la fereastră.

Dax şi Danica au urcat după mine, el părea că avea de gând să se ducă în spate, la prietenii lui, dar Danica l-a prins de cot şi aproape l-a aruncat pe un scaun, l-a împins la fereastră şi s-a aşezat lângă el. Imediat a început o ceartă silenţioasă. Ar face bine să îşi rezolve problema cât mai repede, altfel cineva, aici sau acasă, o să le observe comportamentul.

— E ocupat? mi-am ridicat privirea spre băiatul din stânga mea. Mi-a oferit un zâmbet larg. Fir-ar să fie, nu aveam chef de aşa ceva acum.

— Da! Mişcă-te mai în spate!

Fusesem prea atentă la tip şi disperată să găsesc repede o replică ce să îl alunge pe el şi

rânjetul lui, aşa că nu observasem umbra neagră ce se materializase în spatele lui.

— Dacă vre...

— Mişcă-te!

Clar ceva se întâmpla cu Dwayne. Înţelegeam că avea un motiv să fie furios în momentul ăsta, dar părea gata să îi tragă un pumn tipului din faţa lui dacă mai deschidea gura o dată. Analizând situaţia, a ajuns la concluzia că nu se merita, aşa că s-a aşezat pe scaunul de pe partea stângă, lângă o fată pe care a salutat-o imediat cu acelaşi zâmbet.

Dwayne s-a aşezat lângă mine.

Deşi nu ar fi trebuit, l-am privit cu ochii mari. Probabil eram singura persoană din autobuz cu care el mai vorbise înainte, dar nu mă aşteptam să se aşeze lângă mine, nu la cât a insistat că era mai bine să stau departe de el.

M-am forţat să nu mă mai holbez în direcţia lui, mai ales când a devenit clar că el nu avea de gând să îmi vorbească sau să se uite la mine. Ceafa tipului din față părea mai interesantă pentru el. Am întors privirea spre fereastră, totuşi recunoscătoare că m-a salvat de douăzeci de minute de chin lângă un tip cu chef de flirt.

Începuse să se înnoreze, semn că, pe cât de frumos a început ziua asta, pe atât de urât se va termina.

Presimțeam că drumul avea să fie mult mai lung. Polițistul care urcase cu noi şi stătea în picioare între rândurile de scaune, prefăcându-se că nu ne analizează pe fiecare în parte făcea situaţia şi mai tensionată. Oricât de speriată eram eu, Dwayne părea să clacheze în orice secundă.

Privea fix în faţa lui, îşi strângea constant pumnii şi uneori respira guri mari de aer, de parcă urma să se sufoce. Atunci când îi atrăsese atenţia şi poliţistului, am decis că trebuia să intervin. Fără să mă gândesc, mi-am aşezat palma pe pumnul lui încleştat.

— Eşti bine? am şoptit, deşi nu m-am uitat la el. Mi-aş fi dorit atât de mult, însă am rămas întoarsă spre fereastră.

Dwayne nu a răspuns, dar nici nu mi-a îndepărtat mâna, aşa că era suficient. Brusc, am simţit nevoia acută să îl strâng mai tare, să mă întorc spre el şi să mă întind în braţele lui, să mă strângă cu forţă şi să îmi ofere protecţia de care erau capabile.

Gândul m-a luat prin surprindere chiar şi pe mine, aşa că aproape nu l-am auzit pe Dwayne când îmi şoptise:

— Tu eşti bine?

Am uitat de planul iniţial şi imediat mi-am întors capul spre el. Acum se uita la mine, deşi gluga îi camufla mare parte din profil.

Înainte să mă hotărăsc ce să spun, poliţistul mi-a luat-o înainte.

— Am ajuns, vă rog să vă păstraţi calmul şi să urmaţi ordinele. Vă promit că se va termina repede.

Da, sigur!

Înainte ca autobuzul să intre în parcare, pumnul lui Dwayne s-a desfăcut. Am crezut că o să îşi retragă mâna, dar a întors-o cu palma în sus şi şi-a împletit degetele cu ale mele, apoi m-a strâns cu forţă.

Gestul a fost atât de neaşteptat, încât m-a lăsat fără aer. M-am uitat la el, nereuşind să mă abţin, mărul lui Adam îi tot urca şi cobora. Palma lui mare şi caldă se simţea atât bine, încât mi-a venit să suspin atunci când a fost nevoit să îmi dea drumul ca să coborâm din autobuz. Voiam să îl ţin de mână tot timpul, măcar cât eram aici, simţeam că astfel puteam să îmi adun calmul, deşi clar nu l-aş fi luat de la el. Aveam impresia că mă apucase de mână din acelaşi motiv.

Am coborât din autobuz şi am fost conduşi în secţie, spre ceilalţi care ajunseseră deja. Se părea că interogatoriile aveau loc în mai multe birouri, pentru a accelera procesul. Când un băiat a ieşit, toţi l-am atacat, curioşi de întrebări.

— Sunt doar întrebări de bază, dacă am cunoscut-o, ce fel de persoană era, dacă ştim pe cineva cu care ea avea probleme. Am impresia că

întrebările sunt făcute să îl găsească pe cel care spune lucruri diferite de ceilalţi. Ne răspunse el, înainte ca un ofiţer să îi ordone să se întoarcă în autobuz.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele de pe holul imens şi panica m-a cuprins din nou. Ce aş putea să le spun eu? Abia mi-am amintit-o pe Amy după ce i-am văzut poza, o să mă creadă când o să le spun că nu ştiu nici măcar ce personalitate avea? Dacă era rebelă sau liniştită?

Să nu mai spun de faptul că eram tensionată şi deja transpirată, deşi nu îmi venise rândul. Doar faptul că vorbeam de Amy la trecut îmi făcea inima să bubuie.

Eram atât de stresată, încât nici nu am observat că Dwayne s-a aşezat iar lângă mine. Sau poate că eu m-am aşezat lângă el, din instinct. Dacă fusese tensionat în autobuz, aici situaţia se înrăutăţise, părea gata să aibă un atac de panică.

Dumnezeule, ce se întâmpla cu el? Chiar şi de era el criminalul, tot trebuia să îşi păstreze mai bine calmul. Era un tip dur şi stăpân pe sine, cum de ceda astfel acum?

Şi-a desfăcut puţin fermoarul hanoracului, probabil tot din cauza transpiraţiei.

A fost de ajuns să îi văd un tatuaj ca să îmi dau seama cât de idioată eram.

Eram convinsă că Dwayne nu avea habar în momentul ăsta de ce era aici. Gândul lui nu era la

Amy, ci la Jake. Ştiam deja că absolut tot ce îi aducea aminte de trecut îl afecta groaznic, iar acum era într-o secţie de poliţie, acuzat de o nouă crimă. Chiar dacă nu a avut parte de un proces atunci, eram sigură că a dat declaraţii la secţie, a fost nevoit să retrăiască totul.

Iar acum era din nou aici, acuzat de răpire şi posibilă crimă.

Nici nu m-am gândit înainte să îl apuc de mână. De data asta nu l-am mai lăsat pe el să preia iniţiativa, l-am forţat să îşi desfacă palma şi mi-am trecut degetele printre ale lui, apoi l-am strâns cu forţă.

Mai departe, situaţia era teribil de delicată şi ştiam că dacă spuneam ceva greşit, aveam să îi fac şi mai mult rău. Tot ce ştiam era că lui Dwayne îi plăcea ca oamenii să se comporte normal în preajma lui, normal până la ridicol, ca să îl amuze. Mi-am amintit de prima replică pe care i-am dat-o în cantină. Speram să funcţioneze din nou cum a funcţionat atunci.

— Ai vorbit serios când ai spus că ai renunţat la echipa de teatru?

Şi-a întors brusc capul spre mine. Privirea lui îmi dădea de ştire că eram nebună să îl întreb asta tocmai acum, dar, dacă îi distrăgea atenţia, nu mă deranja.

— Glumeşti?

I-am înfruntat privirea, fără să îmi scape faptul că nu şi-a tras mâna. Chiar dacă nu mă mai strângea ca în autobuz, nici nu mă îndepărta. Ca să îi arăt că eram serioasă, m-am încruntat uşor, apoi i-am şuşotit:

— Ţi se pare că glumesc? De parcă nu îmi era de ajuns că piesa aia e o porcărie, acum o să avem şi muzică proastă. Ai citit scenariul? E un tip după care aleargă trei femei, iar el nu o vrea pe niciuna. Tipic!

Acum se holba la mine, mă simțeam tot mai trăsnită, dar i-am captat atenţia, aşa că am continuat să bălmăjesc.

— Habar nu am pentru ce personaj să dau audiţie, toate femeile sunt aiurite. Mama lui John e singura mai interesantă doar pentru că îl bate constant cu o lingură în cap. Dar nu prea mă încântă să fiu costumată într-o babă afurisită. Aşa că măcar să avem muzică bună! Deci nu, nu glumesc!

M-am oprit şi m-am încruntat iar la el, apoi am strâmbat din nas, semn că eram foarte supărată. Am ştiut că l-am câştigat atunci când şi-a strânse buzele. Apoi nu s-a putut abţine şi a pufnit scurt în râs.

— Iisuse! Ştii că nu am înţeles nimic din ce ai zis, nu? Cine e John?

— Cum adică nu ştii cine e John? E eroul din poveste! Ţi-am zis, are...

— Dakota!

M-am oprit instantaneu din două motive:

1. S-a întins spre mine şi mi-a şoptit numele.

2. M-a strâns în sfârşit de mână.

— Dacă îţi spun că mă întorc în echipa de teatru, o să încetezi să vorbeşti despre asta?

Mi-am muşcat buza, gânditoare.

— Nu ştiu, probabil o să îmi ocupe foarte mult timp, repetiţii şi tot restul, deci nu ştiu cât o să mă pot abţine. Iar personajele sunt atât de ridicole încât e imposibil să nu te plângi, pare scenariul unui film fără buget.

— Să înţeleg că suntem în unul din acele momente în care fata vorbeşte non-stop, în speranţa că băiatul o sărută ca să o facă să tacă?

Oh, chiar am tăcut de data asta. M-am holbat la el, cu ochii mari.

— Poftim? aproape am chiţăit, iar el a rânjit în colţul gurii.

— Pentru că, dacă e aşa, Dakota, nu prea ţi-ai ales locul potrivit.

Ochii lui s-au ridicat subtil, indicându-mi spre ofiţerul ce ne supraveghea.

Nu eram sigură ce îmi rămăsese în gât, dar atârna ca un plumb şi începea să îmi oprească respiraţia. Dwayne întorsese jocul de partea lui, iar acum părea interesat să profite de situaţie. S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Să înţeleg că a fost de ajuns şi asta ca să te opreşti?

Pentru că nu eram sigură ce o să scot pe gură, m-am mulţumit să aprob din cap. L-am simţit pe Dwayne rânjind iar.

— Oh, haide, din atât?

Am îndrăznit să mă uit urât la el, gata să îi dau o replică răutăcioasă, dar mi-a luat-o înainte.

— Partea rea e că acum mă gândesc eu la sărutul ăla.

A privit spre buzele mele, apoi a mușcat-o pe a lui. Gând nenorocirea i-a ajuns între dinţi, în cel mai senzual mod posibil, am simţit că îmi pierd raţiunea cu totul. Fiecare hormon adormit din mine s-a trezit la viaţă şi a sărit mai ceva ca Alice azi-dimineaţă. Spre salvarea mea, mi-am dat seama la timp că afurisitul se juca cu mine.

I-am tras un cot în coaste.

— Să înţeleg că suntem în unul din acele momente în care băiatul încearcă să cucerească fata, minţind-o că e mai atrăgătoare decât se crede?

M-am încruntat iar la el, fără să cedez. Părea că replica mea îl luase prin surprindere, probabil se aştepta să fiu pe jos până acum. Ei bine, nu mai aveam mult, dar mă ţineam bine de scaun. Zâmbetul lui revenise.

— Eşti o adversară bună, Dakota! Îmi place la nebunie asta, dar recunoaşte...

Iar s-a aplecat spre mine, inima mea a luat-o, din nou, la galop.

— Şi tu te gândeşti la sărutul ăla, mi-a şoptit la ureche, apoi nu m-am mai putut abţine şi am început să râd. Discuţia noastră ridicolă ne atrăsese atât de tare, încât uitasem complet unde eram, iar asta era de-a dreptul surprinzător. Reuşeam din nou să mă simt relaxată în preajma lui Dwayne şi nu trebuia să îmi mai gândesc fiecare replică, iar el, de asemenea, părea să fi uitat totul.

Asta până când am privit în jurul meu şi mi-am dat seama că absolut fiecare persoană se holba la noi, în special fraţii mei şi *în special* Danica. Iar holbatul ei era capabil să ucidă, dar nu pe mine, ci pe Dwayne. El se prefăcea că nu o vedea şi a făcut alt lucru neaşteptat; a început să se joace cu degetele mele.

Conversaţia noastră se încheiase, dar amândoi eram mai relaxaţi, chiar dacă ne venea rândul. Poate din plictiseală sau din alt motiv, Dwayne îşi scosese inelul de pe deget şi mi-l pusese mie.

Am privit şocată bijuteria.

Era negru. Când l-am tras spre mine, să îl analizez mai bine, am observat desenul delicat de pe el. Erau bătăile unei inimi – ritmul cardiac.

Mi-l pusese pe degetul mare de la mâna stângă, pentru că doar acolo putea sta fără să cadă, deşi tot îmi era puţin larg. Metalul cald mi se

înfăşurase pe o bucăţică mică din deget, dar l-am simţit în fiecare parte din corp, de parcă mi-a trimis un mic impuls electric în vene. Ştiam că de vină era gestul lui Dwayne, un alt gest neaşteptat.

Dacă nu l-aş fi văzut pe degetul lui înainte, aş fi crezut că îl avea special pentru mine, cu un asemenea model. Dwayne a început să se joace cu el pe degetul meu, îi era uşor să îl rotească. Mi-a venit în minte o replică şi nu am reuşit să mă abţin.

— Uau! Nu mă aşteptam să pui aşa repede un inel pe degetul meu! Nu crezi că ar trebui să ne cunoaştem mai întâi? Încă nu ştiu nici cum îţi place cafeaua dimineaţa.

Nu s-a uitat la mine, dar a zâmbit amuzat, continuând să învârtă inelul acela, ca un hamster nebun. Mă întrebam ce ar crede dacă ar afla că tocmai l-am comparat cu un hamster.

— Tare şi fierbinte! se întoarse şi îmi şopti iar, dar fusese ceva în felul în care îşi mişcase buzele, ce făcuse replica asta să pară teribil de perversă. Nenorocit de nod din gât. Mi-a luat ceva să îmi dau seama că a fost un răspuns la replica mea.

— De ce am impresia că nu vorbeşti deloc despre cafea?

Iar îşi strânsese buzele ca să nu înceapă să râdă şi îşi întoarse atenţia la inel.

— Ai o minte foarte perversă, Dakota. Ţie cum îţi place dimineaţa... cafeaua?

Dacă am crezut că mi se păruse prima dată, acum eram sigură că afurisitul se juca cu vorbele.

— Sigilată şi fără să mă ardă. Cel puţin nu până când am eu poftă. A venit răspunsul imediat, de parcă un duh expert în replici inteligente mi-o şoptise la ureche. Dwayne şi-a muşcat buza şi a strânse ochii, într-o tentativă disperată de a se abţine din râs.

Deschiderea bruscă a unor uşi ne-a scos din bula noastră de relaxare şi amuzament. Nu credeam că era posibil să mă mai şocheze ceva astăzi, dar respiraţia mi s-a oprit brusc atunci când l-am văzut pe tatăl meu intrând în secţie, cu alţi doi bărbaţi în urma lui, mai mult ca sigur avocaţi.

Am detectat tensiunea ca pe o ploaie rece, nici nu mi-am dat seama când Dwayne mi-a eliberat mâna. Tata se oprise în faţa noastră, privindu-ne, pe rând, pe toţi trei, iar figura lui era atât de furioasă, încât am simţit nevoia să îmi mut ochii în podea, deşi eram conştientă că asta mă făcea să par vinovată.

— Ocupaţi-vă de asta.

Am îndrăznit şi mi-am ridicat capul, observând că ordinul fusese dat celor doi bărbaţi cu care venise. Cei doi trecură pe lângă el şi se îndreptară direct spre biroul unde se ţineau interogatoriile, ignorând ofiţerii de pe hol. Tata îşi întoarse privirea spre noi.

— Ridicaţi-vă! Plecăm! Ne-a ordonat, iar Dax şi Danica s-au ridicat ca şi programaţi şi au mers lângă el, în timp eu am rămas pe scaun. Chiar dacă nu mai eram legată fizic de el, eram emoţional în momentul ăsta. Nu aveam de gând să plec de aici fără Dwayne.

Avea capul aplecat, nu schiţa nimic şi gluga îl acoperea din nou în întregime. Ştiam că discuţia noastră de mai devreme a fost ancora de care s-a agăţat cu disperare. Ridicolă sau nu, odată ce am început să vorbim, îl simţisem conectându-se cu disperare de mine, ignorând locul unde se afla, de asta nu se mai uitase în jur, doar la mine şi la mâinile noastre. Dar acum, apariţia tatei l-a deconectat de mine şi l-a aruncat înapoi în realitate, iar tensiunea din corpul lui devenea statică.

Înainte să îmi găsesc cuvintele să îi explic tatei că voiam să rămân, un bărbat a ieşit din birou, alături de cei doi avocaţi. Tata îşi întoarse privirea spre el, gata să îl joace în picioare.

— Ai face bine să ai o explicaţie foarte bună pentru asta!

— Domnule Welron!

Începea să îl strângă cravata, îmi dădeam seama de asta.

— Detectiv Michael Jasen, mă ocup de cazul acesta şi îmi pare rău dacă aţi înţeles greşi...

— Am înţeles totul foarte bine! Tata i-a ignorat mâna întinsă, iar privirea omului de afaceri nemilos era activă şi gata să obţină tot ce voia.

— Îi acuzi pe copiii mei şi cam un sfert de liceu, de răpirea unei minore şi de viol, rezultat de crimă.

Am înţepenit! Replica tatei îl făcuse până şi pe Dwayne să îşi ridice capul. Detectivul se albise la faţă.

— De unde...

— Scuteşte-mă! i-a tăiat-o tata. Cunosc foarte bine cazul. Nu ştiu unde ţi-ai luat diploma şi ce fel de anchetă derulezi aici, dar să nu ai impresia că o să îmi las copiii să joace rolul de subiecţi în ancheta ta, doar pentru că nu ai habar cum să rezolvi cazul ăsta şi îţi umpli timpul chestionând tot liceul.

Observând probabil că eu nu mă ridicasem, tata m-a privit, apoi l-a observat şi pe Dwayne, ce împietrise la fel ca mine când aflase că Amy fusese şi violată. Ochii tatei s-au sălbăticit de furie, apoi şi-a strâns pumnii şi şi-a muşcat buzele, de parcă era pe cale să se repeadă la Michael.

— L-ai luat şi pe *el?* Ai idee cine e, idiotule?

Dacă era posibil, Dwayne s-a tensionat şi mai tare, iar eu ştiam că era de foarte rău când tata ajungea să înjure. Detectivul îl privea derutat pe

Dwayne, care acum îşi concentra toată atenţia în podea.

Era clar că Michael nu ştia despre cine era vorba. Tata a făcut un pas spre el, ajungând periculos de aproape.

— Dacă mai îndrăzneşti să îmi ridici copiii ca pe nişte criminali şi să îi aduci în turmă, la interogatoriu, o să îmi folosesc toată puterea să te arunc din funcţie. Acelaşi lucru se aplică şi în cazul lui Dwayne Teller. Băiatul ăsta a trecut printr-o traumă îngrozitoare, e o minune că încă e stabil în momentul ăsta, stând aici. De asemenea, fiica mea cea mică a suferit un transplant de inimă acum patru luni, cel mai mic factor de stres îi poate dăuna.

Era clar că tata nu avea filtru când venea vorba de expunerea problemelor în public, ştiam că avea dreptate şi toată lumea prezentă ştia deja adevărul, dar, mai ales pentru Dwayne, să audă asta, nu a fost deloc bine. Nu mă surprindea că tata ştia ce s-a întâmplat cu familia lui Dwayne, ci faptul că el şi-a dat seama atât de repede cât rău îi făcea lui Dwayne să fie aici. Mi-am adunat curajul şi l-am prins iar de mână, forţându-l să se ridice alături de mine. Credeam că o să fiu nevoită să îl trag, dar s-a mişcat precum o marionetă, din nou disperat să se agaţe de mine şi să nu îşi piardă controlul.

Tremura.

Acum tremura cu adevărat şi ştiam că retrăia fiecare moment al nenorocirii, îşi amintea totul, aşa că nu îmi păsa ce avea detectivul ăsta de spus, Dwayne pleca cu mine de aici.

— Am înţeles. Îmi cer scuze pentru neînţelegerile create, domnule Welron. Nu i-am acuzat pe niciunul dintre copii de nimic, doar încercam să aflăm detalii despre victimă.

Tata nu îi mai oferise nici măcar privilegiul unui răspuns, pur şi simplu îi întorsese spatele, făcându-le semn avocaţilor să se ocupe de restul. Ne-a prins pe mine şi pe Danica de braţ, îndemnându-ne să o luăm înainte. Eu eram încă prinsă de Dwayne şi nu aveam de gând să îi dau drumul, l-am tras după mine, aproape strivindu-i palma, dar prin gestul ăsta îi demonstram că eram cu el. Am încercat să ignor privirile celorlalţi elevi, care ştiam că ne urau acum pentru cine eram.

Dax şi tata au venit în urma noastră şi chiar nu îmi păsa ce credea el acum, văzându-ne mâinile împreunate. Era deja foarte clar că nu era un gest romantic. Dwayne nu mă ţinea ca pe o iubită, ci ca pe un colac de salvare. Când a început să îmi strângă el mâna, credeam că o s-o strivească, dar nu am scâncit.

Am ieşit din secţie şi l-am urmat pe tata la maşina lui. Venise cu SUV-ul, ne-a făcut semn mie, lui Dax şi Danicăi să urcăm în spate. Ieşit la

aer curat şi scăpat din acel Iad, Dwayne şi-a dat capul pe spate şi şi-a tras gluga. Dumnezeule, faţa îi era udă de transpiraţie. Respira cu sete aerul curat, încă strângându-mi mâna, aşa că nu m-am mişcat.

— Eşti în regulă, Dwayne? Tata a venit lângă noi şi şi-a pus mâna pe umărul lui. Privirea lui mi s-a părut brusc ciudat de paternă. Îl cunoştea pe Dwayne mai bine decât mi-am imaginat eu.

— Da, domnule. Mulţumesc! Dwayne l-a privit cu recunoştinţă, reuşind în sfârşit să se liniştească. Tata a aprobat din cap şi l-a strâns de umăr, apoi i-a făcut semn să urce în maşină. Doar pentru o secundă, s-a uitat la mâinile noastre, dar nu a spus absolut nimic şi a dat ocol maşinii ca să urce la volan.

Danica urcase în spate şi îi tot şuşotea lui Dax să intre, dar el se prefăcea că nu o aude. Conştient probabil abia acum ce făcea, Dwayne s-a uitat la mâinile noastre, apoi le-a descleştat.

— Îmi pare rău, a şoptit trist, văzând cum mâna mea se învinețise din cauza strânsorii. M-am abţinut din răsputeri să nu încep să o masez, pentru că durea, Dwayne aproape că îmi oprise circulaţia. Doar i-am zâmbit şi i-am făcut semn să intrăm în maşină. Tot ce voiam era să respir uşurată că am scăpat amândoi de acolo, deşi fiecare zi îmi arăta o altă latură a terorii pe care o trăia Dwayne de trei ani de zile.

Alice a avut dreptate. Cunoscându-l pe el, îi cunoşteai durerea, iar asta era terifiant.

Dax mi-a făcut semn să urc înaintea lui, aşa că nu m-am opus, pentru că eram prea obosită ca să le mai fac faţă şi lor, deci m-am trezit pe bancheta din spate, între Dax şi Danica, care păreau gata de război, dar atenţia mea era toată îndreptată spre Dwayne.

Mi-am forţat mintea, ce a stat în hibernare atâta timp, să facă o legătură între Dwayne şi tatăl meu, nu îmi aminteam să îl fi văzut vreodată la noi acasă, dar nici nu puteam spune că ieşeam mult din cameră. Apoi mi-am amintit povestea lui Alice. A spus că şi familia lui Dwayne era destul de înstărită. Construcţii, parcă?

Apoi, totul mi s-a aşternut în faţa ochilor precum scrisul clar pe o coală de hârtie.

Tata s-a apucat de afaceri în construcţii acum aproximativ trei ani, deşi acum eram sigură că a preluat afacerea altcuiva. El şi mama au avut şi o ceartă pe tema asta, dar atunci am înţeles-o greşit. Tot timpul ăsta am înţeles greşit. Mama nu era supărată pentru că numele lor era asociat cu o firmă de construcţii, ci pentru că nu era.

Firma de construcţii a tatei se numeşte WT Constructions.

Nu i-a dat numele ăsta pentru că aşa a vrut mama, cum am crezut eu.

W T... Welron Teller.

Tatăl meu şi tatăl lui Dwayne au fost buni prieteni. După ce a murit, i-a preluat firma de construcţii şi a ţinut-o pe picioare şi era clar că era foarte ataşat de ultimul Teller rămas în viaţă.

Mi s-a zbârlit pielea, iar gândul ăsta m-a ţinut deconectată tot drumul, aşa că nici nu am realizat când tata a oprit în parcarea şcolii. Nu îmi dădeam seama dacă se vorbise sau nu pe timpul drumului.

Nimeni nu a coborât, pentru că tata îşi concentrase imediat atenţia spre noi, privindu-ne prin oglinda retrovizoare.

— Vreunul dintre voi o cunoştea pe fata aia mai mult decât ar trebui?

Toţi trei am împietrit. Tata era foarte capabil să formuleze o frază ce să te deruteze total. Aşa cum nu ştiam acum dacă, prin asta, ne întrebase subtil dacă aveam ceva de-a face cu răpirea ei, sau faptul că o cunoşteam bine ar putea să îl aducă iar pe detectivul ăla pe capul nostru.

În sincron, toţi am clătinat din cap, în semn că nu.

— Bun! Întoarceţi-vă la ore.

Odată concediaţi şi eliberaţi de acea privire, nu am stat pe gânduri. Dax şi Danica au dat buzna afară, iar eu am ieşit repede după Danica, disperată să scap de toată tensiunea asta şi să trag o gură de aer curat.

Dwayne şi tata au mai schimbat câteva vorbe, apoi el a coborât şi tata a plecat. Dax şi Danica

plecaseră deja spre intrarea în liceu, ea mai mult fugind după el.

Rămaşi în sfârşit singuri, am simţit liniştea ca pe o piatră luată de pe inimă. Aerul era mult mai rece, spre deosebire de azi dimineaţă, iar maioul meu nu mai era suficient, sau transpiraţia de frică îmi îngheţa acum pe piele. Dwayne şi-a tras gluga pe cap.

— Vrei să plecăm? m-am auzit întrebând, deşi puteam să jur că nu m-am gândit o secundă la asta înainte să deschid gura. Dwayne m-a privit curios.

— Unde să plecăm?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu... să alergăm, am inventat repede. După scena asta, cu siguranţă nu o să mai pot să fiu atentă la ore, mai ales după ce am aflat că Amy a fost şi violată.

Ăsta nu era un subiect sensibil pentru Dwayne, aşa că nu trebuia să îmi fac griji în legătură cu felul în care mă exprimam.

El m-a privit intens, teribil de intens, de parcă încerca să citească ce era acum în mintea mea. Am început să îmi frec braţele, de frig.

— Poate după terminarea cursurilor. Hai să intrăm, ai îngheţat de frig. Privirea lui mai adăuga şi faptul că mi-ar fi dat hanoracul dacă nu ar fi rămas complet dezbrăcat după, aşa că m-a forţat să merg repede. Nu bătea încă vântul, dar era tot mai înnorat.

Am intrat în liceu, dar pielea mea zbârlită nu voia să se relaxeze. Fără vreun schimb de replici, Dwayne m-a condus la dulapul meu, nu știam nici măcar ce curs aveam în acel moment. Holurile erau goale, norocoşii al căror nume nu începea cu litera D erau la ore. Norocul meu că încă mai aveam orarul pe interiorul uşii, aşa că am aflat că aveam engleză.

După ce mi-am luat cartea, am închis dulapul şi m-am îmbrăcat cu geaca, am îndrăznit să îl privesc pe Dwayne. Tăcerea asta devenea iar insuportabilă şi, din nou, aveam impresia că scena din secţie, în care ne-am tachinat cu replici aproape sexuale nu a existat.

Dwayne s-a mişcat spre mine. Dintr-un singur pas, a fost în faţa mea, iar gestul lui brusc mi-a oprit iar respiraţia. Nu a spus nimic, doar m-a privit cu acea intensitate teribilă, apoi mi-a prins ceafa cu palma lui şi s-a aplecat spre mine.

Buzele lui s-au lipit de fruntea mea.

Au rămas presate acolo câteva secunde, apoi s-a retras uşor şi s-a aplecat astfel încât să îşi lipească fruntea de mea.

— Mulţumesc, Dakota, şopti.

Înainte să îmi găsesc eu răspunsul, el m-a înecat din nou în întunericul din privirea lui, apoi s-a întors şi a cotit pe hol, dispărând.

Am rămas în loc, chinuindu-mă să respir din nou. Ştiam foarte bine pentru ce mi-a mulţumit,

dar nu mă simțeam deloc uşurată că am reuşit să îl ajut. Mi se frângea inima.

Acum aveam o inimă nouă, sănătoasă, dar părea că o să se îmbolnăvească şi ea în curând din cauza lui Dwayne Teller.

Am intrat ameţită la ora de engleză şi a fost nevoie să explic cum am ajuns înaintea celorlalţi, apoi să suport privirile tuturor pentru tot restul cursului. Abia ieşisem din trend în liceul ăsta, acum se părea că m-am întors, ca şi suspectă de răpire şi viol.

Spre ghinionul meu total, Lucas şi Alice erau amândoi la ora asta, aşa că mă aştepta un asalt la final. Eram sigură că ei erau cei care îmi făceau telefonul să vibreze încontinuu. M-am aşezat în ultima bancă, de la fereastră, în speranţa că astfel evitam holbatul, dar era şi mai rău, pentru că nimeni nu se ferea să se întoarcă.

Cu privirea în caiet, am încercat să notez orice spunea profesorul Masson, dar nici măcar nu ştiam despre ce vorbea.

Inelul lui a rămas pe degetul meu.

L-am privit, încă nevenindu-mi să cred că el l-a pus acolo, că nu mi l-a mai cerut, deşi, probabil, doar a uitat.

Am analizat în detaliu modelul, tot mai curioasă de ce el ar avea un astfel de inel. Ştiam de ce l-a ales să mi-l dea mie tocmai pe acesta, pentru că mai avea şi altele, dar de ce îl purtase el

înainte? Ce reprezentase acel ritm cardiac pentru el?

Tot căutând răspunsuri, am auzit motorul puternic şi am întors capul spre fereastră.

Nu ştiam de ce, dar nu m-a şocat ce văzusem. Însă îmi mai rupsese o bucată de inimă.

Inconştient, îmi dădusem seama că asta se va întâmpla, încă din parcare, de asta i-am cerut să vină cu mine, să rămână cu mine. Ştiusem că dacă pleca, era posibil să dispară din nou şi nu ştiam când se va mai întoarce.

Mi-am muşcat buza cu toată forţa, ca să îmi abţin lacrimile, în timp ce urmăream maşina lui Dwayne derapând frenetic şi dispărând.

6. DISCUȚII ÎN VERSURI

Toată lumea ura ziua de vineri. Probabil pentru că, fiind ultima, energia era deja la nivel critic. Eu, pe de altă parte, o adoram, cel puţin de când am început să frecventez şcoala în mod normal. Mi se părea că vinerea trecea foarte repede şi te puteai gândi liniştit la weekend.

Astăzi, însă, mi-a dispărut entuziasmul ăla contagios. Poate era de vină ploaia continuă ce nu se oprise de ieri, sau testul de la matematică pentru care am învățat toată noaptea şi simțeam că nu am reţinut nimic.

Erau mai multe opţiuni pentru starea mea actuală, dar nu voiam să mă gândesc la una anume. La cea mai probabilă, de fapt.

— Sper ca astăzi să înceteze drama. Dacă mai văd vreo elevă plângând după Amy Marow, o să îmi tai venele să le dau eu încă un motiv de jale.

Da, nu eram singura cu o stare proastă. I-am zâmbit lui Alice cu jumătate de gură, apoi am privit amândouă prin parbriz. Furtuna era tot mai puternică.

— Lucas, slabe şanse să fii un gentleman şi să ieşi tu primul cu umbrela, nu?

După întrebarea lui Alice, capul lui Lucas a apărut între scaune.

— Îţi baţi joc de mine? Machiajul ăsta ţi se pare făcut pentru un gentleman? a arătat cu degetul spre faţa lui. Alice şi-a dat ochii peste cap, iar eu am început să râd.

— Nu cred că o să cedeze cineva, aşa că fiecare e pe cont propriu. Am capitulat eu, scoţându-mi umbrela şi deschizând uşa. Josh mi-a propus azi-dimineaţă să mă aducă. Eram sigură că el mi-ar fi deschis uşa acum şi mi-ar fi ţinut umbrela, dar nu regretam că am venit cu Alice şi Lucas.

Ieri au apărut la poarta mea, asta după ce miercuri după-amiaza s-au comportat exemplar şi nu mi-au pus mai multe întrebări decât era nevoie. Pentru ei nu a fost o surpriză felul în care a dispărut Dwayne sau că ieri a lipsit de la şcoală şi nu a mai dat niciun semn de viaţă. Dar pentru mine era. Trebuia să mă obişnuiesc cu asta, să învăţ că ăsta era stilul lui, dar, cu fiecare oră ce trecea şi nu aflam nimic despre el, sentimentul de lipsă devenea tot mai înnebunitor. Doar gândul că acum era undeva şi suferea, încercând să îşi trimită demonii înapoi în întuneric mă înnebunea.

Am oftat şi am coborât din maşină, străduindu-mă să ţin umbrela. Tot părul mi-a venit pe faţă şi umbrela mi-a zburat pe spate, apoi un monstru a apărut în faţa mea.

Am ţipat scurt şi m-am lipit cu spatele de maşină, nereuşind să mă abţin. Inima mi-a luat-o la sănătoasa şi ploaia a reuşit să mă facă fleaşcă în trei secunde.

Un nemernic nu a avut altundeva unde să parcheze, decât lângă maşina lui Alice, iar eu aproape că am ajuns umplutură între ele. Eram gata să îl înjur când am izbit portiera în spatele meu, apoi mi-am dat seama că maşina era chiar un monstru, nu mi se păruse. Mi-am dat părul pe spate şi am reuşit să îmi redresez umbrela deasupra capului în acelaşi timp în care şi şoferul a coborât.

M-am obişnuit deja cu gândul că nu o să îl mai văd pentru o săptămână sau mai mult, atât mi-a spus Alice că dispărea de obicei, aşa că apariţia lui m-a cam lăsat fără suflare. Însă, având în vedere că mi-a sărit inima din piept şi m-am udat din cauza lui – nu în sensul bun – m-am enervat instantaneu şi l-am lovit cu umbrela în umăr, gata să mi-o ia iar vântul pe sus.

— Dacă tot vrei să mă striveşti, măcar alege ceva mai puţin dureros! Nu trebuie să mă faci pilaf cu monstruozitatea asta! m-am răţoit eu la el, făcând semn spre maşina ce efectiv bloca toată vizibilitatea din faţa mea.

De parcă nu îmi era de ajuns pe ziua de azi, Dwayne m-a atacat cu un zâmbet. Avea o pelerină neagră şi îşi trase gluga pe cap.

— Nu e vina mea că erai aşa aproape de locul meu de parcare.

Eram gata să îi dau una în picior. Serios! Purtam nişte bocanci butucănoşi, cu talpa foarte tare şi, dacă îi trosneam una în genunchi, sigur îi ştergeam zâmbetul ăla afurisit. Ce îl apucase să zâmbească tocmai acum?

Am mormăit o înjurătură şi am pornit spre liceu. Lucas şi Alice se părea că m-au părăsit deja, nici urmă de ei. Însă drumul spre intrarea în liceu nu era aşa uşor cum l-am anticipat eu. Ploaia era teribilă, însă vântul era criminal, aşa că umbrela nu îmi era de niciun folos şi abia reuşeam să înaintez fără să mă zboare cu toate cele cincizeci de kilograme ale mele.

Cineva m-a prins de la spate şi m-a împins în faţă, apoi mi-a luat umbrela în mână şi a fixat-o contra vântului.

— Frumoasă vreme, nu-i aşa? am auzit vocea lui Dwayne la urechea mea, dar nu am reuşit să mă întorc spre el. Încă puţin şi mă ridica în braţe ca să fugă cu mine.

— E preferata virginelor, din câte am auzit.

De data asta chiar m-am întors spre el.

— Ce?!

Mi-a rânjit, cât am putut să văd plin ploaia torenţială, apoi am reuşit să sărim prin câteva bălţoace şi am intrat în liceu. Am tras o gură mare de aer, de parcă scăpasem din Infern.

— Doar acum au şi ele ocazia să se ude.

Dwayne s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche, apoi mi-a mai oferit un rânjet nenorocit şi a plecat. Pur şi simplu a plecat pe hol, dezbrăcându-se din mers de pelerină, iar eu am rămas lângă uşă, holbându-mă după el, cu gura deschisă, udă fleaşcă şi ciufulită.

Tocmai a făcut cu mine o glumă despre virgine? Şi de ce aveam impresia că mă atacase foarte direct cu asta? Faptul că eram virgină nu a ajuns în ziare – cam singurul detaliu personal despre mine ce nu a fost dezvăluit – dar ceva îmi spunea că Dwayne nu avea nevoie de informaţii ca să ştie adevărul, iar asta îi dădea poftă de tachinare. Naiba să îl ia! Nici măcar nu am fost vreodată sărutată! La cum a arătat adolescența mea până acum, hormonii mei au fost complet inactivi.

Dintr-o dată, m-am enervat teribil. Nu doar pentru că făcea asemenea glume pe seama mea, ci pentru că a dispărut miercuri, fără să spună un cuvânt. A fugit de mine. Ieri nu a venit şi nu a dat niciun semn, iar azi apărea şi avea impresia că totul era OK şi putea să fie amuzant şi glumeţ? Ştiam că voia să fie tratat ca un băiat normal şi exact asta avea să primească.

Bombănind de mama focului, am mers la dulapul meu să îmi iau cărţile, în timp ce mi-am stors apa din păr.

— Crezi că au mai găsit vreun suspect? Alice s-a întins spre mine, peste bancă. M-am întors spre ea şi am ridicat din umeri.

— Nu ştiu şi, sincer, nu vreau să aflu.

Ea a început să îşi ronţăie buza.

— Am înţeles că nu au reţinut niciun elev. Aşa că ori au o altă pistă, ori sunt într-o înfundătură. Mâine e înmormântarea, mama a zis că oricine din şcoală vrea să vină este invitat. Amy era destul de populară, aşa că o să fie ceva fastuos.

M-am zbârlit în sinea mea. Nu am înţeles niciodată rostul unei înmormântări fastuoase. Abia de înţelegeam petrecerile exagerate, dar să ai o înmormântare mare era ca şi cum familia ta se bucura că te-ai dus şi organiza dezmăţ.

— Nu îmi spune că ai de gând să te duci.

Alice îşi propti cotul de bancă şi falca în palmă, gânditoare.

— Dacă plouă, sigur nu.

Am început să râd.

— Alice, mă dezamăgeşti. Credeam că ai activităţi mult mai interesante pentru sâmbătă. Ea a râs şi m-a lovit în cot.

— Activităţile mele interesante sunt noaptea. Ziua sunt deschisă la propuneri. Mi-am dat ochii

peste cap, apoi m-am întors în bancă, pentru că intrase profesorul.

Şirul surprizelor pe ziua de azi nu înceta. După o ceartă zdravănă, se părea că Dax şi Danica s-au împăcat, în sfârşit. Azi-dimineaţă nu am mâncat împreună, aşa că nu am reuşit să îi văd, dar imediat ce am intrat în cantină şi i-am văzut la masa lor obişnuită, aproape lipiţi unul de altul, mi-am dat seama că unul dintre ei a cedat. Mai mult ca sigur a fost Dax. Nu ştiam de partea cui să fiu în situaţia asta, îi înţelegeam pe amândoi, aşa că preferam să îmi ocup timpul cu propriile probleme. În cazul de faţă, cele de la matematică.

Ora următoare aveam testul, aşa că voiam să profit de fiecare moment liber, să absorb cât mai mult. Dwayne era motivul din cauza căruia mintea mea a fost în altă parte noaptea trecută şi nu am reuşit să învăţ deloc, aşa că aveam încă un motiv să fiu supărată.

Mi-am luat o sticlă de apă, un măr şi m-am aşezat la masă, lângă Alice. Lucas avea următorul curs cu mine, aşa că îşi ţinea şi el nasul îngropat în carte şi molfăia neatent o brioşă.

— Oh, haide, să nu îmi spuneţi că o să învăţaţi pe tot parcursul prânzului. S-a plâns Alice.

— Şht! am atacat-o eu şi Lucas în acelaşi timp, iar ea ne-a înjurat pe amândoi.

Am renunţat la măr şi am început să ronţăi creionul, tot mai tare, conştientizând că am avut

dreptate: chiar nu am învăţat nimic noaptea trecută. Aveam probleme chiar şi cu ecuaţiile din anii anteriori. Pur şi simplu nu funcţionam pe matematică.

Am simţit schimbarea din atmosferă, odată cu umbra ce s-a aşezat în faţa mea şi şi-a împins tava lângă a mea, dar am decis să îl ignor în mod tactic.

Nu am schițat nimic. Nici nu credeam că o să observe, oricum. Alice, fiind nebăgată în seamă, avea acum căştile în urechi, iar Lucas era foarte concentrat pe un exerciţiu pe care sigur îl rezolva mai bine decât mine.

Un tunet puternic m-a făcut să tresar, risipind şi puţina concentrare pe care o aveam pentru matematică şi ignorarea lui Dwayne.

— Radical din b la pătrat, minus 4ac.

Prea târziu să îmi să mă pot stăpâni, am ridicat privirea spre el. Dwayne molfăia un cartof pai, avea căştile pe urechi, dar se uita pe foaia mea.

— Ce?

Când şi-a ridică privirea spre mine, a zâmbit în acelaşi fel ca azi-dimineaţă.

— Cu delta îl afli pe x.

M-am uitat iar la foaie, amintindu-mi că rezolvam o problemă de matematică acolo. Deja am uitat tot şi m-au luat transpiraţiile. De ce trebuia sa aibă ochii atât de negri şi hipnotizanți?

Simțeam că putea să îmi spele creierul cu o privire.

— Matematica nu e punctul tău forte, nu?

Mi-am muşcat buza, simţeam cum începeam să mă înroşesc în obraji de jenă şi furie. Dwayne a înrăutăţit situaţia, întinzându-se spre mine. Mi-a furat creionul şi, pur şi simplu, în mai puţin de douăzeci de secunde, mi-a rezolvat exerciţiul.

— Uite, x1 și x2 sunt trei și cinci. Acum trebuie să faci verificarea în ecuație.

M-am abţinut în ultima secundă să nu îl înjur când mi-am tras foaia înapoi.

— Uau, mulţumesc! Sunt sigură că acum o să iau zece.

Am strâmbat din nas, apoi mi-am strâns cărţile şi m-am ridicat.

— Unde te duci?

Am tresărit când el s-a întins şi m-a prins de încheietură.

— Să învăţ într-un loc liniştit, unde nu e nimeni care să îmi rezolve exerciţiile fără să îmi explice ceva.

Mai că am scos am limba la el, apoi mi-am eliberat încheietura şi am plecat, transmiţându-i lui Lucas că ne vedem în clasă.

Ziua asta era o afurisenie. Şi mai mult ca sigur o să iau doi la test. De ce? Pentru că Dwayne s-a luat după mine.

Când am ieşit pe holul gol, m-am întors spre el şi i-am aruncat o încruntătură peste umăr. Poate nu venea după mine, nu era nevoie să fiu paranoică şi apoi să...

Am icnit brusc când m-a prins de mijloc, apoi m-a băgat cu forţa într-o sală de clasă goală. Nu am avut nicio şansă de protest, putea să mă arunce şi în tavan dacă avea chef, având în vedere că avea vreo patruzeci de kilograme de mușchi în plus, pe lângă de mine.

— Ce nai…

— De ce eşti supărată pe mine?

Era în faţa mea! Foarte, foarte aproape. Mi-am ridicat capul să îl privesc în ochi şi am uitat şi amărâta de matematică pe care o ştiam.

— Tu crezi că nu am motive?

— Vreau să le aud de la tine.

Ca să mă pot concentra, m-am dat mai în spate, dar el a venit după mine, până când fundul mi s-a izbit de marginea unei bănci. M-am încruntat la el.

— Lăsând la o parte ziua de miercuri, când ai dispărut ca un nemernic şi m-ai lăsat să alerg singură, ieri nu ai dat niciun semn şi azi apari şi faci glume despre virginitatea mea, de parcă totul e foarte normal.

Eu continuam să mă încrunt, dar el rânjea. De ce îmi rânjea?

— Eu am vorbit de virgine, în general, Dakota. Dar îţi mulţumesc pentru confirmare.

Mi-am strâns pumnii ca să nu îi trag o palmă. Doamne, speram să nu fiu aşa roşie în obraji precum mă simţeam.

— Nu ai de ce să îmi mulţumeşti, informaţia nu are nicio importanţă pentru tine, până la urmă.

El nu spunea nimic, doar mă privea.

Intens.

— Hai să o facem! Mă pricep destul de bine şi te pot învăţa multe şmecherii.

M-a prins de mână şi m-a tras spre scaun, iar ochii meu au ieşit din orbite în tot procesul acesta. M-am holbat la el ca o nebună, cu gura căscată, gata să o iau la fugă. Era adevărat că nu am mai experimentat asta până acum, dar nu mă aşteptam să fie atât de direct.

— Ce? Ţi-ai pierdut minţile? Aici?

El s-a aşezat pe scaun, apoi a privit în sus, spre mine.

— Dar unde? E linişte şi încă nu e nimeni, mai sunt douăzeci de minute din pauza de prânz.

Am rămas în picioare, în faţa lui, holbându-mă ca la un nebun. Nu ştiam dacă să plec chiar acum sau să mai pierd timpul şi să îi ard două palme.

— Tu vorbeşti serios? Chiar îmi propui să facem sex, aici?

Uite că am spus-o, dar eram prea furioasă să mă exprim mai elegant. Ardeam din cap până în picioare.

El şi-a aşezat mâinile pe masă şi mi-a zâmbit tandru şi al naibii de ciudat, apoi s-a întins să îmi ia cartea din mână.

— Ţi-am spus că ai o minte perversă, Dakota. Eu m-am oferit să te ajut cu matematica.

A început să răsfoiască paginile, dar rânjetul ăla afurisit încă îl avea în colţul gurii, ca o continuare nespusă la replica lui, iar eu am rămas ca o toantă, holbându-mă la el şi neştiind ce să mai spun.

Retrag ce am zis!

Vinerea era cea mai nenorocită zi.

Am ieşit din clasă abia după ce s-a sunat şi am putut să scap de Dwayne. Era inutil să menţionez că nu mi-a intrat nimic în cap din ce mi-a explicat. Voiam măcar să îmi amintesc despre ce am vorbit. Încercam să mă încurajez şi să dau vina pe matematică. Nu înţelegeam nimic indiferent de persoana care îmi explica, dar parcă nu începea să îmi roiască un stol de gândaci cu aripi, în stomac, atunci când îl ascultam pe profesorul Gheret.

Am crescut eu jumătate de viaţă în casă, în stare vegetativă, dar totuşi nu eram atât de înapoiată încât să nu îmi dau seama ce însemnau anumite stări. Poate nu era aşa ca în cărţi sau filme, dar furnicăturile alea stomacale şi

fierbințeala aia suspectă însemnau același lucru indiferent dacă erai ființă reală sau personaj imaginar.

Începea să îți placă cineva.

Începea să îți placă mult.

Stând astăzi lângă el, în bancă, mai bine de douăzeci de minute și ascultându-l cum îmi explica Dumnezeu știa ce, mi-am dat seama că începea să îmi placă Dwayne tot mai tare.

Ceea ce era rău.

Foarte rău!

M-a acceptat iar prin preajma lui și asta era bine, ba chiar am reușit să îl ajut să rămână pe linia de plutire miercuri, dar asta nu însemna că trebuia să îmi fac iluzii. Mi-a dat foarte clar de înțeles asta. Iar eu eram la fel de șocată pe cât ar fi el dacă ar afla. Era de-a dreptul ridicol, de-abia îl cunoșteam, tot ce știam despre el era că avea un trecut ce ar înnebuni un om mai slab de îngeri și că îi plăcea foarte mult muzica. Asta și faptul că, totuși, acel trecut a lăsat sechele puternice asupra lui.

Chiar dacă ajungeam să îl cunosc mai bine și să rămân la aceleași sentimente, tot cu o inimă frântă mă alegeam. Poate eram aiurită să mă îndrăgostesc de cine nu trebuia și foarte repede, dar încă eram realistă să nu îmi fac planuri.

Ba mai mult de atât, dacă Dwayne afla asta, probabil avea să ridice un zid invizibil între noi și nu mă va mai lăsa să mă apropii vreodată.

Mi-am scuturat capul și am strâns din dinți înainte să intru la ora de matematică. Îl știam de cinci zile, nu mă îndrăgostisem. Poate mi-a atras atenția felul lui atât de diferit și faptul că, fiind atât de distrus, mă făcea, într-un fel bizar, să mă simt confortabil, pentru că eram asemănători.

Dar nu m-am îndrăgostit atât de repede.

Am continuat să îmi repet asta până când m-am convins. Din păcate, a durat tot restul testului, deci nu doar că nu pricepeam matematica, dar era clar ce notă luam dacă în capul meu singura ecuație era: Dakota + Dwayne = ?

— Ce ai făcut? m-a atacat Lucas imediat după ce am predat lucrarea. Fața mea vorbea de la sine, iar el mi-a pus mâna pe umăr și a făcut un botic milos. Am strâns cartea în brațe în timp ce ieșeam din clasă.

— Nu te învinui prea tare, chiar a fost al naibii de greu.

Zău?! Nici nu am observat.

— Cel mai probabil trebuie să îmi angajez un meditator. Nu reușesc să țin pasul cu profesorul.

Am ieșit pe hol, iar Lucas m-a urmat spre vestiar. Mai erau două ore, dar deja voiam să plec de aici mâncând pământul. Nu conta dacă mă duceam acasă pe jos, pe furtuna asta, tot ce voiam

era să mă bag sub o pătură și să nu mai ies de acolo până luni.

— Ai putea să îl rogi pe Dwayne. M-a ajutat și pe mine când nu înțelegeam matricele. Nu excelează la celelalte materii, dar matematica parcă o are în sânge.

Lucas a râs, iar eu am strâmbat din nas. Mișto materie la care să te naști deștept!

— Am observat că se pricepe. Lucas s-a uitat la mine, apoi a ridicat o sprânceană. Nici de-a naibii nu aveam de gând să dau detalii.

— OK, am vrut să fiu drăguț, mai ales că Alice m-a amenințat să nu îmi bag nasul, dar unde ați dispărut amândoi, la prânz?

Am început să râd, deși nu era un motiv de râs. Apoi mi-am dat seama că habar nu aveam ce să îi spun. Că ne-am închis într-o clasă goală, iar el a încercat să îmi bage ceva în cap, ba chiar a devenit foarte serios și a renunțat la glume, dar în timpul ăsta eu nu eram atentă la ce spunea, ci doar la mișcarea gurii lui? Apoi mi-am dat seama că începeam să îl plac periculos de mult? Nu, clar nu îi spuneam asta.

Așa cum am procedat și cu Alice, am făcut pe proasta și am ridicat din umeri.

— Nu știu. Nu a venit după mine, doar m-a întrebat de ce am plecat și apoi și-a văzut de drum.

Mi-am ocupat timpul cotrobăind prin vestiar. Când m-am uitat iar la Lucas, avea colțurile gurii ridicate și ochii mijiți, semn că nu îmi înghițea deloc aiureala de minciună.

Am oftat din răsputeri.

— Mai sunt două ore și pot să mă bucur de weekend, așa că nu mă mai bate la cap. I-am tăiat replica și am trecut pe lângă el, fluturându-mi mâna prin fața lui, până când a râs, în cele din urmă, apoi a venit fuga după mine. Am schimbat cursul discuției pe teme mai puțin jenante pentru mine, apoi l-am urmat la vestiar ca să își ia cartea de franceză, pentru că iar aveam aceeași oră.

***

Începeam să o iubesc foarte mult pe Alice, dar în momentul acela voiam să o omor. De fapt, nu pe ea, ci mașina ei, ce iar nu voia să pornească.

Majoritatea elevilor plecaseră deja, iar noi stăteam în parcare și așteptam o minune.

În cele din urmă, am început să râd, nu avea s-o ajute cu nimic dacă mă enervam și eu. Lucas, pe de altă parte, stând în spate, nu avea aceeași stare.

— Alice, mai plecăm de aici? Preferabil înainte să fac riduri?

Tipa cu părul roz, din stânga mea, a răsuflat pe nări, cu buzele unite într-o linie de furie. A învârtit iar cheia, motorul a scos un zgomot

asemănător cu horcăielile unui crocodil pe ducă, apoi a cedat.

— De ce nu am venit cu mașina ta azi-dimineață?

— Pentru că nu am una, a răspuns el plictisit. Îl vedeam în oglinda retrovizoare analizându-și manichiura.

— Exact! Așa că ții gura! a lătrat Alice la el, învârtind cheia aia, gata să o rupă. O bătaie în geamul meu m-a făcut să tresar. Se aburise deja și, din cauza furtunii, nu vedeam decât vag o siluetă. O siluetă înaltă.

Am înghițit în sec înainte să las geamul în jos. Partea bună la mașinile astea vechi era că puteai să faci anumite lucruri și fără motorul pornit. În SUV-ul meu, dacă cineva pleca și mă lăsa închisă, muream asfixiată.

Mi-am ocupat mintea cu gândul aiurit ca să nu fiu conștientă la ce era acum în fața mea. Dwayne s-a sprijinit de plafon cu o mână și s-a aplecat spre noi. Mașina asta părea și mai mică și neajutorată cu el lângă ea.

— Iar ai nevoie de un brânci, Alice? Sunase aproape ca o glumă, deși nu zâmbea în modul în care m-am obișnuit cu el. Alice a oftat, apoi și-a lovit capul de volan. Eu nu reușeam să îmi mai distrag atenția cu nimic. Era imposibil. Nu aveam nicio șansă, atât timp cât Dwayne stătea în fața mea, în ploaie, cu nimic altceva decât un tricou.

Un tricou!

Nu pelerină, nu hanorac, nu glugă. Începeam să cred că nu era întreg la cap. Într-adevăr, s-a mai potolit furtuna și cel puțin nu mai bătea vântul, dar el era ud fleașcă și îi picurau șiroaie de apă de pe șuvițele de păr.

— Cred că am nevoie de mai mult de atât, de data asta. S-a resemnat Alice, iar Dwayne a zâmbit în sfârșit în colțul gurii. I-a făcut semn din cap să îl urmeze, apoi s-a îndreptat cu toată înălțimea.

— Vedem mâine ce e cu ea. Vă duc eu azi.

Atât i-a trebuit lui Lucas să audă. A ieșit țopăind din mașină. Alice a oftat din nou și a mai dat o lovitură în volan, apoi a ieșit. Eu mi-am tras un șut mintal în fund și i-am urmat, deloc pregătită pentru o altă discuție cu Dwayne.

Spre ușurarea mea, deși eram sigură că nu m-ar fi obligat nimeni să urc acolo, Lucas luase locul din față. Eu am urcat în spate, alături de Alice. „Urcat" era cel mai corect mod de exprimare. Efectiv a trebuit să mă cațăr pe portieră și să mă târăsc în sus, pe banchetă. Nu am urcat niciodată în Raptorul tatei și îi dădeam dreptate lui Alice. Era ceva ciudat la bărbați și mașinile astea imense. Nu mi-am mai tras nici gluga și ploaia mi-a udat deja părul până la scalp, dar sigur nu în același mod în care l-a udat pe Dwayne. Lucas a avut grijă să detalieze asta.

— Ce Dumnezeu ai avut ultima oră? Photoshoot în ploaie?

Prin oglinda retrovizoare l-am văzut pe Dwayne zâmbind în colțul gurii în timp ce pornea mașina.

— Mă udam oricum.

Nu știam de ce s-a uitat la mine când a spus asta. Privirile noastre s-au întâlnit în oglindă, iar eu am întors repede capul. L-am auzit pe Lucas oftând.

— Închideți ochii, fetelor. Băiatul ăsta vrea să ne nenorocească.

Alice era prea posomorâtă să guste gluma, stătea cu falca în palmă şi se uita pe fereastră, la maşina ei abandonată în ploaie. O înţelegeam foarte bine şi, chiar dacă nu era într-o situaţia prea grozavă, mi-aş fi dorit să fiu în locul ei. Afurisiţii de gândaci din stomac s-au întors, stând atât de aproape de el. Îmi aminteam din nou de scena teribil de jenantă de după prânz. M-am ghemuit lângă portieră şi mi-am fixat privirea doar pe fereastră, ignorând o altă privire din oglinda retrovizoare. Eram sigură că ştia exact la ce mă gândeam şi se distra de minune.

Dwayne a ieşit din parcarea şcolii şi, având în vedere că nimeni nu avea chef de discuţii, a pornit muzica. A pornit muzica cu adevărat, am simţit trepidaţiile până în călcâie, apoi, parcă în bătăile inimii, dar zgomotul puternic m-a calmat imediat.

Pentru prima dată puteam să aflu şi ce asculta el. Nu mă mira că nu îşi asculta propria muzică. I-am învăţat deja canalul de la A la Z, mai ales ieri, când i-am copiat trucul şi nu am dat căştile jos din urechi decât la ore.

Nu am recunoscut melodia, dar pe unul dintre ecranele de pe bord scria "Jacob Lee - Black Sheep" şi după primele versuri m-am simţit ca şi cum melodia m-a plesnit peste faţă. Era un mare fan al lui Jacob, i-a mixat multe melodii, dar nu pe asta. Pe asta se părea că o păstrase pentru un moment *special.* Dacă ăsta era felul lui de a-şi impune punctul de vedere, am înţeles foarte bine.

M-am făcut şi mai mică la locul meu, strângându-mi braţele la piept şi forţându-mă mintal să nu mă uit la el. Nu m-am mai regăsit în următoarele melodii, dar prima mi-a fost de ajuns. Încă nu ştiam sigur dacă a pus-o intenţionat, dar nu credeam că existau coincidenţe în acţiunile lui Dwayne Teller.

A oprit maşina într-un cartier necunoscut, iar asta m-a scos din transă. M-am ridicat şi am privit în jur, iar Dwayne a redus volumul muzicii.

— Ne vedem mâine seară, nu? Alice s-a întins printre scaune, spre Dwayne, găsind brusc un motiv să fie veselă.

Dwayne s-a întors spre ea şi s-a gândit puţin.

— Da. Dar să vă luaţi buletinele false, nu sunt sigur că pot să vă strecor fără.

Alice şi Lucas au început să ţopăie. Lucas s-a întins spre el, i-a prins capul în mâini şi l-a sărutat zdravăn pe obraz. Nu m-am putut abţine să nu râd, mai ales când Dwayne şi-a ridicat ochii spre cer, de parcă întreba: "De ce m-am împrietenit cu băiatul ăsta?".

— Ai un buletin fals? m-am trezit cu Alice trăgându-mă de braţ.

— Poftim?!

Şi-a dat ochii peste cap.

— Fă rost de unul. De data asta nu mai scapi. Mi-a făcut drăceşte cu ochiul, apoi a zbughit-o din maşină înainte să o întreb despre ce naibii vorbea. Oh, nu! Nu aveam de gând să merg cu ei la o petrecere ce se anunţa a fi foarte ilegală.

I-am privit fugind prin ploaie, fiecare îndreptându-se spre casa lui. Locuiau într-un cartier sărăcăcios, dar casele lor erau frumoase şi incredibil de asemănătoare. Era un copac ce creştea fix între ele, iar crengile lui se întindeau spre ambele case. Acum înţelegeam cum reuşeau să sară aşa uşor unul pe fereastra celuilalt.

M-am pierdut în nostalgie, cu gândul la cât de frumoasă trebuia să fi fost copilăria lor, apoi mi-am dat seama că am rămas singură cu Dwayne în maşină. Probabil aştepta indicaţii spre casa mea, de asta nu pornise încă şi stătea întors spre mine. Mă comportam ca o ciudată, aşa că mi-am făcut curaj să îl privesc.

Înainte să găsesc ceva *normal* de spus, el s-a întors şi a pornit maşina. Aproape că am respirat uşurată, dar nu a făcut mai mult de treizeci de metri. S-a oprit în faţa unei staţii de autobuz, urcându-se efectiv pe trotuar.

S-a întors iar spre mine.

— Vino în faţă!

Am împietrit!

Eram aproape sigură că o să mă lase aici să iau autobuzul până acasă. Îmi dădeam seama că asta ar fi fost mult mai bine.

Am început să îmi ronţăi buza.

— Nu, e OK. Nu mă deranjează să stau aici.

— Mă deranjează pe mine.

Am deschis gura să spun ceva, dar habar nu aveam ce. Aş fi căutat replici să îl contrazic, dar ce rost ar fi avut să mă mai cert cu el pe un subiect atât de stupid? M-am făcut deja de râs suficient în faţa lui. Am deschis portiera şi am ieşit din maşină. Din instinct, am vrut să îmi trag gluga, însă s-a cocoţat cu maşina asta suficient de sus, astfel încât am ieşit direct în staţie. Nu eram sigură dacă a făcut-o doar ca să mă protejeze, sau ca să nu am ocazia să mă folosesc de ploaie ca pretext să nu vin lângă el.

Am tras adânc aer în piept şi am urcat. Mi-am pus centura, iar el a pornit imediat, întorcând în mijlocul străzii goale, impresionant de uşor având în vedere dimensiunea maşinii ăsteia. Deşi spaţiul

era foarte mare, brusc nu mai era suficient şi mă simțeam prea aproape de el. Nu m-a întrebat de adresă, aşa că nici eu nu am vrut să încep conversația, deşi speram să o ştie singur şi să nu îi vină altă idee *amuzantă*.

Nu dădea muzica mai tare, iar eu mă simțeam tot mai tensionată.

— OK, ce se întâmplă cu tine? a cedat şi a vorbit primul, întorcându-şi fața spre mine. Eu am privit înainte, analizând orice în afară de fața lui, chiar şi felul în care conducea, surprinzător de cumpătat.

— Nimic. Sunt obosită, am răspuns repede, apoi m-am întins să ridic volumul muzicii, astfel încât am încheiat discuţia în stilul lui propriu. Era tot Jacob Lee, dar într-un remix foarte alert al melodiei "I Just Know". Puteam să jur că nu am intenționat asta, nici nu eram conştientă ce melodie era până când nu am ridicat volumul, dar părea un răspuns la mesajul lui, de mai devreme. Am privit drept în faţă, dar nu m-am putut abţine şi am zâmbit în colţul gurii.

L-am simţit privindu-mă, dar nu mai spunea nimic. Melodia părea făcută să conduci nebuneşte, iar Dwayne a simțit şi el asta, pentru că a mărit viteza odată ce a intrat pe strada ce ducea spre casa mea.

Dap, ştia unde locuiam.

Aglomeraţia s-a diminuat, aşa că şi-a permis să apese pe acceleraţie. Imediat m-am prins cu mâinile de scaun şi m-am lipit de spătar.

Am mai fost în maşini de viteză, chiar săptămâna trecută am testat noul Ferrari al mamei, alături de ea. Era ceva normal, firesc, să mergi cu viteză într-o maşină creată pentru aşa ceva, o maşină de dimensiuni mici, dar să ai viteză într-un 4x4 imens era ca şi cum ai urca pe spatele unui dinozaur ce fugea cu două sute de kilometri pe oră. Nici nu eram conştientă că o asemenea maşină prindea viteza asta.

L-am privit pe Dwayne cu coada ochiului, a dat muzica şi mai tare, până în punctul în care începea serios să îmi rănească timpanele. A strâns volanul în pumni şi sprâncenele i s-au unit într-o încruntătură periculoasă.

Nu aveam idee ce era acum în mintea lui şi cum s-a schimbat atât de brusc, dar începea să mă sperie. Apa încă îi mai picura pe firele negre de păr, iar braţele lui tatuate erau încordate şi mai masive decât mi s-au părut în pădure. Nu m-ar fi auzit nici dacă urlam la el şi habar nu aveam dacă să îl las să termine ce avea de gând sau să intervin.

Decizia a venit odată cu Opelul ce a făcut stânga, spre noi, la intersecţia din faţă. Erau doar două benzi, iar Dwayne mergea pe mijlocul drumului.

— Dwayne! am ţipat din toate puterile. Inima mi s-a oprit când farurile maşinii din faţa noastră au pătruns printre picăturile de ploaie, ca ultima lumină de dinaintea morţii.

Mult prea repede să ţin pasul, Ford-ul s-a mişcat spre dreapta, în ultima secundă. Opel-ul a trecut pe lângă noi, probabil claxonând nebuneşte, nu auzeam peste bubuitul muzicii.

Nu îmi fusese teamă pentru viaţa mea, dar maşina lui Dwayne şi viteza aia ar fi făcut praf şi Opel-ul şi pe şoferul lui.

A tras pe marginea străzii şi a oprit cu o frână bruscă, ce m-a propulsat în centură. Muzica puternică mă înnebunea în momentul ăla, nu eram în stare să îmi dau seama cum se oprea, aşa că mi-am smuls centura şi am sărit din maşină. Am alunecat pe noroi, dar am reuşit să mă redresez la timp şi să izbesc portiera în urma mea.

Deşi nu m-am gândit la asta, am pornit spre casă, pe jos, prin ploaie. Am auzit o altă izbitură în spatele meu şi pe el strigându-mi numele, dar nu m-am oprit.

— Dakota, ce faci?

A fost ceva în glasul lui ce m-a făcut să mă opresc. M-am aşteptat să fugă după mine, să mă prindă de mână şi mă tragă forţat înapoi, dar ceva în vocea lui suna, cumva, distrus.

Am privit drept în faţă, chinuindu-mă să clipesc din cauza ploii ce m-a udat deja până la

piele. Eram lângă pădure. Mi-am dat seama că începusem să plâng, dar nu avea cum să vadă asta. Cu inima încă bubuind, m-am întors spre el. Era la câţiva metri în spatele meu, stătea nemişcat, încadrat de farurile puternice ale maşinii. Era abia ora două, dar furtuna întunecase totul.

Ceva din poziţia lui îmi dădea de înţeles că dacă plecam acum şi îl lăsam acolo, avea să rămână nemişcat, în locul ăla. Era ca şi cum ţi-ai abandona un prieten invalid pe mijlocului drumului. Privirea din ochii lui nu cerşea ajutor, dar totuşi era conştient că nu se putea salva, aşa că îşi aştepta sfârşitul.

Furia şi durerea au creat un mixaj năucitor în mine şi m-am trezit mergând spre el, alergând mai mult, apoi m-am oprit cu pumnii înfipţi în pieptul lui. L-am lovit cu toată puterea, de nenumărate ori.

— Naiba să te ia! De ce îmi faci asta? Nouă ani de zile mi-am aşteptat moartea, crezi că am chef acum să mă mai joc cu ea? Cu a mea sau a oricui altcuiva? Am continuat să îl lovesc până când am obosit, iar el nu s-a clintit. M-a lăsat să termin, până când m-am retras în spate să îl privesc. Eu respiram nebuneşte, ploaia aproape că mă dărâma, în timp ce el era nemişcat ca o stană de piatră. Se uita la mine, fără expresie.

— Am vrut să îţi arăt doar o fărâmă din lumea mea. Din mine. Nu poţi şti niciodată la ce să te

aştepţi, Dakota. A spus clar şi răspicat fiecare cuvânt, astfel că m-am dat încă un pas în spate, de parcă m-ar fi rănit fizic. Şi chiar o făcuse.

— Nu o să reuşesc niciodată, Dakota!

Ştiam că nu a fost o simplă replică. A fost un vers din melodia pe care am ascultat-o mai devreme. Mi-am muşcat buza până când am simţit gust de sânge.

— Atunci, de ce faci asta? De ce trebuie să mă tragi în jocuri în care spun tot felul de tâmpenii, cum ar fi aluziile sexuale, ca apoi să mă faci de râs? De ce nu te poţi comporta normal şi cu mine? Aşa cum te comporţi cu Lucas şi Alice?

Nu mai era nimic amuzant în ochii lui întunecaţi, dar intensitatea aceea era capabilă să îmi anihileze conexiunea cu realitatea.

— Pentru că Alice sau Lucas nu sunt capabili să îmi ia minţile cu o singură privire.

Respiraţia mea s-a oprit. Eram sigură că şi inima. Nici dacă aş fi avut un pistol la tâmplă, nu aş fi ştiut ce să spun în momentul acela. Pur şi simplu am clătinat din cap, brusc atât de epuizată, încât tot ce voiam era să mă întind pe jos şi să las ploaia să mă înece.

— Nu pot să fac asta cu tine, Dwayne. Jocul ăsta de-a Pleacă-Vino. Tot ce am vrut a fost să fim prieteni. Sunt destul de sigură că acum o să pleci şi o să dispari câteva zile doar pentru că ai spus

asta, aşa cum ai făcut miercuri, după ce m-ai sărutat pe frunte.

— Nu am plecat pentru că te-am sărutat pe frunte.

— Important e că ai plecat.

— Nu am plecat din cauza ta, Dakota. Încă nu mă cunoşti, ţi-ai dat seama ce s-a întâmplat cu mine în locul ăla, dar crede-mă că nu...

S-a oprit şi a strâns buzele, întorcând capul. Când m-a privit din nou, era calm.

— Tu mă distragi. Nu am idee cum, dar dacă ai fost capabilă să mă calmezi în secţia aia de poliţie, nu mă mai îndoiesc de tine. Am ştiut că e ceva special la tine încă din momentul în care te-ai aşezat lângă mine, la cantină.

Deşi ar fi trebuit să mă simt bine că spunea asta, nu mă simţeam. Mă simţeam exact ca un medicament. O pastilă insignifiantă pe care o luai când te durea capul, apoi aruncai cutia în fundul genţii.

— Cum rămâne cu momentele în care nu vrei să vorbeşti cu nimeni? Momentele în care vrei să fii singur? La asta se va limita prietenia noastră? Momentele în care tu faci glume şi cele în care mă ţii la distanţă?

A tăcut.

Pur şi simplu, m-a privit, clipind, cu genele pline de apă şi micile şiroaie ce i se scurgeau pe faţă. Încă era în tricou, iar pe mine mă durea

inima, pentru că nu puteam să nu observ nici în momentul ăla cât de frumos era. Chiar şi cu tatuajele pline de monstruozităţi. Totul îl completa, era imaginea chinurilor unui înger întunecat.

— Nu cred că pot să îţi ofer mai mult acum, Dakota.

Eram atât de fericită din cauza ploii. Nu putea să îmi vadă lacrimile. Am aprobat din cap şi mi-am muşcat iar buza, înţelegând că noi nu o să avem niciodată ceva constant. Am trecut prin prea multe pentru a putea suporta ideea unui prieten care mă ţinea aproape doar când avea chef. Deşi la Dwayne nu era vorba de cheful lui, ci al diavolilor săi.

— E o schimbare cam bruscă de la "Privirea ta îmi ia minţile", nu crezi?

Am zâmbit cu amărăciune, la fel a făcut şi el. A întins mâna şi m-a prins, trăgându-mă aproape de el.

— Stă în puterea ta să creezi un echilibru.

Abia îmi ţineam ochii deschişi, cu capul dat pe spate, dar m-am forţat să îl privesc.

— Nu cred că vreau să te schimb. Chiar dacă nu îmi face bine comportamentul tău faţă de mine, nu o să fiu eu cea care îţi schimbă viaţa. Urăsc oamenii care încearcă să îi schimbe pe alţii pentru binele propriu.

Mi-a zâmbit trist în colţul gurii, apoi şi-a pus braţul pe după ceafă mea şi m-a tras mai aproape, până când şi-a lipit iar buzele de fruntea mea. A oftat cu putere.

— Încep să cred că ar fi trebuit să îi arunci lui Alice tava în faţă când ţi-a propus să vii la masa noastră.

Deşi nu ar fi trebuit, am zâmbit, chiar dacă spunea indirect că şi-ar fi dorit să nu ne împrietenim.

— E părerea ta. Eu mă bucur că am acceptat, mi-am făcut doi prieteni minunaţi.

L-am simţit zâmbind pe fruntea mea. Eu aveam fața afundată în căldura pulsului său, îi simțeam aroma parfumului chiar și în ciuda ploii ce îl udase. Tot ce voiam era să rămân în îmbrățișarea asta până când nimic rău nu mai exista în viețile noastre.

— Te referi la ea şi la Lucas, nu?

— Dap.

Continua să zâmbească, apoi a plasat un sărut delicat şi s-a retras.

— Nu o să fiu niciodată minunat, dar îţi promit că voi încerca să fiu un prieten bun.

Ce aş putea să spun într-un asemenea moment? Să îl cred pe cuvânt, să mă înmoi toată sau să încep să fac glume ca să acopăr tensiunea? Habar nu aveam, aşa că m-am mulţumit să dau din cap. Până la urmă, asta mi-am dorit de la

început. De asemenea, aveam să încerc să opresc senzaţiile stranie din stomac, fără să îi spun şi lui vreodată despre asta.

Puteam fi foarte buni prieteni, simțeam asta. Orice altă apropiere între noi era mult prea riscantă. Eu şi Dwayne eram capabili să ne distrugem unul pe altul.

Ne-am întors în maşină, calmi şi uzi până la piele. Aveam până şi bocancii plini de apă şi nu a fost de ajutor nici când Dwayne a pornit căldura. I-am copiat procedura şi m-am dezbrăcat de geacă, pentru că oricum era udă. Am dat jos şi hanoracul, apoi brusc mi-am dat seama că maioul de dedesubt era prea decoltat. L-am luat cu gândul că oricum nu mă dezbrăcam de hanorac. M-am oprit brusc, dar ar fi fost prea ciudat să mă îmbrac înapoi, aşa că am riscat şi l-am dat jos. Când Dwayne şi-a întors privirea spre mine, m-am încruntat la el. A privit imediat înapoi la drum, apoi a zâmbit.

— E mare, dar te bat şi la asta. Am altele şi mai mari.

— Nu ai văzut-o pe toată.

De ce simțeam brusc nevoia să scot limba la el? În mod normal, când un băiat se uita la decolteul unei fete, discuţia lor avea o cu totul altă formă.

Dar noi nu eram normali.

Aşa că, uitându-se la pieptul meu, mai întâi observa cicatricea enormă ce pleca de sub stern şi se întindea în jos. Nu se observa în mod normal, doar dacă purtam ceva prea decoltat. Iar partea proastă era că nu excelam nici la asta, să atrag atenţia de la cicatrice.

S-a întors iar spre mine, dar a privit în ochii mei. Zâmbetul lui era capabil să topească inima şi celei mai reci femei. Chiar dacă, din nou, era al naibii de straniu şi niciunul dintre noi nu o spunea, eram asemănători şi la asta. Amândoi acoperiţi de cicatrice mari, ce aveau să fie mereu acolo, ca o dovadă a trecutului. Dacă am fi fost cu adevărat deschişi şi am fi început să vorbim despre noi, probabil ne-ar fi luat zile în şir să spunem tot. Însă, noi încă nu ajunseserăm la acel nivel.

Nici nu mi-am dat seama când am ajuns în faţa porţii mele. De data asta condusese normal, iar eu fusesem straniu de calmă, având în vedere incidentul de mai devreme.

Dwayne le semnaliză paznicilor, iar eu am lăsat geamul în jos şi m-am uitat direct la camera de supraveghere, făcându-le semn să deschidă, pentru că nu aveam de gând să merg un sfert de kilometru până în casă. Totodată, mă bucuram că Dwayne nu mă lăsa aici.

Porţile s-au deschis uşor, iar Dwayne a accelerat pe alee, părând straniu de familiarizat cu împrejurimile.

Brusc, inima mea a început să bată mai repede. Deşi nu era deloc scenariul normal, era primul băiat pe care îl aduceam acasă. Adică el mă aducea pe mine. Propriile gânduri m-au amuzat, aşa că mi-am tras hanoracul paravan deasupra capului, apoi am văzut-o pe Lena coborând scările, cu o umbrelă.

Părea să se încrunte şi să se uite atent la maşină. Probabil observând şoferul, se oprise câteva secunde pe mijlocul scărilor, apoi coborâse aproape în fugă. Dwayne a oprit la baza scărilor, iar Lena s-a repezit la portiera lui. Eram sigură că o să îl ia imediat la întrebări şi o să se înfurie că veneam cu un străin acasă, când aş fi putut să îl chem pe Josh, dar ea avea alte planuri.

— Dwayne?! s-a holbat la el, apoi aproape că l-a tras din maşină. Tu eşti! Copil afurisit, mi-a fost aşa dor de tine! Doamne, ce mare te-ai făcut!

Am rămas trăsnită pe scaunul din dreapta, urmărind cum miniona de Lena târa din maşină un ditamai Dwayne-ul, apoi îl trăgea în jos ca să îl poată strânge în braţe. După ce mi-am adus aminte ca taţii noştri au fost prieteni, scena nu a mai fost bizară. Eram sigură că Dwayne venea deseori pe aici, dar eu nu ieşeam niciodată din cameră şi nu lăsam pe nimeni străin să intre. Încă

odată îmi demonstram cât de izolată am fost. Nu doar de lumea exterioară, ci şi de propria familie, iar asta se întâmplase chiar şi înainte să mă îmbolnăvesc.

— Îmi pare bine să te revăd, Lena. În cele din urmă a strâns-o şi el în braţe, iar când s-a tras înapoi, eram sigură că vedeam lacrimi în ochii ei. Imediat am intervenit, până când situaţia nu devenea chinuitoare pentru Dwayne.

Am sărit din maşină.

— Îmi dai şi mie umbrela aia? Pot să nu mă mai spăl o lună la câtă apă mi-a fost turnată astăzi în cap.

Lena şi-a amintit şi de mine şi a venit repede cu umbrela.

— Dwayne, rămâi la cină. Fără discuţii. Am avut o presimţire astăzi şi am făcut o groază de mâncare. Mai că ţopăise spre el şi îl prinsese de cot, trăgându-l spre scări. L-am privit, nesigură dacă să îl salvez din asta, dar părea capabil să facă faţă. Totuşi, când am ajuns lângă el, m-a strâns repede de mână. Eram sigură că a fost o mulţumire pentru mai devreme, când l-am salvat de lacrimile Lenei.

— Ce naibii e cu voi de sunteţi aşa uzi?

— Plouă cu găleata, Lena, am răspuns eu simplu, făcându-l pe Dwayne să surâdă când ea s-a încruntat sceptic la mine.

— Şi v-aţi jucat prin noroi?

Am intrat în casă şi am aruncat umbrela, apoi imediat bocancii din picioare. Aş putea creşte un peşte în ei.

Desculţă, cu blugii şi maioul ude, cu părul picurând de apă şi parţial îngheţată, eu m-am dus la bucătărie, pentru că muream de foame. Am ratat micul dejun şi prânzul astăzi, aşa că nu mai puteam rezista mult. Poate că ce am simţit astăzi în stomac nu erau fluturaşii ăia imaginari, ci foame. Ce bine ar fi!

M-am înfipt în platoul de brioşe şi am înhăţat una. Am scos un sunet de satisfacţie, apoi m-am întors spre cei doi, care mă priveau, din uşă.

— Ce? am întrebat cu gura plină. Lena a clătinat din cap, apoi a început să râdă. Era un amuzament şi în ochii lui Dwayne, dar nu răutăcios. Se uita la mine de parcă era al naibii de fascinant să mă privească udă fleaşca, cu gura plină şi murdară de zahăr pudră. Când a venit lângă mine, am întins brioşa spre el.

— E foarte bună, am spus eu, încă mestecând. Ciocolată. Mă aşteptam să o ia din mâna mea, sau să mă refuze şi să ia alta din farfurie. El s-a aplecat şi, cu gura, a înhăţat toată brioşa din mâna mea.

Şi să fie clar, Lena nu făcea brioşe mici. Mesteca cu obrajii umflaţi şi acelaşi amuzament în privire, în timp ce eu mă holbam la el ca o idioată. După ce el a înghiţit, mi-am dat seama că

eu mă oprisem din mestecat şi încă mai aveam brioşa în gură.

— Vrei să îţi ling şi degetele de zahăr?

Privind în jos, încă stăteam cu mâna ridicată. Cu obrajii în flăcări, am înghiţit cu noduri brioşa şi m-am scuturat de zahăr. El a râs ca un nemernic, norocul meu că Lena zăngănea tigăile şi nu auzise replica lui.

— Foarte bune brioşele, Lena! continuă ceva mai tare, deşi se uita la mine. De ce se uita la mine?

— Mersi, dragule. Stai să guşti tortul de vanilie! a strigat ea cu capul pe undeva prin cuptor.

— Dwayne?

Amândoi ne-am întors spre uşa bucătăriei. Danica a apărut cu nimic altceva în afară de un prosop pe ea. Părul blond şi desfăcut era ud, iar pielea ei părea să radieze. Dacă nu aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că o făcuse intenţionat, dar părea chiar surprinsă de apariţia lui. Asta, sau era o actriţă foarte bună, ceea ce nu m-ar fi mirat.

Amândouă eram unde, doar că ea arăta ca zeiţa din cearşafurile lui Zeus, iar eu ca un căţel plouat.

— Bună, Danica, a salutat-o Dwayne, fără vreo inflexiune în glas. Aproape că am tresărit când am auzit vocea Lenei, fusesem hipnotizată de schimbul de priviri dintre ei.

— Ce mai faceţi aici? Duceţi-vă să vă schimbaţi până când nu răciţi. Dwayne, tu du-te să iei ceva din camera lui Josh, ştii unde e, iar acum eşti aproape la fel de gigantic ca el.

— Lena, cred că mai bine...

— Huşh! Nu pleci nicăieri! I-o tăie ea, cu o încruntătură specifică, aşa că nici măcar Dwayne nu a găsit curajul să comenteze. A ieşit din bucătărie, iar Danica s-a întors imediat după el, ca un cyborg programat. Eu am rămas pe loc, nesigură ce naibii să fac. Cât de bine se cunoşteau? Ar trebui să îl salvez pe Dwayne şi din asta sau să îi las să vorbească? Pentru că nu trebuia să fii un geniu ca să îţi dai seama că Danica s-a luat după el, nu a plecat pur şi simplu. Nu i-am auzit vorbind în timp ce au urcat, apoi am privit pe fereastră şi am observat că maşina lui Dax nu era aici. Poate a băgat-o în garaj să o ferească de ploaie, dar slabe şanse. Mama şi tata nu erau acasă de două zile, Dwayne şi Danica erau acum singuri la etaj.

— Tu ce mai cauţi aici? Du-te odată să te schimbi! m-a luat Lena la rost şi m-am pus în mişcare din instinct. Chiar dacă mă gândeam să urc în camera mea şi să nu îmi bag nasul, m-am trezit mergând spre camera lui Josh. Orice avea Danica de gând să îi spună, o putea face şi la şcoală. Nu o s-o las să îl bată la cap acum, când a venit forţat aici şi era clar că voia să plece mai

devreme. Era ridicol cum nu mi-am dat seama că ei se cunoșteau. Eu eram cea care nu ieşea din cameră, Danica îl cunoştea de dinainte de liceu. Probabil îl lua la rost că nu mai vorbea cu ea şi cu Dax.

Josh avea camera la etajul unu, am auzit discuţia imediat ce am intrat pe hol şi am înaintat silenţios, poate nu era o ceartă şi nu eram nevoită să dau buzna.

— Nu e vina mea. Am auzit glasul Danicăi.

Uşa era întredeschisă.

— Tu cu cine crezi că vorbeşti, Danica?

— Îţi jur, Dwayne, nu am făcut nimic. Dar asta trebuie să înceteze.

— Asta… ce, mai exact?

Ugh, mă simțeam atât de josnic acum, era a doua oară într-o săptămână când ascultam pe ascuns, dar glasul lui Dwayne părea tensionat şi asta mă obliga să merg mai departe. Am ajuns lângă uşă şi am continuat să ascult, fără să mă uit. Danica era în prosop şi Dwayne probabil se schimba. Grozav! Dacă nu aş fi ştiut că ea era îndrăgostită de Dax, aş fi avut alte gânduri acum.

— Asta! răspunse, părând agitată. De ce îmi faci asta? Iar acum apari aici cu ea? De când eşti tu prieten cu Dakota?

— Nu te priveşte pe tine.

— Serios? Să înţeleg că e mai mult decât prietenie?

Acum mă simțeam eu atacată, devenea tot mai bine.

— Danica, repet: nu te priveşte pe tine. Acum ieşi te rog şi lasă-mă să mă dezbrac.

— OK, o să particip şi eu.

A fost linişte prea mult timp după ce ea a spus asta. Mi-am strâns pumnii, tensiunea mă omora. Ce naibii făceau? Ce făceau ei şi ce făceam eu?

În cele din urmă, am auzit oftatul lui Dwayne, apoi a spus:

— Danica, nu face asta.

— Tu mă obligi să o fac. Ştii că nu pot risca.

Apoi a fost iar linişte, urmată de un zgomot straniu, iar eu m-am lăsat condusă de lipsa de logică, cu gândul că probabil după asta avea să urmeze un scandal monstruos.

Am deschis uşa, apoi am împietrit, regretând amarnic mişcarea făcută.

Nu puteam să conştientizez prea bine faptul că acum prosopul Danicăi era pe jos, ci faptul că era lipită de el, cu braţele după gâtul şi îl săruta cu o secundă înainte ca eu să intru.

— Ce dracu', Dakota?! a urlat furioasă la mine, eu nu am fost în stare să reacţionez. L-am privit pe Dwayne, îşi ţinea braţele pe lângă corp, apoi a prins-o pe Danica de şolduri şi a împins-o de pe el.

— Îmi pare rău, credeam... am început să mă bâlbâi, dar am suferit destulă ruşine astăzi, aşa că m-am întors pur şi simplu şi am plecat.

Am fugit spre camera mea. L-am auzit pe Dwayne strigându-mă, dar nu a venit după mine.

Am alergat pe scări până la etajul meu, apoi am izbit uşa în urma mea şi m-am lipit cu spatele de ea.

Naiba să mă ia!

De ce se întâmpla asta? De ce mie?

Am suferit destul din cauza primei inimi, nu voiam ca asta să fie frântă de o iubire imposibilă. Mi-am strâns ochii şi i-am şters cu furie când am simţit lacrimile.

M-am desprins de uşă exact la timp, altfel, cine a intrat în urma mea m-ar fi izbit. Dwayne nu se sinchisise cu ciocănitul înainte, nici nu ştiam cum şi-a dat seama care era camera mea, dar acum a închis uşa în urma lui şi a venit în faţa mea.

— Dwayne, nu...

— Şh! Te rog!

M-am trezit în braţele lui.

M-a strâns cu toată forţa, până în punctul în care mi-am simţit coastele trosnind. Era prima dată când mă strângea cu adevărat în braţe, dar nu era un moment potrivit.

— Tu şi Danica...

— Nu! Nu e nimic între noi şi nu a fost niciodată. Te rog, uită că ai văzut asta. Dakota...

M-a tras înapoi ca să mă privească în ochi.

— Am nevoie să uiţi că ai văzut asta, te rog. Eu nu am sărutat-o.

Am înghiţit în sec, iar pierdută în ochii lui. Am înţeles totuşi la ce se referea: Dax!

— Nu o să mai spun nimănui, promit.

Nu am fost niciodată mai rănită de nişte cuvinte ieşite din gura mea. Aveam nevoie să plece chiar acum, altfel mă rupeam în bucăţi la picioarele lui. Mâna sa a ajuns pe ceafa mea şi m-a trase mai aproape, strângându-mă iar cu forţă.

— Nu îmi pasă nici dacă faci un articol în ziarul şcolii. Îmi pasă ce crezi tu despre asta.

— De ce contează ce cred eu?

M-a privit din nou parcă o eternitate, până când am simţit că totul din mine s-a transformat în lichid.

— Nu ştiu de ce, Dakota, dar contează. Aşa că să nu îndrăzneşti să fugi de mine din cauza asta. Ţi-am promis că îţi voi fi prieten.

— Un prieten poate în acelaşi timp să fie iubitul surorii tale, e absolut normal. Am declarat eu cu amărăciune, de parcă îmi plăcea să mă chinui singură.

Dwayne şi-a desfăcut degetele pe ceafa mea, executând un masaj calmant.

— Noi suntem orice, dar nu normali, Dakota.

7. HRANĂ PENTRU ÎNGERI

— Dakota?!

Nu mi-am ridicat privirea spre el, dar am schiţat un zâmbet, prefăcându-mă atentă la mormanul de cărţi de pe birou.

— Da?

— Vorbeşte cu mine. Spune ce te deranjează.

Am clacat şi l-am privit, apoi mi-am ridicat umerii într-un gest disperat şi am inspirat cu putere.

— De ce crezi că mă deranjează ceva?

— Pentru că stăm aici de aproape jumătate de oră, fără să vorbim, încă uzi.

Mi-am muşcat buza, dar nu îmi găseam cuvintele. Totul a devenit blanc după scena de mai devreme şi simțeam că nu mă puteam linişti atât timp cât el era încă aici. Până la urmă, nu ar fi trebuit să fie un şoc atât de mare, dar era, pentru că, până acum jumătate de oră credeam că Danica era îndrăgostită nebuneşte de Dax. Abia mă obişnuisem cu ideea că ei erau împreună, abia am reuşit să mă relaxez iar în preajma lor, acum se întâmpla asta, iar eu simțeam cum creierul meu era aruncat în aer ca o bombă cu hidrogen.

— Nu ştiu, Dwayne, e greu de digerat. Şocant! Credeam că Danica este cu...

— Dax?!

De data asta chiar era să cad din picioare. Am încercat să mă controlez, dar nu am reuşit, ochii mei s-au mărit în orbite.

— Ştii despre asta?

Nu ar fi trebuit să o spun. Întrebând, era ca şi cum aş confirma, poate pentru el fusese doar o teorie, dar eram prea bulversată să îmi mai măsor cuvintele. Dwayne nu a părut şocat, un colţ al gurii i s-a ridicat uşor şi a venit spre mine.

— Ce mă surprinde este că tu ştii.

Mi-am scuturat capul şi am început să mă fâţâi prin cameră, evitându-l când a venit la mine.

— Toţi trei începeţi să mă înnebuniţi de-a binelea. Cu cât aflu mai multe, cu atât mi se pare că vă cunosc mai puţin. Dwayne m-a prins de mână şi m-a oprit din fâţâială, m-a tras brusc spre el şi am avut timp doar să scâncesc scurt, apoi m-am trezit în faţa acelor ochi îngrozitor de negri.

— Sunt multe lucruri pe care trebuie să le prinzi din urmă, Dakota, însă eu îţi sugerez să nu o faci. Trecutul nostru e doar mizerie. Nu o să te influenţez în niciun fel, e alegerea ta ce faci, ai dreptul ăsta, pot doar să îţi ofer un sfat prietenesc.

— Să stau deoparte? am presupus eu cu amărăciune. Ceea ce am făcut întotdeauna. Dwayne a clătinat din cap.

— Să nu încerci să ne repari. O să sfârşeşti ca noi.

M-am încruntat uşor, încercând să îi ghicesc din nou cuvintele cu dublu sens. Erau chiar mai dificile decât cele cu tentă sexuală.

— O spui de parcă aţi fi bolnavi de ceva incurabil şi o să mă molipsesc şi eu dacă stau prin preajma voastră. Am zis-o ca pe o glumă, am zâmbit puţin, însă chipul lui Dwayne era prea serios.

— Habar nu ai cât de adevărat este ce ai spus acum.

Nodul din gâtul meu devenea tot mai dureros. Dacă tot continua aşa, era posibil să mă sufoce. Ştiam că Dwayne nu mă aproba în mod propriu, însă era destul de rău şi la figurat.

— Nu poţi... toată situaţia asta devine tot mai înnebunitoare. Încep să îmi dau seama că, într-adevăr, am fost moartă toţi anii ăştia. Nu ştiu ce să mai cred!

Mi-am trecut mâna prin păr şi am vrut să mă întorc, dar Dwayne m-a prins şi m-a ţinut pe loc. Aveam nevoie să rămân singură, să îmi pun ordine în gânduri şi să mă obişnuiesc şi cu asta, iar Dwayne nu mă ajuta stând lângă mine şi privindu-mă astfel.

— Totuşi, ce crezi acum? aproape că a şoptit şi din nou a fost o idee proastă să îl privesc, am înghiţit în sec.

Cred că m-am băgat într-o mare încurcătură din care o să ies rănită, pentru că încep să te plac şi e clar că nu am nicio şansă într-o competiţie cu Danica.

Însă nu am spus asta, doar am clătinat din cap, ca şi cum m-aş preda sau m-aş retrage din luptă. Am pierdut prea multe ca să pot intra acum în lumea lor. Mă simțeam ca un pui de pisică ce a pătruns în teritoriul leilor şi avea impresia că se poate împrieteni cu ei doar pentru că provenea din aceeaşi specie. Chiar şi acum, privindu-l pe Dwayne, atât de intimidant în faţa mea, îl simțeam capabil să mă spulbere fără să mă atingă. O putea face doar cu privirea şi cu replica potrivită.

— Am nevoie de câteva minute singură, te rog! am cerut în cele din urmă, epuizată de prezenţa lui dominantă.

Dwayne nu şi-a schimbat expresia, doar a aprobat din cap.

— Nu am vrut să te îngrozesc, Dakota. Deja mă priveşti ca pe un animal de pradă. Am început brusc să râd, deşi era un râs combinat aproape cu plânsul, dar mi-a fost imposibil să mă abţin, având în vedere că s-a apropiat atât de mult de gândurile mele.

— Tocmai mi te imaginam ca şi leu.

El a zâmbit scurt cu acel nenorocit de colţ al gurii. Gestul ăsta al lui devenea deja o dependenţă, iar eu nu aveam nevoie de aşa ceva.

— Şi eşti pregătită să fii leoaica?

Am leşinat în gând.

— Iar începi cu replicile tale cu dublu sens. Am expirat epuizată, ceea ce a făcut colţul gurii lui să se ridice şi mai mult. Aveam impresia că începea să îi placă felul în care doar câteva cuvinte mă puteau distruge din interior spre exterior. Probabil îmi şi auzea bătăile inimii.

— Nu te gândi prea mult la ce s-a întâmplat astăzi, Dakota. La Danica şi... la mine.

Asocierea simplă a acestor cuvinte era suficientă să îmi transforme nodul din gât în plumb.

— Şi nu îi spune lui Dax. Deşi ar trebui să îşi dea seama că e îndrăgostit de o nemernică, nu cred că vrei să fii tu cea care îi deschide ochii.

Am clătinat frenetic din cap.

— Nici măcar nu ştie că eu am aflat. Nu am de gând să intervin, deşi nu îmi mai face plăcere să tac.

Uitasem de degetul lui pe obrazul meu, până când s-a mişcat din nou.

— Chiar dacă îi faci un bine, o să îşi dea seama de asta mult mai târziu şi te va urî până atunci. Pe tine şi pe toţi cei din jurul lui.

Mi-am muşcat buza, deja speriată de momentul în care minciunile Danicăi vor ieşi la iveală şi Dax se va alege cu inima frântă.

Totodată, speram ca asta să se întâmple cât mai repede, pentru el că nu merita așa ceva.

Dwayne s-a aplecat spre mine, buzele lui s-au lipit din nou de fruntea mea şi mi-am strâns ochii şi dinţii ca să îmi opresc tremuratul.

— Dacă tu mă vezi pe mine un leu, eu te văd o vulpe.

— Adică şireată şi nemernică?

L-am simţit zâmbind pe fruntea mea.

— Adică isteaţă şi sexy.

Apoi buzele lui s-au presat cu putere, iar eu m-am prins de braţele lui ca să îmi menţin stabilitatea, ignorând gândul că mi-aş fi dorit acel sărut şi altundeva, dar mai ales ignorând faptul că tocmai mi-a spus că eram sexy. În modul lui duplicitar.

Tot frecându-mi degetele între ele, mi-am amintit de inelul lui, pe care l-am simțit imediat foarte fierbinte pe micuța bucățică de piele.

— Ne vedem mâine seară, spuse el, înainte ca eu să îi amintesc de inel.

S-a retras brusc, apoi mi-a zâmbit. Până m-am dezmeticit eu, deja era aproape de uşă.

— Ce?

— Petrecerea. Nu îţi bate capul cu intrarea, reuşesc eu să te strecor. A pus mâna pe clanţă, apoi şi-a plimbat ochii pe corpul meu, de sus în jos. Nu voiam să ştiu din ce motiv s-a ridicat colţul gurii lui din nou.

— Poartă ceva sexy şi negru. Mi-a făcut cu ochiul, apoi a dispărut, lăsându-mă în mijlocul camerei, şocată, cu gura căscată şi udă fleaşcă – din toate punctele de vedere.

După ce am făcut un duş fierbinte şi am reuşit să îmi pun puţină ordine în gânduri, am coborât în living. Dwayne a plecat imediat după ce a ieşit din camera mea. Nu ştiam cum a convins-o pe Lena să îl lase, dar puteam să pariez că nu era foarte prietenoasă acum.

— Dakota!

M-am oprit pe trepte, apoi am simţit nevoia să o iau la fugă, dar ştiam că asta ar fi fost prostesc şi imatur, aşa că am tras o gură de aer şi m-am întors spre Danica. Apăruse în capătul scărilor, mai îmbrăcată de data asta.

— Putem vorbi puţin? Din tonul ei nu îmi dădeam seama dacă voia să îmi explice ce s-a întâmplat mai devreme, să îmi ceară să nu spun cuiva sau să mă ucidă şi să scape de o ameninţare.

Am inspirat din nou şi mi-am ridicat umerii ca pe un scut de apărare, apoi am aprobat din cap şi am urcat înapoi spre ea. O luase înaintea mea şi am urmat-o spre camera ei. Am închis bine uşa, ceva ce ar fi trebuit să înveţe şi ea să facă.

Angora m-a întâmpinat cu un sâsâit nervos, cocoţată pe spătarul unui fotoliu.

— Danica, nu vreau să vorbim despre asta. Îmi pare rău că am dat buzna aşa, aveam impresia că o să vă certaţi.

Ea s-a întors spre mine şi şi-a pus mâinile în sân, ochii ei s-au mijit periculos, dar totuşi mi-a zâmbit.

— Impresia ta a fost greşită, sau poate nu. Ai noroc că eşti sora mea, altfel te-aş fi ucis pentru ce ai întrerupt.

Am înghiţit discret, dar am decis să profit de faptul că Danica nu avea idee ce ştiam despre ea şi Dax şi să aflu mai multe. Dacă tot am intrat în dansul păcatului, nu am decât să dansez, altfel probabil o să fiu călcată în picioare. Angora tocmai îmi confirma că am greşit comparându-mă cu un pisoi. Poate Dwayne a avut dreptate, cel puţin la partea cu isteţimea.

Mi-am relaxat postura şi m-am plimbat prin camera ei, până am ajuns la pat şi m-am aşezat, picior peste picior.

— Ce am întrerupt, mai exact, surioară? am preluat zâmbetul şmecher al lui Dwayne şi mi-am ridicat un colţ al gurii, alături de o privire şireată. Nu mi-a venit să cred ce efect a avut chestia asta. M-am sprijinit pe spate, în braţe, iar expresia Danicăi s-a schimbat brusc. Nu o condamnam, nu m-a văzut în viaţa ei cu o privire diavolească. Norocul meu că am avut de la cine să învăţ în ultimele zile.

Şi-a trecut mâna prin păr şi a mers să se aşeze pe scaunul de la birou.

— Nimic, tocmai asta e problema. Şi, te rog, nu spune nimănui, e suficient de jenant chiar şi aşa.

Colţul gurii mele a rămas ridicat, dar m-am chinuit să îl menţin arogant, pentru că tot ce voiam era să mă încrunt la ea. Altul era motivul pentru care îmi cerea să îmi ţin gura.

— Deci din cauza lui nu ai tu o relaţie cu un sportiv popular, ca orice majoretă şefă normală.

A râs uşor şi puteam să jur că era timidă acum. Dumnezeule, de ce trebuiau să fie atât de dificili oamenii din jurul meu?

— Nu tocmai. Am o relaţie, doar că nu cu cineva din liceu.

Nu am reuşit să îmi mai controlez zâmbetul, a început să mi se formeze iar nodul în gât. Îmi spunea adevărul şi mă mințea în acelaşi timp, aveam nevoie de concentrare psihologică în discuția asta.

— Atunci de ce...

— De ce am sărit pe Dwayne, mai devreme? Pentru că, aşa cum am spus, e genul de băiat pentru care aş ucide. Sunt îndrăgostită de el de doi ani, dar e prea singuratic şi marcat de trecutul lui ca să se apropie sentimental de cineva.

Doi ani? Iisuse, ea şi Dax erau împreună de patru! De cât timp se juca Danica cu inima lui şi,

mai important, ce a făcut-o să se îndrăgostească atât de nebunește de Dwayne în aceşti doi ani, având în vedere că se cunoşteau din copilărie? Ce a făcut Dwayne de i-a luat locul lui Dax?

— Aţi avut vreodată... adică a fost ceva între voi? El a dat înapoi?

Eram nenorocită din nou, ştiam, dar nu mă puteam abţine. Erau prea multe amănunte şocante de digerat şi chiar dacă detaliile mă lăsau mută, trebuia să ştiu cu ce aveam de-a face.

Frustrată, Danica şi-a clătinat capul. Nu a spus mai multe, iar eu mi-am trecut limba peste buzele uscate, surprinzător de uşurată.

— Şi celălalt tip? Cel cu care ai o relaţie acum?

Mă abţineam din răsputeri să nu urlu la ea că era o nemernică pentru ce făcea, că nu se putea juca astfel cu inima lui Dax, doar pentru că alt băiat o respingea.

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Uneori am impresia că îl iubesc doar pe el, apoi apare Dwayne şi îmi dă foc la raţiune. Adică, l-ai văzut, e imposibil să nu fii atrasă de el.

A urmat un rânjet malefic, mult mai expresiv decât avusesem eu înainte şi m-am simţit brusc încolţită. Am privit când spre ea, când spre pisică, ce îi sărise în poală.

— Care e treaba cu voi, Dakota? Cum l-ai convins pe Dwayne să vină din nou aici?

Am fost proastă să cred că eu o puteam chestiona pe ea, era clar că mă putea face praf şi la asta. Am privit-o rapid, era într-o pereche de pantaloni scurţi şi un maiou decoltat, stând picior peste picior şi legănându-l alene şi totuşi senzual pe cel de deasupra. Mă simțeam ca o glumă proastă în jurul ei, Danica juca jocul ăsta de când se născuse.

— Nimic! am spus prea repede, apoi m-am ridicat în picioare. M-am împrietenit cu Alice, iar ea e prietenă cu Dwayne. Astăzi m-a adus acasă, pentru că s-a stricat maşina lui Alice. Nu ar fi trebuit să fiu aşa speriată şi clar nu ar fi trebuit să dau atâtea detalii, dar ceva apăruse în privirea Danicăi. Ceva periculos.

— Ne vedem jos.

Am pornit spre uşă, sătulă de toată tensiunea pe ziua de azi, nici nu îmi mai păsa că era weekend. Să mă ascund sub pătură nu mai era suficient, trebuia să mă mut direct într-o peşteră.

— Dakota.

Glasul ei m-a oprit tocmai când pusesem mâna pe clanţă. Mi-am strâns ochii, apoi m-am întors spre ea zâmbind.

— Da?

Zâmbetul ei era mult mai larg, iar felul cum mângâia afurisita aia de pisică o asemăna cu o vrăjitoare.

— Am vorbit serios! Aş ucide să îl am.

Cum poate să spună asta cu zâmbetul pe buze? Am împietrit cu mâna pe clanţă, apoi am strâns-o cu putere.

— Te cred, abia am şoptit, ea a zâmbit din nou.

— Să îmi opreşti şi mie din tortul de vanilie.

M-am întors iar să plec, dar aroganţa şi superioritatea ei m-am enervat brusc, aşa că am adăugat scurt, fără să o privesc:

— Ar trebui totuşi să iei în considerare faptul că Dwayne e un prădător, nu pradă. Sunt destul de sigură că nu îi place când cineva ucide pentru el.

Apoi am ieşit din cameră fără să aştept un răspuns, dar efectul s-a simţit chiar şi fără să văd expresia. Am traversat holul zâmbind, conştientă totuşi că intram tot mai adânc într-un război pentru care nu aveam suficiente arme. Sau colţi.

Aşa cum mă aşteptam, Lena mă ura. Nu dădea vina pe mine pentru plecarea lui Dwayne, ci pentru că nu am făcut ceva să îl ţin aici. Am înghiţit cât am putut de repede ce mi-a pus în farfurie, apoi m-am strecurat în camera mea şi am văzut jumătate de sezon din Vikings, până am adormit.

Partea bună la ploaie era că îndulcea foarte mult somnul, cel puţin pentru mine. Am adormit la şapte seara, dar m-am dezobişnuit deja de starea vegetativă şi nu mai reuşeam să dorm douăzeci de ore încontinuu. Ploaia s-a oprit, iar mie îmi era din nou foame, telefonul îmi dădea de ştire că am pierdut câteva mesaje şi apeluri, dar nu aveam chef să iau contact cu cineva. Doar m-am uitat la ceas şi m-am văicărit când am văzut că abia era trecut de patru dimineaţa.

Am sărit din pat cu gândul la restul de tort al Lenei, dar nu ăsta a fost planul la începutul verii. Nu aşa aveam să obţin corpul sănătos la care am visat, deci că mi-am lăsat dramele la o parte şi am pus pe mine un costum de baie. Ploaia mi-a întrerupt programul de alergat şi nu m-am simţit atrasă nici de sala de sport, însă aveam chef de înot.

O casă mare era întotdeauna înspăimântătoare pe întuneric, cel puţin aşa spunea toată lumea. Pe mine mă fascina liniştea aproape sinistră şi întunericul difuz. Ar fi fost beznă, însă era lună plină şi cerul se înseninase atât de bine, încât părea o oglindă ce amplifica lumina. Piscina era la etajul meu, aşa că nu trebuia să merg silenţios şi cu teamă că voi trezi pe cineva, eram singură în turnul meu.

Fusese o terasă înainte ca părinţii noştri să o transforme în piscină interioară, iar tavanul putea

fi eliminat cu doar o apăsare de buton, însă cel mai fascinant era noaptea, când ploua, pentru că era tot de sticlă, la fel şi peretele exterior. Acum se oprise şi cerul era senin, dar tot spectaculos rămânea.

Am privit cerul înstelat şi am zâmbit, anul trecut puteam doar să visez că o să ajung să fac asta.

Luna era ca un neon natural şi se reflecta splendid în piscină. Mi-am aruncat prosopul de pe umăr şi şlapii din picioare, apoi am sărit direct în apa caldă, fără să stau pe gânduri.

Mi-aş fi dorit să fiu mai expertă la asta, dar am învăţat să înot abia de două luni, până în acel moment inima nu mi-a permis plăcerea asta. Încă aveam anumite temeri şi nu reuşeam să capăt acea lejeritate a unui înotător profesionist, dar de data asta m-am scufundat şi am înotat cât am putut, apoi am ieşit la suprafaţă pe la mijlocul piscinei.

Am tras o gură mare de aer şi mi-am trecut mâinile prin păr, mult mai relaxată, deşi am obosit.

— Eşti tot mai bună la asta!

Am tresărit puternic şi m-am întors spre vocea din întuneric. Am recunoscut-o uşor, dar a fost nevoie să îmi mijesc ochii ca să văd că Dax era întins pe un şezlong, în spatele unui stâlp de granit, iar lumina lunii nu ajungea la el.

Am văzut umbra înaltă ridicându-se şi ieşind în lumina difuză, dar suficient de clară să observ că purta doar o pereche de pantaloni scurţi şi era ud.

Am înţepenit în apă.

— Şi tu eşti tot mai hotărât să mă sperii de moarte odată şi odată, nu? l-am atacat eu, simţind nevoia să îmi acopăr sânii, deşi purtam sutien. Mulţumesc sfinţilor că nu am venit goală, ca în alte dăţi.

Dax a venit pe marginea piscinei şi şi-a pus mâinile în sân, adresându-mi un rânjet drăcesc, în semn că aveam dreptate, îi plăcea să mă sperie.

Ar fi trebuit să mă întorc pe partea cealaltă şi să mă culc la loc când am avut ocazia.

Dax a sărit în piscină.

A sărit de-a binelea, cu pasul înapoi şi toată strategia de profesionist, provocând un val ce a tulburat apa în toată piscina şi m-a făcut să îmi pierd echilibrul fragil. Nu l-am mai văzut, dar am ţipat scurt când ceva m-a prins de picioare. Am reuşit să închid gura la timp, înainte să înghit apă, pentru că Dax m-a tras la fund.

Mi-a prins umerii şi m-a ţinut sub apă, iar eu m-am încruntat la el şi am încercat să îl lovesc, chiar dacă, brusc, aveam parcă cincizeci de kilograme pe umeri. El a zâmbit şi mi-a făcut semn cu degetul deasupra. Nu am înţeles la ce se referea, am clătinat din cap, strângând bine din

buze. Era clar că situaţia nu avea să devină mai uşoară, pentru că Dax mă prinsese de mijloc şi mă trăgea spre el. Îmi dicta să mă relaxez, aşa că am făcut asta în speranţa că avem să scap mai repede. M-a întors pe spate, sub apă. O mişcare aproape imposibilă pe care să o faci de unul singur. Simțeam presiunea apei cum mă împingea la suprafaţă, ca pe un dop de plută, dar Dax mă ţinea bine de umeri şi de mijloc. Am reuşit să mă relaxez şi am privit în sus.

Era greşit să spun că am rămas fără suflare, pentru că oricum nu respiram, dar am zâmbit cu gura închisă, fascinată de imaginea lunii prin oglinda apei. Mă simțeam ca în centrul galaxiei, dacă ridicam mâna era ca şi cum aş atinge-o, părea foarte aproape de mine.

Dax nu se uita la lună, se uita la mine.

Probabil o făcea ca să se asigure că nu mă înecam, deşi privirea lui era mult prea intensă. Au început să mă usture tot mai tare ochii şi nasul, aşa că a fost nevoie să părăsesc paradisul şi i-am făcut semn că am nevoie de aer. În două secunde m-a înşfăcat iar de mijloc şi m-a dus la suprafaţă. Am respirat nebuneşte, simţindu-mi inima bubuind, dar totuşi zâmbeam.

— A fost uimitor! Niciodată nu m-am uitat în sus, de sub apă.

El a zâmbit, apoi şi-a trecut mâinile prin păr. În lumina asta părea mult mai deschis, argintiu.

Ceea ce era al naibii de fascinant, pentru că în lumina soarelui părea auriu. El și Dwayne aveau aproape aceeași tunsoare, deși al lui Dax era mai lung.

— Ţi-am arătat unul dintre secretele mele, aşa că va trebui să juri că nu îl împarţi cu altcineva.

Tonul lui glumeţ m-a făcut să râd.

— Jur că o să duc secretul tău cu mine în mormânt.

A zâmbit cu toată gura, dar nu am reuşit să mă mai bucur mult de umorul lui, pentru că mi-am amintit ce s-a întâmplat ieri. Danica.

— Ce cauţi aici, la ora asta? am încercat să par cât mai relaxată, dar până şi eu am simţit schimbarea din tonul meu. De parcă nu îmi era şi aşa suficient de greu să stau prin preajma lui Dax. Chiar dacă m-a ameninţat indirect cu moartea cu câteva ore în urmă, nu eram aşa tensionată în preajma Danicăi aşa cum se întâmpla lângă Dax. Era îndrăgostit de o fată – sora lui vitregă – care îl folosea, iar eu trebuia să îmi ţin gura.

El a ridicat din umeri.

— Am vrut să fac o baie înainte să mă culc. Aţipisem acolo înainte să intri tu.

— Înainte să te culci? E patru dimineaţa!

— Şi? M-am întors de la o petrecere acum o oră.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am aprobat din cap, încercând să îmi amintesc că alţi adolescenţi

nu îşi petreceau seara de vineri uitându-se la seriale.

— Atunci, mă retrag. Îmi pare rău că te-am trezit. Am vrut să ies din apă, dar el m-a prins de mână şi m-a ţinut pe loc.

— Hei, nu trebuie să pleci din cauza mea.

L-am privit şi nu am reuşit să mă abţin să nu îl compar cu un înger. Era imposibil. În lumina asta, cu părul lui blond şi acei ochi în interiorul cărora părea să fie un alt cer înstelat, corpul lui înalt şi lucrat, tot ce îi mai lipsea era o pereche de aripi.

Deşi eram fascinată să îl privesc, nu puteam să îmi abţin un alt gând. Brusc, alături de el a apărut şi Dwayne, iar îngerul blond stătea acum lângă unul întunecat.

Pentru că exact aşa ar arăta Dwayne acum, în locul ăsta. Cu tatuajele lui monstruoase, părul negru şi ochii de abis, ar fi perfect cu o pereche de aripi negre. Nu degeaba se spunea că Lucifer fusese cel mai frumos dintre îngeri.

Dax m-a tras iar spre el.

— Hai să ne scufundăm din nou. Părul tău roşu e frumos în soare, dar sub apă şi în luna plină e cea mai fascinantă imagine pe care am văzut-o. Mi-a zâmbit şi nu mi-a dat voie să spun altceva, mi-a prins ceafa şi imediat am fost trasă cu el sub apă.

Doi îngeri atât de diferiţi fizic, dar nu conta, amândoi erau prădători.

Iar eu eram tot mai aproape de a fi sfâşiată.

8. NEGRU SAU NIMIC

— Ar trebui să ne întoarcem în camere, am sugerat eu, după ce am simţit că am pierdut suficient timp aici, amândoi, fără să avem ceva de vorbit.

Dax a deschis ochii şi m-a privit, mi-era destul de greu să îl văd în lumina slabă, dar culoarea irişilor lui părea să iasă în evidenţă în cel mai profund întuneric, de parcă ar fi fost o creatură supranaturală.

Mi-aş fi dorit să îmi fie iar somn, dar prezenţa lui Dax era prea electrizantă.

— Tu crezi în dragoste, Dakota?

Bun, la asta clar nu mă aşteptam, ca urmare şi felul în care mi-a rămas aerul în gât.

— Pof... poftim? m-am bâlbâit ca o aiurită, de parcă mă întrebase de teoria Universului. Spre apărarea mea, în momentul ăsta ambele păreau acelaşi lucru.

El a zâmbit din nou, ca şi cum mi-ar fi înţeles dificultatea.

— Dragoste! Reală! Crezi în aşa ceva?

Am înghiţit în sec şi am început să mă scarpin la ceafă, un semn clar că nu aveam habar ce să spun.

— Nu cred că sunt persoana potrivită să răspund la asta. Uiţi că am intrat în lumea reală abia acum câteva luni? am ridicat din umeri, nevinovată, iar el a zâmbit din nou înţelegător şi a privit piscina, a cărei apă era acum calmă şi semăna cu o oglindă. Simțeam că se petreceau atât de multe în mintea lui în momentul acela.

— Ai dreptate, dar nu e diferit pentru noi. Nu cred că ajunge cineva să înţeleagă cu adevărat dragostea.

Mi-am strâns ochii şi am căutat o modalitate să ies curat din discuţia asta, ştiam că se referea la Danica şi nu ar fi fost chiar o mare problemă, asta dacă nu aş fi avut acea discuţie cu ea acum câteva ore. Oare Dax simțea că ea nu îl mai iubea aşa cum ar trebui?

Nu îţi băga nasul, Dakota!

— De ce spui asta? Nu cred că tocmai tu suferi din dragoste. Nu sunt toate fetele la picioarele tale?

Era clar că nu ştiam deloc să îmi ascult subconştientul, era ca şi cum el şi gura mea îşi făceau în ciudă unul altuia.

Dax a râs fără chef.

— Amuzant, nu?!

M-am aşezat mai comod lângă el, în poziţie de yoga. El era cu picioarele în apă şi stătea sprijinit pe braţe. Dacă tot am început discuţia asta, măcar

să aflu ce era în sufletul lui şi să îl ajut, cât puteam de subtil.

— Nu cunosc dragostea şi clar nu ştiu să îţi spun cât de reală e, dar un lucru ştiu sigur; atunci când o persoană îţi face rău, indiferent în ce formă, nu e dragoste reală.

Dax m-a privit brusc, serios, şi m-am temut că am spus prea multe.

— Nici dacă face ceva rău, dar care e pentru binele tău, în cele din urmă?

Am zâmbit discret, îi înţelegeam foarte bine cuvintele cu dublu sens.

Se referea la Danica şi faptul că nu voia să recunoască relaţia lor. Dax încă mai credea că ea făcea asta pentru binele lui. Oricât m-aş fi străduit, nu puteam să vorbesc mai mult despre asta fără să mă dau de gol sau să îi dau ceva de bănuit. Nu era o discuţie de purtat pe ocolite.

— Nu ştiu, eu tot la părerea mea rămân. Dar, cum ziceam, nu am nicio experienţă din care să vorbesc.

Dax m-a privit de data asta cu un zâmbet strengăresc.

— Dacă tot a venit vorba de asta, Lena mi-a spus că azi l-ai adus pe Dwayne acasă.

Rânjetul lui m-a făcut automat să îmi dau ochii peste cap. Era bine că Lena i-a spus asta şi nu altcineva.

— Nu l-am adus eu acasă, el m-a adus pe mine, pentru că maşina lui Alice s-a defectat din nou şi ploua cu găleata.

Simțeam deja că dădeam explicația asta de mai multe ori decât era nevoie.

— Nimic mai mult? a făcut un botic de căţel, iar eu nu puteam să cred că aveam o asemenea conversaţie.

— Ce ar putea fi mai mult? M-am împrietenit cu el prin intermediul lui Alice. Nu aveam habar că el a mai fost în casa noastră înainte.

— Nu? s-a mirat Dax. Eu am clătinat din cap.

— Îl ştiu de când mă ştiu pe mine, el s-a născut în perioada în care ne-au înfiat pe noi, iar tata şi tatăl lui au fost foarte apropiați.

Simțeam durerea strecurată în glasul lui. Am ridicat din umeri, neştiind cum să explic asta.

— Nu eram un copil foarte prietenos nici înainte de problemele cu inima, dacă îți amintești bine.

El a părut să îşi amintească exact asta, pentru că a aprobat înțelegător din cap.

— Da, erai o mică ciudățenie singuratică şi nu te jucai cu nimeni. De multe ori am vrut să te scot cu forța din camera aia a ta. Mi-a dat un pumn în braţ, în joacă. Deşi ar fi trebuit să mă simt jignită pentru că vorbea de acea perioadă întunecată, am zâmbit ca răspuns.

— Da, presupun că asta se întâmplă când știi ca mama ta s-a sinucis ca să scape de tine, am adăugat oftând. Dacă nu m-aș fi îmbolnăvit, probabil aș fi luat-o razna rău de tot și v-aș fi făcut viața un calvar.

Nu intenționasem să devin dramatică, dar nu exista un mod mai drăguț de a explica asta. Dax și-a trecut brațul pe după umerii mei, trăgându-mă mai aproape.

— Perioada aia s-a terminat demult. Nu ţi-am spus până acum, dar mă bucur că în sfârşit ne accepţi în preajma ta, mai ales pe mine. Niciodată nu am ştiut cum să mă apropii de tine, fără să te forţez să fim prieteni.

Şocul m-a făcut să îl privesc direct în ochi, aş fi preferat să rămână amuzant, dar acum era foarte serios.

— De ce conta aşa mult să te accept? am râs forţat, bulversată de schimbarea subiectului. Eşti popular, ai atâţia prieteni, radiezi de sănătate şi o ai pe Danica.

Dax şi-a dat ochii peste cap la enumerarea mea de calităţi.

— Nu are nicio legătură cu ce am spus eu. Oricum, deviem de la subiect. Sunt foarte supărat pentru că niciodată nu te-ai urcat în maşina mea, iar acum apari cu Dwayne acasă. Bosumflarea lui prefăcută era atât de amuzantă, încât nu am putut să mă abţin şi am început să râd.

— Ce pot să spun? Îmi plac maşinile mari! am ridicat amuzată din umeri, apoi am apucat să văd doar încruntătura lui Dax, am simţit brânciul brusc şi m-am trezit în apă.

***

— O să intru în belele! m-am răstit eu, punându-mi mâna în şold şi privindu-mă în oglindă, de parcă mă certam cu reflexia, dar nu era deloc aşa.

Râsul lui Dwayne mi-a zbârlit pielea prin difuzor, îl luam ca pe o traducere în genul: "Nici nu ai habar!".

— Eu am vrut să fiu drăguţ şi să te las să intri gratis, dar eram aproape sigur că nu o să vii.

Expresia mea din oglindă a devenit brusc şocată şi furioasă.

— Ce? Adică ai jucat la cacealma până acum?

El continua să râdă, iar eu am bătut din picior.

— Haide, Dakota, nu o lua personal.

Ba o luam al naibii de personal, mare noroc avea că nu era în faţa mea acum.

— Atunci de ce mi-ai spus cum să mă îmbrac?

— Visam şi eu cu ochii deschişi.

Până aici! Am strâns telefonul în pumn, iar tipa din oglindă a preluat expresia de scorpie dornică să provoace belele.

— Ei bine, *mesagerule*, ar trebui să ai grijă ce visezi. Ne vedem acolo!

Am închis fără să îi dau voie să mai spună ceva, apoi am scos un sunet victorios şi mi-am felicitat reflexia. I-am arătat eu lui.

Imediat telefonul mi-a zbârnâit în mână, făcându-mă să tresar. Îmi scrisese un mesaj:

"Să văd ce poţi!"

Am oftat şi mi-am înfipt mâna în păr. Dacă diavolul ar lua lecţii de provocare de la Dwayne, cred că am ajunge cu toţii în Iad. M-am privit iar în oglindă, aici unde ajunsesem acum câteva minute, încercând să mă conving că nu trebuia să mă duc la acea petrecere. Mai ales după o zi de leneveală. Purtam un trening vechi, părul meu arăta ca un cuib abandonat de păsări şi nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă îmbrac cum a spus Dwayne. Cel puţin asta credeam înainte, pentru că tocmai am făcut pe zmeul mai devreme.

Am mârâit de frustrare şi m-am aruncat pe pat. Alice a renunţat la mesajele drăguţe şi deja a trecut la ameninţări. Era vai de mine dacă nu veneam la petrecere, deşi eram sigură că va fi vai de mine dacă mă duceam.

Un ciocănit discret mi-a atras atenţia. M-am gândit repede ce să spun, dacă era iar Dax, aveam să îl arunc de la etajul trei. De noaptea trecută, glumele lui mă înnebuneau. Încă nu îmi venea să cred că am stat cu el la piscină până a răsărit

soarele şi, în cele din urmă, nu a reuşit să îşi mai ţină ochii deschişi. Iar şocant era că nici nu ştiam ce am vorbit, am avut doar un scurt moment de seriozitate, apoi au fost doar glumele lui şi încercările mele să scap de el, deşi aş fi minţit să spun că nu m-am distrat.

— Intră! am strigat în cele din urmă, când ciocănitul s-a repetat. Era prea delicat să fie Dax, probabil ar intra aici ca un buldozer. Uşa s-a deschis uşor, iar eu am ţâşnit şi m-am ridicat în şezut când am văzut capul mamei strecurându-se uşor.

— Mamă!

— Hei! a intrat tiptil în cameră, de parcă încerca să se ascundă de cineva, deşi era doar felul ei de a părea amuzantă.

— Te-ai întors.

— Cu cadouri!

Ca de obicei, cadourile au ajuns la mine înaintea ei. S-a postat în faţa mea, mi-a zâmbit strengăreşte şi a început să agite pungile ce păreau foarte scumpe şi goale, apoi mi le-a îndesat în faţă. Am început să râd şi le-am luat stângaci.

— Mersi. Cum a fost călătoria? Ea şi-a fluturat mâna când s-a aşezat lângă mine, de parcă asta nu avea nicio importanţă.

— Lasă asta! Vorbim despre petrecere acum! Ochii ei au sclipit într-un mod periculos, ai mei s-au mărit de şoc.

— Cum Dumnezeului ai aflat tu de asta?

Mi-a rânjit drăceşte.

— Am spionii mei.

Când am ridicat dintr-o sprânceană, ea a început să râdă.

— OK, noua ta prietenă, Alice, a rugat-o pe Lena să nu te lase să te baricadezi în casă, Lena mi-a spus mie şi aici sunt.

Pentru o secundă, am crezut că s-a întors acasă doar pentru asta, dar eram sigură că a fost doar o coincidenţă.

— Aşa că, spune-mi, ce Dumnezeu e cu tine aşa? mi-a prins tricoul cu două degete, apoi s-a agăţat de părul meu ciufulit. M-am făcut ghemotoc şi m-am strâmbat la ea.

— Nici măcar nu sunt sigură că vreau să mă duc. În plus, mai sunt două ore până începe petrecerea, am destul timp.

— Ba nu mai ai deloc. Ai atâtea de făcut! Cu ce te îmbraci? S-a ridicat şi a început să se agite, nici nu mă băga în seamă în legătură cu prima afirmaţie.

— Mamă! m-am plâns eu, luându-mă după ea. Analizându-mi dulapul, scoase tot felul de sunete dezaprobatoare.

— Unde sunt toate hainele pe care ţi le-am cumpărat?

— Mamă, încetează! Nu vreau să mă duc. S-a oprit brusc, apoi s-a întors spre mine, ceva mai

calmă. Într-un gest surprinzător, mi-a prins o şuviţă de păr şi mi-a dat-o după ureche.

— De ce? Am crezut că vrei să guşti cât mai mult din adolescenţă de acum încolo.

Am început să îmi muşc buzele, căutându-mi cuvintele.

— Da, dar... când am început să mă fâţâi pe loc, mi-am dat seama că nici eu nu ştiam de ce eschivam atât de mult în legătură cu petrecerea aia. Pur şi simplu nu îmi doream să mă duc, sau nu voiam să fiu acolo din cauza lui Dwayne? Sau el era singurul motiv pentru care mergeam?

Dumnezeule, creierul meu era complet defect.

— Am spus asta şi nu m-am răzgândit, doar că uneori e puţin înfiorător. Am trăit prea mult în bula mea de izolare. Chipul mamei s-a îmblânzit şi a continuat să se joace cu şuviţa mea de păr. Era cel mai matern gest al ei, probabil din ultimii ani.

— E alegerea ta, nu te lăsa influenţată de nimic. Dacă ai nevoie de ajutorul meu, ştii unde să mă găseşti. A zâmbit, apoi a ieşit din cameră, cheful ei de căutat prin haine părea că s-a evaporat la fel de brusc precum a apărut. Asta a fost întotdeauna cea mai groaznică problemă la ea; niciodată nu ştiai când se plictisea de tine. Am expirat deja epuizată, apoi m-am întors la oglindă.

Mi-am desfăcut părul din coadă şi l-am ciufulit, încercând parcă să citesc un mesaj secret în asta, să îmi dau seama ce să fac. Erau atâtea

motive să stau acasă în seara asta şi atâtea motive să mă duc la acea petrecere. Cum va decurge întâlnirea cu Dwayne, mai ales după ce s-a întâmplat cu Danica? Era teribil de greu să mă relaxez în preajma lui şi înainte de asta. Mă simțeam ca un arici ce încerca să doarmă pe un balon. Mai important decât asta, nu aveam idee ce era în mintea lui şi ce avea de gând să facă. Îi plăcea să se joace cu mine, urmărea ceva sau chiar a vorbit serios când a spus că vrea să fim prieteni? Ştiam că va fi greu să îmi fac prieteni, dar aveam impresia că l-am ales pe cel mai dificil din lume. Era ca şi cum învățam să înot direct pe fundul Pacificului. Abia îl cunoscusem pe Dwayne Teller şi deja mă înecam.

Am citit din nou mesajul lui. Spre deosebire de ale lui Alice, care se făceau foarte bine înţelese prin zecile de emoji expresive, al lui Dwayne era format din doar patru cuvinte simple, care erau în stare să transmită mesajul mult mai clar. A fost suficient să îmi imaginez zâmbetul lui în colţul gurii şi privirea pe care a avut-o când mi-a propus să *mă ajute la matematică.*

Fir-ar să fie! Nimeni nu avea să mă omoare, aşa că asta conta, cel puţin pe moment. Expresia din oglindă devenea iar hotărâtă, aşa că m-am agăţat de asta şi nu mi-am permis să mă mai învârt ca o lașă în jurul cozii. Am aruncat

telefonul pe pat, am scăpat de haine din mers şi am intrat în baie.

În viaţa mea nu am acordat mai mult de treizeci de minute pregătirii. Acum mi-a luat mai bine de patruzeci să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Mama avusese dreptate. Chiar dacă în garderoba mea normală nu se găsea nimic din ce a propus Dwayne, mama a investit mult în asta. Ea nu îmi cumpăra blugi şi tricouri, ci exact genul de ţinută ce mi-a fost ordonat să port în seara asta, aşa că nu mi-a fost deloc greu să găsesc o rochie neagră, dar, sfinte Dumnezeule, toate erau scurte, strâmte şi revoltător de sexy. Adăugând şi tocuri în compoziţie, deja intram în fibrilaţii înainte să ajung la petrecere.

M-am învârtit disperată prin cameră, probând toate perechile de bocanci, adidaşi, tenişi si balerini pe care le aveam, în disperarea de a scăpa de tocuri. Nu am avut succes cu nimic.

A fost nevoie să citesc de mai multe ori mesajul de la Dwayne ca să mă încurajez să merg mai departe de fiecare dată când găina din mine începea iar să dea înapoi.

Nu aveam nici cea mai mică experienţă cu machiajul, dar mama s-a asigurat şi în domeniul ăsta. Ba chiar le schimba periodic când expirau, chiar dacă nu le foloseam niciodată. Aş fi putut să îi cer ajutorul, dar simțeam nevoia să fac asta pe cont propriu, aşa am sfârşit urmărind un tutorial

scurt de machiaj ca să îmi formez o idee ce naibii urmează să fac. Nu m-am riscat cu tuşul sau altele mai periculoase, am reuşit să aplic fardul negru suficient de bine să nu par bătută, apoi mascara şi dermatograf. Cu rujul roşu am dat greş de trei ori, învăţând şi să înjur în intervalul ăsta, apoi m-am limitat la altul de culoarea pielii, ce nu mă transforma într-un clovn la cea mai mică trecere peste margine. Mi-am îndreptat părul, folosind în sfârşit placa simandicoasă de la mama, alt lucru pe care nu l-am făcut niciodată, iar după fiecare acţiune începeam să mă recunosc tot mai puţin. Fiind îndreptat, se lungise şi mai mult, deoarece natural avea o uşoară tendinţă de onduloare. Acum îmi atingea fundul şi arăta ca lava scurgându-se uşor dintr-un vulcan. M-a amuzat comparaţia şi surprinzător era că îmi plăcea.

Când am terminat şi m-am privit în oglindă, am început să râd. Simplul fapt că m-am machiat pentru prima dată şi îmi plăcea rezultatul era al naibii de amuzant pentru mine, iar mama a avut dreptate: două ore nu erau suficiente când trebuia să faci şi altceva în afară de a te îmbrăca în blugi şi un tricou. Norocul meu că tot ea m-a dus forţat la salon săptămâna trecută şi am scăpat de pensat şi epilat. Dacă puteam să suport ceara, reuşeam să suport şi o petrecere. Ar fi trebuit să fie floare la ureche.

Îmbrăcatul în ceva sexy era o altă corvoadă, era ca şi cum îmi trăgeam pe mine încă un strat de piele. Rochia neagră era chiar din piele, cu bretele subțiri pe umeri şi îngrijorător de decoltată, dar nu aveam tocmai un decolteu ce atrăgea atenţia. Nu aveam habar de ce alesesem rochia asta, eram foarte conştientă că mi se vedea aproape jumătate de cicatrice.

Sau ştiam!

Era timpul să încetez să mă mai ascund şi să mă accept în întregime, doar aşa aveam să fiu acceptată şi de ceilalţi.

Deşi era mare, nu era urâtă şi, chiar dacă mama aproape m-a convins să îmi fac operaţia care să o acopere, cred că aveam să renunţ. Cicatricea reprezenta cea mai importantă parte din mine.

Cizmele erau o altă durere de cap. Aş fi putut să aleg din mai multe opţiuni, dar dacă tot m-am decis să joc în liga mare, măcar să o fac cum trebuie. Doisprezece centimetri, piele neagră şi peste genunchi. Atât de mare era liga mea.

Nu aveam idee ce bijuterii să asortez cu ţinuta asta, aşa că m-am limitat la un ceas, colierul meu nelipsit şi inelul de la Dwayne, iar Alice mă suna deja de zece minute încontinuu. Nu aveam timp să vorbesc cu ea, aşa că i-am trimis un mesaj că eram gata, apoi m-am concentrat iar pe conturul de la ruj. Deja începeam să mă comport ca o fată. Nişte

tocuri şi deja o luasem razna. Mersul pe ele era însă altă distracţie.

M-am ţinut de balustradă aproape tot drumul până la parter, nu mi-am luat o geantă, aşa că m-am chinuit să îmi îndes telefonul în buzunarul minuscul al gecii de piele – pentru că nu aveam de gând să renunţ şi la asta – apoi m-am izbit de ceva mare, tare şi care a scos un sunet surprins.

Mi-am pierdut imediat stabilitatea şi m-am pregătit spiritual pentru căderea în fund, dar stânca de care mă izbisem m-a prins la timp. Abia după ce m-am redresat şi mi-am dat părul de pe ochi, mi-am dat seama că era Dax. În pantaloni de trening, desculţ, la bustul gol şi ciufulit... toate într-o analiză rapidă.

— Îmi pare rău... Dakota? s-a holbat brusc la mine, de parcă tocmai am venit dintr-o expediţie din Africa, ce a durat şase ani. I-am făcut semn cu mâna, ca şi cum l-aş saluta, de dragul şocului său.

— Dumnezeule, puteam să jur că eşti vreo prietenă a Danicăi. Ţi-am văzut picioarele înainte şi... nu şi-a terminat fraza, a rămas la analizarea mea din cap până în picioare, iar scena a devenit repede tragicomică. Am auzit un claxon venind de afară şi l-am recunoscut ca fiind de la maşina lui Alice.

— Trebuie să fug, ne vedem mai târziu. Am zâmbit şi am fugit spre uşă, cât am putut eu de repede pe tocurile alea. Când am deschis uşa şi

am privit în urma mea, Dax încă era în acelaşi loc, holbându-se la mine şi probabil încercând să îşi dea seama dacă eram adevărata Dakota sau o clonă malefică.

Am coborât scările, străduindu-mă din răsputeri să nu îmi rup picioarele. Nu aveam nicio problemă dacă asta se întâmpla la sfârşitul nopţii, dar tot ce voiam era să trec peste petrecerea asta cu toate membrele întregi, pentru că voiam să mă distrez. Alice şi Lucas au ieşit din maşină şi acum erau amândoi rezemaţi de portiere. Înfăţişarea lor m-a oprit pentru câteva secunde. Brusc, îmbrăcămintea mea nu mai părea atât de potrivită, am crezut asta până când am văzut mai de aproape expresia lui Lucas.

— Sfinte înger al senzualităţii! Fato, cine te-a posedat? Spune-mi repede pentru că vreau să mă ofer şi eu.

Am început să râd, apoi am făcut o piruetă, pentru că nu ştiam ce altceva să spun. Expresia lui Lucas făcea toţi banii, începeam să ador tot mai tare sarcasmul şi feminitatea lui. Pe un bărbat gay aveau alt farmec, mai ales pentru cineva aşa expresiv ca Lucas. Alice, în altă ordine idei, era şocată într-un mod mai pietrificat.

— Prea mult? am presupus, ridicând din umeri. M-am gândit că oricum nu aveam unde altundeva să le îmbrac, iar mama oricum se ambiţiona să mi le cumpere.

Alice a mai tăcut vreo două secunde, apoi a râs.

— Scuze, m-ai luat prin surprindere. Arăți trăsnet, chiar nu mă așteptam la asta. Odată ce și-a revenit din şoc, faţa ei a devenit la fel de obraznică ca a lui Lucas.

— Trăsnet e puţin spus. Iubito, dacă nu eram gay, ai fi avut probleme cu mine în noaptea asta. A venit lângă mine şi mi-a plesnit o palmă peste fund, care m-a făcut să ţâşnesc brusc, apoi am început să râd. Nu aveam idee de ce, dar gestul nu părea vulgar venind de la el. Dacă aş fi fost, totuşi, pe gustul său, unul dintre tocurile mele ar fi fost deja între picioarele lui.

— Ador machiajul, dar faţa asta poate mult mai mult. Trebuie să mă laşi să experimentez pe tine. S-a aplecat spre mine şi mi-a prins bărbia, analizându-mi machiajul din toate unghiurile, până i-am dat peste mână şi am scos limba la el.

— Totuși, ştii ceva despre petrecerea din seara asta? m-a întrebat Alice, eu am ridicat din nou din umeri.

— Ar trebui să știu ceva? Dwayne mi-a spus să mă îmbrac în negru. Nu spun că m-am grăbit să respect ordinul, dar îmi era teamă că nu o să mă mai lase să intru.

Alice şi Lucas s-au privit între ei, apoi şi-au rânjit drăceşte.

— Deci Dwayne e vinovat pentru ținuta asta!

— Nu, adică... nu în modul vostru pervers. Încetați! m-am repezit și i-am lovit pe amândoi în stomac.

— Cine suntem noi să trecem peste cuvântul lui Dwayne? a râs Lucas, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Haideți, luăm mașina mea.

— Asta voiam să aud, zeița mea păgână!

L-am privit pe Lucas cu o sprânceană ridicată în timp ce ne îndreptam spre garaj.

— Port și eu o dată o rochie neagră și tocuri și deja lumea mă crede fiica Diavolului?

Lucas a râs din nou, Alice a strâmbat din nas, de parcă își căuta cel mai bun răspuns.

— Fiica... nu. Dar cu siguranță amanta!

— OK, tocurile astea sunt suficient de chinuitoare și fără comentariile voastre. Că tot a venit vorba, aveți de gând să păreți porumbeii păcii în seara asta? am râs eu, dar apariția lor m-a șocat la fel de mult precum i-a șocat a mea pe ei. Amândoi erau îmbrăcați în alb din cap în picioare. Și nu era tocmai sexy, chiar dacă erau mai mult dezbrăcați, cel puțin Alice, cu pantaloni scurți și un maiou ce semăna mai mult cu un sutien. Avea și o geacă și bocanci. Lucas era aproape la fel, doar că pantalonii și maioul lui erau de lungime normală.

Amândoi au râs din nou, de parcă știau o glumă de care eu încă nu mă prindeam.

— Încercăm să părem inocenți. Cea mai nouă metodă de agățat!

Alice mi-a făcut cu ochiul înainte să urce la volanul Audi-ului.

Da, încă simțeam că nu mă prind de glumă.

— Nici vorbă, gagico, eu conduc. Lucas a prins-o de gaica pantalonilor și a tras-o înapoi, iar eu mi-am ocupat locul pe bancheta din spate până când ei au terminat jocul de piatră-hârtie-foarfece și s-au hotărât cine conduce.

Drumul spre petrecere a fost mai scurt decât m-am așteptat, dar cel puțin am scăpat de ciondăneala dintre Alice și Lucas. Alice era supărată că nu a condus, eu aveam propria dramă, pentru care nu eram deloc pregătită. Gândindu-mă mai bine, poate că nu procedasem corect ascultând ordinul lui Dwayne. Și ce dacă nu mă lăsa să intru? Cel puțin mi-aș fi păstrat demnitatea. Iar pe tocurile astea, demnitatea mea tocmai și-a dat demisia.

— Da, e cu noi. Da! Da, Dwayne! OK! Ne vedem înăuntru. Da!

Curioasă, m-am băgat între scaune și am privit-o pe Alice care tocmai închisese discuția telefonică.

— Uau, nici măcar eu nu spun atâția „da" într-o discuție cu tata. Și ăsta e cam singurul cuvânt pe care îl acceptă.

Alice a scos limba la mine.

— Mă are la mână. Nu mi-am găsit buletinul fals, nici tu nu ai unul, deci trebuie să fim cuminți dacă vrem la petrecere.

— Altfel tati nu ne dă voie? am glumit eu, iar ei m-au privit într-un mod diferit față de cel așteptat.

— Realizezi cum a sunat asta, nu? a râs Lucas. Tocmai ai spus „tati" referindu-te la Dwayne. Hm, îmi place. Bosumflată, l-am lovit peste umăr și m-am întors la locul meu.

— Amândoi sunteți niște perverși fără leac. Gluma mea a fost mult mai inocentă.

Din senin, amândoi au râs iar de mine.

— Crede-mă, scumpo, nu mai ai nicio șansă să fii inocentă îmbrăcată așa. „Tati" a avut grijă. Lucas s-a întors iar spre mine și mi-a făcut șmecherește cu ochiul. Am rămas bosumflată până când a oprit mașina, parcând în înghesuiala din fața unei clădiri enorme.

— Petrecerea e acolo sus, Alice mi-a atras atenția, indicând să mă uit în sus, și m-am uitat până mi s-a îndoit gâtul.

— Uau!

— Dap! Etajul douăzeci. Ești OK cu înălțimea, nu?

— Așa cred. Nu e pe acoperiș, nu?

Deveneam speriată și asta nu era bine. Nu vedeam nimic în afara luminilor puternice de neon.

— Nu, e în interior. Haide, o să fii bine. Alice m-a prins de mână şi m-a târât după ea. Mi-am tras mai bine geaca pe umeri şi m-am chinuit să nu mă împiedic în tocuri, asta în timp ce îmi ronţăiam buza, de stres.

Spre totalul meu şoc, amândoi s-au dezbrăcat. Lucas chiar şi de maiou, rămânând la bustul gol. În niciun caz nu avea muşchii masculini definiţi în modul specific bărbătesc, dar totuşi era surprinzător că arată foarte bine. Nu era slăbănog, ba chiar avea umeri laţi şi braţe puternice, iar înălţimea îl ajuta foarte mult. Era o combinaţie mortală între feminin şi masculin.

— Uşor, roşcatule, încă nu ai agăţat nimic. Am glumit eu cu el, şi-a pocnit degetele de parcă se pregătea pentru luptă, apoi a rânjit drăceşte la mine.

— Nu îţi dai aia jos? O să fie sufocant acolo. Alice a arătat spre geaca mea, dar nu eram pregătită să mă expun în întregime.

— Nu încă. Mi-am îndesat mâinile în buzunare, iar ei nu au mai insistat.

Cu fiecare secundă eram tot mai aproape de momentul decisiv, aşa că îmi simţeam tensiunea crescând periculos. Am făcut exerciţii de respiraţie cât am urcat cu un lift periculos de şubred, în care lumina pâlpâia de parcă un licurici nebun se juca în bec. Am urcat până la penultimul etaj, unde era beznă absolută.

— Trebuie să urcăm pe jos de aici şi să intrăm prin spate, Dwayne a trimis pe cineva să ne aştepte. Sus e deja coadă până la uşile liftului.

I-am urmat în tăcere, ascultând bass-ul tot mai asurzitor al muzicii ce se auzea parcă de peste tot şi era gata să dărâme clădirea.

Dwayne era în elementul lui.

Am urcat scările spre ultimul etaj, pe un întuneric cumplit. Alice lumina înainte cu lanterna telefonului, Lucas mă prinsese de braţ ca să mă ajute cu echilibrul fragil pe tocuri, iar eu mă agăţasem recunoscătoare de el. Aşa cum a spus Alice, în capătul holului ne aştepta un tip. Cu gluga pe cap şi mâinile în buzunarele hanoracului, era prea întuneric să văd mai mult. A aprins propria lanternă şi a luminat spre noi, Alice i-a specificat numele fiecăruia, iar lumina s-a oprit brusc pe mine.

— Credeam că glumeşte! a vorbit glasul gros din spatele luminii, iar eu am ştiut că se referea la mine. M-am tensionat, încă ţinându-mă de braţul lui Lucas. De unde mă cunoştea tipul ăsta?

— Dwayne nu glumeşte. A spus Alice, iar tipul a respirat parcă furios pe nări, apoi a deschis uşa din spatele lui. Nu am apucat să gândesc altceva, puterea muzicii m-a izbit ca suflul unui uragan, iar luminile colorate au acaparat totul. Lucas m-a tras după el şi m-am trezit brusc în mijlocul nebuniei.

Abia când am trecut pe lângă el, mi-am dat seama ce era ciudat la tipul de la uşă. Cu hanorac şi blugi, dar şi el tot alb din cap până în picioare... iar acum, în faţa petrecerii, am simţit că mi se înmoaie picioarele.

Lucas şi Alice s-au aşezat în faţa mea, cu figuri vinovate.

— Nu ne urî. Dwayne a plănuit chestia asta, habar nu avem ce are de gând, dar el a vrut ca tu să vii aici în negru.

Am înghiţit în sec, incapabilă să scot vreun cuvânt, privind în jurul meu.

Toţi, absolut toţi, erau îmbrăcaţi în alb.

Chiar dacă unii erau aproape dezbrăcaţi, aveau ţinute albe şi, cumva, toţi se integrau într-un tipar diferit de mine. Blugi scurţi, maiori deasupra buricului, tenişi sau bocanci. Nu vedeam o afurisită de pereche de tocuri.

— Tema petrecerii e *White Innocence*. De asta s-a uitat aşa la tine tipul de la uşă. Dacă nu ar fi cerut-o Dwayne, nu te-ar fi lăsat să intri. A spus Alice, cu mai mult regret în voce acum, probabil observând expresia mea.

Deşi nu l-am căutat, privirea mea s-a oprit pe Dwayne.

Şi-a ridicat capul şi şi-a tras căştile. Muzica a devenit brusc un zgomot îndepărtat în surdină, corpurile agitate din jur au intrat parcă în stand

by, iar laserele neon au creat o singură lumină, toată asupra lui.

Cel puţin eram în stare să îmi dau seama de un lucru: nu se aştepta să apar. În niciun caz aşa.

Nu am reuşit să mă abţin, lacrimile mi s-au strâns în colţurile ochilor, mai ales când am văzut hanoracul lui alb.

— A avut dreptate să mă privească aşa. Nu am ce căuta aici, acum e foarte clar.

Câteva priviri deja se întorseseră spre mine, studiindu-mi ţinuta. M-am simţit ca un diavol ce dădea buzna la petrecerea îngerilor, iar analogia asta era dureros de neadevărată.

De ce a făcut Dwayne asta? De ce m-a făcut să par atât de diferită?

Nu am rezistat pentru mai mult, m-am întors şi am ieşit pe unde intrasem, aproape dărâmându-l pe tipul de afară. Am auzit glasul prietenilor mei strigându-mă, dar nu m-am oprit. Încă nu eram sigură dacă trebuia să fiu supărată şi pe ei pentru asta. Era clar că nu au contribuit, dar au lăsat jocul murdar al lui Dwayne să se desfăşoare fără intervenţii.

— Dakota!

Nu m-am oprit, am coborât etajul, rugându-mă în gând să nu cad şi să mă împiedic tocmai acum. Am lovit butonul liftului de câteva ori, ignorând glasul ăla.

Când mi-a strigat numele din nou, mi-am dat seama că nu mi l-am imaginat.

Dwayne a apărut pe hol, iar eu mi-am strâns buzele, urlând în gând ca nenorocitul de lift să vină mai repede.

Dwayne a alergat spre mine, uşile s-au deschis în faţa mea, am intrat dintr-o suflare şi am lovit pentru parter, dar el a reuşit să îşi bage mâna între uşi în ultimul moment, apoi a blocat liftul.

M-am simţit imediat încolţită, mai ales când el a intrat peste mine în spaţiul strâmt. Becul din lift a început să pâlpâie ca un apucat, în ritmul inimii mele.

— Dakota, ce faci? întrebarea lui derutată m-a înfuriat brusc.

— Ce fac? Nu ştiu, tu să îmi spui! M-am oprit furioasă şi mi-am trecut mâna prin păr. Nu pot să cred că mi-ai făcut asta. Trebuia să îmi dau seama că urmăreşti ceva. Dacă ai vrut să demonstrezi cât de idioată pot să fiu, felicitări, ţi-a ieşit.

Mi-am muşcat buza ca să mă abţin, nu aveam de gând să plâng iar în faţa lui, nu în momentul acela. Cel puţin tocurile aveau un avantaj: îl puteam privi în ochi aproape de la acelaşi nivel, deşi încă mă întrecea cu jumătate de cap.

— Dakota...

— Lasă-mă să plec!

Am vrut să îl împing afară din lift, dar el s-a postat în faţa mea ca o stâncă şi a blocat uşa cu

bocancul, apoi, şi mai rău, m-a tras şi m-a lipit de panoul de butoane, astfel încât să mă ţină şi pe mine şi liftul, blocaţi.

Fără să spună altceva, s-a dezbrăcat de hanoracul alb şi l-a aruncat. Acum îmi dădeam seama cât de ciudat fusese să îl văd îmbrăcat aşa. A rămas într-un maiou negru şi mulat pe fiecare nenorocit de muşchi, tatuajele erau brutal de evidente, blugi şi bocanci tot negri, pe care nu îi văzusem în spatele mixerului. Asta mi se părea mult mai normal, pentru că asta îl definea, nu albul imaculat.

A ridicat un braţ şi l-a sprijinit deasupra capului meu, aplecându-se spre mine.

— Nu am urmărit să te fac să te simţi prost, Dakota. Mă cunoşti deja destul de bine să ştii că nu joc jocuri idioate. Am vrut să vii aici, îmbrăcată în negru şi sexy. Dar, aşa cum ţi-am spus, a fost doar o dorință de-a mea, nu credeam că o să mă asculţi.

Vorbea atât de aproape de mine şi cuvintele lui erau parcă ţesute cu vrăji, dar nu aveam să mă las ademenită din nou, încă eram furioasă.

— De ce? De ce ai vrut asta? Tema petrecerii e "inocență în alb" şi tu mă păcăleşti să apar ca amanta diavolului.

Furia mă ajuta să îl privesc direct în ochi, deşi puteam să jur că nu era deloc uşor. Cel mai

probabil, într-o bună zi, ochii lui aveau să îmi dea cu adevărat foc.

— Pentru că am vrut să fii deosebită. Diferită. Mi-am imaginat cum o să ieşi în evidenţă odată ce intri pe uşă şi exact aşa a fost. Nu ai idee cum ai arătat acolo, Dakota, îmbrăcată aşa, în mulţimea aia de ameţiţi în alb.

— Scuteşte-mă cu deosebirea asta. Am fost deosebită toată viaţa mea, mi-a ajuns. Ştii foarte bine că tot ce îmi doresc e să mă integrez.

— Nu o să îţi permit!

Replica lui acidă m-a făcut să îl privesc şocată. Felul în care lumina pâlpâia anemic, iar muzica ce încă se auzea la fel de puternic – deşi el era aici cu mine, arătând astfel – devenea de nesuportat deja.

— Ce?

— Nu o să te las să te amesteci cu mulţimea, doar de dragul de a te integra. Eşti diferită şi, mai important, în noaptea asta ai decis să fii diferită pentru mine. Încă nu ştiu cum să reacţionez la asta şi încerc serios să mă calmez, iar tu nu mă ajuţi.

— Încetează! L-am lovit în piept, furioasă pe zâmbetul lui brusc. Vorbesc serios, Dwayne! Nu încerca să mă vrăjeşti din nou cu replici cu dublu sens şi... mmm!

Protestul meu a fost oprit cu brutalitate. Nu mi-a dat şansa să mă apăr, iar primele care mi-au luat foc au fost buzele.

O bulă de energie mi-a explodat brusc în stomac. Toată căldura lui m-a învăluit brusc şi m-am topit în două secunde.

Nici măcar nu mai ştiam ce îmi dorisem să spun, cu ce voiam să îl ameninţ, pentru că buzele lui nu s-au mai oprit pe fruntea mea de data asta, ci direct peste buzele mele.

Protestul meu s-a oprit la fel de brusc, am împietrit şi ochii mi s-au mărit, deşi nu eram capabilă să mă mişc.

Dwayne nu a progresat totuşi, probabil pentru sănătatea inimii mele. Şi-a presat buzele de ale mele, m-a lipit mai tare de perete, dar apoi s-a retras uşor. A început să îmi licăre creierul la fel ca becul din lift.

— Vrei să fiu sincer cu tine? Să îți spun exact ce am în cap? Bine! Tot ce pot gândi acum este că vreau să porți negru pentru mine în noaptea asta sau... nimic. Ultima parte a fost şoptită pe buzele mele. Am simțit brusc nevoia să le umezesc cu limba, inconştient, iar privirea lui Dwayne s-a oprit asupra lor.

Când am înghițit în sec, el a ajuns cumva şi mai aproape.

— Nimic, adică… m-am oprit prostește, ca o fetiță încolțită.

— Exact. Şi, dacă te gândeşti că iar fac glume cu două sensuri, te înşeli. Vrei să îți detaliez exact

ce înseamnă acel „nimic” pentru mine, în momentul ăsta?

Cu picioarele tremurând, am clătinat din cap. O parte din mine își dorea cu disperare să audă, dar mai era una care mă avertiza că nu voi putea face față. Nu știam ce declanșase sinceritatea brutală a lui Dwayne în noaptea asta, dar mă făcuse deja praf și nu mai aveam energie de o explicație detaliată despre felul în care se gândea la mine, dezbrăcată. Până în acel moment, îmi dăduse mereu de înțeles că latura sexuală dintre noi îl interesa doar pentru glume.

— Întoarce-te cu mine la petrecere, Dakota!

Mi-am trecut limba peste buze şi m-am holbat la el. Dacă avea impresia că mai eram capabilă să spun ceva acum, nu era conştient încă de ce putea sa fie capabil.

Tot ce am reuşit a fost să clatin din cap, din nou, ca o păpuşă defectă.

Fără replică, m-a prins de mână şi m-a tras afară din lift. Odată eliberate, uşile s-au închis imediat şi liftul a coborât spre oricine îl chema cu disperare.

Mirosea a ars, dar nu îmi dădeam seama dacă venea de la liftul suprasolicitat sau de la creierul meu.

Am rămas în întuneric complet, dar încă îl simțeam teribil de aproape. M-a strâns de mână, iar celălalt braț l-a pus in jurul meu.

L-am simțit când s-a aplecat spre urechea mea. Vocea lui îmi electriza pielea.

— Te rog!

Șoapta diavolului nu a fost niciodată mai ispititoare.

Am expirat cu putere, încercând să recuperez măcar o fărâmă de calm, deși toată scena era prea mult ca să îi fac față.

— Dwayne, tu m-ai avertizat să nu îmi fac planuri pentru mai mult. Să rămânem prieteni. Nu știu dacă îți dai seama, dar asta nu se încadrează în tiparul tău.

Abia de am reușit să îmi duc fraza la capăt, dar aveam o scuză cu el ținându-mă așa, iar faptul că nu îl vedeam era parcă și mai rău, pentru că eram capabilă să îl simt în fiecare moleculă.

Mă strânse mai tare de mijloc, iar respirația lui încă era la urechea mea.

— Știu. Sunt foarte conștient că am spus asta. Cel puțin eram, până să apari în noaptea asta, aici, la petrecerea asta nenorocită și să îmi dai dracului tiparul.

9. GROTA DIAVOLULUI

M-am trezit înapoi la petrecerea asurzitoare.

Ar fi greșit să spun că m-am lăsat târâtă aici, pentru că nici nu am realizat când Dwayne m-a luat după el, prin întuneric și m-a adus înapoi. Muzica asurzitoare și luminile puternice m-au readus la viață, iar Lucas și Alice au fost imediat lângă noi.

— Slavă Domnului că ai convins-o să se întoarcă. Alice a expirat ușurată, apoi mi-a întins un pahar în față.

— Bea! mi-a comandat ea, iar eu m-am încruntat. Dwayne s-a aplecat spre urechea mea și nu eram sigură dacă a strigat sau a șoptit, dar a reușit să îmi electrizeze pielea din nou.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Rămâi în raza mea vizuală, te rog. M-am întors repede să îl privesc, el a zâmbit ca un nemernic și mi-a făcut cu ochiul. Începea să aibă maniere, să mă roage să fac anumite lucruri, iar asta era teribil pentru că era imposibil de ignorat, iar el știa foarte bine.

Deja eram învinsă, am aprobat din cap și am oftat. El a dispărut imediat și s-a întors la orice făcea acolo, iar eu am luat o gură din paharul de la

Alice ca să îmi limpezesc mințile. În niciun caz nu s-au limpezit, am început să tușesc.

— Ce Dumnezeu e asta? m-am strâmbat, observând abia acum că pe fundul paharului de sticlă era o mică lanternă neon ce făcea tot paharul să lumineze verde. Arăta toxic.

— Tequila! a ridicat din umeri și a luat o gură sănătoasă din paharul ei colorat în roșu. Lucas părea ceva mai serios, s-a întins spre mine și mi-a pus mâna pe braț.

— Ne urăști? a întrebat el, cu o expresie surprinzător de vinovată. Poate eram slabă, dar nu am gustat prea mult (deloc) din sentimentul unui prieten căruia să îi pese de mine. Iar Lucas și Alice, chiar dacă nu m-au ajutat în situația asta, nu mi-au făcut nici rău, pur și simplu s-au lăsat convinși de Dwayne.

Am oftat din nou.

— Nu, nu vă urăsc. Încep să îl cunosc tot mai mult pe Dwayne și îmi dau seama că nu ai nicio șansă împotriva lui.

Amândoi au respirat ușurați.

— Slavă Domnului! Îmi era teamă că o să fim prinși în vreun război între voi și deja începusem să mă gândesc să schimb școala. Alice a expirat ușurată, dar eu am început să râd. S-a întins să mă îmbrățișeze, iar Lucas s-a alăturat și el, cuprinzându-ne pe amândouă și scoțând un sunet ca de cățeluș fericit.

— Dar sincer, cum te-a convins să te întorci? a întrebat el, iar buzele mele au avut o reacție foarte stranie la asta. Automat, i-am simțit gustul, chiar și peste cel de tequila.

Din instinct, l-am privit. Făcuse rost de alt hanorac și avea gluga trasă atât de mult, încât nu îi mai vedeam fața. Hanoracul era negru și fără mâneci. Să le spun că m-a sărutat ca să îmi anestezieze mintea și să îl urmez înapoi ca o somnambulă? Sau că a recunoscut, deloc subtil, că se gândea la mine dezbrăcată?

— Mi-a promis că face un remix după melodia mea preferată!

De data asta, până și creierul și gura mea au cooperat. Alice și Lucas s-au strâmbat, parcă dezamăgiţi.

— Asta e tot?

— Mhm!

Pe dracu'!

— Ugh, eu îmi imaginam ceva mai...

Alice a lăsat fraza neterminată, ridicând din umeri, cu o privire perversă. Am luat altă gură de tequila. Brusc, era mult mai bună.

— Nup. Nimic mai...

— Ei, mă bucur că te-ai întors. Și nu te îngrijora din cauza negrului, afurisitul a avut o idee genială. Arăți demențial! Lucas mi-a făcut cu ochiul și și-a ciocnit paharul de al meu. Am râs,

pentru că începeam să accept ideea, deși încă mă simțeam ca oaia neagră din turmă. Rău de tot.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, doamnelor, mă duc să îmi caut ceva de gustat. Ne-a rânjit malefic şi am ştiut imediat că nu se referea la mâncare. Lucas s-a pierdut în mulțime, iar eu am rămas cu Alice.

— Doar spune-mi dacă te simți inconfortabil şi îl dăm dracu' pe Dwayne. Îți găsesc eu ceva alb de îmbrăcat pe aici. Am început să râd, dar am clătinat din cap.

— Sunt OK!

Alice şi-a plescăit limba, apoi s-a întors să îl privească pe Dwayne.

— Ce o fi oare în capul lui? A părut să mediteze când a pus întrebarea asta, ceea ce o făcea a naibii de amuzantă. Eu am luat repede altă gura de alcool. Aflasem cu lux de amănunte ce era în capul lui, însă nu credeam că Alice era pregătită să audă.

— Nu cred că vrem să aflăm. Ca să îi iau mintea de la subiect, până când nu începea să sape mai adânc, am împins-o în mulțimea de dansatori.

— Mi-ai promis distracție, așa că nu mă mai ţine pe margine. Ea a rânjit spre mine, m-a prins de mână şi m-a tras în nebunie.

I-am simțit privirea urmărindu-mă.

Nu ştiam cum, în toată sala luminoasă, el era în întuneric. Nu îi vedeam nimic din trăsăturile

feței, dar știam sigur că se uita după mine, era ca și cum privirea lui și pielea mea aveau reacție chimică. L-am analizat pentru câteva secunde, amintindu-mi cum Alice mi-a spus că el nu dansa. Avusese dreptate. Așa cum arăta în acel moment, Dwayne era atât de asemănător cu un demon ascuns în întuneric, încât mi-a zbârlit pielea și i-am simțit din nou gustul sărutului pe buze.

Nu aveam idee ce a făcut, cum se numea chestia asta, dar bass-ul a lovit atât de puternic, încât m-a făcut să tresar.

Am comparat asta cu mârâitul unui bărbat excitat şi era clar că tequila începea să îşi facă de cap în mintea meu. Am luat doar trei guri și deja mă simțeam amețită. Toleranţă zero.

Alice s-a oprit în mijlocul ringului și m-a întors spre ea. Mi-a zâmbit şi şi-a mişcat degetele în semn să îi dau drumul, iar ea a început imediat să se mişte, mai mult să se agite. Muzica nu era tocmai un stil anume, era ritmată şi alertă, iar singurul fel în care puteai dansa era să te agiți din toate încheieturile, de parcă erai un copil drogat și fericit.

Nu era deloc stilul lui Dwayne și mă surprindea că reușea să mixeze așa ceva. Mulțimea se potrivea temei petrecerii, toţi în alb și unii chiar colorați cu fosfor, astfel că străluceau în lumina neon.

Melodia mixată acum era "Power" a lui Justin Bieber și, chiar dacă nu era nimeni aici sub optsprezece ani – în mod legal – toată lumea se distra de minune. Am început să râd privind-o pe Alice agitându-se ca o apucată. Dwayne profita la maximum de melodie și îi ținea în priză ca pe niște sportivi pe steroizi.

— Haide, dansează cu mine. Alice m-a prins de mâini și a început să mă agite ca să mă pună în mișcare. M-a forțat să mai iau o gură de alcool ca să prind curaj, dar am refuzat. Mi-a ajuns.

De dragul ei am început să dansez, deși în niciun caz în ritmul muzicii. Încă mă simțeam ciudat îmbrăcată așa, ieșeam atât de tare în evidență încât devenea repede jenant, așa că am decis să îmi fixez privirea pe vinovat.

Era sus, pe un fel de platformă, deasupra noastră, iar acolo era singurul loc în care nu ajungeau laserele. De fapt, acum observam că de la el plecau și se revărsau asupra noastră.

Următoarea melodie a fost "Everything Black" de Unlike Pluto și am început să râd, nereușind să mă abțin, pentru că știam ce făcea afurisitul. L-am privit, nu am văzut nimic din chipul lui, însă parcă îl simțeam rânjind.

Alice s-a mai chinuit cu mine încă două melodii, însă eu am fost prima care a renunțat.

— Abandonează-mă, Alice, du-te și caută un tip. O să mă simt vinovată dacă stai lângă mine toată noaptea.

Ea s-a oprit și a făcut un bot de cățel.

— Așa de rău ți se pare?

Am clătinat din cap, în spirit de glumă.

— Trebuie să mai beau din asta ca să intru în atmosferă, i-am arătat spre pahar, ea a râs.

— Nu sunt sigură dacă e bine să te las singură. Dacă te agață vreun tip, ceva îmi spune sigur că Dwayne o să îl omoare mai întâi pe el, apoi pe mine.

Am început să râd, deși foarte forțat. Era o aiureală, dar ceva îmi spunea și mie același lucru.

— Tequila îți spune asta și îți garantez că îi place să bată câmpii. Am prins-o de umeri și am împins-o în mulțime.

— Să nu mergi prea departe. A strigat la mine, de parcă aș avea unde să mă duc.

Era al naibii de ciudat să stau nemișcată într-o mulțime de oamenii care dansau precum apucații, mai ales îmbrăcată așa, parcă făceam parte dintr-un univers paralel.

Cu greu mi-am făcut loc la bar, unde am schimbat Tequila cu un pahar de Cola, apoi m-am retras pe margine cât de departe am putut, cel puțin așa nu mai era chiar atât de evident că eram la petrecere ca să mă distrez. M-am rezemat de perete și mi-am lăsat mintea să se întoarcă înapoi

la scena din lift, deşi încă nu eram pregătită să analizez asta aşa cum trebuia. Nu eram sigură dacă Dwayne mă mai vedea de aici, ceea ce, deocamdată, era bine.

— Nu tocmai albul inocenței, huh?

Am întors imediat capul spre un băiat ce a apărut lângă mine parcă de nicăieri. Zâmbetul lui nu părea critic, ceea ce m-a ajutat să mă relaxez.

— Mai degrabă negrul păcatului. M-am gândit că nu avea rost să mint, falsificându-mi personalitatea, doar ca să pot intra la o petrecere. Deşi băteam câmpii şi era clar că mințeam, pe el a părut să îl amuze.

— Eu sunt Aaron. A întins mâna spre mine.

— Dakota.

După ce am dat mâna cu el, am început să îl privesc mai atent.

— Pari...

— Cunoscut? m-a completat el, cu alt zâmbet ce acum observam că venea la pachet şi cu gropiță. Am aprobat din cap.

— Te iert pentru că nu m-ai remarcat, deşi recunosc că mă afectează. Expresia lui m-a făcut să râd.

— Ești la Waldorf?

— Chiar în an cu tine. Și avem vreo patru cursuri împreună.

— Îmi pare rău, Aaron, trebuie să reţin multe chipuri şi nume într-un timp foarte scurt. Nu au fost tocmai patru ani pentru mine.

Intrând în subiectul ăsta, începeam să devin sobră, iar Aaron a remarcat repede asta.

— Hei, glumeam doar. Şi având în vedere că i-au atras atenţia lui Dwayne Teller, nici nu mă mir că e atât de greu să observi şi restul muritorilor. Deşi încerca să glumească, ideea nu era una potrivită, dar m-am forţat să zâmbesc.

Am deschis gura să spun ceva, dar bass-ul a început să lovească puternic. Şi nu o dată, s-a repetat de câteva ori, asemenea unor bubuituri de tun, astfel încât era imposibil să te faci auzit chiar dacă urlai în gura mare. M-am abţinut să îmi pun palmele pe urechi.

Era clar că cineva încerca să îmi atragă atenţia.

Se părea că mă vedea foarte bine aici.

Basul s-a oprit abia când m-am uitat spre el.

Cu un deget, Dwayne mi-a făcut semn să vin la el, într-un fel era bine că nu îi desluşeam expresia feţei.

— Sunt în probleme? Aaron s-a aplecat să îmi şoptească, simţeam că nu era aşa amuzat precum încerca să pară.

— Scuză-mă, Aaron. I-am zâmbit şi am plecat, asta până când previziunea lui Alice nu se adeverea. Dacă melodia ce bubuia acum

reprezenta furia lui Dwayne, nu voiam victime colaterale.

Cu ajutorul coatelor, am reușit să ajung la platforma lui. A venit să mă ajute să urc întinzându-mi mâna.

Când am ajuns în fața lui, furia i s-a schimbat în zâmbetul șmecher obișnuit.

— Ai ieșit la agățat, Dakota?

Felul în care a spus-o și mai ales cum a zâmbit m-a călcat pe coadă.

— Da, iar tu m-ai întrerupt!

L-am înfruntat, ridicându-mi bărbia.

— Mmm... a fost tot ce a spus, apoi s-a aplecat spre mine să îmi dea o șuviță de păr după ureche.

Încă zâmbea, dar ochii îi erau mijiți, iar eu traduceam asta ca și cum ar spune "Nu te juca cu mine, o să te arzi rău de tot!"

Am înghițit în sec.

— Vino, vreau să îți arăt ceva.

M-a prins de mână şi m-a tras după el.

— Who! a fost prima mea reacţie, apoi am început să râd. Literalmente nu aveam idee la ce să mă uit, ar fi putut să îmi spună că era bordul unei navete spaţiale şi l-aș fi crezut. A râs uşor şi m-a prins de şolduri, întorcându-mă astfel încât să stau în fața sistemului de mixaj. Sau panou? Dumnezeu ştia cum se numea chestia asta, eu vedeam multe butoane, ecrane şi rotiţe. Cam atât.

— Nu vreau să te plictisesc cu partea tehnică, îţi arăt doar magia. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am ridicat din sprânceană.

— Îţi place muzica asta?

Mi-am mascat zâmbetul, muşcându-mi buza. El îmi înţelese amuzamentul.

— Mă gândeam eu, a zâmbit şi mi-a întins căştile lui mari. Le-am privit cu precauţie, mă bucuram că m-a luat de la flirtul ăla jalnic, dar nu voiam să mă joc de-a DJ-ul şi să stric ceva. Sau mai rău, să mai cad în vreun joc de-al lui Dwayne. Din nou, mi-a înţeles gândurile şi a apărut un rânjet cu nenorocitul ăla de colţ al gurii. S-a postat în spatele meu şi mi-a prins şoldurile când am vrut să mă mut lângă el. M-a ţinut pe loc, apoi mi-a pus căştile pe urechi. Abia am auzit melodia la început, bubuiturile din încăpere erau mult mai puternice, apoi Dwayne a învârtit o rotiţă şi magia a crescut treptat, până când m-a acaparat cu totul.

Am suspinat brusc şi, nu ştiam de ce, dar mi-am aşezat mâna peste a lui, pe şoldul meu. Următorul instinct a fost să închid ochii, ceea ce am şi făcut, apoi am lăsat melodia afrodiziacă să mă drogheze. Ştiuse exact ce să aleagă pentru starea mea, începeam să cred că mă cunoştea mai bine decât îmi dădeam eu seama.

Căştile puternice au acaparat totul, în jurul meu vedeam oameni agitându-se pe o melodie energică şi veselă, dar eu ascultam acordurile

ameţitoare dintr-un mixaj perfect al melodiei "Need You", de Joy. Deşi, nu eram în stare să îmi dau seama dacă versurile mi se potriveau mie sau lui Dwayne.

Am realizat că deschisesem ochii abia când a început să se întunece. Dwayne părea să se joace şi cu luminile. Totul a rămas doar în strălucirea de neon, dar în colţul nostru întunericul a acaparat totul. Dwayne mi-a tras gluga peste cap, apoi m-a îndesat efectiv în braţele lui. Căldura lui pulsa în spatele meu şi peste tot pe unde mă atingea. Când am întors capul spre el, am văzut că şi el avea căşti pe dedesubtul glugii, eram sigură că asculta aceeaşi melodie.

Mi-a arătat spre mai multe ecrane şi spre laptopul lui. Nu am înţeles mare lucru, dar părea să îmi propună să le punem şi lor muzica pe care o ascultam noi. Am aprobat din cap şi am prins curaj să mă uit prin playlist. Am ales "Love" de la Daughter, doar pentru că voiam să scap de mesajele subtile din melodii şi să mă las pur şi simplu îmbătată de muzică. Dwayne mi-a rânjit, surprins de alegerea mea, dar eram sigură că îi plăcea.

Am lăsat versurile să curgă, apoi am început să ne jucăm pe instrumental. Eu habar nu aveam ce făceam, dar am început să învăţ ghidată de degetele lui şi am înţeles magia despre care vorbea. Felul în care toată mulţimea se mişca

după muzica pe care o cream noi, fiecare bass şi accelerare a tonului, erau cu toţii precum marionetele, iar Dwayne era păpuşarul. Erau controlaţi de el. Nimeni nu era conştient de asta până când nu ajungea aici, să țină sforile păpuşarului.

M-a lăsat să mă joc, apoi a programat un ton repetitiv ce mi-a făcut inima să bubuie şi m-a tras în braţele lui. Nu făcea nimic, nu făceam nimic, eram cu spatele lipit de pieptul lui, iar mâinile sale erau strânse în jurul mijlocului meu. Mi-a făcut semn spre geacă, dar nu am înţeles ce voia până când a prins-o şi mi-a tras-o de pe umeri. Presupun că asta a fost cu gluga.

Am abandonat-o fără să protestez, oricum mă topeam de cald. Mi-am tras părul peste umărul stâng şi mi-am făcut puţin vânt cu palmele. Când m-am întors spre el, nu am văzut aproape nimic în întuneric, dar l-am simțit nemişcat şi am avut straniul sentiment că eram privită cu atenţie.

Următoarea melodie nu mai era tocmai pe stilul nostru, dar alcoolul începea să îşi facă efectul. Nu mă îmbătasem, nu urma să fac vreo prostie, dar mă simțeam în sfârşit mai bine. Sau era din cauza lui Dwayne...

Nu conta, am început să mă mişc fără să îmi dau seama, pe "Dj Turn It Up" de la Yellow Claw, iar lui Dwayne părea să îi placă iniţiativa mea, pentru că a mixat nenorocita de melodie până

când am avut impresia că o să iau foc odată cu aparaturile lui.

Mi-a prins şoldurile şi m-a îndemnat să mă mişc puţin mai încet, dar asta doar ca să rămân lipită de el. În ultimul minut melodia şi-a schimbat brusc ritmul... Oh, Doamne, şi eu eram o marionetă. Una dintre mâinile lui mixa, cealaltă mă înnebunea pe mine, jucându-se în jurul şoldurilor şi coapselor mele, dar era suficient să mă arunce în aer.

Voiam să îl sărut chiar acum!

Gândul ăsta nebun şi brusc mi-a adus aminte că asta s-a mai întâmplat o dată. Aproape că uitasem de lift. Am înghiţit în sec şi am revenit la starea de sevraj, pentru că nu era momentul să mă gândesc la acel sărut şi de ce s-a întâmplat. Sau, pur şi simplu, nu voiam să ştiu că a făcut-o doar ca să îmi astupe gura şi să mă aducă înapoi la petrecere.

Nu, nu aveam să mă gândesc la asta! Eram acolo, cu el, mă simţeam bine şi el părea să fie la fel de bine dispus, deci cui îi păsa de un mic sărut? Era timpul să nu mai iau în serios toate lucrurile mărunte şi să încep să trăiesc ca o adolescentă.

M-am întors în braţele sale şi m-am agăţat de gâtul lui.

Ca răspuns, am primit un rânjet de toată frumuseţea.

— Haide, doar nu vorbeşti serios?! s-a plâns Alice, bătând din picior ca un copil. Era deja beată bine, însă eu am reuşit să rămân lucidă, deocamdată.

— Mi-am terminat treaba pe noaptea asta. Sunt plătit doar până la ora unu. Dwayne i-a făcut cu ochiul, ajutând trei tipi să îi care aparaturile. Un alt DJ se instalase deja şi îi luase locul, menţinând atmosfera. Se părea că Dwayne nu îşi dorise deloc să vină la petrecerea asta, dar organizatorul îl convinsese, cu o sumă grasă, să vină măcar la început. Pricepeam deja că numele lui era ca un bol cu miere pentru muşte, când venea vorba de petrecăreţi.

— Atunci măcar rămâi cu noi, s-a milogit ea, Lucas nu e de găsit.

Dwayne a privit mulţimea în timp ce se îmbrăca cu geaca de piele. Expresia lui spunea tot, aproape că m-a făcut să râd. Alice înţelesese fără să i se explice şi acum era mârâită.

— Mă rog, cum vrei! Hai, Dakota, să dansăm. M-a prins de mână şi m-a tras după ea, apoi cealaltă mână a fost capturată şi m-am trezit brusc aproape ruptă în două. Am gâfâit şi am tras de Alice înapoi, pentru că de partea cealaltă nu aveam şanse să trag.

— Dakota merge cu mine. A vorbit "partea cealaltă" şi m-a tras de lângă Alice. S-a întors spre noi şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Deci de asta ai vrut tu să se îmbrace aşa! Ca să o iei de aici când pleci? şi-a mijit ochii la el, iar Dwayne i-a rânjit, eu miroseam ceva aici ce creierul ei ameţit părea să nu simtă.

— Nu are nicio importan...

— Alice, du-te şi distrează-te mai departe. Nu o las singură aici şi tu încă eşti suficient de lucidă să ştii asta. Seriozitatea bruscă a tonului lui m-a făcut curioasă, şi pe Alice, din felul în care îşi mijea ochii mai departe. A vrut să spună ceva, apoi s-a răzgândit şi a ridicat un deget spre noi.

— În mod normal, nu ai scăpa aşa uşor, dar presimt că pui la cale ceva bun, aşa că te las să pleci, de data asta. Agita iar degetul prin faţa lui, apoi s-a repezit la mine şi m-a luat în braţe.

— Distrează-te şi nu îl lăsa să îţi intre sub rochie prea repede. Dă-i puţin chin! Când s-a tras înapoi, mi-a făcut cu ochiul, apoi a dispărut în mulţime. Am rămas cu gura căscată în urma ei, Dwayne se uita la mine, apoi în urma lui Alice.

— Ce ţi-a spus?

Oh, da, de parcă o să îţi spun!

— Că îmi stă bine în negru. Mergem?

După afurisita lui de privire, îmi dădeam seama că nu îl păcălisem, dar nu a mai insistat, m-a prins de mână şi m-a tras după el. Urechile au

început să îmi ţiuie când am ieşit de la petrecere, dar încă nu mă simțeam deloc obosită, ba din contră, ceea ce era straniu.

— Are dreptate, deşi sunt sigur că nu asta ţi-a spus, eu aş formula în alt fel.

— Huh? m-am întors spre el, nu eram în stare să fiu atentă la ce spunea şi la locul în care eram, ne-am întors la nenorocitul de lift. Dwayne a apăsat pe buton şi apoi m-a privit.

— Eşti sexy în negru.

Nici nu am îndrăznit să am vreo reacţie, mi-era teamă ce aş putea să fac, pur şi simplu m-am întors şi m-am holbat la uşile liftului şi am şoptit:

— Mersi.

El a râs scurt.

— Ţi se pare aşa de şocant să auzi asta? Te-ai văzut în oglindă în seara asta, Dakota?

— Nu e şocant şi da, m-am văzut în oglindă.

— Începi să răspunzi mecanic, faci asta când ai foarte multe de spus şi te abţii.

M-am întors brusc spre el şi m-am încruntat, apoi am intrat în lift, bocănind pe tocuri, când uşile s-au deschis.

— Mă ştii de o săptămână, ia-o mai uşor cu psihologia asta, băiatule.

A început să râdă când a intrat după mine şi nu îmi venea să cred că i-am spus "băiatule".

— Spune-mi că nu e adevărat ce am zis.

— Nu e adevărat. Ditamai petrecerea şi nu s-a sinchisit nimeni să repare nenorocitul ăsta de bec? Am început să îmi fâțâi piciorul, încruntându-mă la becul ce iar licărea ca într-un film de groază, deşi eu nu mă simțeam deloc ca într-unul.

Dwayne a tăcut brusc, ceea ce era surprinzător. Am rămas unul lângă altul până când uşile s-au deschis. Am răsuflat uşurată şi am vrut să ies, dar nu am apucat să fac niciun pas înainte să fiu iar prinsă de mână şi smulsă înapoi. Înainte să îmi dau seama, Dwayne a lovit în panou şi uşile s-au închis din nou, iar eu am ajuns lipită de peretele liftului şi cu el lipit de mine.

— Ce Dumez...

— Spune-mi că nu te gândeşti la ce s-a întâmplat?

— Poftim? La ce să mă gândesc?

— La sărut!

Am înghiţit în sec, apoi am tras cu ochiul la panou, observând deloc fericită că urcam la etajul nouă.

— Dwayne, ce tot faci? Liftul ăsta e o cutie şubredă de...

— La dracu', Dakota! a izbit cu pumnul lângă capul meu, apoi mi-a cuprins ceafa şi m-a tras mai aproape de el. L-am simţit cu totul asupra mea, respiraţia lui mi s-a izbit de față şi piciorul i-a intrat între ale mele. Mi-am dorit să mă topesc chiar acolo, definitiv.

— Răspunde la întrebarea mea şi încetează să mai ocoleşti subiectul.

M-am enervat brusc şi l-am lovit în piept, dar nu tare încât să îl mişc, a fost mai mult un "naibii să te ia".

— Acum ai impresia că toată lumea mea se învârteşte în jurul acelui sărut? Crezi că nu m-am prins ce a fost? Ai vrut să mă târăşti înapoi la petrecerea aia, aşa că m-ai sărutat să îmi astupi gura. Doar nu crezi că sunt una dintre fetele alea naive care încep să viseze după un mic sărut?!

Mi-am îngustat ochii la el. Adevărul era că nu îi puteam descrie foarte bine expresia, părea un mixaj între amuzament, furie şi dezamăgire. Iar partea rea era că atunci când aveam să ajung acasă, mai mult ca sigur aveam să devin una dintre acele fete naive.

— Deci nu a însemnat mare lucru, nu?

Am ridicat din umeri, ştiind că mă jucam cu focul.

Liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis.

— Dakota?

Mi-am ridicat bărbia, aşteptând ce are de spus. S-a aplecat spre mine până când am crezut că o să mă sărute din nou, dar s-a oprit la un nenorocit de milimetru şi a şoptit:

— Atunci sărută-mă şi demonstrează-mi că nu a însemnat nimic.

Mi s-au înmuiat picioarele, liftul a luat foc şi tot aerul s-a scurs afară, dar m-am săturat să fiu marionetă. Cel puţin pe seara asta. Cu ultimul strop de luciditate rămas, am lovit butonul pentru parter şi m-am întins înapoi să îi şoptesc pe buze:

— Dwayne, din păcate pentru tine, eu sărut doar atunci când înseamnă ceva. I-am făcut cu ochiul şi m-am întors astfel încât să nu mai stăm lipiţi unul de altul.

A fost iar linişte pentru încă vreo patru etaje, apoi l-am observat rânjind.

— Acum ce mai e? m-am încruntat la el. Continua să rânjească în timp ce uşile s-au deschis din nou şi el îmi prinse baza spatelui să mă conducă afară.

— Nimic, mă gândeam doar că rezistenţa şi inteligenţa ta nu îţi sunt de ajutor în situaţia asta.

Eu am continuat să mă încrunt, simţindu-mă în pericol.

— Adică?

Am ajuns lângă maşina lui şi mi-a deschis portiera.

— Adică nu fac decât să mă atragă şi mai mult spre tine, mi-a şoptit la ureche, apoi mi-a dat părul după ureche.

— Şi acum, superba mea parteneră în negru, ai chef de o petrecere adevărată?

Maşina a oprit în faţa unei clădiri cu două etaje, ce părea abandonată şi gata să se prăbuşească. Dacă nu aş fi simţit trepidaţiile venind parcă din centul pământului, aş fi crezut că Dwayne avea alte planuri pentru noaptea asta, dar era clar că m-a adus la o petrecere. Una ce sigur nu mai avea albul inocenţei ca şi *dress code*.

Mi-am frecat braţele într-un gest de calmare. Încă simţeam alcoolul zbârnâindu-mi în creier şi, chiar dacă nu era suficient să mă îmbete, mi-a schimbat totuşi dispoziţia. Altfel cum se explica entuziasmul meu de a fi aici, cu Dwayne?

El şi-a desfăcut fermoarul gecii şi apoi s-a întors spre mine. Odată stinse luminile de pe bord, nu mai vedeam nimic, doar umbre vagi venind de la neonul slab, la câţiva metri în faţă. El continua să se agite, iar atunci când mi-am dat seama că se dezbrăca de geacă, ceva mi s-a electrizat brusc pe piele. Am început să mă foiesc pe scaun, apoi vreun neuron ameţit a decis că era timpul să mă dezbrac şi eu. Mi-am dat geaca jos, mai mult de cald, dar nu voiam să mă gândesc cum arăta scena asta de fapt, cu noi doi începând să ne dezbrăcăm într-o maşină, pe întuneric.

— Să continuu sau să mă opresc la geacă?

Bineînţeles! Nici nu mă aşteptam ca doar eu să îmi dau seama de comicul situaţiei. Deşi eram sigură că nu era comică pentru Dwayne.

— Taci din gură! am bolborosit eu, străduindu-mă să îmi trag rochia peste coapse cât mai mult. El a râs uşor.

— OK, mă descurc foarte bine şi cu pantalonii pe mine, deşi nu e la fel de confortabil.

Nu m-am putut abţine şi m-am întins să îl lovesc în braţ. Nu îmi venea să cred că din nou făcea aluzii sexuale cu mine, deşi nu mai erau deloc aluzii acum. Trebuia să îmi amintesc că era acelaşi băiat care m-a sărutat acum câteva ore, iar gândul ăsta singur era suficient să îmi anihileze toată raţiunea rămasă. El a râs cu mai multă poftă, apoi a aprins o lumină în plafon. Slavă Domnului!

— Dacă ai şi cea mai mică reţinere, spune-mi şi plecăm. Nu vreau să te forţez să vii cu mine.

S-a întins spre mine şi m-a privit intens, fără perversitate amuzantă de data asta, ceea ce făcea situaţia mult mai complicată. M-am auzit înghiţit uşor în sec.

— O să fie aşa de rău?

— Nu, pentru că eu voi fi tot timpul lângă tine. Dar să spunem doar că sunt alt gen de oameni şi va trebui să îmi promiţi că nu pleci o secundă de lângă mine.

— Genul ce nu se încadrează la inocenţă în alb, nu?

A zâmbit în colţul gurii, suficient să mă facă praf.

— Cam aşa ceva.

Mi-am muşcat buza, continuând să îl privesc. În cele din urmă, m-am dat bătută şi am oftat.

— OK, atunci să nu mai pierdem timpul. Mi-am forţat un zâmbet, deşi începeam să mă sperii tot mai rău, iar interesant era faptul că ce mă speria cel mai tare era acel "Voi fi tot timpul lângă tine". Mi-a zâmbit înapoi şi a deschis portiera. Eu am sărit din maşină, străduindu-mă să îmi menţin echilibrul. Eram într-o altă zonă pustie, dar de data asta părea genul de loc în care se petreceau afacerile ilegale interzise. M-am zbârlit din nou şi mi-am frecat braţele, dorindu-mi să îmi fi păstrat geaca. Dwayne a venit lângă mine şi, fără alte cuvinte, m-a prins de mână şi m-a tras spre clădire. Pe jos era pământ, nici urmă de asfalt, în jur erau tufişuri crescute anapoda şi începeam serios să mă gândesc dacă aveam suficientă încredere în Dwayne să vin cu el într-un asemenea loc. Am ajuns în faţa unei uşi metalice, în care Dwayne a bătut cu putere, făcându-mă să tresar. M-am lipit de el cât am reuşit, fără să par disperată. El m-a strâns uşor şi calm de mână.

În dreptul ochilor lui s-a deschis o uşiţă cât palma mea, în spatele căreia au răsărit o pereche de ochi în întuneric.

Nu s-a schimbat niciun cuvânt, se părea că a fost suficientă figura lui Dwayne pentru ca uşa să se descuie.

— Nu mă aşteptam să te mai văd pe aici, Teller. Ne-a întâmpinat ditamai namila de om, în faţa căruia şi Dwayne părea mic. M-a prins de mână şi m-a tras după el, asigurându-se că rămâneam bine lipită de el.

— Ce? Nu mai sunt bine venit? s-a auzit glasul de lângă mine când uşa s-a închis şi a rămas mult prea întuneric pentru starea mea de bine. Mai vedeam doar umbre şi auzeam bubuitul asurzitor al muzicii.

— O vedetă ca tine? Întotdeauna vei fi!

Nu l-am văzut, dar eram destul de sigură că uriaşul a rânjit.

— Nu sunt aici pentru aşa ceva şi ar fi bine ca nimeni să nu mă abordeze în legătură cu asta. Nu am putut să nu sesizez furia vibrantă din glasul lui, m-a prins mai tare de mână şi m-a tras după el pe holul întunecat. Am presupus că era un loc în care obişnuia să fie DJ, dar oare de ce a renunţat?

L-am urmat în tăcere, până când am început să coborâm într-un fel de parcare subterană. Vibraţiile deveneau tot mai puternice, iar muzica nu mai era aceeaşi ca la petrecerea anterioară. Pe melodia ce se auzea acum îmi puteam imagina pe cineva injectându-şi droguri în venă, nu dansând în alb şi desenat cu fosfor. M-am zbârlit, iar Dwayne mi-a remarcat tensiunea, dar nu a spus nimic şi m-a strâns mai tare de mână.

— Eşti bine? l-am auzit şoptind. Doar am aprobat din cap şi mi-am ridicat umerii, de parcă astfel prindeam curaj. *Nu o să te omoare nimeni, adu-ţi aminte!* M-am îmbărbătat singură atunci când am cotit pe mai multe holuri şi, în cele din urmă, am ajuns în faţa unei perdele uriaşe din nailon tăiat în fâşii subţiri. Luminile puternice şi siluetele se profilau printre ele precum fantomele dintr-un film de groază şi oricât am încercat să mă abţin, tot mi s-a zbârlit pielea.

Mi-am imaginat nailonul ăla murdărit de sânge.

Nu mi-am permis să analizez înainte să intru, altfel exista riscul să mă întorc şi să o iau la fugă. Dwayne mi-a făcut loc, dând deoparte nailonul.

Impactul a fost zdrobitor!

Sălbăticia petrecerii m-a izbit până în măduva oaselor, iar inima mea a început să bată mai repede, parcă să ţină ritmul cu ce se petrecea în jur. Eram destul de sigură că dacă ar fi continuat să bată normal m-aş fi prăbuşit.

Prima petrecere fusese parcă un preludiu pentru aceasta. O sală plină de tineri care dansează şi flirtează. Pe când aici, era cu totul alt nivel. Pe măsură ce analizam detaliile şi asimilam informaţiile, începeau să îmi tremure picioarele, dar am primit stimulentul de care aveam nevoie atunci când două palme s-au aşezat pe şoldurile

mele şi o respiraţie cunoscută mi s-a imprimat pe gât.

— Prea mult? a şoptit, sau aşa credeam, eram destul de sigură că a strigat ca să îl pot auzi. A durat câteva secunde, apoi am început să râd.

— La ce te referi, mai exact? La mulţimea sălbatică, la tipele aproape dezbrăcate care dansează deasupra noastră sau la ringul de box?

Dwayne a râs şi m-a împins înainte. Ne-am contopit imediat cu mulţimea. De data asta nu mă mai simţeam ca o intrusă, aproape toţi erau în negru şi vestimentaţia unora dintre fete mă făcea să par foarte îmbrăcată. Dwayne a atras atenţia precum un far în întuneric, toţi au început să îl salute şi să îl tragă în îmbrăţişări rapide, reacţia fetelor nici nu mă deranjam să o observ, eram foarte ocupată să nu mă pierd de el în vâltoarea de oameni şi să analizez sălbăticia din jur.

În afară de scena propriu-zisă pentru dans, erau patru platforme suspendate în colţurile încăperii enorme. La vreo trei metri deasupra, erau dansatoare la bară care, deocamdată, încă aveau lenjeria intimă pe ele. În mijloc era un ring de box ca o cuşcă, iar partea asta chiar mă înspăimânta. Slavă Domnului că nu se lupta nimeni. Mai exista o scenă în faţă, unde acum era doar DJ-ul şi încă două dansatoare la fel de bine îmbrăcate. Peste tot erau răspândite canapele, mese de sticlă şi chelneriţe a căror vestimentaţie

era formată din bandă adezivă. M-am holbat când una a trecut pe lângă noi şi ne-a oferit zâmbăreaţă câte un pahar cu Dumnezeu ştia ce. Era genul de bandă pe care o folosea poliţia să izoleze zona unei crime. Galbenă şi cu scris negru, înfăşurată de la gât până la glezne, dar insistând doar pe zonele intime. Tocuri ameţitor de înalte şi machiaj excesiv. Mi-a făcut cu ochiul după ce mi-a dat paharul şi şi-a trecut degetul peste al lui Dwayne înainte să i-l dea. După felul în care se uita la el, îmi dădeam seama că nu era prima dată când îl vedea, dar el a ignorat-o intenţionat, aşa că s-a depărtat imediat.

Eu am privit iar în jur, gândindu-mă unde Dumnezeu am ajuns. Era un paradox cu exteriorul, chiar şi cu holul şi cu acea perdea ridicolă de nailon. Chiar dacă decorul era foarte bine studiat, astfel încât să semene cu o peşteră a păcatelor, după o analiză amănunţită se observau investiţiile serioase, cel puţin în mobilier şi sticlele scumpe ce se plimbau de colo-colo. Pereţii erau plini de graffiti, dar nu mâzgăliturі aiurea. Erau foarte reuşite şi toate reprezentau distracţia interzisă, traficul de droguri, crime, bărbaţi periculoşi sau femei fatale. Părea o întreagă poveste.

Pe unul dintre pereţi exista un singur desen: Un şarpe uriaş si negru, încolăcit în jurul literelor

G şi D, iar mai jos scria Grota Diavolului. Sugestiv nume.

— Ştiu că e puţin copleşitor la început, dar o să te obişnuieşti. M-am întors spre el, privindu-l cum ştergea gura paharului cu marginea maioului iar gestul ăsta m-a încântat ridicol de tare. Am făcut şi eu la fel, folosindu-mă tot de maioul lui, chiar dacă acea chelneriţă în bandă nu se atinsese de paharul meu. Gestul meu l-a făcut pe Dwayne să chicotească. Am băut, apoi m-am strâmbat imediat. Clar alcool, habar nu aveam ce, dar mai tare decât ce mi-a dat Alice la cealaltă petrecere şi mult mai acid. M-am abţinut să comentez de faptul că Dwayne bea.

— E un club în care ai lucrat? am întrebat, apropiindu-mă de el. Eram singurii în picioare care nu dansam şi deveneа ciudat.

— Da, mi-a răspuns simplu, privind în jur cu acea frustrare pe care am învăţat să o recunosc, frustrarea ce nu voia să dea detalii. Mi-am trecut limba peste buze şi am mai luat o gură din băutura spirtoasă.

— Asta e o noapte lejeră, oamenii vin să bea şi să danseze, deci nu îţi face griji. Nu te-aş fi adus dacă erau lupte sau tipe mai dezbrăcate decât ar trebui. Probabil observase privirile pe care le tot aruncam dansatoarelor. M-am roşit imediat, dar slavă Domnului că erau prea multe lumini colorate ca să observe.

— Nu vreau să văd cum arată o noapte aglomerată.

— Nu o să vezi.

S-a apropiat de mine şi m-a prins de baza spatelui, trăgându-mă mai aproape de el.

— Ai încredere în mine, Dakota?

Când mi-am ridicat privirea spre el, mi s-au înmuiat picioarele. Dwayne mi-a luat paharul şi l-a pus alături de al lui, pe tava unei chelneriţe care a trecut pe lângă noi. M-a prins mai strâns şi s-a aplecat spre mine, împingându-mă spre mulţimea de dansatori.

— Nu ştiu.

Am răspuns cu sinceritate, pentru că trebuia să fiu sinceră cu el şi mai ales cu mine. Privindu-l acum, în locul acesta, şi amintindu-mi tot ce am trăit cu el, habar nu aveam ce să cred.

Putea să îmi fie cel mai feroce protector sau cel mai aprig duşman.

Zâmbetul lui aproape ca un rânjet îmi demonstra asta în timp ce m-a împins, obligându-mă să merg cu spatele, până am ajuns pe ringul de dans. Agitaţia din jur mi-a făcut creierul să bâzâie şi mai tare, mai ales atunci când Dwayne mi-a prins şoldurile, ghidându-le să se mişte. A ridicat o mână şi l-a privit pe DJ, făcând un semn pe care probabil doar ei îl înţelegeau, iar mixajul sălbatic s-a schimbă brusc. Nu am recunoscut melodia, dar ritmul, versurile şi vibraţiile pe care le transmitea

erau ca o otravă. M-am simţit drogată şi complet pierdută atunci când Dwayne m-a privit, apoi și-a lins uşor buza de jos, stârnindu-mă să mă mişc după sunet.

— Te încântă faptul că mă înspăimânţi uneori, nu?

Râjetul lui a fost un răspuns clar şi s-a aplecat spre urechea mea.

— E plăcerea mea vinovată. Deşi e greşit să spun că mă încântă, mai degrabă mă excită.

Am făcut ochii mari, norocul meu că era aplecat şi nu putea să îi vadă. Oh, pe toţi sfinţi... care nu aveau ce căuta aici, deci îi pomeneam degeaba.

El nu se mişca aproape deloc, totuşi nu arătam ridicol, sau cel puțin așa credeam, pentru că nici eu nu mă mişcam de capul meu, ci mai mult ghidată de el.

— Spune-mi ce vrei de la mine în noaptea asta, Dakota. A vorbit iar la urechea mea şi m-am agăţat de gâtul lui fără să vreau, dar abia acum observam că a început să mă lase pe spate.

Am înghiţit în sec.

— La ce te referi?

— Vrei să ne distrăm pur şi simplu sau să... *ne distrăm*?

Erau aceleaşi cuvinte, dar felul în care fusese rostit ultimul nu avea nicio legătură cu primul. A început să îmi clocotească sângele, iar când

Dwayne s-a tras înapoi şi m-a privit cu ochii precum două pumnale în flăcări, a început un remix nebunesc pe "Talking body". Fusese declicul final, sângele mi-a luat foc şi mi-am strâns degetele în părul lui.

— Deci? Să fiu cuminte sau sălbatic?

A întrebat el din nou, cu o sclipire diavolească, pentru că deja ghicise răspunsul în gestul meu.

— Sălbatic. Am reuşit doar să şoptesc cuvântul, nici eu nu m-am auzit, dar Dwayne îl citise pe buzele mele şi îi fusese de ajuns. De parcă era programat de mintea lui, bass-ul a lovit în acelaşi timp în care el s-a năpustit asupra mea.

Un braţ puternic mi-a strâns mijlocul, iar palma lui mi-a cuprins ceafa şi mi-a dat capul pe spate. I-am simţit respiraţia fierbinte pe gât, buzele, apoi dinţii. Am icnit şi m-am prins mai bine de el, în acelaşi timp în care mişcările mele au pornit de la sine, fără ghidarea lui.

A urcat pe maxilarul meu, iar când şi-a lipit fruntea de a mea, eram sigură că o să mă sărute, însă părea să aibă chef să se joace cu mine. Şi îmi plăcea asta. Am prins curaj şi am început să îl stârnesc cu aceleaşi gesturi, strângându-i părul în pumn şi lipindu-mă de trupul lui, astfel încât să îmi simtă fiecare mişcare. Corpul meu a preluat iniţiativa, unduindu-se după ritmul muzicii într-un mod de care nu mă credeam capabilă. Obişnuita

Dakota era îndesată tot mai tare într-un colţ întunecat şi o nouă Dakota, total diferită, sălbatică şi curajoasă îşi făcea loc spre suprafaţă. Ştiam că era doar efectul alcoolului şi al lui Dwayne, dar în momentul ăla mă bucuram de ambele.

Palmele lui au început un joc periculos pe pielea mea. Repede, apoi încet. Cu forţă, apoi tandru. Masând, apoi strângând dureros. Şoldurile şi spatele meu îi fuseseră pradă, însă am trecut la alt nivel atunci când mi-a cuprins fundul şi m-a tras spre el. Începuse şi el să se mişte cu mine şi de-abia acum îmi dădeam seama că îmi plimbam mâinile pe braţele şi pe umerii lui, îi simţeam cicatricele, iar el mă lăsa.

— Nu o face! a rostit brusc şi aproape furios la urechea mea. Nu te concentra pe ele, altfel mă pierzi pe mine şi momentul ăsta.

Era o ameninţare în toată regula, deşi îi simţeam disperarea mai puternică decât orice. Degetele mele probabil se opriseră din instinct şi inspectaseră forma unei cicatrici, iar el simţise imediat. Dwayne nu voia să fie analizat, voia să fie atins şi devorat. Asta îmi spunea privirea lui. Abia acum reuşeam să îmi dau seama cât de tare avea nevoie să se piardă cu totul, să nu se mai gândească la nimic şi cât de greu era să o facă chiar şi în cele mai înnebunitoare momente, pentru că trecutul lui era peste tot, imprimat prea adânc.

Mi-am înfipţi unghiile în pielea lui, nepăsându-mi dacă am nimerit vreo cicatrice. El nici nu a scâncit.

— Dacă nu îmi dai voie să îţi ating muşchii, o să avem o problemă.

M-am ridicat şi am vorbit foarte aproape de buzele lui, apoi mi-am scos unghiile şi am început să îl mângâi, dar nu am mai zăbovit pe detalii, m-am concentrat doar pe atingere, pentru că doar asta mă interesa.

Ochii lui s-au îngustat ameninţător, dar am reuşit să îl trag înapoi la mine.

— Eşti atât de bună la asta, încât uneori mă scoţi din minți. Reuşeşti să mă păcăleşti înainte să am timp să mă enervez.

Am râs cu neruşinare.

— Cineva trebuie să te pună la punct pentru că îndrăzneşti să arăţi şi să te comporţi aşa. Sunt destul de sigură că toate fetele de aici ar fi de acord cu mine.

Dwayne a privit răutăcios în jurul lui, dar nu ca să observe ceva, ci ca să mă sâcâie pe mine.

— Deja mă pui suficient la punct, domnişoară Welron. Îţi ajunge.

Înainte să apuc eu să îi dau o replică inteligentă, mi-a prins spatele şi m-a aplecat atât de mult, încât am ţipat, apoi am început să râd.

Am continuat să dansăm, stârnindu-ne unul pe altul, până când nu a mai avut rost să ne ascundem

excitaţia. Cu toate astea, Dwayne nu m-a sărutat şi nici eu nu am făcut-o. Amândoi ne provocam până la limita insuportabilului, astfel încât cel mai slab să cedeze. Rezistam, dar recunosc că nu îmi era uşor şi singurul lucru ce mă oprea să nu îi zdrobesc buzele cu ale mele era gândul că poate lui îi plăcea jocul ăsta mai mult decât un sărut banal pe ringul de dans. Tachinarea asta era ceea ce ne menţinea pe amândoi în flăcări şi niciunul nu voia încă să explodeze.

Am dansat cu el până când propriul meu corp meu nu a mai avut secrete pentru el, până când, deşi îmbrăcată, i-am simţit atingerile până în adâncul fiinţei mele, iar buzele şi dinţii lui au lăsat marcaje pe gâtul meu, aşa cum unghiile mele au lăsat pe al lui.

Ne-am oprit gâfâind şi am hotărât să luăm o pauză. M-am aruncat pe o canapea şi m-am repezit însetată la băutura pe care mi-a adus-o, dând-o pe gât dintr-o înghiţitură. Aproape că am ţipat din cauza arsurii, iar Dwayne a râs de mine.

— Alcool, din nou? încerci să distrugi toată inocența din mine în noaptea asta?

— De ce? Îmi iese? s-a aşezat lângă mine şi mi-a rânjit drăceşte, iar eu mi-am mijit ochii la el.

— Îţi place inocenţa mea.

El continua să rânjească.

— O ador, dar asta nu înseamnă că nu vreau să o fac praf uneori. Cum ar fi, în noaptea asta. A

răspuns nonşalant, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— O să ajung direct în Iad. Ştii, cred că diavolul are tatuată faţa ta pe piele exact cum o ai tu pe a lui. Sunt sigură că eşti idolul lui pe lumea asta.

A izbucnit în râs, cât pe-aci să se înece.

— Oh, haide, chiar aşa de rău sunt? Tot timpul am fost atent şi cuminte cu tine. Bine, nu intră în discuţie ultimele ore.

Mi-am pus braţele la sân, ţâfnoasă.

— M-ai păcălit să îţi spun că sunt virgină folosindu-te de exerciţiile de matematică. Asta nu e răutate, e măiestrie demonică.

Continua să râdă isteric, dându-şi capul pe spate, iar eu a trebuit să îmi strâng pumnii ca să rămân la locul meu şi să nu îmi înfig dinţii în gâtul lui chiar acum. Drace, băutura îmi dădea apucături vampireşti.

Când s-a potolit, m-a tras mai aproape de el.

— Mai uşor cu informaţia asta, scumpo. Nu am chef să omor vreun tip care te aude şi ar vrea să îţi rezolve ecuaţiile.

Am ridicat din umeri.

— Ar cam trebui să las pe cineva să mi le rezolve, nu? Am şaptesprezece ani şi primul meu sărut tocmai s-a întâmplat acum două ore, într-un lift stricat, venind de la un tip care astfel m-a păcălit să mă întorc cu el la petrecere.

Mi-am mijit ochii, iar el a devenit brusc serios, chiar şocat. Aveam impresia că mâine voi regreta sinceritatea asta, dar acum nu mă deranja, ba chiar mă amuza. Oare de asta beau oamenii tot timpul? Şi ce era cu senzaţia asta stupidă de a râde non-stop? Abia mă abţineam să nu izbucnesc în râs uitându-mă la mutra şocată a lui Dwayne.

— Ăla a fost primul tău sărut?

Am dat din cap, fără pic de respect de sine.

Dwayne a clipit năucit, fără să îşi găsească vorbele, iar eu nu am mai rezistat şi am izbucnit în râs.

— Ar trebui să îţi vezi faţa.

El s-a încruntat la mine.

— Minţi, nu-i aşa?

Când am reuşit să mă potolesc, am clătinat din cap.

— Nu, spun adevărul, doar că expresia ta e prea amuzantă. Parcă ţi-am spus că urmează să te lovească trenul mâine.

Eu am continuat să râd ca o tembelă, Dwayne m-a prins de ceafă şi m-a tras spre el, dar cu blândeţe de data asta. Blânzi erau şi ochii lui, iar eu aproape că l-am privit cruciş.

— Dakota, asta e serios. De ce nu mi-ai spus?

— Ce? Că nu m-a mai sărutat nimeni înainte? am pufăit ca un copil. La ce te aşteptai? Toată viaţa am zăcut în pat.

Pe mine încă mă amuza situaţia, dar el era serios. A vorbit după prea mult timp.

— Îmi pare rău, trebuia să îmi dau seama. Ţi-am oferit un prim sărut jalnic.

Oh, fir-ar să fie, avea vreun obiect hipnotic în ochi, sau ce Dumnezeu se întâmpla de reuşea să mă ameţească aşa? Mi-am muşcat buza, încercând să ţin pasul cu intensitatea lor.

— Dar te înşeli într-o privinţă. Nu te-am sărutat ca să te păcălesc şi să te duc la petrecere. Sunt sigur că dacă aş fi gândit logic atunci, aş fi crezut că asta o să te enerveze şi mai mult. Mi-am pierdut capul. Am vrut să te sărut, Dakota.

L-am privit şi am înghiţit în sec. Agitaţia din jur s-a estompat brusc şi m-am concentrat doar asupra lui.

— Atunci de ce nu o faci din nou?

Fir-ar ea de beţie cu lipsa ei de filtru verbal.

Dwayne s-a uitat în ochii mei cu aceeaşi profunzime devastatoare.

— Pentru că mi-am dat seama că o să vreau mai mult. O să te vreau în întregime şi asta o să te distrugă.

Am clipit ameţită, nu ţineam pasul cu seriozitatea bruscă.

— Nu regret că ai fost tu.

— Nu regreţi acum, dar o să regreţi mai târziu. Mi-a prins bărbia şi m-a forţat să îl privesc cu atenţie.

— Dakota, nu îţi permite să te ataşezi de mine. Distrează-te cu mine, foloseşte-mă dacă asta te face să te simţi bine, cere-mi orice vrei şi o să îţi ofer, dar jură-mi că nu o să îţi implici inima în asta.

Am înghiţit atât de tare în sec, încât m-a durut gâtul. A trebuit să mă gândesc puţin să îmi dau seama ce îmi spunea cu adevărat.

— Deci dacă îţi cer acum să te culci cu mine, o s-o faci?

El a zâmbit tandru.

— Nu, acum nu, pentru că eşti beată şi nu eşti prea conştientă ce spui sau ce faci. Iar eu nu am niciun drept să intru în patul tău, trează sau beată.

Mi-am scuturat capul, răvăşită.

— Dwayne, încă sunt suficient de lucidă să înţeleg ce se întâmplă. Îmi interzici să te iubesc, doar pentru că tu nu eşti capabil să iubeşti.

M-am înfuriat doar pentru o secundă, apoi seriozitatea din expresia lui m-a speriat. Nu a avut nicio secundă intenţia să mă contrazică, nici măcar o zvâcnire de regret.

— Da, Dakota. Nu poţi să mă iubeşti, pentru că atunci când o să cedez propriei nebunii şi o să dispar, aşa cum se întâmplă mereu, nu vreau să rămâi sfâşiată în urma mea. Dacă începi să simţi ceva, alungă-mă. E pentru binele tău. Nu-ţi pune în cap să încerci să mă vindeci, tu ai o inimă nouă şi perfect funcţională. A mea e moartă din

momentul în care mi-au rămas cicatricele astea pe piele.

L-am privit şi am clipit ca să îmi abţin lacrimile. Am tot auzit că nişte simple cuvinte te puteau face bucăţi, dar nu credeam că e posibil.

Până acum.

10. UN LICURICI ÎN NEGURA NESFÂRȘITĂ

Până în acel moment, nu am înţeles cum oamenii puteau fi complet distruşi pe interior şi, în acelaşi timp, îşi păstrau zâmbetul pe faţă.

Asta se întâmpla cu mine, simțeam cum totul se sfărâma bucăţică cu bucăţică, greutatea se ducea undeva în fundul sufletului meu şi îl umplea cu amărăciune, dar eram capabilă să zâmbesc în continuare fără să mă străduiesc prea tare, când îl priveam pe Dwayne.

Asta simțeau oamenii atunci când ştiau că urmează să moară şi acceptă asta? Aşa se traducea „acceptarea propriului sfârşit"? Pentru că dacă era aşa, era naşpa rău de tot.

Pentru câteva momente m-am reîntors în camera mea, cu un an în urmă, cu o inimă bolnavă în piept şi cu viitorul distrus. Doar că de data asta inima mea nu avea vreo boală incurabilă, ci o boală sentimentală, ceea ce, stupid sau nu, durea chiar şi mai tare. Subtil, mi-am aşezat mâna pe piept să îmi dau seama dacă bătăile s-au amplificat ori s-au diminuat, dacă într-adevăr eram pe moarte sau doar dramatizam.

Dwayne şi-a agitat mâna prin faţa mea, iar eu am tresărit.

— Eşti în regulă?

Oh, părea îngrijorat. Grozav.

Nu prea, nemernicule. Tocmai mi-am dat seama că mă transform într-o epavă din cauza ta.

Am vrut să îi strig în faţă, apoi mi-am dat seama că băutura putea fi de vină pentru starea asta şi mai bine îmi ţineam gura închisă înainte să spun ceva ce cu siguranţă aveam să regret mai târziu.

Mi-am folosit mâna pe post de evantai şi am clătinat din cap.

— Nu prea! Cred că am băut prea mult, mă simt ameţită. Merg puţin până la toaletă. M-am ridicat înainte ca el să apuce să schiţeze ceva şi m-am pus în mişcare înainte să îmi dea indicaţiile spre toaletă. Cred că l-am auzit spunând ceva în urma mea, dar nu eram sigură şi nu m-am întors să verific, a fost uşor să mă pierd în mulţimea de oameni. Am agăţat de braţ o chelneriţă acoperită cu bandă adezivă şi i-am mimat „toaletă" pe buze. Ea mi-a făcut semn spre dreapta noastră, aşa că acolo m-am îndreptat, sau clătinat, pentru că se părea că m-am cam ameţit bine de tot.

Spre marele meu şoc, nu a fost nevoie să stau la o coadă kilometrică ca să pot intra. În baie erau doar două fete, care după ce şi-au verificat machiajul, au plecat, iar eu am rămas singură cu mine şi cu gândurile mele, în sfârşit în linişte.

Am respirat adânc şi m-am privit în oglinda imensă. Acum mă recunoşteam şi mai puţin faţă de momentul în care am plecat de acasă. Acum aveam ochii roşii de la atâta fum de ţigară şi Dumnezeu mai ştia ce şi chiar începeam să urăsc senzaţia de beţie.

Mi-am clătinat capul şi m-am încruntat la reflexia din oglindă.

— Nu o să cedezi! Ai trecut prin prea multe, ca să te transformi într-un gunoi, la picioarele unui băiat. M-am certat singură, arătând cu degetul în oglindă.

— Da, e sexy, şi ce? Stai în banca ta şi ţine-ţi afurisita de inimă nouă în lesă, pare să o ia razna după primul sărut. La dracu'! Să îmi amintesc de sărut într-un asemenea moment, nu a fusese o idee bună, toate gândurile mi s-au amestecat în cap şi motivaţia mea s-a dus naibii. M-am trezit atingându-mi buzele şi dorindu-mi să fiu din nou în nenorocitul ăla de lift defect, cu el alături de mine.

— La dracu'!

Două înjurături la rând. Uau! Felicitări, Dakota! Mi-am prins mâinile în păr şi am început să mă fâţâi prin baie.

— Nu te vrea, deci bagă-ţi minţile în cap. Nu te face de râs! Nu ai cum să îl iubeşti, nu aşa de repede, nici măcar nu îl cunoşti cu adevărat. E doar atracţie fizică. Atât! Va trece!

În momentul ăsta, nu îmi dădeam seama dacă vorbeam cu mine însămi sau altcineva îmi spunea lucrurile astea, se simțea de parcă inima mea o făcea. Orice ar fi fost, era de ajutor.

Am pornit apa şi mi-am umplut palmele, în impulsul de a mi-o arunca pe faţă, dar m-am oprit la timp. Mama lui de machiaj! Am înjurat iar printre dinţi şi mi-am tamponat puţin fruntea cu palma umedă.

Am ieşit din baie înainte ca Dwayne să înceapă să îşi facă griji şi să mă caute peste tot. Chiar mă surprindea că mi-a dat atâta spaţiu, dar după ce mi-a spus mai devreme, probabil îmi oferea timp să mă obişnuiesc cu ideea şi să îmi scot din cap visul că voi deveni iubita lui. L-am observat în acelaşi loc, pe canapea, pierdut în gânduri şi uitându-se în gol la paharul din mâna sa. Hm, se părea că nu eram singura răvăşită de sinceritatea lui.

Înainte să mă îndrept spre el, ceva mi-a atras atenţia în dreapta mea. Cu coada ochiului am văzut o coamă blondă, foarte cunoscută, ataşată de un corp la fel de cunoscut. Atunci când s-a întors şi am putut să îi văd profilul, aproape că am tresărit pe loc.

Danica era aici. Se certa cu cineva, dar tipul era cu spatele la mine. În următoarea secundă, a prins-o brutal de braţ şi a tras-o după el pe un hol, în spatele unei perdele de nailon, alta decât cea pe

care venisem noi. Nu am stat deloc pe gânduri, picioarele mele s-au pus în funcţiune singure şi m-am trezit urmându-i. Din nou, nu făceam un lucru bun, dar poate aşa aflam ce era cu întâmplările bizare din viaţa Danicăi şi puteam să îmi iau asta de pe cap.

Cu grijă, am ridicat perdeaua, dar ei nu se vedeau. Holul era gol şi, în spatele acestei perdele, totul părea un blur ireal. Holul era parţial întunecat, luminat doar de câteva becuri anemice instalate în tavan la mari distanţe.

Cu fiecare pas pe care îl făceam, devenea tot mai frig, dar nu ăsta era motivul pentru care îmi tremurau picioarele. Zgomotul muzicii rămânea îndepărtat în fundal, iar eu îmi auzeam tocurile pe podeaua de beton, dar nu şi pe Danica şi acel tip. M-am ridicat pe vârfuri şi am încercat să fac cât mai puţin zgomot, până am ajuns la o cotitură şi m-am oprit brusc atunci când am auzit glasul Danicăi. Am rămas în spatele zidului şi am încercat să ascult fără să fiu văzută.

— E imposibil, de ce nu înţelegi?

Vocea surorii mele părea aproape imploratoare, ceea ce clar nu era un semn bun.

— Ţi-am dat timp până vineri.

— Dar ţi-am adus-o, nu e vina mea că...

— Nu îmi pasă, Danica.

Pe cât de disperată părea vocea surorii mele, pe atât de calmă şi rece era a acestui tip, lucru ce mi-a făcut inima să bată de-a binelea de data asta.

A urmat o pauză.

— Mai dă-mi o săptămână, nu pot lua alta atât de repede, mă vor prinde. Deja treaba e foarte împuţită. Tipul care a pierdut-o a fost omul tău, nu poţi da vina pe mine pentru asta.

— Nu. Însă îmi aduc aminte când ţi-am specificat să mi-o aduci tu personal. În cazul în care nu îmi place, ţi-o iei înapoi şi te descurci. Ai fost prea sigură pe tine şi ai plasat-o la jumătatea drumului.

Din nou linişte, timp în care am putut simţi disperarea surorii mele chiar şi de aici şi un sentiment tot mai groaznic începea să încolţească în mine.

— Ai două săptămâni, dar o vreau pe cea mai bună pe care o poţi găsi şi mi-o livrezi personal.

Aş fi crezut că Danica va fi recunoscătoare, dar nu s-a auzit nimic, probabil doar a aprobat din cap.

— Hai să ne întoarcem, nu am chef de afaceri în seara asta. S-a auzit din nou vocea lui, iar eu, involuntar, m-am întors pe călcâie şi am avansat repede pe hol, înapoi în club.

În momentul în care am tras perdeaua, inima îmi bubuia gata să îşi ia zborul, alcoolul avea propria contribuţie, aşa că mi-a fost destul de greu

să mă reorientez înapoi spre canapea. Nu o vedeam pe nicăieri, habar nu aveam unde se afla, iar clubul era dintr-o dată foarte agitat. Cu toţii urlau şi scandau, deşi muzica se oprise. N-am reuşit să îmi mai fac loc prin aglomeraţie, aşa că m-am mişcat pe margine, până am ajuns să văd motivul nebuniei: în ringul de box, doi tipi îşi cărau pumni şi picioare fără milă.

Înainte să mă apuce iar groaza, cineva m-a prins de braţe şi m-a întors cu brutalitate. Pentru o secundă, am crezut că era Danica, m-a prins, dar a fost o uşurare să îi simt parfumul familiar, deşi privirea lui numai uşurare nu exprima.

Dwayne se uita la mine aproape turbat de îngrijorare, respira nebuneşte, de parca alergase prin tot clubul.

— Unde ai fost? M-ai speriat ca dracu'!

Am înghiţit uşor în sec şi mi-am ridicat privirea, căutând repede o explicaţie, dar am sfârşit molfăindu-mi buzele, fără un răspuns.

Înainte să îmi găsesc eu cuvintele, m-a tras în braţele lui şi m-a strâns mai tare decât puteam să suport, dar nu am protestat.

— Ţi-am spus să rămâi mereu lângă mine, Dakota. Mi-am pierdut capul şi am uitat complet unde… s-a oprit brusc, apoi strânsoarea a devenit şi mai puternică. Se comporta de parcă tocmai scăpasem din ghearele diavolului după ce el uitase să mă păzească.

— Sunt bine, nu s-a întâmplat nimic. Am fost la baie, apoi nu am reuşit să mai găsesc canapeaua noastră. Ce Dumnezeu se întâmplă acolo? M-am întors iar spre ring, dar nu a fost o idee bună, pentru că am fost martora unei spargeri de maxilar. Am rămas cu gura căscată în timp ce Dwayne m-a apucat iar, de data asta de mână, gentil.

— Se întâmplă motivul pentru care seara noastră în clubul ăsta s-a încheiat.

Nu am rămas la discuţii, nu am pus alte întrebări, declaraţia lui Dwayne, secretele Danicăi şi acum o luptă de box organizată cât se poate de ilegal într-un club, toate mi-au pus capac. Astea şi alcoolul, ăla a acţionat primul.

A fost bizar drumul înapoi spre maşină, la fel de bizar ca şi ţinutul de mână, ce nu ar fi trebuit să fie mare lucru, având în vedere că acum jumătate de oră dansam aproape lipiţi şi vorbeam despre o viitoare imposibilă relaţie.

Mintea mea bubuia acum într-o mie de direcţii, dar inconştient o căutam din privire pe Danica. Ce Dumnezeu a mai fost şi asta? Am auzit câteva lucruri, lucruri ce îmi dădeau clar de înţeles că sora mea vitregă era implicată în nişte afaceri foarte nasoale, dar nu am reuşit să înţeleg în ce. Era vorba de e o „ea". Asta era clar... dar *ea* par să fie mai multe.

La naiba, o să sfârşesc iar la uşa ei, molfăind gumă şi punând întrebări.

Mi-am scuturat capul şi mi-am repetat în minte că orice ar fi făcut, nu era treaba mea. Nu a fost treaba mea vreodată şi nu o să fie nici de acum încolo. Ea şi Dax erau stăpânii propriilor vieţi şi, orice aş fi spus eu – în cazul în care aş fi aflat ce aveau fiecare de gând – nu o să le schimbe modul de gândire. Am ascultat cam mult pe la colţuri în ultimele zile şi asta clar nu era perspectiva pe care mi-o alesesem pentru noua mea viaţă.

În plus, aveam propriile mele probleme de rezolvat.

Eram înapoi în maşină, aerul rece al nopţii mi-a mai răcorit puţin mintea, dar nu era suficient. Dwayne a luat o pauză şi a privit în întuneric pentru câteva secunde, apoi s-a întors spre mine, sau cel puţin credeam că făcea asta. Îi vedeam vag doar conturul în întuneric, pentru că nu a aprins încă nicio lumină.

După ce am intrat în maşină, niciunul dintre noi nu a spus nimic, doar îl auzeam pe el încercând să își calmeze respirația.

— M-ai speriat îngrozitor, Dakota. Discuția noastră stupidă mi-a pus prea multe gânduri în cap şi am uitat că nu trebuia să te scap din ochi. Am fost în baie, dar nu erai acolo.

Mi-am frecat palmele între genunchi, abținându-mă să îi spun că nu a fost tocmai o discuție stupidă.

— Ți-am zis. Am ieșit, dar nu am mai găsit canapeaua. Nu ești singurul care a fost afectat de acea discuție… stupidă.

A urmat un oftat puternic și multe secunde de liniște în întuneric.

— Iartă-mă!

Am simţit brusc mâna lui peste a mea, nu ştiam cum a găsit-o atât de repede, dar mi-a ambalat iar inima.

— Pentru ce?

L-am auzit oftând din nou.

— Pentru că am spus nişte rahaturi acolo pe care nicio fată nu ar trebui să le audă. Voiam doar să te avertizez din timp.

Nu plânge! Nu plânge acum!

Urla subconştientul la mine. Mi-am muşcat limba.

— Să-ţi frâng inima e ultimul lucru de pe lume pe care vreau să îl fac.

E puţin cam târziu pentru asta, dragul meu. Mi-am înghiţit amarul şi lacrimile, profitând de întunericul din maşină.

— Atunci de ce m-ai sărutat?

Eram foarte sigură că nu am vrut să întreb asta, habar nu aveam când a decis creierul meu să pună întrebarea asta idioată.

— Ţi-am spus deja asta.

— Nu, adică, nu mi-ai spus adevăratul motiv, doar că ţi-ai dorit să o faci.

Eram mândră că încă îmi aminteam totul foarte clar şi alcoolul nu mi-a afectat şi partea asta a creierului.

Alt oftat. Mult mai profund. Şi-a luat mâna de pe a mea şi aveam impresia că le trecea pe amândouă prin păr. Acum aş vrea să îi văd faţa, deşi exista riscul să îmi vadă şi el lacrimile.

Timpul se scurgea şi tăcerea lui mă omora, simţeam că îşi căuta un răspuns, iar secundele mi se păreau ore. Atunci când în sfârşit a vorbit, nu a fost ce am sperat să aud.

— Hai să uităm că s-a întâmplat, bine? E cel mai bun lucru în momentul ăsta.

M-am înfuriat atât de brusc, încât m-am speriat de mine însămi, am fost aproape să mă întind să îi dau o palmă.

— Nu! Nu o să uităm asta pur şi simplu, Dwayne Teller. Aşa cum ţi-am spus, a fost primul meu sărut, aşa că merit măcar să ştiu de ce am fost sărutată, chiar dacă totul se sfârşeşte aici.

A început să îmi tremure glasul, aşa că m-am oprit. Mi-am înghiţit amărăciunea din gât şi, cumva, spre teroarea mea, el mi-a găsit faţa şi lacrima ce tocmai se scurgea pe obrazul meu. Am simţit valul de mânie de sine ce l-a cuprins.

— Sunt un nenorocit! Asta am vrut să evit atât de tare şi uite că s-a întâmplat. Plângi din cauza mea.

— Da, dar vreau să îţi dai seama că nu plâng pentru că m-ai sărutat, ci pentru că îmi spui că va fi ultimul sărut.

Uite aşa, spune tot, oricum nu mai e nimic de ascuns.

A urmat din nou tăcere, timp în care el îmi mângâia obrazul şi îmi ştergea lacrimile.

— E atracţie între noi, o recunoaştem amândoi. De asta te-am sărutat, sunt atras de tine, nu doar fizic. Mă copleşeşte tot ce ţine de tine şi tot timpul mă trezesc atras ca de un magnet, nu am simţit asta niciodată în viaţa mea, dar asta nu înseamnă că o să schimbe cine sunt. Pot să te sărut acum, pot să fac dragoste cu tine toată noaptea şi să mă trezesc cu tine în braţele mele. Totul va fi perfect, dar atunci când o să mă ridic din pat şi o să mă privesc în oglindă, o să văd totul, o să îmi reamintesc totul şi magia o să dispară. Eşti ceva ce nu credeam că o să găsesc, dar nu o să mă poţi vindeca şi nu vreau să te distrugi încercând.

I-am ascultat cuvintele, încercând, în ciuda alcoolului din creier, să le înțeleg adevărata însemnătate. Sinceritatea lui era dureroasă, dar cel puțin nu mai ascundea nimic.

Brusc, un gând mi-a trecut prin minte, ceva ce m-a făcut să zâmbesc uşor, chiar dacă tocmai

vorbise despre noi făcând dragoste. M-am comparat pe mine cu un mic licurici, în timp ce el era întunericul nesfârşit de suferinţă şi ură. Dar, chiar şi cea mai mică scânteie de lumină era vizibilă în cel mai profund întuneric. Nu conta cât de mică mă credea el în lumea lui, simţeam că aveam ceva ce mă ajuta întotdeauna să îi înfrunt demonii.

Mă simţeam mai bine şi îi înţelegeam motivele. Nu încerca să mă alunge, doar să mă protejeze. Nu îşi putea schimba mentalitatea într-o noapte, aveau să dureze luni, poate chiar ani, dar eram aici şi aveam să rămân, pentru că ce am simţit când m-a sărutat era un semn clar că Dwayne Teller nu era un tip pe care să îl şterg din viaţa mea aşa de uşor.

Şi singura modalitate de a-l vindeca era timpul, timpul meu, răbdarea şi... dragostea.

Nu voiam îl mai forţez în absolut nimic, ci să îi dau timp să îşi aleagă propriile mişcări, să îl las să se distanţeze atunci când va vrea şi să se întoarcă înapoi doar atunci când o să îi fie dor. Şi, puţin câte puţin, trebuia să îi dau de înţeles că aveam sentimente pentru el, iar ăsta nu era un lucru rău.

— Mulţumesc pentru că ai fost atât de sincer cu mine. Ştiu că am fost un dezastru în noaptea asta şi în mare parte e vina alcoolului. Îţi înţeleg motivele, chiar foarte bine, aşa că o să accept ce

îţi doreşti tu. Nu o să mai aduc în discuţie acel sărut, ne prefacem că nu a existat, deşi nu îl pot uita, a fost primul, până la urmă.

Un mic chicot s-a auzit dinspre el. Eu am oftat, ca şi cum aş termina un capitol foarte greu la o carte şi puteam în sfârşit să respir uşurată.

— Aşa că noaptea asta rămâne noaptea păcatelor. Mâine ne întoarcem la vieţile noastre. Îţi promit, dar vreau ca şi tu să îmi promiţi asta. Nu putem fi mai mult, înţeleg, dar vreau să fim prieteni. Atât timp cât eşti prin preajmă, eşti cel mai bun prieten al meu şi o să fiu foarte supărată dacă mă refuzi.

A chicotit din nou, de data asta mai tare. Simțeam că şi el termina cu mine acelaşi capitol greu, sau poate doar mi se părea.

— Cel mai bun prieten? De-abia aştept să le spun asta lui Alice şi Lucas.

L-am lovit în braţ şi m-am bucurat că l-am nimerit din prima. El a râs şi apoi m-a tras într-o îmbrăţişare de urs.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea, Dakota. Rămâne stabilit.

M-a sărutat din nou pe frunte. Înapoi la vechiul nostru obicei, dar asta nu mă întrista, mă bucuram să mă întorc la vechiul traseu şi să iau lucrurile încet. Şi sărutările pe frunte nu erau deloc rele, dacă veneau de la Dwayne.

Înapoi spre casa mea, Dwayne a pornit muzica şi a dat volumul la maxim, iar noi ne-am distrat pe cinste cântând pe melodii, de parcă nimic tragic nu s-a întâmplat în noaptea ce tocmai se termina.

De data asta, paznicii i-au recunoscut maşina imediat, aşa că poarta s-a deschis la câteva secunde după ce am oprit în faţa ei. Un zâmbet ştrengar s-a întins pe buzele mele, probabil şi ei îl cunoşteau, la fel ca restul familiei mele şi se bucurau să îl aibă din nou pe aici.

Atunci când a oprit în faţa casei, primul meu instinct a fost să scot telefonul şi să mă uit la ceas. Mi-a căzut faţa când am văzut cât de târziu era.

— Sfinte, mai e puţin şi răsare soarele. Am privit spre cer, deşi nu se vedea încă nimic, în afară de afurisitul de întuneric.

Dwayne a râs.

— O noapte dată naibii, huh?

Am zâmbit şi m-am făcut mai comodă în scaun, fără intenţia de a coborî încă. Aveam să îi dau drumul, dar nu aşa repede.

— Prima din adevărata mea adolescenţă. Ar trebui să fii mândru că tu ai iniţiat-o, dacă nu ar fi fost mesajul ăla de provocare, nu cred că m-aş fi mişcat din pat.

El a râs din nou și s-a făcut comod în scaun.

— Oh, sunt foarte mândru de reuşita mea.

Am continuat cu glumele pe subiectul ăsta, până când primul licurici a apărut la orizont. O

rază de lumină atât de subţire, dar care a schimbat brusc totul în jur. Negura s-a retras în adâncurile ei şi viaţa a început din nou să prindă contur. Nu m-am putut abţine şi i-am arătat-o lui Dwayne.

— Vezi luminiţa aia?

El a aprobat din cap.

— Aia sunt eu. Un licurici mic şi inocent, dar care este capabil să pătrundă prin cel mai teribil întuneric.

Am zâmbit, lui i-au rămas ochii la raza de soare, până când au devenit mai multe, până când întunericul a fost înfrânt.

Nu am spus mai multe, dar privirea lui când s-a întors spre mine îmi dădea de înțeles că mi-a priceput aluzia.

M-am întins spre el şi l-am sărutat pe obraz.

— Acum am nevoie de cel puţin opt ore de somn, aşa că ne auzim mai târziu. Şi am ţâşnit din maşină, luând-o la fugă pe scări şi continuând să zâmbesc ca o tembelă. Pe la jumătate, m-am întors spre el, să îl observ urmărindu-mă cu atenţie. Mă privea pe mine, apoi din nou lumina ce devenea tot mai intensă.

Un zâmbet larg i s-a întins pe buze, apoi a clătinat din cap, amuzat. A pornit din nou maşina şi s-a întors, iar eu l-am urmărit plecând, apoi am rămas pe scări până când imensa bilă de lumină a pus stăpânire pe lume şi a devenit orbitoare.

Mi-am prins medalionul între degete și m-am jucat cu pandantivul delicat, simțind, pentru prima dată, o adevărată conexiune cu el.

Cu suficientă motivaţie, orice licurici se transforma într-o stea de foc.

Am simţit o bubuitură. Nu eram sigură unde, dar mi-a întors creierul cu fundul în sus. M-am plâns cu faţa în pernă, apoi a urmat altă lovitură.

— Trezeşte-te! Trezeşte-te! Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Cineva urla la mine ca o nenorocită de trompetă în armată. Mi-am tras perna peste cap, dar mi-a fost imediat smulsă şi a urmat altă izbitură. Terorizată, m-am întors spre o figură blurată cu cap roz, care urla la mine şi mă lovea încontinuu.

— Prima mahmureală din viaţa ta! Sărbătorim cu limonadă! a țipat ca o dementă şi mi-a întins un pahar ce părea lichidul zeilor în momentul ăsta. Nu am mai avut aşa gust în gură de pe vremea când înghiţeam un pumn de pastile pe zi.

— Cum Dumnezeu ai intrat aici? m-am ridicat în fund şi m-am rezemat de perne ca să pot să beau. Alice a rânjit la mine.

— Am relațiile mele.

Am ridicat o sprânceană. Ea a început iar să sară în pat şi a venit mai aproape de mine.

— Pentru numele sfinţilor, nu mai sări ca o dementă, îmi vomită creierul. Cum de tu nu eşti deloc mahmură?

— Experienţă, scumpo. Acum spune-mi fiecare detaliu. M-a apucat de mână şi m-a privit iar ca o zăpăcită, eu mi-am văzut de limonada mea binecuvântată.

— Dakota!

— Ce? Să nu crezi că am uitat cum m-ai aruncat în colţii bestiei noaptea trecută!

Ea a făcut un botic de căţel.

— Îmi pare rău, dar ştii că nu aş fi lăsat asta să se întâmple dacă nu ar fi fost spre binele tău.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Deci, spune-mi cum a fost.

— În primul rând, încetează să te mai agiţi ca un câine turbat. În al doilea rând, am nevoie urgentă de un duş, iar în timpul ăsta tu mai adu-mi un pahar din ăsta. Apoi mai vorbim. Am întins paharul gol spre ea şi m-am chinuit să mă ridic din pat.

A bolborosit câteva înjurături, dar s-a supus, iar eu am rânjit mulţumită în urma ei.

Momentan eram prea mahmură să îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, sau îmi era frică să îmi amintesc. Nu am fost chiar atât de beată, deşi poate mi-aş fi dorit să fiu. Mi-am atins buzele umede şi brusc m-am simţit ca unul din acele personaje clişeice ce făcea ditamai scena

dramatică după un sărut cu băiatul visurilor ei. Dar, hei, în cazul meu nu a fost doar atât, a fost şi primul meu sărut. Tocmai l-am comparat pe Dwayne cu băiatul visurilor mele?

Uh, aveam nevoie de încă o limonadă.

Fără vlagă, am ieşit din baie, înfofolită într-un halat pufos şi cu prosopul turban pe cap, iar Alice aproape că a sărit pe mine. Deşi băusem apă chiar şi în duş, simțeam că mi se usucă gura, aşa că am înhăţat imediat paharul pe care l-a întins spre mine.

— Ce s-a întâmplat după ce aţi plecat de acolo?

Mi-a rămas limonada în gât. Mai ales pentru că ochii lui Alice sclipeau de parcă era un copil ce îl aştepta pe Moş Crăciun. Avea iar lentilele violet şi m-am concentrat pe ele ca să nu mă dau de gol.

— Ăh, nu multe. M-a dus în alt club, unul în care negrul s-a asortat. M-am uitat urât la ea şi a zâmbit vinovată.

— Ce club?

Am ridicat din umeri.

— Sincer, nu îmi amintesc sigur cum se numeşte. O chestie ce părea super secretă, într-o clădire abandonată, graffiti pe pereţi, ring de box, chelneriţe în bandă adezivă. Am continuat să îmi beau limonada în timp ce Alice se holba la mine cu ochii mari si mi-am amintit de şarpe.

— Grota Diavolului, dacă nu mă înșel. Așa scria pe un perete.

Entuziasmul ei a devenit repede șoc.

— Te-a dus în Grota Diavolului?

M-am strâmbat imediat, oripilată.

— Deci chiar aşa se numeşte locul ăla? De fapt, nu mă mir㠄.

Alice m-a privit în continuare, şocată.

— Uau!

— Ce?

— Dakota, nu oricine intră acolo. Şi asta nu ţine de bani, ci de membri exclusivi. Am auzit că se întâmplă tot felul de chestii pe acolo.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Ei bine, când am plecat noi, doi tipi se cotonogeau între ei.

— Asta e doar parte din distracţie, dar...

— Ce?

— Nu contează. Eşti norocoasă că ai văzut locul ăla, noi nu l-am convins vreodată pe Dwayne să ne ducă. Ştiu că e singurul club în care se distrează, adică nu îl pune nimeni să facă pe DJ-ul.

— Stai aşa, derulează puţin. Ai zis ceva de membri exclusivi şi chestii ciudate ce se întâmplă acolo. Ce chestii, mai exact?

Imediat mi-a apărut în minte imaginea surorii mele. Şi ea a fost acolo şi nu singură. Cu gândul răvăşit de sărutul ăla, am uitat ce am auzit noaptea

trecută. Curiozitatea şi frica mi-au făcut şi mahmureala să dispară, mai ales când Alice a început să se eschiveze.

— Sunt doar zvonuri, fiecare are versiunea lui de poveste.

— Spune-mi-o pe a ta, am insistat, iar ea şi-a muşcat buza. În cele din urmă, a oftat cu putere.

— Nu vreau să te sperii, OK?! Dacă te-ai dus acolo cu Dwayne, a fost doar pentru distracţie, dar se spune că ăla e locul în care se întâlnesc traficanţii din tot statul. Sunt mai multe încăperi în clădirea aia, pentru toate... gusturile.

Mi-am înghiţit fierea din gât şi am încercat să îmi păstrez sângele rece.

— Tot felul de traficanţi?

— Da, dar se zvoneşte că predomină un anumit tip.

— Ce tip, Alice?! aproape că am ţipat, disperată.

— Fir-ar să fie, nu trebuia să îţi spun asta. Acum o să ai impresia că Dwayne plănuieşte ceva. Dakota, e şi un club, aţi fost să vă distraţi, aşa că să nu îţi treacă prin cap că se va întâmpla ceva. Nu toţi cei care intră acolo sunt traficanţi.

— Alice, îţi jur că o să rămâi fără părul tău roz dacă nu îmi spui ce fel de traficanţi se întâlnesc acolo.

Nici nu am băgat în seama ce a spus ea despre Dwayne, dar ştiam că dacă aflam ce fel de oameni

îşi făceau veacul pe acolo, aveam să îmi dau seama în ce era implicată sora mea vitregă.

Alice a oftat din nou, apoi a spus cu jumătate de gură:

— Traficanţi de carne vie.

11. IUBIREA UNUI MONSTRU

Dacă nu mi-ar fi fost atât de frică pentru starea mea de sănătate, probabil mi-aş fi permis un mini-leşin în momentul acela, dar având în vedere că inima din pieptul meu nu îmi aparţinea, m-am forţat din răsputeri să mă stăpânesc, să gândesc la rece şi să nu permit exagerării să îmi ia minţile. Cel puţin, nu deocamdată.

— Alice, dacă glumeşti...

Am lăsat fraza neterminată, ştia şi ea ce voiam să spun mai departe. Nici măcar nu puteam formula ameninţarea ca pe o glumă, pentru că subiectul era mult prea serios. Ea şi-a muşcat buza şi a început să îşi înnoade degetele între ele, apoi s-a agitat, privindu-mi faţa, ce probabil şi-a schimbat culoarea după ce am aflat că era posibil ca sora mea să fie implicată în traficul de persoane.

— Nu aş glumi cu aşa ceva, Dakota! Însă nici nu pot garanta că e adevărat, eu îţi spun doar zvonurile pe care le-am auzit. Ştii că oamenii pot exagera, aşa că nu îţi bate capul cu asta. Şi, mai ales, nu te gândi că Dwayne are vreo implicare în asta.

Am respirat cu nesăţ, începând să mă plimb prin cameră. Agitaţia nu mi-a făcut bine, s-a învârtit camera cu mine, amintindu-mi din nou că noaptea trecută am băut cu mult peste măsura mea. De fapt, nici nu aveam o măsură, având în vedere că nu mai băusem niciodată.

Aveam nevoie de alt pahar de limonadă şi o rundă de alergat prin pădure. Da, asta trebuia să fac.

Nu îmi permiteam să mă gândesc acum la traficanţi de carne vie, pentru că era posibil să mi se facă rău. Nici la conversaţia pe care a avut-o Danica cu tipul ăla dubios. Nu, nu aveam să mă gândesc acum la aşa ceva. Mai întâi mâncare, haine curate, mişcare şi abia apoi urma să îmi pun creierul la treabă. Pe moment, era capabil doar să producă isterie în masă.

— Mi-e foame. Rămâi la micul dejun? m-am întors robotic spre Alice, la fel a sunat şi vocea mea, de parcă îmi schimbasem programul. Cam ăsta era adevărul, iar ciudăţenia se citea şi în ochii prietenei mele.

— Ăh, scuze, dar nu pot, cumpărături cu mama. Am trecut pe la tine să văd ce faci şi să mă asigur că nu eşti supărată pe mine. S-a ridicat de pe pat şi s-a apropiat, chipul ei afişa nesiguranţă şi puţină teamă. Suntem bine?

Şi-a desfăcut braţele, invitându-mă într-o îmbrăţişare de urs, pe care i-am oferit-o imediat,

zâmbind. Da, m-a lăsat să mă duc îmbrăcată ca diavoliţa preferată a Satanei la o petrecere de îngeri, dar ştiam mai bine decât orice că nu a făcut-o din răutate, dimpotrivă. Aproape imediat, am simţit nevoia să îi spun, buzele mele au format cuvintele şi abia le-am oprit la timp.

M-a sărutat.

Am vrut să mă confesez celei mai bune prietene, să îi ascult sfatul, simţind, totodată, senzaţia plăcută de a avea o prietenă adevărată. Aveam încredere în Alice, chiar dacă o cunoşteam de puţin timp, însă nu eram sigură că avea rost să îi spun asta. Ar produce doar o situaţie inconfortabilă între noi, mai ales că eu şi Dwayne am bătut palma prieteniei, aşa că ce rost mai avea? Ar fi trebuit să îmi scot acel sărut din minte şi să nu mă mai gândesc vreodată la el, dar ar fi fost la fel de uşor să îmi scot inima nouă din piept şi să încerc să trăiesc cu cea veche.

Buzele mele şi-au pierdut inocenţa, puritatea, tot corpul meu se simţea diferit, deşi era ridicol să simt asta. Nici măcar nu a fost un sărut, mai degrabă un pupic agresiv. Buzele lui doar s-au presat de ale mele, nu s-au mişcat deloc, dar eu deja le-am învăţat textura, gustul şi forţa, iar corpul meu era capabil să se supraîncălzească la simpla lor amintire.

Nu, Dakota, aţi decis să fiţi doar prieteni. Mi-am ordonat cu amărăciune, moment în care Alice îmi simţise starea şi mă privise curioasă.

— Sigur nu s-a întâmplat şi altceva cu Dwayne, noaptea trecută? Dacă afurisitul ţi-a făcut ceva, te rog să îmi spui. Eu te-am băgat în gaşca asta şi mă simt obligată să îi trag una dacă a întrecut măsura.

Fără să mă pot abţine, am început să râd.

— Nu, *tată*, stai liniştit. Îţi promit că nu a făcut nimic care să mă supere. Am râs de moaca ei de bătăuş, a dat din cap mulţumită de răspuns, apoi mi-a mai dat o îmbrăţişare de urs.

— Ne auzim diseară la telefon. Mi-a dat o ventuză de pupic pe obraz, apoi a zbughit-o din camera mea, lăsându-mă singură, cu halatul meu pufos şi o groază de gânduri pe care refuzam să le eliberez în acel moment. M-am îmbrăcat mecanic într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou larg, apoi am coborât la micul dejun, deşi nu eram sigură dacă era ora potrivită pentru el. Pe lângă setea îngrozitoare, mahmureala mi-a produs şi o foame de rechin. Gata, oficial asta era prima şi ultima dată când beam, nu îmi plăceau deloc senzaţiile pe care mi le producea alcoolul şi, mai ales, mahmureala de după. Nici nu voiam să îmi amintesc câte tâmpenii i-am spus lui Dwayne din cauza beţiei. Dacă îmi mai dădea un pahar, probabil i-aş fi spus că îl iubesc.

M-am oprit pe ultima treaptă, oripilată de propriile gânduri, am clătinat din cap şi m-am zbârlit iar. Şocul a continuat când, la masa din living, am întâlnit privirea tatei. Şi-a ridicat ochii din ziar şi l-a împăturit pe jumătate, ridicându-şi bărbia atunci când m-a analizat din cap până în picioare. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să mă pieptăn mai atent şi să mă îmbrac mai prezentabil. Oare aveam ochii roşii? Nu m-am uitat deloc în oglindă. Oare duhneam o alcool?

— Bună dimineaţa, Dakota! a început el, după ce îi fusese clar că eu eram prea stupefiată să vorbesc.

— Bună dimineaţa, tată. Am privit spre uşă, blestemând în gând că nu mă îmbrăcasem direct în echipamentul de alergat şi să am o scuză să o şterg imediat, pentru că în niciun caz nu voiam să fiu lângă tatăl meu vitreg tocmai în acel moment.

— Ia loc, te rog.

Mi-a arătat spre scaunul de lângă el, iar eu m-am conformat învinsă. A continuat să mă analizeze de parcă nu m-a mai văzut de trei ani sau am suferit o schimbare drastică în ultimele douăzeci şi patru de ore. Dacă mă gândeam bine, pentru mine chiar era o schimbare drastică.

El era ţiplă, ca de obicei, la costum, parfumat şi gata de o întâlnire de afaceri. În bucătărie o auzeam pe Lena agitându-se, iar acum mă rugam

să mai coboare cineva şi să nu suport discuţia singură.

— Am înţeles că ai avut o noapte interesantă.

Am strâns uşor din ochii, frecându-mi palmele în poală ca o fetiţă speriată.

— Eu... m-am împotmolit în cuvinte, neştiind cum să continuu, iar inima mi-a luat-o iar la goană. Tata şi-a aşezat mâna pe umărul meu şi am îndrăznit să îl privesc.

— Linişteşte-te, te rog, nu am de gând să te critic. Sincer, mă bucur că începi să faci primii paşi spre o adolescenţă normală.

Mai că mi-a sărit pulsul din gât. Am făcut ochii mari şi am rămas cu gura deschisă, iar neştiind ce să spun. Ştiam că tata nu agrea escapadele fraţilor mei vitregi, cu atât mai mult, mă aşteptam să ia foc pe mine.

— A fost doar o ieşire în club cu câţiva prieteni de la liceu. Am simţit eu nevoia să spun, iar el a aprobat simplu din cap.

— Ai băut?

Fir-ar al naibii! De ce trebuia să mă simt mereu ca în faţa unul psiholog atunci când vorbeam cu el? Era de înţeles, nu era adevăratul meu tată și mi-a salvat viața la propriu, de două ori, dar privirea lui pătrunzătoare mă săpa până la os. Am înghiţit în sec şi am aprobat din cap, nu avea rost să mint, probabil încă mai miroseam a alcool.

— Dacă are vreo importanţă, nu mi-a plăcut. Nu am de gând să mai beau.

El a zâmbit în colţul gurii.

— Nu v-am interzis niciodată nimic, tot ce am cerut de la voi este cumpătare şi inteligenţă. Danica şi Dax eşuează de cele mai multe ori, însă de la tine am aşteptări mai mari.

De ce? Am vrut imediat să îl întreb, dar nu era o întrebare bună. Nu ar fi trebuit să mă intereseze, eram fericită că nu sfârşeam pedepsită pentru următoarele săptămâni.

— Îţi promit! am bâiguit şi pe chipul lui s-a citit încredere.

— Totuşi, nu faptul că ai fost în club şi ai băut mă nelinişteşte.

Alt nod mi s-a pus în gât, dar am auzit paşi coborând de la etaj şi am respirat uşurată. A apărut Dax îmbrăcat într-un trening, cu rucsacul pentru sală pe umăr, pe care l-a aruncat lângă scaun atunci când s-a aşezat lângă mine.

— Bună dimineaţa! ne-a salutat, ochii lui m-au analizat şi mai atent decât până acum, se părea că şi pentru el mă schimbasem radical, dar am apreciat că nu a zis nimic de noaptea trecută.

Eu şi tata i-am răspuns, însă privirea amândurora era pe mine, aşa că apariţia lui Dax a făcut situaţia şi mai dificilă.

— Lena mi-a spus că Dwayne te-a adus azi-dimineaţă acasă. A continuat tata, făcându-l pe

Dax să se înece uşor cu gura de suc de portocale pe care o înghiţise.

Super, tocmai când credeam că nu avea cum să devină mai rău. Mi-am dres glasul, găsindu-mi de lucru cu o felie de pâine pe care am fărâmiţat-o între degete.

— Ăă... da.

— Dar ai plecat cu Alice şi prietenul ăla al ei. S-a băgat şi Dax în discuţie, cu aceeaşi privire ca tata, reacţie ce i-a adus o încruntătură de la mine. Mersi de ajutor, frate.

— Ne-am întâlnit în club şi Dwayne s-a oferit să mă aducă acasă, pentru că nu băuse. Nu a vrut să mă lase să iau taxiul.

Uau, bună treabă, Dakota. Nu ştiu când ai început să minți așa bine, dar aş fi mândră dacă nu ar fi un lucru rău. Oricât de bună ar fi fost minciuna mea rapidă, amândoi m-au privit cu neîncredere.

— Poţi să îmi juri acum că Dwayne nu s-a atins de alcool toată noaptea?

Tata începuse să joace tot mai dur, iar Dax îl susţinea ca un afurisit cu o privire insistentă. Și-a proptit un cot pe masă şi şi-a pus falca în palmă, întors spre mine, doar ca să mă vadă mai bine. Ce aș fi vrut să îi trag acum un cot în coaste.

— Nu.

Am răspuns sincer, iar tata a aprobat din cap. Era dificil să ai o discuţie cu el, te putea măcina

dintr-o singură privire, dar ştiam că aprecia sinceritatea. Nu avea rost să mint în cazul ăsta, nu era ca şi cum am stat lipită scai toată noaptea de Dwayne ca să îl asigur de asta. De fapt, fir-ar să fie, am stat fix scai de el, mi s-a zbârlit pielea amintindu-mi cum am dansat – dar nu puteam să îi spun asta tatălui meu vitreg.

— Vreau să ai grijă cu Dwayne, Dakota. Am încredere în el şi ştiu că te-ar proteja de orice, îmi e ca un fiu, dar îi cunosc foarte bine comportamentul. Spre binele tău, nu te ataşa prea tare.

Am înghiţit un nod cât un pumn, complet redusă la tăcere. Ce aş putea să spun mai mult? Să îi iau apărarea lui Dwayne, sau să mi-o iau mie? Nu avea rost nici una, nici cealaltă, nu asta aştepta tata.

— Ştiu la ce te referi, dar suntem doar prieteni. Cu coada ochiului l-am observat pe Dax muşcându-şi buza, ştiam că voia să spună ceva, dar s-a uitat la tata şi a hotărât să se abţină, spre uşurarea mea.

Danica şi mama au coborât şi ele în sfârşit.

Mama era pusă la punct exact ca tata, Danica arăta mai răvăşită decât am văzut-o vreodată. Tata şi-a îndreptat atenţia spre ea, începând o critică mai dură decât îmi oferise mie, iar micul dejun s-a transformat repede în gâlceavă atunci când mama a sărit în apărarea Danicăi.

Eu şi Dax ne-am mâncat omleta în linişte, profitând că nu eram ţinte în discuţia aprinsă.

— Dakota, scumpo, te-ai distrat noaptea trecută? Zâmbetul mamei aproape că m-a orbit, stând în faţa mea, pe partea cealaltă a mesei. M-am plâns în sinea mea că nu reuşisem să mă retrag mai repede.

— A fost bine, mamă. Puţin prea multă agitaţie pentru mine, însă nu a fost aşa îngrozitor pe cât mă aşteptam. M-am forţat să scot un răspuns pe placul ei, pe placul tatei şi să mai şi zâmbesc la sfârşit. Am ars vreo două sute de calorii în strădania de a spune asta. Mama a zâmbit radiant, tata doar m-a privit.

— Mă bucur foarte mult, draga mea. S-a întins peste masă şi mi-a strâns scurt mâna. Mi-a rămas omletă în gât, ea nu făcea niciodată gesturi din astea materne. Nu era tocmai o îmbrăţişare, dar tot era ceva. Am dat din cap şi am zâmbit strâmb, îndesându-mi restul de mâncare în gură.

— Cel puţin pentru ea nu îmi fac griji, a ştiut să îşi găsească un protector. Ceea ce nu pot să spun şi despre tine, Danica, aproape că a mârâit tata.

Sora mea mi-a aruncat o privire criminală peste farfuria ei. Asta era tot ce îmi mai lipsea, să o fac să mă urască. Dax a mârâit şi el ceva cu gura plină, dar nu am înţeles ce.

— Protector? Vorbeşti serios? a râs ea în sictir. Un gay mai fardat decât mine, care se împiedică de propriile picioare? Nu, mulţumesc, pot să am mai multă grijă singură de mine.

Tata s-a încruntat, clar neînţelegând despre ce era vorba şi tensiunea mea a început să crească, pentru că nu voiam să îi clarifice situaţia Danicăi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, eu mă refer la Dwayne.

S-a oprit brusc din mestecat, s-a uitat la el, apoi imediat la mine. A înghiţit cu greutate, apoi expresia i s-a schimbat brusc şi a început să râdă. Se părea că ea nu a aflat cine m-a adus azi acasă.

— Dwayne? Protectorul ei? Bună glumă. Dacă tu consideri că asta e bine pentru ea, n-ai decât. Continua să râdă, mâncând, creând şi mai multă furie pe chipul deja roşu al tatei.

— Ce vrea să însemne asta, Danica?

— Oh, haide! A explodat ea, lovind cu pumnul în masă. Ştii foarte bine ce vrea să însemne. Se ţine după el ca un căţeluş, o să se îndrăgostească de el, iar Dwayne o să îi frângă inima, pentru că e Dwayne şi noi îl cunoaştem foarte bine. Nu pot să cred că îi permiţi să iasă cu el.

Nu ştiam în ce ordine s-au întâmplat lucrurile, dar a început brusc să mi se încălzească pielea, o venă să pompeze dureros în tâmplă şi să îmi

tremure mâinile. Am răbufnit înainte să mă pot stăpâni.

— Eu nu sunt tu, Danica! am răcnit cu o voce pe care nu mi-o recunoşteam, groasă şi furioasă, privind-o fix pe sora mea şi provocând-o să continue.

Ochii ei au tras săgeţi spre mine, a fost pe punctul de a se arunca pe masă, spre mine, iar spre groaza mea, eram pregătită să îi întâmpin atacul. Nu puteam să cred că era în stare să mă jignească astfel, să mă facă să par un copil mic şi prost, din gelozie.

— Gata, ajunge! a intervenit mama, înainte să iasă scântei. Spre binele ei, sora mea a tăcut din gură. Aveam destule în arsenal să o afund rău de tot în belele şi, după ce am aflat noaptea trecută, secretele ei mă agitau tot mai tare. Nu o să mai tac, nu o s-o mai las să îşi vadă de treabă, pentru că nu era frumos să îmi bag nasul. Nu, surioară, dacă vrei să joci murdar, atunci aşa să fie.

— Asta trebuia să fie un mic dejun în familie, aşa că gata cu certurile! Mama ne-a închis gurile cu tonul ei dur, dar asta nu ne-a oprit să nu ne împungem cu priviri. Dax s-a ridicat primul şi a urcat la etaj, cel puţin eram uşurată că el nu a mai intervenit împotriva mea. Am aşteptat momentul perfect şi am zbughit-o şi eu, hotărâtă să mă îmbrac în echipamentul pentru alergat şi să dispar

în pădure până când părinţii mei vor pleca din nou.

Mi-am abţinut la timp ţipătul atunci când cineva m-a prins de braţ şi m-a tras într-o cameră de la etajul unu. Dax a închis uşa în urma noastră şi a încuiat-o, iar eu nu m-am putut abţine să nu îi trag una în umăr.

— Ce Dumnezeu te-a apucat?

M-a aşteptat ascuns ca un infractor, iar când s-a întors spre mine, nu mi-a plăcut deloc seriozitatea din privirea lui.

— Dakota, ce se întâmplă între tine şi Dwayne?

Am rămas fără replică, doar l-am privit perplexă, apoi m-a apucat iar furia.

— Sunt a naibii de sigură că nu e treaba ta.

S-a apropiat de mine, un singur pas, dar a fost de ajuns să mă lipească de perete şi să îmi respire pe faţă. Cu privirea asta, părea mai mare decât era de obicei. Dax tot timpul îmi zâmbea şi era glumeţ. Nu era nimic de glumă acum în privirea lui.

— Nu încerca să mă duci şi pe mine cu zăhărelul cum l-ai dus pe tata. L-am văzut cum se uită la tine şi nu îmi place deloc, iar acum te aduce acasă dimineaţa.

Mândria feminină din mine, ce nu a existat până acum, a simţit nevoia să iasă la suprafaţă şi să îmi ia apărarea. Nu eram proprietatea nimănui

şi nu le permiteam să mă mai trateze ca pe un copil.

— Şi dacă s-ar întâmpla ceva, Dax? Ce ai face? am îndrăznit şi m-am ridicat pe vârfuri, i-am şoptit atunci când am ajuns mai aproape de el. M-a surprins când a înghiţit în sec.

— Eşti sora mea. Spre deosebire de el, eu chiar vreau să te protejez. Ceva din glasul lui m-a făcut să vreau să îi râd în faţă, pentru că nu părea deloc credibil. Eram destul de sigură că alta era problema lui. Dacă eu şi Dwayne am ajunge într-o relaţie, ar însemna ca el să vină mai des pe aici, prin preajma Danicăi. Cu siguranţă ştia că sora lui vitregă/iubită e topită după Dwayne.

— Sigur nu e altul motivul? am rânjit eu drăgălaş, făcându-l să se încrunte.

— Nu! Ce alt motiv ar fi?

Am ridicat neştiutoare din umeri, apoi l-am împins în piept, forţându-l să facă un pas înapoi. Amuzamentul meu s-a stins la fel de repede cum a apărut, iar încruntătura lui a întâlnit-o pe a mea.

— Uite ce e, ştiu că mă consideraţi o pasăre ce abia a ieşit din cuib şi o să fie imediat înghiţită de vulturi, dar nu sunt aşa proastă cum mă credeţi voi. Poate nu am avut o sută de întâlniri până acum, nu mi-a frânt nici un băiat inima, dar am schimbat-o, la propriu. Nu m-am luptat cu suferinţa de adolescentă, ci cu moartea, aşa că să nu ai impresia că ştii tu mai bine decât mine ce e

durerea. Dwayne e la fel de distrus ca mine, de asta ne înţelegem atât de bine, aşa că nu încerca să îmi predai lecţii de frate mai mare, cel puţin nu până când îţi rezolvi propriile probleme în dragoste.

Chipul i s-a schimbat brusc, culoarea i-a pierit instantaneu din obraji, dar nu am rămas să îi aud următoarea replică. M-am întors spre uşă, cu intenţia clară să plec.

— Ştii, nu-i aşa?

M-am oprit cu mâna pe clanţă, apoi mi-am strâns ochii. În revolta mea am spus mai mult decât ar fi trebuit, dar probabil era doar o chestiune de timp până aş fi răbufnit. Glasul lui Dax se schimbase complet, din puternic şi tăios, devenise aproape o şoaptă. M-am întors spre el.

— Da, ştiu.

Nu era nevoie să clarificăm informaţia, amândoi ştiam despre ce era vorba.

— De cât timp?

— Câteva zile. Am auzit ultima voastră ceartă, în faţa uşii Danicăi. Nu am intenţionat o secundă să spionez, pur şi simplu am fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Dax a oftat şi nu a mai spus nimic, s-a îndepărtat de mine şi s-a aşezat pe un fotoliu.

— Nu e marele meu secret, oricum. A spus cu amărăciune, iar eu am înţeles: era al Danicăi. M-am apropiat de el şi m-am aşezat pe marginea

patului din camera de oaspeţi, ce nu mai fusese locuită probabil de ani buni.

— Al tău sau al ei, e în siguranţă cu mine. M-a luat gura pe dinainte mai devreme, dar deja aveam nervii întinşi la maxim.

El a zâmbit cu amărăciune.

— Îmi pare rău că ţi-am dat impresia greşită. Vreau doar să nu suferi. Ştiu că ai impresia că ai trecut prin tot ce e mai rău, dar nu ai idee câte forme poate să aibă durerea.

Aproape că am simţit durerea lui şi mi-a fost greu să nu mă întind să îl cuprind în braţe. Cu fiecare minut, dispreţul meu pentru Danica creştea şi mai mult. Nu era un sentiment plăcut, dar nu mi-am dat seama până acum câtă suferinţa era în stare să producă sora mea vitregă oamenilor din jurul ei, mai ales celor care o iubeau.

— Se întâmplă ceva cu Dwayne? a întrebat încurcat, iar tentativa lui de a părea cât mai discret m-a făcut să zâmbesc.

— Nu sunt atât de prostuţă, Dax, nu mă îndrăgostesc în două zile. Săptămâna trecută nici nu îl cunoşteam.

El a continuat să zâmbească cu un colţ al gurii, privind un punct fix în podea, bine că nu se uita la mine să îşi dea seama că mințeam cu nerușinare.

— De fapt, nu la asta mă refeream. Nu mi-e teamă că te vei îndrăgosti tu de el.

— Atunci? am ridicat surprinsă din sprânceană, Dax m-a privit de data asta.

— Mi-e teamă că se va îndrăgosti el de tine.

Am înghiţit automat în sec, fără să mă pot controla.

— Mai mult ca sigur nu e cazul de aşa ceva, dar, de dragul discuţiei, de ce ar fi ăsta un pericol?

— Pentru că l-ar face dependent de tine. Nu va putea să stea departe prea mult timp şi vei ajunge într-o spirală nesfârşită de suferinţă. Va fi aici, te va iubi, va pleca şi te va dărâma, ca apoi să se întoarcă şi să îţi lipească piesele distruse doar pentru a le împrăştia din nou. Singurul lucru mai rău decât ura unui monstru, este iubirea lui.

Am privit în ochii lui şi am citit atât de clar printre cuvinte. Poate vorbea despre Dwayne, însă în mintea lui era vorba de altcineva. Asta îi făcea Danica lui, iubirea ei îl ţinea captiv, nu renunţa la el, însă nici nu îl iubea aşa cum ar fi trebuit. În mâinile ei, el era ca un castel de nisip pe care îl construia cu iubire şi atenţie, ca apoi să plece, să îl lase pradă valurilor fioroase ce îi măturau sufletul, iar cel mai rău lucru era euforia otrăvitoare a întoarcerii, când nu se putea bucura de sfârşit, pentru că totul se relua.

Nu voiam să trec prin aşa ceva cu Dwayne, tocmai de asta am încheiat totul noaptea trecută, înainte să înceapă cu adevărat. Privind distrugerea

din ochii lui Dax, îi eram recunoscătoare lui Dwayne că a decis să facă asta pentru binele meu.

M-am apropiat şi mi-am aşezat mâna pe umărul lui.

— Nu vreau să îţi faci griji pentru mine, promit că voi fi bine. Cât despre tine, voi fi mereu aici când vei vrea să vorbeşti cu cineva. Acum nu trebuie să mai ţii secretul ăsta doar pentru tine. Şi-a aşezat palma peste a mea şi mi-a zâmbit cu căldură frăţească, fiind acelaşi Dax pe care îl ştiam dintotdeauna şi pe care l-am adorat mereu datorită felului său de a mă ajuta să mă simt normală.

— Apreciez, la fel e şi în cazul tău.

L-am strâns încă o dată de mână, apoi am ieşit din cameră. Mă simţeam surprinzător de uşurată că m-am dat de gol în faţa lui Dax, cel puţin nu trebuia să mă mai prefac în preajma lui. Sentimentul de uşurare era plăcut, dar aveam prea multe pe suflet ca să simt cu adevărat eliberarea.

Am urcat în camera mea şi m-am schimbat imediat într-o pereche de colanţi până sub genunchi şi un maiou, alături de care am adăugat dispozitivele mele de alergat. Aveam de gând să îmi petrec o mare parte din zi în pădure, aşa că mi-am prins o geantă mică de mijloc, în care am îndesat o sticlă de apă, nişte vitamine, şerveţele şi un baton proteic. Cât ar fi fost de mare casa asta, devenea imediat sufocantă atunci când toţi

membrii erau prezenţi, chiar şi cu un întreg etaj doar pentru mine.

Lipsa de exerciţiu s-a simţit imediat. Am început să gâfâi şi a trebuit să mă opresc pentru a-mi trage sufletul. Spre norocul meu, soarele nu era aşa de dogoritor încât să mă usuce pe picioare, însă corpul meu obosit, mahmur şi stresat a simţit efortul din plin şi nu a răspuns prea plăcut. Am scrâşnit din dinţi şi mi-am forţat puterile până la intrarea în parc, alături de inima ce îmi bubuia nemulţumită şi ar fi preferat un pui de somn. Nu ar fi fost anormal, orice adolescent prefera să doarmă până târziu după o noapte de distracţie, dar în cazul meu erau prea multe probleme de rezolvat şi, sincer, îmi era teamă de coşmarurile pe care mi le putea aduce somnul. M-am ambiţionat să nu mă opresc, mi-am pus creierul şi trupul în funcţiune, în acelaşi timp, să caute o rezolvare pentru problema actuală din viaţa mea. Din vieţile noastre.

La Dwayne refuzam să mă gândesc, am decis deja în dimineaţa aceasta că vom rămâne prieteni şi aşa era cel mai bine pentru noi, iar după ce am văzut mai devreme la Dax, îmi era şi mai teamă să îmi deschid complet inima în faţa băiatului care mă ameninţa cu fiecare ocazie că dacă mă ataşam de el, ajungeam bucăţele. Mă forţam să nu-mi recunosc că deja m-am ataşat mai mult decât ar fi trebuit, îmi interziceam vehement să folosesc

cuvântul "iubire" în orice gând ce îl cuprindea pe Dwayne, altfel nu ştiam cât de bine se vor mai ţine *bucăţele* mele.

Prea epuizată, m-am oprit pentru o gură mare de aer şi m-am rezemat de un copac, iar în minte mi-a apărut Dwayne prima dată când ne-am întâlnit în parc. Au trecut doar câteva zile, dar parcă erau ani. Ani în care ne-am apropiat şi ne-am îndepărtat în acelaşi timp, ani în care am ajuns să ne cunoaştem şi să ne fie frică unul de celălalt. *"Iubită de un monstru"* descrierea lui Dax îmi lumina strălucitor în minte, alături de privirea hipnotizantă a lui Dwayne, glasul lui ce îmi anestezia fiecare fibră din corp şi sărutul lui. Mai mult decât orice, sărutul lui, dovada că putea să înceapă să simtă pentru mine mai multe decât şi-a propus, dovada că nu îi eram indiferentă, dovada că mă putea distruge. Mi-am aşezat palma pe piept şi am inhalat nesătulă gurile de aer, privind în jurul meu şi parcă aşteptându-l să apară de undeva, entuziasmată şi speriată în acelaşi timp de asta.

Am pornit din nou şi, chiar dacă mi-am interzis să mă gândesc la el, am făcut asta aproape jumătate de oră, mintea mea refuzând să şteargă chiar şi o secundă din noaptea trecută. Dar s-au întâmplat mai multe, Dwayne nu era singurul care îmi ţinea creierul în pioneze, Danica avea aproape aceeaşi implicare, mai ales după dimineaţa asta,

când şi-a afişat din nou gelozia clară pe relaţia mea cu Dwayne, chiar de faţă cu Dax, şi a încercat să îl păcălească pe tata să mă oblige să stau departe de el. Dacă era un lucru pe care mi l-am propus după ce am reuşit să trăiesc din nou şi aveam să mă ţin de el până muream, acela era faptul că nu aveam să mă mai ascund niciodată în carapace. După ce ai luptat o dată cu moartea şi ai învins, frica de lucrurile mărunte se diminua considerabil, iar în momentul acela voiam să aflu ce Dumnezeu făcea sora mea. Ştiam că nu aveam să aflu nimic de la ea sau ascultând pe la uşi, aşa că îmi trebuia o strategie mai bună. Aveam o presimţire foarte rea şi refuzam să îmi văd de treabă, având în vedere că o bănuiam de trafic de persoane şi de răpirea lui Amy. Înainte de o moarte groaznică, oferise prima literă din numele răpitorului: *D*.

Eram mulţi care purtam un nume ce începea cu D, dar, involuntar, în mintea mea, acelui D i s-au aşezat şi piesele lipsă. Mi se zbârlea pielea numai gândindu-mă la asta. Şi ce motive ar fi putut să aibă sora mea, cel mai logic ar fi că s-a încurcat cu cine nu trebuia, iar acum era şantajată. Refuzam să cred că răpea adolescente pentru vreo plăcere sadică. Sora mea nu era cel mai bun om din lume, dar nu era un monstru, chiar dacă Dax a numit-o indirect aşa.

El petrecea foarte mult timp cu ea, nu îmi dădeam seama dacă avea vreo implicare, speram din suflet să nu, dar chiar şi aşa va fi destul de greu să mă apropii de ea, mai ales acum.

I-am făcut lui Amy o analiză cu puţinele date pe care le ştiam despre ea, iar asta m-a ajutat să îmi găsesc o strategie. În două săptămâni se presupunea că sora mea trebuia să livreze "cea mai bună pe care o putea găsi" şi refuzam să stau cu mâinile în sân ştiind aşa ceva.

Restul zilei a trecut greu, m-am închis în cameră şi mi-am făcut temele, descoperind speriată că erau mai multe decât am crezut. Seara mi-am petrecut-o vorbind la telefon cu Alice, ignorându-mi complet familia şi inventând o durere de cap ca să scap de cină, apoi am adormit imediat.

Cumva, eram conştientă că visam, dar întotdeauna o parte din subconştientul meu era alarmat şi îmi atrăgea atenţia asupra realităţii, în timp ce altă parte era entuziasmată să se aventureze în necunoscutul periculos. Într-un fel, era ca şi cum inima mea veche şi cea nouă erau amândouă prezente, fiecare influenţându-mă în felul ei. Vechea s-ar ascunde într-un colţ şi nu ar risca nimic, pe când cea nouă era prea curioasă pentru binele ei. Din păcate, sau fericire, cea nouă mă ţinea acum în viaţă, aşa că picioarele mele s-

au pus în mişcare, înaintând în întunericul înfricoşător.

Era frig, îngrozitor de frig, iar din față venea o puternică briză de vânt ce mi-a înghețat pielea. Cu cât înaintam mai mult, cu atât îl simțeam mai tare. Am mers orbeşte, parcă împinsă de la spate, până când am zărit o mică luminiţă în faţa mea, iar atunci am început să fug, disperată să descopăr orice se afla în jurul meu. Lumina s-a intensificat, până când mi-am dat seama că provenea de la o clădire alăturată şi luna ce se reflecta în geamuri. Inconştientă am înaintat, până când am simţit teroarea instabilităţii sub talpa dreaptă, iar piciorul meu a călcat în gol. Un ţipăt ascuţit mi-a ieşit din gât şi m-am tras disperată înapoi ca să descopăr unde eram. Nu pe acoperiş, dar suficient de sus să mi se taie suflul. Nu vedeam nimic în spatele meu, doar peretele de sticlă ce fusese spart, iar eu eram pe punctual de a trece prin el. Gaura enormă era sursa frigului, iar în cioburile rămase din sticlă strălucea grotesc un lichid roşu ce se prelingea pe podea. Mi-am înghiţit suspinul, urmărind balta de sânge până la picioarele mele, de parcă un trup fusese aruncat prin geamul ăsta şi îl făcuse ţăndări cu propria carne. În jos nu se vedea nimic, doar întunericul ca o gaură neagră alimentată de Iad. Groaza din jur părea să îmi vorbească, producând prea multă frică pentru a mă putea menţine stabilă.

— Eşti sigură că vrei să rişti, Dakota? am tresărit la auzul vocii macabre din spatele meu. M-am întors, atentă să nu alunec, însă nu am văzut absolut nimic, deşi eram conştientă că persoana care vorbise era undeva în apropierea mea. Respiraţia rece mi-a ieşit printre buze odată cu tremuratul spasmatic. Am refuzat să îi vorbesc, să îi ofer atenţie şi să îl cred real, deşi sunase mai mult ca o voce de femeie, cu uşoare inflexiuni parcă diabolice.

— Dacă vrei să pătrunzi în lumea asta, trebuie doar să sari. De data asta am ţipat şi am tresărit, aproape alunecând spre abisul întunecat, însă vocea ce îmi părea tot mai cunoscută, mi-a vorbit la ureche. Am reuşit să văd doar o umbră trecând pe lângă mine, m-am întors după ea, încercând să îi prind o trăsătură, însă când am privit în jos, am văzut o reflexie bizară într-un ciob de pe podea. M-am încruntat, înainte ca inima să înceapă să piardă din bătăi din cauza terorii. Am ridicat ciobul, iar imaginea a venit mai aproape de mine, reflexia mea... doar că nu era chipul meu. Am văzut-o de prea multe ori în ultimele zile ca să nu o recunosc: Amy.

Chipul ei era şocat, respira repede, fiecare acţiune a mea se expunea în reflexie, nu eram eu. Mi-am scuturat capul şi am şters ciobul, marginea tăioasă retezându-mi imediat pielea atunci când am atins-o. L-am scăpat şi a căzut în întuneric,

alături de imaginea de ceară a lui Amy. Am încercat să mă prind de ceva, de orice, deoarece mă simțeam împinsă spre margine de prezența fantomatică ce îmi dădea târcoale. Mai repede decât i-a trebuit inimii mele să bată o dată, două mâini puternice m-au prins de șolduri și m-au tras înapoi. Pentru o secundă am crezut că m-a împins de pe clădire și aveam să sfârșesc făcută bucăți, la fel ca Amy, însă cineva m-a tras în spate, afundându-se cu mine în întunericul din care am venit. Am simțit prima peliculă de căldură pe pielea mea, în frigul pătrunzător. Respirația caldă mi s-a lipit de ureche, iar brațele puternice m-au strâns până când propriile coaste au început să îmi pocnească.

— Pentru tine nu va fi așa ușor. Mi-a șoptit la ureche, timbrul gros și intonația mi-a pătruns până în vene, pe el îl cunoșteam perfect. Am închis strâns ochii, lăsându-l pe Dwayne să mă strivească cu brațele ce strângeau tot mai tare.

— Nu o să poți să sari spre libertate, Dakota. Am încercat să mă eliberez, sau cel puțin asta credeam. Vocea și respirația lui au coborât pe gâtul meu, unde mi-a sărutat pielea, iar buzele lui s-au simțit ca focul pătrunzând prin gheață.

— Nu cât timp inima asta îți bate în piept.

I-am simțit rânjetul pe pielea mea, apoi strânsoarea s-a amplificat și m-a tras cu el spre abisul întunecat. Ecoul țipătului meu mi-a spart

timpanele, m-am luptat cu braţele ce deveneau tot mai puternice şi îmi cuprindeau tot trupul ca un cocon.

Cu ultimele puteri, m-am ridicat, întâlnind tot întuneric, dar de data asta parcă mai blând şi familiar. Mi-au trebuit secunde bune să desluşesc umbra obiectelor din camera mea, cearşaful ce mă acoperea şi căldura înăbuşitoare a propriului pat.

M-am ridicat ameţită, mi-am aşezat palma pe fruntea transpirată şi am respirat din greu, împleticindu-mă până la fereastra de la balcon. Nu voiam să simt aerul rece pe pielea mea, chiar dacă eram transpirată, dar voiam să văd curtea, peisajul frumos şi să îmi scot din minte iadul pe care l-am văzut de pe acea clădire. Ştiam că frica asupra propriilor decizii a produs acest coşmar, dar nu îmi lăsam propriul subconştient să mă sperie.

Am făcut un duş şi m-am străduit să adorm din nou, pentru că mă aştepta o zi grea, însă mintea mi-era prea plină şi am sfârşit fixând tavanul cu privirea, până în zori.

Chiar dacă Alice se oferise să vină să mă ia, am preferat să merg cu Josh. Am avut o noapte mult prea grea şi nu eram sigură că puteam face faţă pălăvrăgelilor ei aşa de devreme. Dax şi Danica nu se treziseră atunci când eu am ieşit pe uşă, deci bănuiam că ori aveau de gând să chiulească, ori nu veneau la prima oră, tocmai bine pentru planul meu. Mama şi tata au plecat

din nou, deci cel puţin am avut un mic dejun liniştit, fără întrebări incomode şi priviri furioase.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că prin felul în care te încrunţi, plănuieşti ceva malefic. L-am privit pe Josh prin oglinda retrovizoare, iar el mi-a zâmbit curios. Până acum fusesem pierdută în planurile mele şi mă holbasem în gol pe fereastră, probabil mă încruntasem dacă ce spunea el era adevărat.

— Mă gândeam că ar fi timpul să încep şcoala de şoferi.

Nu ştiam de unde a venit asta pentru că sigur nu mă gândeam la aşa ceva, probabil s-a produs în timp ce mă uitam la volan sau deveneam tot mai bună la mințit, lucru cu care nu mă mândream.

Zâmbetul lui Josh a pierit imediat.

— Oh... sigur. Şi-a întors privirea în faţă, de data asta am zâmbit eu.

— Ştii că o să rămâi întotdeauna preferatul meu, dar câteodată o să am nevoie să îmi conduc singură maşina.

— Eu o să fiu întotdeauna aici, a spus mai mult cu jumătate de gură, zâmbetul meu s-a lărgit.

— Mă bazez pe asta.

M-a privit în oglindă, a oftat şi apoi mi-a zâmbit din nou.

— Îmi pare rău, puştoaico, încă uit că...

— Că nu mai sunt pe moarte.

— Hei, voiam să zic că nu mai ai nevoie de mine pentru orice, nu fi răutăcioasă.

Am început să râd.

— O să am nevoie de tine pentru lucrurile cu adevărat importante şi sper că mereu o să te am alături.

— Fără îndoială. Mi-a făcut cu ochiul, gest care m-a ajutat să mă calmez şi să mă simt mai bine. Adevărul era că îmi doream asta, nu a fost tocmai o minciună, voiam să încep şcoala de şoferi şi să stăpânesc şi partea asta a vieţii mele. Ţelul cel mare era ca la final să nu mai depind cu nimic de absolut nimeni, dar se dovedea un proces mai greu decât am crezut.

Josh m-a lăsat în locul obişnuit, m-am întins printre scaune să îl sărut pe obraz şi apoi am coborât. Vremea ţinea cu mine, deoarece era însorit şi chiar foarte cald. Nici măcar Alice şi Lucas nu au ajuns, aşa că am profitat de momentul de libertate şi am intrat în clădire să termin odată cu asta.

Refuzam să mă uit după Dwayne, refuzam să mă gândesc la el, deşi o mare parte din creierul meu îmi spunea că eram o idioată, iar ignorarea asta a mea exagerată nu avea să funcţioneze prea bine. Prietenii nu trebuiau să fugă unii de alţii, dar aveam timp să mă gândesc la asta mai târziu. Poate Dwayne nici nu va veni azi.

Am intrat în secretariat şi, spre norocul meu, încă nu era nimeni, abia ajunseseră câţiva elevi ce încă nici nu intraseră în liceu şi stăteau pe iarbă, la bronzat.

— Bună dimineaţa!

Secretara, încă adormită şi-a ridicat nasul din cafeaua în care sufla şi m-a privit cruciş printre aburi.

— Bună dimineaţa. Te pot ajuta cu ceva?

— Domnul director a ajuns? Femeia trecută de prima tinereţe m-a privit din nou curioasă, privirea ei îmi spunea că mă cunoştea foarte bine, tocmai de asta nu îmi punea întrebări şi încă nu mă dădea afară pentru că am îndrăznit să deranjez aşa de devreme.

— Da. Ai vreo problemă?

— Nu, doar că vreau să am o discuţie cu dânsul.

Femeia şi-a molfăit limba şi s-a riscat să mai bea o gură din cafeaua ce părea foarte fierbinte. S-a fript şi apoi a privit spre uşă directorului.

— Lasă-mă să îl anunţ, mai întâi.

Zâmbăreaţă, am aprobat din cap şi am rămas în acelaşi loc, încercând să mă motivez singură că făceam alegerea cea bună şi să nu mă arunc singură în colţii hienelor. Secretara a ieşit după câteva secunde, parcă aşteptându-se să nu mă mai găsească aici.

— Poţi intra.

A ținut ușa deschisă pentru mine, așa că nu am pierdut timpul şi m-am forţat să mă pun în mişcare, fără să mă gândesc de două ori. Dacă o făceam, era posibil să fug de aici mâncând pământul.

Biroul directorului era complet diferit de secretariatul cast şi rece, unde pereţii erau acoperiţi de postere şcolare şi mâzgălelile celor care îşi aşteptaseră sentinţa pentru detenţie pe scaunele de lângă perete. Directorul Spellman era pasionat de natură, iar biroul lui arăta ca o mini junglă, cu zeci de flori de toate dimensiune şi formele crescând vesele în ghivece decorative şi îmbăiate în soarele ce intra pe fereastra enormă. Un acvariu imens, paralel biroului său, despre care doar auzisem de la Dax şi niciodată nu îl crezusem. O dată mi-a povestit cum el şi câţiva colegi au intrat pe furiş în birou şi au pus cerneală în acvariu ca să se răzbune pe director după ce anulase petrecerea de Halloween. Răzbunarea nu a ieşit prea bine, toţi peştii au murit, acvariul a fost distrus, iar Dax şi prietenii lui au făcut două ore de detenţie, timp de o lună. Asta se întâmpla când fratele meu era boboc în clasa a noua, iar eu îmi aşteptam moartea, închisă în camera mea.

— Domnişoară Welron, ia loc, te rog. Cu greu mi-am dezlipit privirea de pe micul paradis subacvatic şi m-am aşezat pe scaunul din faţa biroului.

— Toţi au reacţia asta când intră prima dată aici. Mi-a zâmbit, pesemne mă puteam holba liniştită, ceea ce m-am străduit să nu mai fac. Am avut multe de rezolvat cu şcoala, dar cumva nu am ajuns niciodată aici, deşi de majoritatea problemelor s-au ocupat părinţii mei sau asistenţii lor.

— Am auzit doar descrieri, dar e chiar mai frumos decât se spune.

Mi-a zâmbit, nu era prea obişnuit pentru un director să aibă o mini-junglă în birou, dar fiecare avea pasiunile lui, asta se vedea şi din tablourile aranjate peste tot, cu poze de prin expediţiile lui în tot felul de zone tropicale.

— Spune-mi cu ce te pot ajuta. S-a aplecat, aşezându-şi coatele pe birou. Ştiam că numele meu m-a ajutat să intru atât de repede aici şi tot el era motivul zâmbetului de pe faţa ridată a directorului. Îmi făcusem bine discursul înainte, însă cuvintele nu au mai ieşit aşa de uşor.

— Vreau să mă implic cât mai mult în activităţile liceului. Am pierdut foarte multe în primii doi ani, iar acum mă simt capabilă şi sănătoasă să fac orice poate face o fată de vârsta mea. Ştiu că e puţin cam târziu şi echipa a fost deja făcută, dar mi-aş dori enorm să mă înscriu în echipa majoretelor.

Mă pregătisem să spun mai multe, să explic că mi-a fost teamă la început, că ar însemna enorm

pentru mine, că mă va ajuta să mă integrez, bla, bla, dar nu a fost nevoie.

— S-a făcut!

Am tresărit când directorul a bătut din palme şi s-a lăsat în spate, pe scaun, zâmbind până la urechi, probabil fericit că nu am venit cu vreo problemă gravă, aşa cum se aştepta.

— Serios?

Nu m-am putut abţine să nu întreb.

— Sigur că da. Nu trebuie să mai dai probă, o să intri direct în echipă. Sora ta e şefa, aşa că nu va fi greu să prinzi paşii, asta dacă au făcut ceva până acum, şi nu trebuie să îţi mai spun că e un loc liber, a adăugat directorul cu seriozitate şi eu am clătinat din cap, cu pielea zbârlită: Amy.

Până la urmă, din cauza ei făceam asta, datorită ei mi-a venit ideea asta nebunească. Amy abia devenise majoretă, iar asta o adusese repede în cercul surorii mele. În acelaşi timp, asta era singura posibilitate de a mă apropia de Danica, să o urmăresc în habitatul ei. Echipa de majorete era o importantă parte din viaţa ei şi îşi petrecea mult timp la antrenamente, în felul ăsta o puteam observa de aproape fără să pară dubios, sau prea dubios, pentru că sigur vestea că deveneam majoretă avea să fie un şoc pentru toată lumea.

— Mulţumesc, domnule director. Înseamnă enorm pentru mine. Am zâmbit cât de convingător am putut, el mi-a răspuns în acelaşi fel, părul

cărunt luminându-i astfel trăsăturile calde ale feţei.

— Cu drag, domnişoară Welron. O s-o anunţ pe Cathy să îţi facă înscrierea, presupun că Danica ştie deja.

Am înghiţit în sec. Nu, balaurul încă nu ştia că un pitic era pe cale să îi pătrundă în regat.

— De fapt, nu i-am spus încă. Voiam să fac asta pe cont propriu.

Directorul a aprobat înţelegător din cap.

— Nu o să fie o problemă, vorbeşte cu Cathy şi ea îţi va da programul de antrenamente. Mult succes şi fă-ne mândri.

Am zâmbit cu jumătate de gură, i-am mulţumit din nou şi am ieşit din birou. Era bine dacă rezistam antrenamentelor fără să îmi rup ceva, mândrie cu siguranţă nu aveam să aduc nimănui pentru că nu ăsta era scopul meu.

Cathy, fiind secretara ce s-a trezit din nou cu mine pe cap, abia când i se răcise cafeaua şi o putea bea liniştită, a fost nevoită să mă ajute cu înscrierea, procedeu mai complicat decât mă aşteptasem. Ştiam că şi mama lui Alice era secretară aici, nu o cunoscusem încă personal, dar eram destul de sigură ca nu era această Cathy, slavă Domnului.

Mi-a stat inima atunci când a trebuit să îmi sune părinţii şi să le spună ce am de gând, apoi doctorul, pentru că situaţia mea era încă foarte

specială, dar în afară de şocul tuturor, nimeni nu a avut de obiectat, ba chiar mama aproape că a ţipat în telefon de bucurie. Semnăturile lor s-au făcut electronic, pentru că nu aveam chef să aştept până când unul se întorcea din Franţa, iar celălalt din Estonia. Am primit programul de antrenamente, iar Cathy mi-a găsit până şi echipament. Spre groaza generală, îi aparţinuse lui Amy, ce apucase să poarte doar treningul de două ori şi niciodată uniforma, care trebuiau modificate pe măsurile mele, deoarece ea fusese mai scundă. Mi-am înghiţit amarul şi m-am motivat să merg mai departe, în ideea că făceam asta pentru ea, voiam să aflu ce i s-a întâmplat sau să opresc aceeaşi nenorocire să se repete, dar pielea tot mi s-a zbârlit când i-am atins hainele.

Am ieşit din secretariat chiar înainte de începerea primului curs. Alice şi Lucas mă sunaseră în disperare până acum, dar îi ignorasem cu desăvârşire. Făceam slalom printre elevi, cu echipamentul bine îndesat în ghiozdan, pe care voiam să îl ascund cât mai repede în dulap. Primul antrenament îl aveam mâine şi nu eram sigură cum mă simțeam în legătură cu asta, lucrurile se mişcaseră mai repede decât am sperat, nu credeam că o să fiu majoretă cel puţin până săptămâna viitoare, dar deja în dosarul meu mi s-a atribuit şi denumirea asta.

Dakota Welron, fosta adolescentă pe moarte, eleva pe care nimeni nu se aştepta să o mai vadă la liceu... majoretă. Comicul situaţiei era tragic în acelaşi timp, mai ales că abia reuşisem să mă integrez fără să fiu privită ca un cadavru umblător.

— Tu vrei să iei bătaie în prima zi din săptămână, nu-i aşa?

Am tresărit şi am îndesat cât mai repede treningul şi uniforma albastră în fundul vestiarului, vocea lui Alice nu părea prea fericită. Am înghiţit uşor şi am privit-o pe după uşă, ea şi Lucas stăteau aliniaţi şi mă priveau amândoi cu încruntături atât de identice, încât am început să râd.

— Despre ce vorbeşti? am făcut eu pe proasta.

— Nu face pe nevinovata cu mine, domnişoară. Cred că te-am sunat de o mie de ori.

Mi-am scos telefonul şi l-am îndesat în faţa lui Alice.

— Doar de opt ori, vezi? Nu mai dramatiza. I-am făcut cu ochiul, iar ea a pufăit pe nări. Lucas a râs, în cele din urmă.

— Ai noroc că te iubim mult, dar nu cumva pui ceva la cale? A ridicat o sprânceană perfect pensată spre mine, cumva el era mult mai capabil să stoarcă adevărul, cu genele lui rimelate şi lentilele alea exagerat de albastre. Alice se uita urât la mine cu ochii ei reali. M-am gândit dacă să le spun sau nu, oricum aveau să afle şi sigur se

supărau dacă ascundeam asta de ei, aşa că am prins colţul fustei şi am scos-o uşor spre exterior, cât să vadă emblema imprimată cu logo-ul liceului; un cap de leu.

Alice s-a strâmbat confuză, Lucas a făcut ochii cât cepele, eu am îndesat repede uniforma înapoi, ca pe o armă a crimei.

— De unde ai furat aia?

Mi-am dat ochii peste cap, la Alice.

— Nu am furat-o, am obţinut-o.

Am închis uşa dulapului şi am plecat spre primul curs, bineînţeles cu ei lipiţi de mine.

— Ce?

— Am decis să îmi forţez puţin limitele. Nu a fost greu deloc să îl conving pe director.

— Eşti majoretă? aproape că a ţipat Lucas şi m-am întors furioasă să îi lipsesc o palmă peste gură.

— Mai tare! Sunt sigură că din statul vecin nu te-au auzit.

— Scuze, a bâiguit sub palma mea, aşa că l-am eliberat. Alice m-a prins de cot şi m-a întors spre ea, mai serioasă decât Lucas, care devenea entuziasmat odată cu trecerea şocului.

— De ce nu mi-ai zis nimic despre asta?

— Pentru că mi-a venit în cap noaptea trecută, mai exact, pe la trei dimineaţa şi am zis că de ce nu.

Alice a ridicat dintr-o sprânceană, semn că ea nu îmi înghițea gogoașa așa de repede şi mirosea a ceva putred, însă am scăpat de ea pe moment, pentru că a trebuit să intrăm la curs, spre norocul meu, fără niciunul dintre ei.

Conştientizarea deciziilor mele începea să apese tot mai tare. Cum să fiu eu majorետă? Abia eram în stare să fac o amărâtă de piruetă.

Alice m-a bombardat toată ora cu mesaje la care am răspuns doar cu emoji haioase, pentru că habar nu aveam cum să îi explic ce am făcut şi să ascund adevărul în acelaşi timp. Am râs de majorete în prima noapte când a rămas la mine, iar acum decideam brusc să devin una. În cele din urmă, mi-am îndesat telefonul în buzunar şi am ignorat-o, cel puțin până la următoarea oră de biologie, unde o aveam pe cap.

Am rămas ultima în clasă şi am tras de timp cât am putut de mult, evitând inevitabilul. Începeam să îmi dau seama că reacţia de care îmi era cu adevărat teamă, era a Danicăi. Cu siguranţă nu va înghiţi bine mişcarea asta, era foarte posibil să îi ceară directorului să nu mă bage în echipă. Eram pregătită pentru orice.

Mi-am strâns cartea în braţe când am ieşit pe uşă, apoi am văzut negru în faţa ochilor.

Negru, mare, muşchi şi, mai sus, o privire cât pentru o mie de vise şi o mie de coşmaruri.

Dwayne Teller.

Nu a zis nimic, doar a ridicat o sprânceană, apoi privirea lui a devenit cumva cicălitoare, de parcă am făcut ceva rău fără să fiu conştientă.

— Salut, am spus-o mai mult ca pe o întrebare, ajungând în faţa lui. Ochii lui s-au îngustat, semn clar că ceva nu era bine, dar încă părea jucăuş, nu cu adevărat supărat.

— Mă ignori intenţionat?

Confuză, am întrebat:

— Ce?

Ochii i s-au îngustat iar. Era rezemat de perete, îmbrăcat în stilului lui caracteristic, cu hanorac negru, gluga pe cap şi căştile atârnând pe gât. Imaginea asta m-a dus înapoi în prima zi când l-am cunoscut şi un sentiment straniu şi plăcut mi-a încălzit imediat inima. Era totuşi ceva la chipul lui ce arăta straniu.

— Ţi-am scris trei mesaje.

Am scos telefonul imediat. Prin valul de mesaje de la Alice şi Lucas se rătăciseră şi câteva de la Dwayne de acum vreo treizeci de minute.

Fir-ar să fie!

Le-am deschis repede, în primul îmi scrisese că azi nu o să vină la liceu. Al doilea, după cinci minute în care nu i-am răspuns, mi-a scris din nou acelaşi lucru, doar că mai explicit, că transpiraţia şi frigul nu făceau casă bună şi probabil a răcit. Al treilea era peste alte zece minute.

„Dakota, nu mă face să ies din casă în starea asta şi să vin după tine."

Niciun răspuns de la mine, mi-am ridicat privirea, zâmbind vinovată. Pe sub gluga lui îndesată pe cap, avea nasul roşu, ochii pufoşi şi respira destul de greu, acum că îl analizam cu atenţie.

— Îmi pare atât de rău, nu te-am ignorat intenţionat, Alice e pusă pe taclale şi la un moment dat pur şi simplu am început să ignor telefonul, altfel riscam să fiu dată afară de la oră.

A vrut să spună ceva, dar imediat a închis gura, ca şi cum ar urma un strănut zdravăn, dar s-a prins repede de nas, a strâns tare şi l-a ţinut la locul lui. Mi s-a făcut milă de el şi l-am atins pe obraz, fără să îmi mai pese de privirile din jur.

— Dwayne, de ce ai venit până aici în starea asta? Puteai să o suni pe Alice şi ţi-ar fi confirmat ea unde sunt.

Fiind clar frustrat de privirile din jur şi starea lui actuală, m-a prins de mână şi am intrat înapoi în clasa de unde am ieşit eu, acum goală. A închis uşa în urma mea, s-a rezemat de ea şi a tras o gură mare de aer, apoi şi-a scos gluga de pe cap. Acum observam cât de transpirat era.

— Ştiam unde eşti, dar credeam că eşti supărată pe mine.

Şi-a dres glasul şi a tuşit, parcă furios pe propria stare. Îmi părea rău pentru el, dar era şi amuzant în acelaşi timp.

— De ce aş fi supărată pe tine?

Când a reuşit să îşi revină, m-a privit mai calm, dar altceva în privirea lui a început să clocotească când s-a uitat mai bine la mine.

— După discuţia de ieri dimineaţă.

A început să mă analizeze mai atent, oare era din cauza helăncii mele negre? Lena mi-a zis că mă făcea să arăt ca un afurisit de manechin.

— Dwayne, am rezolvat totul amical, am decis să rămânem cei mai buni prieteni. Nu aveam niciun motiv să te ignor astfel, eşti...

— Uh, taci odată! Nu am venit până aici, în starea asta, să îmi spui ce prieten bun sunt.

Mi-a prins ceafa şi m-a tras spre el, iar buzele lui le-au strivit pe ale mele.

Cam asta a fost!

S-a dus naibii totul în capul meu.

S-a despicat cerul, au venit extratereştrii, habar nu aveam şi nu mă interesa. Mă interesa prezentul meu şi felul în care Dwayne m-a smuls de pe picioare şi m-a sărutat cu furie. M-a întors fulgerător şi am ajuns eu rezemată de uşă, buzele lui s-au presat peste ale mele, dar de data asta nu au mai rămas fixe, ci s-au mişcat înnebunitor, unduindu-se peste ale mele precum dansul unui şarpe hipnotizat, ademenitoare şi veninoase.

Corpul meu a devenit moale, m-am topit în braţele lui şi în curând a ajuns să îmi susţină întreaga greutate. Am dat drumul cărţilor şi mi-am ridicat mâinile în părul lui, unde le-am înfipt şi am strâns pumnii. Ardea! Ardea la propriu şi chiar dacă era probabil din cauza gripei, eu mă simțeam de parcă sărutam o creatură supranaturală, un demon creat din foc ce mă cuprindea în braţe şi mă săruta ca şi cum şi-ar fi extras puterea din sufletul meu, de parcă îl storcea printre buzele mele, iar eu i-l ofeream fericită. Îi simțeam aroma pe care nu am uitat-o, dar acum era şi un puternic amestec de mentol, probabil din cauza medicamentelor pentru gât, dar asta îi făcea sărutul răcoritor şi mai delicios decât mi-am imaginat. Poate el era cel bolnav, însă eu eram cea care avea probleme cu respiraţia. Dwayne o extrăgea pe a mea şi, când mi-a atins obrazul cu vârful degetelor, pielea mea a ars, însă tot corpul a început să tremure într-o senzaţie mai puternică decât orice credeam că puteam simţi vreodată.

Dwayne s-a desprins parcă după o eternitate, când sufletul meu s-a scurs de tot şi, totuşi, a durat prea puţin. A rămas aproape de mine şi şi-a sprijinit fruntea de a mea, acum începea să ardă tot mai tare. Dacă nu aş fi fost aşa drogată de ceea ce tocmai îmi făcuse, aş fi devenit îngrijorată pentru el. A închis ochii şi a rămas aşa mult timp, respirând greu, fără să vorbească.

— Dwayne... am îndrăznit să şoptesc, de parcă mi s-ar fi spart glasul dacă aş fi vorbit mai tare sau m-aş fi spart toată la picioarele lui. A deschis ochii şi m-a privit cu acel întuneric profund ce trăia în interiorul lor, întunericul în care eu mă aruncam cu braţele deschise.

— Nu cred că înţelegerea noastră funcţionează pentru mine.

Faptul că era înfundat în nas îi făcea vocea mai groasă şi aspră. Doar Dwayne putea să fie sexy şi fierbinte în modul bun atunci când era răcit. În altă ordine de idei, habar nu aveam despre ce vorbea.

— Vrei să fii puţin mai explicit, te rog? După ce s-a întâmplat, nu mă poţi condamna că nu mai gândesc limpede. A zâmbit, apoi s-a tras imediat de lângă mine şi s-a întors cu spatele. Mi-a îngheţat inima pentru o secundă, gândindu-mă că iar revenea la indiferenţa lui, însă îşi scoase un şerveţel din buzunar şi îşi şterse nasul, mârâind de nervi. Am început să râd, chiar dacă am încercat să mă abţin. El mi-a aruncat o privire urâcioasă peste umăr.

— Nu e amuzant.

— Ba e puţin, recunoaşte. Ăsta e un sărut care nu se uită niciodată. I-am făcut cu ochiul, el a continuat să mârâie nemulţumit, apoi s-a întors iar spre mine. Zâmbetul meu a dispărut şi am înghiţit în sec.

— Mai devreme voiam să spun...

Am tresărit când sunetul soneriei s-a auzit cu putere, m-am lipit de pieptul lui Dwayne, iar el m-a cuprins cu un braţ. NU! A urlat creierul meu. De ce tocmai acum?

— Vorbim după ce termini cursurile.

— Nu! M-am agăţat imediat de el şi m-am ridicat pe vârfuri ca să îl privesc în ochi. Nu pleci nicăieri până nu îmi spui la ce te-ai referit mai devreme.

Colţul gurii lui s-a ridicat, acel afurisit de colţ pe care îl iubeam atât de mult şi era în stare să mă topească pe picioare imediat. Ăsta era un rânjet ce mă putea ajuta să mă ridic din morţi.

— Cred că ţi-am arătat destul de clar la ce mă refer. Sărutându-te până mi te-ai topit în braţe, nu ţi-a dat de înţeles?

L-am lovit imediat în piept, sâcâită.

— Nu mai ai dreptul să glumeşti cu mine, Dwayne Teller. M-ai mai sărutat odată, mi-ai dat inima peste cap, apoi m-ai băgat în friendzone. Acum ce mai ai de gând?

M-am încruntat la el, dar tot ce a făcut a fost să zâmbească ca un nemernic cuceritor.

— Eşti singura fată pe care am cunoscut-o vreodată, capabilă să mă ia la rost, deşi ştiu că sărutul ăla ţi-a băgat în priză fiecare hormon.

Am înghiţit în sec, am început să transpir, dar mi-am păstrat încruntătura. El a chicotit şi s-a

aplecat să mă sărute din nou, de data asta delicat şi scurt, dar nu însemna că nu mi-a țopăit inima.

— E o discuţie mai lungă şi acum nu mai avem timp, imediat o să dea buzna aici elevii care au chimie.

Nu a mai aşteptat să răspund, m-a prins de mână şi m-a tras după el. Am vrut să mă revolt, dar avea dreptate, câţiva elevi veneau chiar acum spre clasa asta, aşa că m-am ascuns repede după masivitatea lui Dwayne şi ne-am pierdut în mulţime, deşi era prostesc să cred că nu ne privea tot liceul acum. Dwayne m-a condus la dulapul meu şi a fost nevoie să mă uit pe orar ca să ştiu ce oră am, pentru că îmi pâlpâia creierul ca un bec defect, dar nu mai aveam chef acum de nimic altceva, simțeam că urma să fac un atac de cord dacă nu aveam cât mai repede o discuţie cu Dwayne ca să aflu ce era în mintea lui şi ce mai plănuia.

— Te întorci acasă? El a aprobat din cap, rezemat de dulapul de lângă mine. Arăta epuizat şi, chiar dacă se forţa să se menţină puternic, i se citea oboseala în privire. Imediat m-am gândit la faptul că era singur, nu avea cine să îl îngrijească, iar asta era inacceptabil. Ştiam ce însemna să lupţi cu boala şi cu singurătatea, aşa că nu aveam să îl las pe Dwayne singur, deşi trebuia să am grijă cum îi propuneam asta, pentru că era un subiect foarte delicat.

M-am apropiat de el şi l-am strâns de mână.

— Nu vreau să rămân singură aici, o să înnebunesc până se vor termina cursurile. Mesagerul întunericului acceptă prieteni alături în asemenea momente de slăbiciune? Mai ales prieteni pe care îi sărută nebuneşte în laboratorul de chimie.

A chicotit şi s-a apropiat mai mult de mine.

— Îi acceptă, dar după ce îşi termină cursurile. M-a muşcat uşor de nas, apoi mi-a pus cartea de biologie în braţe. M-am bosumflat, dar nu am insistat.

— Promiţi că o să avem o discuţie serioasă apoi? A devenit şi el serios şi a aprobat din cap.

— Îţi promit! Vrei să te conduc la curs?

Am clătinat din cap, zâmbind, avea nevoie cât mai repede să ajungă în pat.

— Te sun când termin.

În loc de răspuns, am primit dulcele şi plăcutul sărut pe frunte. Nu era pe buze, însă pentru noi însemna foarte mult, era primul semn de afecţiune pe care mi l-a arătat şi ştiam că atunci când o făcea, îmi arăta că însemnam ceva pentru el, o simțeam prin felul în care buzele lui mi se lipeau de frunte.

L-am lăsat să plece şi l-am urmărit, rezemată de dulapul meu, visătoare şi ameţită. S-a întors din nou înainte să iasă pe uşă şi mi-a zâmbit şmechereşte, apoi a dispărut imediat. Pe hol nu

mai era nimeni, toţi au intrat la ore, dar eu nu mă puteam mişca încă. Aveam nevoie de ceva timp să conştientizez ce tocmai s-a întâmplat, dacă am adormit la chimie şi visam, dar mai important decât orice: Ce mă făceam eu cu Dwayne?

Acum îmi dădea mâna prieteneşte, apoi mă săruta de parcă se sfârşea lumea în spatele lui. Însă dacă mă gândeam mai bine, descrierea asta nu era metaforică. Pentru Dwayne, balanţa avea întotdeauna doar două elemente: fericire şi tortură. Nu exista nimic între ele, iar în momentul acela stătea în mâinile mele să lupt pentru cea care va atârna mai greu.

Cuvintele lui Dax mi-au revenit în minte, prinzând contur şi poate avea mai multă dreptate decât am crezut eu.

Ştiam că Dwayne se lupta cu mine, se lupta cu el însuşi. Dumnezeu ştia ce a făcut de a sfârşit cu o răceală după noaptea aia, dar ştiam că a fost ceva extrem, tipic lui. Ceva care l-a chinuit şi l-a îmbolnăvit, fizic şi mintal, ca apoi să cedeze şi să vină la mine disperat să mă vadă.

Mi-aş fi dorit să fiu în mintea lui măcar pentru un minut, să îl înţeleg cu adevărat, dar cel mai probabil aş fi sfârşit imediat devorată de demonii lui. Cum putea un om ca el, cu asemenea suferinţă în urmă, cu asemenea pierderi să îşi găsească curajul să iubească din nou?

Gândindu-mă mai bine, probabil eu eram cel mai terifiant demon al lui.

12. PÂNZĂ DE PĂIANJEN

— Domnişoară Welron!

A fost nevoie ca profesorul să îmi repete numele de două ori, cu un ton ridicat, ca eu să revin cu picioarele pe pământ. Am tresărit şi am privit imediat în jurul meu, să-l văd nu numai pe domnul Masson încruntându-se la mine, ci întreaga clasă care se întorsese să mă privească. Nu a fost o idee bună să mă aşez în ultima bancă, din câte se părea. Să nu fii atent la ora lui Masson însemna blasfemie, mai ales dacă erai fată.

Am înghiţit în sec şi am încercat să îmi adun calmul, am analizat repede tabla ca să îmi dau seama despre ce se discuta, dar am văzut doar titlul cărţii pe care o studiam în acel moment „Să ucizi o pasăre cântătoare". Mi-am făcut tema, am citit cartea, dar dacă aş fi ştiut ce m-a întrebat profesorul ar fi fost şi mai perfect. Jenată, a trebuit să mă înjosesc şi mai mult.

— Îmi cer scuze, domnule Masson, mi-am pierdut atenţia pentru câteva momente.

El şi-a îngustat ochii la mine, dar expresia i s-a relaxat. Eram o elevă silitoare din clasa lui, probabil de asta nu continua cu critica.

— Atunci, dă-mi voie să repet: Cine poate să îmi spună o părere personală referitoare la Atticus? A făcut o plecăciune caraghioasă, de parcă îmi era la dispoziţie pentru orice voiam să repete, acţiune ce a atras câteva chicote de la fetele ce îl iubeau în secret.

Atticus! Da, am citit cartea săptămâna trecută, iar personajul nu mi-a rămas deloc indiferent. Fir-ar să fie, aş fi putut să fac chiar o impresie bună dacă mă concentram mai mult, dar mi-era aproape imposibil să îmi adun gândurile din cauza lui Dwayne şi a ceea ce mi-a făcut. Ora de biologie se anulase din cauza unui accident în laborator şi se făcuse un schimb între cursuri pentru unii dintre noi, aveam engleza acum şi urma să facem biologia ultima oră. Mă învârtisem bezmetică prin liceu, de la o sală la alta, de parcă nu îmi era de ajuns cât de ameţită eram deja.

Am înghiţit din nou şi m-am forţat să îmi fixez neuronii ameţiţi pe carte. Atticus, avocatul apărării unui om de culoare, acuzat pe nedrept de violarea unei femei albe. Bun, puteam s-o fac.

— Din punctul meu de vedere, este unul dintre cele mai puternice personaje din literatura engleză. Mi-a plăcut candoarea lui, simplitatea, dar cel mai mult demnitatea. Curajul de a face ce este corect, chiar dacă şi-a urcat tot oraşul în cap. În afară de latura lui evidentă, cea îndelung detaliată, ca avocat corect, mi-a plăcut şi latura lui

de tată, atenţia asupra propriilor copii şi modestia, faptul că nu se crede suficient de bun, chiar dacă devine un erou.

Profesorul s-a rezemat de catedră şi şi-a strâns braţele la piept, ascultând atent, semn că i-am atras atenţia, după ce probabil se aşteptase să mă scuz că nu am citit cartea. Nu avea rost să menţionez că fiecare elev încă era întors spre mine.

— Bună opinie, dar vreau ceva şi mai personal, Dakota. Spune-mi ceva ce să mă facă să cred că ai citit cartea şi ai înţeles-o, ştiu că majoritatea dintre voi v-aţi uitat doar la film şi să nu aveţi impresia că nu o să îmi dau seama.

De data asta şi-a îngustat ochii la clasă, iar mie mi-a folosit din nou prenumele, semn că m-a iertat pentru neatenţia de mai devreme. Când m-a privit din nou, am încercat să îmi adun ideile, dar ceva mi-a licărit în colţul minţii şi mi-am dat seama abia acum de ce mi-a plăcut aşa mult cartea asta.

— Tim e diferit, am continuat eu. E un om normal, dar toţi îl fac să se simtă ca o molimă, o atrocitate, ceva ce nu ar trebui să existe şi e numai bun de învinuit pentru orice lucru rău. Ce mi-a plăcut la Atticus? Faptul că nu l-a acuzat fără dovezi, dar nici nu l-a tratat cu milă, pentru că e negru şi diferit. L-a ajutat ca pe oricare alt om

normal şi cred că orice persoană *diferită* îşi doreşte un Atticus în viaţa ei.

Spunând asta, am înţeles-o chiar şi eu mai bine.

Eu eram Atticus pentru Dwayne.

Întotdeauna am fost. După tragedia din familia lui, toţi au început să îl privească ca pe o fiinţă transformată, un om ce ar fi trebuit tras deoparte în alt grup şi etichetat conform situaţiei. Nu mai făcea parte din turmă şi, întotdeauna, în asemenea cazuri erau două tipuri de oameni: cei care aruncau cu mizerie şi cei cărora le era milă de biata făptură chinuită. Dwayne a învăţat să îi ignore pe cei care îl priveau cu ochii îngustaţi, dar nu şi pe cei care încercau să se apropie doar din compasiune. Voia să fie tratat ca un om normal, aşa cum mi-am dorit şi eu după operaţie, însă atunci când nu mai erai unul de-al lor, era aproape imposibil să te integrezi în normalitate.

— Bine punctat, Dakota. A spus domnul Masson chiar înainte să se sune. Am zâmbit uşurată. Nu uitaţi, săptămâna viitoare avem test despre carte şi vă asigur că întrebările nu vor fi uşoare. A anunţat el peste vâlvătaia de voci, înainte ca jumătate de clasă să o zbughească afară. Mi-am strâns cărţile şi m-am ridicat şi eu, dar atunci când am trecut pe lângă catedră, profesorul m-a oprit.

— Dakota, poţi rămâne puţin, te rog? m-am întors spre el, a venit iar în faţa catedrei, aşteptând să iasă toţi elevii, sau elevele, pentru că doar fete mai rămăseseră, trăgând intenţionat de timp. Domnul Masson era destul de atrăgător, nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani şi clar era pasionat de sport. A venit în liceu anul trecut şi de atunci tot rupea inimi pe bandă rulantă, păcat pentru toate fetele de aici că niciodată nu a dat vreun semn de interes sau a permis ceva. Lucas era admiratorul lui numărul unu.

Am aşteptat răbdători să se elibereze clasa, lucru deloc confortabil pentru mine. Asta îmi mai lipsea, după ce am fost văzută intrând cu Dwayne într-o clasă goală, apoi m-a ţinut de mână pe hol, acum mă oprea şi profesorul preferat al populaţiei feminine din liceu şi o parte a celei masculine.

— La revedere, domnule Masson. L-au salutat în cor ultimele trei rămase, zâmbindu-i fascinate. El doar a dat din cap, stând în aceeaşi poziţie pe care o avea în fiecare oră, rezemat de catedră şi cu braţele la piept. Piept prea musculos pentru binele lui, nici înălţimea, părul şaten şi ochii verzi nu erau în favoarea lui. Aproape că m-a amuzat situaţia, dar mi-am abţinut zâmbetul, mai ales după ce am primit o încruntătură de la cele trei.

— S-a întâmpla ceva, domnule Masson?

Profesorul a privit uşa rămasă deschisă, toţi elevii care se prefăceau că treceau întâmplător

prin faţa ei, dar deja am văzut unul trecând a treia oară.

— Eşti destul de populară, nu-i aşa, Dakota?

Nu am ştiut cum să reacţionez prima dată, dar zâmbetul lui amuzat m-a calmat.

— Aş putea să spun acelaşi lucru despre dumneavoastră.

A oftat parcă obosit, lucru ce m-a amuzat şi pe mine.

— Da, dar nu despre asta voiam să discutăm. Tu încă eşti în clubul de teatru, nu?

A fost rândul meu să oftez.

— Nu sunt sigură pentru cât timp, sinceră să fiu, piesa domnului Johnson nu prea m-a captivat.

— Nici pe tine şi nici pe alţi şapte elevi înscrişi, care au părăsit clubul zilele astea. Pe scurt, directorul a decis să dea clubul pe mâinile altcuiva, iar acel altcineva sunt eu, din păcate.

— Din păcate? am ridicat din sprânceană, totuşi înţelegând încotro se îndrepta discuţia.

— Da, pentru că eu şi teatrul am avut o aventură de câteva nopţi în facultate, dar cam asta a fost. Literatura engleză mi-e acum soţie, iar directorul mă forţează să o înşel.

Fără să îmi dau seama, am început să râd. Se întâmpla asta de multe ori la orele lui, nu era idolatrizat doar pentru aspect, dar să râd singură la gluma lui, într-o sală goală, a devenit repede

foarte ciudat. Mi-am strâns buzele şi mi-am dres glasul.

— Totuşi, nu înţeleg ce doriţi de la mine.

— Aş vrea să vorbeşti tu cu cei care au plecat şi să îi convingi să se întoarcă. Dacă tot fac asta, o să am nevoie de mai mult de patru elevi. Ochii mei şi-au mărit imediat dimensiunea când m-am holbat şocată la el. Ce constelaţie greşită îl îndemnase să ia decizia asta?

— Mă tem că nu aţi ales persoana potrivită. De ce m-ar asculta pe mine?

— Păi, de obicei, elevii populari au mai multă putere de convingere, nu? mi-a zâmbit şmechereşte, iar eu mi-am scuturat imediat capul.

— Nu ştiu de ce credeţi asta despre mine, dar în niciun caz nu sunt populară. Săptămâna trecută mi-am făcut primii trei prieteni şi niciunul nu era în clubul de teatru.

El a zâmbit înţelegător, apoi mi-a arătat cu bărbia spre uşă.

— Ăsta ar fi primul dintre motive. Aş închide uşa, dar mi-e teamă că dacă nu ne văd, Dumnezeu ştie ce o să creadă că facem aici. În altă ordine de idei, am aflat de la director că tocmai ai devenit majoretă, altă bilă albă şi, nu în ultimul rând, unul dintre acei trei prieteni este Dwayne Teller şi amândoi ştim ce înseamnă asta. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am încruntat. Nu doar că încerca

să mă folosească, dar se referea la Dwayne ca la un ciudat celebru.

— Nu sunteţi prea „Atticus" în momentul ăsta. Dwayne e un băiat ca toţi ceilalţi.

Bine, nu prea era, mai ales pentru mine şi nu mă refeream deloc la situaţia lui, dar Masson nu trebuia să ştie asta. A devenit imediat serios.

— Ai dreptate, îmi cer scuze. Mă bucur sincer că ai reuşit să te bagi pe sub carapacea lui şi în niciun caz nu vreau să te simţi obligată de ceva. Îţi cer doar ajutorul să punem din nou clubul pe picioare.

— De ce nu vorbiţi dumneavoastră cu ei? Sunt sigură că aţi avea mai mare succes.

El a râs, adunându-şi hârtiile de pe catedră.

— În niciun caz nu vreau să mă folosesc admiraţia ridicolă care îmi e adresată ca să conving fetele să se întoarcă în club. Înţelegi de ce am nevoie de tine? a şoptit jenat, iar eu am chicotit iar fără să mă pot abţine şi am aprobat din cap.

— Da. E posibil ca până mâine clubul de teatru să devină distribuţie de film, cu sute de actori, în special actriţe.

El a oftat iar, dar uşurat că am înţeles încotro bătea.

— De asta contez pe discreţia ta până când o să avem toată echipa completă şi pot să închid înscrierea. Altfel aş fi nevoit să organizez o

preselecţie şi în niciun caz nu am energie pentru aşa ceva.

Am aprobat din cap, înţelegătoare, holbându-mă la cravata lui neagră, pentru că nu mă simțeam prea confortabil să îl privesc în ochi.

— O să fac tot ce pot. Înţeleg că sunt singura care ştie deocamdată că sunteţi noul profesor de teatru?

— Da.

Uau, şoc după şoc. Ziua asta începea să mă epuizeze psihic tot mai tare şi credeam că lovitura zilei va fi să devin majoretă, dar partea aia era deja nesemnificativă pe lângă tot ce s-a întâmplat după.

— Mulţumesc pentru ajutor, Dakota. Îţi promit un rol bun la sfârşit. Mi-a făcut cu ochiul, dar nu m-a ajutat să mă relaxez. Altă presiune nu era ceea ce aveam nevoie, nici măcar nu îmi aminteam numele tuturor celor din trupa de teatru, poate Dwayne avea să mă ajute, asta dacă încă se mai ocupa de sunet.

— La revedere, domnule Masson.

— Derek.

Am vrut să plec, dar afirmaţia lui m-a oprit.

— Tu poţi să îmi spui aşa când nu suntem la clasă. Am încredere în tine, pentru că eşti aproape singura care nu a încercat să mă cucerească până acum. Am dat din cap, dar nu am mai spus nimic.

Habar nu aveam că prenumele lui era Derek. Când am vrut să plec, glasul lui şoptit m-a oprit din nou.

— Dakota.

M-am întors iar, aproape disperată. Îmi înrăutăţea rău situaţia dacă mă mai ţinea mult aici, deja simțeam că tot liceul s-a adunat în jurul clasei ăsteia, chiar dacă nimeni nu stătea în uşă.

— Da?!

El m-a privit atent, apoi s-a încruntat, lucru bizar. Nu mai avea amuzament în ochi şi părea că nu era sigur pe ce voia să spună. S-a apropiat de mine şi a prins uşa ca să o închidă. Mi s-a oprit respiraţia când a rămas prea aproape de mine.

— Ai grijă cu Dwayne. Îl cunosc mai bine decât crezi tu şi m-a bucurat apropierea voastră, până sâmbătă seara.

Am înghiţit în sec, de data asta de-a binelea.

— Ce...

— Nu ştiu ce a fost în capul lui să te ducă acolo, dar, te rog, nu mai călca în clubul ăla. Asta rămâne între noi şi te rog nu îmi cere clarificări, e un sfat riscant de care sper să ţii cont.

Nu am apucat să îi dau un răspuns, nici nu ştiam ce aş fi putut să spun. El a deschis uşa şi mi-a dat voie să ies, ceea ce am şi făcut, reuşind cu greutate să mă menţin stabilă şi cu o expresie neutră, nu zguduită ca de un tsunami, pentru că aşa mă simțeam.

Câte împletituri dubioase mai putea căpăta viaţa mea? De parcă nu era suficient de complicat să aflu ce se întâmpla cu sora mea, dacă Dwayne şi Dax aveau vreo implicare, acum mai apărea şi un profesor care se părea că a fost sâmbătă în Grota Diavolului şi nu era străin de lucrurile ce se întâmplau acolo. Un profesor! Pentru numele lui Dumnezeu. Şi, întâmplător sau nu, numele lui începea cu D.

Coincidenţa dracului!

Am fost prea pierdută în şocul de moment ca să observ toţi elevii care se holbau la mine şi îşi şopteau lucruri scandaloase, unii nici măcar nu aveau bunul simţ să şoptească.

Alice parcă s-a materializat în faţa mea. Am fost uşurată să o văd, deşi nu mă aşteptam la asta. La biologie nu avusesem timp să vorbim, ne întâlnisem foarte puţin pe hol, apoi fiecare fusesem împrăştiaţi prin alte clase sau lăsaţi liberi o oră. Cum ea nu avea engleză ultima oră, ci franceză, iar profesorul lor era ocupat cu altă oră, probabil se învârtise până acum pe holuri, aşteptându-mă să ies şi să dau nişte explicaţii.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, s-a auzit vocea din difuzoare:

— *Elevii care au pierdut cursul de biologie, îl vor susține ora următoare, în laboratorul de la etajul doi.*

Alice s-a strâmbat spre difuzoare, eu mi-am îndesat cartea în dulap și am început să scormonesc iar după biologie.

— Ce Dumnezeu ați făcut acolo? am întrebat, tot mai curioasă. Eu întârziasem, pentru că îmi trebuise destul de mult să mă adun după plecarea lui Dwayne, iar când reușisem să ajung la clasă, toți elevii erau deja afară și profesorul urla.

— Ce crezi? Idioții de Marco și Travis s-au luat la bătaie și au împins colțul unei mese direct în acvariu.

M-am uitat șocată la ea pentru câteva secunde, apoi am izbucnit în râs, până și eu îi cunoșteam pe cei doi, mari problematici.

— Uau, acum mă bucur că am întârziat la oră.

Alice a bodogănit ofticată.

— Mai mult ca sigur o să ne ardă un test de ne va ustura fundul.

Nu puteam să o contrazic, dar cel puțin de biologie nu îmi era frică.

— Ți-e foame? m-a întrebat din senin. Consultându-mi stomacul, am clătinat din cap.

— Nu prea. Ce ai de gând?

— Să sărim peste prânz și să mergem la locul nostru, cu o Cola și un baton de ciocolată. Fac eu cinste.

Rânjetul ademenitor al lui Alice m-a convins imediat. Nu doar că nu îmi era foame, dar acceptam orice mă scăpa de privirile curioase ale

celorlalți. Probabil Alice citise asta pe chipul meu, încă un motiv să îmi amintească cât o iubeam.

Ea a luat două doze de Cola de la dozator, eu batoanele de ciocolată. Nu a scos un cuvânt până când am ajuns la locul nostru, sus în tribune, unde nimeni nu ne auzea şi nimeni nu putea să tragă cu urechea. Mi-a întins doza de Cola şi i-am mulţumit recunoscătoare. Ea a deschis-o pe a ei şi a privit spre terenul acum gol. Nu mai era aşa cald ca azi-dimineaţă, începea să se înnoreze.

— Cu ce alegi să începi? Echipa de majorete, Dwayne apărând bocnă de răcit pentru tine sau Masson oprindu-te la o discuţie între patru ochi?

Am început să râd, dar în niciun caz nu era un râs de amuzament. Aş fi vrut să vorbesc cu ea, să îi spun tot ce se întâmpla în viaţa mea, lucrurile groaznice pe care le bănuiam, dar adevărul era că nu ştiam cum să o fac. Nu voiam să o includ pe Alice în mizeria asta.

Am desfăcut un baton de ciocolată şi am început să mănânc mai mult de nevoia de a băga ceva în stomac.

— Am vrut să intru în echipa de majorete dintr-o ambiţie prostească de moment, să îmi demonstrez mie şi surorii mele că sunt mai mult decât crede ea. Cam ăsta e marele secret.

Alice s-a încruntat imediat.

— Afurisita aia ţi-a zis ceva?

— Nu tocmai. Adică, nu ceva direct, dar lasă uşor de înţeles anumite lucruri. După ce m-am trezit din operaţie, mi-am jurat să nu renunţ niciodată la ceva de teama că nu pot reuşi, aşa că uite-mă aici.

Ea a oftat.

— Bine. Eşti nebună, dar te pot înţelege. Am acceptat să sar cu paraşuta din cauza provocării idioate a lui Lucas, aşa că nu sunt în măsură să te judec. Dar dacă te ajută cu ceva, să ştii că aproape am murit, aşa că nu se merită.

Am început să râd, bând o gură de suc rece, nu prea potrivit acum, şi m-am zbârlit imediat de frig.

— Dar ce mă interesează cel mai mult e ce se întâmplă între tine şi Dwayne. Nu vreau să îmi bag coada şi poţi să îmi spui să îmi văd de treabă dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, dar simt că e ceva ciudat între voi şi nu îmi dau seama dacă vă îndrăgostiţi unul de celălalt sau începeţi uşor să vă distrugeţi unul pe altul.

Aproape că mi-au dat lacrimile. Alice nu ar putea să aibă mai multă dreptate nici dacă ar vrea.

— Le pot adăuga pe amândouă?

Ea m-a privit secunde bune fără să zică nimic, apoi s-a uitat iar la teren.

— Mi-a trimis un mesaj să mă întrebe dacă eşti la liceu. Ştiam că nu vine pentru că e bolnav, dar mai devreme am aflat că a fost pe aici, dar nu

ca să stea la ore, ci ca să te bage pe tine într-o clasă goală.

Şi să mă sărute până mi s-au ars circuitele, am adăugat eu în gând, doar aşa, pentru că nu o puteam spune cu voce tare. Alice a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu i-am răspuns la mesaje. Din cauza ta am ascuns telefonul pentru că riscam să mă vadă profesorul, Dwayne a crezut că sunt supărată şi a venit până aici.

Sprânceana ei urca tot mai sus. M-am prefăcut interesată de doza de Cola ca să nu mă uit la ea, ştiam exact la ce se gândea.

— Asta îmi aminteşte de o întâmplare de anul trecut. Lucas a împrumutat sistemul preferat al lui Dwayne pentru o petrecere, cu ameninţarea morţii dacă îi făcea ceva. Dwayne nu a venit la liceu în ziua următoare, dar l-a sunat în disperare pe Lucas să îi aducă sistemul, la care, sinceră să fiu, ţine ca la propria piele, posibil mai mult. Chestia aia e probabil mai scumpă decât casa mea. Aiuritul de Lucas şi-a uitat telefonul acasă în ziua aia. Să menţionez că Dwayne nici măcar nu era bolnav, pur şi simplu nu avea chef de liceu, dar crezi că a venit până aici să vadă dacă Lucas i-a făcut ceva sistemului?

— Da, am rânjit eu, cu capul îndesat între umeri. Alice a clătinat din cap.

— Nici nu s-a ridicat din pat.

Am oftat.

— Nu ştiu ce să îţi spun, Alice, pentru că nu e nimic clar deocamdată. Dwayne este...

— Dwayne! a finalizat ea când eu m-am împotmolit, iar asta era descrierea perfectă. A început să râdă uşor, ca pentru ea.

— Îţi vine să crezi că a trecut fix o săptămână de când te-am invitat să stai cu noi la prânz? Chiar atunci şi acolo am putut să jur că era ceva dubios la zâmbetul lui Dwayne, dar nu mă aşteptam să îi pui capac aşa de repede.

Am lovit-o în umăr.

— Nu i-am pus deloc capac, încetează. Mai degrabă invers, am mormăit bând din suc. Nici măcar nu a părut şocată.

— De asta sunt sigură.

Când m-am holbat la ea, a început să râdă.

— Fato, tu nu ştii cum te uiţi la el. Începi să sclipeşti atunci când e în preajma ta, ceea ce e un contrast frumos, având în vedere că el e un demon ambulant.

Mi-am dres glasul şi am băut ultima gură de suc, apoi am strâns doza în palmă. Restul de baton era abandonat în buzunar.

— Rămâne de văzut cum vor decurge lucrurile, dar chiar dacă îl cunosc de o săptămână, ştiu sigur că nu va fi prea curând uşor cu el.

— De asta sunt eu aici. Alice şi-a pus braţul pe după umerii mei şi m-a strâns, eram

recunoscătoare până la cer şi înapoi că s-a ţinut după mine după ora aia de biologie.

Vântul ne-a gonit de la locul nostru, aşa că am ajuns primele în clasă. Profesorul era deja prezent şi ne-a aruncat o privire pe sub ochelari la amândouă, însă nu a zis nimic. Ne-am ales băncile de spate, deja cu strategia făcută pentru un posibil test. Alice era în faţa mea şi avea să primească ajutor la ce nu se pricepea, adică la tot.

Acvariul dispăruse, dar pe jos încă era umed, iar profesorul era negru de furie. Am vrut să îl întreb ce s-a întâmplat cu peştii, dar m-am abţinut la timp.

Restul elevilor au intrat cu coada între picioare, ca la execuţie. În scurt timp ne-am dat seama ca Marco şi Travis nu aveau să participe şi puteam doar să îmi imaginez ce pedeapsă avea să le dea directorul Spellman pentru ce făcuseră.

Spre uşurarea noastră, nu s-a mai adus vorba de acvariu, din moment ce vinovaţii fuseseră prinşi. Doar am trecut la următoarea lecţie.

Acum învăţam despre Meioză, pe care am studiat-o în avans la proiectul de ora trecută, aşa că îmi permiteam să fiu neatentă. Alice, pe de altă parte, părea să înveţe un limbaj extraterestru tradus cu hieroglife egiptene. S-a dat bătută după primele zece minute şi ştiam că urmează să îmi trimită un mesaj atunci când şi-a scos telefonul.

Alice: *Nu am apucat să vorbim despre profesorul Masson. Eşti în belele cu engleza?*

Am zâmbit şi m-am tras mai în jos pe scaun să pot scrie pe sub bancă, de data asta trebuia să fiu atentă şi la profesor, să nu mă mai trezesc în situaţia de la engleză.

Eu*: E noul profesor de teatru, celălalt a fost concediat. Mi-a cerut ajutorul să recuperăm elevii care au renunţat.*

Alice s-a întors discret şi a ridicat iar din sprânceana ei celebră. Am ridicat din umeri, deşi amintindu-mi de el, senzaţia neplăcută s-a întors. I-am scris înapoi:

Eu: *M-a văzut sâmbătă în Grota Diavolului.*

Ştiam că era riscant mesajul ăsta, dar aveam nevoie de opinia cuiva, altfel o luam razna, iar Alice era singura în care puteam să am încredere. Ea îl cunoştea de mai mult timp. Reacţia nu a fost bună, de data asta s-a întors cu ochii cât cepele. Eu am notat ceva din lecţia profesorului pe caiet, dându-i timp lui Alice să se calmeze şi să îmi răspundă.

Alice: *Masson în Grota Diavolului? Glumeşti?! Cum ţi-a spus asta?*

Eu: *Destul de rezervat. M-a sfătuit să nu mă mai duc acolo.*

Alice: *Nu-mi place deloc asta, Dakota. Te-a văzut în club sau ieşind din el? Poate era în trecere.*

Eu: *Am văzut zona în care se află clubul ăla, nu eşti în trecere pe acolo din alte motive.*

De data asta i-a luat mult timp să răspundă. Privea spre tablă, prefăcându-se atentă la profesor, dar ştiam că în mintea ei era altceva, îi puteam simţi agitaţia.

I-am scris înapoi:

Eu: *Te gândeşti la Amy, nu-i aşa?*

Am văzut-o tresărind.

Alice: *Şterge chiar acum toată conversaţia asta, vorbim după oră.*

A început să îmi tremure iar pielea, dar am făcut ce a zis Alice şi am şters conversaţia. Dacă era un dosar de trafic de persoane în anchetă, nu voiam să îmi risc siguranţa, mai ales că încă eram unul dintre acele nume care începea cu D. Parcă toţi oamenii dubioşi din jurul meu aveau numele începând cu litera asta şi nu făcea deloc lucrurile mai uşoare.

După ce s-a sunat, eu şi Alice am ieşit tăcute din clasă şi am mers la vestiarele noastre. Lumea încă se holba ciudat la mine după faza cu Dwayne, dar începeam să devin expertă în ignorat.

— Alice, spune-mi la ce te gândeşti, am şuşotit eu, amândouă eram cu capul aproape îndesat în vestiarele noastre. Ea a închis uşa şi a venit aproape de mine.

— Nu mă gândeam la Amy, dar acum că mi-ai zis-o tu, ai dreptate. E şi mai rău, numele lui e Derek. D!

— Atunci la ce te gândeai?

— La el şi Dwayne. Erau foarte apropiaţi după tragedia din familia lui. Erau prieteni adevăraţi, nu doar profesor şi elev, apoi dintr-o dată Dwayne a început să îl evite şi acum s-a mutat şi de la orele lui.

— Şi nu a dat niciodată un motiv? Pentru că Derek mi-a vorbit destul de frumos despre el, mi-a spus că se bucură că l-am scos din carapace. Am şoptit eu, atentă să nu audă cineva. Alice a analizat holul, gânditoare.

— Nu a zis nimic, dar spune-i lui Dwayne cu prima ocazie, sunt sigură că va fi mai sincer cu tine dacă află că Derek îţi dă târcoale. Şi nici mie nu îmi place deloc, un profesor nu are ce căuta în clubul ăla.

Mi-am privit cărţile, din nou copleşită de toate lucrurile astea.

— Trebuie să aflăm ce se întâmplă, Alice. Simt că e ce ceva putred la mijloc şi ne dă târcoale, cineva din liceul ăsta a răpit-o pe Amy şi nimic nu îl opreşte să mai răpească şi pe altcineva.

Ea doar a înghiţit în sec şi a aprobat din cap. Plină de energie şi zâmbăreaţă cum era de obicei, acum a devenit serioasă şi suspicioasă, nu o puteam condamna.

— O să vorbesc cu mama şi încerc să aflu dacă anchetatorii au mai descoperit ceva. Oare pe Derek l-au interogat? Până la urmă şi numele lui începe cu D.

— Dacă au făcut-o, nu a venit cu noi.

Dacă Alice avea dreptate şi era ceva suspicios cu Dwayne şi Derek, însemna încă un motiv să îl cred implicat în asta. Pentru Dumnezeu, aproape că mă obişnuisem cu ideea că sora mea era implicată în ceva dubios, dar dacă intra şi un profesor în ecuaţie, pericolul creştea. Mă înnebunea atât de mult situaţia asta, încât mi-aş fi dorit să îi închid pe toţi într-o cameră şi să îi terorizez până îmi spuneau ce Dumnezeu se întâmpla.

Cu gândul aiurea, m-am întors neatentă şi am fost pe punctul de a mă izbi de ea. Când mi-am ridicat privirea, mi-a stat aerul în gât.

— Pot să vorbesc cu tine puţin? Între patru ochi.

Danica a privit-o pe Alice, apoi mi-a făcut semn spre sala de clasă de lângă noi.

Trebuia să o fac şi pe asta mai devreme sau mai târziu, aşa că i-am dat cartea de spaniolă lui Alice, rugând-o din privire să mă aştepte afară, apoi am urmat-o pe Danica.

Am traversat holul şi am intrat împreună în sala acum goală, forţându-mă să mă ţin tare pentru ce urma. Ea închise imediat uşa, era deja a doua

oară pe ziua asta când cineva mă trăgea într-o sală goală, dar sigur experienţa asta nu se va termina la fel ca prima.

S-a întors spre mine şi şi-a pus mâinile în sân, dar nu a spus nimic. Părea epuizată, cu cearcăne şi nu aşa aranjată ca de obicei. Aş fi spus că sora mea avea coşmaruri dintr-un motiv anume, dar bănuiam deja de ce.

— Ce dracului faci, Dakota? a încercat să se răstească la mine, dar postura nu o ajuta şi eram pregătită pentru asta.

— Te referi la faptul că am intrat în echipa de majorete?

— Ştii foarte bine ca la asta mă refer. Dă-mi un singur motiv întemeiat pentru care să faci aşa ceva.

Mă aşteptam la mai multe ţipete şi ameninţări, era chiar slăbuţ pentru ea. Mi-am pus mâinile la piept şi m-am rezemat de catedră.

— E ceva ce mi-am dorit întotdeauna, dar nu mi s-a permis nici măcar să visez.

Minţeam cu nonşalanţă, dar Danica nu părea să observe. A început să se agite nervoasă prin faţa mea.

— Crezi că dacă ai făcut operaţia asta, ţi se permite acum totul? Ai idee cât am muncit eu să pun echipa asta pe picioare? Ce te face să crezi că poţi fii o majoretă? Nu ai făcut gimnastică în viaţa ta, eşti prea slabă să te pun la bază ca susţinător.

Dacă tu crezi că o să te ţin în echipă doar să te maimuţăreşti cu pampoanele, te înşeli amarnic. A arătat cu un deget acuzator spre mine.

Am zâmbit liniştită.

— Atunci va trebui să dau tot ce am mai bun.

A scos fum pe nări, apoi a scrâşnit din dinţi şi a început iar să se agite.

— De ce mă forţezi aşa de mult să te urăsc?

M-a înţepat inima, am luptat să îmi ţin lacrimile în ochi şi expresia rece intactă.

— E ultimul lucru pe care mi-l doresc, Danica. Încerc doar să fiu o persoană normală şi sănătoasă, de ce îţi e atât de greu să mă accepţi în jurul tău?

— Pentru că deja ai tot ce mi-am dorit eu vreodată! a urlat la mine, nereuşind să îşi controleze lacrimile. Am tăcut momente bune, ea şi-a şters furioasă ochii şi s-a întors cu spatele.

— Te referi la Dwayne? am şoptit, ea nu a spus nimic, doar a pufnit, de parcă habar nu aveam.

Azi-dimineaţă i-aş fi spus că nu exista nimic între noi, doar prietenie, acum nu mai eram atât de sigură.

— Am luat numai decizii proaste, Dakota. Toată viaţa mea. S-a întors spre mine, fără să mai încerce să îşi acopere lacrimile. Ai mare grijă ce faci şi tu, pentru că atunci când obţii totul, ai impresia că ţi se permite orice. Orice decizie vine

cu o consecinţă pentru copiii ca noi. Am încercat să iubesc, am încercat să fiu iubită, dar am sfârşit urâtă de toţi.

Am ascultat-o în tăcere, ştiam că vorbeşte despre Dwayne şi Dax, poate erau şi alţii. Era momentul ei să se descarce şi sincer nu credeam că o să avem vreodată parte de aşa ceva. În orice ar fi fost sora mea implicată, puteam citi pe chipul ei că o epuiza psihic, nu mai avea scăpare.

— Nu e vorba despre Dwayne acum, după cum te-a sărutat îmi e clar că nu mai există nicio şansă pentru noi şi sincer nu mă mai afectează aşa mult.

Mi-a scăpat falca pe jos, atât de tare m-a şocat prin ce a spus, nu am reuşit sub nicio formă să îmi maschez reacţia.

— Cum de...

Danica şi-a scos telefonul şi mi-a arătat un video.

Groaza mea s-a extins. Era un video de pe camera de supraveghere din laboratorul de chimie, care a surprins perfect momentul în care Dwayne m-a sărutat. I-am luat telefonul din mână şi m-am holbat la ecran, cu gura căscată şi sângele în flăcări.

Dwayne era o imensă silueta neagră, care m-a acoperit în întregime atunci când m-a lipit de uşă, însă feţele noastre erau destul de clare.

— E greu să ascunzi ceva de mine în liceul ăsta, surioară. Tipul care se ocupă de supraveghere îmi e prieten, mi-a fost uşor să îl conving să îmi dea înregistrarea din clasa aia, după ce am aflat că Dwayne te-a tras acolo şi a închis uşa.

Nici măcar nu am încercat să şterg clipul, ar fi fost ridicol. I-am întins telefonul şi am privit-o în ochi, până la urmă nu a făcut nimic de care să îmi fie jenă sau cu care să mă poată manipula. Nu eram nici primii şi nici ultimii elevi care se sărutau într-o clasă goală.

— Să înţeleg că astfel îmi declari război? Îmi amintesc când ai spus că ai ucide pentru el.

Ea a zâmbit cu amărăciune şi şi-a pus gluga pe cap.

— Altădată, poate da, acum am alte războaie de purtat.

S-a apropiat de mine atât de mult, încât aproape mi-a şoptit pe buze.

— La ce te aşteaptă alături de el, nu mai e nevoie să fac ceva să te distrug, îţi garantez că el se va descurca foarte bine cu asta.

Nu era ameninţare în vocea ei, ci o seriozitate înfricoşătoare.

— Habar nu ai de cine te-ai îndrăgostit, surioară.

13. TURNUL ÎNTUNECAT

Mi-a îngheţat fundul atât de tare încât a trebuit să îmi strecor un caiet sub el. Cimentul bordurii din parcare nu era un companion prea prietenos, nu avea de gând să îmi uşureze situaţia şi să mă ajute să iau o decizie.

Orele se terminaseră de douăzeci de minute, i-am spus lui Alice că o să vină Josh să mă ia, pentru că aveam câteva probleme de rezolvat. Acelaşi lucru i l-am spus lui Josh, că o să rămân la Alice şi urma să vin mai târziu acasă.

Eram conştientă că aveam să îmi prind nasul în minciunile astea şi să dau de belea mai devreme sau mai târziu, dar nu îmi păsa în acel moment.

Erau două posibilităţi: să mă prefac că nu am înţeles aluzia lui Dwayne referitoare la o discuţie, sau să îl sun şi să îi cer să ne întâlnim şi să liniştească odată uraganul din capul meu.

Danica nu a făcut nimic mai uşor, ba chiar mi-a trimis acel video cu mesajul „Pentru nopţile de singurătate". Ştiam la ce se referea: la momentul în care Dwayne va pleca şi eu mă voi usca de dorul lui. Nu îmi păsa, am hotărât să nu mă las

intimidată de ea şi în niciun caz nu aveam să renunţ la planul de a afla în ce era implicată.

Ce era între mine şi Dwayne, nu o privea pe ea. A avut optsprezece ani la dispoziţie să îl facă să se îndrăgostească de ea şi nu a reuşit, aşa că nu aveam să mă simt vinovată pentru sentimentele mele. Poate aşa îşi dădea şi ea seama ce simţea Dax.

Telefonul mi-a vibrat în mână, iar inima a ratat o bătaie când am văzut numele lui Dwayne pe ecran. Am înghiţit automat în sec şi corpul a început instantaneu să se încălzească inexplicabil, ca şi cum sângele din vene mi se transforma în gaz şi mesajul acela tocmai a aprins o scânteie.

"Totul bine?"

Doar atât a scris, oare Alice i-a spus că m-a luat Josh? Ştiam că aştepta un mesaj de la mine imediat după terminarea orelor, aşa îi dădusem de înţeles când am insistat că vreau să discutăm după acel sărut, dar uite-mă acum aici, singură în parcarea goală, aşezată pe bordură, cu mintea praf şi inima bubuind.

Dintre toate discuţiile posibile pe care mi le imaginam, nu eram pregătită pentru niciuna. Şi cum puteam să fiu? Am fost jumătate moartă până acum câteva luni. Şi bineînţeles că nu îmi puteam alege un băiat normal de care să mă îndrăgostesc, nu, inima mea nouă s-a agăţat ca un cârlig de cel

mai complicat, întunecat şi misterios băiat pe care l-am cunoscut.

Ultimele zile mi se păreau mai degrabă rupte din paginile cărţilor pe care le citeam înainte. Mă întrebam dacă nu cumva trăiam într-un vis fără sfârşit, poate totul era ireal şi adevărata eu era în comă şi visa la iubire cu un băiat superb şi imposibil de înţeles.

Am tresărit şi m-am întors la realitate când telefonul a vibrat din nou, de data asta constant. Dwayne mă suna.

Am înghiţit iar, apoi am inspirat şi expirat adânc, ca o gravidă speriată, şi am răspuns.

— Hey!

— Hey, eşti bine?

Dacă nu l-aş fi cunoscut mai bine, aş fi zis că era la fel de tensionat ca mine.

— Da... adică... am oftat iar, cu ochii pe cerul înnorat. Nu tocmai, am rămas singură în parcare şi probabil paznicul mă crede nebună, doar că nu îmi găseam curajul să te sun.

Un chicot mai calmant decât orice pe lume mi-a mai relaxat corpul încordat.

— Am rezolvat-o eu pe asta pentru tine. Ţi-am promis o discuţie, dacă încă mai vrei...

— Da, am spus eu repede când l-am simţit ezitând, nu era momentul să îl las să dea înapoi.

— OK, unde vrei să ne întâlnim?

Încă avea vocea răguşită, semn că nu se simţea mai bine şi uram că trebuia să îl scot din casă acum.

— Doar dacă vrei şi tu, dacă nu te simţi bine nu vreau să te chinui.

— Am altă idee. De ce nu vii tu la mine?

Asta chiar m-a lăsat perplexă, am clipit în gol de parcă îmi dăduse cineva restart la software. La asta chiar nu mă aşteptasem, nu m-aş fi aşteptat mult timp de acum încolo la aşa ceva.

— Dakota?

— Uh, sigur! Dă-mi adresa şi o să iau un taxi.

— Pot să vin eu să te iau.

— Nu, nu e nevoie să mai ieşi din casă, fă-ţi un ceai şi aşteaptă-mă. Mi-am muşcat buza, „aşteaptă-mă", de ce mi se părea aşa de romantic şi parcă erotic acest cuvânt? Dwayne mi-a dat de înţeles acelaşi lucru când l-am simţit inhalând uşor.

— Cred că nu am făcut nimic altceva în ultimii ani, dar abia acum îmi dau seama.

M-a lovit direct în plex, s-a încins şi cimentul sub fundul meu. OK, deci Dwayne nu îşi mai subjuga sentimentele, asta era atât de neaşteptat, minunat şi înspăimântător, în acelaşi timp. Nu era încă momentul pentru asta, voiam mai întâi să îl am în faţă, aşa că i-am răspuns cu o glumă tipică mie.

— Ce anume? Ceai? Ai făcut doar ceai în ultimii ani fără să îţi dai seama? Of, dragul meu, cred că ai febră mai mare decât am crezut.

Hohotul lui de râs mi-a spart timpanul, fericirea lui mă bucura la fel de mult ca declaraţiile despre ce simţea.

— OK, îţi trimit adresa, glumeaţa care stă ascunsă în parcare.

Am râs şi eu, i-am trimis o bezea prin telefon apoi am închis şi am aşteptat mesajul, care a venit aproape imediat, ba chiar mi-a distribuit locaţia exactă, aşa că mi-a fost mult mai simplu să îl găsesc. Nu cunoşteam San Francisco aproape deloc, abia învăţasem drumul de şcoală-acasă, dar cartierul lui Dwayne nu îmi părea cunoscut nici după nume şi, spre surprinderea mea, era la nici jumătate de oră de aici, mă aşteptasem să fie mult mai departe.

Înainte să chem un taxi, am plecat pe jos în căutarea unei farmacii. Ceva îmi spunea că Dwayne era genul de băiat care nu lua pastile şi aştepta să se vindece de la mama natură, pentru că refuza să se lase doborât de o răceală amărâtă. Mi-a luat un sfert de oră să găsesc una, ceea ce era ridicol pentru că erau aproape la fiecare pas, dar am ajuns la timp pentru că tocmai începea să plouă. Dacă eram expertă la ceva, acelea erau medicamentele, aşa că i-am făcut lui Dwayne un pacheţel frumos pentru orice, de la febră şi durere

de cap, până la gât şi nas înfundat. În secţiunea pentru copii, unul dintre siropurile de tuse venea la pachet cu un papiţoi de pluş foarte haios, un ursuleţ cu nasul roşu care strănuta când era apăsat pe burtică, apoi cerea o prăjiturică. M-a amuzat atât de tare, încât nu m-am putut abţine să nu îl cumpăr. Si, ca să fie pachetul complet, la casă am găsit câteva prăjituri şi acadele pentru copiii cuminți care își luau medicamentele.

Să vedem dacă Dwayne avea să le merite.

În taxi mi-am rezemat capul de geamul rece şi aburit, din nou tensionată pentru ce avea să urmeze. Ploaia s-a înteţit tot mai tare şi nu ştiam dacă să iau asta ca pe un semn rău sau unul bun, dar având în vedere că întotdeauna am adorat ploaia şi a reuşit să mă calmeze, voiam să privesc totul pozitiv.

Motivul era simplu: când ploua, întotdeauna mă simţeam normală, ea forţa oamenii să stea în casă, aşa ca mine, pentru câteva ore deveneam egalul lor. Datorită ei, cumva lumea se oprea, nu se mai mişca nebuneşte înainte, fără mine, ci stagna, alături de mine. Acum puteam să păşesc în ploaie spre viitorul meu şi încercam s-o las să mă calmeze, ca de fiecare dată.

Traseul a reuşit să îmi distragă atenţia, înţelegeam de ce taximetristul s-a uitat ciudat la mine când i-am arătat adresa. După ce ne-am afundat tot mai mult pe străzile înguste, am ieşit

într-un fel de zonă industrială, lângă port. Gălăgia produsă de vapoare şi utilaje se auzea chiar şi peste tunetele ploii. Privind în jurul meu, începeam să cred că Dwayne nu mi-a dat tocmai adresa lui de acasă.

Am intrat într-un cartier parcă abandonat, cele câteva blocuri nu erau dărâmate, ci în perfectă stare, însă păreau goale. Mă întrebam dacă erau noi şi încă nu s-au vândut, curiozitatea m-a făcut să îl întreb pe taximetrist.

— Nu! Zac aici de vreo cinci de ani, dar toţi fug de zona asta. Mi-a făcut semn să fiu atentă o secundă, sirena unui vapor s-a auzit ca un urlet în furtună.

— Adaugă asta la utilaje care ciocnesc toată ziua containere între ele, claxoane şi toate camioanele care trec pe aici spre port. E mai rău decât lângă aeroport, pentru că aici nu e linişte o secundă.

Am privit curioasă pe fereastră, într-adevăr era gălăgie, acum era puţin estompată de furtună, dar, dacă aş fi încercat să dorm, cu siguranţă m-aş fi trezit speriată de o sirenă la fiecare două minute. Oare de ce a ales Dwayne un loc aşa de gălăgios? Dar nu m-am gândit mult la asta, îmi era foarte uşor să mă pun în pielea lui, aşa că ştiam motivul.

Maşina s-a oprit într-o zonă largă, ce părea cumva sfârşitul cartierului pustiu, lângă o clădire cu faţa spre ocean. Părea o clădire de birouri

abandonată, în condiţie bună, dar tot pustie. Nu vedeam picior de om în zonă, deşi auzeam gălăgia infernală pe care o produceau.

Un camion a trecut pe lângă taxi chiar în secunda în care am încercat să deschid uşa, aşa că mi-a adresat un claxon ce mi-a aruncat inima în coaste. Am mârâit în barbă şi am plătit, apoi am coborât până nu mă hotăram să îi spun taximetristului să mă aştepte aici, în caz de orice.

Totuşi, aveam încredere în Dwayne că nu îmi putea face glume proaste într-un asemenea moment. Maşina a plecat imediat, nu aveam umbrelă şi ploua cu găleata, dar m-am oprit câteva secunde să mă uit în jurul meu şi să mă asigur că adresa era cea reală.

Locaţia era în timp real, deci mă aflam în acelaşi loc în care era şi telefonul lui, speram doar să fie şi Dwayne ataşat de acel telefon. Înainte să mă hotărăsc să îl sun, am simţit două braţe cum se strâng în jurul meu şi am ţipat imediat, tresărind şi pregătindu-mă să îmi atac agresorul. Dacă era vreun pescar în călduri, avea să regrete imediat prada pe ziua de azi.

M-am întors spre el şi am văzut o glugă neagră, dar asta după ce i-am tras un cot în coaste de mi-a tuşit în ureche.

I-am recunoscut sunetul vocii înainte să recunosc gluga, din păcate pentru el.

— Şi mie îmi pare bine să te văd. Şi-a revenit repede şi am apucat doar să îi văd zâmbetul sub gluga aia mare, înainte să mă tragă prin ploaie în spatele clădirii dubioase. Nu am spus nimic şi l-am urmat repede, pentru că deja îmi ajungea apa la piele. Dwayne a deschis o uşă metalică şi m-a tras după el, am intrat într-un întuneric atât de dens încât părea că m-a împins într-o gaură neagră.

M-am prins mai strâns de mâna lui, disperată să nu îl pierd.

— E în regulă, îmi pare rău că te-am băgat pe aici, dar e mai uşor să intrăm. A aprins telefonul şi a luminat spre uşă, a încuiat-o, apoi s-a întors spre mine. Nu îl vedeam aproape deloc, lumina era prea slabă şi el încă avea gluga pe cap, aşa că nu m-am putut abţine şi i-am tras-o de pe cap.

Ei bine, asta nu l-a făcut mai puţin întunecat, dar cel puţin îi vedeam ceva din trăsăturile feţei.

— Pentru o secundă, am crezut că nu o să te găsesc aici.

Colţul gurii i s-a ridicat uşor, iar amuzamentul i-a luminat faţa chiar şi peste umbrele întunecate.

— Ştiu că nu e palatul Welron, dar stai să vezi vârful castelului meu. S-a aplecat spre mine şi am crezut că o să mă sărute, dar părea că a făcut-o doar ca să mă vadă mai bine. Chiar şi aşa, mie tot mi-a ţopăit inima.

— De ce ai ieşit în ploaie? Puteam să urc eu. L-am luat imediat la zor, el m-a tras iar spre habar nu aveam ce, abia vedeam pe unde călcam.

— Ai fi intrat tu singură în bezna asta?

M-am gândit câteva secunde, apoi am decis că avea dreptate.

— Nu ţii vreun vârcolac pe aici, nu?

— Doar câţiva vampirii, vârcolacul pleacă în ţările calde la începutul toamnei.

Am început să râd şi în faţa noastră s-au deschis uşile unui lift. Dwayne m-a lipit imediat de el şi buzele lui s-au apropiat atât de mult de ale mele, încât mi s-a oprit râsul şi a urmat un înghiţit în sec.

— Șhh, îmi trezeşti vampirii. A şoptit zâmbind pe buzele mele. Şi nu vreau să te împart cu nimeni. M-a tras cu el înăuntrul liftului şi eu a trebuit să îmi târăsc luciditatea după mine, nici nu am ajuns bine în casa lui şi deja mi-a mâncat cincizeci la sută din calm.

Să fiu singură cu el într-un lift nu era un lucru care să îmi mai rămână indiferent vreodată, chiar dacă acesta era unul perfect funcţional, abia îl simțeam urcând, iar lumina nu pâlpâia anemică. Spre surprinderea mea, era chiar foarte performant.

M-am întors să îl văd mai bine pe Dwayne, nu arăta diferit de azi-dimineaţă, respira cu dificultate şi avea nasul roşu, semn că răceala se agravase.

Era palid şi slăbit, ca un bolnav obişnuit, dar asta nu însemna că o şi arăta, stătea la fel de drept ca întotdeauna, eu eram cea care se ţinea de el, mai degrabă.

S-a întors spre mine să mă privească, niciunul nu am spus nimic până când uşile s-au deschis, dar ochii lui i-au ţinut captivi pe ai mei şi nu am îndrăznit să privesc în altă parte.

— Ce? am şoptit, tot mai hipnotizată de privirea lui. A zâmbit uşor, dar nu a spus nimic, m-a prins de mână şi m-a tras după el într-o încăpere atât de enormă, încât m-a lăsat fără aer.

Primul lucru care mi-a tras atenţia a fost muzica. Zgomotul de afară, sirenele şi tunetele care se auziseră până acum, au dispărut atunci când uşile liftului s-au închis în spatele nostru şi muzica ce venea parcă din toate părţile m-a calmat instantaneu, aprobându-mi că într-adevăr eram în casa lui Dwayne.

— Uau! am exclamat şocată.

Părea un etaj întreg într-o cameră, peretele exterior era tot format din ferestre mici, una lângă alta, nu mai mari decât o carte fiecare. În faţa lui se afla un pat mare, cu aşternuturi dezordonate, un laptop şi căştile, semn că stăpânul casei a zăcut acolo toată ziua. În partea stângă a camerei ar putea foarte bine să fie aparatură extraterestră, sisteme de mixaj şi boxe de toate formele. Altele mai mici şi răspândite prin toată încăperea

enormă, din cauza asta sunetul era aşa de clar şi uniform. Un birou pe semicerc, cu trei ecrane, o canapea din piele maro şi fotolii cât pentru o familie numeroasă, aşezate în jurul unui şemineu electric, şi aparatură sportivă într-un colţ din dreapta. Toate erau răspândite prin cameră, dar era atât de mare încât rămânea loc şi pentru parcarea unui tir. Mai erau câteva uşi care bănuiam că duceau spre baie, bucătărie şi alte camere, dar livingul, dormitorul, biroul şi sala de sport erau încorporate într-un imens spaţiu deschis, decorat cu bun gust şi o puternică amprentă masculină. Parchetul era gri deschis, iar pereţii de un albastru foarte închis.

— Cum ţi se pare turnul meu întunecat? mi-a şoptit la ureche şi m-a trezit din şoc, am închis gura ce se deschisese cât mă holbasem. Bună descriere. Turnul întunecat al unui bărbat misterios... să nu îl numesc din nou monstru.

— Tot etajul ăsta e al tău?

— Toată clădirea e a mea.

A trecut pe lângă mine şi a deschis uşa glisantă a unui dulap care era atât de bine camuflată în perete, încât nici nu o văzusem până acum. S-a dezbrăcat de hanorac şi l-a aruncat într-un coş de rufe, şi-a scos şi tricoul ud, iar eu nu eram pregătită pentru o asemenea expunere atât de repede, dar mi-a oprit repede fascinaţia atunci când şi-a tras altul uscat peste cap.

— Vrei să te schimbi? m-a întrebat, am clătinat din cap, dar mi-am scos geaca. Spre norocul meu ploaia nu a reuşit să mă ude până la piele. Ne-am descălţat şi Dwayne m-a încurajat să mă mişc din loc şi să explorez.

— Ai cumpărat toată clădirea asta?

— Da. A trebuit să aleg între vapoare şi vecini, aşa că am ales vapoarele. Ele nu vin să îmi bată la uşa când dau muzica prea tare. În plus, din cauza zonei, preţul a fost mai mult decât convenabil.

Am mers spre peretele care dădea mare parte din farmec camerei. Ramele ferestrelor erau vechi şi din lemn vopsit cu negru şi decojit de timp, dar asta nu făcea decât să dea un plus de farmec camerei. Eram sigură că Dwayne nu le-a lăsat aşa din neglijenţă, combinaţia de vechi cu ultima generaţie de tehnologie crea spaţiul perfect pentru un bărbat pasionat de evoluţie şi cu puţin bun gust pentru eleganţă. Nu ar fi fost la fel dacă peretele era numai din geam.

Am desenat cu degetul peste aburul de pe sticlă, observând oceanul în depărtare, dar nu mai auzeam nimic. Eram la etajul doi.

— Cum ţi se pare? Dwayne a apărut în spatele meu, m-am întors cu un zâmbet spre el.

— Superb! a zâmbit şi mi-a tras pe spate părul umed.

— Unchiul meu mi-a zis că sunt nebun când am decis să păstrez peretele ăsta. M-a costat mai mult să îl restaurez decât dacă aş fi reconstruit totul de la zero, dar mi-a plăcut ceva la el. Asta a fost clădirea de birouri a unei firme de transport naval, dar au dat faliment şi au vândut clădirea pe nimic.

— Norocul tău, am zâmbit şi am privit din nou totul. Fiecare colţişor din încăperea asta te defineşte, chiar nu puteam să mă decid dacă ai o casă sau apartament, nu te vedeam în niciuna, dar clădire abandonată, ăsta e Jackpotul cel mare.

El a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ţi-am adus un cadou. Am rânjit şi i-am întins punga cu medicamente. Imediat ce şi-a băgat nasul în ea, l-a apucat râsul.

— Nu iau medicamente.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ştiam, dar am adus pe cineva care să te convingă.

Am scos ursul cu nasul roşu şi l-am apăsat pe burtă. Dwayne a râs iar când l-a auzit strănutând, dar apoi a ridicat dintr-o sprânceană când pluşul a spus: „Vreau o prăjiturică".

M-a privit imediat pe mine, nu amuzant, ci în stilul Dwayne, adică aducător de belele pentru mine.

— Hmm, cu asta nu îl contrazic, chiar am poftă de ceva dulce.

— Tocmai de asta ţi-am adus acadele şi...

M-a tras în braţele lui.

Atât de repede că m-am înecat cu propriile cuvinte.

S-a aplecat spre mine şi mi-a prins buza între dinţi, iar am crezut că urma să mă sărute, dar nu a făcut-o, mi-a strâns uşor buza de jos, până a început să îmi tremure corpul, iar el a mârâit uşor, eliberându-mă în timp ce s-a tras înapoi.

Nu eram sigură ce a fost asta, dar fiecărei părticele din corpul meu i-a plăcut la nebunie. Hormonii mei făceau dansul ploii acum. M-a strâns mai tare în braţe, apoi şi-a coborât gura pe gâtul meu, acolo unde pulsul îmi bătea gata să îmi treacă prin piele.

— Iau un singur medicament, dar nu îl găseşti în farmacie.

M-am prins de braţele lui, disperată să rămân stabilă. Nu avea de gând să mă ia uşor, asta era clar. Ce s-a întâmplat azi-dimineaţă nu a fost o scăpare pe care voia acum să o şteargă, aşa cum m-am aşteptat.

— Unde îl găseşti? am întrebat doar de dragul conversaţiei. El s-a ridicat uşor, adulmecându-mi pielea gâtului exact ca un vampir. Poate că era un vampir în clădirea asta, până la urmă.

— Pe buzele tale, a şoptit atunci când a ajuns înapoi la gura mea, iar sărutul nu m-a mai luat prin surprindere, îl aşteptasem cu disperare şi l-am

acceptat cu toată fiinţa mea, fără să mai ezit o secundă.

Corpul meu s-a modelat în braţele lui şi fiecare stimul i-a răspuns ca unui stăpân, totul din jurul nostru a intrat în ceaţă, timpul s-a oprit în loc sau noi am migrat într-o altă dimensiune, una doar a noastră, una în care doar noi contam. I-am savurat sărutul şi i-am oferit totul din mine, dăruirea mea părând să îl înnebunească cu uşurinţă, pentru că strânsoarea braţelor s-a accentuat şi în secunda următoare am fost mai sus decât el, iar palmele lui îmi susţineau acum coapsele ce îi cuprindeau mijlocul. Mă ridicase cu uşurinţă, fără să se desprindă de buzele mele o secundă sau să diminueze sărutul. S-a mişcat cu mine în braţe, nu îmi păsa unde, dar imediat m-a aplecat şi am ajuns întinsă pe pat. Dwayne a fost deasupra mea, potrivindu-se perfect cu trupul meu, mi-am strâns picioarele în jurul lui şi am început uşor să înnebunesc atunci când palma lui s-a mişcat pe piciorul meu şi mi-a cuprins şoldul pe sub tricou. Am început să caut aerul, Dwayne mi-l absorbea pe tot, iar eu i-l ofeream împreună cu tot din mine. Mi-ar fi putut absorbi şi sufletul în acel moment, nu aş fi avut nimic de comentat, dacă însemna să mă sărute pentru totdeauna.

Am îndrăznit şi i-am prins părul în pumni. Când am strâns uşor, glasul lui a vibrat prin mine printr-un geamăt de plăcere şi durere, extaz şi

disperare. Simțeam deja reacţia pe care o avea corpul lui, mi se presa pe pelvis.

Propria lui reacţie l-a determinat să se oprească în ultimul moment. S-a desprins de buzele mele şi şi-a lipit fruntea de a mea, respirând cu greutate, dar nu mai repede decât mine, care păream abia scoasă de pe fundul oceanului.

A scos o înjurătură în şoaptă, nu am reacţionat în niciun fel, simțeam cum îmi bâzâiau urechile şi tot pântecul meu clocotea. De data asta nu mai era deloc metaforic, eram destul de sigură că ceva ardea acolo. Abia atunci când Dwayne m-a privit în ochi, am găsit puterea să slăbesc strânsoarea picioarelor mele din jurul lui.

— Ştiam că o să ajungem la asta azi, dar îmi jurasem că mai întâi o să discutăm.

Nu am zis nimic, doar am clipit ca o molie ameţită în faţa becului orbitor. Dwayne a oftat uşor, apoi m-a sărutat din nou, de data asta atât de delicat, încât s-a simţit de parcă m-a atins un fluture pe rana provocată de un uliu.

— Cel puţin ţi-ai luat medicamentul, am glumit eu după ce el s-a ridicat de pe mine şi am avut noroc că m-a tras după el, altfel nu eram în stare singură. Colţul gurii i s-a ridicat şi mi-a făcut cu ochiul.

— Şi deja mă simt mult mai bine.

Mi-am trecut ruşinată mâna prin păr şi m-am aşezat în poziţie turcească pe pat.

— Înainte de orice, vreau să cunoşti pe cineva. Mă iubeşte la nebunie şi e foarte geloasă, a fost singura fată din viaţa mea, aşa că va trebui să lupţi cu ea pentru un loc în patul meu.

Ochii mei cât cepele l-au făcut să râdă din nou, s-a ridicat de pe pat şi a mers spre una dintre uşile de pe partea dreaptă. A intrat într-un hol, dar mi-a fost frică să îl urmez. Ştiam că nu se referea la o fată umană, încă îmi mai funcţiona creierul pentru atâta lucru, dar totuşi îmi era frică.

„Fata din viaţa lui Dwayne" a apărut ca o tornadă în cameră. A alergat spre mine şi nu am avut timp să reacţionez înainte să sară pe mine şi să mă trântească pe spate. M-a acaparat o avalanşă de blană albă, pupături pe toată faţa, apoi a început să ţopăie pe abdomenul meu.

— Serios? Eu te-am adus să îi arăţi cine e şefa în casă şi tu o întinzi pe spate?

Dwayne reapăruse între timp, dar eu eram prea ocupată să râd din cauza mingii de blană şi energie care părea că şi-a găsit din mine jucăria preferată. Câinele s-a tras într-un sfârşit înapoi şi m-a privit cu ochii mari şi sclipitori. Era o imensă jucărie de pluş albă, exact aşa arăta. Mult prea drăgălaşă pentru orice era în cameră, mult prea drăgălaşă chiar şi pentru mine.

— Dakota, ea e Zora. Ne-a făcut Dwayne cunoştinţă, căţeluşa a lătrat veselă şi s-a întins să mă lingă iar pe faţă. Am râs şi i-am ciufulit blană deasă şi mătăsoasă.

— La asta chiar nu mă aşteptam. Adică, într-o mie de ani. Că ai un câine, poate... un rottweiler sau lup sălbatic, dar pufoşenia asta? am arătat spre jucăria vie ce acum a început să se joace cu căştile lui Dwayne. El a râs şi s-a aşezat lângă mine, Zora şi-a pus imediat capul în poala lui.

— A fost a surorii mele.

A spus-o cu un zâmbet amar, dar atât de multă durere în glas, încât mi s-a rupt sufletul mult prea repede să pot prinde bucăţile.

— Era doar un pui când... şi-a pierdut stăpâna. O primise cadou de câteva luni, îi era frică de aproape orice animal, dar când vedea un câine Samoyed, se lumina toată ca un curcubeu.

M-am cuibărit lângă el şi l-am strâns în braţe, amândoi ştiam că nu era nevoie de cuvinte în momentul ăsta, Zora şi-a aplecat urechile şi ochii ei au devenit blânzi, parcă înţelegând durerea sfâşietoare din sufletul stăpânului ei. Dwayne i-a ciufulit blana deasă şi a izgonit-o la joacă pentru a îndepărta starea tristă ce se aşternuse brusc. Căţeluşa s-a agăţat de şoseta mea şi a început să tragă, cauzându-ne amândurora un hohot de râs, apoi a zbughit-o pe holul pe care venise.

— Când ai timp de ea? am râs eu, încă şocată să văd o asemenea fiinţă în casa lui. Dwayne a zâmbit şi s-a lăsat pe coate, pe spate, privind în urma Zorei.

— Recunosc că uneori e epuizant, dar am reuşit să o dresez să rămână singură mai mult timp. Şi e plăcut să fii întâmpinat cu aşa multă bucurie când te întorci acasă. Nu îi prea place când o las singură noaptea, dar în rest are toată atenţia mea. Înainte să spun ceva, Zora a apărut ca o tornadă albă şi a sărit iar pe Dwayne, îndesându-i în faţă o minge de cauciuc. El a luat-o şi a aruncat-o imediat în celălalt colţ al camerei, Zora a urmărit-o ca un fulger. Dwayne mi-a pasat şi mie mingea, iar Zora m-a privit cu ochii sclipitori şi a sărit cu labele din faţă pe genunchii mei. Era aşa de superbă că nu m-am putut abţine să nu o iau în braţe şi să o ciufulesc puţin, apoi i-am aruncat iar mingea.

— Te place! a zâmbit Dwayne.

— Cred că place pe oricine se joacă cu ea, am râs eu, urmată de el.

— Nu pot să te contrazic aici, nu am un câine de pază prea periculos. Muzica nu o deranjează, dar dacă aude tunetele o să se cuibărească toată în braţele mele.

Am zâmbit privind-o pe Zora cum ronţăia mingea, de mama focului, făcând-o să chiţăie. Nu

voiam să mă gândesc că era singura fiinţă care i-a mai rămas din familia lui, cât însemna pentru el.

— Te gândeşti ce se întâmplă cu ea când eu dispar zile întregi, nu-i aşa?

Am tresărit şi m-am uitat imediat la el.

— De fapt, nu mă gândeam deloc la asta, ci la cât de minunat e să ai ceva rămas din familia ta. Eu nu am nimic, absolut nimic de la părinţii mei, e ca şi cum nu au existat vreodată, cel puţin mama. Tot ce am e o amintire groaznică. Ar fi fost extraordinar să am ceva sau pe cineva care să îi fi aparţinut, aşa cum o ai tu pe Zora.

Dwayne m-a privit lung câteva secunde bune, eu am preferat să o privesc pe Zora, apoi m-a tras în braţele lui şi m-a urcat în poala sa.

— Şi de asta trebuie să avem o discuţie acum.

Am înghiţit uşor şi am aprobat din cap, ştiam că sinceritatea mea îl bucura, faptul că nu încercam să îndulcesc lucrurile de dragul lui, sau să mint ca nu mă gândeam la cât de distrus era. Amândoi eram şi sinceritatea era primul lucru ce ne-a adus unul aproape de celălalt.

— Dakota... a expirat greu şi apoi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Orice ar fi, spune-mi. Sunt poate singura persoană în faţa căreia nu trebuie să îţi fie teamă să te exprimi.

— Nu e atât de uşor, nu pot să îţi spun tocmai în felul clasic, că am o veste bună şi una rea.

Mi-am muşcat buzele şi mi-am strâns braţele în jurul gâtului său, inhalându-i parfumul cunoscut.

— Sau poate că asta e cea mai uşoară modalitate şi o să încep eu. Vestea rea e că amândoi suntem distruşi până în măduva oaselor, vestea bună e că fiecare e leacul de vindecare pentru celălalt. Nu m-am simţit niciodată mai împăcată cu mine, mai liniştită şi înţeleasă, aşa cum mă simt de când te-am cunoscut pe tine.

El şi-a ridicat privirea spre mine şi m-a sărutat uşor, mângâindu-mi spatele.

Muzica ambientală era perfectă, în acel moment se auzea Rita Ora cu „Only Want You" şi tot ce voiam era să îl strâng în braţe până se termina melodia.

— Acum e rândul tău, i-am şoptit şi l-am simţit înghiţind în sec, apoi a oftat iar, ştiam cât de greu îi era, aşa că nu aveam să îl mai presez dacă nu putea vorbi.

— Cred că, în cazul meu, sunt două veşti rele.

Asta m-a speriat, dar am încercat să îmi păstrez calmul şi l-am privit încurajator să continue. Orice ar fi fost, eram lângă el.

— Prima veste rea e că sunt un defect prea mare şi e posibil să dispar de lângă tine atunci când vei avea cea mai mare nevoie. Şi nu pot suporta ideea că o să te rănesc.

Nu am spus nimic, doar am aprobat din cap, de asta eram conştientă de ceva timp, încă de când mi-am dat seama că începeam să să am sentimente pentru el.

— Şi a doua veste rea e că... încep să nu mai pot trăi fără tine.

Nu am putut să reacţionez în niciun fel, încercam să mă abţin şi să nu mă pierd cu firea.

Ştiam doar că, după ce mi-a spus, am tras o gură mare de aer pe care nu am mai eliminat-o şi începea să mă ameţească.

El şi-a trecut limba peste buze şi m-a privit cu tandreţe.

— De ce e asta o veste rea? mi-am găsit curajul să întreb când am putut respira din nou. M-am mişcat din braţele lui ca să se poată ridica, a început să se plimbe agitat.

— Pentru că încă nu mă cunoşti, Dakota. Şi cum ai putea, a râs cu melancolie şi apoi a mers la fereastră, de unde mi-a vorbit cu spatele, dar nu aveam să îl urmez acum când şi-a găsit în sfârşit curajul.

— Azi se face o săptămână de când ne-am întâlnit, cum ai putea să mă cunoşti? Tot ce ai văzut în zilele astea e partea bună din mine, ce ai cunoscut până acum e Dwayne sub control, nu cel distrus. Nu cel real.

A vorbit cu atâta amărăciune încât nu m-am putut abţine şi am mers în spatele lui, l-am prins

de mână şi l-am întors spre mine. Era atât de mult mister în ochii lui, atât de multe secrete, multă durere şi disperare. Aş fi vrut să găsesc o urmă de lumină şi speranţă, dar nu era. Începând să simtă ceva pentru mine era o tragedie pentru el.

— Uiţi că nici eu nu sunt tocmai o păpuşă de porţelan. Nu vreau să te subjugi pentru mine, fii cine eşti. Şi nici tu nu mi-ai cunoscut încă instabilitatea.

A zâmbit uşor şi mi-a atins obrazul cu vârful degetelor.

— Şi tu obişnuieşti să dispari în lumea largă doar ca să fugi de oraşul ăsta nenorocit şi toţi cei pe care îi cunoşti?

— Poate.

Dwayne a zâmbit şi s-a întors iar spre fereastră, eu m-am aşezat în spatele lui şi l-am strâns în braţe.

— Nu e vorba doar de asta, de ceea ce ştii deja, dar sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştii, Dakota. Alice ţi-a spus doar ce ştie toată lumea, că după moartea familiei mele m-am închis în mine, în muzică şi încă nu m-am vindecat nici măcar puţin. Muzica mea nu a fost singurul meu leac atunci, au fost altele mult mai... puternice, pe care nu le pot şterge cu buretele oricât mi-aş dori. Tot ce am făcut e acum o parte din mine şi pur şi simplu e prea mult să te aduc în viaţa mea.

S-a întors spre mine şi m-a apucat de braţe.

— Nu lăsa asta să se întâmple, Dakota. Nu-mi da voie să mă apropii de tine, nu-mi da voie să te distrug. Pleacă! Pleacă acum şi spune-mi să nu mă mai apropii niciodată de tine.

Disperarea de pe chipul şi din vocea lui era o antiteză a mea, care am rămas plată şi fără nicio reacţie. M-a zguduit uşor, parcă să mă trezească dintr-o transă.

— Te rog, fă-o, Dakota! Nu pot să suport gândul că te voi răni, eu sunt ultima persoană de pe lume de care ai nevoie acum. Goneşte-mă din viaţa ta până nu ajung să o distrug, aşa cum fac cu tot ce există în jurul meu.

Hotărârea din privirea lui, alături de disperare, m-au înfuriat doar pentru o secundă, dar ştiam exact ce simţea şi nu voiam să îl critic.

Dwayne nu avea nevoie să mă agăţ de el, să îi spun că nu o să plec niciodată şi o să fiu alături de el orice ar fi, cumva asta ştia deja, nu avea nevoie de suportul meu acum, ci de aprobarea mea. Să îi arăt ce însemna cu adevărat ce spunea el, iar după ce mi-a afirmat că nu mai poate trăi fără mine, ştiam ce aveam de făcut.

— Bine, am răspuns cast, nederanjată de disperarea lui evidentă. Oricum o să fiu foarte ocupată în perioada asta şi nu vreau să fiu o povară şi pentru tine. Nu o să mă bag cu bocancii în viaţa ta, Dwayne.

El a înghiţit cu forţă şi a aprobat din cap. Se aşteptase la scandal, era pregătit pentru implorări, nu pentru acceptare.

— Ocupată cu ce? a întrebat, deşi simţeam că nu îl interesa cu adevărat, părea tot mai şocat că nu îi ţineam un discurs despre cât de mare nevoie avea de mine.

— Clubul de teatru, domnul Masson e noul profesor şi mi-a cerut să îl ajut cu elevii care au renunţat.

Reacţia lui a fost puţin mai mult decât m-am aşteptat, ştiind de la Alice că nu îl mai plăcea aşa mult, mă gândeam să stârnesc puţină gelozie în el, având în vedere presupunerea că toate fetele din liceu erau topite după profesorul de literatură.

Dwayne nu era gelos, mai degrabă speriat.

— Masson? Derek Masson?

Am aprobat simplu din cap.

— Cum adică ţi-a cerut să îl ajuţi?

— Din cauza vechiului profesor, majoritatea elevilor au renunţat, aşa că directorul l-a numit pe Derek în funcţia asta.

Dwayne şi-a clătinat capul, tot mai bulversat.

— Derek? Îi spui Derek?

Eu am ridicat din umeri, dar reacţiile lui nu îmi plăceau deloc, probabil va exploda dacă îi voi spune că Derek ne-a văzut la club sâmbătă noaptea.

— El mi-a cerut. De ce discutăm acum despre asta? E doar clubul de teatru!

— Nu, nu e! m-a prins de umeri şi m-a privit cu încruntare furioasă. Vreau să stai departe de tipul ăla.

— Dwayne, nu pot sta departe de el, e profesorul meu, am râs fără amuzament.

— Bine! şi-a ridicat bărbia şi a aprobat cu aroganţă.

Am aprobat şi eu din cap, descurajată de atitudinea lui.

— Atunci, vrei să plec? mi-am muşcat buza, el s-a uitat lung la mine, apoi s-a apropiat cu o privire periculoasă.

— Nu ştiu dacă ai spus asta ca să mă faci gelos, dar ţi-a ieşit. Însă dintre toţi tipii din şcoala aia, l-ai ales pe cel mai nepotrivit.

— Nu am... şi-a pus degetul pe buzele mele, iar eu i-am dat furioasă peste mână şi am continuat.

— Nu! Îmi spui să te depărtez, ca apoi să devii gelos, din senin, pe un profesor. Ştiu că eşti obişnuit ca fetele să se agaţe cu disperare de tine, să le izgoneşti ca e un heruvim protector, pentru binele lor, iar ele să îţi plângă la picioare şi să te implore să le laşi, pentru că te pot ajuta! Ştiu asta foarte bine, dar să fiu a naibii dacă o să rămân lângă un băiat care mă vede ca pe o fiinţă fragilă

şi uşor de distrus. O să spun asta doar o dată şi ascultă bine.

Am ridicat cu autoritate degetul spre el şi încruntătura mea a fost suficientă să inverseze rolurile între noi, pentru prima dată. L-am auzit înghiţind în sec şi a aprobat din cap.

— Nu îmi pasă cine eşti sau ce crezi tu că îmi poţi face, mai spune-mi o singură dată să plec şi o s-o fac de-a binelea, dar îţi garantez că nu o să îţi placă. Nu te vreau ca să te vindec, mi-ai atras atenţia tocmai pentru că eşti cine eşti. Nu pune decizia în mâinile mele, nu încerca să mă sperii şi să mă faci pe mine să fug de tine, pentru că nu o să îţi meargă. Ai fost primul meu sărut, primul băiat care a trezit ceva în inima asta. Dacă vrei să rămâi pentru mai mult, hotărăşte-te acum. Am luat o gură mare de aer şi l-am privit cu aceeaşi hotărâre furioasă, apoi mi-am înhăţat geaca de pe spătarul fotoliului.

— Deci, decizia e doar a ta. Ai curajul să mă izgoneşti?

Ştiam că mă jucam periculos de mult cu focul, dar doar aşa putea să ia hotărârile în propriile mâini. Era obişnuit să îşi sperie victimele, sau ele să se agaţe cu disperare de el, nu o să las să se victimizeze de data asta. Tăcerea mi-a slăbit încrederea în mine, dar nu aveam să plec până nu mi-o spunea chiar el, deşi felul în care mă privea îmi dădea de înţeles că în mintea lui era o tornadă.

— Nu mă pune să fac asta, te rog! aproape că m-a implorat, dar am rămas convinsă pe poziţie.

— E doar decizia ta, eu nu o să decid pentru tine.

S-a întors iar cu faţă spre fereastră, încordat şi tremurând.

Uram toată situaţia asta, azi-dimineaţă mi-a dat de înţeles că voia să vorbim despre o posibilă relaţie, când am venit m-a sărutat, acum s-a întors din nou la 180 de grade într-o secundă. Ştiam că aşa va fi mult timp de acum înainte, asta dacă decidea să mai existe ceva. Instabilitatea lui avea să mă dea mereu peste cap, dar trebuia să mă obişnuiesc.

Am aşteptat până când a început să îmi crească tensiunea, şi-a frecat faţa cu palmele şi apoi le-a trecut prin păr.

Când am fost pe punctul de a-i spune că mai bine plec şi discutăm altădată, el s-a întors ca un vârtej spre mine, m-a prins de braţe şi m-a împins spre perete. Disperarea din ochii lui ar fi speriat pe oricine nu îl cunoştea, părea condus de mânie şi durere.

— De ce nu pot s-o fac? Cum reuşeşti de fiecare dată să spui şi să faci exact ce nu mă aştept, să mă bulversezi atât de tare încât devin tot mai obsedat să te am în preajmă? Ce îmi faci? Aproape că a ţipat la mine, m-am străduit să îmi înfrâng lacrimile şi să rămân calmă.

— Ţi-am spus deja. Nu vreau să te vindec, vreau doar să te iubesc, aşa cum eşti, când eşti sau nu aici.

Şi-a muşcat buza şi am văzut sclipirea lacrimilor din ochii lui cu o secundă înainte să se năpustească asupra mea şi să mă sărute cu toată furia pe care o ţinea captivă în interiorul său.

Mi-au tremurat picioarele şi m-am agăţat de el, a simţit că nu eram în stare să îi răspund cu aceeaşi pasiune şi s-a desprins de buzele mele ca să mă strângă cu forţă în braţe.

— E cam târziu să te mai întreb acum, dar trebuie să oficializăm asta şi apoi să nu mai avem niciodată discuţia asta. S-a tras în spate să mă privească în ochi.

— Dakota Welron, vrei să fii iubita mea?

Răsturnarea de situaţie m-a făcut să râd cu lacrimi în ochi, mi-am lăsat fruntea pe umărul lui şi am aprobat din cap.

— Da, Dwayne Teller, vreau să fiu iubita ta.

A chicotit, mi-a prins bărbia şi mi-a ridicat-o pentru un sărut delicat.

M-a luat de mână şi m-a condus spre patul lui, mi-am trecut repede degetele pe sub ochi ca să şterg orice urmă de lacrimi ce îmi scăpaseră.

Ne-am cuibărit amândoi sub cearşaful negru şi simplu, Dwayne m-a tras în braţele lui şi apoi a luat punga de medicamente pe care i-o adusesem.

— Ce cadou i-ai adus tu unui om care zace în agonie? A început să scoată cutii cu medicamente şi să citească denumirea, câte o strâmbătură urma după fiecare, amuzându-mă tot mai tare. La insistenţele mele, a înghiţit o pastilă pentru gât, dar nimic altceva, preferatul lui a rămas tot ursul răcit, pe care Zora l-a înhăţat imediat şi a început o smotoceală de toată frumuseţea în mijlocul patului. Dwayne a sărit asupra ei, disperat să îi ia jucăria până nu ajungea un morman de pluş, dar căţeluşa nu se lăsa fără o luptă serioasă, toate în timp ce eu râdeam cu lacrimi de amândoi.

Mai târziu, când Zora a adormit la picioarele noastre, ne-am putut relaxa, iar Dwayne a început căutarea unui film. Faptul că nu aveam preferinţe nu i-a fost de ajutor, dar în cele din urmă am căzut de acord că Deadpool merita încercat. Nu avea niciun fel de ceai în casă, aşa că încercarea mea de a-l vindeca mai rapid nu avea şanse de reuşită. Se ambiţiona să zacă până când organismul lui se vindeca singur.

Mie filmul mi-a captat repede atenţia, dar Dwayne şi-a pierdut-o în mai puţin de zece minute.

Voiam să fac o remarcă despre modul amuzant în care s-au întâlnit personajele, când braţul lui a devenit agitat în jurul meu. La început l-am ignorat, prefăcându-mă atentă la film, deşi nici nu mai auzeam ce vorbeau personajele.

Presiunea sângelui a început să îmi vâjâie în urechi atunci când palma lui a coborât pe coapsa mea şi mi-a intrat pe sub bluză. Mi-am trecut limba peste buze, dar filmul nu a fost deloc în ajutorul meu atunci când s-a trecut la sex şi la relaţia rapidă de dragoste dintre cei doi.

Fir-ar să fie, nu au trecut nici douăzeci de minute. Când am ridicat privirea spre el, mi-am dat seama că Dwayne nici măcar nu se uita la film, ci la mine.

— Nu cred că îmi place prea mult filmul ăsta, am şoptit eu, trepidând sub atingerile lui. S-a aplecat mai mult spre mine, strângându-mi şoldul în palmă.

— Nici mie.

Şi asta a fost cu Deadpool.

Dwayne m-a tras sub el şi m-a sărutat fără nici un fel de menajamente de data asta. Nu cu furie, nu cu tandreţe. Dacă ar fi trebuit să descriu sărutul printr-un cuvânt, acela era: „sete".

Dar nu mai era doar un sărut, poate el a trecut de pragul în care un sărut să îi fie de ajuns, însă mie încă îmi făcea inima să bată nebuneşte. El a simţit-o, şi-a aşezat o palmă peste ea, m-a ars până în interiorul venelor şi printre buzele mele a ieşit un suspin timid. Cu cealaltă mână mi-a ridicat piciorul drept în jurul lui şi l-am cuprins cu amândouă, deşi nu eram prea conştientă ce făceam în acel moment. Începeam să pierd

contactul cu realitatea, iar atunci când sărutul lui a coborât pe gâtul meu, mi-am permis să mă mişc sub el, după atingerile lui, în timp ce respiraţia mea a luat-o razna.

Inima mea se calma odată ce începeam să accept şi să mă bucur pe deplin de ce se întâmpla, însă lucrurile mi-au scăpat iar de sub control atunci când Dwayne mi-a prins marginea bluzei şi a tras-o peste abdomenul meu. Inconştientă, m-am ridicat şi i-am permis să mi-o scoată, a fost eliminată de pe mine înainte să îmi dau seama şi prea târziu să o mai pot recupera, iar tot ce a mai rămas acum pentru protecţia mea, era un sutien fragil din dantelă neagră, pe care Dwayne şi-a fixat privirea prădătoare, dar s-a întors la buzele mele.

Atingerea lui direct pe pielea mea a produs electricitate statică, nu mi-am mai putut abţine gemetele oricât mi-aş fi muşcat buza, mai ales când el s-a împins uşor în mine şi am simţit prin blugi masculinitatea brută pe care nu credeam că o s-o simt aşa repede în viaţa asta.

Inconştientă, m-am agăţat de tricoul lui, dorindu-mi să îi simt pielea în acelaşi fel. Nu mi-am dat seama de nimic şi nu m-am abţinut de la nimic, Dwayne m-a lăsat să îi trag tricoul peste cap şi am apucat doar să îi văd mărul lui Adam mişcându-se cu rapiditate ca să îmi dau seama că nu îmi oferea doar pielea lui.

El era conştient de asta, prea conştient, dar mie nu îmi păsa, putea să aibă şi spini înfipţi în carne, tot ce îmi doream e să îl ating.

Mi-am înfipt degetele în pielea spatelui său şi l-am tras înapoi spre mine. A durat doar câteva secunde, apoi s-a relaxat din nou şi m-a sărutat mai pasional decât înainte.

Însă paradisul nu a durat mult, atunci când degetele mele au atins o cicatrice mare. Eu nu i-am acordat atenţie, dar a făcut-o el. S-a tensionat instantaneu şi, pentru o secundă, a vrut să se retragă, dar s-a oprit la timp. A inspirat cu forţă şi şi-a strâns ochii, apoi şi-a lipit fruntea de a mea. Eu am rămas complet nemişcată.

— Iartă-mă, iubito.

Mi-a şoptit pe buze, iar felul în care mi s-a adresat m-a topit mai tare decât orice atingere sau sărut. M-am transformat în gelatină în braţele lui. I-am cuprins obrajii în palmele mele şi l-am obligat să mă privească.

— Ştiu că vrei să păstrezi corpul ăsta doar pentru tine, dar nu o să funcţioneze. Am rânjit cu colţul gurii, exact aşa cum făcea el, apoi l-am cuprins direct de fund şi l-am strâns cu neruşinare, făcându-l să tresară speriat, apoi să izbucnească în râs.

— Nu pot să cred că ai fost atât de aproape de mine toţi anii ăştia, iar eu nu am ştiut. M-a sărutat

şi s-a aşezat pe spate, apoi m-a tras la pieptul lui, unde m-am cuibărit fericită.

Deadpool încă mai rula, de fapt era un adevărat măcel pe ecran.

— Nu îmi amintesc să ne fi întâlnit când eram mică, înainte să mă îmbolnăvesc.

— Ştiam că mai au un copil, dar niciodată nu te vedeam când vă vizitam.

— Refuzam să ies mai ales când mi se spunea că veneau alți copii, alți copii cu părinți. I-am urât pe Mikaila şi Madox până am devenit prea slăbită să îmi mai pese. Acum sunt şocată să îmi dau seama că m-au ținut opt ani cu toanele alea.

Dwayne şi-a trecut mâna prin părul meu şi m-a sărutat pe frunte.

— Erai copilul lor, ei nu te vedeau alt fel.

Am oftat.

— Nu voiam să am vreo conexiune cu lumea oamenilor normali.

El a chicotit ca pentru sine, iar eu l-am privit. Părea pierdut în gânduri şi amuzat de ceva.

— Ce?

— Îmi amintesc ce imatur şi limitat eram atunci. Îmi părea rău de biata fată bolnavă care nu vrea să aibă nicio conexiune cu lumea exterioară. Dacă aş fi ştiut atunci că fata din spatele uşii mereu închise o să ajungă singura mea speranţă la normalitate, nu i-aş fi lăsat să mă ţină departe de tine.

L-am sărutat uşor pe buze.

— Ai vrut să intri în camera mea?

— Da, o dată, a zâmbit şi s-a jucat cu şuviţa mea de păr. Mi se părea că eşti o prinţesă ţinută captivă într-un turn, nu îi credeam că e dorinţa ta, pentru că atunci, tot ce voiam eu era să fiu afară, cred că aveam vreo treisprezece ani. Mama m-a bănuit de ceva şi m-a urmărit când am plecat spre baie, cică. Nu ştiam care era camera ta şi m-a prins înainte să o găsesc, mi-a tras o urecheală serioasă şi m-a ameninţat că mă pedepseşte rău de tot dacă îmi mai bag nasul unde nu îmi fierbe oala.

Am râs, ascunsă în scobitura gâtului său cald.

— Aşa că ai renunţat la salvarea prinţesei.

— Da, pentru că eram un copil prost, iar prinţesa nu avea nevoie de mine atunci, era mult mai puternică decât zece ca mine. Aşa cum e şi acum.

Zâmbetul lui a fost urmat de un sărut, aşa cum începeam să mă obişnuiesc.

— Ştiai cine sunt atunci când am venit la liceu, anul acesta? am întrebat eu, curioasă. El a zâmbit din nou.

— Nu am mai trecut pe la casa părinţilor tăi după ce i-am pierdut pe ai mei, dar încă ţin legătura cu Madox. Îl întrebam de tine şi el era fericit să vorbească, mai ales după operaţie. Cred că te văzusem de câteva ori de la depărtare cât ai

fost la liceu în clasa a noua, însă te știam mai bine din poze. Adevărul este că da, am știut cine ești când ai apărut anul ăsta, dar tot ai dat cu mine de pământ.

M-am încruntat amuzată, apoi am început să râd.

— Adică?

Dwayne mi-a prins o șuviță de păr și s-a jucat cu ea, apoi și-a afundat nasul în toată coama.

— Adică ești mult mai frumoasă decât în poze, Dakota. Te evitam tot timpul, de teamă să nu mă recunoști, deși acum îmi dau seama că abia așteptam să ajungi la mine. Când am văzut-o pe Alice că te aduce la masa noastră, mi s-a părut că râde tot Iadul de mine.

Nu a râs Iadul de el, râdeam doar eu în acel moment.

— Nu e corect. Eu nu aveam idee de existența ta, chiar am stat ca într-o bulă de sticlă.

— Mă bucur că nu știai nimic, a șoptit el, trecând prin părul meu și ajungând la gât.

— Știi la ce mă gândeam când te vedeam mereu pe holuri?

Am așteptat răspunsul, fără să respir.

— Că ești aceeași prințesă de când eram mic, dar deveniseși o războinică. Erai puternică, îi ignorai pe toți idioții care se holbau la tine, erai ca o zeitate renăscută și niciodată nu reușeam să îmi iau ochii de pe tine. Oriunde erai, la distanță sau

aproape, părul ăsta… Doamne, părul ăsta mă nenorocea. Era ca un far care îmi atrăgea atenția spre tine, oricât mă chinuiam să îți rezist.

L-a strâns în pumn, apoi l-a învârtit pe încheietură și m-a tras aproape de el, până când buzele ni s-au atins.

— Numai la asta mă gândeam. La cum ai arăta lângă mine, în patul meu, cu splendoarea asta în flăcări răsfirată peste tot.

Mi-am mușcat buza când a început să îmi bată inima tot mai tare. Dwayne mi-a eliberat părul doar ca să își afunde din nou fața în el.

— Da, iubito, știam cine ești. Am fost destul de nenorocit să mi te imaginez goală înainte să ajungi să mă cunoști.

Mi-a mângâiat părul, apoi obrazul cu vârful degetelor, așteptând frica din ochii mei. Groaza provocată de sinceritatea lui, dar nu simțeam nimic ce avea legătură cu frica. Am respirat o dată, dar am ținut aerul în mine, încercând să îmi găsesc cuvintele.

— Dar cu toate astea, ai încercat mereu să mă alungi, am bâiguit, el a zâmbit cu amărăciune.

— Da, eram un heruvim la exterior, exact așa cum m-ai numit tu. Slavă Domnului că nu mi-ai putut citi și gândurile. Nu voiam să te atașezi de mine, eram turbat de frică că îți voi face rău, dar mintea nu o putem controla.

Mi-am mușcat buza, brusc fierbând de curiozitate și o altă senzație ce ardea mai jos. M-am apropiat mai mult de el și i-am cuprins gâtul cu brațele.

— Spune-mi care a fost momentul când ți-a fost cel mai greu să reziști?

El a zâmbit înnebunitor, fericit de reacția mea, iar mâinile lui au devenit mai senzuale pe trupul meu.

— Inocentă și totuși atât de curioasă, a șoptit pe buzele mele, iar eu nu m-am putut abține și i-am mușcat-o pe cea de jos.

După asta am fost imediat azvârlită în pat, iar el a ajuns deasupra mea.

— În parc, când te-ai speriat de mine și după ce te-am provocat să îmi atingi cicatricele, iar tu te tot uitai hipnotizată la nenorociții mei de ochi. Mai ales când mi-am dat seama că nu te prefăceai și doar asta te interesa, plus felul în care îți bătea inima.

A râs, amintindu-și.

— Probabil ai fi țipat și ai fi fugit mâncând pământul dacă îmi citeai gândurile, în momentul acela. Tot ce voiam era să te trag în pădure, să rup toate hainele de pe tine și să… s-a oprit, fix când eu nu mai puteam să respir. M-am agitat sub el, disperată să continue, lucru ce l-a făcut iar să chicotească.

— O să afli în timp ce am vrut să îți fac. Am avut rezistența atunci să plec de lângă tine, nu știu cum, dar am reușit. Dar azi ai nenorocit toată rezistența rămasă în mine.

Arzând pe la toate colțurile, m-am agitat mai tare sub el, stârnindu-l să îmi arate, însă a urmat un sărut ce mi-a dat de înțeles că a venit rândul meu să rabd.

Când a venit seara, a trebuit să mă lupt cu mine să plec din brațele lui şi să mă întorc acasă. Nu voiam să o mai mint pe Lena şi nici nu eram pregătiţi să petrecem prima noapte împreună. Dwayne mi-a acceptat şi el dorinţa, deşi a refuzat vehement să mă lase să chem un taxi.

Chiar dacă nu se simțea mai bine, drumul a fost plăcut şi acompaniat de muzică. M-a ţinut de mână aproape în permanenţă, iar jumătate de oră de mers cu maşina noaptea prin ploaie, cu el ţinându-mă de mână şi privindu-mă deseori cu tandreţe, a devenit repede unul dintre cele mai frumoase momente din viaţa mea.

Dwayne Teller era iubitul meu.

Partea asta din poveste încă mi se părea ireală şi trebuia să aştept până mâine să mă conving că nu visam.

14. JURNAL DE SPIONAJ

M-a trezit propria inimă.

Sau, mai degrabă, furia inimii unei străine.

Am deschis ochii şi am privit tavanul, respirând nebuneşte şi simţind cum şiroaie de transpiraţie mi se scurgeau pe tâmple şi pe gât. Când buzele mi s-au oprit din tremurat, am îndrăznit să îmi aşez palma pe piept şi să calmez demonul care bubuia în interior, parcă dorindu-şi să iasă, să mă lase să mor, pentru că nu eram stăpâna ei.

Senzaţia de vomă mi-a urcat repede în gât şi m-am tras spre marginea patului, încercând să mă ridic în picioare şi să ajung la baie. Imaginea din oglindă se holba la mine ca o stafie dintr-un tablou. Înfricoşătoare şi confuză, ca un monstru prins în corpul greşit.

Ultimul coşmar a avut legătura cu Amy, dar acesta a fost altceva. De data asta am visat-o pe *ea.*

După mai bine de două luni, am visat-o din nou. Furioasă şi la fel de capabilă să mă înspăimânte. Până în acel moment nu îmi dădusem seama dacă personajul din mintea mea

era spiritul ei real care mă putea chinui în vis, sau doar plăsmuirea temerilor şi regretelor mele.

Nu era fericită că inima ei se îndrăgostea. Se îndrăgostea în corpul meu.

Am prins medalionul între degete, argintul era fierbinte din cauza temperaturii mele corporale. Fără să mă gândesc prea mult, l-am scos de la gât şi l-am aruncat în cutia pentru agrafe.

După ce am făcut un duş şi am reuşit să îmi recapăt cât de cât aspectul omenesc, am coborât să alerg puţin înainte de a mă pregăti de şcoală, pentru că era de-abia cinci dimineaţa şi în niciun caz nu aveam să mă mai culc din nou.

Ploaia s-a oprit, însă atmosfera pe care a lăsat-o în urmă era absolut minunată. Aerul era curat şi mirosul de ploaie îmi umplea bateriile. Încă nu răsărise soarele, însă era suficientă lumină să pot vedea pe unde alerg, răcoare, dar nu cât să îngheţ de frig. După zece minute de alergat, corpul mi s-a încălzit suficient cât să nu mai simt deloc pişcătura răcelii, iar energia produsă de mişcare mi-a izgonit din gând trauma din coşmar.

În pădure era mult mai întuneric, dar nu cât să îmi producă prea mare dificultate în deplasare, mai ales că ştiam poteca cu ochii închişi şi nu era prima dată când ieşeam la alergat atât de devreme. Eram deja obişnuită cu sunetele animalelor nocturne.

Am alergat până când luna s-a estompat complet în lumina orbitoare şi soarele a răsărit precum o zeitate trezită din somnul de veci. Temperatura a crescut repede odată cu asta, aşa că m-am întors acasă, fericită că, pentru o oră, am reuşit să nu mă mai gândesc la nimic. Nici la Danica, nici la Amy, nici la inima mea, nici măcar la Dwayne, lucru din urmă deloc uşor.

Eram curioasă din o mie de privinţe: cum se va comporta acum, după a făcut totul oficial? O să vină azi la şcoală? O să se ascundă de ochii celorlalţi?

Nu, nu mă gândeam! Ce va fi, va fi!

Când am intrat pe uşă, primul lucru pe care l-am auzit a fost un urlet, apoi o uşă trântită la etaj. Imediat, Dax a coborât scările cu furie şi a trecut pe lângă mine fără să mă vadă, apoi s-a oprit brusc şi s-a întors.

— Dakota… mi-a rostit numele cu rugăminte în privire şi atât de multă suferinţă pe chip, încât am înţeles imediat despre ce era vorba. Avea nevoie să vorbească cu cineva care ştia de el şi Danica.

— Vino cu mine. L-am prins de mână şi l-am tras înapoi, dar el a clătinat din cap.

— Vreau să ies din casa asta. Şi-a trecut mâinile prin păr, apoi şi-a muşcat buza până când am crezut că o să îi dea sângele.

— Nu îţi face griji, ne vedem mai târziu.

Şi imediat a coborât scările, îndreptându-se spre garaj. Disperată, m-am luat după el, în niciun caz nu trebuia să conducă în starea asta.

— Dax, opreşte-te, e periculos să conduci acum.

S-a întors spre mine şi a zâmbit cu amărăciune.

— De ar fi prima dată… pauza vorbea de la sine. Când s-a oprit lângă Lamborghini, eu m-am panicat şi mai tare.

— Dax, te rog opreşte-te şi vorbeşte cu mine.

— Nu aici! Nu mai pot să stau în blestemata asta de casă niciun minut sau e posibil să îi dau foc cu toţi cei din ea. A urcat în maşină, iar eu, fără să mă gândesc, am urcat în dreapta. S-a uitat doar o secundă la mine, apoi a pornit motorul. Maşina a vibrat periculos, iar trepidaţiile mi-au ajuns până în stomac.

— Coboară, Dakota! Nu o să îţi placă asta.

— Nici nu mă gândesc să te las să pleci în starea asta, acum când ştiu despre ce e vorba.

Mă aşteptam să se certe cu mine, însă nu a pierdut timpul cu asta, o ameninţare mi-a fost de ajuns, mai departe suportam consecinţele. A accelerat atât de puternic încă mi s-a blocat aerul în plămâni. Am bâjbâit după centură în cele cinci secunde cât el traversa curtea enormă şi a trecut milimetric printre porţile abia deschise.

L-am lăsat câteva momente să îşi verse furia în condus, cât încă nu eram în aglomeraţie, apoi mi-am aşezat mâna pe braţul lui.

— Vorbeşte cu mine, te rog.

Doar a clătinat uşor din cap, şi-a muşcat buza şi a pornit muzica la volum prea puternic să ne auzim chiar dacă am fi ţipat.

Spre teroarea mea, alesese să conducă prin oraş, în traficul infernal prin care trecea ca un nebun, la o viteză ce ne garanta amândurora moartea în cazul unui accident. Ideea asta mi-a devorat sângele în vene, teroarea acestui gând, mai ales după visul de noaptea trecută, dar m-am forţat să rămân puternică pentru Dax, chiar dacă îmi venea să îl strâng de gât cu centura, pentru că mă punea să trec prin aşa ceva.

Rugăminţile se părea că nu funcţionau, aşa că am trecut la abordarea mai brutală. Am oprit muzica şi imediat am urlat la el:

— Opreşte dracului maşina asta până nu ne omori pe amândoi!

Nu ştiam dacă m-a ascultat pentru că şi-a dat seama că am dreptate sau s-a speriat de schimbarea mea de atitudine, dar a funcţionat. Prin valul de claxoane, a tras pe dreapta şi a intrat în parcarea unui mall. Am tras aer în piept şi am încercat să îmi calmez inima ce iar se revolta. De furie mi-am tras un pumn în piept, de parcă asta ajuta.

Dax m-a privit şi, pentru o secundă, a părut să uite de problemele lui, s-a întins spre mine şi mi-a desfăcut centura.

— Dakota, îmi pare rău, am uitat complet.

Am clătinat din cap că eram OK, dar asta doar pentru că acum existau probleme mai mari.

— Şi te mai întrebi de ce nu voiam să mă urc în maşina ta. Am glumit eu, însă el nu se amuza deloc. Privea spre pieptul meu, apoi şi-a aşezat palma acolo. Când şi cum a ajuns aşa aproape de mine nu îmi dădeam seama, dar măcar frica i-a izgonit furia.

— Eşti bine? Vrei să mergem la spital?

— Sunt bine, doar m-am speriat.

El tot nu părea convins.

— Nu îmi place felul în care bate! Dumnezeule, Dakota, de ce te-ai urcat în maşină cu mine acum? I-am prins mâna şi am tras-o de pe pieptul meu.

— Nu o să păţesc nimic, e una din zilele în care inima mea cumpărată nu are chef să îmi facă viaţa uşoară, cel puţin mă bucur că asta ţi-a risipit furia.

M-a strâns de mână şi m-a privit în ochi, era atât de aproape de mine încât puteam să îi văd striaţiile argintii din irisul colorat, apoi s-a retras în scaunul lui, dându-mi voie să respir normal.

— Ce s-a întâmplat? am îndrăznit să întreb, fericită că nu mai porneşte maşina. Nu eram încă pregătită pentru asta.

— A pus capăt la tot. Spuse sec, privind drept în faţă, deşi nu părea să vadă ceva.

— Danica s-a despărţit de tine?

Pufnetul lui îmi transmitea amărăciune şi dezgust.

— Despărţit e un cuvânt prea frumos. E folosit pentru oamenii care au avut o relaţie de dragoste, nu pentru lepădăturile care s-au ascuns pe la colţuri ani de zile, de frica părinţilor.

Am înghiţit în sec, neştiind încă ce să spun.

— Motivul?

— Am insistat din nou să spunem adevărul măcar celor din casă. Nici nu a vrut să audă. Nici măcar nu mi-a permis luxul unei certi, mi-a spus să îmi ţin gura, să uit că a existat vreodată o relaţie şi să ies din camera ei.

A strâns volanul în pumni şi furia din ochii lui devenea iar periculoasă.

Am oftat cu greutate şi mi-am trecut mâna prin păr, conştientizând că eram îmbrăcată în colanţi şi într-un maiou. Nu am transpirat prea mult din cauza aerului răcoros din pădure, dar sigur nu emanam miros de trandafiri în acel moment.

— Dă-ţi timp să procesezi asta. Singura modalitate să treci peste ceva dureros este să nu te

gândeşti deloc la acel lucru, doar să laşi timpul să treacă. Crede-mă, ştiu despre ce vorbesc. Nu o să te sfătuiesc să o uiţi şi să treci mai departe sau să încerci să ajungi la o înţelegere cu ea, în momentul ăsta nu e bine să îţi asculţi nici propriile gânduri, pentru că uite unde te duc, am arătat spre bordul maşinii. O să doară ca naibii, dar nu pentru totdeauna.

M-a privit mult timp după asta, fără să spună ceva. Prea mult timp.

— Nu mă mai mir acum că l-ai atras pe Dwayne, te pricepi la îmblânzit bestii.

Am zâmbit în colţul gurii, exact ca el. Menţionarea numelui său mi-a făcut inima să tresară, ca întotdeauna.

— Mintea mea e cea mai teribilă bestie pe care o cunosc, voi sunteţi ursuleţi de pluş pentru mine.

A râs scurt, apoi a arătat cu capul spre inima mea.

— E a ta acum, trebuie să reuşeşti să o controlezi.

Am înghiţit în sec, nu îmi făcea bine discuţia asta. Dax îmi cunoştea bine situaţia, zilele şi mai ales nopţile de după transplant, când mă trezeam ţipând şi plângând, visându-i moartea şi pe mine smulgându-i inima din piept. O perioadă am reuşit să mă împac cu ideea, să îi mulţumesc în gând în

fiecare dimineaţă, dar după noaptea trecută situaţia s-a schimbat din nou.

— Asta e o problemă pentru mai târziu, acum du-mă te rog acasă să mă schimb, pentru că mă simt ca un burete transpirat. S-a uitat din nou la mine, dându-mi de înţeles că el fusese conştient de felul în care arătam.

— Arăţi minunat. Radiezi de energie şi frumuseţe. Sincer, în ultima perioadă să te văd pe tine renăscând şi devenind adolescenta asta puternică, e singura fericire pe care o am.

Am ridicat o sprânceană spre el.

— Radiez? Adolescentă puternică? Din ce carte ai furat textele astea? a râs imediat, de data asta cu adevărată poftă, luminându-şi faţa frumoasă cu trăsături arăbeşti.

— Din „Cum să îi pui pe toţi la picioarele tale" de Dakota Welron.

L-am lovit în braţ.

— Bun titlu, totuşi, o să îl notez. Am râs împreună, apoi el şi-a trecut mâna prin păr.

— Este OK să ne întoarcem? Nu vreau să te fac să întârzii la şcoală.

— Eu sunt OK, atât timp cât conduci normal, dar tu eşti OK?

— O să fiu, în cele din urmă.

Cu un oftat, a pornit maşina şi a ieşit din parcare, conducând spre casă aproape ridicol de prudent şi încet.

Ajunşi înapoi, Dax a ezitat să coboare din maşină, îşi lăsase capul pe tetieră şi închisese ochii.

— Hei, m-am întins spre el şi l-am prins de mână. Totul o să fie bine, cumva, presimt că o să vă împăcaţi.

El a clătinat din cap.

— Nu de data asta. Încă nu îmi dau seama dacă e din cauza ei sau din cauza mea, dar ceva clar s-a schimbat.

Mi-am trecut limba peste buze, căutând să îl fac să adâncească discuţia, eram sigură că ştia mai multe despre Danica decât mine.

— La ce te referi? Este ceva ciudat… cu ea?

A zâmbit cu atâta amărăciune, încât mi s-a făcut pielea de găină.

— Dakota, termenul "ciudat" e un eufemism în situaţia asta, apoi şi-a clătinat imediat capul şi a oprit motorul. Nu îţi bate capul, ai propriile tale probleme. M-a strâns înapoi de mână. Mulţumesc că ai fost alături de mine şi îmi pare rău că te-am speriat, chiar urăsc că asta a fost prima ta experienţă cu mine, în maşină. Am înghiţit uşor şi am aprobat din cap, privind cu coada ochiului în jur. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să ne vadă Danica atât de apropiaţi în maşină şi nici felul în care Dax îşi alegea cuvintele nu era prea comod, deşi eram sigură că nu o făcea intenţionat.

— Ai destul timp să te revanşezi, dar acum am nevoie urgentă de un duş.

A zâmbit. Atât de dulce şi inocent, încât îmi doream să merg peste Danica şi să îi smulg afurisita de inimă rea din piept. Din cauza fiziculuisău, Dax era văzut ca un tip fatal, însă eu am ajuns să îi cunosc adevărata personalitate şi în nici un caz nu merita ce i se întâmpla acum. Eram sigură că Danica a fost singura fată de care a fost vreodată atras şi nu a înşelat-o niciodată, era devotat, iubitor şi ascultător, frumos ca un zeu arab şi groaznic de ghinionist.

Am ieşit din maşină şi aproape că am fugit pe scări, cu el în urma mea. Am preferat să sar peste micul dejun ca să acord mai multă atenţie duşului şi pregătirii pentru şcoală. Sau pentru Dwayne. Mi-am muşcat buza în timp ce m-am privit în oglindă şi un zâmbet pe care nu l-am putut stăpâni mi s-a întins pe buze. Niciodată nu mi-a păsat de felul în care arătam, însă asta era în perioada în care nu eram sigură dacă o să trăiesc să prind a doua zi, în perioada în care nu ieşeam din casa, în perioada în care nu eram îndrăgostită.

Fără să mă gândesc măcar la asta, m-am trezit îndreptându-mi părul roşu cu deosebită atenţie, mai ales după ce aflasem că nu îi era indiferent. Aplicând un strat delicat de fond de ten, tuş şi rimel. Era puţin în comparaţie cu ce făceau majoritatea fetelor, dar pentru mine era o

schimbare majoră de care mă bucuram mai mult decât aş fi crezut.

Am făcut din nou febră musculară şi nu mă simțeam confortabil să port blugi, aşa că am ales o pereche de colanţi negri, combinaţi cu bocanci şi un maiou simplu alb. Nu eram vreo bombă a modei, dar erau unele aspecte ale comodităţii mele la care nu eram dispusă să renunţ pentru a fi în pas cu tendinţele. Înălţimea şi silueta îmi permiteau să port colanţi oricând, fără să arăt ca un băţ învelit în cauciuc sau o minge camuflată, citând-o pe Alice care, apropo, nu dădea niciun semn de viaţă.

Aseară am avut un scurt schimb de mesaje, dar nimic despre Dwayne. Şi dacă tot vorbeam de lup, nici el nu dădea vreun semn.

— Îi pun pe toţi la picioarele mele, pe naibii, l-am maimuţărit pe Dax, mi-am luat ghiozdanul şi am ieşit din cameră.

În casă era o linişte mormântală, plăcută. Am coborât cu precauţie, ca nu cumva să dau ochii cu Danica, şi am intrat în bucătărie ca să iau o banană şi o sticlă de apă.

— Hei, ce crezi că faci? m-a luat Lena la rost.

— Scuze, nu mai am timp să mănânc.

— Tu nu ai timp, lui Dax nu îi e foame, Danica nu are chef. Pentru cine, Dumnezeului, gătesc în casa asta?

I-am zâmbit vinovată şi am îndesat sticla de apă în ghiozdan.

— Îmi pare rău, Lena, a fost o dimineaţă agitată.

— Mie îmi spui, a bombănit ea, strângând farfuriile neatinse de pe masă.

— Dax şi Danica au plecat?

— Da! Fumegând amândoi ca doi diavoli gata să se ucidă. Dakota, ce se întâmplă cu ăştia doi? Mereu s-au înţeles aşa de bine, dar de ceva timp nu se mai suportă deloc. Se întorsese spre mine şi îşi pusese o mână în şold.

Am rămas înţepenită. Oh, Lena, de ai ştii cât de simplist ai explicat tu ce se întâmplă de fapt cu ăştia doi. Am făcut pe proasta, ca de obicei şi am ridicat din umeri.

— Nu îi băga în seamă, eu am făcut-o şi nu a ieşit bine. A oftat şi şi-a clătinat capul, dar din expresia ei îmi dădeam seama că nu bănuia nimic. Asta sau nu voia să se implice în viaţa complicată şi ciudată a familiei pentru care lucra. De aş fi fost în locul ei, nici eu nu aş fi vrut. Nu era nici măcar un lucru normal în casa asta.

Am trecut pe lângă ea şi am sărutat-o pe obraz.

— Promit să mă revanşez şi să mănânc două porţii la prânz. Am fugit din bucătărie cu ochii pe telefon, pregătită să o sun pe Alice, pentru că deja întârzia rău de tot.

— Arăţi superb, să ştii. A strigat Lena în urma mea, i-am făcut cu mâna, mai ruşinată decât ar fi trebuit să fiu, însă pentru mine asemenea complimente erau la fel de ciudate ca fotbalul pentru Lucas. Eram obişnuită să fiu fata pe moarte din casă, nu superba.

I-am trimis un mesaj lui Alice, întrebând-o în cât timp ajunge, pentru că o să întârziem.

Mi-a răspuns înapoi:

„Oh, fato, sigur o să întârzii rău de tot”, alături de multe emoji care râdeau. Înainte să o sun să o întreb ce naibii pune la cale, am observat o maşină parcată în curte. O cunoşteam deja mult prea bine, mi s-au înmuiat picioarele şi nu am fost capabilă să cobor scările pentru câteva secunde.

El a coborât din maşină şi a venit în faţă, sprijinindu-se de ea. Şi-a strâns braţele la piept şi a aşteptat să mă pun în mişcare, lucru pe care l-am făcut cu mare dificultate.

Nu ştiam cum m-am deplasat până la el, dar dacă arătam aşa caraghios precum mă simţeam, îi eram recunoscătoare că nu râdea de mine.

Am înghiţit în sec când am ajuns în faţa lui.

— Bună, am bâiguit cu jumătate de gură şi un zâmbet ridicol, de fetiţă ruşinată în faţa idolului ei.

Mi-a zâmbit în acel fel afurisit, cu colţul gurii ridicat, care îmi topea carnea pe oase şi îmi făcea inima împrumutată să se rotească în piept. A

întins o mână spre mine şi m-a tras în braţele lui, unde am primit imediat un sărut ce m-a terminat definitiv. Nu mă aşteptam să se afişeze astfel şi atât de repede, mai ales în curtea părinţilor mei, însă dacă el nu avea reţineri, în niciun caz nu aveam să fi eu cea care avea. M-am agăţat de gâtul lui şi l-am sărutat cu toată setea ce s-a adunat în ultimele ore, el a fost cel care a întrerupt sărutul în cel din urmă, zâmbind peste buzele mele.

— Şi credeam că eu sunt cel care se încinge repede.

Mi-am muşcat buza şi am roşit instantaneu, lucru ce l-a făcut să geamă uşor şi să mă sărute din nou, mai apăsat şi cumva cu alte intenţii. Prea rapid pentru creierul meu ameţit, m-a prins de mână şi m-a tras spre maşină, unde mi-a deschis portiera şi m-a ajutat să urc. A fost şi el la volan în câteva secunde şi a derapat spre poartă. Ceva mă făcea să cred că nu se grăbea aşa pentru că am întârziat la şcoală.

— Tu şi Alice aţi pus asta la cale? Ce i-ai spus de ai reuşit să o calmezi şi să nu mă bombardeze cu întrebări?

Rânjea ştrengăreşte în timp ce ieşeam pe porţi.

— Am metodele mele.

Am chicotit şi m-am aşezat mai comod în scaun, aruncându-mi ghiozdanul în spate.

— Pare că te simţi mult mai bine.

El s-a uitat la mine, accelerând.

— Habar nu ai cât de bine mă simt.

Mi-am dat ochii peste cap, aşezându-mi un picior peste celălalt, pentru că aveam suficient loc în maşina asta. Nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat mai exact, sau când, pentru că aproximativ la o secundă după ce mi-am aşezat picioarele am auzit o respiraţie adâncă şi pe Dwayne mârâind ceva ce nu am înţeles, apoi a urmat o frână puternică pe marginea străzii şi el a fost peste mine în următoarea secundă.

Mi-a scos centura şi mi-a prins şoldurile, ridicându-mă din scaunul meu ca pe o păpuşă şi trăgându-mă spre el. Mi-am prins picioarele în manete şi aproape că am dat cu capul de plafon, dar Dwayne nu s-a lăsat intimidat până nu m-a tras cu totul în poala lui şi mi-a desfăcut picioarele în jurul lui. Nu am putut să reacţionez în niciun fel, abia mai puteam să respir din cauza gurii lui ce îmi absorbea tot aerul printre buze. Palmele lui ajunseseră pe fundul meu şi mă ridica mai mult deasupra lui, forţându-mă să îmi îndoi gâtul şi astfel să îi ofer o poziţie şi mai satisfăcătoare.

— Nepotrivită zi pentru colanţi, iubito, a mormăit peste buzele mele, făcându-mă să zâmbesc.

— Şi ţie îţi plac la fel de mult ca mie?

— Habar nu ai, a gemut peste buzele mele, mângâindu-mi coapsele în sus şi în jos şi

acordând deosebită atenţie fundului, până când a devenit interesat de partea din faţă şi mie mi s-a întors nodul în gât.

— Ai alergat azi-dimineaţă?

— De unde ştii? m-am tras puţin înapoi, el m-a prins înapoi în sărut şi mi-a strâns interiorul coapsei în pumn.

— Eşti tonifiată toată.

Am zâmbit şi, fără să îmi dau seama, am început să mă mişc singură. Pe cât de tare mă speriau senzaţiile astea noi, pe atât de curioasă eram să le explorez. Dwayne nu a reuşit să mai reziste mult după asta, şi-a tras capul pe spate şi a respirat cu putere.

— Drace! a mârâit şi m-a mişcat astfel încât să nu mai stau presată de el. Iubito, te rog nu te mai mişca.

Fusesem conştientă până atunci de schimbările care se produceau pe corpul lui odată cu excitarea, dar după ziua de ieri nu mai eram atât de speriată în ceea ce privea masculinitatea lui. Dwayne părea să nu aibă de gând să meargă mai departe, aşa că am încercat să îmi limpezesc eu prima minţile şi m-am tras în scaunul meu, abia reuşind să mă descâlcesc.

Când s-a mai calmat, şi-a lăsat capul pe tetieră şi a început să râdă.

— Tu o să mă omori, Dakota, acum sunt sigur de asta.

Cu o mutră nevinovată, am cerut explicaţii. El şi-a mijit ochii la mine şi a pornit din nou maşina.

— Am făcut ceva greşit? am continuat eu, ca un îngeraş cu codiţă de diavol.

— Greşit clar nu, dar ceva necurat sigur ai făcut. Să îmi pierd minţile în asemenea hal, doar pentru că te-am văzut aşezând picior peste picior, e de nedescris.

Am izbucnit în râs şi am continuat să ne tachinăm astfel tot drumul spre şcoală, el acuzându-mă de vrăjitorie erotică, eu jurând că eram curată ca lacrima. Ca să îl tachinez şi mai tare, am căutat pe YouTube melodia "Your Body" a Christinei Aquilera, varianta necenzurată, şi am pus-o în maşină.

După ziua de ieri, mă aşteptam ca surpriza apariţiei noastre să nu fie prea mare, însă m-am înşelat. Tot liceul parcă s-a oprit în loc când am coborât din maşina lui Dwayne şi el a venit să mă ia de mână. S-a comportat ca şi cum ei nu ar exista, m-a condus spre intrarea în clădire şi la vestiarul meu, strângându-mă din când în când de mână şi aplecându-se să îmi şoptească să mă prefac că niciunul dintre ei nu există, sunt doar nişte statui fără viaţă şi fără creier. M-a făcut să chicotesc şi să mă relaxez. M-a condus la primul curs, care era istoria, iar Alice iar întârzia.

Atmosfera din clasă era suficient de apăsătoare încât să mă sufoce, simţeam toate

privirile pe mine şi şuşotelile celor cărora nu le păsa dacă îi auzeam.

Eu: *Cât o să dureze asta?*

I-am scris lui Dwayne, doar ca să îmi găsesc ceva de făcut până apărea profesorul.

Dwayne: *Aşa rău e?*

Eu*: Destul de rău cât să îmi doresc să chiulesc azi.*

Dwayne: *Dacă te jigneşte cineva, spune-mi imediat.*

Am simţit pericolul din ameninţarea lui, chiar dacă nu îmi era adresat mie. În acelaşi timp, şi protecţia pe care mi-o oferea, un sentiment extrem de straniu pentru mine; niciodată nu am avut pe cineva care să îmi ia astfel apărarea în faţa bârfitorilor.

Eu: *Doar şuşoteli din curiozitate. Nimic ce merită să scoţi arsenalul.*

I-am scris înapoi, alături de câteva emoji care îi făceau cu ochiul, ca să îl liniştesc. Am primit înapoi o inimioară. Gest simplu, dar care totuşi mi-a încălzit tot corpul din călcâie până în frunte. Ştiam că Dwayne nu era stilul de băiat care trimitea emoji inimioară şi, dacă o făcea, chiar însemna ceva.

După ce profesorul a intrat în clasă, şuşotelile s-au potolit iar eu am reuşit să mă relaxez şi să îmi fac planurile pe mai departe, pentru că viaţa mea era mult prea complicată ca să mă doară capul de

nişte mici bârfe. Şi, până la urmă, nu mai bârfeau despre mine ca fiind o moartă-vie, ci despre faptul că aveam o relaţie cu cel mai râvnit băiat din liceu, din câte se părea.

După primele zece minute, i-am scris lui Alice să o întreb pe unde umblă, reuşisem să o scap de absenţă când s-a făcut prezenţa, dar nu pentru mult timp.

A apărut pe la jumătatea orei, nervoasă şi epuizată de parcă alergase pe jos până la liceu.

— Probleme cu maşina. S-a scuzat ea, iar profesorul s-a încruntat subtil, dar a trimis-o la locul ei. S-a aşezat în spatele meu, aruncându-se cu totul pe scaun.

M-am întors spre ea, îngrijorată.

— Eşti bine? am şuşotit.

— Da, rabla iar a avut toane. Mersi că m-ai scăpat de absenţă.

— De ce nu mi-ai spus? Am fi venit să te luam şi pe tine.

— Welron! Loren!

Am tresărit amândouă când profesorul ne-a strigat numele.

— Dacă aveţi discuţii aşa importante, vă invit pe amândouă afară.

Cu capul îndesat între umeri, ne-am cerut scuze şi nu ne-am mai mişcat în bancă pe tot parcursul orei.

După ce s-a sunat si afurisitul de profesor a ieşit, Alice s-a strâmbat în urma lui.

— Şi eu care credeam că tu o să fii azi cea întârziată.

M-am uitat urât la ea, apoi am început să râd.

— Recunosc că m-am simţit puţin trădată.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Sunt sigură că ţi-a fost al naibii de greu să îl vezi pe Dwayne Teller la scară.

Două fete au auzit-o când a spus asta şi m-au privit de parcă însuşi Lucifer venise să mă ia de acasă. Alice s-a încruntat la amândouă şi le-a făcut semn cu cartea să îşi ia zborul.

— Deci tu l-ai rugat să vină să mă ia? De ce nu l-ai chemat să te ia şi pe tine? am întrebat în timp ce ieşeam din clasă.

Ea mi-a rânjit drăceşte.

— Oh, nu, domnişoară, asta nu a fost ideea mea. Balaurul m-a sunat la prima oră şi mi-a dat de ştire că de acum încolo se ocupă el de transportul tău. Veneam pe jos şi tot nu m-aş fi băgat între voi.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să îmi spui.

Mi-a copiat şi ea gestul.

— Lasă naibii maşina mea! Zi-mi! Ochii ei mari şi zâmbetul zăpăcit m-au speriat puţin.

— Să îţi zic ce?

— Dakota, jur că îţi dau un şut în fund chiar acum. Zi-mi odată ce se întâmplă între tine şi Dwayne. Bine, e deja destul de evident, dar vreau să aud din gura ta.

Am început să râd, încercând totodată să mă relaxez şi să îmi urmez tehnica de a nu-mi pasă de urechile din jur.

— Da, suntem împreună, oficial şi cu semnătură de sânge. Eşti fericită? am şoptit spre ea, i s-au mărit ochii cât două mingi de tenis.

— Semnătura de sânge… ce? Aoleu, te-ai şi culc…

— Nu! m-am repezit şi i-am pus repede o palmă peste gură. Doamne, Alice!

Ea a rânjit vinovată.

— E vina ta ca o dai în metafore cu mine. Deci încă nu… a făcut un sunet ciudat din buze şi apoi a ridicat din sprâncene. Până şi eu ştiam ce însemna asta şi nu îmi plăcea deloc. Mi-am dat ochii peste cap.

— Încă nu şi nu e treaba ta, ţi-am spus ce voiai să ştii.

M-am trezit cu un pumn în umăr.

— Nici să nu îndrăzneşti să îmi mai ascunzi lucruri cum ai făcut până acum, sunt cea mai bună prietenă a ta, nu-i aşa?

Am zâmbit şi am aprobat din cap. Pe cât de bizar era, avea dreptate, era cea mai bună prietenă a mea şi singura.

— Nu îmi vine să cred că săptămâna trecută, parcă tot marţi, am mers în tribune şi ţi-am spus povestea lui Dwayne. Iar acum uite, deja l-ai pus în patru labe.

— Alice! am atenţionat-o. În primul rând, nu l-am pus în patru labe, e acelaşi băiat ca şi înainte, deci nu te aştepta să îl vezi zâmbind mai des şi, în al doilea rând, faptul că nu ştiam nimic despre el cred că a fost lucrul care l-a determinat să se apropie de mine.

— Nici nu ştiu cum naibii o să trec de ziua asta, mi-e somn de mor. M-am uitat confuză la ea, schimbase brusc subiectul, dar înainte să o întreb ce a păţit, am observat că se uita în spatele meu. M-am întors şi am tresărit brusc, aproape să mă izbesc de Dwayne care se strecura prin spatele meu.

— Mersi că ai atenţionat-o, Alice, a bombănit ofticat.

— Jur că nu i-am spus nimic, prietena mea a ridicat mâinile în defensivă, apoi ne-a privit cu ochii de bunicuţă mândră şi fericită când Dwayne şi-a aşezat braţul în jurul şoldurilor mele şi m-a sărutat pe tâmplă.

— Oh, haide, Teller, nu îmi spune că eşti ruşinos acum. S-a ofticat ea, am fost pe punctul să arunc cu manualul de matematică după ea.

— Plăcerile pe care le provoc, fizic şi vizual, sunt pentru iubita mea, aşa că pune-ţi pofta în cui.

Dwayne s-a aplecat spre ea şi i-a făcut cu ochiul, iar eu m-am abţinut cu greu să nu izbucnesc în râs.

— Gata, încetaţi amândoi. I-am luat la rost şi mi-am deschis vestiarul, moment în care un material albastru aproape a năvălit peste mine. Oh, fir-ar să fie, nu era un moment bun pentru asta.

— Ce e asta? a întrebat Dwayne, luându-mi din mână uniforma de majoretă.

Alice a ridicat dintr-o sprânceană, şocată că lui nu i-am spus. Ei bine, nu am prea ştiut cum.

— Ai o iubită majoretă, ce ţi se pare că e? a vorbit ea pentru mine, dar nu eram încă sigură dacă să îi fiu recunoscătoare sau nu. Dwayne nu spunea nimic, doar a ridicat dintr-o sprânceană.

Dumnezeule, mereu a fost aşa atrăgător? Purta unul dintre obişnuitele lui hanorace negre ce îi acoperea tatuajele în întregime, în afară de cele de pe gât, dar nu mai avea căştile şi nici gluga pe cap, şi fiecare trăsătură a feţei era astfel conturată cât să îmi aducă mie o moarte lentă şi afrodiziacă. Până şi cicatricea aia de pe obraz era îngrozitor de sexy şi îi oferea un aspect periculos, dar să mă ferească sfântul să i-o spun vreodată.

— Dakota?

Mi-am clătinat capul.

Fir-ar să fie, concentrează-te!

M-am scărpinat la ceafă şi m-am rezemat de dulap.

— Era un loc liber şi am zis că de ce nu? am ridicat din umeri, el nu a părut să mă creadă, totuşi. S-a uitat la uniforma din mâna lui, apoi mi-a întins-o.

— Eşti sigură?

— Când am revenit la liceu, mi-am propus să încerc tot ce am ratat în primii ani, o să îmi dau seama mai târziu dacă îmi place sau nu.

Uram să îl mint! Acum îmi dădeam seama că uram din tot sufletul asta şi privirea lui blândă nu mă ajuta. Părea să mă creadă, dar aş fi vrut să îi spun adevărul imediat. „Am intrat în echipa majoretelor ca să îmi spionez de aproape sora pe care o bănuiesc de complicitate la răpirea lui Amy", nu suna prea bine, totuşi.

— Fă absolut tot ce îţi doreşti. M-a tras spre el şi m-a sărutat cu tandreţe pe buze. Imediat s-a auzit un chiţăit lângă noi, Alice a început să aplaude ca un copil fericit şi am aruncat cu fusta de majoretă spre ea, dar asta nu a potolit-o, ci a folosit-o ca pe pompon să aclame.

Să îl conving pe Dwayne că asta era ce îmi doream fusese uşor, sau cel puţin nu a mai insistat pe subiect în holul şcolii, sub privirile tuturor. Însă oră mai târziu, pe terenul de sport, îmbrăcată în echipamentul de antrenament, ce consta într-o pereche de pantaloni prea scurţi şi un maiou ce

abia îmi trecea de buric, mă gândeam ce naibii a fost în capul meu să mă bag în asta. Uram să îmi expun picioarele, pentru că încă mă simțeam prea slabă, dar nu mai aveam de ales. Cel puţin nu mai erau la fel de palide datorită orelor de alergat prin parc, în soare, dar nici vreun bronz bestial nu aveam.

Toate celelalte fete se uitau la mine ca la un extraterestru intrat în echipa lor, chiar dacă fuseseră înştiinţate demult de venirea mea. Cel puţin niciuna nu îmi punea întrebări incomode. Noi eram pe margine, băieţii se antrenau pe teren, nu îl vedeam pe Dax şi asta nu îmi plăcea deloc, el nu pierdea niciodată antrenamentele.

Danica şi-a făcut apariţia în cele din urmă, îmbrăcată într-un trening de firmă şi perfect pusă la punct. Va fi al naibii de greu să mă apropii de ea, mai ales după ce a început să mă urască, dar cel mai mult îmi doream să îi studiez comportamentul în preajma celorlalte fete, poate chiar să aflu de la ele mai multe despre Amy. Majoritatea arătau dornice de o bârfă cu cea mai ciudată fată din liceu.

Danica a bătut din palme ca să ne atragă atenţia. Am decis să mă comport normal, ca şi cum făceam demult parte dintre ele şi să nu las niciun comentariu să îmi distrugă starea.

— Bun, după cum se vede, avem o nouă membră. Danica a arătat spre mine. Sora mea o să

îi ia locul lui Amy, aşa că vreau să o faceţi să se simtă ca parte din echipă, clar?

Să mă trăsnească şi alta nu! Am rămas cu gura căscată, toate fetele au aprobat fericite şi m-au salutat, de parcă nu fusesem aici de vreo zece minute deja. Dar reacţia Danicăi era cea mai bizară, mă aşteptasem să mă atace şi să îmi facă viaţa un iad, dar se comporta ca şi cum includerea mea în echipa a fost ideea ei. Bineînţeles! Nu voia să pară că ceva s-a întâmplat fără acordul său.

Le-am salutat şi eu, apoi următoarele douăzeci de minute le-am petrecut învăţând mişcări din coregrafie, care era mai complicată decât m-am aşteptat. Cel puţin în echipă nu erau şi băieţi, deci dansul nu includea sărituri periculoase în aer, nimic ce nu puteam învăţa într-o săptămână.

Până la urmă, eram fiica unei foste dansatoare de elită.

Am prins repede ritmul cu ele, mai ales cu boboacele abia venite în echipă, care nu ştiau mai multe decât mine. Moartea lui Amy a pus toată echipa pe pauză.

— Dakota, tu o să stai mai în spate la început, ca să nu se observe că nu poţi face mişcările de gimnastică.

A ordonat Danica, iar eu am aprobat mulţumită. Nu am intrat în echipă ca să fiu vedeta din faţă şi preferam să nu o mai calc pe coadă din nou. Am observat că atrăsesem destul de mult

atenţia echipei de rugby a băieţilor, care mai mult ne aclamau pe noi decât se antrenau, spre frustrarea Danicăi.

— Măi, măi, acum parcă mă bucur că Amy a dispărut din peisaj.

M-am întors imediat, trei băieţi erau aproape de mine, cel din mijloc, care vorbise, stând cu mâinile la piept şi o privire scârboasă şi analizatoare, ceilalţi râzând ca doi idioţi. Am făcut o grimasă şi am preferat să nu le răspund, le-am întors din nou spatele.

— Haide, Dakota, eşti una de-a noastră acum, suntem ca o mare familie unită.

Mi-am strâns dinţii, nu aveam idee cum îl chema, dar l-aş fi înjurat dacă aş fi ştiut. Nu m-am băgat în treaba asta ca să suport şi avansurile unor rugbişti scârboşi. Unde naibii era Dax când aveam nevoie de el?

I-am simţit apropiindu-se şi mi s-a zbârlit pielea, am aşteptat să mă atace cu altă replică, dar l-am auzit pe unul dintre ei şuşotind:

— Hai să ne cărăm, a apărut ciudatul.

Când m-am întors din nou, ei deja dispăruseră pe teren, şi apropiindu-se cu un mers periculos, era cel pe care îl numiseră ciudat, deşi ei toţi fuseseră laşii are fugiseră de el. Dwayne a privit în urma lor, calculând parcă dacă să se ia după ei şi să le rupă picioarele, sau să îi lase în pace. Când

a ajuns în faţa mea, nu mai avea nimic din privirea dulce şi înţelegătoare de mai devreme.

— Cum merge? m-a întrebat, încă vizibil nervos. Am zâmbit şi mi-am cuprins corpul cu braţele.

— Bine, îmi place până acum.

Şi-a strâns buzele şi a privit în spatele meu, la celelalte majorete. Danica se chinuia să le înveţe pe două dintre ele să facă șpagatul cât mai perfect. Se auzeau plânsete de durere şi înjurăturile surorii mele.

— Am înghiţit gogoaşa pe hol, de ochii mulţimii, dar încetează să mă mai minţi. De ce faci asta?

M-am uitat la el, furia şi ruşinea mixându-se în starea mea. Să îi spun de ce o fac? Sau să mă enervez şi să îi amintesc că nu e treaba lui?

Am decis să nu aplic niciuna din cele două, aşa că am trecut pe lângă el.

— Trebuie să mă întorc la antrenament. Am adăugat în treacăt, dar el m-a prins de braţ şi, într-o secundă, m-am trezit fix sub privirea lui pârjolitoare, care nu prea mai avea deloc din fericirea de azi-dimineaţă.

— Ştiu că urmăreşti ceva, Dakota. Ţi se citeşte în privire.

Prefăcută, mi-am dat ochii peste cap, deşi mi s-a pus un nod în gât în acelaşi timp.

— Dacă tot îmi poţi citi aşa uşor privirea, află singur şi motivul.

M-am ridicat pe vârfuri şi i-am atins nasul cu degetul arătător, într-un gest jucăuş menit să îl amuze şi să îl determine să mă lase în pace, dar când a fost Dwayne aşa uşor de păcălit? Refuza să îmi dea drumul la braţ şi, înainte să poată spune altceva, alt rugbist mi-a urlat numele, în spate. Am tresărit şi, din instinct, m-am lipit de pieptul lui Dwayne.

— Bun venit în echipă, frumoaso! Continua acesta să urle, cu mâinile ca un megafon, apoi alţii îl aclamară. Drace, parcă o făceau intenţionat, nemernicii!

Am simţit respiraţia fierbinte, ca focul unui dragon pe pielea mea. Dwayne m-a eliberat, dar se tensionase atât de tare, încât începuse să se simtă că o stâncă lângă mine.

Cel care urlase, pe care habar nu aveam cum îl chema, găsise inteligent să se apropie.

PLEACĂ! Am urlat în mintea mea, dar idiotul nu mi-a auzit exasperarea interioară şi înainta spre noi cu un zâmbet idiot de cuceritor. Nu ştiam de ce, dar a început să mi se zbârlească pielea iar, mai ales când Dwayne a scos un mic mârâit la urechea mea.

— Doar ca să ştii, dacă vreunul dintre ei îşi pierde membrele în perioada următoare, tu eşti vinovată. A şoptit la urechea mea, m-am întors

şocată să îl privesc, dar în locul furiei de mai devreme, am întâlnit un zâmbet diabolic.

Asta m-a băgat cu adevărat în sperieţi.

Când a ajuns lângă noi, entuziasmul lui s-a mai estompat puţin, în sfârşit conştientizând că nu era un moment bun să se prezinte.

— Hei, voiam să te întreb dacă ştii ceva de Dax, azi nu a dat niciun semn. A spus el, ridicându-mi un uriaş pietroi de pe inimă. Pentru o secundă, am crezut că o să mă complimenteze din nou. Dacă a inventat asta acum de frica privirii lui Dwayne, îi felicitam rapiditatea.

— Nu, îmi pare rău.

— Voiam doar să ştiu dacă se simte bine, e un jucător valoros şi o s-o încurcăm dacă îl pierdem la următorul meci. A zâmbit copilăreşte şi şi-a scărpinat ceafa. Insistenţa lui l-a făcut pe Dwayne să îmi şuiere în păr, care încă mă strângea de mijloc.

— Dax e bine, Joe, stai liniştit. A răspuns înaintea mea, determinându-l pe Joe – se pare – să nu mai insiste. A dat din cap în semn afirmativ şi apoi a făcut câţiva paşi cu spatele, zâmbindu-ne, înainte să o ia la fugă spre ceilalţi.

— Chiar aşa, unde e Dax? a întrebat afurisitul de lângă mine, prefăcându-se că nu fusese cât pe ce să îl calce pe cap pe bietul Joe mai devreme doar pentru că îmi urase bun venit în echipă.

— Oh, sunt sigură că te interesează teribil de mult, am comentat eu, strângându-mi buzele.

— Chiar mă interesează, de el îmi place. A spus asta privind spre Danica, care, bineînţeles, ne observase demult şi acum spumega mai mult ca de obicei. A venit spre noi mărşăluind.

— Dakota, dacă vrei să rămâi în echipă, ai face bine să te dedici sută la sută, altfel cer să fii înlocuită imediat. Fumega sora mea, ajungând în faţa noastră.

— Calmează-te, Danica, deja ai început să faci riduri de la atâţia nervi. A luat-o Dwayne în râs, lucru ce nu puteam să spun că nu m-a amuzat, dar m-am abţinut din răsputeri să nu zâmbesc. Danica l-a săgetat cu o privire puţin spun furioasă.

— Tu nu ar trebui să fii la curs?

— Tu nu ar trebui să fii mai drăguţă?

Nu am mai putut rezista, am chicotit în cele din urmă, ceea ce îmi aducea încă o bilă neagră de la Danica. Şi-a întors privirea ucigătoare spre mine.

— Dakota, dacă nu te întorci chiar acum la antrenamente, nu te mai deranja să o faci vreodată.

Am oftat şi am aprobat din cap, pregătindu-mă să îl trimit pe Dwayne înapoi în liceu până nu îi exploda Danicăi vreo venă în tâmplă, dar el mi-a luat-o înainte.

— Gata, şefa, plec! Am vrut doar să îmi văd iubita în prima ei zi ca şi majoretă. A spus totul pe un ton jucăuş şi drăgălaş, dar eu îl cunoşteam mai bine, micuţul drăcuşor din el se prăpădea de râs. I-a făcut cu ochiul, apoi, ca să adauge şi ingredientul final, m-a întors spre el pentru un sărut ce mi-a înmuiat imediat fiecare articulaţie. S-au auzit câteva aclamări de la celelalte majorete şi un sunet de nări în flăcări de la Danica, care nu ne mai suporta şi ne întoarse spatele.

— Acum, Dakota! a urlat ea, am zâmbit peste buzele lui Dwayne.

— O să îmi facă viaţa un calvar de acum încolo din cauza asta, ştii, nu? am şoptit eu, încă sărutându-l.

— Asta era şi ideea, a rânjit în sărut, mi-a făcut cu ochiul, apoi a plecat de lângă mine cu o privire afurisită care ştiam exact ce însemna. Voia să ies din echipa de majorete. Nu mă mira, dar trebuia să se străduiască mult mai mult pentru asta.

Restul antrenamentului a fost şi mai puţin plăcut, Danica nu îşi mai putea stăpâni furia şi ţipa încontinuu la noi, chiar şi atunci când facem ceea ce trebuia. Ora a trecut greu, chiar chinuitor, şi nu eram deloc entuziasmată pentru următoarea, dar în drumul spre vestiar mi-am făcut o analiză mintală şi am fost mulţumită de ce am realizat pentru început. Să mă împrietenesc cu restul

fetelor nu a fost deloc greu. După apariţia lui Dwayne, practic s-au aruncat toate în jurul meu, aşa că ar trebui să îi mulţumesc pentru asta.

Jurnal de spionaj, ziua unu.

Danica se comporta cu restul majoretelor ca o şefă cu angajaţii ei incompetenţi. Nu îmi dădeam seama dacă a fost mereu aşa, dar moartea lui Amy sigur nu a făcut-o mai agreabilă. Toate îi mâncau din palmă şi niciuna nu îndrăznea să îi calce peste ordin. Deci, să o convingă pe una dintre ele, să zicem, să meargă noaptea cu ea într-o zonă necunoscută, fără să spună cuiva, nu mai părea aşa de greu de crezut. Ar fi fost suficient să îi spună că îi oferă un loc mai față în coregrafie toate râvneau la asta ca vampirii la sânge, iar Danica avea grijă să le dreseze aşa.

Mi s-a zbârlit pielea, privindu-le în timp ce toate ne schimbam în vestiar, după duşuri, imaginându-mi că toate reprezentau o cutie de jucării pentru Danica, de unde se servea de câte ori avea nevoie. Mi-am clătinat capul şi m-am întors spre vestiarul meu. Nu trebuia să mă gândesc încă atât de departe, nu aveam nicio dovada clară că Danica a răpit-o pe Amy, doar discuţia de la club, unde nu a specificat direct asta. Deşi o simțeam, îmi doream din suflet să nu fie adevărat.

M-am schimbat cât de repede am putut şi am ieşit din vestiar. Cineva m-a prins de mână şi am

ţipat scurt înainte să fiu lipită de perete şi o siluetă să se preseze efectiv peste pieptul meu.

— Dacă mai faci asemenea jocuri, Dakota, îţi garantez că viaţa ta nu va deveni mai uşoară.

M-am înfuriat brusc. În următoarea secundă, i-am prins umerii Danicăi şi am împins-o din faţa mea cu suficientă forţă ca să o fac să se clatine.

— Ştii ceva, Danica? Dwayne are dreptate, chiar ar trebui să fii mai drăguţă. Şi mai puţin paranoică. I-am spus, trecând pe lângă ea şi văzându-mi de drum. Chiar dacă deja ştiam că viaţa mea nu avea să devină mai uşoară, nu trebuia să mă ameninţe ea pentru asta.

15. SOARELE DIN COȘMARURI

Să trec peste o asemenea zi nu a fost chiar aşa de greu precum m-am aşteptat, dar în niciun caz nu o puteam cataloga ca fiind una dintre cele mai uşoare, în ciuda faptului că, pentru prima dată în viaţa mea, aveam un iubit. Mai exact, Dwayne Teller era iubitul meu. Mă aşteptasem să trateze relaţia noastră tipic lui, îmi acceptasem deja statutul şi mai ales acceptasem personalitatea lui şi posibilitatea de a se trezi cu ideea că nu mă va mai dori.

Din fericire, nu a fost cazul.

După antrenament, am mâncat împreună la cantină, în aceeaşi formulă ca întotdeauna, deşi apropierea dintre noi doi pulsa practic energie în aer. De fiecare dată când mă apropiam de el, totul se schimba, intra într-o ceaţă puternică, iar Dwayne rămânea centrul universului meu. Efectiv orbitam în jurul lui şi era de-abia prima zi, tot ce puteam să sper era că va rămâne mereu aşa cum a fost astăzi: apropiat, romantic, dornic să îşi exprime afecţiunea oriunde, amuzant şi fericit, cea din urmă descriere fiind cea mai importantă pentru mine. Fericirea lui mă ţinea în viaţă, pentru

că, fără ea, el va dispărea, ştiam asta şi mă îngrozea după fiecare secundă.

Am tresărit când o lumină puternică mi-a distras atenţia, iar mă pierdusem în spaţiu – mai exact în ochii lui Dwayne.

Lucas a rânjit şi şi-a privit capodopera, poza pe care ne-o făcuse. Dwayne s-a încruntat la el.

— Credeam că tu eşti de partea noastră.

— Șht! l-a expediat Lucas când s-a întins după telefon. Peste mulţi ani, când o să stăm împreună lângă bradul de Crăciun, eu o să am cel mai tare cadou pentru voi, prima poză cu voi ca şi cuplu oficial.

— Fir-ar, mi-aş fi dorit să mă fi gândit eu la asta. S-a ofticat Alice, ronţăind un cartof pai, dar ceva din ce spusese Lucas nu reuşise să îmi menţină zâmbetul pe buze, în ciuda circumstanţelor. Ca să îmi risipesc gândurile, m-am întins după telefon ca să văd poza, dar el s-a tras înapoi.

— Nu, nu! Asta e o comoară pentru mai târziu.

— Lucas…

— Taci şi sărută-ţi iubitul, lasă-mă pe mine în pace.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am privit pe Dwayne, care era amuzat de situaţie şi părea încântat de ideea lui Lucas. Uram că nu le puteam împărtăşi sentimentele, oricât m-aş fi străduit.

Drumul spre casă a fost liniştit. Văzând că nu aveam prea mare chef de vorbă, Dwayne a redus liniştea stânjenitoare în stilul lui caracteristic: prin muzică. Nu a fost neplăcut, dar nici tocmai atmosfera pe care mi-o doream, însă nu îmi puteam linişti temerile sau, poate pur şi simplu s-au adunat prea multe.

Fără nicio ezitare, Dwayne a coborât din maşină şi m-a urmat în casă.

Lena ne-a sărit în cap înainte să apuc măcar să închid uşa în urma noastră. Şi-a înfăşurat braţele micuţe în jurul gâturilor noaste şi ne-a strâns la pieptul ei. Cu mine nu mă surprindea, dar nu ştiam cum Dumnezeu a reuşit să îl cuprindă şi pe Dwayne, îi ajungea fruntea la pieptul lui.

— Vai de mine, nu pot să cred. Sunt mai fericită decât o mamă cu toţii copii înscrişi la facultate.

Eu şi Dwayne ne-am uitat unul la altul, apoi am început să râdem.

— Cum de ai aflat aşa de repede? am întrebat-o, ea ne-a făcut semn să o urmăm în bucătărie.

— Ei, dar ce credeai, domnişoară, că eu stau degeaba când nu sunteţi voi acasă? Am mirosit eu ceva încă de ieri, când te-a adus flăcăul ăsta frumos, dar azi l-am pus pe Josh să verifice camerele de supraveghere de afară şi ce să vezi, surpriză mare!

M-am roşit până în vârful nasului, Dwayne a început să râdă. Dacă derulam înapoi până la acel moment – care era foarte bine imprimat în memoria mea, cu cerneală roşie – Dwayne m-a sărutat de mi s-au înmuiat picioarele, deci nu mai era mare lucru de spus. Mi-am cuprins gâtul cu palma, încercând să îmi estompez stânjeneala, mai ales că nemernicul de lângă mine încă mai chicotea.

— Le-ai spus ceva mamei şi tatei?

Lena a clătinat solemn din cap şi ştiam că nu mă minţea.

— Nu, copilă, mi-am băgat nasul doar pentru interesul meu şi, nu mă înţelegeţi greşit, mă bucur enorm că ambii mei copii preferaţi sunt îndrăgostiţi, însă, când le vei spune părinţilor tăi, e alegerea ta. L-am avertizat pe Josh să îşi ţină şi el gura, la fel şi ceilalţi angajaţi.

Cu promisiunea Lenei ca şi comandant protector al nostru, ştiam că nimeni din casă nu va ciripi până când eu nu dădea acordul, asta dacă nu cerea tata înregistrările de pe camerele de supraveghere. Însă, felul în care se referise la noi îmi adusese încă un nod în gât. Eram împreună, eu eram îndrăgostită de el, însă nu puteam vorbi despre noi la plural.

— Mulţumim, Lena, i s-a adresat Dwayne recunoscător, prinzându-mă de mijloc şi trăgându-mă mai aproape de el. Lena ne-a privit cu duioşie,

încă puţin şi îi dădeau lacrimile şi şi-a împreunat palmele sub bărbie.

— Acum vă las în pace, dar mai târziu vreau să îmi spui totul. Vorbise strict cu mine, am zâmbit şi am aprobat din cap, ea a bătut apoi din palme şi s-a întors spre cuptor.

— Eu vă ţin de vorbă şi vouă probabil vă e foame.

— Nu încă, Lena. Te superi dacă o să mâncăm mai târziu? a vorbit Dwayne pentru mine, surprinzându-mă. Lena s-a bosumflat, dar nu a durat mult.

— Bine, dar să fiţi cuminţi. A arătat cu degetul spre tavan, ca şi cum ar fi indicat camera mea şi a început iar să îmi ardă nasul.

— Lena, doar mă cunoşti, sunt un gentleman până în vârful capului, în ciuda aspectului şi a comportamentului. I-a făcut şmechereşte cu ochiul şi m-a tras după el, lăsând-o pe bucătăreasa noastră râzând veselă.

Am urcat în tăcere scările, căzând la un acord tăcut să nu facem gălăgie, deşi nu credeam că Dax sau Danica ajunseseră încă acasă. Am deschis uşa camerei mele şi am intrat prima, Dwayne m-a urmat imediat şi a închis uşa, apoi nu m-a surprins să îl văd încuind.

Mi-am aruncat ghiozdanul pe pat şi m-am descălţat de bocanci. Când m-am întors spre el,

rămăsese în acelaşi loc, lângă uşă, privindu-mă analizator.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Ce vrei să spui? am înghiţit eu uşor.

— De la prânz te-ai schimbat brusc, te-ai transformat dintr-o iubită drăgăstoasă într-o stană de piatră.

— Nu e adevăra…

Dwayne m-a oprit înainte să pot termina, a venit spre mine.

— De câte ori să îţi spun că nu mă poţi minţi? Îţi citesc ochii ăştia superbi ca pe o carte, îmi vorbesc chiar dacă gura ta afurisită nu vrea să o facă.

Mi-am strâns gura afurisită într-o linie şi m-am încruntat la el.

— Dacă tot ştii ce gândesc non-stop, de ce mă mai întrebi?

— Pentru că vreau să aud de la tine şi, sincer, sper să nu fie ce cred eu.

Mi-am trecut limba peste buze, el a mormăit o înjurătură.

— Încetează să faci asta, vreau să îţi fac gura să vorbească înainte să o sărut de să îi sară capacele.

Ţâfnoasă, am repetat gestul, doar că mult mai provocator şi lent. M-am apropiat de el şi mi-am muşcat buza de jos, ştiind că asta îl chinuia chiar tare. M-a prins de mijloc şi mai că m-a izbit de el,

ferocitatea din ochii lui nu a făcut decât să îmi mărească satisfacţia.

— Nu te juca cu mine, Dakota, m-a ameninţat cu glasul lent şi gros, din păcate pentru el, glasul acela îmi plăcea la nebunie.

— Adică mititica de mine, incapabilă să ţină un secret, îţi provoacă dificultăţi acum?

Mi-am aşezat mâinile pe pieptul lui, l-am zgâriat uşor în sus, până am ajuns la gât. Pielea fierbinte mi-a trimis buza înapoi între dinţi, venele îi pulsau de tensiune şi a înghiţit un nod ce mi-a trecut pe sub degete. Strânsoarea lui a devenit mai puternică, dar rezistenţa tot mai firavă.

— Nu îţi mai cedez din nou, a simţit el nevoia să spună, deşi se ţinea de o rezistenţă mai subţire decât un fir de păr, o citeam din felul în care îi creştea pulsul în gât.

Am zâmbit senzual şi m-am ridicat pe vârfuri până am ajuns la buzele lui.

— Eşti sigur că nu ai cedat deja, iubitule? am şoptit, gâtul de sub degetele mele a mârâit feroce.

— Dracu' să mă ia! a înjurat murdar, apoi a cedat scandalos, aşa cum ştiam deja că o va face. Îmi prinsese coapsele şi mă ridicase în jurul lui înainte să apuc să anticipez mişcarea.

— Poate am pierdut eu, dar nici ţie nu îţi va fi prea bine, mi-a muşcat buza de jos până când am suspinat de durere, dar mi-am înfipt degetele în

părul lui şi l-am strâns cât de tare am putut, întâmpinându-i sărutul sălbatic.

— Momentan, îmi e foarte bine, i-am făcut în ciudă, rânjind drăceşte, şi imediat am zburat prin aer.

În secunda următoare am aterizat în pat, mi-au clănţănit dinţii în gură şi tot părul mi-a venit pe faţă. Mă aşteptam ca Dwayne să se arunce peste mine, însă nu a făcut-o, a mers la sistemul meu audio şi, în mai puţin de cinci secunde l-a pornit, a selectat o melodie şi l-a dat la un volum suficient de puternic cât ţipetele mele să nu fie auzite. M-a privit, zâmbind drăceşte, mândru că îi citisem intenţiile.

Melodia era din playlist-ul meu, nu de pe canalul lui. Un remix HOPEX a piesei „God Is A Woman" de Ariana Grande. Am zâmbit mulţumită.

El a fost peste trupul meu înainte să fiu pregătită să îi fac faţă, sărutul brutal a devenit pasional şi mai lent, contrar aşteptărilor mele de a fi atacată cu sălbăticie. Buzele lui fierbinţi au coborât pe gâtul meu şi au lăsat o urmă arzătoare, acidă, chinuitoare ca o otravă dulce ce îmi lua respiraţia şi mă determina să mă întind sub el, oferindu-mă pradă devorării senzuale. Mi-a tras breteaua maioului peste umăr, descoperindu-mi astfel clavicula şi o nouă bucăţică de piele de explorat şi chinuit. Nu credeam vreodată că poate

exista atâta plăcere simţită doar pe un umăr. Neştiind ce să fac cu propriile mâini, le-am înfipt în părul lui, strângându-l şi masându-l în acelaşi timp. Trupul mi se agita incontrolabil sub al lui, se unduia precum un şarpe fermecat de cântecul îmblânzitorului său, mai degrabă de privirea lui. Muzica îmi făcea praf mintea, iar Dwayne îmi făcea praf restul corpului, începând cu inima care era gata să explodeze ca o bombă atomică şi sfârşind cu pielea ce îmi tremura după fiecare atingere.

Buzele lui au coborât până când maioul nu i-a mai permis, apoi l-a prins de marginile de jos şi mi l-a tras peste cap, fără să îmi ofere vreo şansă se protest. S-a întors la gâtul meu, breteaua sutienului încă îmi atârna pe parte şi tot părul îmi era răvăşit în jurul capului.

Dwayne a atins cu tandreţe marginea cupelor sutienului, apoi s-a uitat în ochii mei, cu o privire atât de clară şi imploratoare încât m-a făcut să tremur chiar dacă nu m-a atins. Ştiam ce îşi dorea. Înghiţind uşor şi încercând să fac faţă senzaţiilor tot mai puternice, am aprobat din cap. Ochii lui îmi transmiteau înţelegere şi blândeţe. A revenit la buzele mele, unde a lăsat un sărut nesfârşit, tandru şi suficient de copleşitor cât nu mai conteze nimic altceva pe lume pentru mine.

Coborând din nou, de data asta urmărind traseul operaţiei, pe care a presărat-o cu săruturi

până am simţind-o arzând şi despicându-se din nou pe pieptul meu, gata să îmi scoată afară inima ce nu mai putea rezista. A fost plantată în pieptul meu pentru a mă menţine în viaţă, ceea ce a reuşit cu brio, însă eşua teribil încercării de a-i face faţă lui Dwayne.

A ajuns la pieptul meu şi totul s-a oprit. Mi-a cuprins cupa sutienului şi a tras-o uşor, atât de uşor încât la un moment dat nu am mai simţit-o mişcându-se, însă am simţit buzele lui pe pielea tot mai dezgolită, până când nu a mai rămas nici un scut între una dintre cele mai sensibile părţi ale mele şi gura lui.

M-am tensionat şi am cuprins cearşaful în pumni, el mi-a simţit frica şi s-a oprit. S-a întins să îmi vorbească la ureche.

— Relaxează-te, iubito. Mi-a mângâiat obrazul în timp ce mă privea. Cu respiraţia, agitată, am aprobat din cap.

— Ştii că nu ţi-aş face niciodată nimic rău, nu? I-am auzit din nou glasul la urechea mea, acoperind muzica puternică, iar intensitatea din privirea lui, dorinţa ca eu să îi acord încrederea totală m-au copleşit şi mai tare, însă m-au ajutat să prind curaj. Am aprobat din cap în semn că da, ştiam că niciodată nu m-ar fi rănit şi mi-a oferit un alt sărut pe buze, înainte să revină la sânii mei, pe care i-a dezgolit în totalitate când mi-a scos sutienul. În ce modalitate nu eram foarte sigură,

însă m-am lăsat ghidată de instrucţiunile lui până când pe pielea mea a mai rămas doar atingerea buzelor lui.

Sânul meu drept a fost prima lui victimă. L-a atacat cu prea multe arme ca să îi pot face față. Degetele, buzele, limba şi câteodată chiar şi dinţii, cât să mă determine să mă arcuiesc neputincioasă sub el, cuprinsă de jenă şi toată plăcerea din lume.

A distrus uşor şi chinuitor inocența din mine, mai ales când mi-a atacat ambii sâni simultan şi eu nu am mai ştiut de capul meu. Ştiuse exact de ce dăduse muzica la un volum atât de tare; nu mi-aş fi putut abţine ţipetele.

La un moment dat, am început să îl implor, nici eu nu ştiam sigur pentru ce anume, să se oprească sau să continue cât mai mult? I-am strâns părul în pumni şi mi-am ridicat picioarele în jurul şoldurilor lui. A oprit chinul doar pentru o secundă, cât să mă privească, fix printre sânii mei şi să îmi zâmbească lasciv şi satisfăcut. Flăcările din privirea lui îmi dădeau de înţeles că, deşi el era cel care oferea plăcere, nu era mai puţin satisfăcut. Una dintre mâinile lui şi-a găsit de lucru cu părul meu, jucându-se cu el şi răsfirându-mi-l pe umeri, pe sâni, ca apoi să îl elimine cu vârful degetelor şi să ajungă iar cu buzele la piele.

Nu se grăbea deloc, iar eu înnebuneam.

Imploratoare, m-am agăţat de hanoracul lui, dorindu-mi să îi simt pielea, mai ales după ce a mea devenise sensibilă ca o petală de orhidee.

Mi-a îndeplinit dorinţa fără vreo urmă de reţinere, s-a ridicat în genunchi şi şi-a desfăcut fermoarul. Mi s-au aprins ochii de plăcere, observând că nu mai avea nimic pe dedesubt şi, imediat am avut în faţa mea cea mai superbă fiinţă de pe pământ şi posibil din univers. Fără să îmi dau seama, sânii mei au avut o reacţie la plăcerea vizuală cu care nu eram obişnuită, provocându-i lui Dwayne o reacţie sălbatică, de necontrolat; mi-a cuprins spatele şi m-a ridicat spre el, corpul meu s-a arcuit ascultător până când sânii mi-au fost devoraţi din nou de buzele sale.

A decis că încă avem prea multe haine pe noi. A început el, ridicându-se din nou pentru a-şi elibera presiunea imediată, chinuită de fermoarul blugilor. Şi-a păstrat boxerii la locul lor, însă pentru mine era teribil de mult chiar şi aşa. Dacă versiunea mea de la paisprezece ani – care citea romane de dragoste cu asemenea scene apoi, ofta tristă că ea nu va avea niciodată parte de aşa ceva – ar fi ştiut ce urmează să se întâmple şi, mai ales cu cine, probabil ar fi murit înainte de transplantul de inimă.

Încă în genunchi şi cu picioarele mele în jurul şoldurilor sale, Dwayne mi-a mângâiat coapsele, apoi s-a agăţat de elasticul colanţilor.

Dumnezeule, de-abia am făcut faţă la ce s-a întâmplat mai devreme, el cât avea impresia că puteam rezista?

Virgina din mine a clătinat vehement din cap când şi-a dat seama ce avea el de gând şi l-a privit implorator în ochi, însă el nu a văzut-o şi a atacat cu aceleaşi arme, iar implorarea din ochii lui era cumva mult mai puternică decât a mea. S-a aplecat din nou spre urechea mea.

— Nu o să se întâmplă nimic, iubito, îţi promit. Vreau doar să te văd, mi-a sărutat urechea, iar mâna lui şi-a mutat magia pe cel mai sensibil punct al fiinţei mele, pe care a reuşit să îl distrugă chiar şi prin materialul colanţilor. Trupul mi s-a arcuit spre el şi am scos un sunet incontrolabil printre buzele ce mă usturau de la atâtea muşcături.

— Nu… nu ştiu ce trebuie să fac, am rostit eu, nesigură dacă m-a auzit.

— Să îţi eliberezi senzualitatea, iubito, asta e tot ce trebuie să faci, eu o să mă ocup de restul. A continuat să îmi vorbească printre şuviţele de păr şi să mă atingă în acelaşi timp. I-aş fi spus că nu eram senzuală, că nu aş avea cum să fiu, însă o atingere a lui în locul potrivit îmi oferise contrariul. Corpul mi s-a arcuit în braţele sale şi buzele îmi schiţau suspine slabe.

— Ştiu că e dificil acum, iubito, dar aminteşte-ţi că aş muri înainte să îţi fac ceva rău.

Îl simțeam tremurând deasupra mea, ştiam că oricât de greu îmi era mie, lui îi era înzecit mai greu să se abţină şi să îmi ofere timpul de care aveam nevoie să prind curaj.

Oficial, nu se mai putea discuta cu creierul meu. Într-o secundă îmi dicta să o iau la fugă, în alta să mă lipesc de Dwayne ca o disperată şi să cerşesc tot ce avea să îmi ofere. Cumva, am căzut la o înţelegere şi i-am prins ceafa iubitului meu, trăgându-l spre mine pentru un sărut din care speram să îmi recuperez respiraţia sau să mor definitiv. I-am condus mâna înapoi spre feminitatea mea, oferindu-i acordul tăcut să meargă până la final, iar de la asta până la pierderea totală a minţilor mele nu a mai fost decât un pas.

Dwayne a coborât în săruturi pe trupul meu, mi-a scos cu tandreţe colanţii, reuşind să nu se încurce în strâmtoarea lor, apoi am rămas în lenjeria mea neagră şi simplă. Mi-a citit teama din privire şi felul în care mă simțea în poziţia asta, ca o victimă întinsă sub puterea lui, aşa că a decis să schimbe poziţia. M-a tras până la marginea patului, unde am rămas în şezut şi mi-a depărtat cu delicateţe picioarele. El s-a aşezat în genunchi, pe podea, în faţa mea, iar astfel rolul dominatorului s-a schimbat brusc, chiar dacă el era în continuare cel care oferea toată plăcerea. Mi-a aşezat tălpile picioarelor pe genunchii lui

după ce a scos şi ultima bucăţică de material care mă proteja, iar buzele lui i-au luat locul.

Lumea din jurul meu a explodat ca un curcubeu nebun, sângele mi-a fiert în vene până am simţit că îmi era prea cald să respir şi i-am ţipat numele, nepăsându-mi dacă mă auzea cineva peste muzică. M-am topit ca ceara de pe o lumânare uitată aprinsă, toată fiinţa mea s-a scurs spre acel punct în care se aflau gura şi degetele lui, s-a strâns până când energia ameninţa să erupă şi să mă distrugă în mii de bucăţi.

Disperată, m-am prins de părul lui, implorându-l să se oprească, însă mi-a distrus ultimul strop de rezistenţă când şi-a ridicat privirea spre mine, *din acel loc*, şi nu a mai fost nimic din mine care să mai opună rezistenţă. M-am predat neputincioasă noii senzaţii de eliberare, care m-a scos din ghearele tensiunii, însă corpul mi s-a prăbuşit fără strop de energie. Dwayne s-a ridicat în picioare şi mi-a prins coapsele şi spatele, ridicându-mă în braţele lui. Abia am avut energie să îmi menţin capul drept şi să mă agăţ de gâtul lui. S-a aşezat pe un fotoliu şi a întins mâna spre draperie, trăgând-o până când în cameră a mai rămas doar lumina produsă de sistemul audio şi laptop. Dwayne a dat sunetul la un volum plăcut, astfel încât am reuşit să îmi aud în sfârşit respiraţia agitată, dar nu doar pe a mea.

Dwayne m-a aşezat mai confortabil în poala lui şi mi-a ridicat picioarele peste unul dintre braţele fotoliului. Aş fi putut să rămân acolo pentru totdeauna.

— Cum te simţi? mi-a zâmbit, dând la o parte o şuviţă transpirată de pe fruntea mea. M-am cuibărit la pieptul lui ca o pisică.

— Întreabă-mă când o să fiu în stare să gândesc. El a zâmbit dulce şi m-a sărutat pe frunte, aşa cum încă adoram să o facă, în ciuda a ce s-a întâmplat mai devreme.

— De aş fi ştiut că o să mă aduci în stadiul ăsta când m-ai sărutat prima dată pe frunte… am clătinat eu din cap cu prefăcută dezamăgire. El a râs în părul meu.

— Ai fi sărit pe mine chiar în acel moment, nu-i aşa? am zâmbit în scobitura fierbinte a gâtului său. El mi-a mângâiat spatele cu o mână şi coapsa dreaptă cu cealaltă, relaxându-mă până când a devenit dificil să rămân lucidă.

— Închide ochii, iubito, ştiu cât de epuizată te simţi.

— Dar nu am făcut nimic, abia m-am mişcat.

El s-a amuzat pe seama inocenței mele bulversate şi mi-a prins bărbia ca să mă poată săruta pe buze.

— Nu credeai că eliberarea sexuală necesită atâta energie, nu?

Am clătinat din cap.

— Stai să vezi când o să iei şi tu parte la acţiune, mi-a şoptit senzual pe buze, iar eu mi-am muşcat-o pe a mea, speriată şi teribil de curioasă. Mi-am mişcat fundul astfel încât să îmi dau seama în ce stare era el.

— Tu, ai…

— Oh, da! Sincer, eram gata să îmi dau drumul încă de la partea în care ţi-am scos sutienul, iar eu mă credeam rezistent, a comentat bosumflat în părul meu, făcându-mă din nou să chicotesc.

— Iubito, te deranjează dacă îmi scot pantalonii şi boxerii? Devine destul de neplăcut. Fără să mă gândesc prea mult la asta, am aprobat din cap, până la urmă eu eram cea care stătea complet goală în braţele lui şi am devenit chiar curioasă de partea lui intimă.

— Rămâi aici, mă întorc repede. M-a aşezat înapoi pe fotoliu după ce el s-a ridicat şi a mers spre baie. Am auzit apa curgând la chiuvetă, apoi a revenit după mai puţin de un minut, cu un prosop în jurul şoldurilor. Îl iubeam şi mai mult pentru că era atât de atent şi răbdător, pentru că trata cu atâta fineţe lucruri ce poate altor băieți nici nu le-ar fi trecut prin cap.

Ţinea alt prosop în mână, unul mic. M-am ridicat în faţa lui şi am privit spre cel care îl acoperea.

— Nu trebuie să îl dăm jos dacă nu vrei.

Am clătinat din cap. De aş fi fost în locul lui, aş fi luat asta ca pe o insultă. Absolut totul la el nu era frumos, ci splendid, aşa că voiam să fim pe aceeaşi lungime de undă. Am prins marginea prosopului şi am tras-o uşor, lăsându-l să îi cadă la picioare. Dwayne nu a avut nicio tresărire, goliciunea nu reprezenta un motiv de jenă pentru el, cum fusese pentru mine. L-am privit din cap până în picioare din nou şi din nou, până când am simţit că sângele ce abia se răcise, începea să clocotească din nou.

Nu îl puteam descrie în prea multe cuvinte, poate pictorii din antichitate ar fi putut. Era superb, pulsând masculinitate şi putere, ferocitate şi tandreţe în acelaşi timp. Nu mai era demult un băiat, ci un bărbat. Şi era tot al meu.

A venit spre mine şi mi-a cuprins şoldurile, m-a sărutat tandru, iar trupul lui s-a lipit de al meu, într-o nouă formulă ce mi-a luat minţile mai repede şi sigur decât orice se întâmplase până atunci. Mi-aş fi dorit să îi fi cerut să se dezbrace mai devreme, dar el ştiuse mai bine decât mine că nu fusesem pregătită.

S-a aşezat din nou pe fotoliul din piele albă şi m-a tras în braţele sale, în aceeaşi poziţie, apoi mi-a depărtat puţin picioarele, cât să preseze prosopul peste feminitatea mea. Am gemut în umărul lui, fără să mă pot abţine, senzaţia era atât de plăcută şi răcoroasă. Prosopul era umezit cu

apă caldă, Dwayne îl ţinea presat cu tandreţe până când s-au calmat toate senzaţiile electrizante, apoi a masat încet şi circular. Am oftat de plăcere şi i-am sărutat umărul drept mulţumire. El a aruncat prosopul şi m-a strâns mai bine la pieptul lui, afundându-mă în braţele sale. Eu mi-am aşezat braţele în jurul gâtului său şi capul l-am rezemat de piept.

— Acum nu a durut deloc, dar… am început eu, el a înţeles la ce mă refeream. S-a aplecat să îmi sărute umărul, apoi buzele.

— Nu te mint, iubito, atunci o să simţi şi un disconfort ce poate fi destul de puternic la început, dar îţi promit că o să fac totul ca să te doară cât mai puţin.

— Ştiu. Am zâmbit şi m-am întins după alt sărut. El a chicotit în părul meu, parcă la un gând propriu.

— Îmi propusesem să am răbdare cel puţin o săptămână până să te iau iar cu asalt, dar nu am fost în viaţa mea mai lipsit de putere şi voinţă.

— Mie mi se pare că te-ai abţinut titanic de mult. Mi-ai oferit doar mie plăcere şi tu nu ai luat nimic.

A râs iar în părul meu. Acela începea să devină locul lui preferat.

— Oh, iubita mea inocentă, îl crezi îngeraş pe diavolul care te-a devorat până i-ai căzut lată în

braţe. Tu crezi că eu nu am luat nimic din ce s-a întâmplat mai devreme?

Stânjenită, mi-am muşcat buza şi m-am ascuns la gâtul lui. A chicotit iar şi mi-a sărutat tâmpla.

— Dacă vrei să fiu sincer până la capăt, am avut partide lungi de sex care nu mi-au adus nici pe jumătate atâta plăcere cât mi-a adus să îţi sărut ţie sânii.

Ştiam că Dwayne a avut o viaţă sexuală activă cu mult timp înaintea mea, nu mă surprindea asta, ar fi trebuit să mă simt flatată având în vedere ce a spus, dar gelozia mea a înflorit mai repede şi m-am trezit înfigându-mi unghiile în pieptul lui. A râs imediat, ştiind că asta avea să urmeze.

— Nu e vina mea că nu mi-ai ieşit în cale mai devreme. Aş fi fost mai mult decât fericit să îţi ofer fecioria mea.

Mi-am dat ochii peste cap, el mi-a scos unghiile din pielea lui, încă râzând.

— Îmi cer scuze, am fost puţin ocupată şi e vina ta, trebuia să cauţi mai bine.

M-a sărutat pe frunte şi şi-a trecut degetele prin părul meu, iar gestul său mi-a făcut iar ochii să se închidă.

— Ai dreptate, iubito, trebuia să te caut mai bine şi să nu las pe nimeni să mă oprească.

Am zâmbit, apoi am căscat la pieptul lui.

— Totuşi, e destul de bine şi acum, nu ştiu ce ar fi fost capabilă să îmi facă versiunea ta de treisprezece ani.

A izbucnit într-un hohot de râs şi m-a făcut să tresar, apoi m-a strâns mai tare în braţe.

— Dacă mă gândesc mai bine, momentul în care te-am găsit e perfect.

— Tot nu îmi convine că au fost atâtea înaintea mea, dar ce pot să mai fac acum? am oftat eu teatral.

El mi-a şoptit şmechereşte la ureche:

— Ele au fost doar antrenamentul. M-am pregătit până când avea să vină momentul să îmi găsesc prinţesa şi să ştiu exact ce am de făcut ca să îi ofer toată plăcerea din lume.

Am cântărit puţin cuvintele lui, masându-mi bărbia, apoi am decis că îmi plăcea versiunea asta.

— OK, aşa mai merge. El a râs din nou, dar dulce de data asta, m-a tras spre un sărut ce mi-a făcut iar tot corpul mănunchi de electricitate şi, când m-a eliberat, am căzut terminată pe umărul lui.

— Şi ca să revenim la discuţia pe care o purtam când tu m-ai ispitit mişeleşte.

— Nu, nu vreau…

— Ba da, pentru că ştiu exact de ce ţi s-a schimbat aşa de brusc dispoziţia: din cauza ideii lui Lucas cu Crăciunul peste câţiva ani. Te-ai

gândit că nu o să mai existăm peste câţiva ani, nu-i aşa?

M-am străduit să îmi menţin calmul şi să nu clachez din nou, dar am aprobat din cap.

— Ştiu că e copilăresc din partea mea, mai ales după ce am avut deja o discuţie pe tema asta, dar nu am reuşit să mă controlez, acum m-am calmat şi promit că nu o să îmi mai pierd controlul aşa.

Mi-a prins bărbia şi m-a forţat să îl privesc. Mi-a venit din nou să plâng, dar nu din cauza discuţiei, ci din cauza chipului său. Frumuseţea lui combinată cu blândeţea şi tandreţea erau prea mult pentru mine.

— Ai tot dreptul să reacţionezi aşa, iubito. Acum mă bucur că nu am discutat imediat şi am avut timp să mă gândesc mai bine. Tu mă accepţi cu toate defectele mele şi, Dumnezeule, nu sunt puţine, a oftat din rărunchi. Să îţi cer ţie să fii tot timpul fericită şi să îmi accepţi totul ar fi exagerat de egoist din partea mea.

I-am prins capul în palme şi l-am sărutat apăsat.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta, a fost stupid din partea mea şi atât. După ce s-a întâmplat mai devreme, chiar nu vreau să mai discutăm despre altceva în afară de cât de minunat a fost.

Colţul gurii i s-a ridicat, am sărutat acel colţ afurisit pe care îl iubeam atât de mult.

— Cât de minunat a fost?

Mi-am dat ochii peste cap. A râs şi m-a sărutat din nou, m-am mişcat în braţele lui şi imediat s-a tensionat, gemând puternic.

— Iubito, eşti goală, în braţele mele, şi de data asta nu mai am nici măcar blugii să te apere. Sunt puternic, dar nu mă subestima.

Fir-ar, nu glumea! *Ceva* chiar a început să devină semnificativ mai tare sub fundul meu, iar senzaţia nouă a devenit repede foarte interesantă şi plăcută. M-am mişcat din nou, neţinând cont de ameninţarea lui. Dwayne mi-a prins şoldurile şi a gemut cu dinţii încleştaţi, şi-a dat capul pe spate, însă nu m-a ţinut captivă în strângerea lui, aşa că mi-am permis să mă mişc din nou, până când i-am făcut loc între picioarele mele.

A urmat o înjurătură de disperare ieşită printre dinţii lui încleştaţi. Mi-a strâns pielea în pumni până a ajuns să mă doară, însă nu l-am oprit. Căldura ce pulsa puternică şi tare spre centrul meu moale mi s-a părut înfricoşător de fascinantă, senzaţiile pe care le provoca masculinitatea brută atât de aproape de feminitatea firavă. Dacă aşa era atât de bine, cum va fi când se vor contopi?

Dwayne mi-a întrerupt cercetarea şi m-a prins de şolduri, ridicându-mă complet de pe el.

— Nu mai face asta! Dumnezeule! a gâfâit şi a continuat să mă ţină astfel suspendată, până când am reuşit să mă ridic ca să îi uşurez sarcina.

Am mers la baie şi am umezit în apă rece un alt prosop, pe care i l-am adus. L-a luat recunoscător şi l-a aşezat în poală.

M-am aşezat din nou lângă el, mai precaut de data asta, pe braţul fotoliului. Nici măcar nu se mai uita la mine, gemea de fiecare dată când deschidea ochii şi ajungeau asupra mea.

— Îmi pare rău, iubitule, cred că devin periculos de curioasă în privinţa corpului tău.

A râs chinuit, cu ochii închişi şi capul pe spate, presându-şi prosopul pe ceva care se voia foarte mult în mine în mine în acel moment.

— „Periculos de curioasă" este puţin spus. Dacă te mai mişcai o dată se ducea dracului tot controlul meu şi acum eram… s-a oprit, eu am vizualizat mai departe unde am fi fost şi nu spun că mi-ar fi displăcut.

— Apreciez că îmi oferi timp, chiar dacă eu nu îţi fac viaţa prea uşoară.

S-a văietat tot, făcându-mă să râd, apoi s-a uitat la mine şi şi-a lovit iar ceafa de spătarul fotoliului.

— Iubito, nu merge aşa.

— La ce te referi?

A arătat spre problema lui.

— Şi nici tu nu ajuţi, stând goală lângă mine, mintea mi-e plină de… tot ce aş vrea să îţi fac. La dracu', începe să doară!

M-am ridicat lângă el şi l-am prins de mână, acum speriată de starea lui. Nu aveam experienţă în aşa ceva, ce Dumnezeu i-am făcut?

— Spune-mi ce să fac.

El a clătinat din cap şi m-a tras din faţa lui, dar m-am opus.

— Nu, încăpăţânarea şi curiozitatea mea te-au adus în starea asta. Spune-mi ce să fac.

Nici nu m-a băgat în seamă, se ambiţiona să stea cu ochii închişi de parcă în faţa lui ar avea-o pe Meduza.

Ei, gata!

Nici el nu mi-a dat tocmai de ales când şi-a pus în cap să mă satisfacă, aşa că era timpul să îi întorc favorul.

M-am aşezat în genunchi, în faţa lui.

Şi de aici mai departe, oricine m-ar asculta, *ajută-mă.*

Dwayne nu m-a observat, dar când l-am prins de mână şi a deschis ochii, s-a petrificat tot.

— Dakota, nu...

— Şht! i-am pus un deget peste buze, acum observasem că transpirase foarte tare.

Am prins marginea prosopului şi l-am tras de pe el. Nu mi-a fost prea uşor să fac faţa imaginii din faţa mea, dar m-am forţat să rămân tare.

— Iubito, nu trebuie să… ah, drace! A renunțat la toată rugămintea lui şi s-a tensionat din nou când l-am atins. Era mai tare decât m-am aşteptat că va fi, însă nu îi făceam analiza medicală în acel moment. Cu cât tratam situaţia mai normal, cu atât aveam să mă acomodez mai repede.

— Spune-mi ce să fac, i-am cerut stânjenită.

Tot ce ştiam era din cărţi şi habar nu aveam dacă alea se aplicau şi în realitate. El a gemut şi s-a aplecat spre mine, m-a sărutat cu o sete animalică, spulberându-mi şi amărâta de calmitate pe care o aveam.

— Ce vrei, iubito. Fă absolut orice vrei.

S-a întins spre telecomanda sistemului şi a ridicat din nou sonorul.

Am făcut exact ce mi-a spus, mi-am urmat instinctul şi am început să îmi mişc mâna, la început cu tandreţe, apoi cu mai multă forţă. Plăcerea lui mi-a risipit toate reţinerile. Privirea mea nu era îndreptată înspre ceea ce făceam, ci se spre faţa lui. Satisfacţia de a-l privi aproape că o ajungea pe cea pe care mi-a oferit-o el mai devreme. Și-a înfipt degetele în braţele fotoliului şi l-a strâns până când am crezut că va rămâne cu buretele în mână. Corpul i s-a cabrat şi picăturile de transpiraţie i-au curs pe gât, pe piept.

— Iubito, te rog…

Nu ştiam ce mă ruga, dar mă bucuram că muzica nu mai era atât de tare încât să nu îl aud. Însă curiozitatea mi-a dat din nou o idee. M-am aplecat spre el şi buzele mele l-au atins încet. Dwayne a înnebunit! Când mi-am ridicat şi eu capul şi privirile ni s-au întâlnit, şi-a pierdut controlul.

— Te rog!

A implorat din nou, înnebunit, acum ştiam ce, şi i-am oferit exact asta, chiar dacă nu aveam habar cum. Am citit la un moment dat că nu exista cu adevărat un mod de a greşi în a face asta, atât timp cât erai cu bărbatul potrivit. Se dovedea a fi adevărat.

L-am studiat şi gustat pe toate părţile, mai repede şi mai încet, până când am simţit că îl am înfăşurat în jurul degetului meu şi incapabil să mai facă ceva, aşa cum fusesem eu mai devreme. În afară de plăcerea oferită, îmi plăcea şi ideea de putere care venea odată cu asta, implorările lui şi gemetele de extaz. L-am luat de mână şi i-am prins-o în părul meu, pentru că ştiam cât de mult îşi dorea asta, iar reacţia lui nu m-a dezamăgit.

L-am simţit dintr-o dată tremurând şi am ştiut că ceva urmează să se întâmple, s-a tensionat până când am crezut că urmează să explodeze, apoi mi-a prins bărbia şi m-a forţat să mă ridic, în ultima secundă, însă am opus rezistenţă şi nu a avut nicio şansă să se lupte cu mine.

Eliberarea lui a fost caldă, o combinaţie dulce-sărată, deloc aşa rea precum mă pregătisem. După ce s-a liniştit şi spasmele s-au oprit, m-am ridicat în picioare, i-am făcut cu ochiul şi am mers la baie să mă spăl pe dinţi. Prima dată nu m-am privit în oglindă, însă am făcut-o acum şi m-a şocat propria reflexie. Aveam ochii strălucitori, obrajii roşii, părul semăna cu o cascadă de foc, parcă toată pielea mea era strălucitoare şi o altă făptură senzuală şi aventurieră îşi făcuse loc în trupul meu. Chiar dacă m-a speriat prima dată, a ajuns repede să îmi placă.

Când m-am întors la el, era ca gelatina întins pe fotoliu. M-a privit cu ochii îmbătaţi de extaz şi am început să râd.

— Vino încoace! A întins mâna spre mine.

— Vrei să o luăm de la capăt? am întrebat amuzată. El mi-a sărutat mâna, apoi m-a tras mai aproape să îmi sărute pântecul şi, pentru o secundă chiar am crezut că o va lua de la început, dar s-a ridicat în picioare şi următorul sărut dulce l-am primit pe buze. Fără alte cuvinte, m-a luat iar în braţe ca pe o mireasă şi a mers spre pat. A dat la o parte cearşaful şi ne-a strecurat pe amândoi, m-a întors cu faţa spre el şi m-a îmbrăţişat ca un urs. Și-a încolăcit şi picioarele cu ale mele, până când mi-a fost imposibil să mai mişc, şi era mai bine decât orice pe lume.

Cu capul aşezat pe braţul său, i-am privit chipul, aşteptând ca el să spună ceva, orice. A zâmbit şi mi-a mângâiat obrazul.

— Micuţa perfecţionistă curioasă, te gândeşti dacă ai făcut ce trebuie, nu-i aşa?

Ruşinată, am zâmbit şi mi-am ascuns faţa în scobitura gâtului său.

— Deci? am insistat eu, dacă el tot a deschis subiectul.

— Cred că moartea mea lentă a fost un răspuns destul de bun, dar am altă întrebare. L-am privit curioasă. Ştii o grămadă de trucuri, pe care eu sincer nu le-am văzut în filme, nici măcar în pornografie nu sunt detalii menite să ofere plăcere.

Am izbucnit în râs în faţa bulversării lui. A ridicat o sprânceană la mine.

M-a ciupit de fund când am continuat să râd, fără să îi răspund.

— Ei bine, poate tu ai văzut multe filme, dar eu, m-am lipit de buzele lui, eu am citit multe cărţi. I-am făcut semn spre biblioteca mea enormă. Şi niciodată un film nu o să ofere detaliile unei cărţi.

A căscat ochii şi a întors capul spre biblioteca mea.

— Slavă Domnului pentru cărţi.

Am continuat să râdem până când am căscat împreună şi muzica s-a schimbat într-un playlist

nou, mai lent. Încă era tare, dar nu ne deranja pe niciunul.

— Dormi, iubito, mi-a şoptit la ureche, strângându-mă din nou în braţe. După asta nu am mai protestat în nici un fel, am închis ochii şi am adormit în locul ce a devenit preferatul meu din întreaga lume.

M-a trezit Bishop Briggs. Melodia River plutea lină, dar totuşi puternică prin cameră, ajutându-mă să deschid ochii. Când am adormit, o rază de lumină încă trecea prin draperia crăpată, însă acum era beznă. Am adormit faţă în faţă, însă acum eram cu spatele la el, iar fundul meu se odihnea într-un loc pe care eram destul de mândră să spun că l-am satisfăcut mai devreme. M-au amuzat propriile mele gânduri şi am încercat să mă eliberez din braţele lui Dwayne, să îmi găsesc telefonul şi să aflu cât era ceasul, însă misiunea nu se anunţa aşa uşoară. A mormăit în părul meu şi m-a strâns şi mai tare.

Am chicotit şi am încercat altă tehnică de evadare, şi asta fără roade.

— Unde încerci să fugi? mârâitul gros şi bărbătesc mi-a zbârlit pielea. În loc să încerc să fug, m-am întors în braţele lui ca să îi privesc faţa somnoroasă pe care o iubeam atât de mult. Mi-a zâmbit într-un mod suficient de senzual şi dulce în acelaşi timp, încât am simţit cum ceva prin mine făcea implozie.

— Încercam să aflu cât e ceasul.

— Contează?

Am zâmbit şi am clătinat din cap, el mi-a prins ceafa şi m-a tras spre el pentru un sărut pârjolitor. Mi-a prins şoldurile şi m-a ridicat deasupra lui, iar atunci când mi-am desfăcut picioarele, şi-a dat seama că nu fusese o idee prea bună. Am început să râd în timp ce el m-a suspendat repede în aer.

S-a ridicat în fund şi mi-a plasat un sărut între sâni, înainte să mă arunce pe pat şi să o zbughească la baie. Am râs în timp ce îmi căutam telefonul, apoi am rămas cu gura căscată când am văzut cât era ceasul. Mă aşteptam să fie târziu, dar nu zece şi un sfert noaptea.

Dwayne a ieşit de la baie cu părul ciufulit şi chipul încă somnoros.

— Este zece, îţi vine să crezi? i-am comunicat eu şocul, el a venit spre mine şi m-a luat de mână.

— Aşa devreme?

— Unde mergem?

— Facem duş!

Ordinul a fost dat, protestele nu se acceptau (nu că aş fi avut vreunul).

Să fac duş cu Dwayne era o altă experienţă nouă din ceea ce eram sigură că a fost cea mai uimitoare zi din viaţa mea, iar ce mă şoca era că, în tot procesul ăsta, cu toată plăcerea oferită amândurora, încă a reuşit vitejeşte să mă păstreze

virgină, chiar dacă şi la duş a avut câteva momente greu de suportat.

L-am lăsat prima dată pe el să îmi exploreze tot trupul, mâinile lui s-au plimbat în mişcări senzuale pe fiecare curbă şi bucăţică de piele, acoperite în spumă cu miros de nucă de cocos. Zonelor intime le-a oferit suficientă atenţie cât să mă facă să îmi pierd din nou afurisitele de gânduri şi să îi cedez în braţe ca o bucată de plastilină, dornică să fie modelată. Când mi-a venit rândul, l-am tratat cu acelaşi interes, ceea ce m-a adus prima dată lipită de peretele cabinei de duş, iar a doua oară lipită de sticla cabinei de duş şi cu picioarele încolăcite în jurul lui.

Mai târziu, în cameră, după ce mi-am uscat părul şi m-am îmbrăcat, mi-am verificat în sfârşit mesajele. Aveam un total de douăzeci şi trei de la Alice şi paisprezece de la Lucas. Plus o grămadă de apeluri. La un moment dat au făcut un grup pe Whatsapp în care m-au adăugat şi pe mine, doar ca să discute despre cred ei că făceam eu şi Dwayne. Unele comentarii erau scandaloase, altele m-au făcut să râd cu lacrimi. Slavă Domnului că nu l-au băgat şi pe Dwayne în grup.

Eu: *Aveţi imaginaţie bogată, dar... nu suficientă să se apropie de adevăr. ;)*

Le-am scris cât timp am aşteptat ca Dwayne să iasă de la baie.

Alice a trimis vreo treizeci de emoji cu gura căscată.

Lucas: *Te implor spune-mi cum arată gol şi o să te pomenesc în toate rugăciunile mele.*

Alice: *De parcă te şi rogi tu foarte mult. DAKOTA, ZI-MI DACĂ S-A ÎNTÂMPLAT!*

Lucas: *Mă rog în fiecare noapte ca lui Dwayne să îi se schimbe orientarea în viaţă, dar nu am avut noroc, însă mă bucur că a pus mâna pe el roşcata noastră. ZI-NE TOT!*

Eu: *Nu o să vă descriu asta, perverşilor!*

Alice: *Îţi jur pe rugăciunile lui Lucas că nu te iert dacă nu îmi spui măcar cât de bine a fost.*

Mi-am dat ochii peste cap, exasperată, ştiind totodată că nu aveam să scap.

— Spune-i cât de bine a fost. Am ţipat scurt şi aproape că am căzut de pe marginea patului. M-am întors spre Dwayne, care stătea în spatele meu de Dumnezeu ştia cât timp şi, după expresia lui era clar că a citit mesajele. Mi-am pus mâna pe frunte.

— Pe ei îi înţeleg, dar tu ce scuză ai? Mi-am îngustat ochii, Dwayne a rânjit şi mi-a înşfăcat telefonul, a fost prea târziu când am reacţionat. S-a aruncat în pat şi a început să butoneze.

— Dwayne, nu…

— Fugi şi pregăteşte-te, ieşim când eşti gata.

— Unde mergem? Mi-am pus mâinile în şolduri în faţa lui, dar nu m-a băgat în seamă, butona de zor.

— Uh, pentru numele Domnului!

Am renunţat şi m-am dus la baie ca să îmi usuc părul în timp ce Dwayne mă transforma într-o perversă obsedată în faţa prietenilor mei.

***

— Culmile plăcerii? Doamne, nu pot să cred că ai scris asta! am început să râd, citind conversaţia pe care o avusese cu ei, de pe telefonul meu. Eram în maşină, surprinzător, însă reuşisem să ne strecurăm din casă fără să dăm peste cineva şi, conform vorbelor lui Dwayne, mergeam să mâncăm ceva bun, bun de tot.

— Vrei să spui că nu e adevărat? s-a întors spre mine şi m-a privit pe sub sprâncene, am citit restul conversaţiei, printre hohote de râs.

Eu: *M-a dus pe culmile plăcerii, nu îţi spun mai mult. Lucas, i-aţi labele imaginare de pe iubitul meu, paraşută visătoare ce eşti.*

Lucas: *Adică nu împarţi? Şi eu care te-am ajutat la matematică…*

Alice: *Hahaha! Nu mă mulţumesc cu atât. Detaliază.*

Eu: *Bine! Mi-a… şi apoi a… iar apoi… drace, şi când… şi când mi-a… credeam că o să*

explodez. Apoi a început să... de credeam că o să înnebunesc.... şi a continuat să... până mi-a luat pielea foc.

Mulţumiţi?

Alice: *O să te... când pun mâna pe tine.*

Lucas: *E ciudat că eu mi-am imaginat totul chiar şi cu punctele alea şi îmi dau seama ce s-a întâmplat?*

Eu: *Nu îţi dai seama de nimic, mută-ţi mintea perversă pe alt bărbat, paraşută cu cuc.*

Alice: *Ia stai aşa...*

Lucas: *DWAYNE??? Tu eşti, nu-i aşa? Doar tu îmi spui aşa! Te omor!*

Şi de aici se încheia discuţia pentru că Lucas mă sunase să se asigure cine scria acele mesaje şi nu fusese deloc surprins să îi răspundă bărbatul visurilor lui.

Mi-am şters lacrimile ce mi se scurseseră din cauza râsului şi am închis telefonul.

— Trebuie să recunosc, ideea cu punctele a fost genială. Dwayne mi-a făcut cu ochiul, apoi mi-a prins mâna şi mi-a dus-o spre buzele lui, pentru un sărut neaşteptat ce mi-a făcut inima să rateze o bătaie.

Discuţia s-a redus şi ne-am bucurat împreună de plimbarea liniştită, chiar dacă oraşul era plin de viaţă. Cu muzica, cel mai bun companion al nostru, nimic nu ne lipsea. Dwayne a condus aproape o oră până într-o zonă a oraşului în care

nu am mai fost până acum, departe de agitaţia bulevardelor faimoase şi a restaurantelor de lux, de oamenii bogaţi care ieşeau noaptea în oraş, departe de oricine ar fi venit în San Francisco într-un city break. Mai pe scurt, într-o zonă adormită la acea oră.

Fast-food-ul în faţa căruia oprise arăta drăguţ şi primitor, ca scos dintr-un sitcom în care personajele se întâlneau zilnic. Cu o firmă luminând puternic într-o nuanţă roşie, pe dedesubtul literelor „Jordie's" laminate cu albastru. Restul clădirii era încadrat în alte lumini strălucitoare de neon, ce semănau cu instalaţia de Crăciun şi o făceau imposibil de ratat chiar şi de la un kilometru. Ferestrele de sticla erau mari şi pline cu anunţuri ale unor viitoare concerte, ofertele din meniu şi un foarte luminos panou ce semnaliza că restaurantul era deschis Non-stop.

Dwayne a venit lângă mine când am coborât din maşină şi m-a luat de mână.

— Nu arată foarte simandicos, dar dacă îţi pui vreodată în minte să te îngraşi, cu mâncarea de aici trebuie să începi.

Am râs cât el mă conduse spre restaurant.

— Nu mi-ar strica nişte kilograme în plus.

L-am văzut dându-şi ochii peste cap, chiar dacă nu se uita la mine.

— Nu ţi-ar strica nişte iubire de sine, dacă mă întrebi pe mine.

A intrat în restaurant cu mine chicotind, aveam impresia că ce mi-a făcut mai devreme încă mă ţinea ameţită, poate drogată, deoarece râdeam mai mult decât îmi aminteam să o fi făcut vreodată.

Restaurantul era mai mare decât mi se păruse afară şi înăuntru se mai afla un cuplu de tineri, care stăteau la o masă îndepărtată într-un colţ, în acelaşi gen de cină târzie pe care o aveam şi noi. Dwayne m-a condus spre celălalt capăt, unde ne-am aşezat la penultima masă de lângă fereastră.

— Mereu am adorat restaurantele de genul ăsta, i-am zâmbit, căutând cel mai confortabil loc pe canapeaua mică, din piele roşie. Dwayne era în faţa mea, pe o canapea de culoare albastră, în aceeaşi nuanţă ca firma de afară.

— Înseamnă că am intuiţie. Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a întins meniul surprinzător de vast.

— Dumnezeule, îmi e atât de foame încât tot ce e aici pare irezistibil, am salivat eu, răsfoind meniul plin cu poze ce îmi aduceau apă în gură.

— Dacă mergi pe mâna mea, îţi garantez că o să mănânci cel mai bun cheeseburger din viaţa ta.

Am închis meniul şi l-am privit cu toată încrederea mea.

— M-ai făcut curioasă.

Dwayne a zâmbit şi i-a făcut semn ospătăriţei să ne ia comanda. Fata, ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani a venit spre noi cu o

energie bolnăvicioasă, provocată probabil de prea multă cafea. Zâmbea larg, dar cearcănele ei spuneau altceva, mă întrebam oare cât însemna pentru ea din acel program Non-stop.

— Vrem doi cheeseburgeri cu cartofi prăjiţi şi două Cola mari. Iubito, mai vrei ceva?

Mi-am întors repede atenţia spre el, fusesem ocupată să studiez cearcănele bietei fete.

— Hmm, ceva dulce. Am vrut să iau meniul, dar apoi m-am răzgândit şi am spus repede.

— Vreau un milkshake de căpşuni, dar înainte de cheeseburgeri.

Dwayne a făcut o faţă comică, ospătăriţa a zâmbit în timp ce nota.

— S-a făcut! O să îţi aduc shake-ul în zece minute şi mâncarea în maxim douăzeci.

— Super, mulţumim.

Fata s-a retras, iar Dwayne s-a aplecat cu coatele pe masă, cu o sprânceană ridicată.

— Desert înainte de masă? Habar nu aveam ce fată rea am lângă mine. M-am apropiat de el şi mi-am unit mâinile sub bărbie. Între noi era o solniţă de piper şi una de sare.

— Am uitat să îţi spun despre spiritul meu sălbatic?

— Nu, şi încerc să nu mă simt intimidat în acest moment, deşi e destul de greu.

Am cedat şi am râs încet, deoarece atmosfera liniştită a restaurantului cerea asta. Se auzea doar

muzica în fundal, dar la un sunet foarte redus şi plăcut.

— Întotdeauna am mâncat desertul înainte de cină, asta pentru că nu îl mai pot mânca după. Stomacul meu refuză să mai accepte zahăr după ce îl îndop cu tot ce am în farfurie.

— Hmm, şi-a îngustat ochii la mine şi după felul în care mă privea, ştiam că se gândea la ceva pervers.

— Ce?

— Nimic, a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Haide, spune-mi ce ţi-a mai clocit imaginaţia aia bogată.

— Nimic, serios.

— Ştii că sunt în stare să te bat la cap până îmi spui, nu?

Şi-a îngustat iar ochii şi s-a întins spre mine ca să îmi şoptească la ureche.

— Mă gândeam că putem rezolva problema simplu. În loc să mănânci desertul, poţi să ţi-l întinzi pe corp şi mă ocup eu de restul.

Am tuşit şi, pentru o secundă, am crezut că mi-a intrat o muscă în gât. Dwayne s-a tras înapoi şi m-a privit drăceşte, ispitindu-mă doar cu ochii lui.

— Da, o rezolvare foarte simplă. Am comentat eu, încercând să îmi recapăt respiraţia şi bătându-mă uşor în piept. Când l-am privit din nou, ochii lui păreau să facă dragoste cu mine.

Expresivitatea lor era înspăimântătoare, de la felul în care se îngustau, până la blândeţe şi senzualitate, aveau zeci de modalităţi de a mă chinui şi de a-mi transmite exact senzaţia pe care şi-o dorea el, indiferent că mă făcea să râd sau să tremur de plăcere.

A venit iar spre mine şi mi-a prins mâna pe care încă o ţineam pe piept, nu mi-am dat seama ce făcea până a început să învârtească inelul pe deget.

— Încă porţi asta.

Mi-am muşcat buza şi am aprobat din cap.

— Nu l-ai mai cerut şi… îmi place să am mereu cu mine ceva ce îţi aparţine.

Dwayne a zâmbit, privind spre inelul lui de pe degetul meu mare, de parcă încerca să îi descifreze adevărata însemnătate. Nu l-am mai dat jos din ziua în care mi l-a dat, în secţia de poliţie şi, sincer, speram să nu mi-l ceară acum. Nu a făcut-o, doar a urmărit desenul ritmului cardiac, cu degetul.

— Este mult mai potrivit pentru tine.

Mi-am muşcat buza şi am urmărit privirea lui.

— Pot să te întreb dacă avea vreo semnificaţie pentru tine?

El a zâmbit uşor şi a continuat să rotească inelul.

— Obişnuiam să fac asta. Dacă te uiţi cu atenţie, pare că ritmul cardiac se mişcă. Era o

strategie de a mă calma când aveam un atac de panică, încercam să îmi controlez propria inimă ca pe cea de pe inel.

Fascinată şi emoţionată, m-am aplecat să privesc inelul, realizând că avea dreptate. Cu cât îl rotea mai mult, cu atât părea un ritm cardiac viu. Propria inimă a început să bată mai repede.

— Acum faci tu asta. Tu mă calmezi.

Zâmbetul lui mi-a topit sufletul. Nu am ştiut ce să spun, tot ce puteam face era să nu plâng. Dwayne mi-a aranjat inelul pe deget şi l-a lăsat acolo, apoi s-a întins spre colierul meu.

— Are şi asta o valoare sentimentală? Mereu îl porţi.

Mi-am muşcat interiorul obrazului. Îmi fusese greu astăzi fără el, dar mai bine nu mi-l puneam înainte să ies cu Dwayne.

— A aparţinut fetei de la care am primit inima.

Dwayne înţelese imediat semnificaţia şi importanţa lui, adoram felul în care privirea lui nu expunea curiozitate maximă şi nu mă întreba imediat povestea. Dwayne ştia mai bine decât oricine să abordeze un subiect sensibil.

Mi-a venit milkshake-ul şi am sorbit imediat din el, dorind să capăt cât mai repede puţină energie oferită de zahăr.

— E bun? m-a întrebat, zâmbindu-mi cu tandreţe şi ştiam că dacă voiam să evit subiectul,

el nu va mai insista, însă brusc simțeam nevoia să vorbesc cu el despre asta. Nu am vorbit niciodată cu nimeni. Povestea o ştiau multe persoane, la un moment dat a fost şi la ştiri, însă consecinţele şi efectele pe care le-a avut asupra mea, nu am îndrăznit niciodată să le împărtăşesc cu cineva.

Cu inima ce nu îmi aparţinea începând să se strângă, am scos medalionul de la gât şi l-am aşezat între noi. Simțeam că nu puteam vorbi avându-l la gâtul meu, mai ales de când a devenit un obiect de tortură şi, în acelaşi timp, vital pentru supravieţuire.

— A fost un accident. Trei dimineaţa, ploaie şi ceaţă, conducea nebuneşte, cu 160 de kilometri pe oră. Era singură în maşină şi a pierdut controlul volanului într-o curbă, iar maşina s-a rostogolit ca o nenorocită de jucărie. Încă era în viaţă când au găsit-o şi au reuşit să o ducă la spital, însă nu i-au mai dat nicio şansă. Hemoragie intracraniană îngrozitoare. Toţi doctorii din spital mă ştiau, bineînţeles că tatăl meu era prieten cu toţi. A fost sunat imediat ce ea a intrat pe uşile spitalului.

Nu m-am putut stăpâni, lacrimile mi-au umplut ochii şi un nod dureros m-a lovit în gât şi în stomac. Dwayne s-a întins spre mine şi mi-a prins mâinile.

— Iubito, nu trebuie să îmi spui asta acum.

Am clătinat din cap.

— E greu, însă am nevoie să vorbesc cu tine.

A înţeles.

A înţeles atât de bine. Mi-a sărutat mâinile şi mi-a oferit tot sprijinul lui, ca o aură magică ce plusa din el spre mine.

— Hai să plecăm de aici mai întâi, asta e o poveste pe care vreau să mi-o spui în timp ce te ţin în braţe.

Am fost imediat de acord şi Dwayne a mers să ceară ca mâncarea să ne fie pusă la pachet. După două minute s-a întors la masă cu cina noastră împachetată, îmi luase alt shake, în pahar de plastic, şi a întins mâna spre mine fără să se mai aşeze. Am băgat medalionul în buzunar şi l-am urmat spre maşină.

A condus în tăcere, ţinându-mă de mână aproape tot timpul. Am recunoscut drumul spre casa lui, însă atunci când am coborât, nu m-a condus spre clădire, ci spre docuri. Sfătuindu-mă deseori să am grijă pe unde calc, am traversat marginea, pe lângă bărci de pescuit şi ambarcaţiuni uriaşe, până când am ajuns la marginea unui ponton foarte lung ce, în întuneric, se pierdea în mijlocul oceanului.

Am sărit peste o sfoară ce părea să fie o fragilă avertizare de încălcare a proprietăţii, şi am continuat să mă ţin bine de mâna lui Dwayne, călcându-i pe urme.

— Eşti sigur că avem voie să fim aici?

— Legal, nu prea, dar atât timp cât nu încercăm să furăm vreo barcă, o să ne lase în pace.

Din tonul vocii lui mi-am dat seama că nu era prima dată când venea aici.

Am mers atât de mult încât, la un moment dat, întorcând privirea în urmă, tot ce am mai văzut din clădiri a fost o formă ceţoasă şi luminile de neon. Dwayne îşi folosea telefonul să lumineze calea, însă pontonul era atât de jos, încât uneori aveam impresia că păşim direct pe apă. Nu părea să fie o distanţă mai mare de zece centimetri între apă şi scândurile pe care călcam.

Când s-a oprit, ajunsesem la capăt.

Am privit în sfârşit în faţa mea şi am rămas fără suflare câteva secunde. Oceanul era liniştit, apa abia de mişca în valuri elegante produse de curenţi, sunetul era mai calmant decât orice terapie şi felul în care luna sclipea peste luciul ei, crea imaginea unei lumi total diferite de tot ce am văzut până acum. Cerul era senin şi aerul cald şi plăcut.

— Dumnezeule, parcă suntem la capătul lumii. Am şoptit eu fermecată, privind marginea pontonului de la picioarele mele şi simţindu-mă de parcă aveam să cad într-un alt univers, dacă săream.

În spatele meu, Dwayne m-a prins de mijloc şi mi-a sărutat gâtul.

— Bun venit în locul meu secret, de la capătul lumii.

Am zâmbit şi m-am întors spre el, pentru un sărut care a ridicat de pe umerii mei toate grijile existente şi le-a aruncat în adâncul oceanului.

— Vrei să mâncăm acum, sau mai târziu? A întrebat el, eu m-am aşezat în fund pe lemnul ce, surprinzător, era cald şi deloc ud datorită calmităţii oceanului.

— Mâncăm acum, sunt lihnită.

Am râs împreună şi el s-a aşezat lângă mine, desfăcând pachetul pregătit cu atenţie.

— Mmm, uau! am făcut eu, cu gura plină, după ce am luat prima gură din cheeseburger.

— Ţi-am spus eu.

— Nu îmi vine să cred că nu mi-ai zis de bunătatea asta până acum. Sfinte, e cel mai bune cheeseburger pe care l-am mâncat în viaţa mea. Câte feluri de caşcaval sunt aici?

Dwayne a râs de mine când am început să număr straturile şi felurile de brânză din interiorul chiflei, folosindu-mă de lumina telefonului şi, normal, devenind extrem de caraghioasă în strădania mea. Totuşi, pentru curiozităţi viitoare, erau cinci feluri diferite de caşcaval, alături de cel topit de deasupra, care ne-a adus pe amândoi în stadiul de purcei când am terminat de mâncat. Ne-am folosit de şerveţele umezite în apă ca să ne

curăţăm cât mai bine, apoi am împărţit împreună milkshake-ul, mai mult el decât mine.

Conversaţia din timpul mesei fusese relaxată şi haioasă, pe diferite teme neimportante din viaţa noastră, dar imediat ce nu am mai avut nimic de făcut şi Dwayne m-a tras în braţele lui, starea din restaurant s-a întors şi medalionul a început să cântărească greu în buzunarul meu. L-am scos şi l-am frecat între degete, lăsându-mi spatele să se sprijine pe pieptul lui Dwayne.

— Numele ei era Sunny. Am început cu un oftat, trecându-mi degetul peste pandantivul în formă de soare. Mama ei mi-a dat medalionul când a venit să mă vadă, şi-a dorit ca lumina lui Sunny să strălucească în continuare, prin mine. I-l oferise fiicei ei la naştere, pentru că era senină ca o rază de soare şi tot de asta au numit-o aşa.

Dwayne m-a strâns mai tare, respiraţia lui caldă pe gâtul meu era dumnezeiesc de calmantă.

— Şi tu cum vezi semnul ăsta?

— Ca pe un blestem, am răspuns fără măcar să mă gândesc.

— De ce?

Am privit spre oceanul nesfârşit şi am căutat curajul să recunosc în faţa lui ce nu am avut niciodată curaj să îmi recunosc nici măcar mie. Faptul că nu mă consolează şi nu mă contrazice doar ca să îmi spună că nu e un blestem, ci un

miracol, era încă unul dintre lucrurile pentru care îl iubeam atât de mult.

— Pentru că… simt că a fost lăsată să moară ca eu să primesc inima ei.

Lacrimile au năvălit fără nici un avertisment, nu am avut şanse să le opresc. Chiar dacă nu am scos niciun sunet, Dwayne mi-a simţit chinul şi m-a întors spre el, apoi şi-a lipit buzele de fruntea mea.

— Descarcă-te, iubito.

— Sunt o familie săracă, blânzi şi uşor de manipulat. Tatăl meu era într-o căutare obsesivă pentru un donator şi intrasem pe ultima sută de metri cu şansele mele de supravieţuire. Dacă… dacă ar fi avut o şansă să trăiască, însă au lăsat-o intenţionat să moară ca să îmi poate face transplantul? Dumnezeule, nu aş rezista să aflu că părinţii mei au făcut aşa ceva, însă totul s-a mişcat atât de repede, nimeni nu vorbea cu mine. M-au luat pe sus de acasă şi tot ce mi-au spus este că am un donator. Nici măcar posibil donator, totul era deja sigur. Îi făcuseră testele înainte să încerce măcar să o salveze, ştiau că suntem compatibile cât ea încă mai trăia. Suspinele m-au oprit, nu am reuşit să mai continuu şi m-am afundat în braţele lui Dwayne atunci când m-a strâns cu putere.

— Nu eram nici pe aproape de a fi următoarea pe lista de transplant, Dwayne, dar, cumva, am fost prima la spital după accidentul acestei fete.

Am continuat să suspin şi inima m-a înţepat atât de tare, încât mi-am înfipt unghiile în piept, dorindu-mi să o scot afară, să o arunc în mijlocul oceanului şi să mor liniştită, fără teroarea asta constantă în suflet.

Dwayne mi-a mângâiat părul, lăsându-mă să mă descarc de tot veninul pe care îl ţinusem atât de mult în mine. Când hohotul meu s-a mai oprit, a vorbit şi el.

— Iubito, ştiu că, pentru tine, totul are o altă amploare, dar vorbind din propria experienţă, uneori lucrurile nu sunt aşa rele cum par, dar ne pricepem al dracului de bine să ne construim propriul Iad din beţe de chibrit. Da, e foarte posibil ca tatăl tău să îşi fi folosit puterea ca tu să fii pusă în capul listei, mai ales din cauza faptului că nu mai rezistai mult. Însă, de la asta până la uciderea unei fete, e cale lungă. Ai spus-o chiar tu, hemoragie intracraniană, nu ar mai fi avut ce să îi facă, nimic de pe lume nu ar fi salvat-o.

— M-am gândit de multe ori la asta, dar ştii ceva? Asta mi-au spus ei. Nu am văzut-o, analizele ei puteau fi aşa uşor modificate, din câte ştiu eu ar fi putut să intre pe uşile spitalul cu toate şansele la supravieţuire, însă a picat în capcana unor monştri care abia aşteptau o victimă curată ca ea, care să nu ofere nimic de bănuit.

— Dakota...

— Directorul spitalului şi doctorul care mi-a făcut transplantul şi-au cumpărat case după transplantul meu, Dwayne. Mă îndoiesc că amândoi şi-au lichidat agoniseala de-o viaţă în acelaşi timp.

El a oftat în părul meu, probabil pentru prima dată în poziţia de a fi cel care încearcă să îşi găsească cuvintele potrivire într-o discuţie atât de sensibilă.

— Poliţia ce implicare a avut?

— Aproape inexistentă. Accident mortal, atât! La faţa locului s-au adunat toate dovezile, neatenţia şi inconştienţa ei i-au adus moartea, nu le-a mai păsat mai departe după ce medicii au preluat-o.

— Iubito, mă îndoiesc că i-ar fi putut falsifica moartea aşa de repede, dacă urmele accidentului spuneau altceva. Ai zis că maşina s-a rostogolit, ai văzut poze?

Am aprobat din cap că da.

— Poate tatăl tău i-a cumpărat pe doctori şi ţi-a obţinut capul listei, dar nu ar fi putut cumpăra şi poliţia. Dacă şi-ar fi dorit într-adevăr să facă un asemenea lucru oribil, erau zeci de alte modalități, cu mult mai puţine complicaţii şi riscuri, şi tu ştii asta. Îl cunosc pe tatăl tău de când mă ştiu, e un om rece şi chiar dur uneori, dar amândoi ştim cât de mare îi e cu adevărat sufletul. Ştii că nu ar face aşa ceva.

Mi-am strâns buzele, am muşcat-o pe cea de jos până când mi-a dat sângele, lacrimile nu s-au oprit.

— Mă chinuie, Dwayne. Am recunoscut spăsită, el m-a strâns cu forţă şi şi-a presat buzele pe tâmpla mea.

— Ştiu, iubito, însă timpul te va vindeca, trebuie doar să ai încredere în oamenii care te-au iubit întotdeauna.

Am aprobat din cap, ştergându-mi lacrimile.

— Mă chinuie *ea*.

El a tăcut, încercând să îşi dea seama la ce mă refer.

— Vrei să îmi detaliezi?

— După ce am văzut-o pe mama ei, durerea aceea teribilă de pe chipul ei, inima din pieptul meu parcă i-a răspuns. Am început să am coşmaruri, să mă trezesc ţipând. Sunny încerca să îmi smulgă inima din piept, în altele i-o smulgeam eu ei, unele coşmaruri erau atât de detaliate, încât am început să beau energizante şi cafea de frica somnului, lucru ce nu mi-a făcut deloc bine şi de acolo au plecat problemele cu respirația.

— Şi nu ai vorbit cu nimeni despre asta?

Am negat din cap.

— Nu ştiam cu cine, toţi erau aşa de fericiţi şi încercau să îmi facă viaţa cât mai frumoasă, nu puteam să îi spun tatălui meu că îl suspectez de uciderea unei adolescente de şaptesprezece ani.

M-am vindecat singură, cumva abordând atitudinea nevinovatului. Nu am avut nicio implicare în moartea ei şi mi-am impus să cred asta şi despre părinţii mei, m-am dresat efectiv să o văd pe Sunny ca pe îngerul meu păzitor. Mă trezeam în fiecare dimineaţă şi atingeam medalionul, zâmbind şi mulţumindu-i că a rămas în viaţă suficient cât să mă salveze pe mine. Am schimbat povestea ca un scriitor nebun, în propriul interes, până am început să îmi cred propriile minciuni şi coşmarurile au dispărut.

— Ai făcut cea mai bună alegerea, nu toţi suntem atât de puternici, iubito. Tu demonstrezi că ai o forţă interioară inimaginabilă, dacă ai reuşit să îţi reprogramezi astfel mintea.

Am zâmbit cu amărăciune.

— Şi eu am crezut la fel, dar se pare că efectul nu durează la nesfârşit.

— La ce te referi?

Nu eram sigură dacă voiam să îi spun asta, însă trebuia să afle.

— Noaptea trecută am visat-o din nou.

A urmat tăcere, Dwayne a cântărit amploarea vorbelor mele, căutând, cu siguranţă, motivul pentru care coşmarul s-a întors tocmai noaptea trecută.

— Şi care e explicaţia ta?

Am oftat din rărunchi înainte să vorbesc, nu puteam să îi spun asta fără să îi fac o declaraţie

teribil din importantă şi nu eram sigură dacă era încă momentul pentru asta. Nu eram sigură dacă Dwayne era pregătit să o audă.

— Iubito, are vreo legătură cu mine? a întrebat cu blândeţe, iar eu am aprobat din cap, cu lacrimi în ochi.

— Încep să am… sentimente…

— Având inima ei, m-a completat Dwayne, înţelegând atunci când eu m-am înecat în cuvinte. Am aprobat iar din cap. Niciunul nu am mai spus nimic, Dwayne m-a strâns în braţe şi m-a sărutat pe tâmplă, apoi m-a forţat să îl privesc.

— Mentalitatea ta, personalitatea, ideile, concepţiile, tot ce îţi plăcea şi te definea, s-au schimbat în vreun fel după transplant?

Încercând să îmi adun gândurile, am clătinat din cap. Dwayne mi-a prins bărbia ca să îl privesc.

— Inima nu are nicio implicare în sentimente, iubito, şi ştii asta, Alice mi-a spus că eşti genială la biologie, aşa că nu ai nici măcar un motiv să te gândeşti că un organ intern are vreo implicare în ceea ce începi tu să simţi. Eşti aceeaşi, Dakota, inima asta, şi-a pus palma pe pieptul meu şi a apăsat, e a ta acum. Fără tine, nici ea nu ar mai fi existat, ar fi rămas un morman de carne care ar fi putrezit între oasele lui Sunny. Tu, Dakota Welron, eşti mult mai mult decât inima unei adolescente care şi-a pierdut viaţa în mod tragic. Ea nu trăieşte prin tine, nu are nici un drept să îţi

pătrundă în gânduri, cu atât mai puţin să încerce să te omoare, doar tu eşti cea care produce tortura asta.

Am înghiţit un nod ce parcă fusese în gâtul meu de luni de zile. Chiar dacă nu mi-a distrus complet demonii, Dwayne a reuşit să îi izgonească, cel puţin pentru moment. Seriozitatea din glasul lui a avut un efect mai puternic decât orice forţă interioară a mea.

Am vărsat ultimele lacrimi şi m-am prăbuşit la pieptul lui.

— Ăsta nu e felul în care plănuisem să îţi spun că încep să am sentimente pentru tine, am oftat eu, Dwayne a chicotit dulce şi a trecut cu degetele prin părul meu.

— Ceva îmi spune că îmi va veni rândul curând, aşa că te vei revanşa.

M-am ridicat să îl privesc.

— Îţi doreşti să vorbeşti cu mine?

El a oftat, apoi şi-a mutat privirea spre ocean. În nici un caz nu voiam să îl trimit în acel loc, dacă demonii mei erau mici şi uşor de izgonit după trezirea din somn, cu ai lui Dwayne îmi era groază să am de-a face. M-a terminat povestea spusă de Alice, nu aveam idee cum să îi fac faţă din gura lui, însă aveam să fac tot ce era nevoie ca să îi fiu alături.

— Am simţit că te-a ajutat să te descarci în faţa mea, şi întotdeauna ai ştiut cum să mă asculţi

şi ce să spui, aşa că da, va veni timpul când îţi voi spune şi versiunea mea de Iad, asta dacă îţi doreşti.

L-am strâns tare de mână şi mi-am aşezat palma pe obrazul lui.

— Ştii că o să fiu mereu aici, pentru tine!

A zâmbit şi m-a sărutat.

— Ştiu, dar basmul meu îl păstrăm pentru altă seară. Acum vreau să ştiu altceva. Mi-a prins mâna şi mi-a luat medalionul.

— De ce continui să îl porţi? Dacă imaginea lui Sunny este aşa malefică în mintea ta, de ce îi porţi medalionul?

Am căutat răspunsul potrivit, însă nu am reuşit să îl găsesc.

— O faci să trăiască prin tine, nu-i aşa? Dwayne a ridicat colierul în lumina lunii. Te simţi vinovată pentru că i-ai luat inima, şi medalionul ăsta o ţine conectată la trupul tău, pe care simţi cumva nevoia să îl împarţi, având în vedere că e ţinut în viaţă de inima ei. Am dreptate?

Îmi căutasem atât timp răspunsul la întrebarea asta, însă niciodată nu am avut curajul să îl recunosc cu sinceritatea lui Dwayne.

— Aruncă-l! l-a îndreptat spre mine, l-am privit şocată.

— Ce?

— Trebuie să rupi legătura cu ea, trebuie să ţi-o scoţi din cap şi să nu o mai laşi să te chinuie.

I-am luat repede medalionul din mână şi l-am băgat în buzunar.

— Nu vreau să fac asta. Nu vreau să mă gândesc la Sunny ca la un monstru de care trebuie să scap, a fost fata care mi-a salvat viaţa.

Dwayne mi-a mângâiat obrazul cu tandreţe.

— Câteodată, iubito, dacă rănile nu se vindecă aşa cum ne dorim, trebuie să luăm decizii brutale. Nu trebuie să îl arunci, i-l poţi înapoia mamei ei, sunt sigur că o să fie fericită să îl aibă.

Am înghiţit în sec şi m-am cuibărit iar la pieptul lui.

— O să mă gândesc la asta, poate nu o să îl mai port la gât o perioadă. Mulţumesc că m-ai ascultat în seara asta, îmi doresc de mult timp să spun asta persoanei potrivite.

M-a sărutat pe tâmplă şi m-a strâns mai tare în braţe.

— Spune-mi orice, nu contează dacă trebuie să mă suni la miezul nopţii sau în timp ce lucrez. Tu ai devenit cea mai importantă fiinţă din viaţa mea.

Puterea ultimei afirmaţii m-a făcut să ridic privirea spre el, s-a uitat la mine cu seriozitate şi sinceritate.

— Şi încă ceva, a completat el, iar eu am aşteptat nerăbdătoare, cu inima lui Sunny bubuind din cauza declaraţiei lui.

— Ce anume?

— Nu eşti singura care începe să aibă sentimente în relaţia asta.

16. ÎN MEMORIA CELEI SACRIFICATE

— Îmi pare rău, iubirea mea, mi-aş fi dorit să avem mai mult timp.

Ochii lui Justin s-au înfipt în sufletul meu, intensitatea lor mi-a dat fiori pentru o secundă şi am încercat să ţin pasul cu el.

— Nu e vorba de timp, ci de destin. Nu plânge. Mi-am aşezat palma pe obrazul lui, iar el s-a aplecat şi mi-a strâns-o în mâinile lui, încercând să absoarbă toantă esenţa fiinţei mele.

În spatele meu, cineva şi-a dres glasul, frustrat, dar Justin a continuat să îşi facă treaba, aşa cum scria în scenariu.

Eu am pus capăt şi m-am întors spre Rose, care îşi rosese unghia în timp ce urmărea scena.

— Cam aşa, am zâmbit eu, ea a oftat din rărunchi.

— Uau, este fascinant şi plin de emoţie, sper să pot reuşi să expun sentimentele la fel de bine ca tine.

— Vei reuşi mult mai bine, i-am zâmbit eu şi i-am predat perechea.

— De ce nu joci tu rolul lui Amy? Tu scrii sceneta, eu nu voi reuşi niciodată să o simt aşa ca tine.

Mi-am strâns scenariul şi am cerut să se aprindă toate luminile.

— Pentru că un scenarist bun trebuie să urmărească totul din spatele scenei, nu din centru. I-am făcut cu ochiul şi toţi au început să râdă. În plus, fizicul nu m-ar ajuta deloc să o interpretez pe Amy. Micuţă, delicată şi şatenă, înţelegi ce zic? am făcut eu, aşezându-mi palma deasupra capului, indicând spre înălţime şi părul roşu.

— Mulţumim pentru exemplificare, Dakota! Haideţi să trecem la o altă scenă cât timp Justin şi Rose repetă singuri. A vorbit profesorul nostru de teatru, Derek, motivul din cauza căruia se auzise mai devreme acel sunet de monstru mârâind.

M-am întors spre el şi i-am analizat expresia, era doar încruntat spre Derek, deci eram în siguranţă. Am mers spre el, profitând de discuţia celorlalţi. Era aşezat pe un scaun, în spatele echipamentului de sunet al liceului, ce pentru el reprezenta cea mai plictisitoare jucărie posibilă, după cum se plângea zilnic.

— Ştii că nu e încă nevoie de prezenţa ta, nu-i aşa? Abia se hotărăsc rolurile.

S-a uitat la mine pe sub sprâncene.

— Şi să ratez reprezentaţia asta spectaculoasă? a şuşotit înapoi spre mine, dar se uita la Justin. Mi-am dat ochii peste cap şi l-am lovit în umăr, aşezându-mă pe o boxă, lângă el.

— Încetează să mai sperii bietul copil.

— Bietul copil? Sprânceana aia ridicată se întoarse iar spre mine.

— Da, e boboc şi îi este destul de greu să se acomodeze şi fără iubitul meu uriaş ce se uită la el ca un demon gata să îl înghită cu tot cu oase.

Dwayne a rânjit uitându-se la Justin, lent şi înfricoşător, parcă imaginându-şi exact asta.

— Yum! a făcut el, arătându-şi colţii spre mine, apoi a râs când eu mi-am dat ochii peste cap.

Încă de când am acceptat propunerea lui Derek de a reîntregi echipa de teatru, Dwayne a fost ca un cui în fundul meu. Venea la toate întâlnirile noastre, a ajutat la recuperarea actorilor începători şi uneori stătea cu noi chiar şi două-trei ore, nu pleca nici dacă pica de pe scaun de plictiseală. El şi Derek nu îşi vorbeau deloc, dar aveam impresia că au căzut la un acord înainte, de care eu nu ştiam, să nu aibă nici un fel de divergenţe. Oricare ar fi fost motivul, mă bucura, chiar dacă tensiunea dintre ei era dificil de suportat uneori. Surpriza a venit atunci când Derek mi-a cerut să vin cu o idee de piesă. Nu m-a obligat să o fac, dar m-a încurajat ca, în cazul în care am vreo propunere, să i-o spun, iar propunerea a venit aproape instantaneu.

A trecut deja o săptămână de când eram în echipa de majorete, dar adăugând şi trupa de teatru, programul meu a devenit infernal, aşa că

trebuia să le combin cumva pentru interesul meu principal. Îmi era mai greu decât am crezut să mă apropii de majorete, nu am aflat aproape nimic de Amy, de fiecare dată când încercam subiectul, se puneau pe plâns.

O piesă de teatru în memoria lui Amy.

Derek a aprobat-o fără să clipească, ba chiar a catalogat-o ca fiind o idee genială. Poate că din exterior părea o inițiativă lăudabilă, dar în mintea celei care a conceput-o era doar un truc cu ajutorul căruia putea afla mai multe informații despre moartea fetei și răpitorul ei fără nume.

Folosindu-mă de scuza documentării pentru piesa de teatru, îmi va fi mult mai ușor să obțin informații de la prietenii ei, de la cei cu care interacționa de obicei. Cine nu ar vrea să ajute la un asemenea proiect? Mai ales dacă le promiteam numele specificat la sfârșit.

Da, începeam să devin crudă și obsedată de moartea fetei și îmi băgam coada acolo unde cineva mi-o putea arde, însă comportamentul surorii mele nu s-a îmbunătățit și avea mai puțin de o săptămână până va trebui să livreze o nouă *marfă*. Îmi era destul de greu să o urmăresc non-stop, însă intrând în echipa ei am aflat multe lucruri noi, la care nu aș fi avut acces pe altă cale, așa că nu regretam decizia luată, chiar dacă echipa de majorete devenea un chin mai mare decât ora de matematică.

— La ce te gândeşti, Shakespeare?

Dwayne s-a aplecat spre schiţele mele. Când mi-a venit ideea asta, nu mă gândisem şi cât de greu va fi. În ce fel să pun în scenă viaţa unei adolescente răpite, care s-a sinucis într-un mod îngrozitor? Cu ajutorul lui Derek am creat câteva idei, însă era mai greu decât am crezut.

Am oftat când m-am uitat la Dwayne.

— Îmi lipsesc multe detalii din viaţa ei, simt că mai mult o inventez decât să scriu despre ea.

— Nu îţi bate prea mult capul cu asta, iubito, şi să nu cumva să îl laşi pe Derek să îşi asume meritele.

Obosită, m-am ridicat de pe boxă şi mi-am masat gâtul amorţit. Cursurile s-au terminat acum o oră, dar noi stăm aici de două.

— Hai să luăm o pauză.

Fără să aştepte un răspuns, Dwayne s-a ridicat şi m-a luat de mână.

— Nu pot, trebuie să fiu aici să…

— Se vor descurca zece minute fără tine. Dacă îşi pierde vreunul capul, îţi promit că îl ridic de pe jos şi îl înşurubez la loc.

M-a bufnit râsul când am ieşit în hol şi în sfârşit nu a trebuit să mai şuşotim. M-am agăţat de gâtul lui şi l-am sărutat imediat.

— Mulţumesc că faci asta pentru mine, chiar dacă mare parte din prezenţa ta se datorează geloziei bărbăteşti.

— Protecţiei bărbăteşti, m-a corectat el ofticat, am râs din nou şi l-am sărutat.

Cât despre noi, ce puteam spune era că am intrat în a doua săptămână de relaţie oficială şi până acum totul era mai normal decât mi-am imaginat vreodată că va fi. Dwayne şi-a luat în serios rolul de iubit, în fiecare dimineaţă venea să mă ia de acasă, la liceu eram împreună cât de mult puteam, uneori chiulea de la ore doar ca să mă vadă la antrenamente, după-amiezile ni le petreceam mereu amândoi, acasă la mine, la el sau alergând prin pădure, ieşind în oraş. Eram un cuplu de adolescenţi normali, însă lucrul care mă şoca cel mai mult era stabilitatea lui. Alice a ajuns deja la concluzia că relaţia cu mine l-a liniştit, ea credea că el s-a îndrăgostit de mine şi asta i-a calmat demonii, i-a umplut inima şi mintea. De după acea noapte pe ponton, în care mi-a spus că şi el începea să aibă sentimente, nu a mai adus vorba despre asta. Relaţiile noastre intime erau dacă nu la fel de fierbinţi ca prima dată, mult mai fierbinţi uneori, însă nu a trecut la următorul nivel şi nu părea să aibă de gând să o facă prea curând. Pe cât de mult îl iubeam că îmi proteja inocența, pe atât de chinuitor devenea.

— Ţi-e foame? m-a întrebat.

— Da, dar prefer să ajung acasă. Lena a spus că ne pregăteşte ceva bun.

— Păi şi ce mai căutăm pe aici? s-a plâns el, cu un botic supărat ce arăta aşa amuzant şi adorabil pe chipul lui mereu serios.

— Promit că nu va dura mai mult de jumătate de oră.

S-a plâns iar, scoţând nişte sunete ce mie mi se păreau mai mult nişte gemete joase şi guturale. Mi-a prins şoldurile şi m-a împins în perete, aplecându-se spre mine.

— Dwayne, am chicotit eu, încercând să îl opresc când s-a aplecat să îmi sărute gâtul. Am privit speriată pe hol, acum nu era nimeni, dar pe aici treceau sportivii care se antrenau pe teren.

Mi-a sărutat gâtul, apoi a urcat spre buze, masându-mi şoldurile în palmele mari şi, cum era de aşteptat, dându-mi foc la fiecare hormon.

— Dacă plecăm acum, promit că o să merite, m-a ispitit el. Dumnezeule, era atât de greu să îi rezist.

— Sunt sigură, dar…

— Te las să faci ce îţi place ţie cel mai mult.

Mi-am strâns ochii şi mi-a venit să îi trag un şut în picior. Negocia greu, afurisitul. Zilele astea m-am acomodat teribil de mult cu el, cu trupul lui, dar mai ales cu al meu, complet gol în faţa unui bărbat. Nu m-aş fi crezut vreodată capabilă de asta, mă înspăimânta ideea de intimitate, de o astfel de expunere, mai ales din cauza complexelor mele fizice, însă Dwayne m-a făcut

în câteva zile să iubesc totul la mine, m-a convins să împart cu el toate secretele trupului meu şi să mă simt frumoasă. Conexiunea dintre noi era infinit mai puternică, eram curioasă cum va fi când joaca noastră se va transforma într-o adevărată uniune a iubirii.

Dwayne şi-a fluturat mâna prin faţa mea.

— Iubito, mai eşti cu mine?

Mi-am clătinat capul şi el s-a bosumflat.

— Te gândeai la poziţia aia, nu-i aşa?

— Putin, am zâmbit vinovată, iar el a clătinat din cap cu o falsă dezamăgire.

— E numai vina ta, eram aşa inocentă înainte să cad în mrejele tale.

A râs cu poftă şi înainte să mă agăţ de gâtul lui şi să îl sărut, am observat pe cineva apropiindu-se pe hol. Am recunoscut-o imediat, deşi nu ştiam ce căuta acolo, pentru că nu aveam antrenament. Dwayne şi-a întors privirea după mine.

— S-a întâmplat ceva?

Planul se formase deja în mintea mea înainte să mă întrebe el asta.

— Trebuie să vorbesc cu ea, am şuşotit atunci când Madison a intrat în vestiarul fetelor.

— Despre ce?

— Despre Amy.

— Acum?! Dakota…

— Da, acum. Este singură şi habar nu ai cât de greu este să le prinzi pe fetele astea singure, sunt ca o haită.

Dwayne a răsuflat pe nări.

— Obsesia ta pentru moartea lui Amy începe să mă sperie. Am impresia că e mai mult decât îmi spui mie.

Vinovată, m-am întins să îl sărut.

— Eu mi-am asumat piesa asta, nu pot să dau greş. Îţi promit că mă voi revanşa, ne vedem mai târziu.

Când am vrut să plec, el m-a prins repede de mână.

— Oh, stai puţin! Cât va dura discuţia asta, mai exact?

— Dacă iese ce vreau eu, destul de mult. Nu mă aştepta, mergi acasă la mine şi ne vedem acolo. Iartă-mă, iubitule, promit să mă revanşez. M-am întins să îl sărut încă o dată, apoi am zbughit-o spre vestiar înainte ca el să apuce să mă oprească din nou. Am respirat uşurată că nu s-a luat după mine. Uram atât de mult să îl mint, dar ştiam că, dacă i-aş fi spus ce suspectam şi ce puneam la cale, ar fi fost capabil să mă răpească el doar ca să mă ţină departe de planurile mele.

Am intrat în vestiar şi am găsit-o pe Madison aranjându-şi treningul de antrenament în geantă, după ce se schimbase.

— Bună, Madison.

— Dakota, ce cauţi aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, am zâmbit eu, încercând să o fac să se relaxeze. A oftat şi şi-a îndesat hainele în geantă cu puţin prea multă frustrare.

— Am rămas după ore să mai repet coregrafia aia nenorocită.

— Singură?

— Ei bine, da, nu toţi ne putem concentra când cineva urlă încontinuu.

Am început să râd. Ştiusem exact de ce nu trebuia să pierd ocazia unei asemenea discuţii cu Madison, ea era singura care nu se sfia să recunoască că nu o înghiţea pe Danica, ba de multe ori i-o spunea şi în faţă. Era în clasa a unsprezecea, la fel ca mine, dar în echipa majoretelor de trei ani.

— Înţeleg perfect ce vrei să spui, fie vorba între noi, regret amarnic că mi-am băgat nasul în treaba asta.

Madison m-a privit cu o sprânceană perfect pensată şi ridicată, apoi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Te-a trimis cumva să mă tragi de limbă?

— Ce?

— Danica. Mă tot ameninţă că mă dă afară din echipa dacă o mai vorbesc pe la spate, nu ai decât să îi spui să mă pupe undeva.

— Nu, Doamne, nu! Madison, mi-am agitat mâinile prin faţa ei. Am venit aici ca să vorbesc cu tine, recunosc, dar nu are nicio legătură cu Danica.

— Atunci cu ce?

— Amy! am spus-o direct, expresia ei s-a schimbat, aşa cum mă aşteptam.

— Ce vrei să vorbeşti cu mine, despre ea? intervenise imediat defensiva, am încercat să o calmez şi să îi explic cât mai repede.

— Sunt în echipa de teatru a liceului, iar piesa din semestrul acesta am decis să i-o dedicăm lui Amy, însă eu, sincer, nu ştiu absolut nimic despre ea, aşa că am decis să vorbesc cu cei care i-au fost prieteni.

Madison mi-a cântărit câteva momente cuvintele. M-am rezemat de perete şi i-am dat timp să ia o decizie, timp în care am analizat aspectul ei: adevăratul motiv din cauza căruia nu o suporta Danica. Madison era superbă. Rea, bârfitoare, afurisită, dar superbă, iar surorii mele nu îi plăcea deloc competiția. Cu părul ei negru și lung, ochii albaștri și corpul atrăgător, era exact antiteza de care sora mea nu avea nevoie. În liceu erau două tabere între băieți: pasionații de blonde și pasionații de brunete, iar Danica si Madison erau logo pentru fiecare grup. Circulau o grămadă de glume pe seama lor, dar, la sfârșitul zilei, tot cele mai atrăgătoare fete din liceu rămâneau.

Nu îmi va fi uşor cu ea, dezavantajul tupeului ei era faptul că nu se lăsa uşor manipulată.

— Atunci nu ai nimerit prea bine, abia am apucat să vorbesc de câteva ori cu ea de când intrase în echipă, în rest nu interacţionam deloc.

— Şi celelalte sunt în aceeaşi situaţie, şi vreau să încep cu cineva capabil de o discuţie serioasă, apoi să trec la bobocii care o să înceapă imediat să îmi plângă pe umăr odată ce îi menţionez numele. Madison a zâmbit amuzată, văzuse şi ea reacţiile astea înainte, aşa că nu inventam… prea mult.

— Plus, toţi cei care au vorbit despre ea vor fi menţionaţi la finalul scenei.

Asta a avut efectul dorit, i-am văzut curiozitatea înflorind în sfârşit în ochi. Poate era mai perspicace decât restul, dar era încă o adolescentă populară, disperată să îşi menţină acest statut.

— Bine, dar putem să o lăsăm pe altă zi? Sunt epuizată acum.

— Ţi-e foame?

Am râs în mintea mea, dându-mi seama că îi copiam lui Dwayne metoda de manipulare. Oricine poate fi convins cu mâncare.

— Da, foarte.

— Dacă tu conduci, eu fac cinste şi alegi restaurantul.

Nu a studiat foarte mult propunerea.

— S-a făcut!

Am ieşit împreună din vestiar, iar eu mi-am scos telefonul să verific ora.

— Aşteaptă-mă te rog numai un minut, trebuie să îmi iau lucrurile din amfiteatru.

A aprobat din cap şi eu am zbughit-o imediat. Spre surprinderea mea, Dwayne era încă aici, m-a privit cu speranţă prima dată, apoi s-a bosumflat tot aflându-mi planul.

— Doar aşa am convins-o să vorbească.

— A fost ideea mea, a ţinut el să menţioneze, amuzându-mă. Mi-am îndesat repede hârtiile în ghiozdan.

— Ştii că o să transpiri revanşându-te pentru treaba asta, nu?

Am înghiţit ameninţarea ca o campioană, fără măcar să clipesc.

— Nu o să mă plâng. I-am făcut cu ochiul şi l-am sărutat înainte să plec, transmiţându-i scurt lui Derek că am pus mâna pe documentarea de care aveam nevoie.

Madison mă aştepta în acelaşi loc, am pornit împreună spre parcare. Dacă aş avea mai mult timp în viaţa mea, aş începe afurisita de şcoală de şoferi.

— Ce cauţi la ora asta, în amfiteatru? m-a întrebat, a descuiat de la distanţă un Opel Corsa gri, un model destul de nou.

— Repetăm pentru piesa de teatru, sau mai degrabă încercăm să ne dăm seama cum va arăta

piesa. Expresia lui Madison mi-a dat de înţeles că partea asta a lumii artistice nu o interesa câtuşi de puţin. Dacă va veni să vadă piesa, va fi doar ca să îşi audă numele la sfârşit.

— Nu am nicio idee ce aş vrea să mănânc. Şi-a muşcat buza, făcând o analiză mintală înainte să pornească maşina.

— Dacă nu te deranjează să conduci puţin mai mult, ştiu un loc bestial, asta dacă mănânci fast food.

A părut să se revolte la început, în ideea că un asemenea corp nu se menţinea cu hamburgeri, dar apoi s-a răzgândit.

— La ce zi am avut, dieta mea nu are decât să se ducă în fundul Danicăi.

Am râs în timp ce ea a ieşit din parcarea aproape goală, mi-a atras atenţia când am trecut pe lângă maşina lui Dwayne.

— Iubitul tău e încă aici.

— Da, el se ocupă de sunet în echipa de teatru.

— Putea să vină şi el cu noi, nu mă deranja.

A ridicat din umeri cu o expresie indiferentă, însă ştiam foarte bine ce ascundea de fapt. Pentru o secundă, m-a speriat instinctul meu de a o da cu capul de volan. Gelozia era încă un lucru nou pe care îl experimentam şi nu îi făceam faţă prea uşor.

— Mă şochează cum Danica s-a împăcat cu faptul că sora ei mai mică a pus mâna pe Dwayne Teller.

Am privit-o suspect în timp ce îi setam destinaţia pe GPS pentru *Jordie's*.

— Ce vrei să spui?

S-a întors spre mine cu o expresie tipică.

— Dacă tu vrei să mă storci de informaţii, ar trebui să nu începi discuţia minţind.

— Hei, am fost de acord să plătesc pentru informaţii. Am ridicat mâinile în defensivă, ea a început să râdă.

— Ei bine, nu scapi, iar afurisitul ăsta de restaurant e la patruzeci de minute de aici, dacă l-ai ales aşa departe să ai timp pentru interogatoriu, nu-ţi merge.

Am oftat învinsă.

— Bine, capitulez. Dă ce ai mai bun.

Madison a afişat o figură de pisică satisfăcută, care în sfârşit şi-a dat seama cum să pună gheara pe mâncarea din dulap.

— Revin la prima întrebare, cum a acceptat Danica relaţia voastră?

— Nu prea bine, dar nu pot să zic că a făcut spume.

— Hmm… a făcut ea, iar eu mi-am muşcat interiorul buzei. Am plănuit să aflu informaţii despre Amy, nu să discut despre sora mea vitregă

şi iubitul meu. Aşa îmi trebuia dacă făceam un târg cu o bârfitoare expertă.

— Danica a fost mereu înnebunită după el, pe mine nu mă minte. A fost o perioadă în care petreceau foarte mult timp împreună, dar mereu era şi Dax cu ei, credeam că e vreo ciudăţenie sexuală în trei, până când Dwayne s-a descotorosit de amândoi. Mai târziu a început să umble cu tipa aia cu părul în toate culorile şi cu tipul gay.

Da, mulţumesc pentru prezentare, am răspuns în mintea mea.

— Alice şi Lucas, am simţit nevoia să completez, pentru că se întâmpla să fie cei mai buni prieteni ai mei.

— Mă rog. Mor de curiozitate să ştiu cum ai reuşit. M-a privit cu un zâmbet aproape nebun.

— Dacă te referi la cum am reuşit să am o relaţie cu Dwayne, răspunsul e simplu: nu am încercat să obţin una, aşa cum sunt sigură că s-a străduit fiecare fată din liceu, sufocându-l.

Am privit-o cu subînţeles, nu îmi ascunsese nicio secundă că ea nu şi-ar fi dorit asta.

— Stai liniştită, îţi garantez că nicio majoretă nu a prea încercat, nu voiam să fim călcate de un tir condus de sora ta vitregă.

— V-a interzis asta direct?

— Nu tocmai direct, însă a lansat semnale destul de clare.

— Nu a fost niciodată nimic între sora mea şi Dwayne, dacă asta vrei să afli.

A părut să o satisfacă asta, dar doar pentru puţin timp.

— Mereu mi-a dat impresia că nu îi plac tipele populare din liceu. Nu mă aşteptam să înceapă o relaţie cu una.

Am clipit zăpăcită câteva secunde.

— Încă vorbim despre mine şi Dwayne sau ai schimbat subiectul?

Madison a râs de mine.

— Haide, nu fi modestă tocmai cu mine. Ştii şi tu că atragi atenţia ca un girofar.

M-am uitat pe fereastră, încercând să îmi abţin orice fel de reacţie. Termenul corect nu era „populară", aşa cum spunea ea, ci „ciudată", dar nu aveam chef să îmi corectez statutul social tocmai cu ea.

— Tipic să devii interesantă pentru toţi abia după ce te marchează unul, nu?

M-am uitat la Madison cu ochii mari, era pentru prima dată în viaţa mea când nu înţelegeam un singur cuvânt dintr-o frază întreagă.

— În engleză, Madison, am cerut eu sâcâită. Ea m-a privit drăceşte.

— Tu chiar eşti serioasă sau eşti foarte bună să te prefaci surprinsă? Dacă e a doua variantă, vreau nişte lecţii de la tine.

Mi-am scuturat capul, tot mai bulversată. Madison a continuat înainte să am șansa de a o pune la punct.

— Erai subiect de discuție și înainte, dar de când a pus Teller mâna pe tine, parcă au înnebunit toți. Dacă auzi discuțiile, o iei razna. Știi că datorită ție au format și grupul roșcatelor, nu? Și ghici cine e emblemă?

Mi s-a căscat gura până a început să mă doară maxilarul. Mai târziu probabil aveam să îmi dau seama cât de ridicol arătam, dar în acel moment nu mă puteam abține. În cele din urmă, am început să râd.

— Bună glumă, Madison. Nu sunt emblemă pentru nimic și îți garantez că niciun băiat din liceu nu e înnebunit după mine.

A râs și ea, părând chiar să se distreze pe seama răspunsurilor mele.

— Doar nu te aștepți să vină cu flori după tine? Eu îți spun ce se vorbește pe la spatele tău, nu în față. Înainte nu își încercau niciunul norocul pentru că Dax nu le dădea voie, apoi a apărut Dwayne și te-a luat de sub nasul lor. Vrei să ți-o spun în față? Toți își imaginează că ești a dracului de bună la pat, altfel nu aveai cum să îl atragi pe Dwayne.

Nu mai eram șocată, ci de-a dreptul oripilată, mai ales că Madison vorbea despre mine ca

despre o bucată de carne. Habar nu aveam cum să îmi iau apărarea în situația asta.

— Dax nu le dădea voie? Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Vorbesc strict de rugbiști, nu de tot liceul, dar după ce te-ai întors anul acesta, complet schimbată, ai trezit multe idei în căpățânile alea. Troy mi-a spus că Jimmy și-a luat-o rău de tot o dată, pentru că a spus ce partidă bună te-ai făcut.

Am înghițit o amărăciune ce îmi apăruse brusc în gât, neștiind cum să reacționez.

— Din punctul lui de vedere, niciunul nu era bun pentru sora lui, și avea dreptate, nu ai pierdut nimic, sunt idioți toți. Nici la Danica nu a avut vreodată vreunul o șansă.

Am privit-o pe Madison, deși nu o mai auzeam prea bine, eram prea șocată să aflu că Dax le-a interzis băieților să mă abordeze. Clar îi eram recunoscătoare, însă tot era șocant. Că o proteja pe Danica, da, era explicabil, dar nu și pe mine.

— Nu prea aveam nicio roșcată interesantă în liceu, până anul acesta, deci clar ai atras atenție, mai ales schimbarea ta. Trebuie să înțelegi că noi ne aminteam de tine ca de o fetiță slăbănoagă, palidă tot timpul, părul ăsta roșu te făcea atunci să arăți… ei bine, deloc atrăgător, dar acum e fix invers. Ai crescut, arăți bestial și ai niște craci până în gât. I-ai atras atenția lui Dwayne, deci de ce ești așa șocată?

Mi-am prins buza de jos între dinți, voiam să îi spun că lui Dwayne îi atrăsesem atenția din alte motive, dar apoi mi-am amintit de confesiunea pe care mi-a făcut-o când am fost prima dată la el acasă. Erau alte motive pentru care a rămas, dar la început a recunoscut că nu avea gânduri tocmai curate.

— Știu că am o reputație de scorpie și mă străduiesc să o mențin, dar nu mă înțelege greșit, eu nu te văd ca pe o amenințare. Problema mea e cu sora ta și mă distrează al naibii să văd cum își pierde locul pe tron tocmai din cauza ta.

— Încetează, Madison, nu pierde nimic și eu clar nu încerc să îi iau locul.

— Mhm, nu prea ține de tine. Dar am deviat și tot nu mi-ai răspuns așa cum voiam, spune-mi exact cum a început relația dintre voi. După tragedia din familia lui Dwayne nici măcar nu s-a apropiat de vreo fată din liceu, acum e agățat de tine peste tot.

Am oftat terorizată. Oh, Madison, ce o să te mai trag eu de limbă pe tine, după discuția asta.

Cât am putut de reținut, mai mult minținд, i-am spus cum a început relația noastră și cum ne-am apropiat, însă nu a fost ușor, pentru că avea o curiozitate înfricoșătoare, o totală lipsă de filtru și nu accepta ocolișuri. Totuși, de reținut pentru când îi va veni rândul să răspundă. Încă un

sacrificiu pe care îl făceam pentru Amy, însă mai mult pentru cea care ar putea să urmeze.

Restaurantul era agitat, cum ştiam deja că va fi, însă am găsit uşor un loc la o fereastră, totuşi, nu cel pe care l-am revendicat eu, Dwayne, Alice şi Lucas în ultimele zile, deoarece Jordie's devenea repede o tradiţie.

— Drăguţ loc, nu ştiam de el, a comentat Madison, analizând localul. Dar distanţa nu merită.

— Stai să guşti mâncarea. Am zâmbit eu, întinzându-i meniul.

Eu am comandat un cheeseburger, pentru că a devenit oficial mâncarea vinovată pentru viitoarea mea îngrăşare, iar Madison a cerut, spre surprinderea mea, acelaşi lucru.

— Bine, acum e rândul meu. Mi-am împreunat mâinile pe masă, privind-o cu intenţii clare. La ce mi-a făcut în maşină, nu o s-o iau deloc uşor şi o să folosesc cu plăcere asta împotriva ei de fiecare dată când va ezita.

— OK, a mormăit plictisită.

— În primul rând, descrie-mi-o pe Amy aşa cum ai cunoscut-o tu, ca majoretă.

— A venit după preselecţia de anul ăsta. Nu a prea ieşit în evidenţă, toate sunt entuziasmate la început, ca nişte căţei scăpaţi din lesă, apoi începe să le apuce greul şi se plâng non-stop, însă Amy nu era aşa.

— Mai exact?

Când am văzut că îşi caută cuvintele, mi-am dat seama că încerca să înflorească povestea.

— Uite, nu te-am adus aici ca să mi-o lauzi. Cu bune şi cu rele, o vreau pe cea reală. Să inventez aripi de înger pentru Amy aş fi putut şi singură. Pe lângă plânsul pe umăr, i-am evitat pe prietenii ei deoarece ştiam că mi-ar fi înflorit descrierea pe toate părţile.

Orice, dar să nu o compari pe Madison cu o puştoaică de clasa a noua, plângăcioasă.

— Bine, fie, dar nu cumva să spui că eu ţi-am zis lucrurile astea.

— Îţi promit că şi părţile rele vor fi prezentate ca şi normale şi adolescentine şi nu o să specificăm cine a spus ce.

Madison a aprobat mulţumită din cap.

— Dacă vrei adevărul şi părerea mea sinceră, era o linguşitoare. Îmi pare rău pentru ea, nu merita aşa ceva, dar asta era. Din primele zile a devenit căţelul de companie al Danicăi. Se ţinea peste tot după ea, făcea tot ce i se cerea şi mai târziu am aflat că îi spunea Danicăi absolut tot ce vorbeam noi, fie că era despre ea sau nu. Planul ei de viitor era ca Danica să îi predea locul ei după ce termina liceul, dar se pare că nu l-a mai apucat. Nu ştiu ce scenă de teatru poţi să scoţi de la mine, dar eu ţi-o spun aşa cum era.

Gânditoare, am aprobat din cap. Madison nu avea habar câte informaţii îmi dădea de fapt.

— Iar Danica cum reacţiona în faţa acestei veneraţii?

— Cum crezi? O folosea ca pe o servitoare. Sora ta vitregă nu îşi face prieteni plăcându-i, ci folosindu-i. La început am crezut că Amy era prostuţă şi uşor de manipulat, dar fata avea şi o minte destul de diabolică, îşi pusese în cap să ajungă şefa majoretelor şi ar fi făcut orice.

— V-a spus vouă în faţă că îşi doreşte asta?

— Da, în special celor mai mari, din clasa mea. Dintre noi se alege următorul căpitan, dar puştoaica era destul de sigură că ea îl va obţine.

Cât timp ne-a fost aşezată mâncarea, am privit-o analizator pe Madison. Nu o suporta deloc pe Amy, aspirase la locul ei. Era clar că locul gol al Danicăi va trebui să aibă numele Madison pe el.

— Putin cam multă încredere în sine, mai ales analizând cât de talentate sunt majoretele de vârsta ei.

Madison a pufnit după ce a luat o muşcătură zdravănă din cheeseburger.

— Mie îmi spui?! Era o împiedicată, abia de reuşea să facă şpagatul, mai era şi pitică.

— Ştii dacă ideea asta i-a venit ei sau dacă Danica i-a promis-o ca să facă ce îi cere?

— Nu cred că Danica a ales-o înainte să ştie cât de disperată este. Nu îşi alege aliaţii decât

după ce ştie sigur că îi poate manipula cum îşi doreşte.

— Petreceau timp împreună şi în afara antrenamentelor?

S-a gândit câteva secunde, apoi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, eu nu mai fac parte din cercul apropiat al Danicăi Welron.

Am aprobat din cap şi am început şi eu să mănânc. Madison vocifera fericită că avea cui să îşi verse oftica, încă nu îşi dădea seama că nimic din ce mi-a spus până acum nu putea fi folosit într-o piesă de teatru şi unele întrebări erau chiar dubioase, dar aveam să forţez mâna cât încă era înflăcărată să vorbească.

— Ce pot să spun?Amy era destul de interesantă.

Ea a pufnit din nou.

— Tu ai cerut adevărul.

— Aşa e. Dar mă fascinează decizia ei să devină majoretă şefă, ai idee de ce era aşa obsedată de asta?

S-a strâmbat, apoi a ridicat un deget, semn să aştept să înghită şi apoi va vorbi.

— Am prins discuţii ale boboacelor din echipă, toate plâng acum de se sparg când îi aud numele, dar nu o suporta niciuna.

— Ce vorbeau, mai exact? Mi-ar plăcea să le confrunt.

Madison a rânjit, fascinată de ideea de a le pune în dificultate pe colegele ei de echipă.

— Mai mult râdeau de ea, că Danica o foloseşte şi e prea proastă să îşi dea seama. Nu se înşelau, după ce îşi făcea treaba cu ea, nici nu o mai băga în seamă. A încercat o dată să o convingă s-o lase cu cei mari la masa de la cantină, Danica i-a râs în faţă.

Am băut o gură de Cola, analizând informaţia. Foarte posibil ca sora mea să îi fi râs în faţă doar în public, ceva îmi spunea că erau deosebit de apropiate în privat.

— Nu ar trebui să notezi chestiile astea? m-a întrebat cu gura plină. Dieta ei chiar s-a dus naibii, devora burger-ul ca un dragon flămând.

— Am o memorie bună.

— Ce ai putea să foloseşti din ce ţi-am spus eu până acum?

Nu m-am gândit prea mult înainte să răspund.

— Că Amy era o fată foarte dedicată pasiunilor ei, dornică să se remarce şi să muncească pentru ce îşi doreşte, chiar să accepte în jurul ei persoane dăunătoare pentru a-şi vedea visul împlinit.

Madison s-a strâmbat, dar apoi a ridicat din umeri cu indiferenţă.

— Cusută cu aţă albă, dar e treaba ta. Ştii ce mai e dubios?

— Ce anume?

— Asta clar nu poţi să bagi în scenetă, dar am impresia că era îndrăgostită de fratele tău.

— Dax?

— Mai ai altul?

Mi-a rămas aerul în gât, norocul meu că nu aveam mâncare în gură. Menţionarea lui Dax în această poveste nu îmi plăcea deloc.

— Ei bine, Dax este destul de…

— Adorat, da. La fel ca şi Dwayne, nici el nu a avut vreo relaţie cu cineva din liceu. Am impresia că la Amy premiul era dublu: locul de majoretă şefă şi fratele.

— Dax are o iubită, dar nu e din liceul nostru, e mai mare decât el, Amy nu ar fi avut nicio şansă.

A făcut ochii cât cepele. Riscam mult spunând asta, dar nu voiam să adâncească subiectul pe dubioşenia faptului că nici Dax şi nici Danica nu au avut relaţii în liceu, ceea ce era destul de ciudat, pentru statutul lor. Ar fi fost culmea ca cineva ca Madison să înceapă să sape tocmai acum, când relaţia lor părea că s-a terminat definitiv.

— Dax are o iubită? Cine?

— Nu ştiu, nu a adus-o niciodată acasă. O tipă care e la facultate, n-am ce detalii să îţi dau pentru că nu ştiu nici cum arată, e foarte secretos.

— Danica o cunoaşte?

A venit rândul meu să ridic din umeri.

— Nu cred.

— Hmm, sincer, întotdeauna am bănuit că e ceva între ăştia doi. Anul trecut, cel puţin, se comportau cam bizar, se priveau de multe ori… deloc ca un frate şi o soră.

A fost o minune cum nu am reuşit să nu mă schimb la faţă.

— Au fost adoptaţi în acelaşi timp şi s-au născut în aceeaşi zi. Părinţii noştri îi tratează ca pe gemeni, chiar dacă sunt din capete diferite ale lumii, uneori nici ei nu ştiu cum să se comporte unul cu altul.

Am schimbat repede subiectul înainte ca Madison să devină mai interesantă de relaţia dintre fraţii mei.

— Amy se lăuda vreodată că iese cu Danica sau cu Dax?

— Nu.

— Deloc?

— Ar fi spus în gura mare imediat, folosind un megafon. Îşi dorea, era clar, dar ţi-am spus, Danica nu o băga în seama dacă nu avea nevoie de ea.

— Şi de Dax ce zicea? M-ai făcut curioasă.

— Saliva mereu când aveam antrenament împreună. O dată a fost cât pe ce să şi-o ia serios de la Danica pentru că nu era atentă la antrenament şi se uita după el.

— Am înţeles. Altceva poţi să îmi spui despre ea?

S-a mai gândit puţin, dar a clătinat din cap.

— Ţi-am zis, nu ţi-ai ales persoana potrivită pentru asta.

— Mă bucur că am şi o părere sinceră, chiar dacă va trebui s-o înfloresc. Acum renunţând la cercetare, cum au primit majoretele vestea morţii lui Amy?

Din nou mă riscam, însă trebuia să aflu detalii de la cei care au fost acolo, în momente cruciale.

— Ca tot liceul. Nu o înghiţeam deloc niciuna, dar încă mi se zbârleşte pielea când mă gândesc ce s-a ales de ea.

— Bine, mai am o singură întrebare şi apoi scapi de mine pe tema asta.

— Deja? Abia mă gândesc ce vreau la desert.

Am început să râd, eu nu prea mai rezistam. De-abia aşteptam să scap de ea şi să merg la Dwayne, deşi, în sinceritatea ei brutală, nu era aşa rea precum am crezut.

— E cineva care i-a luat locul lui Amy acum, în echipă, în ceea ce priveşte grațiile şefei?

S-a gândit câteva secunde, studiind meniul pentru desert, apoi a clătinat din cap. Eu abia am muşcat de trei ori din burger-ul meu, nu mai era la fel fără Dwayne lângă mine.

— Nu prea. Toate sunt linguşitoare, dar mai mult speriate de Danica, în speciale cele mici, iar

Danica nu a mai încercat să recruteze alta. Niciuna nu e dispusă să lingă mâna stăpânei aşa cum o făcea Amy.

Am aprobat din cap, hotărând să închei aici. Mi-aş fi dorit enorm de mult să o întreb cum a reacţionat Danica la vestea morţii lui Amy, însă era mult prea riscant. Devenea deja clar că a fost răpită, răpitorul încă nu a fost prins, însă i se cunoştea prima literă din nume. Madison putea să pună lucrurile astea cap la cap şi să facă conexiuni periculoase. Periculoase pentru Danica, dar şi pentru mine, deoarece numele meu începea cu aceeaşi literă. Dacă nu aş fi avut scuza scenetei, nu aş fi reuşit niciodată să aflu asemenea detalii.

I-am făcut lui Amy un portret aproape perfect. Ştiam exact ce gen de fată era şi care a fost şablonul urmărit de Danica. După discuţia de astăzi, eram convinsă că sora mea a fost cea care a răpit-o. Mi-aş fi dorit să îi mai acord dovezi contradictorii, însă nu mai aveam. Amy era căţeluşul ei, a ispitit-o cu promisiunea şefiei în echipă. Amy era dornică să satisfacă, să facă orice pentru a-şi atinge noul scop, probabil i-a fost Danicăi ridicol de uşor să îi spună în ziua aceea că o va lua ea cu maşina la şcoală, dar să nu spună nimănui că merg împreună. Avea la dispoziţie o gamă infinită de minciuni, Amy nu ar fi spus nimic nici îngerului ei păzitor.

Realizarea acestor lucruri mi-a adus din nou fiori pe şira spinării, însă mai mare era dezamăgirea că nu îmi dădeam seama ce punea sora mea la cale acum. Pentru că timpul trecea, iar ea avea un termen de respectat, şi după amenințarea acelui bărbat, după chipul şi furia celui care m-a atacat pe mine în holul şcolii, sora mea nu avea să fie iertată până nu livra o altă fată.

Dar cum o va alege de data asta? Dacă era adevărat ce îmi spunea Madison, a renunţat la echipa de majorete. Ar fi fost mult prea riscant. Care era noul ei mod de operare? Dumnezeule, posibilităţile erau infinite. S-ar putea ca fata nici măcar să nu fie din liceu, ar putea să nu mai piardă timpul ispitind-o, ci înhăţând-o direct din stradă.

Madison a continuat să pălăvrăgească pentru încă o jumătate de oră cât timp şi-a mâncat îngheţata cu vanilie, însă mintea mea era deja departe, făcând teorii şi încercând să găsească un nou traseu.

Singurul lucru ce îmi mai rămânea de făcut era să o urmăresc cât puteam de mult pe sora mea, însă asta va fi extrem de greu, mai ales că aveam nevoie de o maşină.

Îmi trebuia un aliat.

Nu mai puteam să fac asta singură, nu după ce m-am convins că situaţia era foarte rea şi timpul se scurgea în defavoarea mea. Riscam enorm

împărtăşind informaţia asta cu cineva, însă în joc ar putea fi viaţa unei fete nevinovate şi nici măcar libertatea surorii mele nu mă convingea să nu o fac.

După ce am plătit masa, Madison a plecat, fericită că nu i-am cerut să mă conducă acasă. Am chemat un taxi şi am scris un mesaj cât timp am aşteptat în faţa restaurantului.

„Ai chef de puţin spionaj?"

Alice mi-a răspuns în câteva secunde.

„Îl bănuieşti pe Dwayne de trădare? Mă implic fericită dacă mă laşi să dau eu foc la rugul pe care o să îl ardem."

Am chicotit de una singură, apoi i-am scris înapoi.

„Din fericire, el este în siguranţă. Are legătură cu Amy. Ajung la tine în jumătate de oră, nu îi spune lui Lucas."

17. CONEXIUNI DIN TRECUT

Taxi-ul m-a lăsat în faţa casei lui Alice. Am verificat din nou telefonul după ce am coborât, Dwayne devenea tot mai nerăbdător şi intrigat, cel puţin eram fericită că nu a mers la mine acasă şi nu trebuia să dau explicaţii părinţilor pentru dispariţia asta.

Am mai fost aici de câteva ori, însă nu am intrat niciodată în casa ei. Mă aştepta afară, aşezată pe scară şi cu o privire deloc amuzată, aşa cum o cunoşteam. M-a prins de mână şi m-a condus în casă, fără să schimbăm vreo vorbă.

— Ai tăi sunt acasă? am şuşotit în timp ce ea m-a tras pe scări.

— Încă nu, dar mama o să apară în curând. Soră-mea e la înot.

Am intrat în camera ei, a încuiat imediat după noi, de parcă urma să pună la cale vreun plan malefic. Am observat că fereastra era închisă şi draperia trasă.

— Există riscul să ne trezim cu Lucas peste noi?

— Nu, am încuiat.

S-a aşezat pe scaunul de la birou şi m-a privit cu o sprânceană ridicată şi mâinile în sân.

— Ce Dumnezeu pui la cale, Dakota?

Am oftat şi m-am aşezat pe marginea patului. Căutându-mi cuvintele, am profitat de faptul că mă aflam pentru prima dată în camera ei. Nu era nici pe departe aşa colorată cum mi-am imaginat-o. Cearşaful, draperiile şi scaunul de la birou erau asortate, având o nuanţă de roz pudră, iar pereţii albi, purtând urmele unor postere ce fuseseră dezlipite probabil după ce îi trecuse obsesia de la treisprezece ani pentru trupe de muzică şi actori. Ei sau surorii ei, cu care împărţea camera, pentru că erau două paturi şi două birouri, deşi stilul era unul comun, de parcă ar fi căzut la un acord cum să renoveze. Păreau foarte asemănătoare, aşa cum ar trebui să fie două surori.

— Drăguţă cameră, am complimentat-o eu, iar ea a schiţat un zâmbet.

— Mersi, dar acum vorbesc serios, răspunde-mi la întrebare.

Fără să mai amân inevitabilul, mi-am adunat curajul şi am tras aer în piept.

— Înainte să te implic în chestia asta, vreau să ştiu dacă îţi doreşti asta. Nu o s-o fac dacă refuzi şi ai tot dreptul să o faci.

— Dakota, mă sperii, despre ce naibii vorbeşti?

Am clătinat din cap.

— Nu înainte să am promisiunea ta că o să păstrezi secretul. Nu te-aş fi implicat dacă mă puteam descurca singură.

Muşcându-şi buza, s-a gândit câteva secunde. Îi era teamă şi o înţelegeam, la fel aş fi reacţionat şi eu.

— Ştii că o să te ajut, orice ar fi, la naiba, însă nu vreau să ne băgăm în belele mai mari decât putem duce.

— Deci îmi promiţi? Chiar dacă, după ce auzi ce am de spus, nu vrei să te implici, vreau să păstrezi secretul.

A venit lângă mine şi s-a aşezat pe pat.

— Îţi promit că nu voi spune nimănui, dar vreau să fii sinceră şi să îmi spui absolut totul, nu doar părţile în care ai nevoie de mine.

Părea un târg rezonabil, cântărind în minte cam cât de multă încredere puteam să am în ea, am decis că un târg mai bun nu aveam cum să obţin şi singură nu mă mai puteam descurca.

— De acord!

Am aprobat amândouă din cap, pecetluind pactul.

— Te ascult.

— Ştiu cine a răpit-o pe Amy.

Nu era un fel în care să servesc o asemenea informaţie pe o cale mai subtilă şi, din păcate pentru Alice, eram mult prea obosită să mai am

chef pentru ocolişuri. Ea nu a spus nimic, doar i s-au căscat ochii, aşteptând detalii.

— Mai ţii minte când ţi-am zis că Dwayne m-a dus în Grota Diavolului? ea a aprobat repede din cap. Nu m-a speriat doar ce mi-ai spus tu după aceea, ci o discuţie pe care am auzit-o, pe ascuns, în seara aia. O discuţie între un tip dubios şi sora mea.

— Danica? a expirat ea, şocată, am văzut-o făcând repede analiza numelui. I-ai auzit vorbind despre Amy?

— Nu, tocmai asta este problema. Răpirea lui Amy a eşuat, au pierdut-o. Vor alta.

Alice a clătinat din mâini şi din cap, zăpăcită.

— Dakota, m-ai pierdut! Ia-o, te rog, de la început.

Am oftat şi am încercat să îmi pun ordine în gânduri. Recapitulând totul, am început cu ziua în care acel tip m-a atacat pe hol, întrebând de sora mea vitregă şi de o anume marfă, apoi răpirea, moartea lui Amy şi detaliile acelei seri de la Grota Diavolului.

— Nu eram convinsă, dar aveam nişte suspiciuni destul de solide. Sora mea este clar implicată în ceva, de asta sunt sigură, speram doar să nu fie un lucru atât de îngrozitor. Am intrat în echipa de majorete ca să mă apropii de ea.

Alice şi-a mijit ochii la mine, de parcă ar fi zis „Ştiam eu că ai minţit tot timpul", dar nu a zis şi cu voce tare.

— I-am studiat comportamentul pe lângă celelalte majorete şi azi am reuşit să vorbesc în sfârşit cu una dintre ele şi să aflu toate detaliile lipsă. Madison mi-a spus că Amy era un fel de sclav al Danicăi. Îi promisese locul ei de majoretă şefă, iar pentru asta Amy îi mânca din palme, dar analizându-le acum pe restul, nu pare că i-a ales o înlocuitoare.

Alice s-a aplecat cu coatele pe genunchi şi a privit în jos, analizând informaţiile teribile.

— Dakota, îţi dai seama că aici vorbim despre trafic de persoane? De ce ar face sora ta aşa ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, are o grămadă de bani. Tot ce ai auzit au fost discuţii, nimic direct, poate faci nişte conexiuni foarte greşite.

Am clătinat din cap.

— Asta am crezut până azi, dar în momentul ăsta se leagă prea multe lucruri, Alice. Nu e vorba de bani, sunt sigură. Nu a fost niciodată. Sora mea a fost întotdeauna o belea umblătoare, îi place să se bage în jocuri periculoase până când nu mai ştie pe unde să iasă şi fuge la tata, dar de data asta e altceva. Am văzut-o, am auzit-o în aceea discuţie. În orice s-a băgat, este peste puterile ei şi e atât de periculos, încât nu îndrăzneşte să îi spună nici tatei. Mi-aş fi dorit să înregistrez conversaţia

ei de la acel club, vorbeau despre ele ca despre marfă, nu au menţionat nume, dar îmi amintesc perfect. Danica se plângea că ea o predase pe prima, nu e vina ei că au pierdut-o, nu e vina ei că omului lor le-a scăpat. Pentru numele sfinţilor, sunt sigură că nu vorbea despre o pisică. Apoi i s-au dat două săptămâni să prindă alta şi să o predea personal.

— A trecut o săptămână, a concluzionat Alice.

— Exact. Ceea ce înseamnă că, dacă ce cred eu e adevărat, sora mea caută altă victimă şi ştim amândouă pentru ce. Mi-ai spus chiar tu că în acel club traficul de persoane e bine cunoscut, nu poţi nega acum ceea ce spun. Şi chiar dacă nu e adevărat, Alice, nu pot sta cu mâinile în sân. Danica e disperată, este îngrozită, probabil o ameninţă cu moartea sau cu ceva şi mai grav, poate oferă fete pentru libertatea ei, Dumnezeu ştie!

Alice s-a gândit, cu o expresie mai serioasă decât am văzut vreodată pe chipul ei şi îmi dădeam seama că îmi oferea dreptate. Era de partea mea.

— I-ai spus de tipul care te-a atacat în holul liceului?

— Da, a dres-o repede şi a inventat o minciună, dar i-am prins prima expresie; a fost îngrozită.

Aducându-mi aminte de asta, conversaţia groaznică cu acel tip mi-a revenit.

— Iar asta nu e tot, am adăugat oftând. Alice m-a privit spăşită.

— Ce poate fi mai mult?

— E ceva ce nu îmi dă pace, din ce mi-a spus tipul ăla. A anunţat că de data asta Danica nu mai scapă, pentru că, citez, Mesagerul nu o mai salvează.

Ea s-a încruntat, confuză.

— Mesagerul, ce… apoi s-a oprit, chipul i-a pălit când a făcut legătura.

— Doar nu crezi…?

Aproape că mi-au dat lacrimile.

— M-a dus la clubul ăla, Alice. A fost lăsat să intre ca unul de-al lor, paznicul îl cunoştea, a lucrat acolo. Nu vreau să cred asta, Doamne, simt ca o iau razna numai gândindu-mă că Dwayne a avut sau are vreo legătură cu asta, însă nu găsesc explicaţii. Amândoi au avut o viaţă cu mult înainte ca eu să încep să trăiesc cu adevărat. Danica a fost îndrăgostită de el şi încă este, în prima zi când l-am adus acasă, efectiv a sărit pe el imediat ce a reuşit să îl prindă un minut singur.

Expresia lui Alice s-a scandalizat imediat, am clătinat din mână, în semn că nu mai contează.

— Dwayne mi-a jurat că nu a fost niciodată nimic, dar asta nu înseamnă că nu au făcut şi alte lucruri.

— Cum rămâne cu Dax? Ăştia funcţionau ca un trio înainte de nenorocirea din familia lui Dwayne.

— Sincer, nu am nimic care să îl lege pe Dax de asta, însă el şi Danica se ceartă foarte mult în ultimul timp.

M-am gândit dacă să îi spun şi de relaţia lor, dar astfel simțeam că îl trădez pe Dax, iar asta nu avea o legătură directă cu ceea ce se întâmpla.

Alice s-a ridicat în picioare şi a început să se învârtească prin cameră.

— Bun! Care e planul tău? Înţeleg că ai informaţii utile, dar ce vrei să faci mai departe?

— Singurul lucru pe care îl pot face este să stau non-stop cu ochii pe sora mea. Ceva îmi spune că nu va mai alege o altă majoretă, ar fi prea suspect totul, dar nu am habar care este şablonul ei acum. Sunt ore întregi în care dispare de acasă.

— Deci vrei să o urmăreşti, a concluzionat ea.

— Aş fi făcut-o singură, însă nu am decât să îmi bag unghiile în ochi pentru că nu am luat încă permisul. Alice a aprobat din cap, continuând să se învârtească prin faţa mea, cu mâinile în şolduri.

— Bine, asta nu e aşa de greu. Dar să zicem că o prindem în fapt, luând pe cineva pe sus sau ispitind pe cineva, ce facem după?

Depăşită, am clătinat din cap.

— Nu ştiu încă, sper că o să îmi dau seamă pe parcurs, însă de un lucru sunt sigură: nu o s-o las pe Danica să distrugă viaţa altcuiva.

— Dakota, îţi dai seama că în toată situaţia asta este implicată şi poliţia acum, nu? Un caz în derulare, un răpitor căutat, dacă nu ne mai spun nouă nimic asta nu înseamnă că nu au piste. Imaginează-ţi să fii şi tu prinsă în vâltoarea asta şi să cazi ţap ispăşitor, mai ales că numele tău începe şi cu afurisita aia de literă. Să nu mai zic de faptul că este posibil să ne punem în cap ditamai clanul de mafioţi.

A urmat tăcere. Amândouă studiam situaţia, încercam să ne dăm seama cât de tare o să intrăm în bucluc dacă şi cel mai mic lucru mergea greşit.

— De ce nu ai mers la poliţie?

— Să spun ce? Că am auzit-o pe soră-mea vorbind cu unul? În cel mai rău caz, o s-o reţină, dar nu au dovezi împotriva ei şi o vor elibera.

— Dar poate asta o s-o sperie şi pe ea, şi pe ceilalţi, şi o vor lăsa în pace.

— Oare? Ai văzut vreodată mafiot speriat, care îşi lasă prada în pace doar pentru că nu o mai poate folosi? Dacă Danica e prinsă, trebuie să fie cu suficiente dovezi să nu mai iasă prea curând din închisoare şi forţată să recunoască că ea a răpit-o pe Amy. După gratii, va fi în siguranţă, dar dacă este eliberată imediat, e posibil să o omoare

doar ca să îi închidă gura, fie că ar spune sau nu ceva.

— De ce Danica? Alice a pocnit frustrată din degete, ca şi cum îi scăpa ceva. Nu înţeleg, de ar pune-o pe ea să facă asta.

— Crede-mă, m-am gândit la asta până am înnebunit, singura explicaţie logică e ce ţi-am spus, o au la mână cu ceva şi o şantajează. San Francisco nu e un sătuc, nu e chiar aşa uşor să faci fete dispărute aici, se folosesc de inocenţa unei eleve de liceu pentru a le ispiti şi răpi, iar ei sunt curaţi ca lacrima, neimplicaţi nici măcar o secundă. Dumnezeu ştie dacă Danica e singura care face asta sau sunt mai multe.

Alice s-a aşezat la laptop-ul de la biroul de lângă fereastră şi a început să butoneze.

— Dacă te interesezi de răpirile din oraş, sunt destule şi dubioase, le-am cercetat din scoarţă în scoarţă. S-a întors cu o sprânceană ridicată spre mine.

— Iar eu credeam că eşti bine-mersi peste Dwayne şi sub el non-stop.

Mi-am dat ochii peste cap, apoi m-am apropiat de ea.

— Citeşte asta. M-am aplecat peste umărul ei şi am tastat titlul unei ştiri de acum câteva luni.

— Fata dispărută de cinci zile din Sunnyvale a fost găsită rătăcind în Parcul Waverly. Refuză să spună ce i s-a întâmplat. A citit Alice titlul.

— Anchetatorii susţin că a fost răpită, dar nu prezintă urme de violenţă sau viol, conform certificatului medico legal. Fata spune că nu şi-a văzut răpitorii, a fost legată în permanenţă la ochi şi refuză să coopereze pentru recunoaşterea lor. Susţine că nu a fugit, ci a fost eliberată. Alice citea mai departe, eu am urmărit totul, lângă ea.

— Trei zile după asta am mai găsit un articol, psihologul care a consiliat-o i-a crezut povestea, nu a văzut nimic, a fost răpită, legată, ochii acoperiţi şi nimic mai mult.

— Deci, ce crezi? s-a întors Alice, confuză. De ce ţi-a atras asta atenţia, în special? Mie mi se pare banal în comparaţie cu altele.

— Ştiu, dar aici e conexiune mult mai zdravănă. Ţi-am spus de ameninţările ciudatului de la liceu. Mi-a spus că Mesagerul nu o va mai salva pe Danica de data asta. Fata asta era din Sunnyvale.

— Nici prea aproape, dar nici prea departe, a cântărit Alice distanţa, clătinându-şi capul într-o parte şi în cealaltă. Cam o oră de condus?

— Cam aşa, dar nu e doar asta, îmi aduc aminte că a fost o ceartă pe la începutul vacanței, mare de tot, între tata şi Danica, pe motivul plecării ei de acasă. Dispărea cu zilele. Ghici unde se ducea?

— În Sunnyvale, a răspuns Alice, deloc surprinsă. Am bătut din palme ca aprobare.

— Iar dacă eu ştiu de cearta asta, crede-mă că a fost ceva. S-a întâmplat la puțin timp după transplantul meu, dar tot îmi amintesc tărăboiul. Lena a fost cea care mă punea la curent, când am citit articolul nu îmi mai aminteam sigur dacă era vorba de oraşul ăsta, aşa că m-am prefăcut curioasă şi am întrebat-o din nou. Mi-am amintit bine.

— Şi pe ce motiv s-a produs cearta?

— Danica a inventat un iubit irezistibil, de care nu putea sta departe.

— Tipic, a mormăit Alice, dându-şi ochii peste cap. Şi s-a întâmplat să cunoaşteţi vreodată iubitul ăsta?

— Nici măcar adresa din buletin. A făcut circ, apoi a apelat la plâns şi, în cele din urmă, l-a înduplecat pe tata să o lase. După un timp, a încetat brusc să mai dispară de acasă. Ce mă sâcâie foarte tare este lipsa unei perioade exacte, a unor zile fixe. Lena nu îşi mai aminteşte când a fost asta, nici eu, doar pe la începutul verii. Dacă se dovedeşte că perioada plecărilor de acasă ale Danicăi şi răpirea acestei fete este aceeaşi, pot să îmi pun capul la bătaie că ea a fost cea care a răpit-o.

— Totuşi e suspicios cum a recunoscut exact unde se duce. În locul ei, ştiind că plec să fac o asemenea nenorocire, aş fi spus tatei că mă duc oriunde altundeva, dar nu acolo.

Am zâmbit drăceşte şi i-am făcut cu ochiul.

— Cine a spus că ea a recunoscut? Tata i-a urmărit GPS-ul de pe maşină.

Alice a căscat gura, apoi şi-a proptit cotul pe birou.

— Asta e partea proastă când ai un tată deştept şi bogat. Al meu încă mă roagă să îi actualizez Whatsapp-ul. Deci, cu toate informaţiile astea, care e ipoteza ta finală?

— Asta e fata pe care Danica a răpit-o prima dată. Mesagerul, care sper din suflet să nu fie cine credem noi, a ajutat-o. Cine răpeşte o fată, nu îi face absolut nimic, apoi o eliberează în parc? Ipoteza mea este că Danica s-a simţit vinovată atunci, nu a putut să ducă totul la capăt şi i-a cerut ajutorul acestui Mesager, iar el a negociat eliberarea fetei, din moment ce a spus că nu a ajutat-o nimeni să fugă. Atunci a fost atentă, şi-a pus planul la punct mult timp, când a răpit-o, a avut grijă să nu îi vadă faţa, de asta au putut-o elibera fără riscuri.

— Dar acum a fost altceva, Amy şi-a recunoscut răpitorul.

— Da, tind să cred că Danica s-a grăbit acum, nu a mai avut timp de planificări şi plecat la vânătoare în alt oraş. A luat-o pe Amy pentru că a fost cel mai uşor de manipulat, şi clar nu mai avea intenţia să o elibereze, din moment ce nu s-a deranjat să o lege la ochi.

— Dumnezeule! Alice s-a zbârlit, frecându-şi braţul. Nu pot să mă gândesc la faptul că a venit la ea dimineaţa, cu propunerea să meargă împreună la şcoală sau poate altundeva, iar ea a plasat-o pe mâinile unor proxeneţi.

Cu aceeaşi senzaţie ca şi Alice, am aprobat din cap.

— Crezi că e vreun motiv anume pentru care îi cer acum din nou să răpească fete pentru ei, după atât timp?

— Nu am idee, am clătinat din cap, dar, orice ar fi, de data asta sora mea e disperată, se gândeşte doar la propria piele şi atât. Mai are o săptămână la dispoziţie până când va trebui să predea altă fată.

Alice s-a ridicat în picioare, hotărâtă.

— Bine, atunci asta o să facem, o s-o urmărim. Dacă este singura în treaba asta, o putem prinde. Dar, Dakota… Alice s-a oprit, privindu-mă serios. Dacă se ajunge la ceva groaznic, dacă o prindem îndesând o fată în portbagaj, să nu îndrăzneşti să mă opreşti să chem poliţia.

Am înghiţit în sec, dar am aprobat din cap.

— Nu o să putem salva toate fetele răpite de acei nenorociţi, dar dacă avem şansa, o să salvăm măcar una.

— Asta este şi ideea, Alice, i-am zâmbit. Nu e uşor deloc pentru mine, însă nu pot sta cu mâinile

în sân, ştiind lucrurile astea şi lăsând-o pe sora mea să îşi facă de cap. Va fi o fată acum, poate zeci mai târziu.

— Dar consecinţele ce vor veni după, chiar dacă reuşim să o băgăm pe Danica pe mâinile poliţiei? Dacă traficanţii vor veni după noi?

— M-am gândit şi la asta. Nu ne vom implica deloc. O să fac rost de un telefon pe care îl vom avea în permanenţă şi îl vom folosi să sunăm la poliţie, apoi ne descotorosim de el. Nu trebuie să lăsăm nicio urmă spre noi.

— Deci tot ce trebuie să facem este să fim discrete şi doar să o urmărim de colo-colo pe sora ta, care mai mult ca sigur va fi atentă ca un uliu. Sună simplu, dar mi se pare cel mai teribil de greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea.

Am oftat şi m-am aruncat pe unul dintre paturi, sperând să fie al ei. Avea o lustră în formă de steluţă.

Ziua asta m-a epuizat teribil.

— Vom avea grijă, am şoptit eu şi m-am ridicat spre ea ca să o prind de mână. Nu ai idee cât de mult apreciez ceea ce faci şi cât de fericită sunt că pot în sfârşit să vorbesc cu cineva despre asta. Simţeam că înnebunesc ţinând totul pentru mine.

Alice a zâmbit şi s-a întins să mă îmbrăţişeze.

— Pentru asta sunt cei mai buni prieteni. Ştii ce îmi doresc cel mai mult?

— Ce anume?

— Ca Mesagerul să nu fie Dwayne al nostru.

Am înghiţit un nod de plumb, iar Alice m-a simţit tremurând şi m-a strâns mai tare.

— Nu ai idee cât mă rog pentru asta. Am fost sinceră cu tine, am acceptat deja ideea că Danica ar putea fi închisă din cauza mea, dar nu ştiu dacă o să fiu în stare să fac asta dacă Dwayne este implicat. Pur şi simplu…

— Înţeleg. Alice m-a strâns mai tare, oprindumă. Implicaţiile sentimentale sunt mult mai puternice, nici nu vreau să mă gândesc.

— O iubesc şi pe Danica, cu felul ei de a fi, e totuşi sora mea. Iar în cazul lui Dwayne ştiu exact ce l-ar fi putut împinge într-o astfel de lume, deşi aş accepta orice, chiar şi să fie ucigaşul lor plătit, dar nu proxenet.

Alice s-a tras şi m-a zguduit de umeri, atunci când a simţit că încep să plâng.

— Hai să nu ne gândim la asta. Până la urmă, Danica e cea pe care o urmărim. Până la proba contrarie, Dwayne şi Mesagerul Danicăi nu sunt aceeaşi persoană. E doar porecla lui de YouTube, pe care a ales-o deoarece răspândeşte întunericul şi durerea prin muzica lui, deşi e aiurea dacă mă întrebi pe mine, deoarece toată lumea îi adoră muzica.

Mi-am tras nasul şi am aprobat din cap. Alice mi-a prins bărbia şi a strâns-o uşor între degete.

— Nu lăsa asta să distrugă ce s-a creat între voi. De trei ani, de la tragedie, nu l-am văzut niciodată pe Dwayne atât de zâmbitor şi fericit, tot timpul. Încă mai are negura aia care îi pluteşte deasupra capului, dar de când te-a cunoscut pe tine, este mai stabil ca niciodată.

Am zâmbit cu lacrimi în ochi şi am strâns-o din nou în braţe, mulţumindu-i că era alături de mine şi, în general, pentru că a dat culoare vieţii mele şi m-a adus în calea iubirii.

Alice a insistat să rămân la ea pentru îngheţată şi un film, însă Dwayne a încetat să mai trimită mesaje acum jumătate de oră, iar ăsta nu era un semn bun. Totodată, trebuia să ajung acasă, să mă ocup de piesa de teatru şi de teme, pe care le neglijam periculos de mult din cauza noilor mele activităţi. Am căzut de acord cu Alice să îi comunic de fiecare dată când Danica pleca de acasă. Pentru a o putea urmări, va trebui să fac rost cât mai repede de un dispozitiv de urmărire pe care să i-l pun pe maşini. Eu o să mă ocup de ea în restul timpului, o s-o urmăresc cât pot de mult la şcoală, la antrenamente şi o să îi scotocesc prin cameră şi prin calculator, telefonul ei va reprezenta marea problemă. Am decis că dacă ne împărţim sarcinile, va fi mai uşor şi nici nu vom fi atât de expuse. O altă problemă o va reprezenta chiulul Danicăi de la ore, atunci Alice va trebui să chiulească şi ea şi să o urmărească.

După ce am plecat din nou cu taxi-ul de la Alice, mi-am făcut curaj să îl sun pe Dwayne. M-a întâmpinat lipsa unui răspuns. Am apelat din nou, nesigură dacă să îi spun taximetristului să schimbe direcţia spre casa mea, în cazul în care Dwayne nu avea chef să mă vadă. Îi înţelegeam supărarea, nu pentru că l-am lăsat singur la liceu, ci pentru că l-am minţit şi eram sigură că ştia asta. După al doilea apel eşuat, i-am trimis un mesaj să mă sune când poate şi i-am cerut taximetristului să se întoarcă spre Forest Hill.

Dwayne nu a mai dat niciun semn timp de două ore. Am ajuns acasă, am făcut un duş scurt şi m-am apucat de teme şi sceneta chinuitoare de teatru. Detaliile de la Madison nu mă ajutau deloc, dar, până la urmă, nu pentru asta am vorbit cu ea.

Când m-a sunat, în cele din urmă, mi s-a pus un nod în gât văzându-i numele pe ecran. Nu ştiam cum va reacţiona, dacă va fi supărat sau rece, furios sau nepăsător.

— Alo, mi-am auzit propria şoaptă.

— Eşti acasă? a întrebat fără menajamente. În fundal auzeam gălăgie, muzică puternică.

— Da, tu unde eşti?

— Sunt la o petrecere.

Am înghiţit în sec. Poate mi-aş fi permis să mă supăr în alte circumstanţe, însă acum nu prea aveam ce să zic.

— OK… am rostit cu jumătate de gură.

L-am auzit chicotind, deşi nu eram prea sigură.

— Nu am plecat la o petrecere fără tine, sunt DJ.

— Unde?

În mintea mea, putea fi oriunde, dar nu la Grota Diavolului.

— Prin Crissy Field.

— Acolo unde am fost împreună? Am simţit nevoia să verific, deoarece nu cunoşteam numele acelei zone.

— Da, dar nu acelaşi club. Asta e o petrecere afară, pe plajă.

Mi-am ros unghia, dar am decis să nu mai insist. Aveam noroc că îmi dădea atâtea detalii şi nu părea aşa supărat, precum credeam, sau încă nu a venit timpul să îşi ia revanşa.

— Eşti supărat? a trebuit să îl întreb, altfel nu aveam pace toată noaptea. A urmat un moment de tăcere, iar melodia s-a schimbat.

— Încă nu m-am decis, am fost destul de ocupat, spre norocul tău.

Am zâmbit, continuând să îmi ronţăi unghia de la degetul mare.

— Ai aflat ce îţi doreai?

— Nu prea, adică Madison m-a căptuşit de informaţii, dar nimic de pus într-o scenă de teatru în memoria unei fete moarte.

— Amy nu era îngerul pe care încerci tu să îl creezi?

— Se pare că nu. Încă dezbat dacă să scriu sceneta bazându-mă pe realitate sau să nu îmi mai bat capul şi să încep să inventez.

— Sfatul meu este să nu îţi baţi capul, oricum toţi care vor veni să o vadă, o cred deja pe Amy un înger.

Am zâmbit şi am strâns telefonul în mână.

— Mi-aş dori să fii aici chiar acum şi să te sărut.

— Ţi-ai cam ratat ocazia, alergând după majorete. Iubito, trebui să închid. Dacă petrecerea nu se termină prea târziu, o să te sun, dar cel mai probabil ne auzim mâine dimineaţă.

— Sună-mă indiferent la ce oră se termină.

— OK.

După ce am terminat conversaţia cu Dwayne, am simţit cum mi se ridică o piatră de pe inimă. Mi l-am imaginat extrem de supărat, dar am exagerat fără rost. Până la urmă, a ştiut tot timpul ce fac şi cu cine sunt – cel puţin la început – nu a avut cu adevărat un motiv să se supere sau să se îngrijoreze. Mai calmă acum, mi-am permis să mă pierd în cercetările mele. După ce mi-am terminat temele şi am citit şi puţin în avans (în caz de orice, pentru că nu se ştia ce urma), m-am ocupat de ultimele detalii la piesa de teatru. Scriam la ea

deja de patru zile, însă mă tot învârtisem în jurul finalului.

Astăzi îmi venise ideea perfectă pentru finalul dramatic.

Dwayne m-a convins să nu îmi bat capul cu detaliile şi să le dau exact ceea ce vor şi ceea ce merită Amy. În ciuda a ce mi-a spus Madison, nimeni nu merita o asemenea soartă, era doar o adolescentă pasionată şi dornică să îşi împlinească visul, ceea ce i-a făcut sora mea nu va fi iertat prea uşor.

Înainte să mă pierd din nou în dramă şi să încep să plâng, m-am axat fix pe scenă şi am tratat-o pe Amy ca pe un personaj fictiv, altfel nu aş fi fost în stare să scriu. Derek îşi dorea să o punem în scenă cât mai curând, cât Amy încă mai era pe buzele tuturor şi nu va intra în uitare, aşa cum se întâmpla cu fiecare dintre noi, după ce ieşeam din viaţa cuiva.

Nu am citit-o după ce am terminat-o, i-am trimis-o direct lui Derek, dacă avea nemulţumiri, nu avea decât să o scrie singur, pentru că eu nu o mai puteam face. Îmi plăcea să scriu, întotdeauna mi-a plăcut, dar să scriu despre moartea unei fete, care foarte sigur a fost răpită de sora mea pentru prostituţie... era peste puterile mele.

Am coborât să îmi fac un ceai şi să caut ceva de ronţăit. Afară era întuneric de ore bune şi în casă părea pustiu, nu se auzea nici măcar un

televizor aprins. Nu m-a şocat să îmi dau seama că deja era trecut de miezul nopții, dar cel puţin mi-am pus proiectele în ordine. Mai aveam un singur lucru de făcut.

Derek îmi scrisese pe messenger.

Derek: *Felicitări!*

Eu: *Îţi place?*

Derek: *Este mai mult decât speram. Sincer, mi-a plăcut mult ideea ta, dar nu aş fi fost în stare să scriu despre asta. Colegii ei o s-o adore.*

Eu: *Trebuie să recunosc că documentarea nu a mers foarte bine. Am adunat mici detalii, dar în majoritatea scenetei am inventat.*

Derek: *Nu e o problemă, nu cred că îi mai pasă cuiva cum era Amy cu adevărat.*

Eu: *Dwayne a spus acelaşi lucru.*

Derek: :)

Eu: *Ai în minte o dată anume, pentru când va fi gata?*

Derek: *Încă nu. Mâine i-o arăt directorului. Când a aflat că vrem să dedicăm piesa lui Amy, a vrut să ştie exact ce vom pune în scenă. Nu îţi face griji, sunt sigur că o să îi placă, a fost foarte entuziasmat când a aflat că tu o vei scrie.*

M-a surprins să citesc asta. Nu mă gândisem dacă Derek îmi va recunoaşte meritele pentru piesă, sincer, nu îmi păsa foarte tare, având în vedere motivele mele ascunse. Mă întrebam dacă avea ceva de-a face cu Dwayne.

Eu: *Mulţumesc că mi-ai acordat şansa asta. Ţine-mă la curent.*

Derek: *Sigur. Ne vedem mâine, în clasă.*

După ce ne-am luat la revedere, a început să mă roadă din nou curiozitatea şi, cum eram obişnuită deja, m-am trezit băgându-mi nasul unde nu îmi fierbea oala. În ciuda faptului că a fost în Grota Diavolului şi Dwayne nu îl plăcea deloc – din motive pe care nu le detalia – Derek mi se părea un tip de treabă. În ultima săptămână, lucrând atât de mult împreună şi datorită insistenţelor lui să nu îi mai spun domnule, am ajuns să ne împrietenim destul de bine. Şi chiar dacă Dwayne era un munte ambulant de gelozie, Derek nu a făcut nimic suspicios în preajma mea.

Nereuşind să mă abţin, am intrat pe profilul lui de Facebook. Acum să mă fi văzut Dwayne, chiar şi eu eram curioasă pe unde aş fi scos cămaşa.

Aşa cum mă gândeam, nu îşi expunea aproape deloc viaţa pe reţelele sociale. Ultimele actualizări erau de anul trecut, când a postat o poză dintr-o excursie în Norvegia, cu un peisaj de coastă. Poza lui de profil avea câţiva ani buni, din 2014, dar afurisitul încă arăta la fel, poate doar puţin mai matur acum, ceea ce nu era un dezavantaj. Am intrat în fotografii şi am derulat mult în jos, până în perioada facultăţii. Una dintre poze mi-a atras atenţia, era etichetat de o fată, alături de alte cinci persoane. Cu toţii purtau halate de medic, mănuşi

şi măşti chirurgicale şi se aflau într-un fel de laborator, din câte îmi puteam da seama. În ciuda măştilor, toţi păreau să zâmbească, după încreţiturile ochilor.

În descriere: *Anul 1, încheiat cu succes. Viitori chirurgi sclipitori, care au trecut cu brio examenele.*

Am rămas mai şocată decât ar fi trebuit să fiu. Derek nu era nici primul şi nici ultimul care începea o facultate, apoi renunţa şi alegea complet altceva, dar în cazul lui, ceva mă şoca foarte tare să aflu că a fost student la Medicină. Nu mi-a fost deloc greu să îl găsesc în poză, chiar dacă trei erau băieţi. A fost mereu chipeş şi cu un aspect fizic de invidiat. Avea pumnii strânşi ca pentru o reuşită grea şi părea că urla de fericire pe sub masca aia, alături de ceilalţi.

Imaginea asta inspira atât de multă fericire, de împlinire tinerească. Toţi erau frumoşi, bucuroşi şi deştepţi. Ce l-a întors pe Derek din drum?

Am revenit la poze. După cea în care era etichetat, apăreau o serie din vacanţa care a urmat în acel an, apoi totul se oprea brusc. Am observat că următoarea postare făcută de el era doi ani mai târziu, dar nu avea nicio legătură cu facultatea. Niciuna dintre ele nu mai avea, nu îmi dau seama când a renunţat la Medicină şi a ales Literatura, însă după acea poză, totul era cast şi fără a-i prezenta cu adevărat un aspect al vieţii.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Derek? m-am auzit şoptind, privind din nou poza în care părea un tânăr cu un viitor total diferit de cel pe care îl avea acum. Din curiozitate, am intrat pe conturile celorlalţi. Două dintre ele nu mai erau valabile, însă restul, din prima privire, erau medici de succes.

Am închis Facebook-ul şi mi-am scuturat uşor capul, trecându-mi mâinile prin păr. Aveam destule în farfurie în acest moment, să mă preocupe şi trecutul profesorului meu de engleză era deja peste puterile mele.

Chiar dacă mi-am impus să nu mă mai gândesc la asta, după duş şi mai târziu, în timp ce priveam tavanul, din patul meu, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la faptul că schimbarea bruscă din viaţa lui Derek a avut ceva de a face cu Grota Diavolului şi toate nenorocirile care se întâmplau acolo celor prea curioşi.

18. CEALALTĂ FAȚĂ A FERICIRII

Nu îmi dădeam seama dacă am adormit sau doar am intrat într-o stare ciudată de stand by, în care ochii mi s-au închis. Am căutat telefonul pe sub cearşaf să verific ceasul. Fusese 2:45 ultima dată când m-am uitat, acum era 3:28.

Uau, am dormit o grămadă!

După alte câteva minute de întors pe o parte şi pe alta a patului, am căzut la un acord cu mine că nu îmi era absolut deloc somn şi mintea mea era trează şi prea ocupată să îi pese de odihnă. M-am ridicat din pat şi am aprins laptopul, îmbrăcându-mă cu un halat, m-am strecurat din cameră ca să îmi fac o cafea cu lapte.

Dacă nu dormeam, măcar să o fac ca la carte.

Nu mi-am bătut capul să fac linişte, la ora asta cu toţii dormeau buştean. Cu mintea în altă parte, nu am luat în seamă lumina ce venea din bucătărie, şi aproape mi-a stat inima în loc când am văzut-o. Totuşi, ea s-a speriat şi mai tare de mine.

A ţipat. La propriu.

— Iisuse! Vrei să mă omori? Abia a reuşit să pună cana pe blat, înainte să îi cadă din mână, apoi şi-a aşezat o palmă pe piept.

— Îmi pare rău, nu ştiam că mai e cineva cu insomnii la ora asta. Danica m-a privit încă exasperată, respirând greu şi încercând să se calmeze.

Am trecut pe lângă ea şi m-am apucat să îmi prepar cafeaua. Sora mea mă privea ca pe o nebună, de parcă ea nu făcea acelaşi lucru acum. Fix cafea se afla şi în cana ei, nu lapte, ca să o adoarmă mai repede.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o, doar ca să o pun în dificultate chinuindu-se să îmi răspundă.

A clătinat din cap.

— Nu pot să dorm, am… multe pe cap în perioada asta.

Era cu spatele la mine, am privit-o cu ochii îngustaţi.

Da, pun pariu că ai foarte multe.

S-a întors în sfârşit spre mine, după ce a reuşit să se calmeze, apoi s-a aşezat pe unul dintre scaunele de la bar.

— Tu?

— Scriu sceneta pentru teatru. Îi este dedicată lui Amy. Nu e deloc uşor.

Cuvintele mele au avut efectul dorit, Danica a părut că se sufocă pentru câteva secunde, apoi şi-a muşcat buza până când am aşteptat să văd sânge.

— Super, a comentat, deşi părea să o facă mecanic. Uitându-mă la ea când nu avea

camuflajul machiajului şi era într-o pijama simplă din pantaloni scurţi şi un maiou, îmi dădeam seama că, într-adevăr, s-a schimbat mult fizic. A slăbit, toată strălucirea i se scurgea uşor din ochi şi părea hăituită de fantome. Nu mă îndoiam că sperietura de mai devreme se datorase fricilor ei, se simţea urmărită, în pericol, fiecare mişcare o făcea să tresară precum o căprioară în zona de vânătoare a lupilor. A fost atât de acaparată săptămâna asta, încât nu şi-a mai găsit timp nici să îmi facă mie viaţa grea, încă mai ţipa la majorete şi se străduia să îşi păstreze coroana, dar era uşor de văzut cum îi devenea tot mai greu de pe o zi pe alta, când se apropia de termenul limită.

Am vrut să o întreb dacă se întâmplă ceva cu ea, nu arăta prea bine în ultimul timp, doar ca să o sâcâi puţin, însă m-am abţinut. Nu mă ajuta cu adevărat la nimic, chiar dacă ar merita-o, dacă nu pentru ce făcea în general, ci pentru ce îi făcea lui Dax, pe care îl ignora total din acea zi în care a rupt definitiv orice legătură cu el.

Probabil numai de o relaţie secretă nu mai avea timp, însă ar fi putut fi puţin mai blândă. Bineînţeles, asta în cazul în care Dax nu avea nicio implicare. Nici el nu arăta mai bine, însă nu ajunsese la stadiul ei de depravare.

Când mi-am terminat cafeaua, am vrut să plec înapoi în cameră. Ştiam că nu aveam să scot nimic

de la ea, aşa că mai bine nu îmi pierdeam energia cu asta.

— OK, ne vedem mâine dimineaţă.

— Dakota, stai! m-a prins de încheietură atunci când am trecut pe lângă ea.

Am privit-o, aşteptând să vorbească, şi-a muşcat din nou buza, care acum observam cât de crăpată era. Nu mai avea nici manichiura făcută, doar unghiile roase. Mi s-a făcut milă de ea. De-a binelea de data asta, văzând-o aşa, mi-am dat seama că era atât de speriată, încât mai avea puţin şi claca. Frica ce o măcina o putea împinge la decizii nesăbuite. Am vrut să mă aplec spre ea, să o iau în braţe, fără alte cuvinte, însă înainte de asta, s-a retras şi a clătinat din cap.

— Nu contează, noapte bună.

— Vrei să vorbeşti ceva cu mine? am insistat, poate disperarea o împingea la nevoia de a vorbi cu cineva şi, pentru o secundă, am crezut că o s-o facă, însă apoi a clătinat din cap, şi-a luat cana şi a trecut pe lângă mine. A fugit pe scări înainte să am ocazia să o prind din urmă. Am oftat şi am urcat şi eu în camera mea, totuşi mai hotărâtă acum să pun capăt acestei terori. Văzând-o aşa, eram şi mai convinsă că în mâinile poliţiei îi va fi mai bine, mai ales dacă a fost forţată să răpească aceste fete, ceea ce mi se părea din ce în ce mai clar.

Am băut o gură din cafeaua fierbinte şi m-am aşezat la laptop, petrecându-mi următoarea oră în căutarea celor mai bune şi discrete dispozitive de urmărire. Pentru maşină nu mi-a fost greu să găsesc ceva, aplicat dedesubt, Danica nu îl va găsi niciodată, nu era nevoie să accesez GPS-ul din bord, la care eram sigură că acum devenise mult mai atentă.

Provocarea a reprezentat-o telefonul. Nu va fi tot timpul în maşină, poate nici nu o să facă ceva din maşina ei, aşa că trebuia să urmăresc ceva pe care îl ţinea în permanenţă asupra ei. Cu lista făcută, am notat adresa magazinului la care urma să merg mâine cu Alice şi să achiziţionăm aparatura. Nu puteam să comand acasă şi nici să plătesc cu cardul, dar, din fericire, aveam destui bani cash la dispoziţie ca tatăl meu să nu primească înştiinţare că fiica lui şi-a făcut plinul cu aparatură performantă de spionaj.

Când se apropia de cinci dimineaţa, am început să îmi fac griji pentru Dwayne. Oare atât de mult dura acea petrecere, sau era prea obosit să mă mai sune? I-am trimis un mesaj.

„Încă la butoane?„

Nu mi-a răspuns, aşa că mi-am umplut din nou timpul cu obsesia mea din ultimele zile, căutând ştiri pe internet despre răpirile din ultimii ani şi traficanţii de carne vie din San Francisco. Şocant,

însă nu se vorbea pe nicăieri că ar exista o asemenea grupare. Fete au dispărut şi dispar anual, însă nimeni nu suspectează pe cineva din zonă. Frustrată, am căutat Crissy Field pe Google Maps. Dwayne spusese că Grota Diavolului era prin zona aia. Unde am fost noi, îmi aminteam doar pustietatea zonei, nu şi plaja. Poate era aproape de ocean, dar din cauza întunericului nu mi-am dat seama.

Telefonul a vibrat lângă mine şi am tresărit precum Danica, mai devreme.

Dwayne: *De ce nu dormi la ora asta?*

Eu: *Am dormit suficient, mi-e dor de iubitul meu care se răzbună ignorându-mă.*

Mi-a trimis un emoji care rânjeşte drăceşte.

Dwayne: *Măcar de ar fi aşa. Nu reuşesc să scap de aici, parcă sunt toţi băgaţi în priză. Mai stau cam jumătate de oră.*

Am zâmbit şi i-am trimis înapoi emoji pupăcioase. Era vina lui că a devenit atât de bun la ceea ce făcea.

Am făcut un duş scurt şi m-am îmbrăcat în echipamentul de alergat. Pregătită cu căştile şi sticluţa de apă, mi-am făcut încălzirea în cameră, apoi am ieşit silenţios. Lena urma să se trezească în curând ca să meargă la bucătărie şi preferam să mă strecor din casă înainte să dau explicaţii despre insomniile mele. Oare Danica a reuşit să adoarmă? Nu se auzea nimic din camera ei, dar

ceva îmi spunea că nici ea nu a avut mai mult succes decât mine.

Am ieşit din casă şi am pornit într-o alergare lentă spre parc. Luna nu era plină şi calculele mele nu au ieşit prea bine, deoarece era mai înnorat decât am crezut şi în pădure era chiar beznă. M-am menţinut pe potecile cu copaci mai rari şi, imediat ce mintea mea s-a avântat în problemele actuale, am uitat imediat de frica de alerga prin întuneric. Ştiam sigur că nu existau animale sălbatice periculoase în parc, era posibil să mă sperie de moarte o veveriţă, dar nu avea să mă mănânce un lup. Am ajuns pe marginea unei prăpăstii şi m-am oprit cu sufletul în gât, aerul pe care îl trăgeam îmi ardea plămânii şi tot corpul îmi vibra dureros din cauza efortului, însă progresul se simţea atât de bine, încât nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Am alergat timp de treizeci şi cinci de minute, fără oprire, doar cu diferenţe mici de ritm. Prima dată când am început, nici nu îndrăzneam să visez că trupul meu va ajunge atât de puternic, că după atâţia ani de stat în pat, va fi capabil să îşi revină astfel.

Se vedeau primele semne de răsărit. Panorama era superbă, creasta pe care mă aflam era atât de abruptă, încât jos încă era întuneric beznă şi o făcea să pară o gaură neagră.

Mi-am scos telefonul ca să verific dacă Dwayne mi-a scris. Încă nu, deşi a trecut mai bine

de o oră de când am vorbit ultima dată. Nu aveam să îl mai sâcâi. Am băut doar o gură de apă, apoi am luat-o din nou la fugă, urmând traseul pe care îl evitasem mai devreme din cauza întunericului.

Din cauza muzicii din căşti, nu auzeam nimic în jurul meu, iar lumina slabă îmi fura toată concentrarea, aşa că a fost destul de târziu când mi-am dat seama că cineva era în spatele meu.

Am întors capul şi imediat m-a înşfăcat.

Înainte să apuc să ţip, buzele lui s-au strivit de ale mele şi m-a ridicat în braţe.

După ce i-am recunoscut sărutul, am început să mă calmez, dar asta nu însemna că nu mi-a stat inima la început. L-am împins şi mi-am smuls căştile din ureche.

— O singură dată să mai faci asta şi jur că…

Oricum nu mă gândisem la o ameninţare, aşa că oprindu-mi vorbele cu un alt sărut mi-a fost cumva de ajutor.

M-a împins de pe potecă până am ajuns în spatele unui copac bătrân, iar acolo a continuat să mă devoreze precum lupul de care spusesem că nu aveam de ce să mă tem.

În ciuda sărutului ce îmi aprindea focul pe piele, sperietura nu trecea. Gândurile şi temerile din ultimele zile aveau efecte adverse. Dwayne îmi simţise starea, chiar dacă nu mai opuneam niciun fel de rezistenţă. După ce s-a retras, reacţia

mea imediată a fost să îmi aşez palma pe piept, în dreptul inimii.

— Iubito, eşti bine? i-am simţit îngrijorarea din glas şi am aprobat repede din cap.

— Instinctiv, am explicat eu gestul.

— Îmi pare rău, a fost prosteşte să fac asta, credeam că m-ai auzit, am alergat mai bine de un minut în urma ta.

Auzind asta şi dându-mi seama cât de uşor era să fiu urmărită, mi s-a pus alt nod în gât.

— De unde ai ştiut unde sunt?

— M-am gândit că dacă nu dormi la cinci dimineaţa, sigur eşti la alergat.

Am zâmbit în cele din urmă şi am încercat să mă adun.

— Iubito, îmi pare extrem de rău. Şi-a aşezat şi el palma pe pieptul meu ca să îmi verifice bătăile inimii. A fost o tâmpenie să fac asta, iartă-mă.

Am zâmbit, privindu-i teama de pe chip.

— Déjà vu, am glumit eu, referindu-mă la momentul de acum două săptămâni când s-a întâmplat acelaşi lucru.

El nu a părut totuşi amuzat, după ce se convinsese că eram bine şi nu aveam să îi leşin la picioare, s-a întors şi şi-a trecut mâinile prin păr. Mi-am aşezat mâna pe umărul lui.

— Iubitule, sunt bine, stai liniştit. M-am speriat, atâta tot.

S-a întors spre mine şi a zâmbit, dar nu aşa cum îl ştiam eu, nu aşa cum mi-a zâmbit toată săptămâna asta.

Chiar dacă era absurd, simțeam că ceva se schimbase brusc şi nu îmi dădeam seama ce, ca să îl pot opri.

— Ai venit de la petrecere, direct aici? am întrebat ca să îi distrag atenţia, observând că purta blugi şi un hanorac negru. El doar a aprobat din cap, privind în faţa lui, deşi nu îmi dădeam seama la ce Dumnezeu se uita… sau, mai degrabă, la ce se gândea.

— Atunci, mişcă-ţi fundul! l-am prins de mână şi l-am tras după mine, la alergat, sperând să îi iau mintea de la orice demon pusese stăpânire pe el. Spre uşurarea mea, şi-a revenit, a alergat alături de mine şi m-a întrecut de nenumărate ori, necăjindu-mă că nu eram în stare să îi fac faţă nici în echipamentul meu simandicos. Lipsa somnului îşi spunea cuvântul, aşa că epuizarea m-a răpus mai repede decât de obicei şi l-am rugat pe Dwayne să mă ducă până acasă cu maşina. Nici el nu arăta tocmai plin de energie.

— Ne vedem mai târziu? am sperat eu, atunci când am ajuns acasă. El şi-a consultat telefonul, apoi şi-a frecat fruntea.

— Nu cred că o să vin la primele cursuri, am nevoie de cel puţin două ore de somn. Te superi dacă o rog pe Alice să te ia?

Am clătinat din cap.

— Uită-te la mine, m-am întins spre el, atunci când a părut să privească orice, mai puţin pe mine. I-am prins obrazul în palmă şi l-am întors forţat. Avea ochii roşii de oboseală, dar nu doar asta citeam în ei, mai era ceva, ceva mult mai înfricoşător, simţisem exact momentul când pătrunsese în el. Însă nu îmi dădeam seama ce l-a declanşat. Nu era prima dată când mă speria aşa, în pădure.

— Vrei să rămân cu tine? Sinceră să fiu, nici eu nu am dormit deloc. S-a gândit puţin, apoi şi-a aşezat palma peste a mea şi a strâns-o.

— O să te sun eu, iubito.

Cu amar în suflet, am aprobat din cap. Ştiam să recunosc o respingere când o primeam, dar niciodată una nu a fost aşa de dureroasă. Brusc, am vrut să mă urc peste el, să îi acopăr trupul cu al meu şi să nu îi mai dau voie să plece de lângă mine, pentru că aveam impresia că se desprindea, că se distrugea uşor tot ce s-a creat săptămâna asta şi nu aveam nicio putere să îl opresc.

L-am sărutat.

Mai apăsat decât am făcut-o vreodată, încercând să mi-l îndes în inimă. Spre uşurarea mea, el nu m-a respins, m-a sărutat cu aceeaşi pasiune şi nu m-a oprit până când eu nu m-am săturat, sau până am rămas fără aer, pentru că aş fi murit fericită lipită de buzele lui.

— Ne vedem mai târziu! am rostit cu seriozitate, privindu-l fix în ochi, să nu îndrăznească să dispară din viaţa mea. A înghiţit uşor în sec, apoi a aprobat din cap şi s-a întins spre mine pentru un alt sărut. Buzele lui fierbinți s-au apăsat cu ferocitate peste ale mele, amintindu-mi de primul nostru sărut, deşi acum părea să îmi transmită altceva. Mi-am interzis să mă gândesc că era un adio, pentru că aș fi înnebunit în acel loc.

După ce am coborât din maşină şi el a plecat, am privit în urma sa cu un nod în gât atât de mare şi greu, încât mă lăsa fără aer. Am tras de fiecare părticică de mine ca să mă abţin, să mă adun şi să nu fac vreo scenă dramatică care să exprime ce simțeam; echivalentul ar fost să mă prăbuşesc în genunchi şi să urlu cât mă ţineau plămânii.

Nu o să plece, nu o să plece, nu o să plece… mi-am repetat încontinuu când m-am întors în casă, încercând să îmi distrag atenţia cu orice. Am acceptat asta încă de la început. L-am acceptat aşa cum era şi i-am spus că nu vreau să îl schimb forţat, îi înţelegeam demonii şi aveam să îl aştept când va pleca, dar, Dumnezeule, ideea ca el să dispară deja atât de repede din viaţa mea, chiar şi pentru o perioadă de timp, mă înspăimânta peste limitele suportabilităţii mele.

Mecanic, am făcut duş şi m-am pregătit pentru şcoală. Alice îmi trimisese deja mesaj că venea ea

să mă ia, nu m-a surprins, nu mă aşteptasem să se răzgândească. Nu am mâncat şi am luat cu mine doar o sticlă de apă, însă Lena aproape că mi-a îndesat un sandviş în faţă.

— Nici ieri nu ai mâncat aproape deloc. M-a certat ea, supărată.

— Am mâncat la un fast-food, scuze.

— Numai prostii bagi în tine, trebuie să ţii sănătoasă inima aia.

I-aş fi spus că am alergat, ca să îmi iau apărarea, dar nu îmi păsa cu adevărat în momentul acela. Să mă duc înapoi în camera mea şi să mă strecor înapoi sub pătură era tot ce îmi doream, însă mă înspăimântau propriile gânduri în singurătate şi ultimul lucru de care avea nevoie Dwayne era să ştie că am rămas închisă în cameră ca să jelesc.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu voi trei, dar m-aţi epuizat psihic zilele astea. De-abia aştept să se întoarcă azi părinţii voştri.

Nodul din gât s-a făcut şi mai mare.

— Mama şi tata se întorc azi? Ultima dată când am vorbit cu ei au spus că vin vineri.

— Nu ştiu, mie Mikaila mi-a spus că ajung astăzi după-amiază.

Asta era tot ce îmi lipsea.

— Ştii ce mă gândeam? Fac ceva bun pentru cină şi invită-l pe Dwayne diseară.

Dacă se mai mărea mult nodul ăla, avea să îmi facă o gaură în gât şi să dea pe afară. Ieri nu aş fi avut nimic împotrivă, m-ar fi bucurat ideea, acum nu mai eram atât de sigură. Ceva îmi spunea că ultimul lucru de care avea acum nevoie Dwayne era să îl îndes la o cină cu familia mea, cu părinţii mei care îl vor întoarce pe toate părţile.

— Încă nu, Lena.

A fost tot ce am spus, suficient de serioasă ca ea să nu mai insiste.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat aproape în şoaptă.

Am băgat sandvişul în ghiozdan şi mi l-am pus pe umăr.

— Sincer, sper că nu.

Ea a oftat cu amărăciune, nefiind de prea mare ajutor.

— Mă îmbolnăviţi voi pe mine. Tu mai erai singura fericită în casa asta. Dax cel mereu vesel e încruntat non-stop acum, Danica nu o să mai iasă din camera aia şi acum tu cu Dwayne.

M-am oprit imediat după ce făcusem doi paşi, apoi m-am întors spre ea.

— Cum adică Danica nu o să mai iasă din cameră?

Ea a ridicat exasperată din mâini.

— Şi-a luat scutire medicală toată săptămâna. Adevărul e că nu arată bine deloc şi o să insist ca Mikaila să o ducă la o serie de analize.

Mi-am mijit ochii la ea, apoi am privit spre scări.

— Lena, am o mare rugăminte la tine, m-am apropiat din nou de ea. Fii cu ochi pe Danica azi şi anunţă-mă dacă iese din cameră. Ea s-a încruntat, confuză, dar am insistat, strângând-o de umăr.

— Dacă poţi, nu o lăsa să iasă, dar dacă insistă, anunţă-mă imediat. Ai dreptate, ceva nu e în regulă cu ea.

Și-a pus palmă la gură.

— Iisuse, doar nu crezi că s-a apucat de droguri?

Am ridicat din umeri, deşi nu era o idee rea ca Lena să creadă asta.

— Nu ştiu, dar trebuie să fim cu ochii pe ea.

— Dacă pleacă, îl trimit pe Josh să o urmărească.

Disperată, am clătinat din cap.

— Nu, Lena, hai să nu exagerăm şi să o urmărim, cel puţin nu deocamdată. Ai încredere în mine, doar spune-mi dacă pleacă de acasă. Şi da, poţi să îi zici mamei să o ducă la un doctor, nu i-ar strica.

Ea a aprobat din cap, acum de-a dreptul îngrijorată.

Alice mă aştepta deja cu maşina parcată în curte, am respirat uşurată când am văzut că nu îl avea pe Lucas cu ea.

— Hei, m-a salutat repede. După expresie, nici ea nu părea că a dormit prea mult. Am scotocit în ghiozdan şi am scos hârtiuţa pe care mi-am notat adresa magazinului de electronice şi i-am întins-o lui Alice.

— Trebuie să ne grăbim, Danica s-a pus în mişcare.

A făcut ochii mari, apoi a accelerat şi a ieşit din curte.

— La ce te referi?

— Şi-a luat scutire medicală toată săptămâna, pe motiv că nu se simte bine.

Alice m-a privit speriată.

— Asta nu e bine deloc, ne va fi foarte greu să o urmărim.

— Azi cred că am reuşit să o împiedic, i-am pus-o pe Lena pe cap şi posibil pe mama. Se întorc părinţii noştri şi va fi cu atât mai greu să se strecoare din casă.

Alice a gonit nebuneşte prin oraş după adresa pe care am setat-o pe GPS-ul de pe telefon. Făceam cel puţin patruzeci de minute până acolo, deci primul curs era total scos din discuţie, posibil şi al doilea.

— Norocul nostru că Dwayne doarme, ar fi trebuit să mă duc singură, spuse Alice.

Am privit drept în faţă, forţându-mă să nu mă mai gândesc la asta. Urmărirea Danicăi avea totuşi şi o parte bună: îmi distrăgea atenţia de la

Dwayne. Alice nu părea deloc îngrijorată că Dwayne lipsea de la primele ore, pentru că a fost la o petrecere, era ceva complet normal pentru ea, aşa că nu am mai insistat nici eu.

Spre norocul nostru, magazinul abia deschisese şi încă era gol. Ştiam exact ce voiam să cumpăr, aşa că i-am arătat lista.

S-a uitat la noi cu o sprânceană ridicată.

— Ăsta e echipament performant de urmărire, de ce au nevoie două fete de aşa ceva?

Eu am intrat în panică, Alice a trecut aproape instantaneu la planul B, zâmbindu-i cuceritor, ca un robot fatal setat pentru cazuri de urgenţă.

— Iubitul meu mă înşeală. Vreau să îl prind în fapt ca să îl pot strânge de gât.

Vânzătorul, pe ecusonul căruia am citit că îl chema Dave, a zâmbit puţin. Era tânăr, cu barbă deasă şi părul prins într-o coadă, părea genul de om pe care nu trebuia să îl superi, pentru că îţi putea programa telefonul să îţi explodeze la ureche.

— Fetelor, sunteţi drăguţe, dar politica magazinului îmi interzice să vând asemenea echipamente minorilor.

— Asta e o tâmpenie, s-a revoltat Alice, bătând cu pumnul în tejghea.

Dave şi-a cântărit opţiunile, dar eu aveam doar una şi nu plecam fără echipamentul ăla. Am privit discret în jur, localizând camerele de

supraveghere, apoi m-am întors în aşa fel încât să nu stau cu faţa la cea care filma tejgheaua. I-am întins discret lui Dave două bancnote de o sută de dolari.

— Suntem majore amândouă, am spus eu, privindu-l cu insistenţă.

El a privit banii, apoi pe mine şi a zâmbit din nou într-un fel care nu îmi plăcea deloc. Chiar nu aveam energie de aşa ceva.

— Ea are un iubit infidel, dar tu?

S-a aplecat cu coatele pe tejghea, privindu-mă ispititor, sau cel puţin aşa credea el.

— Al meu nu e infidel! am apăsat eu pe cuvinte, cât să îi fie clar că nu avea nicio şansă.

M-a privit insistent, cântărindu-şi opţiunile, Alice avea gura căscată şi nu mai zicea nimic.

— Fie! a capitulat, trăgând banii de sub palma mea. A mers în spate să îmi aducă comanda, iar eu am respirat uşurată şi mi-am trecut mâna prin păr.

— Drace, jur că mi l-am imaginat pe Dwayne cum sare peste tejgheaua asta şi îl rupe în bucăţi.

Am râs tensionată, pentru că fix asta îmi imaginasem şi eu.

Când s-a întors cu dispozitivele, ni le-a întins într-o pungă şi a trebuit să mă uit în cutii ca să mă asigur că nu ne vindea altceva. I-am plătit preţul întreg, pe lângă șpaga generoasă.

— Mersi! m-am îndreptat spre uşă, gândindumă deja cât îmi va lua până îmi voi da seama cum funcţionau fiecare, dar pentru asta erau bune instrucţiunile.

— Apropo, nu doar că iubitul ei e fidel, dar arată ca un zeu grecesc pe lângă tine şi e capabil să te rupă în două ca pe o crenguţă. I-a trântit-o Alice ţâfnoasă înainte să iasă pe uşa magazinului şi să facă o mutră de ciudă spre un Dave şocat.

Am urmat-o şi mai şocată.

— Alice, dacă va trebui să ne întoarcem aici pentru mai mult?

— Roagă-te să nu fie nevoie, dar nu m-am putut abţine, moaca lui a meritat. A râs ea, intrând în maşină, în cele din urmă nu m-am mai putut abţine şi am început şi eu să râd.

Am reuşit să ajungem la liceu abia la sfârşitul celui de-al doilea curs, din cauza traficului infernal. Am luat două absenţe pe care nu le puteam motiva, dar urma să ne facem griji pentru asta mai târziu, acum eram uşurate că am reuşit.

La prânz, am studiat încă o dată, manualul de instrucţiuni al dispozitivului de urmărire pe care i-l voi pune Danicăi pe telefon, acesta reprezenta cel mai mare obstacol.

Alice şi Lucas s-au aşezat lângă mine, nu prea dornici de conversaţie, ceea ce a fost o uşurare, pentru că încercam din răsputeri să nu mă gândesc la Dwayne şi să nu îl sun, ţinând cont de faptul că

nu a dat niciun semn de viaţă până în acel moment.

La ora de engleză am terminat studiul cărţii „Cum să ucizi o pasăre cântătoare", Derek mi-a dat libertatea să îmi fac propriile studii pe telefon şi nu mi-a pus nicio întrebare, chiar dacă mi-aş fi dorit să mă implic, pentru că adoram cartea.

— Încerci să rescrii scenariul sau te ciondăneşti cu iubitul? m-a luat el la rost înainte să ies din clasă. M-am oprit în faţa catedrei, aşteptând ca restul să iasă. De când ştiau că eram în echipa de teatru unde Derek era profesor, nu ne mai acordau atât de multă atenţie, nu am făcut nimic scandalos, cum au sperat toţi.

— Nici una, nici cealaltă, să spunem doar că am o groază de activităţi.

Derek a zâmbit, strângându-şi şi el hârtiile de pe catedră.

— Ai grijă doar să nu devii prea captivată, am nevoie de tine acum, pentru că piesa a fost aprobată.

Am făcut ochii mari.

— Serios? Directorul a citit-o?

— Da, i-a dat undă verde şi ţi-a transmis felicitări, promit că asta o să arate al naibii de bine în dosarul tău, în cazul în care vrei să urmezi o facultate de literatură, dar şi altceva.

Auzind de asta, mi-am amintit ce am aflat aseară despre el, dar am încercat să îmi ţin gura

închisă. Chiar dacă eram curioasă, nu prea ştiam cum să explic ce am căutat pe profilul lui de Facebook, studiind poze vechi.

— Mă bucur mult, am zâmbit cu sinceritate.

— Partea proastă este că o vrea pusă în scenă foarte curând.

Mi-am strâns buzele.

— Cât de curând, mai exact?

— Trei săptămâni, cel mult. Încerc să ne obțin o lună.

— Dumnezeule! Vom avea timp?

— Aşa sper, dar va trebui să tragem toţi foarte tare.

Am aprobat din cap, deşi nu mă încânta deloc. Cel puţin, săptămâna asta, presimțeam că va fi extrem de aglomerată.

În ciuda fricilor mele, totul părea să fie în stand by, momentan. La ultimul curs i-am scris Lenei să o întreb dacă Danica era încă acasă, mi-a răspuns că nu a ieşit din cameră şi mama s-a dus la ea imediat ce s-au întors. Asta îmi cumpăra nişte timp foarte preţios, trebuia să fac în aşa fel încât Danica să nu părăsească acea casă până nu îi puneam un dispozitiv de urmărire. Cum vom reuşi apoi să o urmărim, va fi problema a doua.

Dwayne nu a venit la şcoală, nu a sunat şi nu a trimis niciun mesaj şi iată-mă astfel pe mine, la

sfârşitul cursurilor, nesigură dacă să merg la el acasă sau la mine. Inima mi se strângea din ce în ce mai tare, aveam impresia că a ajuns la dimensiunea unui purice şi îmi era groază de momentul în care aveam să intru în casa lui, mi-era groază de singurătatea pe care o puteam găsi înăuntru.

În cele din urmă, am decis să nu îl presez, i-am trimis un mesaj simplu în care îl întrebam dacă s-a trezit şi l-am sunat pe Josh să vină să mă ia. Alice va avea destul de condus săptămâna asta fără să mai fie şi şoferul meu.

Acasă, atmosfera nu era deloc aşa cum mi-am imaginat. În living se auzea televizorul pe care noi nu îl aprindeam niciodată, acum era pe un canal de ştiri. Toată casa mirosea a mâncare, mai mult decât de obicei, erau pungi şi bagaje peste tot, menajera era agitată şi fugea încontinuu pe scări, Lena dădea cuiva ordine în bucătărie şi cât am stat să mă holbez la ciudăţenia din jur, a apărut tata, îmbrăcat lejer în blugi şi un pulover tricotat.

Fir-ar să fie, când erau multe bagaje şi ei se îmbrăcau confortabil însemna un singur lucru: plănuiau să nu mai plece prea curând de acasă.

— Uite-o pe fiica mea frumoasă şi sănătoasă. S-a oprit în faţa mea, cu un zâmbet larg. Am zâmbit şi eu, ruşinată. El a venit spre mine şi mi-a dat obişnuitul sărut pe tâmplă, ce susţinea fragila legătură paternă pe care o aveam.

— Mă bucur că sunteţi acasă, am spus eu. Nu era o minciună, dar nici un adevăr prea mare.

— Şi noi la fel. Dax nu a venit cu tine?

— Nu, am răspuns simplu, fără alte explicaţii.

L-am văzut azi pe Dax doar la cantină, nu puteam să spun că era abătut, aşa cum era acasă, era actor destul de bun, însă nici fericirea lui radiantă nu mai era aceeaşi.

— Cât timp veţi rămâne?

— Nu prea mult, din păcate, dar am reuşit să facem rost amândoi de două săptămâni libere.

Am zâmbit şi am aprobat din cap. Nici că se putea mai bine. Cu părinţii pe cap, Danica va trebui să fie de zece ori mai precaută, mai ales cu tata. Mă întreb dacă au făcut asta fix din cauza ei şi a stării din ultimul timp? Era amuzant cum, luându-şi scutire medicală, mai rău şi-a înrăutăţit situaţia, asta dacă nu stătea intenţionat în casă, ceea ce nu era un lucru rău deloc.

— Arăţi foarte bine, draga mea. Lena mi-a spus că alergi aproape zi de zi, sunt mândru de tine. Tata m-a condus spre bucătărie, iar eu i-am mulţumit, stânjenită.

— Încerc să ţin pasul, deşi mi-am umplut foarte mult programul în ultimul timp.

— Iar eu sunt la curent cu toate şi, din nou, sunt foarte mândru. Decizia de a intra în echipa de majorete m-a surprins puţin, dar Danica a spus că te descurci foarte bine.

Am înghiţit cu greu sucul de portocale pe care mi l-a oferit. A băut şi el şi s-a aşezat la bar, Lena nu mai era prin preajmă să mă salveze. Era atât de dificil să fiu în preajma lui, chiar dacă își exprima afecțiunea mai mult decât mama. Asta pentru că, în același timp, mă simțeam ca un proiect la care lucra obsesiv de atent. Ştiam că îmi urmărea fiecare activitate, atât la școală, cât și acasă. Nu făcea asta cu Dax sau cu Danica şi era enervant că mă alesese tocmai pe mine. Mă simțeam ca o vietate care mai era pe picioare datorită lui și aveam datoria să îl fac mândru.

— Fugi şi schimbă-te, la cină vei avea timp să îmi spui tot ce ai făcut în ultimul timp.

Înainte să mă bucur că am scăpat, mama a intrat în bucătărie. Încă purta costum, părea abătută, în ciuda perfecţiunii estetice, dar s-a luminat toată văzându-mă. Nu am primit o îmbrăţişare, dar şi un zâmbet de fericire era bun.

La cină nu am mai reuşit să scăpăm de ei, nici eu, nici fraţii mei.

Păream unul mai disperat decât altul să scăpăm de discuţii şi să plasăm subiectul în cârca celuilalt. Cu Danica păreau să fie mai subtili, ceea ce era din cale afară de enervant, era clar că au avut o discuţie privată înainte cu ea, dar nu o împărtăşeau şi cu noi. Deci eu şi Dax eram ţinte.

— Dax, te-ai hotărât ce facultate vei urma? Timpul trece…l-a presat tata din nou. Îmi părea

rău pentru el, dar eram fericită că nu m-a nimerit pe mine.

Dax a luat o bucată de somon şi a clătinat din cap.

— Nu, dar promit să am un răspuns în următoarele săptămâni.

— Ai măcar o selecţie?

Ştiam că tata îşi dorea să îl trimită la Stanford, acolo unde a studiat şi el, însă Dax avusese alte planuri până acum câteva săptămâni. El şi Danica urmau să meargă la aceeaşi facultate. Acum eram sigură că îi va lua mai mult de câteva săptămâni să îşi pună viaţa în ordine.

— Stanford se află în selecţia mea, îi spusese tatei ce voia să audă. Acesta a zâmbit mulţumit şi aprobat din cap.

— Dakota…

Am vrut să îmi bag furculiţa în gât.

— Da, tată.

— Am văzut imaginile camerelor de supraveghere din ultimele zile, paznicii mi-au atras atenţia asupra unei persoane care a venit foarte des pe aici. Ai ceva să ne spui?

Se părea că Lena nu avea așa multă putere asupra celorlalți, precum credea ea.

I-am privit pe toţi, de la unul la celălalt, sperând ca măcar unul să mă salveze, să spună că nu contează cu adevărat ce am eu de spus, însă nu am primit ajutor de la nimeni, nici măcar de la

Danica, care abia de m-a privit după întrebarea tatei. Mama părea îngrijorată pentru ea, aşa că nu îşi prea bătea capul cu relaţiile fiicei mai mici, doar tata era dornic să mă piseze.

Mi-am dres glasul şi am băut o gură de apă. Dacă tot am ajuns până aici, măcar să se termine repede.

— Da. Aşa cum ţi-ai dat deja seama, eu şi Dwayne suntem împreună.

A urmat altă tăcere în care ei digerau afirmaţia mea, adevărul îl ştiuseră deja, asta dacă nu cumva credeau că îl sărutam pe Dwayne pe buze drept mulţumire că mă aducea acasă.

— Îl iubeşti?

Mai să îmi tuşesc mâncarea înapoi în farfurie. L-am observat pe Dax zâmbind amuzat şi m-am abţinut să nu îl arunc de pe scaun.

— E puţin cam devreme să mă întrebi asta, nu crezi?

Tata a deschis gura să vorbească, dar mama i-o luat-o înainte.

— Ai dreptate, scumpo, asta nu e treaba noastră. Ultima parte a spus-o uitându-se la tata, iar el a aprobat, în cele din urmă.

— Eu, una, mă bucur foarte mult, e un băiat minunat. A continuat ea, zâmbindu-mi cu sinceritate.

Din reflex, am privit-o pe Danica. Până şi Dax a privit-o. Ar fi fost momentul perfect să

intervină, să arunce cu venin asupra relaţiei mele, dar se părea că problemele ei actuale i-au luat complet atenţia de la Dwayne.

— Invită-l, te rog, mâine seară la cină. Nu ai de ce să îţi faci griji, aşa cum a zis mama ta, suntem complet de acord cu relaţia voastră.

— Tată, te rog, nu forţa lucrurile. Dwayne e… ştii foarte bine. Îi este greu să stea în sânul unei familii, acordă-i timp. O să îi comunic invitaţia ta, promit, însă lasă-l pe el să decidă când e pregătit.

Fără alte comentarii, tata a aprobat din cap, iar eu am fost fericită că discuţia ce mă includea s-a încheiat, pentru că aveam inima deja făcută bucăţi pe jumătate, deoarece Dwayne nu mi-a răspuns nici măcar la mesaj.

După cină am urcat direct în camera mea, am făcut tranşee prin covor încercând să mă hotărăsc dacă să merg la el sau nu.

Nu voiam să îl presez, dar nici să par total indiferentă. Dumnezeule, parcă eram o adolescentă din filmele siropoase de pe Netflix, de ce toată lumea spunea că realitatea nu era ca în acele filme? Era mai rău! Eu, în acel moment, mă fâţâiam prin cameră, cu mâinile în păr, disperată şi furioasă.

— Ugh, fie ce-o fi! am cedat şi am apucat telefonul.

A sunat de două ori înainte să aud sunetul specific răspunsului, mi s-a oprit inima, cumva mă

pregătisem pentru durerea ce avea să vină după ce el nu îmi va răspunde. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând ca el să spună ceva, dar nu a făcut-o.

— Alo, am ciripit, abia auzindu-mă.

— Bună, iubito.

Uşurarea m-a determinat să îmi caut ceva pe care să mă aşez. M-am trântit pe fotoliu şi am închis ochii, simţind mai bine ca oricând ce înseamnă ca o greutate chinuitoare să ţi se ridice de pe inimă.

— Ce faci? am încercat să par cât mai relaxată, să nu îi transmit şi lui câtă tensiune şi câte gânduri negre am avut astăzi.

— Eşti bine?

Mi-am strâns ochii. Fir-ar să fie, cu felul în care îmi citea vocea şi gândurile.

— Da, puţin epuizată, părinţii mei au venit acasă şi am avut o cină destul de obositoare.

Dwayne a tăcut pentru câteva secunde, apoi a zis:

— Le-ai spus de noi?

— Nu, dar paznicii ne-au dat de gol şi tata a văzut filmările de pe camerele de supraveghere. Lena ne-a păstrat secretul, totuşi.

S-a auzit un sunet ca un chicotit scurt, am strâns telefonul în mână şi am încercat să trag sunetul ăla la mine, să îl trag pe el cu totul.

— Îmi e dor de tine! am recunoscut, nereuşind să mă mai abţin. Spunând asta, îmi dădeam seama

cât de adevărat era de fapt, cum începeam, inconştient, să mă usuc de dorul lui, deşi l-am văzut ultima dată azi-dimineaţă.

— Şi mie, iubito. Prea dor.

Ultima parte a ieşit cu un oftat, ca fiind o concluzie personală, însă nu îmi plăcea deloc cum suna.

— Ne-am putea întâlni acum, am propus eu cu speranţă.

Altă perioadă chinuitoare de tăcere. Am auzit o sirenă de vapor, semn că era afară. Mă întrebam dacă era pe pontonul nostru… al lui. Amintirea acelei nopţi mi se părea ridicol de îndepărtată, de parcă nu s-a întâmplat săptămâna trecută. Am trăit atât de multe în aceste zile şi m-am schimbat atât de mult, încât devenea înfricoşător. Şi mai înfricoşătoare era schimbarea lui bruscă.

— E puţin cam târziu acum şi nu vreau să ai probleme cu părinţii tăi. Vrei să te iau mâine dimineaţă? a întrebat, de parcă aş putea refuza, de parcă lipsa lui de astăzi o să mă determine să refuz să îl mai văd. Mi-am înfipt din nou mâna în păr, încercând să rămân cât mai calmă.

— Bineînţeles că vreau, iubitule. Ne întâlnim mai devreme, în parc? De data asta poate reuşesc să nu mă mai sperii de tine ca de diavol.

Încercarea mea a reuşit, l-am făcut să chicotească.

— Dacă reuşesc să mă trezesc, promit să te anunţ înainte.

M-am lăsat pe spate, în fotoliu şi mi-am înfipt unghiile în husa de piele. Observând deodată unde mă aflam, toate amintirile din acest fotoliu mi-au revenit în minte precum un uragan, săgeţi ascuţite mă ţinteau în inimă, amintindu-mi atât de dureros că acea zi, în care totul părea perfect, nu era eternă… iar acum trăiam asta. Am vrut să îi spun şi lui unde stăteam, ce amintiri îmi trezea fotoliul ăsta şi să îl ispitesc să vină. Ar fi făcut-o acum câteva zile, dar el nu mai era cel de acum câteva zile. Conversaţia asta era atât de chinuită şi rece în comparaţie cu ce am avut, încât nu mai aveam puterea să o continuu.

— OK, atunci, iubitule. Ne vedem mâine.

— Noapte bună.

A închis aproape imediat, iar eu am rămas nemişcată, cu telefonul la ureche, până când mi-am găsit puterea să îl las în jos şi sentimentele au dat navală. Prima lacrimă mi-a alunecat pe obraz fără să fiu conştientă de ea, apoi m-am făcut ghem în fotoliul în care m-a ţinut el atât de strâns în braţe. Mă simțeam îngheţată şi goală, de parcă aş fi fost dezbrăcată într-o ploaie rece. Sufletul meu părea o fiinţă chinuită, otrăvită de singurătate şi amăgită de speranţă.

Mi-am strâns genunchi la piept şi am plâns cu amărăciune până am pierdut noţiunea timpului,

fără zgomote şi suspine, lacrimile mi s-au scurs în tăcere până când epuizarea a câştigat şi am căzut într-un somn agitat, învăluit în coşmaruri ce reflectau cea mai mare teroare a mea: *lipsa lui*.

M-au trezit vibraţiile telefonului. Îl simțeam undeva sub picior, dar eram atât de amorţită, încât nu puteam să îmi dau seama unde. Am bâjbâit buimacă, încercând să mă descâlcesc din poziţia în care adormisem. Când am reuşit să găsesc telefonul şi să îl aprind, ochii m-au ars instantaneu, îi simțeam umflaţi şi usturători, un efect advers, de care nu îmi era dor, al somnului după plâns.

Alice îmi trimisese mai multe mesaje, m-am frecat la ochi înainte să le citesc, apoi am verificat ora. Mă aşteptasem să fie dimineaţă, o parte din mine era agitată că poate întârziasem la şcoală, însă era 22:38. Abia am dormit o oră şi jumătate.

În mesaje, Alice mă întreba dacă am reuşit, dacă am plantat dispozitivul, iar cel mai recent, dacă Danica m-a ucis. I-am scris repede că încă n-am rezolvat nimic şi o voi ţine la curent, apoi m-am ridicat de pe fotoliu, cu toate membrele amorţite şi în dureri groaznice.

Să pun un dispozitiv de urmărire în telefonul Danicăi mi se părea la fel de greu ca escaladarea pe muntele Everest, cu un picior rupt. M-am stropit cu apă pe faţă şi m-am privit în oglinda de

la baie, speriată de expresia fetei din fața mea. Îmi aducea aminte de aceeaşi imagine pe care o vedeam anul trecut, când a doua zi era o incertitudine. Mi-am scuturat capul şi mi-am alungat repede gândurile întunecate din minte. Nu aveam să ajung din nou acolo. Ştiam în ce mă băgasem, ştiam ce implica o relaţie cu Dwayne, mi-am asumat-o încă de la început. Ştiam că, pe cât de superbă putea fi o zi, pe atât de îngrozitoare putea fi următoarea. Cu el nu a fost şi nu cred că va fi vreodată ceva constant. El, în toată fiinţa lui, era un amalgam de personalităţi şi stări, care se zbăteau în amintiri, se băteau cap în cap zi de zi, uneori câştigau cele bune, alteori nu. Ştiam că nu aveam să fiu niciodată mai fericită decât atunci când eram în braţele lui, însă fericirea nu avea niciodată doar un singur chip.

Acum nu mai era doar despre mine şi Dwayne, erau alte lucruri care, prin comparaţie, mă făceau să par o adolescentă plângăcioasă.

Trebuia să mă adun şi să mă ocup de Danica.

Trebuia să îmi înghit suferinţele şi să accept totul aşa cum era, să îi dau lui Dwayne spaţiul pe care i l-am promis cu atâta hotărâre atunci când m-a avertizat că asta se va întâmpla. Mi-a dat o şansă să plec, m-am hotărât să rămân. Acum trebuia să îi demonstrez că nu am spus acele cuvinte doar pentru a-l ispiti în braţele mele,

trebuia să îi fiu alături atunci când mă voia lângă el, dar şi când fugea de mine.

Cu decizia luată, m-am spălat bine pe faţă şi mi-am strâns părul într-o coadă, sus. I-am trimis lui Dwayne un mesaj de noapte bună, pentru că nu mi-a dat ocazia să îi răspund la telefon şi mi-am făcut planul pentru următoarea misiune: cum să plantez un dispozitiv minuscul de urmărire în telefonul surorii tale, pe care îl ţinea asupra ei în permanenţă.

19. INFERNUL LUI D

Am ieşit din cameră precum un infractor, strecurându-mă în vârful picioarele şi trăgând cu urechea la cel mai mic zgomot. Habar nu aveam cum urma să fac asta şi mă neliniştea foarte tare gândul la eşec. Dacă nu reuşeam în acea noaptea, poate a doua zi avea să fie prea târziu, poate Danica va pleca undeva, va inventa o minciună pentru părinţi şi nu se va mai întoarce deloc. Nu, orice ar fi fost, trebuia să îi pun dispozitivul până dimineaţă.

Am coborât până la etajul unu, apoi am tras cu urechea spre parter. Se auzea televizorul din sufragerie şi voci ce păreau masculine. Chinuindu-mă să ascult, mi-am dat seama că erau Dax şi tata, purtând o discuţie obişnuită, fără tonuri ridicate, ceea ce era bine. Nu o auzeam pe nicăieri pe mama, ceea ce însemna că ori era în camera ei, ori într-a Danicăi. Speram la prima variantă.

M-am învârtit pe hol minute bune, încercând să îmi dau seama ce strategie să abordez. Din camera surorii mele nu se auzea nimic, nici cel mai mic sunet care să indice că ar avea aprins vreun dispozitiv. Teama a început să mă macine.

Dacă a dispărut cât am fost adormită? I-ar fi fost greu să se strecoare, dar nu imposibil. Până la urmă, ea şi Dax au ţinut ascunsă o relaţie ani de zile, iar eu şi Dwayne ne-am dat în vileag din prima săptămână.

Bine, nu am prea încercat deloc să ne ascundem, dar asta nu însemna că eram mai buni decât ei. Scuturându-mi capul imediat ce Dwayne şi-a făcut din nou apariţia, am decis să iau taurul de coarne şi să verific dormitorul. În caz că nu era aici, mă învârteam ca o aiurită prin faţa uşii, iar ea îşi făcea de cap prin oraş.

Mi-am muşcat buza şi m-am întors de vreo zece ori. Să intru direct, sau să bat încet în uşă? Mai mult ca sigur nu dormea, având în vedere experienţa de noaptea trecută, aşa că am ciocănit cât am putut de încet.

Niciun răspuns.

Cu pulsul bătându-mi tot mai tare în tâmple, am apucat clanţa şi am deschis uşa. Zgomotul creat în liniştea camerei mi se părea infernal, am făcut un pas în întunericul de nepătruns. Nu se vedea absolut nimic, nu avea nicio lumină aprinsă şi draperiile erau trase.

Un zgomot bizar, ca sâsâitul unui şarpe, m-a băgat şi mai tare în alertă, apoi am văzut două bobiţe ce păreau fosforescente, cum se apropiau. Norocul meu cu lumina din hol, astfel am putut să

văd silueta Angorei apropiindu-se de mine înainte să îmi sară inima din piept.

Pisica Danicăi a sâsâit din nou, parcă certându-mă că am îndrăznit să pătrund în sanctuarul stăpânei ei. După ce m-am obişnuit cu lumina şi am deschis mai larg uşa, am reuşit să o văd pe Danica pe pat.

Dormea.

Angora şi-a înfipt ghearele în pantalonii mei, încercând să se cocoţeze pe mine. Efectiv am sâsâit una la alta, eu mai silenţios, ea tot mai nervoasă. Nu ştiam de ce nu mă plăcea deloc pisica asta, dar începea să mă scoată din sărite. Dacă o ţinea tot aşa, avea s-o trezească pe Danica. Era o minune că nu se trezise încă, însemna că era de-a dreptul epuizată.

Momentan, eu şi Angora dădeam un adevărat război. S-a tras înapoi ca să se înfoie toată, încercând iar să mă atace, moment în care am prins-o în braţe şi m-am întors cu ea pe hol. De data asta a miorlăit din toţi rărunchii, ca un dragon în miniatură. Am aruncat-o din braţe, cât de departe am putut. A căzut în picioare şi s-a întors imediat spre mine, furioasă din cale afară, dar am reuşit să intru în cameră şi să închid uşa în urma mea înainte ca ea să mă prindă.

A miorlăit furioasă şi a frecat uşa cu labele, dar, spre uşurarea mea, a renunţat repede. Probabil auzise glasul lui Dax şi acum a plecat la

el, altfel ar fi făcut un scandal de ar fi auzit-o toată casa.

Mai departe, următoarea problemă. Am scăpat de paznicul blănos, urma stăpânul adormit, căruia trebuia să îi fur cea mai păzită bijuterie.

Danica avea mochetă prin toată camera, ceea ce mi-a uşurat înzecit sarcina, pentru că paşii nu mi se auzeau aproape deloc. Nu aveam la ce lumină să mă adaptez, pentru că odată uşa închisă, totul era beznă, aşa că a trebuit să mă folosesc de propriul telefon, căruia i-am redus lumina ecranului la minim, suficient doar să văd pe unde călcam, dar încă era prea puternic. Danica avea un somn adânc, nu s-a mişcat deloc de când am intrat, nici măcar nu a tresărit. Luminând spre noptiera ei în căutarea telefonului, am văzut altceva.

Un flacon de medicamente, cu capacul desfăcut.

Pentru o secundă, urletul mi-a spart pieptul, am reuşit să îl opresc în gât înainte să iasă cu toată groaza bruscă ce m-a cuprins. M-am repezit spre el, nepăsându-mi de zgomotul pe care îl făceam şi în următoarele momente teroarea ce îmi oprise respiraţia s-a risipit, făcând loc uşurării parcă dureroase. Erau doar somnifere şi, luând în considerare câte mai avea acum în flacon, nu putea să înghită o cantitate atât de mare şi să facă ce crezusem la început.

Am încercat să îmi reglez respiraţia şi să mă adun, însă nu am fost capabilă să mă mişc secunde bune. Am crezut că a clacat, că a făcut lucrul cel mai îngrozitor posibil.

I-am privit chipul ce părea atât de liniştit acum, atât de tânăr şi inocent, aproape copilăresc. După sperietura asta, îmi dădeam seama cât de mult îmi iubeam sora. Chiar dacă uram ce făcea şi ce a devenit, o iubeam enorm şi nu puteam nici măcar procesa gândul ca ea să îşi ia propria viaţă.

Era hăituită de propriile frici, de propriile regrete, de asta a recurs la o măsură atât de extremă încât să ia somnifere ca să se poată odihni. Văzând-o aşa, eram şi mai hotărâtă să fac ce mi-am pus în plan.

I-am căutat telefonul şi l-am găsit cu uşurinţă pe aceeaşi noptieră.

Spre marele meu noroc, toţi trei aveam acelaşi tip de telefon, cadou de la mama odată cu începerea noului an şcolar. Danica nu a simţit încă nevoia să îl schimbe, aşa că am avut ocazia să studiez foarte bine mecanismul pe al meu şi să fac schema de patru ori până când am fost sigură că totul o să iasă bine şi repede. Însă nu am făcut-o pe întuneric.

Având în vedere că a înghiţit un somnifer, poate chiar două şi nu a avut nicio reacţie la zgomotele de mai devreme, mi-am permis să mă mişc prin cameră şi am intrat în baia ei, unde am

aprins lanterna telefonului meu şi l-am aşezat pe podea, apoi m-am aplecat în genunchi.

Dispozitivul de urmărire era puţin mai mare decât un vârf de creion, menit să fie introdus în spaţiul destinat cartelei şi cardului de memorie. Aveam deja acul la mine, aşa că l-am desfăcut imediat, cu inima bubuindu-mi până în tâmple. Nu ştiam cum spionii puteau face asta cu regularitate, eu mai aveam puţin şi leşinam de stres şi nici măcar nu eram în pericol.

Am aranjat dispozitivul la locul potrivit, exact aşa cum fusese şi în telefonul meu. Am împins clapeta înapoi şi l-am pornit, apoi l-am înfăşurat repede într-un prosop pentru a acoperi sunetul aprinderii. L-am verificat pe toate părţile, arăta perfect la fel şi pe ecran nu indica vreun dispozitiv nou conectat. Îmi cerea parola de acces, ceea ce nu mă mira, dar nu aveam nevoie de acces la telefonul ei pentru a o urmări. Dispozitivul era atât de mic pentru a putea fi strecurat cu uşurinţă într-un telefon modern, însă era doar un micro GPS care emitea semnal spre telefonul meu, acolo unde i-am făcut mai devreme conexiunea.

L-am activat şi am aşteptat să emită semnal, privind de multe ori peste umăr şi ascultând, terorizată că Danica se putea trezi. În aplicaţia instalată mi-a apărut imediat un punct roşu pe hartă, maximizându-l am ajuns exact la adresa la care mă aflam acum.

Am respirat uşurată şi m-am aşezat în fund. Fusesem îngrozită că nu va funcţiona, că telefonul Danicăi îi va bloca accesul, însă părea totul perfect. Dacă în broşura de prezentare specificaţiile erau reale, ar fi trebuit să o pot urmări la distanţe de până la 800 de kilometri depărtare de receptor, care acum era telefonul meu, cu posibile pierderi de semnal în zone neacoperite. Speram să nu fie cazul şi să nu ajungem în situaţii atât de extreme. Dacă sora mea va pleca din oraş, în nici un caz nu se va duce la 800 de kilometri distanţă.

Avându-i astfel telefonul în mână, curiozitatea a început să mă macine. Ţineam în palmă toate informaţiile de care aveam nevoie, aş fi putut afla cu cine vorbea, dacă plănuia să plece undeva, dacă cineva o ajuta…

Fără să mă gândesc prea mult la asta, am început să scriu cuvinte. Tot ce îmi puteam aminti că o reprezenta pe sora mea. Am scris numele pisicii, maşina ei preferată, firma de haine, numele lui Dax… nimic. Mai aveam doar o încercare înainte ca telefonul să se blocheze şi nu voiam să îi dau Danicăi ceva de bănuit în niciun fel. Numele lui era în gândul meu, însă îmi era teamă să îl scriu. Îmi era teamă de faptul că ar putea fi parola potrivită şi astfel să îmi dau seama cât de mare era obsesia surorii mele pentru iubitul meu.

Am scris numele lui Dwayne.

Parolă greşită.

Uşurarea a fost bizară şi teribil de plăcută. Chiar dacă şansele ca numele lui să fie în parolă nu erau total excluse, pentru că ar putea exista în altă combinaţie, momentan eram fericită că telefonul nu s-a deschis. Nu avea rost să aştept şi să o iau de la capăt, ceva îmi spunea că sora mea avea o parolă foarte complicată, mai ales în perioada asta, când se simțea urmărită şi tresărea terorizată chiar şi în propria casă.

Am ieşit din baie şi i-am pus telefonul pe noptieră, în aceeaşi poziţie din care l-am luat. Danica nu s-a mişcat deloc, m-am aplecat spre ea să îi ascult respiraţia doar ca să mă asigur încă o dată că totul era în regulă.

Cât am putut de subtil, am verificat camera, biroul şi cărţile aruncate peste tot, în speranţa nemuritoare că poate găseam ceva.

Clanţa uşii s-a mişcat.

S-a lăsat în jos, s-a creat o crăpătură prin care a pătruns lumina din hol. Frica m-a băgat în priză, m-am uitat disperată în toate părţile şi în următoarea secundă m-am aruncat sub patul Danicăi.

I-am văzut picioarele, era desculţ şi avea probabil pantaloni scurţi. Dax.

Mi-am strâns ochii când mi-am dat seama că a adus-o pe Angora. A venit lângă pat şi a dat

drumul pisicii, care a sărit imediat şi bineînţeles că a venit direct la mine. A intrat sub pat hotărâtă să mă facă una cu pământul, afurisita cu mirosul ei de felină. Neavând altă opţiune, m-am repezit eu prima la ea şi am ciupit-o de nas. A miorlăit ca din gură de şarpe şi s-a tras înapoi, rostogolindu-se ca o minge. A fost imediat în picioare şi gata de atac, dar, aşa cum sperasem, Dax nu i-a mai dat voie. S-a aplecat şi a ridicat-o în braţe.

— Angora, ce te-a apucat? L-am auzit şuşotindu-i, am simţit cum o pune din nou pe pat şi pisica încearcă să fugă, dar a fost înhăţată înainte să mai ajungă la mine.

Fix aşa voiam să îmi petrec noaptea asta.

De parcă nu aveam destule pe cap deja. Acum eram sub patul surorii mele vitrege, unde era surprinzător de mult spaţiu şi încă nu simţeam praf să îmi intre în nas, eram întinsă pe burtă ca o broască, mă chinuiam să nu scot vreun sunet, în timp ce fratele meu vitreg stătea şi o privea, parcă aşteptând să se trezească şi să vorbească cu el.

Am auzit un clinchet cunoscut, Dax analiza şi el flaconul de pastile. Angora încă se agita ca o apucată şi a câştigat altă dojeneală de la Dax. Slavă Domnului că nu şi-a dat seama că problema ei era sub pat şi nu s-a aplecat să se uite.

— Bine, dormi cu mine în noaptea asta, dar dacă faci tot aşa, te scot pe balcon.

Mi-a luat duşmanul blănos şi a ieşit cu el din cameră. Când uşa s-a închis şi am rămas în completă beznă, mi-am lovit fruntea de podea, epuizată. Prea mult stres pentru inima mea într-o jumătate de oră. Dumnezeule, nici nu voiam să mă gândesc ce i-aş fi spus lui Dax dacă mă găsea aici, nu cred că exista explicaţie logică. Mă bucuram pentru damblalele Angorei, cred că ea a grăbit lucrurile şi l-a determinat pe Dax să iasă din cameră.

La fel m-am grăbit şi eu, m-am târât de sub pat şi am şters-o imediat din camera Danicăi, până când Dax nu se hotăra să se întoarcă şi să o admire dormind.

Când m-am reîntors în camera mea şi m-am uitat la ceas, am fost surprinsă să văd că era de-abia trecut de ora douăzeci şi trei, parcă am stat ore în camera aia. Am făcut un duş record şi următorul lucru pe care l-am văzut a fost patul. Eram atât de epuizată, încât nici măcar de coşmaruri nu aveam suficientă energie.

Sau cel puţin aşa speram.

***

— Rose, puţin mai multă emoţie te rog, un zâmbet mai larg. Amy era tot timpul veselă, prietenii ei au descris-o ca fiind energie pură şi exact asta vor să vadă când vor veni la piesă. I-a

sugerat Derek tinerei actriţe. Nu o făcuse în mod critic, dar Rose arăta de parcă tocmai a plesnit-o peste faţă. Rose era pasionată de actorie, un talent înnăscut, dar, din păcate, nu era înnăscută şi pentru acest rol. Ar fi fost perfectă interpretând o dramă, însă nu am făcut piesa în acest fel. Expunea bucuria lui Amy ce va rămâne prezentă chiar şi după moartea ei. Oamenii au jelit destul.

Rose nu se conecta deloc cu acest rol şi, dacă am crezut că fusese o fază la început, eram la a patra zi de repetiţii, iar Rose nu a făcut progrese prea mari.

— Dwayne, pune te rog „In Your Arms", poate reuşim să îi inducem mai bine în stare. A continuat Derek, apoi s-a întors la scaunul lui. De cealaltă parte a scenei eram eu, aşezată pe un scaun, l-am privit pe Dwayne cum punea melodia lui Ashley Serena, pe care eu o sugerasem pentru scenetă. Concentrarea lui asupra acestei proceduri mi s-a părut fascinantă, la fel ca tot ce făcea el în ultimul timp, atunci când mă evita cu profesionalism.

Da, era încă aici.

Era vineri, am trecut peste încă o săptămână şi el era în continuare aici, mă lua dimineaţa şi mă aducea înapoi după şcoală, stăteam la prânz împreună, vorbeam, ne sărutam.

Era aici.

Fizic.

Sufleteşte, îl simţeam la sute de kilometrii distanţă. Îmi zâmbea rareori, iar atunci când o făcea, urma un program, de parcă s-ar fi setat să pară cât mai normal. În afara şcolii reuşea să mă evite aproape tot timpul, a avut petreceri în fiecare seară şi le folosea ca scuză să fie plecat, să nu alerge cu mine dimineaţa, însă am ajuns să îl cunosc mai bine de atât. M-a păcălit primele zile, dar nu şi acum. Aşteptam să explodeze, să îşi verse furia şi frustrarea despre care refuza cu atâta înverşunare să vorbească. Ce s-a întâmplat în acea nenorocită de dimineaţă, ce s-a produs atunci în mintea lui, ce l-a determinat să se schimbe astfel la 180 de grade şi să mă privească ca pe o creatură gata să îl spulbere dacă se apropia prea mult. Pentru că aşa arăta, ca o făptură fragilă pe care o puteam strânge într-un pumn, asta îmi dădea de înţeles privirea lui şi mă înnebunea.

Pe de altă parte, eu eram tot mai secată de energie. Aşteptam inevitabilul, aşteptam clacajul în fiecare dimineaţă. De fiecare dată când el trebuia să apară, îi aşteptam lipsa, nu prezenţa, pentru că ştiam… ştiam că avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

— Dakota?

Mi-am scuturat capul şi l-am privit pe Derek. Cufundată în propriile gânduri, pierdusem complet legătură cu realitatea. I-am privit pe toţi,

ei se uitau la mine, inclusiv Dwayne, din spatele consolei lui.

— Da?! Scuze, m-am pierdut în gânduri.

— Ce spui dacă am lăsa-o pe Rose pe piedestal în timpul dansului? Poate stând nemişcată se poate concentra mai bine la replici.

Am aprobat repede din cap, oricum nu eram în stare acum să mă gândesc prea mult la asta. Restul actorilor erau răspândiţi în semicerc în jurul nostru, iar Rose s-a arătat fericită de reacţia mea.

— Atunci rămâne dansul de la bal, unde e doar ea cu Justin.

Derek a aprobat din cap, la fel şi Rose şi Justin, care nu au reuşit deloc să se apropie unul de altul pentru a face sceneta mai uşoară. Justin s-ar potrivi mai degrabă în rolul lui Amy, e mult mai plin de viaţă decât Rose.

— Aşa rămâne. Rose, hai să repetăm încă o dată scena pe piedestal.

Eleva şi-a reluat locul pe piedestalul din beton, în jurul căruia vor fi înşirate bucăţi de sticlă sparte, semnificând blocul de pe care Amy s-a aruncat. În această scenă, ca în toată sceneta, sufletul ei vorbea de acolo de unde s-a aruncat, le transmitea mesaje prietenilor, colegilor, profesorilor, părinţilor şi, nu în ultimul rând, celor care i-au greşit. În jurul ei, la sol, dansau patru actori care interpretau îngerii ce o aşteptau. Săritura o va aduce la final fix în braţele lor.

Înălţimea nu era deloc mare, un metru şi optzeci de centimetri, însă Rose nu s-a acomodat deloc uşor nici cu asta şi a refuzat să o facă fără să fie o saltea jos, chiar dacă cioburile erau de fapt din cauciuc.

— Nu mă plângeţi azi, nu mă răzbunaţi mâine. Lăsaţi-mi chipul vesel să vă fie amintire. Duceţi-mi lipsa, dar nu cu lacrimi, vorbiţi de mine, dar nu de lipsa mea.

A început Rose, punându-şi tot sufletul în rostirea replicilor. Partea asta, în care se exprima direct publicului, era cea cu maximul de emoţii, iar presiunea ei se simţea. Eu am scris sceneta, am ascultat-o pe Rose de atâtea ori, însă de fiecare dată mi se zbârlea pielea.

M-am simţit privită, aşa că am căutat instinctiv perechea de ochi ce mă analiza. Nu m-a surprins să dau peste a lui Dwayne, dar mi-am ţinut respiraţia, pentru că mă aşteptam să şi-o mute imediat. Nu a făcut-o, a zâmbit încet, abia perceptibil, iar eu am făcut la fel, copiindu-l şi hrănindu-mă cu blândeţea ochilor lui, ce au devenit atât de trişti în ultimele zile.

Asta a fost cea mai grea săptămână din viaţa mea, iar lucrul acesta spunea multe. Cel puţin mă bucuram că, scriind sceneta, am reuşit să îl conving pe Derek să mă scape de rol, astfel am descoperit că meseria de scenarist şi regizor îmi plăcea mult mai tare decât cea de actor. Adoram

să fiu în spatele scenei, să văd actorii cum dau viaţă personajelor create de mine, cum replicile mele ies de pe buzele lor şi o simplă pagină de hârtie se transformă într-un mic colţ viu de lume.

Dwayne m-a privit până când eu nu am mai rezistat şi am cedat prima, mutându-mi privirea pe Rose. Încă îl simțeam privindu-mă, iar golul meu obişnuit din gât s-a întors. Am hotărât ca astăzi să nu îl mai las să îmi scape.

După ce Rose s-a aruncat în braţele îngerilor, luminile s-au stins pentru câteva secunde cât ea a fost scoasă din scenă.

— Haideţi să repetăm scena patru. Am propus eu şi toată lumea şi-a ocupat locurile, Derek nu a avut nimic de obiectat. Asta era scena în care colegii ei vorbeau pe o bancă, trişti, plângându-i moartea, iar Amy apărea îmbrăcată în înger şi îi asculta, îşi punea mâna pe umărul fiecăruia şi le şoptea cuvinte de alinare, chiar dacă ei nu o auzeau.

Scena nu necesita prea multă atenţie din partea mea, aşa că m-am ridicat de pe scaun şi am mers direct la iubitul meu.

Nu a tresărit şi nu a luat-o la fugă, de multe ori mă aşteptam să facă şi asta. I-aş fi spus-o în spirit de glumă, dar pentru el, probabil, nu ar fi fost atât de amuzant.

— Tu şi cu mine, Jordie's, imediat după ce terminăm aici! am ordonat, privindu-l astfel încât să înţeleagă că nu era o propunere.

A zâmbit, prefăcându-se ocupat la laptop.

— Ai spus că renunţi la mâncarea nesănătoasă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— La fel am zis şi că o să mă vopsesc ca Alice, m-ai crezut?

El a chicotit. Da, Alice avea o nouă culoare în păr. Am cunoscut-o verde, a evoluat la roz şi acum s-a transformat în albastru. Din păcate, cea de acum o prindea cel mai puţin şi nu credeam că va dura foarte mult.

Dwayne a renunţat în sfârşit la ceea ce făcea, a setat melodia pentru scena asta şi s-a întors spre mine. M-a surprins când m-a prins de mână şi m-a tras în spatele cortinei, ce acum era strânsă într-un colţ, dar acoperea perfect priveliştea dinspre scenă.

— E ultima noapte. Promit că tot weekend-ul sunt al tău.

Mi-am muşcat limba, forţându-mă să fiu tare. Pentru a mia oară săptămâna asta, trebuia să fiu tare.

— De ce accepţi atât de multe petreceri? Eşti complet epuizat, nu dormi aproape deloc.

Ceea ce era adevărat şi mă îngrozea ideea că o făcea pentru a sta departe de mine. La petreceri

pleca pe la ora șase după-amiaza, unde stătea până a doua zi dimineaţa aproape de răsăritul soarelui, apoi la şase era la mine. După ce termina cursurile, o lua de la capăt. Arăta epuizat, nu ştiam dacă a dormit zece ore toată săptămâna. Avea cearcăne, era palid şi tot zâmbetul lui ştiam că era o prefăcătorie ce începea să nu îi mai iasă bine deloc.

— Sunt prieteni, nu îi pot refuza. Am avut ghinionul să fie toate una după alta.

Da, cum să nu! Petreceri erau în fiecare seară, peste tot, asta nu însemna că Dwayne se simțise înainte obligat să se ducă la vreuna. Alice mi-a spus că era extrem de cerut, dar şi selectiv, niciodată nu a luat atât de multe odată, ceea ce însemna doar două lucruri:

1. Se folosea de muzică, vechiul şi singurul lui medicament, ca să îşi blocheze mintea.
2. Stătea departe de mine.

— OK, dar mi-ai promis că e ultima. L-am prins de mână şi l-am strâns cu putere, el a aprobat din cap. Ceva îmi spunea că nici weekend-ul acesta nu avea să fie mai liber, dar de data asta era vineri.

— Ce zici de un coleg la butoane? am zâmbit eu, agăţându-mă de gâtul lui. M-a privit curios.

— E vineri, nu am ieşit toată săptămâna şi chiar îmi e doar să te văd făcând ce ştii cel mai

bine. Ne faci mie, lui Alice şi lui Lucas rost de un bilet de intrare?

A înghiţit în sec. Asta a fost prima reacţie, una deloc bună, dar apoi a zâmbit.

— Sigur, iubito, dar nu va fi o petrecere pre…

— Nu contează, l-am întrerupt imediat. Nu merg acolo să socializez cu oameni, ci să ascult muzică bună, să stau cu iubitul meu şi cu prietenii mei.

Prins la colţ, nu mai a avut de ales şi a aprobat din cap.

— Atunci, aşa rămâne, a zâmbit şi, în următoarea secundă, mi-a dat foc la întreaga lume, doar unindu-şi buzele cu ale mele. M-am obişnuit zilele astea cu săruturi scurte, mai degrabă pupicuri, însă acum ceva l-a determinat să aprofundeze momentul. M-a strâns în braţe cu putere şi m-a lipit de trupul lui, sărutându-mă cu o disperare ce mi-a oprit circulaţia în vene, a oprit totul în jurul meu. Nimic nu mai conta, nici măcar oamenii ce stăteau dincolo de o cortina atât de fragilă şi ne-ar fi putut vedea la o mişcare greşită. Doar Dwayne conta, sărutându-mă cu toată fiinţa lui şi extrăgându-şi energia din mine, aşa cum făcea la început. Pentru un moment, am simţit că totul revenea la normal, că era din nou aici, cu mine, în întregime, că era iubitul meu dornic să ofere şi să primească, să fie cât mai mult timp lângă mine, să mă ridice pe culmile plăcerii într-o

singură secundă şi să mă ţină, goală, în braţele lui, până adormeam.

Cu aceeaşi disperare m-am agăţat şi eu de gâtul lui, încercând să prelungesc momentul cât de mult am putut, îmbătându-mă cu parfumul lui, cu gustul buzelor şi textura lor, cu tot ce îl reprezenta.

Aplauzele ne-au deconectat de la universul nostru. Ne-am tras înapoi în acelaşi timp, speriaţi de zgomotul brusc şi puternic. Pentru o secundă, am crezut că ne văzuseră şi ne aplaudau pe noi, nu m-ar fi deranjat cu adevărat, însă aplaudau doar finalul scenei ce, se părea, ieşise perfect.

Eu şi Dwayne ne-am tras sufletele, încă prea speriaţi să ne desprindem unul de altul. Pupilele lui erau dilatate, respira greu şi privirea îi era sălbatică şi plină de dorinţă, aşa cum nu l-am mai văzut de prea mult timp. Eram sigură că la fel arătam şi eu.

Nu îmi păsa dacă îmi cerea acum să mergem într-o sală de clasă goală, în camera îngrijitorului sau la vestiare, l-aş fi urmat oriunde, doar să mă sărute în continuare şi mica bulă de magie reformată în jurul nostru să nu se spargă din nou.

— Ar trebui să ne întoarcem, mi-a şoptit el pe buze, deşi nu a făcut nicio mişcare în sensul despărţirii.

Am clătinat din cap, încă agăţată de gâtul lui, lipită cu totul de el.

— Aş prefera să plecăm chiar acum, am şoptit înapoi.

El a zâmbit.

— Dakota, mai eşti aici?

Vocea lui Rose m-a făcut să îmi strâng ochii. Aveam s-o strâng de gât mai târziu pentru asta.

Dwayne m-a eliberat şi, neavând de ales, am ieşit din spatele cortinei. Speram ca expresia mea să nu dezvăluie ce simțeam. Dwayne nu m-a răvăşit fizic în nici un fel, dar era de ajuns ce mi-a făcut sufleteşte.

Rose arăta nevinovată şi complet inconştientă ce a făcut, ocupată cu o parte din scenariu ce îi dădea bătăi de cap, părea singura care nu îşi dădea seama ce a întrerupt. Derek abia se abţinea să nu rânjească, prefăcându-se extrem de ocupat cu scenariul.

— Da, Rose?

Ea s-a întors imediat spre mine.

— Oh, bine că eşti aici, credeam că ai plecat, nu înţeleg de ce Amy trebuie să zâmbească în scena asta? Nu ar trebui să fie tristă că îşi ia la revedere de la colegi?

Aşa cum făcea încă de la început, a dat iar năvală peste mine, încercând să strecoare drama în scenetă şi, ca de fiecare dată, a trebuit să îi explic că nu încercam să subliniem evidentul, tristeţea şi plecarea pe care deja o simțea toată lumea. Până în acel moment, încă mai avea rolul

pentru că îi semăna atât de bine fizic, altfel eram sigură că Derek i l-ar fi dat altcuiva, toate celelalte l-au memorat pe ascuns, eram sigură, pentru orice eventualitate.

Eram la ultima repetiţie când telefonul mi-a vibrat în buzunar, scoţând un sunet ciudat, necunoscut. Neatentă, l-am verificat, deşi mai mult mă concentram să îmi aranjez scenariul şi să mă gândesc ce să port la petrecerea din seara asta. Mă bucuram că astăzi nu am mai rămas peste program şi am inclus ora de teatru în locul ultimului curs.

Cu gândul la o mie de alte lucruri, totul s-a blocat după ce am văzut ecranul. Era o simplă notificare, de la o aplicaţie pe care nu o folosisem deloc.

Emiţător în mişcare.

Un punct mic, ce a stat zile în şir nemişcat, s-a pus în sfârşit în mişcare, iar mişcarea era rapidă.

Fără să mă gândesc de două ori, mi-am smuls ghiozdanul de jos şi am luat-o la fugă.

— Trebuie să plec urgent. Ne vedem luni!

Nu am rămas pentru niciun răspuns, doar l-am privit pe Dwayne, care era confuz şi îngrijorat. A încercat să mă urmărească, însă am clătinat din cap să nu o facă.

Cât am apucat, i-am văzut expresia întunecându-se din nou.

Am ieşit pe hol şi am rupt-o la fugă, apelând-o imediat pe Alice. Soneria a bubuit pe holurile goale şi aproape instantaneu puhoaie de elevi, fericiţi că era în sfârşit weekend, au dat năvală din clase, înghesuindu-se pe hol.

— Spune-mi că ai ieşit! am vorbit repede imediat ce mi-a răspuns.

— Da, chiar acum. S-a întâmplat ceva?

— Danica e în mişcare. Ne vedem la maşina ta, fugi cât poţi de repede.

Toţi păreau să se pună în calea mea, i-am împins cu coatele, cu mâinile, până am ajuns în punctul de a sări peste ghiozdane aruncate pe jos. Alergatul printr-o mulţime de elevi agitaţi ar trebui transformat în joc olimpic, deoarece eu nu mai aveam aer când am ajuns la maşina lui Alice.

Am verificat repede telefonul, până acum a parcurs doar un kilometru, ceea ce însemna că am alergat într-adevăr ca fulgerul pe holurile alea. Imediat a apărut şi Alice, gâfâind de-a dreptul.

— Abia am scăpat de Lucas. A răsuflat ea, descuind maşina. M-am aruncat imediat în dreapta, iar ea la volan.

— Grăbeşte-te până nu încep restul să iasă, altfel am încurcat-o.

De obicei, în primele minute după terminarea cursurilor, întotdeauna se forma o coadă la ieşirea din parcare. Mereu era unul care conducea prea încet sau se oprea să aştepte pe cineva, lista putea

continua, dar de data asta noi nu aveam timp de pierdut. Alice a dat cu spatele şi a accelerat ca o dementă.

Toată săptămâna a parcat maşina cât mai aproape de ieşire, special pentru asta, însă oricât de rapide am fost noi, alţii ne-au luat-o înainte, aşa că s-a oprit în fundul a trei maşini. Cea din faţă aştepta pe cineva, exact ce mă temeam.

Alice a claxonat imediat, repetitiv şi insistent.

— Poţi să aştepţi în locul de parcare, idiotule! A scos capul pe geam şi a urlat cât a ţinut-o gura. În alte circumstanţe, aş fi râs cu lacrimi, dar în acel moment eram concentrată doar pe punctul roşu ce se îndepărta după fiecare secundă.

— Ugh! a făcut Alice exasperată, claxonând fără încetare.

Şoferul a scos mâna pe fereastră şi ne-a arătat degetul mijlociu, am oprit-o la timp înainte să iasă din maşină şi să îi împletească gâtul în volan. A apărut o tipă care a urcat în dreapta şi în sfârşit coada s-a mişcat din nou.

— Încotro? a întrebat la ieşirea din parcare.

— Fă la stânga.

A accelerat şi a întors fix în mijlocul străzii, atât de rapid că m-a lipit de portieră şi era să îmi zboare telefonul din mână.

— Sfinte! am expirat eu, ea s-a concentrat pe condus, de parcă a intrat în cursa vieţii ei.

— Sper că e primul şi ultimul sens giratoriu pe care îl ignori, am spus eu, deşi eram la fel de disperată ca ea.

— Depinde. Încotro se îndreaptă Danica?

— Spre nord, am răspuns, privind telefonul.

— Crezi că vrea să iasă din oraş?

— Nu ştiu, dar traseul cam asta indică, se apropie de pod.

Alice a înghiţit încet şi a strâns volanul.

— Mi-am imaginat asta într-o mie de feluri săptămâna asta, putea să fie şi mai rău, dar tot îmi bubuie adrenalina în vene.

— Şi mie, am recunoscut, strângând-o repede de mână.

Toată săptămâna am fost amândouă ca pe ace, ca doi alergători la linia de start care aşteptau fluierul de început ce refuza să se facă auzit, deoarece sora mea nu s-a mişcat din casa aia. Doar miercuri a plecat cu mama la spital, la o serie de analize obligatorii. Am urmărit-o îndeaproape, ca nu cumva să se strecoare, dar s-a întors direct acasă şi a făcut scandal că tot ce îşi dorea era să se odihnească.

Corecţie: tot ce îşi dorea era să stea în siguranţă, unde traficanţii nu puteau ajunge la ea.

Ajunsesem la concluzia că nu avea s-o facă, că avea să stea închisă în casă cât de mult putea. Cel puţin azi-dimineaţă părea aproape sigur, însă

răpitorul s-a pus în mişcare în ultimul moment şi ştiam exact de ce.

— Mama şi tata nu sunt acasă. Toată săptămâna au fost pe capul ei, dar azi-dimineaţă i-am auzit vorbind ceva de clubul de tenis.

— A profitat imediat, a concluzionat şi Alice. Conducea cu viteză peste limita admisă, dar cel puţin respecta regulile de circulaţie şi semafoarele, să ne oprească acum poliţia era tot ce ne lipsea.

— Calmează-te, o s-o prindem. În ritmul ăsta, în cincisprezece minute ar trebui să fim în urma ei, conduce încet acum.

Alice a aprobat din cap, dar nu a redus viteza.

— Dakota, îţi dai seama că orice ar fi, acum se întâmplă? Altă ocazie nu mai are.

Conştientizând cuvintele ei, am aprobat şi eu din cap. Era vineri, weekend-ul ăsta era termenul limită.

— Crezi că se îndreaptă spre cineva anume? Are un plan, sau doar a ieşit la vânătoare?

Mi-am scuturat umerii, urmărind punctul roşu pe care l-aş fi oprit cu puterea minţii dacă aş fi putut.

— Nu ştiu, nu am reuşit să aflu nimic de la ea. În fiecare seară adoarme cu somnifere, am mai intrat în camera ei de două ori, dar absolut totul e parolat şi nu îşi notează nimic. Am crezut, sincer, că se va ascunde până va scăpa.

Şi sperasem asta, sperasem că sora mea să nu cadă din nou pradă propriilor greşeli, propriilor frici, dar mă înşelasem. Cum putea să facă din nou asta, după tragedia cu Amy? După toată suferinţa pe care a produs-o?

— Cum se mişcă? a întrebat Alice, trăgându-mă în prezent.

— Ia-o pe Balboa! Nu şi-a schimbat traseul.

Alice a aprobat din cap şi a făcut întocmai, intrând pe strada cu patru benzi, accelerând şi reuşind cumva să se strecoare printre maşini, până când am ajuns la o distanţă de cinci kilometri în spatele Danicăi.

Dintr-o dată, punctuleţul roşu a încetat să se mai mişte.

— S-a oprit, am respirat şocată, Alice a accelerat din instinct.

— Deja?

M-am uitat la acel punct cu o disperare extremă, dar a rămas nemişcat.

— Da.

— Fir-ar, dacă îşi lasă telefonul în maşină, am încurcat-o.

Nu am mai spus nimic, doar am privit nenorocitul de punct, până când s-a pus din nou în mişcare, dar de data asta în alt fel. Dispozitivul era setat astfel încât să recunoască deplasarea cu autovehicul şi cea prin mers.

— S-a dat jos din maşină şi e în mişcare.

— Unde e?

Am mărit harta, căutând locaţia exactă. Alice conduce nebuneşte, tot ce auzeam erau claxoane în jurul nostru, însă nu am ridicat privirea.

— E în Crissy Fi…

M-am oprit brusc, dându-mi seama ce se afla acolo. Am privit în faţă.

— Ce? Dakota, repetă!

— E la club.

— Grota Diavolului?

— Da, am şoptit, verificând încă o dată harta, apoi i-am dictat lui Alice un traseu care să ne ducă direct acolo, dar nici prea aproape, ca să nu fim luate în vizor.

S-a oprit pe o străduţă ce părea mai mult o potecă ce duce spre plajă. În jurul nostru erau tufişuri dese şi uscate, ce se îndesesc spre partea dreaptă, unde acum, în lumina zilei, puteam să văd zona de clădiri abandonate. În noaptea aceea păruse cu totul alt peisaj.

— Aici e Grota Diavolului? Eşti sigură?

— Da, Dwayne mi-a spus printre cuvinte, dar aici e, sunt sigură.

— Întotdeauna mi-am imaginat că e mult mai departe de noi.

Nu i-am răspuns lui Alice cât am urmărit-o pe Danica pe GPS. S-a oprit din nou, de data asta definitiv.

— Ce Dumnezeu caută aici? Doar nu crezi că are deja…

— Nu! am negat vehement, clătinând din cap. Nu avea cum, nu avea pe cine. A venit aici singură.

Alice s-a întins spre parbriz să analizeze zona.

— Nu îi văd maşina, ar trebui să ne apropiem mai mult.

Am clătinat din cap, urmărind-o pe Danica pe hartă, nu s-a mai mişcat deloc, semn că acum discuta cu cineva.

— Nu putem, sigur au camere de supraveghere peste tot. Atât timp cât stă locului şi e în club, nu trebuie să ne apropiem.

Alice s-a lăsat pe spate în scaun şi a început să îşi ronţăie unghia de la degetul mare, eu făceam la fel cu buza de jos.

— Crezi că a găsit deja pe cineva, dar îi trimite pe ei să o prindă?

Mă gândisem şi eu la asta, Alice a dat glas celei mai mari frici: ca Danica să acţioneze indirect de data asta.

— Sper din suflet să nu fie cazul. Poate cere o amânare, din cauza părinţilor. Nu a putut deloc să iasă din casa săptămâna asta. Nu cred că traficanţilor ăstora le e indiferent dacă ea e prinsă sau nu.

— Ugh, vreau să merg acolo şi să aud ce dracului discută blestemaţii ăştia. Alice a lovit cu

pumnul în cealaltă palma. Și eu simțeam la fel, chiar dacă eram calmă la exterior.

— Spionajul ăsta nu s-a desfăşurat deloc cum mi-am imaginat. Credeam că o s-o urmărim toată săptămâna prin oraş, dar ea iese doar o dată şi vine direct aici. Nu mai înţeleg nimic!

— Nici eu, Alice.

Începea să se încălzească în maşină şi niciuna dintre noi nu aveam nici măcar o sticlă de apă. După o jumătate de oră de aşteptat, ca pe ace, amândouă plesneam de tensiune. Danica nu s-a mişcat din acel loc.

— Doar nu crezi că ne păcăleşte, că poate a găsit transmiţătorul şi l-a dus în singurul loc în care nu putem intra să verificăm?

Am cântărit ideea lui Alice în minte, ar fi fost o posibilitate.

— De ce să îşi bată capul să îl aducă aici? Nu are motiv să se simtă urmărită şi să caute, singurii care ar putea să o urmărească sunt cei cu care vorbeşte acum. Nu, sunt sigură că altul e motivul vizitei.

Alice şi-a lovit capul de tetieră.

— Eu zic că trebuie să verificăm măcar dacă mai are maşina aici. Lasă-mă pe mine să mă duc.

Am deschis şi cealaltă aplicaţie şi i-am arătat punctul care stătea pe loc.

— E aici maşina, vezi?

În timpul săptămânii instalasem GPS şi pe două dintre maşinile ei, deşi erau mari şanse să nu se folosească de niciuna dintre ele.

— Când pleacă părinţii voştri?

— Nu ştiu, au picat la ţanc săptămâna asta, dar acum o îndreaptă pe Danica spre altă direcţie şi pe noi ne bagă în ceaţă.

După alte zece minute, Alice abia putea să mai reziste.

— Dacă tot stăm aici la spionaj şi nu am adus gogoşi cu noi, spune-mi care e faza cu Dwayne. Abia am vorbit săptămâna asta.

Am prins telefonul în magnetul de pe bord şi m-am lăsat pe spate, în scaun.

— Aş vrea să ştiu şi eu, am oftat cu sinceritate.

— Nu vreau să te sperii, dar stările astea ale lui nu îmi sunt străine, aşa se comportă de obicei când…

— Când dispare fără urmă, am completat-o eu. Alice a aprobat cu amărăciune din cap. Mi-am dat seama, simt şi eu asta, dar aşteptarea mă înnebuneşte, nu ştiu cât mai pot rezista prefăcându-mă că totul este în regulă. Stau ca pe o perniţă de ace.

— De obicei, e ceva ce îi declanşează asta, ceva care îi trezeşte demonii la viaţă. Ai idee ce e de data aceasta?

I-am povestit lui Alice cât am putut de amănunţit dimineaţa în care am simţit că s-a produs schimbarea, cum un demon s-a trezit la viaţă, exact cum zicea ea. A tăcut momente bune, analizându-mi cuvintele şi încercând să găsească ea o explicaţie.

— Atât de brusc?

— Da. Într-o secundă mă săruta şi era numai veselie şi pasiune, apoi parcă i s-a întunecat privirea. De atunci stă pe lângă mine ca pe lângă o bombă. Exact aşa mă simt. Sincer, azi a fost prima dată în cinci zile când a reuşit iar să îşi piardă capul şi să mă sărute fără teamă aia, dar a trebuit să plec pentru că Danica s-a pus în mişcare.

Alice a adresat o înjurătură deloc drăguţă la adresa surorii mele vitrege.

— Totuşi, a durat ceva. De obicei, când are stările astea, a doua zi dispare imediat. Am ajuns să îl cunosc, se comportă de parcă abia poate suporta ce în jurul lui. Ce o fi în mintea aia chinuită, doar el ştie.

Fără să îmi dau seama, mi-au dat lacrimile. Mi-am strâns buzele ca să le opresc, deşi nu era deloc uşor, pentru că Alice avea dreptate. Să fiu o persoană pe care Dwayne abia o suporta prin preajmă era mai chinuitor decât orice am trăit până acum.

— Crezi că acum se opune? Încearcă să se vindece aici?

— Posibil. O face pentru tine, altfel nu ar avea niciun motiv să rămână. Dacă îmi accepţi sfatul, cred că ar trebui să îl confrunţi. Determină-l să vorbească, măcar să îţi spună de ce e în starea asta, cu tine a reuşit încă de la început să vorbească şi poate asta îi face bine. Nu mi-ar spune niciodată mie, lui Lucas sau oricui altcuiva, dar cred că o să îşi desfacă sufletul în faţa ta.

Mi-am muşcat buza, calculând pericolul unei asemenea acţiuni. Putea fi de ajutor, dar în acelaşi timp extrem de periculos.

— S-ar putea să ai dreptate, dar şansele sunt împărţite. Ori dezamorsez o bombă care ticăie de zile bune, ori o arunc în aer.

Alice şi-a aşezat mâna pe umărul meu când ochii mi s-au umplut iar de lacrimi.

— Fă ce simţi că trebuie, însă nu îl lăsa să te chinuiască astfel. Nu îi faci bine nici lui, o să se urască mai târziu când o să îşi dea seama cât te face să suferi. Confruntă-l, ajută-l să se elibereze, dar nu îi arăta că te doare. Acum e zăpăcit în gândurile lui, dar dacă îşi dă seama ce îţi face ţie, e posibil să plece şi să nu se mai întoarcă prea curând.

Speriată, am privit-o pe Alice, cu ochii umezi.

— Crezi că ar fi capabil să facă asta?

— Nu ţi-ai dat seama încă? Nici nu vreau să mă gândesc câte ar fi capabil să facă pentru tine.

Am continuat să o privesc confuză, iar ea mi-a oferit o mutră supărată.

— Chiar e nevoie să detaliez? Tu nu l-ai cunoscut pe Dwayne înainte să apari în viaţa lui, eu da. E acelaşi, dar cumva, total schimbat.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Dacă acum e aşa, nici nu vreau să mă gândesc cum va fi dacă ajunge să se îndrăgostească de mine.

Alice a vrut să spună ceva, însă atenţia amândurora a fost atrasă de punctul roşu de pe hartă.

— Pleacă!

În acelaşi timp în care spusese asta, Alice a pornit şi motorul. Am aşteptat ca Danica să se îndepărteze puţin, apoi am pornit pe urmele ei.

După douăzeci şi ceva de minute de urmărire, am ajuns de unde am plecat, pentru că destinaţia Danicăi a fost direct acasă, fără nicio oprire. Alice a parcat la mică distanţă de poartă, amândouă eram obosite, nervoase şi complet derutate.

— Şi acum ce? a făcut Alice, epuizată.

— Aşteptăm şi o urmărim în continuare imediat ce dispare. Dacă nu acţionează weekend-ul ăsta, sigur a obţinut o amânare până pleacă mama şi tata.

Alice a aprobat din cap.

— Vrei să dormi la mine în weekend? Ne va fi mai uşor să o urmărim dacă plecăm amândouă.

— E o idee bună, dar mai bine vii tu aici, astfel putem pleca imediat după ea.

Ea a ridicat din umeri.

— Mi-e indiferent, dar te avertizez, e posibil să mă trezesc în camera lui Dax, complet fără voia mea.

Am început să râd, amuzamentul se simțea atât de bine după atâta tensiune.

— Sincer, nu i-ar prinde rău.

Alice a rânjit drăceşte, pun pariu că acum se gândea la modalităţi să se bage în seamă cu el.

— Asta cât este programată să dureze? I-am ridicat o şuviţă albastră de păr. Ea s-a apărat imediat, bosumflată.

— Până mă îndrăgostesc de altă culoare. De ce, ai vreo propunere?

— O să mă gândesc. Am impresia că lui Dax îi plac blondele, am rânjit eu, încercând să o ispitesc. Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Serios? Eu aveam impresia că îi plac roşcatele. S-a uitat la părul meu, mi s-a strâns imediat un nod în stomac, mai ales amintindu-mi de discuția cu Madison.

— De ce crezi asta?

— Îmi amintesc ziua când ţi-am povestit de Dwayne, iar Dax a venit peste noi, se uita la părul tău roşu ca un hipnotizat, a şi spus-o.

Am râs imediat, relaxându-mă.

— Îi place culoarea, dar doar în soare.

Şi în apă.

— Atunci, aşa rămâne. Mă vopsesc roşcată, îl răpesc şi îl duc pe o insulă tropicală.

După o criză de râs şi alte planuri ale lui Alice cum să îmi dezonoreze fratele vitreg, am coborât din maşină.

— Oh, era să uit! Diseară mergem la o petrecere.

Alice a ciulit urechile imediat.

— M-am autoinvitat, Dwayne caută iar să scape de mine şi mi s-a cam umplut paharul.

— Are altă petrecere? A înnebunit complet! Dacă o ţine tot aşa, o să se transforme naibii în zombi.

— Te sun mai încolo pentru detalii.

Am închis portiera şi am plecat imediat, pentru că nu voiam să mai intru în detalii despre motivul autodistrugerii lente la care se supunea Dwayne de câteva zile.

În casă, atmosfera era la fel de sufocantă şi obositoare. Lena şi ceilalţi angajaţi nu îşi vedeau capul de treburi de când s-a întors mama. S-a trezit brusc cu ideea să modifice toată grădina. Tata avea tot timpul prieteni care veneau în vizită, cu care juca tenis sau discuta afaceri, Dax a intrat într-o fază de negare şi autodistrugere lentă, exact ca Dwayne. Îşi aducea aici colegii şi făceau prăpăd tot timpul, până când îi gonea mama şi îşi luau alcoolul şi muzica cu ei, în altă parte.

Pe scurt, toată lumea mea era cu fundul în sus şi nu era o singură persoană stabilă de care să mă agăţ, dar mă întrebam dacă nu cumva a fost tot timpul aşa, însă am fost eu prea bolnavă ca să îmi dau seama.

Am aruncat ghiozdanul pe canapeaua din living şi eu am urmat imediat după el. Eram atât de obosită încât aş fi putut adormi chiar acolo, oricât de multă gălăgie era în casă.

Mama a trecut prin spatele meu cu Lena după ea, discutând ceva despre orhideele albastre cărora nu le plăcea lumina într-un anumit loc şi au început să se usuce. Nu m-a observat niciuna. Sus urla muzica în camera lui Dax şi se auzeau chiote de voci masculine şi dese înjurături, semn că se jucau pe consolă. Afară erau multe maşini parcate, deci şi tata avea musafiri pe undeva. Nu mi-am dat seama cât de mult iubeam liniştea mormântală din casa asta, până s-a transformat într-un tărăboi continuu. Danica era singura tăcută ca un mormânt, dar ea era vinovată pentru lipsa mea de somn. Zi şi noapte am stat cu ochii pe telefon, urmărind-o, dormind iepureşte şi mereu tensionată ca nu cumva să dispară şi să o pierd.

Cu greu, mi-am mişcat membrele de pe canapea şi mi-am tras ghiozdanul după mine, pe scări.

La etajul unu s-a auzit un urlet puternic, apoi uşa s-a lovit de perete şi au ieşit două matahale.

Unul dintre ei îl alerga pe celălalt pe hol, dar niciunul nu mă observa.

— Ţi-am zis că îţi rup capul dacă mai trişezi. A urlat nervos cel din urmă.

— Nu e vina mea că habar nu ai să joci, omule. A râs cel urmărit, însă uitându-se în spate, nu încotro alerga.

Terifiată, am încercat să mă feresc cât mai repede din calea lor şi am făcut-o în ultimul moment, înainte să se izbească de mine şi să mă arunce pe scări ca pe o minge. Chiar dacă m-am ferit de el, atunci când a întors în sfârşit capul să privească în faţă, s-a speriat de mine şi s-a oprit în vârful picioarelor. Cel din spate a venit ca un bolovan şi a dat peste el, iar în scurt timp am ajuns o grămadă umană şi eu la un pas să fiu propulsată de pe ultima treaptă a scării. O mână m-a prins de încheietură şi m-a tras repede înapoi.

Amândoi s-au uitat la mine ca doi dobitoci, apoi au izbucnit în râs. Duhneau a alcool. Minunat!

— Scuze, Dakota, nu te-am văzut. A bolborosit cel care mă prinsese de mână şi încă mă mai ţinea.

— Da, mi-am dat seama. Am comentat cu jumătate de gură, încercând să scap. Erau din echipa de rugby, iar după discuția cu Madison, nu mai eram în stare să mă uit la niciunul dintre ei.

Simțeam un puternic mixaj de furie şi ruşine în acel moment.

— E numai vina idiotului ăstuia care nu ştie să piardă. Cel urmărit i-a dat una după ceafă urmăritorului, habar nu aveam cum îi chema şi nu aveam de gând să rămân şi să aflu.

— Nu-i nimic, stai liniştit. Am zâmbit forţat şi am încercat iar să mă desprind din strânsoarea lui, dar în loc să mă elibereze, m-a tras mai aproape de el.

— Habar nu aveam că, să ai surori vitrege înseamnă să te ciocneşti peste tot în casa de fete superbe. Mi-aş fi dorit să ştiu asta înainte ca mama să îl facă pe idiotu' de frate-miu.

Râseră amândoi, iar mie mi s-a zbârlit pielea de dezgust. Oricât aş fi încercat să scap de el, cumva sfârşea trăgându-mă şi mai aproape. Când i-am simţit braţul în jurul mijlocului meu, am ştiut că trebuia să plec cât mai repede de acolo.

— Scuză-mă, trebuie să…

— Vino să îl saluţi pe Dax, e cam posomorât azi.

Înainte să pot termina ce aveam de spus, m-a tras după el de parcă nici nu m-a auzit.

— Ai grijă, Troy, ai încasat deja una azi de la Danica. A râs celălalt, venind după noi.

Troy! Acel Troy care îi spusese lui Madison de bătaia pe care o încasase Jimmy pentru… nici nu voiam să mă gândesc.

Mă trăgea după el şi singura modalitate să scap ar fi fost să mă smulg ca o disperată sau să încep să urlu, dar în mod delicat nu o mai puteam face, mă ținea strânsă ca un nenorocit de şarpe încolăcit în jurul meu şi mă trăgea spre camera lui Dax.

— Nu va fi cazul, Dakota e mult mai drăguță decât scorpia asta, a urlat fix spre uşa Danicăi când am trecut pe lângă ea.

Se părea că nu eram singura lor ţintă azi şi dacă a fost nevoie de brutalitate ca Danica să scape, va trebui să îi urmez exemplul.

— Troy, dă-mi drumul imediat, pot să merg şi singură. Nu am urlat la el, dar glasul meu serios şi nervos era unul pe care, sincer, nici eu nu mi-l auzeam prea des. Îmi trepida pielea de nervi şi la cât stres am înghiţit în ultimele zile, dobitocul căruia tocmai i-am aflat numele insista să fie cel pe care să mi-l descarc.

Nu m-a eliberat nici după ce am ajuns în dreptul uşii lui Dax. Îmi auzise vocea şi se ridicase de pe canapea. S-a oprit brusc când m-a observat, chipul plictisit şi obosit i s-a întunecat instantaneu.

— Ce dracu' faceţi? a mârâit spre cei doi, dar a privit braţul lui Troy din jurul meu.

— Uite peste cine…

— Dă-i drumul imediat, Troy.

Entuziasmul lui Troy a fost stârpit ca un gândac de pe podea, vocea lui Dax păruse cât se putea de calmă, însă cu toţii am simţit pericolul din spatele ei. Troy a înţeles foarte bine ameninţarea şi m-a eliberat imediat.

— Haide, frate, doar glumeam.

A vorbit cel din spatele meu, pe care încă nu ştiam cum îl chema. Tensiunea lui Dax nu se estompa, iar felul în care arăta nu era prea de ajutor pentru calmarea mea în acel moment. Cei doi intruşi erau îmbrăcaţi, slavă Domnului, însă el era pe jumătate dezbrăcat. Purta doar o pereche de blugi, era desculţ şi fără tricou. Aveam impresia că îi chema pe dobitocii ăştia la el doar ca să nu înnebunească de singurătate, dar nu îi prea băga în seamă în majoritatea timpului.

Am îndrăznit şi am păşit spre el. Imediat ce am intrat în cameră, m-a izbit o aromă ameţitoare de alcool şi tutun.

— Suntem cuminţi, promit. Las-o pe Dakota să joace un joc cu noi.

A trecut pe lângă noi, unul dintre ei s-a aruncat pe canapeaua lui Dax, în faţa televizorului, unde era pauză la un joc a cărui denumire nu mă interesa. Troy s-a oprit iar lângă mine, nu el făcuse promisiunea aia. Cineva m-a prins de braţ şi am crezut că tot Troy, era cât pe ce să clachez şi să îi trag un genunchi între picioare, însă a fost Dax, care m-a tras lângă el.

— Calmează-te, frate, ştii că nu i-aş face nimic surorii tale. Nu vreau să sfârșesc mai rău decât Jimmy.

Ei, asta era! Mi-a explodat furia ca o petardă. Vorbea despre mine de parcă eram o jucărie pe care ar putea să o împrumute cu acordul lui Dax.

Am făcut un pas spre el, încă ţinută de Dax, dar asta nu m-a împiedicat. Era înalt, dar nici eu nu eram tocmai scundă şi nu îmi era greu să îl privesc în ochi.

— Nu ai trăi să apuci să îmi faci ceva. Acum dispăreţi amândoi de aici, vreau să vorbesc cu fratele meu.

Reacţia nu a fost aşa cum mi-am dorit, părea să savureze furia mea.

— Uh, eşti atât de periculoasă? L-am simţit pe Dax tensionându-se din nou, dar l-am oprit.

— Eu nu, dar iubitul meu este.

Ei, acum am ajuns unde trebuia. De data asta mesajul a fost recepţionat cu succes, iar rânjetul idiot i s-a şters imediat, parcă amintindu-şi brusc cine era iubitul meu.

Celălalt a început să râdă, de pe canapea.

— La cât de nervos pare Teller în ultimul timp, eu nu m-aş risca, amice.

Troy s-a strâmbat, nu a înghiţit prea bine remarca prietenului său.

— Ajunge, ieşiţi amândoi. A intervenit Dax, din ce în ce mai nervos.

— Dar…

— Afară! a urlat la amândoi, suficient de feroce ca să mă facă şi pe mine să tresar. Nu au mai comentat niciunul şi au ieşit din cameră înainte să rişte să îşi piardă prietenul bogat, cu un televizor mare, pentru că doar asta era Dax în ochii lor.

Când au închis uşa în urma lor, am încercat să mă calmez. Dax s-a îndepărtat de mine şi a luat o sticlă de whisky aproape goală, din care a băut cu sete.

A rămas nemişcat, doar privindu-mă. În cameră era întuneric, draperiile groase erau trase şi singura lumină era provocată de televizorul aprins.

— Ţi-a venit şi ţie rândul să mă baţi la cap? m-a luat la rost, venind mai aproape de mine. Eram probabil singura din casă care nu l-a criticat pentru comportamentul lui din ultimele zile. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că nu aveam nicio intenţie să o fac, îl înţelegeam perfect.

— Doar dintr-un singur motiv. Poţi să îţi alegi nişte prieteni mai puţin dobitoci? Am făcut o mutră exasperată, el m-a privit câteva secunde, apoi a început să râdă.

— O să încerc, dar nu îţi promit nimic.

Acum, când puteam să îl privesc de aproape şi direct în ochi, îmi dădeam seama că era ameţit

bine şi asta nu fusese prima gură de alcool pe care o luase. Să îi spun să înceteze să se mai distrugă, să treacă peste, să uite de Danica? Ar însemna să pun foc peste o baltă de benzină.

— Alt motiv? S-a apropiat mai mult de mine, atât de mult încât am reuşit să îi simt respiraţia direct pe faţă. Am încercat să mă menţin puternică, mai ales că respiraţia lui era îmbâcsită de alcool, ceea ce o făcea şi mai greu de suportat. Nu că ar avea vreo contribuţie şi faptul că era pe jumătate dezbrăcat, deja m-am obişnuit cu asta în ceea ce îl privea.

— Alt motiv pentru ce?

— Pentru care le-ai cerut să plece.

Mi-am ronţăit buza, apoi am clătinat din cap.

— Nup, asta a fost tot.

M-am întors spre uşă. Atmosfera din cameră era acum parcă şi mai tensionată din cauza faptului că am rămas singuri. Întunericul, mirosul de alcool, Dax în felul ăsta… nu voiam să îmi pun şi asta pe cap.

M-a prins de mână înainte să fac un pas.

— Chiar începe să mă enerveze asta, Dax, am mormăit, privind spre mâna lui, tot aşa mă luase pe sus şi Troy. Dax s-a apropiat de mine, cu acea privire afurisită care mă sâcâia, de parcă mă provoca să mă enervez.

— Dar tu? Eu sunt un dezastru, ştim amândoi de ce, nu îl mai ascund şi mă doare undeva ce cred ceilalţi. Dar tu de ce te minţi singură?

I-am prins mâna şi m-am eliberat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba ştii foarte bine. Nici Dwayne nu prea mai arată a îndrăgostit fericit, cum a fost în primele zile. Sunt aici dacă vrei să vorbeşti cu mine, ştii asta.

Din enervant, a devenit brusc blând şi împăciuitor. Privirea lui şi ultima frază au venit de la Dax pe care îl ştiam, de la fratele meu care m-a susţinut întotdeauna. Care şi-a bătut colegul de echipă ca să mă protejeze.

Simţind sprijinul lui, nu i-am putut rezista. Am oftat cu putere şi i-am luat sticla din mână, am înghiţit o gură fără să mă gândesc prea mult. Dax a chicotit când m-am pus pe tuşit.

Mi-am frecat limba cu dinţii, strâmbându-mă toată.

— Asta e băutura chinuiţilor în dragoste?

— Una dintre ele. Deci? Ce se întâmplă în paradis?

Întrebarea lui m-a făcut să râd. *Paradis!*

— Al meu sau al tău?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Dacă o să ajung vreodată în paradis, o să îţi spun ce se întâmplă. Până atunci, noroc din infern. Am ridicat sticla, apoi am mai luat o gură, măcar

să merite chinul după prima şi, poate reuşeam să mă ameţesc puţin şi să nu mai fiu atât de abătută.

După ce i-am întins sticla, privirea lui a zăbovit pe mine. Mult prea mult, până m-am simţit din nou inconfortabil.

Mi-a prins încheietura şi a analizat-o, strânsoarea lui Troy lăsase o mică urmă roșie. Cuvintele mi-au alunecat printre buze înainte să le pot opri.

— Mulțumesc că m-ai apărat în fața lor. Nu doar acum, dar şi înainte.

Ochii lui oceanici m-au privit, intensitatea lor devenea tot mai puternică pe măsură ce îşi dădea seama despre ce vorbeam.

— Ai aflat.

Am aprobat din cap, încercând să îmi stăpânesc rușinea ce îmi făcea pielea să ardă. Cumva, Dax a ajuns mai aproape de mine.

— Niciunul dintre ei nu te merită.

Privindu-l, m-am simțit arsă până în călcâie. Mi-a atins obrazul cu vârful degetelor şi apoi mi-a trecut părul după ureche.

— Nu mă privi ca pe un protector, Dakota, sunt doar un alt nenorocit.

Am tras aerul printre buze, simțind cum devenea tot mai fierbinte în plămâni. Alcoolul îi oferea o sinceritate ce a început repede să mă sperie.

— De ce spui asta? am şoptit.

În privirea lui, oceanul verzui și senin devenea tot mai întunecat și chiar dacă mi-aș fi dorit să plec chiar în acel moment, ceva mă ținea blocată, o curiozitate bolnavă de a afla ce avea de spus. Degetele lui au zăbovit pe obrazul meu, abia atingându-mă, dar părea atât de pierdut în propriile gânduri.

— Pentru că oricât m-aș strădui, nu pot să mă conving că l-am bătut pe nenorocit doar din dorința de a-mi proteja… sora.

A fost o pauză mult prea mare între ultimul cuvânt și restul declarației, totul în glasul lui se schimbase și am simțit nevoia să mă trag imediat din atingerea lui.

— Dax…

— Îl iubeşti?

Întrebarea lui a fost atât de bruscă, încât m-a blocat. Nu am reuşit să îmi controlez reacţia şi i-am răspuns fără să mă gândesc.

Am aprobat din cap.

Nu îi spusesem asta nici lui Alice.

Dax a zâmbit cu amărăciune.

— Te-am apărat de hiene, mi-aș fi dorit să am puterea să te apăr și de leu.

Mi-am trecut mâna prin păr, oftând cu greutate și încercând să fac față momentului.

— Dax, ești beat și… nu cred că îți dai seama ce spui acum.

El a zâmbit sarcastic, dar atât de periculos încât am simțit că acel leu despre care vorbea era chiar în fața mea.

— Da, poate că ai dreptate.

Am răsuflat cu greutate când a plecat de lângă mine şi s-a aruncat pe canapea.

— O să le spun prietenilor tăi că se pot întoarce.

Nu am mai aşteptat un răspuns, am ieşit din cameră imediat, cu tensiunea bubuind în urechi.

Întotdeauna am avut reţineri în preajma lui Dax, mai ales după operaţie, când am început să devin un om normal şi să interacţionez foarte des. Nu ştiam cum să îi fac faţă, mă copleşea şi mă apuca întotdeauna jena în preajma lui. Mă simţeam ca un muritor de rând în preajma unui zeu, însă după ce l-am cunoscut pe Dwayne, titlul de zeitate s-a mutat altundeva. Încă nu mă simțeam confortabil în preajma lui Dax atunci când era dezbrăcat, probabil niciodată nu avea să se întâmple asta, dar nu îmi mai provoca acea stare de ruşine. Probabil Dwayne mi-a distrus toate barierele încă rămase ridicate. Nu eram conştientă că încă eram un copil, până să îl cunosc pe el şi să devin o adolescentă.

Ar fi trebuit să tac. Să nu îi spun că știam de Jimmy. O discuție despre mine între sportivii din liceu era acum insignifiantă pe lângă ce văzusem în ochii lui Dax şi speram din suflet să nu fie ceea

ce credeam eu. Nu putea să fie atât de autodistructiv, nu era chiar atât de blestemat încât să se îndrepte fix spre mine, după ce păţise cu Danica.

Am dat vina pe alcool, gândurile lui întunecate şi inima distrusă şi am decis să îmi scot definitiv din cap discuţia asta şi cea cu Madison.

Am urcat în camera mea, făcându-mi planuri pentru seara asta. Nici nu mă gândeam să cobor la prietenii lui şi să le transmit că se puteau întoarce la joc, pur şi simplu am căutat o scuză să ies mai repede din sanctuarul ăla de autodistrugere masculină.

Am făcut un duş şi mi-am făcut temele pentru luni, deoarece tot weekend-ul plănuiam să fiu foarte ocupată cu o anume persoană, care mi-a promis că va fi tot al meu. Dwayne nu m-a sunat să îmi spună detaliile, dar presupun că eu, Alice şi Lucas puteam merge mai târziu, deşi mi-ar fi plăcut să mă ia cu el de dinainte şi să îl ajut cu aparatura. Încruntată asupra problemelor de matematică, nu am auzit din prima telefonul, mai mult l-am simţit vibrându-mi pe sub picior.

Am sărit ca arsă, aşa cum făceam în ultimele zile, crezând că era Danica punându-se în mişcare.

Era Dwayne. Inima mi-a tresărit de fericire, amintindu-mi cât de dor mi s-a făcut de el, mai ales după sărutul de azi.

— Ai decis în sfârşit în ce vrei să mă îmbrac? am răspuns eu veselă, dar nu am auzit chicotul pe care îl aşteptam.

— De fapt, nu cred că e o idee foarte bună să vii.

Şi, uite aşa, s-a dus toată starea mea de bine.

— De ce? am întrebat cu calm.

— Nu e tocmai o petrecere de adolescenţi, majoritatea au peste douăzeci de ani, beţivi şi drogaţi.

Am început să îmi ronţăi unghia, de nervi, dar glasul meu a rămas de o calmitate pură.

— OK! Atunci sună-mă cât termini.

— Bine, iubito. La început fusese dur şi serios, semn că nu avea de gând să se lase convins, acum glasul în s-a îndulcit şi era cumva şocat de acceptarea mea atât de rapidă. Era doar o amânare, pentru că asta nu era o confruntare pe care să o purtăm la telefon.

— Ai grijă de tine. I-am transmis şi am închis imediat. În următoarea secundă am ţâşnit din pat, cu o furie atât de puternică, încât abia am reuşit să o controlez şi să nu încep să urlu. Eram hotărâtă să accept orice la el; tristeţea, nervii, chiar şi plecările, însă era un lucru pe care refuzam vehement să îl accept: *minciuna*.

Iar acum a dat-o în bară rău de tot cu cea mai stupidă scuză posibilă. Refuza să mă ducă la o petrecere de beţivi, după ce m-a dus în Grota

Diavolului, cuibul traficanţilor de carne vie din San Francisco. De data asta, refuzam să închid ochii, să tac şi să înghit. Nu avea să se vindece niciodată dacă eu îl lăsam să îşi continue stilul de viaţă şi dacă îi lăsam demonii să facă ravagii în capul lui, nestingheriţi.

Nu, în seara asta, demonii lui Dwayne aveau să primească un şut în fund de îl vor ţine minte.

Poate era de vină alcoolul de la Dax, deşi mă îndoiam că m-am îmbătat din atât. Nu, era doar furie pură, nu mă simțeam nici măcar ameţită.

Abia am reuşit să mă îmbrac din cauza nervilor, mă simțeam ca o oală sub presiune care a fiert încontinuu o săptămână întreagă. Nu am mai avut pace din dimineaţa aia, când el şi-a pus o altă mască şi a refuzat să o mai dea jos.

Am coborât scările câte două, în timp ce am chemat un taxi. O mică alarmă din colţul minţii îmi spunea că era posibil să fac ceva greşit, însă nu îmi păsa, furia copleşea totul.

Nu mi-am dat seama când s-a înnorat aşa de tare afară. Încă nu ploua, dar părea pe cale să înceapă. S-a întunecat deja destul de tare, chiar dacă era doar ora şase. I-am transmis în fugă Lenei să nu mă aştepte la cină şi m-am urcat în taxi-ul care mă aştepta.

I-am trimis mesaj lui Alice că Dwayne a anulat totul şi mergeam peste el, pentru că nu mai puteam rezista. Mă aşteptam să mă susţină, însă

mi-a scris înapoi să nu o fac acum, nu când eram furioasă. Ei bine, prea târziu. Am închis telefonul şi am dat din picior tot drumul, care a durat mai mult decât trebuia din cauza aglomeraţiei şi taximetristului adormit.

Când am ajuns în faţa clădirii lui Dwayne, am respirat uşurată văzându-i maşina. O parte din aparatura o avea deja în spate, sub o prelată.

Am plătit şi am coborât din taxi, cu un mic nod în stomac din cauza amintirii primei mele veniri aici. Păreau să fi trecut ani, nu două săptămâni. Înainte să îmi fac curaj să urc la el şi să îmi caut cuvintele exacte, Dwayne a ieşit pe uşă, cărând o boxă enormă.

A rămas nemişcat, văzându-mă.

— Ce faci? a întrebat simplu, deşi îi puteam citi teama în ochi.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

A rămas astfel, doar privindu-mă, pentru secunde bune, apoi s-a încruntat şi a venit la maşină. A sărit în spate şi a aşezat boxa sub prelată.

— Ăsta nu e momentul potrivit pentru aşa ceva, Dakota.

— Ai dreptate, dar am ajuns la concluzia că nu e niciodată momentul potrivit. A tras o frânghie elastică peste ele şi le-a prins pe toate.

— Ai spus că înţelegi.

— Nu am spus deloc asta, am spus doar „OK”.

— Deci acel „OK” era un fel de „aşteaptă până vin la tine”. A sărit din maşină, în faţa mea, încruntându-se încontinuu.

Am oftat din răsputeri, încercând să nu fac din asta un scandal. Nu pentru aşa ceva am venit aici.

— Vreau să îmi spui adevărul. Nu minciuni, nu scuze inventate. Adevărul. Şi îţi promit că o să plec.

Cu cât mă privea mai mult, cu atât chipul i se întuneca mai tare.

— Ţi-am spus deja adevărul. Nu te vreau acolo, pentru că nu e o petrecere unde să îmi duc iubita.

— Pentru numele lui Dumnezeu, m-ai dus în Grota Diavolului! Şi ştim amândoi ce fel de loc e ăla, aşa că scuteşte-mă!

A respirat pe nas cu atâta forţă, încât i s-au lărgit nările.

— Aia a fost o decizie proastă.

— Nu, a fost un Dwayne căruia îi făcea plăcere să mă aibă prin preajma lui.

— Asta crezi tu? Că nu te mai vreau prin preajma mea?

— Ce altceva aş putea să cred? am ţipat, disperată, încercând cu greutate să îmi ţin lacrimile în frâu.

A vrut să vorbească, a deschis gura, însă cuvintele nu i-au ieşit. S-a întors spre portiera maşinii.

— Du-te acasă, Dakota. E pentru binele tău.

L-am prins de mână înainte să se urce la volan şi l-am tras înapoi cu mai multă forţă decât aş fi crezut că am.

— Nu, nu mai plec nicăieri! Rezolvăm asta aici şi acum.

A privit în altă parte, maxilarul i s-a încleştat din cauza furiei şi simplul fapt că îl vedeam astfel îmi făcea inima să mi se rupă în piept. Dificultatea lui de a mă privi, de a mă atinge, îmi sfâşia tot ce a mai rămas întreg în săptămâna asta şi picioarele îmi deveneau tot mai moi.

— Trebuie să plec, Dakota, a vorbit printre dinţi, ca unui duşman pe care se abţinea să nu îl arunce în toţi pereţii.

Mi-am înghiţit fierea din gât şi am ţinut bărbia sus.

— Aşa cum a trebuit să pleci toată săptămâna? Să fugi de mine ca de un monstru ce încearcă să te sece de viaţă?

S-a întors fulgerător spre mine şi m-a prins de braţe. I-am simţit respiraţia fierbinte pe faţă atunci când a urlat la mine:

— Încetează să mai spui asta, nu fug te tine!

— Ba o faci! am urlat şi eu înapoi. Toată săptămâna m-ai evitat încontinuu, ai găsit scuze să

dispari în fiecare zi, abia mă săruţi şi dacă încerc să te ating, rămâi ca o stână de piatră. Merit măcar să ştiu de ce faci asta, ce a declanşat toate astea în acea dimineaţă nenorocită, apoi o să te las în pace.

Nu am reuşit să le mai stăpânesc, lacrimile au dat navală odată cu avalanşa de sentimente. Acum mi-aş fi dorit să plouă, să le acopere, dar norii negri refuzau să mă ajute, doar se agitau întunecaţi şi furioşi deasupra noastră, iar furia lor o reflecta pe a lui Dwayne.

— Nu face asta, te implor.

Mi-a cerut cu disperare, privindu-mi lacrimile ca pe mici pumnale ce ameninţau să i se înfigă în inimă. M-am şters cu furie şi m-am tras din strânsoarea lui, întorcându-mă cu spatele.

— Dacă nu mă mai suporţi prin preajma ta, te rog, doar spune-mi. O să înţeleg. E chinuitor pentru amândoi ce se întâmplă acum.

— O fac pentru tine, Dakota.

— Nu, nu o faci! m-am întors iar furioasă spre el. Orice ar fi asta, am gesticulat spre amândoi, nu o faci pentru mine. Am vrut să plec de lângă el, măcar pentru câteva secunde, ca să îmi calmez furia ce îmi făcea tâmplele să pompeze. M-a prins de mână şi m-a tras înapoi, m-am trezit izbită cu spatele de portiera maşinii sale, iar el era masiv şi nervos lipit de pieptul meu.

— Ba da, pentru că, după ce s-a întâmplat în dimineaţa aia…

S-a oprit, iar eu am simţit că înnebunesc.

— Ce? Ce s-a întâmplat în dimineaţa aia nenorocită?

— Mi-am dat seama că te iubesc.

Tot sângele ce îmi clocotise până în acel moment în vene s-a răcit brusc.

Glasul lui nu s-a potrivit cu declaraţia, sau felul în care mă ţinea, lipită de portiera maşinii şi nici cu privirea lui furioasă.

Nimic nu se mai potrivea, toată furia mea s-a risipit atât de repede, încât mi-am pierdut stabilitatea şi puterea de concentrare. Am clipit de câteva ori, doar holbându-mă la el, până m-am convins că asta a spus şi nu mi-am imaginat eu.

Văzându-mă potolită brusc, Dwayne s-a calmat şi el. A închis ochii şi m-a eliberat, dar un braţ l-a pus în jurul mijlocului meu şi cu cealaltă mână mi-a tras părul de pe faţă ca să îmi poată mângâia obrazul. S-a risipit şi furia lui, iar ochii superbi şi negri exprimau acum blândeţe şi durere.

— M-am îndrăgostit de tine, Dakota, iar asta mă sperie atât de tare, încât nu îi pot face faţă. Am reuşit să fac faţa multor lucruri în ultimii ani, dar nu iubirii, nu… ţie.

Am înghiţit în sec, căutându-mi cuvintele, reacţiile, orice, însă nu eram capabilă să fac ceva. Pielea mi-a luat brusc foc, inima îmi bătea de parcă voia să iasă şi să fugă prin tot portul. M-am prins de umerii lui ca să am mai multă susţinere.

— Sărută-mă, i-am şoptit implorator. Orice se va întâmpla mai departe, sărută-mă acum cum o făceai înainte, te rog.

Nu îmi dădeam seama cine pe cine susţinea. Lacrimile din ochii mei au avut efectul unei împuşcături pentru Dwayne.

— Oh, iubito, a expirat cu durere şi mi-a oferit exact ce am cerut. Mi-a oferit acel sărut după care am plâns inconştient zilele astea. M-am agăţat de el ca de singura mea sursă de viaţă, tot ce conta acum pentru mine. Ştiam că acest sărut nu avea să dureze pentru totdeauna, oricât mi-aş fi dorit, iar confesiunea lui nu ne va rezolva problema, însă mă aflam în acel paradis despre care vorbea Dax şi voiam să mă bucur de el cât puteam de mult.

Dwayne m-a strâns în braţe cu forţă, aşa cum o făcea când totul în mintea lui era limpede. Şi-a presat cu sete buzele de ale mele, hrănindu-se din acest sărut cu aceeaşi forţă ca şi mine, devorând şi oferind, suferind şi iubind.

În jurul nostru totul exprima un viitor apocaliptic. Vremea se strica tot mai tare, se întuneca şi tunetele tot mai puternice ajungeau la urechile mele chiar şi peste sunetul propriei tensiuni pulsând. Nu aveam parte de un sărut în ploaie, ca într-un film romantic, însă în mintea mea era mai perfect de atât. Aveam să îmi trăiesc filmul romantic cât de mult puteam, până va trebui să deschid ochii şi să confrunt coşmarul.

Vântul a început să se înteţească şi îmi învolbura tot părul în jurul feţei, Dwayne l-a prins cu o mână şi mi l-a ţinut la ceafă. Când buzele lui le-ai părăsit pe ale mele, am vrut să îl trag disperată înapoi, să îl implor să nu sfârşească momentul acela, dar în ochii lui se citea mai mult decât simpla pasiune.

Doar m-a privit, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

— Ce mă fac eu cu tine, Dakota?

Părea mai mult o întrebare pentru sine decât pentru mine, ceea ce era bine, pentru că oricum nu aş fi ştiut să răspund. Doar mi-am muşcat buza, pierdută în ochii lui negri şi superbi.

A privit spre cer, apoi ceasul de pe mână. Eu am rămas în continuare nemişcată cât timp el s-a hotărât ce să facă. A scos telefonul şi a format un apel.

— Viktor, o să ajung mai târziu. A intervenit ceva… Nu, nu te las baltă, linişte-te! Da, poţi suna… Bine!

Şi a închis, nu am auzit ce spusese celălalt tip, dar mă bucura că nu pleca şi nu mă lăsa aşa, după tot ce mi-a spus.

— Aşteaptă-mă înăuntru, bag maşina în garaj şi vin şi eu.

Mi-am muşcat limba ca să mă abţin şi să îi dau drumul, de teamă că odată ce se va urca în

maşină, va pleca. Acum, frica mea era mai puternică decât a fost vreodată.

Nu a făcut-o, a parcat în garajul mare, protejând astfel aparatura de ploaia ce urma să înceapă. Prelata nu îi va fi de folos în cazul unei furtuni şi speram ca ăsta să nu fie un motiv să grăbească discuţia şi să plece.

Am urcat împreună în apartamentul lui, pe care l-am văzut ultima dată weekend-ul trecut, însă am fost mult mai relaxată atunci. Privindu-i patul şi amintindu-mi ce am făcut fix pe acele cearşafuri, sângelui meu i-a crescut temperatura. Ştiam că nu se va mai ajunge la aşa ceva acum sau prea curând, însă mintea mea refuza să ţină amintirile deoparte.

M-am aşezat pe canapea, iar Dwayne a venit lângă mine cu un pahar de apă. L-am luat recunoscătoare. O auzeam pe Zora agitându-se în hol, dar uşa era închisă. Am rămas amândoi în tăcere minute bune, fără să ne privim, doar uitându-ne în podea.

— Nu trebuia să îţi spun asta. A spart el tăcerea, într-un mod deloc bun.

— De ce? Nu a fost adevărat?

S-a ridicat instantaneu în picioare şi a început să se plimbe, cu mâinile în păr.

— Ba da, Dakota. Mai adevărat decât mi-aş dori să fie.

Acum eram calmă, nu aveam să îmi mai pierd capul din nou cum s-a întâmplat mai devreme, aşa că doar l-am privit, descifrând misterele minţii lui şi frica ce l-a bântuit zilele astea.

— În noaptea aia, când m-ai dus în Grota Diavolului, mi-ai spus să te izgonesc dacă încep să am sentimente pentru tine. Să nu îmi dau voie să te iubesc, pentru că o să mă distrugi. M-am ridicat în picioare să îl privesc mai de aproape. Pentru mine, avertismentul ăla venea deja prea târziu.

M-a privit cu groază. Nimic altceva, doar groază ce îmi rupea inima.

— Nu…

— Ba da! Şi mă bucur că, în sfârşit, pot să o spun, chiar dacă nu aşa îmi imaginam. Şi eu te iubesc, Dwayne, m-am îndrăgostit de tine înainte să ştiu cine eşti, înainte să ştiu ce ţi s-a întâmplat sau noi doi să ne apropiem. Probabil din ziua în care m-am aşezat lângă tine, la cantină, şi tu mi-ai zâmbit.

A clătinat din cap, pentru o secundă am crezut că avea lacrimi în ochi, apoi s-a întors cu spatele.

— Nu pot să fac asta, Dakota. Tu mai bine ca oricine ştii acest lucru. Nu sunt… capabil să accept asta atât de uşor. Da, în noaptea aia ţi-am spus să nu te îndrăgosteşti de mine, habar nu aveam că eu eram cel care deja începea să se îndrăgostească de tine. La început am crezut că

totul e doar potrivire fizică şi psihică, că ne simţim bine împreună, dar… în ziua aia ai lipsit. Ai plecat cu majoreta aia, apoi eu am fost ocupat şi nu te-am văzut toată noaptea. Dimineaţa eram epuizat, dar ştiam că era posibil să te găsesc în parc şi am venit după tine, ca un obsedat ce nu se poate controla.

— Dwayne…

— Nu! Exact asta sunt. După ce te-am văzut, te-am sărutat, mi-am dat seama. Îmi fusese groaznic de dor de tine. Şi era vorba doar de o jumătate de zi şi o noapte, dar deja nu mai puteam rezista. Fără să îmi dau seama, am devenit dependent de tine.

— Ăsta nu e un lucru rău, crezi că o să mă plâng vreodată că stai prea mult lângă mine? Am îndrăznit şi m-am apropiat de el, s-a întors spre mine.

— Nu e vorba de asta, ci de momentele în care o să plec. Până acum am sperat că poate tu nu simţi la fel, că eşti în siguranţă. M-am depărtat atât de mult zilele astea în speranţa că nu vei deveni şi tu dependentă de mine, astfel încât să nu îmi simţi lipsa.

— Dwayne, mi-am aşezat palma pe obrazul lui. Chiar dacă ai fi plecat după prima zi în care ne-am întâlnit, tot ţi-aş fi simţit lipsa, dar asta e ceva ce am acceptat chiar în apartamentul ăsta, când a început totul. Ştiam ce poate urma, însă tot

ce ţi-am cerut a fost sinceritate. Ai fost atât de rece, încât am crezut că regreţi relaţia asta şi nu ştii cum să îi pui capăt.

M-a prins în braţe şi m-a tras mai aproape de el.

— Mi-aş dori să regret, mi-aş dori să îi pun capăt acum, până nu ajung să te distrug, însă nu pot. De atâtea ori am încercat să plec săptămâna asta, dar nu am putut, m-ai ţinut aici ca un magnet.

I-am mângâiat obrazul şi buza de jos, apoi m-am întins pentru un sărut ce nu a durat mult, dar ne-a calmat pe amândoi.

— Vorbeşte cu mine, Dwayne. Eliberează-te, aşa cum am făcut eu în aceea noapte. M-a ajutat faptul că tu ai ascultat.

— Nu e acelaşi lucru, a clătinat din cap, dar nu i-am dat voie să plece.

— Hai să mergem pe ponton şi să vorbim, am propus, în speranţa că locul lui preferat îl va ajuta să îşi deschidă inima, dar a clătinat din cap.

— Vine furtuna.

Nu am mai insistat, doar m-am aşezat pe canapea şi am aşteptat. El a mers la fereastră şi a privit ce mai rămăsese din lumina zilei. L-am lăsat în linişte, să îşi adune gândurile şi să se hotărască dacă va vorbi sau nu.

— Încă îl visez. În fiecare noapte.

A început, iar eu aproape că mi-am ţinut respiraţia, realizând că aveam să aud şi ce era în sufletul lui, nu doar ce ştia toată lumea.

Mă rugam să am puterea să fac faţă şi să fiu alături de el. Relaţia noastră avea să fie decisă de această discuţie.

— Am crezut că tu vei face coşmarurile să dispară, dar nu a fost aşa. A devenit şi mai rău.

În loc să îl întreb la ce se referea, m-am ridicat şi m-am apropiat de el. M-am aşezat pe pervaz, privindu-i profilul superb şi chinuit.

— Până acum, totul era exact cum s-a întâmplat. Coşmarul e o repetare infinită a realităţii, dar în ultimul timp a devenit… diform. Câteodată începe cu părinţii şi sora mea, apoi sfârşeşte cu tine. Alteori eşti doar tu, în casa aia blestemată, iar eu alerg prin întuneric şi încerc să te găsesc înaintea lui, înainte să…

Şi-a strâns ochii, mie mi s-a strâns sufletul. Nu trebuia să plâng, nu avea nevoie de mine să plâng acum, mi-am impus cu disperare.

— Îl prind de fiecare dată, fac acelaşi lucru ca în noaptea aia, însă pe tine nu te găsesc. Mă trezesc îngrozit şi te caut prin pat.

— Am dormit de câteva ori împreună, ai un somn foarte liniştit.

A zâmbit cu melancolie.

— Terapeutul meu spune acelaşi lucru. Mi-am înăbuşit atât de bine nebunia din interior, încât la

suprafaţă nu o las să iasă nici în inconştienţă. Nu urlu în somn, nu mă întorc pe toate părţile, însă atunci când mă trezesc sunt paralizat de groază.

M-am întins spre el şi l-am prins de mână.

— Ştiu ce înseamnă un coşmar ce nu îţi dă pace, chiar dacă al meu e doar o obsesie fără dovezi, dar ştii că nu va întâmpla niciodată asta. Eu sunt aici, tu mă poţi proteja de orice.

Am încercat să îmi aleg cât mai bine cuvintele, nu voiam să vorbesc despre Jake ca despre un criminal mort ce nu mai avea cum să vină după mine. Şi-a sprijinit palmele pe pervaz şi s-a aplecat în faţă, trăgând o gură mare de aer.

— Într-o noapte, am pierdut totul, Dakota. Şi a fost numai vina mea.

Am deschis gura să protestez, însă el m-a oprit.

— Eu am luat filmul ăla. Eu l-am lăsat acolo. A recunoscut, cu ochii în lacrimi. Ştiam regulile, cunoşteam riscurile, dar am făcut-o, pentru că eram un adolescent inconştient. În următoarea săptămâna Jake urma să fie plecat într-o sesiune de terapie, iar eu abia aşteptam să profit de timpul liber. Urma să îmi invit prietenii acasă, să ne uităm la un film de groază şi să bem bere.

A pufnit cu dezgust de sine ce nu putea fi explicat. Mi-am strâns pumnii ca să mă abţin, însă nu am reuşit, m-am întins spre el şi l-am tras în

braţele mele, strângându-l cât am putut. Nu a opus rezistenţă, i-am auzit suspinul pe umărul meu.

— Mi-am ucis familia! a suspinat din nou, nereuşind să se mai abţină, iar hohotul de plâns l-a copleşit, la fel şi pe mine. Şi-a pus brațele în jurul meu și m-a strâns cu disperare, parcă terifiat că aveam să dispar în următoarea secundă.

Nimic din ce îmi propusesem nu putea fi pus în aplicare, nu aveam cum să rămân puternică având-l pe el astfel în brațele mele, plângând, cu toți demonii eliberați.

Ştiam de film, ştiam tot ce s-a întâmplat, însă până acum dădusem vina, prin poveste, pe asistenta care adormise. Nu mă gândisem că Dwayne îşi asumase vina şi pentru film, nu doar pentru uciderea fratelui său. Greutatea ce îi apăsa pe umeri am simţit-o şi eu, doborându-mă.

— Nu aveai de unde să ştii. Aveai tot dreptul să fii un adolescent normal.

— Nu! Aveam responsabilitatea de a avea grijă de fratele meu. I-am pus cuţitul în mână şi l-am trimis la măcel, iar apoi l-am ucis.

S-a tras înapoi şi şi-a scos tricoul. După ce l-a aruncat pe jos, mi-a prins mâna şi a lipit palma pe cicatricea de pe piept.

— Au spus că a durat douăzeci şi trei de minute. Asta a fost decizia judecătorului, la rugăminţile unchiului meu, ca să mă ajute să scap de internare, pentru că voiau să mă închidă într-un

spital de psihiatrie. Nu au fost douăzeci şi trei de minute, Dakota, au fost aproape trei ore. Două ore, patruzeci şi şase de minute şi nouă secunde, mai exact, după camerele de supraveghere.

Mi-a paralizat inima în loc.

Dwayne mi-a plimbat palma pe trupul lui, de data asta dându-mi voie să ating şi să analizez detaliile ce îl făceau mereu să tresară. Nici acum nu era mai liniştit, îl simţeam tensionat lângă mine, abia mai respira şi trupul îi era tot încordat, însă nu mi-a dat voie să mă opresc.

— Trei ore cu el în camera aia întunecată, îmi tot repeta nişte lucruri fără noimă. „Trebuie să te omor! Aşa mi-a spus el. E miezul nopţii!" Mi-am dat seama, în cele din urmă, ce s-a întâmplat şi am devenit şi mai disperat. Nu văzusem filmul, nu ştiam cum să îl folosesc ca să îi schimb decizia ce i se fixase în minte. Nu m-am luptat cu el la început, doar i-am vorbit, disperarea şi frica au scos din mine tot ce am avut, l-am implorat, am plâns, am încercat orice, numai să îl conving, asta în timp ce mă ataca non-stop. Îmi era groază să îl rănesc, doar mă feream de el, dar era mare şi puternic, nu îi era greu să mă nimerească şi ştiam că dacă încercam să trec de el şi să ajung la uşă, era posibil să mă prindă şi să îmi bage cuţitul direct în inimă sau în stomac.

Mi-a ghidat palmele spre cicatricele de pe şolduri, am încercat din toate puterile să nu

schiţez nimic, însă mi-era aproape imposibil. Dumnezeule, erau atât de multe, unele păreau atât de adânci, încât mă şoca cum a reuşit să le supravieţuiască. Tatuajele mari le acopereau foarte bine vizual, însă nu şi la atingere. A închis ochii şi a rămas nemişcat precum o stană de piatră, lăsându-mă să fac ce probabil nu a mai făcut nimeni vreodată. Am atins fiecare cicatrice cu vârful degetelor, dorindu-mi să le sărut, în speranţa că asta va diminua durerea, însă mă îndoiam. Când am terminat, sau cel puţin nu am mai rezistat să continuu, mi-am luat palmele de pe corpul lui şi l-am prins de mâini, iar atunci Dwayne mi-a dus palma la faţa lui, unde a aşezat-o peste cea mai vizibilă dintre toate, singura ce nu fusese acoperită.

— Asta a fost cea care m-a dus cel mai aproape de moarte. Dacă era cu un centimetru mai jos, îmi tăia gâtul.

Mi-am văzut degetele cum tremurau pe chipul lui, coborând pe cicatricea ce devenea mult mai adâncă în jos. Cuţitul se înfipsese în obrazul său, dar produsese daune groaznice pe maxilar, mult prea aproape de gât, îngrozitor de aproape. Se termina brusc la marginea maxilarului.

— De ce nu ai acoperit-o? am şoptit eu. Era pe faţă, însă probabil nu asta îl oprise să îşi facă tatuaj.

— Pentru că voiam să o finalizez. În mintea mea, eliberarea însemna să înfig cuțitul acolo unde s-a oprit Jake și să duc totul la sfârșit.

M-am tras de lângă el, de parcă mă arsese brusc. Ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi și am început să clatin din cap.

— Dwayne, te rog, nu…

M-am oprit, înnebunind doar la gândul că sinuciderea reprezenta eliberarea pentru el.

— Sunt încă aici, a șoptit el, cu lacrimi în ochi, de parcă „aici" reprezenta infernul. Acel „încă" mă arunca și pe mine în același loc.

Epuizat, el s-a așezat pe podea și l-am urmat, trăgându-l în brațele mele și lăsându-l să își golească sufletul, oricât de mult l-ar durea să dea glas terorii ce era în permanență în mintea lui.

— Mi-am dat seama că ceva nu e în regulă atunci când părinții nu mi-au auzit țipetele. Am urlat și pe fereastră, dar nu aveam vecini prea aproape care să mă audă. Nu eram conștient de rănile mele, de faptul că toată podeaua se umpluse de sângele meu și alunecam pe el, groaza și adrenalina m-au ținut în viață. Ca să pot ieși, am reușit să îl lovesc cu un trofeu de fotbal în cap, dar când am ajuns pe hol și am aprins luminile…

Nu a putut să continue, l-am strâns în brațe, neobligându-l să o facă.

— Surioara mea, într-o pijama roz, în mijlocul unei bălți de sânge. A suspinat de groază,

îndesându-şi trupul masiv în braţele mele, încercând să scape de imaginea terifiantă. L-am strâns cât de tare am putut, dorindu-mi să îi pot lua durerea asupra mea, să i-o şterg din minte, pentru că a suferit destul. Am plâns alături de el, amândoi tremurând unul în braţele celuilalt.

— Ăla a fost momentul în care mi-am pierdut controlul. Nu a durat mult, dar a fost suficient. Jake a venit în spatele meu şi m-a înjunghiat. Vedeam doar chipul lui Laurie, ochii ei goi şi, pentru o secundă, l-am urât pe fratele meu din tot sufletul, am vrut să mă răzbun, fără să îmi mai dau seama că eu fusesem vinovat de absolut tot. Doar atât a durat, o secundă, să-mi scot cuţitul ăla blestemat din umăr şi să îl înfig în pieptul lui Jake.

Mi-a prins mâna şi a ghidat-o spre o cicatrice de pe umăr. Era mică în comparaţie cu altele, dar mult mai adâncă.

— Putea să îmi nimerească inima, dar nu a făcut-o. Boala l-a împins la crimă, însă în cazul meu s-a chinuit să se abţină. În cameră, deşi mă ataca, plângea. Era ca şi cum altcineva îl controla, nu era stăpânul propriului corp. Mi l-a înfipt în umăr ca să îmi declanşeze furia, am văzut-o în ochii lui când m-am ridicat. Nu a mai protestat deloc, m-a lăsat să îl ucid, pentru că doar aşa putea scăpa.

Suspinele s-au întors din nou, cutremurătoare. Tot corpul îi era zguduit de durere şi teroare, iar eu eram neputincioasă. Tot ce puteam să fac era să îl ascult.

— Părinţii mei nu au avut nicio şansă, însă pe el îl puteam salva. Îl puteam lăsa inconştient până când chemam ajutoare, dar m-am avântat fix spre inima lui, Dakota. E ca şi cum îl omori pe cel care suferă din cauza greşelilor tale, în loc să îl ajuţi.

Am înghiţit un nod greu din gât şi i-am strâns capul la pieptul meu.

— Ştiu că nu sunt prima care îţi spune asta şi nu vrei să auzi din nou aşa ceva, însă a fost o greşeală inconştientă, nu intenţionată. Nu îţi pot lua toată greutatea de pe umeri, nu te poţi minţi singur că nu ai făcut acele lucruri, dar măcar recunoaşte-ţi adevărul. Nu ţi-ai omorât familia cu acel film, nenorocirea s-a întâmplat, putea fi altă cauză.

Nu m-a contrazis, dar ştiam că nu îmi dădea nici dreptate. L-am strâns în braţe până am simţit că reuşea să se calmeze şi a putut să se ridice să mă privească. S-a întors cu spatele, iar în faţa mea a apărut cel mai înfricoşător tatuaj dintre toate. Nu mai avusesem niciodată curaj să le studiez, să fiu atentă la detalii, erau doar picturi pe trupul lui, dar acum mi-am permis să analizez chipul enorm ce era tatuat pe spatele lui.

M-a înțepat inima de groază când mi-am dat seama cine era, de fapt.

— Este cel din film, nu-i așa?

El a aprobat din cap.

Chipul era de om, însă îngrozitor, semănând mai mult cu un craniu, cu un demon ce rânjea terifiant.

Îmi tremurau mâinile când Dwayne s-a întors din nou cu fața spre mine.

— De ce? De ce ți-ai tatuat toți monștrii ăștia pe piele? Mai ales pe *el*.

Dwayne a zâmbit melancolic, privind în podea.

— Nu aveam curaj să îmi iau viața, așa că am căutat cele mai mari chinuri. Mi-am tatuat pe piele monstrul care mi-a trimis fratele la masacru, apoi au urmat alții, doar pentru a intensifica durerea. Dakota, nu îți pot explica cât de mare era și este ura pe care o am asupra mea, cât de mult mă detest, sunt cel mai mare dușman al meu și nu caut vindecarea, ci chinul, pentru că asta merit. Nu mi-am făcut tatuajele ca să acopăr cicatricele, dacă aș fi putut, le-aș fi păstrat și pe ele lângă tatuaje. Ăsta e primul lucru pe care îl văd dimineața, în oglindă, spuse atingându-și cicatricea de pe obraz. Fiecare zi e un pariu cu mine însumi, dacă o să îi fac față sau o să am curaj să înfig cuțitul în capătul ei.

Nu am reușit să mai schițez ceva, doar l-am privit, cu teroarea săpându-mi oase și demonii lui dându-mi târcoale, râzând de mine, amuzându-se că avusesem impresia, chiar și pentru o secundă, că eram capabilă să le fac față.

— Fratele meu suferea de Personalitate Bordeline, Schizotipală, Dependenţă şi Delirium. Era un corp uman fără nici cel mai mic control de sine. Era complet în mâinile noastre şi tot ce s-a întâmplat e din vina mea. Nimic vreodată nu o să mă poate elibera, ăsta e adevărul despre care vorbeşti tu. Sunt un criminal. L-am împins la crimă pe cel care nu avea cum să se apere, apoi l-am ucis. Asta e tot! Ăsta e adevărul care mă bântuie şi din cauza căruia nu am curaj să îmi iau viaţa. Nu îmi e teamă de moarte, ci de lumea cealaltă. Îmi e teamă că voi da ochii cu el, că mă va privi ca pe un monstru, aşa cum o face în coşmaruri. Sunt prea laş să mă eliberez de chinul pe care îl port în minte şi marcat pe corp. Sunt perioade în care e mai bine, în care reuşesc să fac faţă, dar altele în care totul mă sufocă, simt că un bloc întreg se sfărâmă pe mine şi greutatea mă adânceşte în pământ, dar rămân viu. În acele perioade nu mai suport oraşul ăsta, amintirea, fiecare chip ce îmi pare familiar din perioada în care aveam o viaţă şi o familie, aşa că plec. Pur şi simplu plec şi zac ca un anesteziat cu durere până îmi găsesc puterea să mă întorc şi să termin ce am

lăsat aici. Anul ăsta e ultimul pentru mine, Dakota. Ăsta a fost târgul pe care l-am făcut cu unchiul meu şi cu mine, ca să am o şansă la normalitate. Mi-am impus să termin liceul pe care l-am început aici ca să înfrunt oraşul ăsta până când voi putea cu adevărat să plec. Aş fi putut să mă mut oricând, dar nu ar fi fost la fel. Ar fi fost fugă, nu eliberare. Aşa că acum ştii de ce m-a îngrozit, de ce îmi e teamă de iubirea asta. Pentru amândoi va fi rău. Eu nu voi mai fi niciodată liber ştiind că plec şi te las aici, iar tu vei rămâne în urma mea şi vei suferi.

Şi-a înfipt ambele mâini în păr. M-am ridicat şi eu lângă el.

— Ce te face să crezi că aş rămâne în urmă? Nimic nu mă leagă de oraşul ăsta.

El s-a întors şi m-a privit uimit, încurcat de parcă îi spusesem că pot să merg cu el pe altă planetă.

— Dar aici e familia ta, e oraşul tău, nu o să accept să te rupi de asta pentru mine.

Am zâmbit cu amărăciune, ridicându-mă şi apropiindu-mă de fereastră. Întunericul a cuprins totul, singurele luminiţe rămase erau cele de neon, care pâlpâiau aurii şi neputincioase în ceaţa densă a furtunii ce tot dădea târcoale.

— Nu e nici familia mea şi nici oraşul meu, Dwayne.

L-am lăsat să asimileze informaţia, să îmi înţeleagă cuvintele, l-am simţit venind lângă mine.

— De ce spui asta?

Mi-am ignorat durerea din suflet şi m-am folosit de ea ca să îi distrag atenţia lui Dwayne de la propria suferinţă, măcar pentru câteva momente.

— Ai măcar idee de unde vin eu?

— Anglia, asta dacă nu îmi joacă feste memoria.

Am afirmat din cap că avea dreptate.

— Însă nu am aflat niciodată mai multe, am prins doar o dată o discuţie între mamele noastre, după ce te-ai îmbolnăvit tu. Mikaila era disperată şi venea mereu pentru sfaturi la mama.

M-am întors cu un zâmbet trist spre el.

— Nu sunt mai multe de ştiut.

El m-a surprins atunci când şi-a aşezat braţele în jurul meu şi m-a tras mai aproape.

— Vreau să ştiu totul despre tine, să ştim totul unul despre celălalt. Nu a fost uşor ce a trebuit să îţi spun mai devreme, dar măcar acum ştii adevărul.

Am înghiţit în sec şi am aprobat uşor din cap, apoi am tras o gură mare de aer, căutându-mi cuvintele.

— Mama era balerină. Una foarte talentată, cu un viitor strălucitor. Numele ei era Anne şi avea

douăzeci de ani când l-a întâlnit pe tata. Tot ce ştiu e din jurnalul ei, singurul lucru pe care mi l-a lăsat. S-a prăbuşit scena teatrului la care lucra, iar el a fost angajat ca inginer să o reconstruiască. Din cuvintele ei, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată, complet diferit de ce credea că există. Îl compara cu o fiinţă supranaturală. Era destul de visătoare, am oftat, întorcându-mi privirea spre fereastră. Dwayne a continuat să se uite la mine cu intensitate şi curiozitate.

— Nu a fost o poveste de dragoste, sau bărbatul minunat pe care îl descria ea în jurnal. A fost doar un nenorocit care a profitat de o tânără uşor de manipulat, apoi a plecat după ce şi-a terminat treaba. Firma lui îl trimisese cu proiectul în Londra, însă nu i-a spus niciodată mamei de unde era. S-a chinuit, a tot săpat şi, în cele din urmă, prin directorul teatrului, a aflat că inginerul fusese adus din Scoţia.

Am întors capul ca să prind reacţia lui Dwayne, instantaneu ochii lui s-au mutat pe părul meu, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

— Da, îl moştenesc. Asta nu m-a ajutat deloc să obţin iubirea mamei, nu după ce l-a găsit în Scoţia, căsătorit şi cu un copil de doi ani.

Dwayne şi-a strâns ochii, fără să spună însă ceva.

— S-a întors în Londra, distrusă şi cu inima bucăţi, ca două săptămâni mai târziu să afle că era

însărcinată în trei luni. Nu m-a avortat, nici acum nu ştiu de ce şi nici ea nu mi-a explicat vreodată în jurnal, însă toată viaţa i s-a dus în jos după asta. Şi-a pierdut slujba după ce sarcina a devenit vizibilă, iar după ce m-a născut pe mine, nu a reuşit să îşi mai recapete silueta. El îi distrusese inima, iar eu corpul. A cedat înainte să încerce mai mult, când aveam trei ani şi-a pus ştreangul de gât într-o garsonieră aproape goală şi pe mine m-a lăsat pe hol, unde m-a găsit un vecin plângând lângă uşă, cu un bilet în mână, pe care nu ştiam să îl citesc. Avusese grijă să fiu luată de acolo înainte să văd ceva, însă imaginaţia mea nu a încetat niciodată să mi-o picteze în minte, în coşmaruri.

Am luat o pauză şi am oftat adânc. Fără alte cuvinte, Dwayne m-a tras în braţele lui, iar buzele i s-au lipit de fruntea mea.

— Nu îmi amintesc aproape nimic din perioada de la orfelinat, Mikaila a aflat de povestea mea şi m-a înfiat imediat, nici acum nu ştiu de ce pe mine, din atâtea milioane de copii.

— A făcut cea mai bună alegere, a şoptit el, masându-mi spatele.

Am zâmbit cu amărăciune.

— Nu sunt prea sigură de asta, pentru că ce numeşti tu familie, a fost mereu doar o casă de orfani pentru mine. Mama nu îşi exprimă niciodată sentimentele, cred că singura dată când

m-a îmbrăţişat a fost după ce am ieşit din operaţie. Tata ne tratează ca pe nişte proiecte ce trebuie permanent să fie perfecţionate, Dax şi Danica sunt distruşi şi ştii foarte bine.

Mi-am întors capul să îmi stăpânesc lacrimile ce iar ameninţau să dea buzna.

— Nu avem aceeaşi poveste, îmi imaginez cât de sfâşietor este să îţi pierzi familia, dar nici eu nu sunt prea departe. La paisprezece ani am aflat că şi tatăl, căruia nu îi păsase niciodată să mă caute, a murit în comă alcoolică. Cumva soția lui a aflat de mine, iar părinții mei s-au trezit cu ea la uşă, încercând să îi şantajeze că din cauza mea soţul ei căzuse în depravare. Era singură cu un copil și datorii imense lăsate de Broden. Nu știu ce a făcut tata, pentru că nu a mai apărut niciodată. Dar mama... şi-a luat viaţa pentru că rămăsese singură, cu un copil mic, ce îi distrusese viitorul şi o lăsase fără niciun ban.

Dwayne mi-a prins ceafa şi m-a întors să îl privesc.

— Nu a fost vina ta că s-a îndrăgostit de un nenorocit.

— Nu a fost vina ta că Jake era bolnav.

I-am întors-o imediat, în acelaşi fel, astfel că am rămas privindu-ne unul pe altul, aşteptând ca unul dintre noi să protesteze şi să îl contrazică pe celălalt. Niciunul nu am făcut-o.

— Tu ai pierdut o familie, eu nu am avut-o niciodată. Sincer, am început să râd, dându-mi brusc seama de ceva. Astăzi este pentru prima dată când cineva îmi spune că mă iubeşte. Şi e al naibii de tragicomic că acum îţi doreşti să distrugi iubirea asta.

Ochii lui s-au oprit din clipit, m-a privit cu intensitate, apoi s-a aplecat să îşi lipească fruntea de a mea. Cu greu mi-am abţinut suspinele şi lacrimile.

— Îţi promit că nu o să mai vorbesc niciodată despre iubirea noastră ca despre o greşeală. Încă mă sperie, da, însă ştiu că nu o să mai pot niciodată să te scot din inimă.

M-am tras înapoi să îl pot privi.

— Chiar şi când vei pleca? Când vei căuta singurătatea?

El a aprobat din cap.

— Dacă voi mai reuşi vreodată să plec de lângă tine, sunt sigur că nu voi putea să mi te scot din minte. Te-ai înfipt acolo cu o putere ce mă îngrozeşte, Dakota Welron, dar îţi primit un lucru. Mi-a prins ambii obraji în palme. O să te iubesc mai mult decât te-ar fi putut iubi toţi cei care nu au ştiut să o facă. Orice va urma, orice se va întâmpla, vreau să ştii că eşti singura fiinţă de pe lumea asta care mi-a amintit cât de plăcut e să trăieşti. Să fii viu. Dar, mai important decât orice,

eşti prima care mi-a arătat ce înseamnă să te îndrăgosteşti cu adevărat.

Am clipit des ca să îmi alung lacrimile, dar nu am reuşit. El mi-a şters una ce a căzut pe obraz.

— M-au iubit alţi oameni înaintea ta, însă nu mi-a păsat niciodată cu adevărat de asta, am luat-o ca atare. Să aud că tu mă iubeşti, mi-a provocat mai multă groază şi fericire decât am simţit vreodată în viaţa mea. Tot ce îţi cer e să ai răbdare cu mine şi să nu crezi vreodată că răceala mea e provocată de faptul că nu te mai vreau.

Am aprobat din cap, fericită să îl aud atât de sincer. Va pleca, ştiam că o va face, mai devreme sau mai târziu va pleca de lângă mine şi tot ce îmi doream era să pot rezista cu ce mi-a spus acum, ca declaraţia lui să fie de ajuns şi să mă ţină în viaţă până se va întoarce la mine.

— Iar tu vreau să ştii că nimic nu s-a schimbat, nici acum după ce am auzit povestea de la tine, nici după ce am auzit-o de la Alice. Pentru mine eşti acelaşi băiat lângă care m-am aşezat la masa de prânz şi ai reuşit cu o privire să trezeşti cu adevărat inima ce îmi bate în piept. Până la tine doar am supravieţuit, tu m-ai învăţat să trăiesc. Tot ce s-a schimbat între timp este intensitatea sentimentelor pe care le am pentru tine. Trecutul tău nu poate fi schimbat, nimic din ce aş putea să îţi spun nu te va face să îţi schimbi părerea despre tine, dar vreau să ştii părerea mea. Prin ce ai

trecut, nu te face monstru, ci un luptător. Ai luptat cât ai putut şi ai încercat să îl salvezi pe Jake, dar orice om şi-ar fi pierdut controlul văzându-şi astfel sora mai mică. A fost un clacaj ce a încheiat totul. Poate ai dreptate, poate Jake nu te-a ucis, dar te-a lăsat să îl ucizi. Însă poate a făcut-o ca să se elibereze. Crezi că şi-ar mai fi dorit cu adevărat să trăiască după asta? Ce s-ar fi ales de el dacă reuşea să te omoare şi pe tine? Aşa cum ştiu că îţi doreşti acum să se fi întâmplat. Mi-am aşezat palma pe obrazul lui şi l-am privit cu blândeţe.

— Poate nu crezi în destin, dar eu cred. Destinul ne-a adus împreună acum mulţi ani, când încă eram copii, din lumi total diferite, însă am ajuns să ne privim în ochi acum, când soarta ne-a adus aproape la acelaşi nivel. Şi eu mi-aş fi dorit să nu mă nasc niciodată, ca astfel mama mea să trăiască acum şi să fie fericită. Mi-aş fi dorit ca Sunny să nu aibă acel accident şi să trăiască cu inima ei, eu să mor, pentru că aşa trebuia să se întâmple. Însă soarta a trişat şi am ajuns aici. Tu puteai fi ucis de Jake, puteai să îţi iei viaţa, însă nu s-a întâmplat şi acum eşti aici, cu mine. Poate am fost distruşi ca astfel să ne regăsim, în sfârşit, pentru că într-un alt viitor, nu am fi ajuns niciodată unul la celălalt, am fi fost persoane complet diferite. Nu vom putea vreodată să uităm de suferinţă, dar poate reuşim să trăim cu ea,

împreună, să aducem măcar un licurici mic şi luminos în tot întunericul din lumea noastră.

Dwayne a închis ochii, asimilând-mi cuvintele, încercând să înveţe să trăiască cu ele. Simţeam că îşi dorea atât de mult asta, îşi dorea să schimbe viziunea întunecată asupra tragediei, să dea viaţă acelui licurici pe care mi l-am imaginat încă din ziua în care mi-a spus că noi nu avem nicio şansă.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, căutându-i tresărirea.

— Şi nu trebuie să îţi mai fie frică de atingerea mea, nu există şanse ca orice parte din tine să mă sperie vreodată.

A deschis ochii şi m-a privit.

Ceva se schimbase radical.

M-a privit cu intensitatea a o mie de furtunii, întunericul din ochii lui nu a fost niciodată atât de adânc, atât de viu şi capabil să mă înghită precum un abis. Înţelegerea din ei mi-a secat sufletul.

— De unde ai ştiut că nu te las să mă atingi din cauza asta?

M-am apropiat de el şi i-am atins obrazul, şoptindu-i pe buze:

— Pentru că, deşi tu refuzi să îmi vorbeşti, iubitule, ochii tăi o fac. Ei îmi spun totul.

Braţele lui s-au mutat în jurul meu şi strânsoarea a crescut repede în intensitate.

— Şi ce îţi spun acum, ochii mei?

Intensitatea s-a schimbat brusc, întunericul a devenit foc, oricât de ciudat ar părea, însă aşa îl simțeam pe pielea mea, arzând şi distrugând.

El a insistat, cerându-mi răspunsul. Ceva se schimbase în starea lui de spirit, de parcă ce îi spusesem mai devreme reuşise în sfârşit să alunge acea durere ce îl ţinuse paralizat lângă mine. A şoptit peste buzele mele:

— Ce îţi spun ochii mei, iubito?

Am înghiţit în sec şi m-am agăţat de el, sleită brusc de puteri. Respiraţia a început să mi-o ia razna şi un mănunchi de electricitate şi foc mi s-a răspândit repede prin corp. M-am simţit hipnotizată şi pierdută în ochii lui.

— Nu îmi spun nimic acum, dar îi simt cum mă dezbracă din priviri, am reuşit să şoptesc, cu o voce pe care nu o mai recunoşteam.

Buzele lui s-au depărtat puţin, a tras aer printre ele, apoi şi-a ţinut respiraţia câteva secunde, până capul meu a început să vâjâie. În ochii lui era acum o bătălie. Îl simțeam luptându-se cu sinele, cu demonii interiori, cu propria plăcere şi cu teama. Cu alegerea grea de a-şi păstra barierele ridicate sau de a ceda pasiunii ce îl mistuia de atât timp.

Mi-am înfipt unghiile în pielea lui, hotărâtă să îi dobor scutul de data asta. Am îndrăznit să mă ridic şi să îi şoptesc pe buze:

— Şi îmi mai spun că, oricât te-ai strădui să rezişti acum, nu îţi doreşti nimic mai mult decât să faci dragoste cu mine.

Nu ştiam dacă tunetul puternic a fost cel care s-a auzit sau glasul lui. Dacă l-a împins spre mine, sau tunetul a fost provocat de forţa distrugătoare a lui Dwayne, însă clacajul lui s-a produs cu puterea dezlănţuirii unei furtunii. Toată durerea, disperarea, frica, singurătatea şi iubirea din interiorul lui s-au revărsat asupra mea atunci când m-a strâns mai tare în braţe şi buzele lui s-au unit cu ale mele. L-am simţit oferindu-se în întregime, pentru prima dată de când eram împreună, barierele lui au căzut în totalitate şi sărutul a fost plin de o disperare imploratoare, ce a schimbat complet regulile jocului.

M-a ridicat în braţele lui şi tot corpul meu, ce clocotise până acum a explodat ca un foc de artificii pe cerul întunecat. Mi-am înfipt degetele în părul lui şi l-am tras spre mine cu aceeaşi sete, chiar dacă eram complet încolăcită în jurul lui. Am căzut amândoi pe pat, iar trupul lui masiv şi puternic s-a mişcat înnebunitor peste al meu, de data asta fără vreo reţinere sau teamă. Nu mai eram o făptură fragilă în mâinile lui, ce trebuia protejată şi ocrotită, în acel moment eram amândoi la acelaşi nivel, fiecare îşi dorea să ia totul din celălalt, până când aveam să ajungem

amândoi la împlinirea absolută, un singur trup şi un singur suflet.

S-a ridicat doar cât să îmi tragă hanoracul peste cap, iar eliberarea de sutien nu a fost nicio ceremonie, îmi cunoştea deja fiecare curbă a corpului. Buzele lui au fost peste tot într-un preludiu lent şi chinuitor pe care şi l-a impus zile în şir. L-am urmat şi m-am ridicat să îi ating pieptul, fără să îi mai dau voie să se tragă înapoi, doar să simtă plăcerea, ceea ce a şi făcut, închizând ochii şi eliberând un mic geamăt printre buze atunci când mâinile mele au ajuns pe abdomenul lui şi mi-am înfipt unghiile în piele, nepăsându-mi dacă atingeam vreo cicatrice. Nu făceam dragoste cu un bărbat marcat de traume, ci cu iubitul meu, atât. Iar privirea lui îmi spunea că gândea la fel.

I-am desfăcut cureaua şi am tras în jos fermoarul pantalonilor, fiecare mişcare lăsându-mă fără o gură de aer, până când tensiunea a început să îmi bubuie în urechi. Dwayne nu m-a oprit, doar m-a privit înnebunitor până când am reuşit să îl eliberez, apoi s-a aplecat din nou spre mine şi mi-a ridicat picioarele în jurul lui, oferindu-mi alt sărut devastator care a distrus lumea în jurul meu.

Când săruturile au coborât pe gât, am început incontrolabil să mă mişc sub el, trupul meu se arcuia după atingerile lui, ghidat de o plăcere ce

îmi lua minţile după fiecare secundă. Nu ştiam când şi cum a scăpat de pantalonii mei şi de adidaşi. Am privit în jos, pe trupul meu, să observ că eram absolut goală, nu mai aveam nici măcar şosetele în picioare. Tot ce am simţit au fost buzele lui, mişcându-se peste tot şi drogându-mă, chinuindu-mă, iubindu-mă.

M-am întins disperată spre el, cerşindu-i îmbrăţişarea, însă m-a împins înapoi pe spate, privindu-mă întinsă pe patul lui, goală şi înnebunită de dorinţă.

Zâmbetul de pe buzele lui mi-a luat minţile.

— Dwayne, am suspinat, disperată când el s-a ridicat şi s-a mişcat prin cameră. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să stingă lumina puternică, lăsând doar una foarte slabă şi caldă, care a schimbat brusc atmosfera din cameră. Trupul lui Dwayne s-a estompat în faţa mea, detaliile rămăseseră în ceaţă şi tot ce vedeam era o siluetă masculină superbă cum se plimba prin faţa mea, chipul îi era vizibil doar în anumite unghiuri de lumină.

Nu s-a întors la mine, a mers spre sistemul audio, care era încă aici, întreg, deşi crezusem că era cel din maşină.

Sunetul muzicii mi-a electrizat instantaneu tot trupul. Nu a început încet, nu mi-a dat timp să mă obişnuiesc cu schimbarea după liniştea profundă, melodia a început în forţă şi trupul meu i-a

răspuns instinctiv, simţindu-i atingerea chiar şi când nu era lângă mine.

A venit în faţa patului, continuând să mă privească, înnebunindu-mă prin felul în care ochii lui făceau dragoste cu mine, chiar dacă mâinile nu mă atingeau.

L-am văzut printre ochii întredeschişi cum îşi scoate pantalonii şi adidaşii, şosetele şi apoi a scos ceva din noptiera patului. Deşi abandonat pe pat, corpul meu ardea de parcă torţe în flăcări îmi erau plimbate peste tot pe piele, însă atunci când el a ajuns din nou deasupra mea, torţele s-au transformat în fulgere.

— Asta e melodia pe care o ascult încontinuu de când mi-am dat seama cât de mult te vreau, mi-a şoptit la ureche, tot trupul mi s-a arcuit sub el, căutând contopirea finală. Nu mi-am putut abţine geamătul ce mi-a ieşit printre buze, simţindu-i atingerea şi ascultând versurile melodiei puternice. Nu era nimic tandru, romantic, nimic de o atmosferă cu lumânări şi atingeri uşoare, fără să îmi dau seama, asta fusese ce îmi dorisem dintotdeauna.

Ştiam melodia, „Fire Meets Fate".

— Deci eu sunt focul de care nu mai ai scăpare? am presupus, vorbind la urechea lui, lăsase volumul acceptabil, suficient doar să mă audă vorbindu-i la ureche. Când s-a ridicat să mă privească, i-am văzut rânjetul în lumina slabă,

mult mai demonic din cauza întunericului şi m-am întrebat cât va mai rezista pielea mea până va lua foc cu adevărat, nu doar metaforic, deoarece tensiunea sexuală dintre noi era pe punctul să mă ucidă.

Nu am avut parte de eliberarea rapidă pe care am cerşit-o. Dwayne mi-a chinuit trupul, sărutând şi atingând cu o pasiune mistuitoare, distrugătoare, mai puternică decât orice a existat până atunci. M-am agăţat de el, implorând, înfigându-mi unghiile în pielea lui, dar nimic nu îl determina să se grăbească, nici măcar inima mea ce ameninţa să cedeze.

Totul în jurul meu s-a schimbat, m-am simţit aruncată într-o altă dimensiune, iar Dwayne era îngerul ce avea de gând să mă arunce de pe culmile plăcerii prin metode demonice. Pieptul mi s-a ridicat atunci când buzele lui au ajuns într-un punct fierbinte, îngrozitor de dureros şi plăcut. M-am îndoit pe patul lui, strângând cearşaful în pumni, am privit pe fereastră, disperată să îmi caut o distragere şi am văzut ploaia lovind cu brutalitate în sticlă, cu aceeaşi intensitate cu care sufletul meu mi se zbătea în trup. Fulgere luminoase spărgeau cerul întunecat, luminând şi camera noastră, provocând o strălucire puternică ce până acum crezusem că era doar în imaginaţia mea.

Nu am mai putut rezista şi l-am prins de braţe, trăgându-l spre mine. L-am sărutat cu furie pentru chinul la care mă supunea, deşi nu am crezut niciodată că tortura putea să îmi ia minţile de plăcere.

Aşteptase asta, aşteptase clacajul meu. Mă înnebunise până în punctul în care nimic din mine nu a mai rămas întreg şi l-am împins pe spate. M-am urcat peste el şi am căutat prezervativul pe care ştiam că îl scosese mai devreme din sertar. Mi l-a dat imediat, însă l-am ajutat doar rupând ambalajul cu dinţii, nu aveam răbdare să îmi dau seama cum făceam şi restul, aşa că i l-am întins lui. Şi-a pierdut controlul şi a început să tremure doar privindu-mă deasupra lui cum rup un ambalaj cu dinţii. Aş fi vrut să îl supun la acelaşi chin pe care mi l-a oferit el mie, doar dacă aş mai fi avut răbdare.

Mi-am dat seama că melodia era pusă pe repeat, ceea ce însemna că în minte mi se va imprima ca fiind, pentru totdeauna, sunetul pe care Dwayne mi-a oferit în sfârşit totul.

Un fulger mi-a distras atenţia, am avut timp pentru o secundă să privesc pe fereastra din spatele nostru, înainte să fiu azvârlită înapoi pe spate şi îngerul meu demonic să se ridice din nou peste mine, puternic şi ameninţător. În întregime al meu.

Nu ştia dacă de vină era melodia sau disperarea noastră de a ne avea în sfârşit unul pe altul, însă, nimic din ce avea să urmeze nu se anunţa a fi tandru şi delicat. Niciunul dintre noi nu mai căutam romantismul lent şi blând, ne avântam unul asupra celuilalt precum două bestii înfometate, căutând să devorăm şi să prindem viaţă. Zilele de chin ne-au distrus pe amândoi, am tânjit unul după celălalt până când nu a mai rămas nici un gram de rezistenţă, iar acum înfrângerea noastră era la fel de puternică şi distrugătoare precum potopul de afară.

Mi-am desfăcut picioarele în jurul lui şi nu i-am dat voie să ezite vreo secundă. Euforia plăcerii a transformat durerea în frenezie, în împlinire absolută, atunci când trupurile noastre s-au contopit. L-am simţit în mine, masiv şi puternic, rupându-mi fragila rezistenţă, iar pentru mine el a devenit focul din melodie.

Trupul mi s-a îndoit, iar el m-a cuprins cu un braţ, fără să îşi lase greutatea pe mine. S-a oprit, oferindu-mi timp să mă obişnuiesc cu senzaţia, cu plinătatea din centrul meu, cu ideea că trupul meu şi al lui formau unul. Mi-am dat capul pe spate, iar Dwayne mi-a sărutat bărbia, maxilarul şi gâtul, până a ajuns la ureche.

— Îmi pare rău, iubito.

Am deschis brusc ochii, cumva reuşind să îi aud perfect şoapta peste toată nebunia din jurul meu. Am clătinat din cap, neştiind ce să spun.

— Spune-mi dacă e prea dureros şi vrei să mă opresc, l-am auzit din nou, încă şoptindu-mi la ureche, însă nu l-aş fi lăsat să se oprească nici dacă ar ameninţa că îmi va opri inima.

M-am agăţat de el cu toate puterile mele şi i-am strâns părul în pumni.

— Ce vreau e să faci dragoste cu mine fără să îţi pese de altceva, i-am răspuns, deşi simţeam că am ţipat mai mult. Dwayne nu a mai spus altceva, a cedat, mi-a îndeplinit dorinţa şi s-a mişcat înăuntrul meu.

Ştiam că nimic din mine nu avea să mai fie la fel din acel moment. Ceva, semnificativ sau nu, s-a schimbat în noaptea aceea, în momentul acela, când Dwayne mi-a eliminat inocenţa ce mă păstrase un copil neştiutor în toţi anii ăştia, blocată în viaţă de o boală letală.

În momentul acela, cu trupul lui peste al meu, cu el în mine, cu inima bătându-i lângă a mea… toate regretele mele pentru ce am pierdut au dispărut.

Nu aș schimba nimic din trecut dacă ar exista riscul să ajung altundeva și nu în brațele lui.

Pielea îi transpira, trupul lui l-a întrecut în fierbinţeală pe al meu. Focul din mine părea să ardă mocnit spre deosebire de incendiul ce l-a

acaparat pe Dwayne. Îl simțeam pierzându-şi controlul după fiecare mişcare, după fiecare pătrundere, trupul meu îi răpea toată rezistenţa şi se lasă pradă sălbăticiei ce mă posedase şi pe mine. Când i-am prins slăbiciunea, am folosit-o în avantajul meu şi l-am împins în umeri. Nu aş fi reuşit niciodată să îl ridic singură, însă mi-a înţeles intenţiile şi s-a lăsat manipulat, întorcându-se pe spate şi prinzându-mi şoldurile ca să mă ridice deasupra lui.

Durerea m-a fulgerat până în pântec, abia am reuşit să îmi stăpânesc ţipătul, însă nu l-am lăsat pe Dwayne să vadă asta. Noua poziţie a fost chinuitoare din cauza felului în care îl simțeam în mine, mult mai adânc decât la început, însă plăcerea mi-a luat repede minţile atunci când Dwayne a început să mă mişte, ţinându-mi şoldurile strânse în palme, până când am învăţat să execut mişcarea singură şi astfel am putut să văd şi eu plăcerea celui de dedesubt, chinul şi extazul contopit pe chipul lui. Dacă eu fusesem feminitate fragilă, Dwayne era o cu totul altă imagine. Masculinitate brută, dezlănţuită, rânduri de muşchi încordaţi, transpiraţie, un maxilar încleştat şi privirea… privirea mai mult decât orice.

Nu şi-a dezlipit ochii de pe mine, hrănindu-se cu priveliştea fiecărei mişcări a trupului meu, palmele lui au urcat pe mijlocul meu,

cuprinzându-l cu uşurinţă, până a ajuns la sâni şi mişcările mele au devenit mai ample şi rapide.

Privirea lui a fost cea care mi-a venit de hac mai mult decât orice, luminată deseori de fulgere. Plăcerea fizică crea tot, însă ochii lui întunecaţi au declanşat bomba şi mi-am dat drumul cu un ţipăt de frică şi plăcere. Nu am reuşit să îmi trag sufletul înainte ca Dwayne să se ridice, să îmi tragă picioarele în jurul lui astfel încât să îl înconjur în timp ce el stătea în şezut. Mi-am unit picioarele la spatele lui şi l-am lăsat să mă mişte deasupra lui, pentru că eu nu mai eram capabilă să o fac singură. Greutatea mea nu îi provoca nicio problemă, m-a ridicat şi m-a lăsat în jos peste trupul lui, pătrunzând chiar şi mai adânc decât credeam că era cu putinţă. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui şi dinţii în pielea gâtului său, geamătul lui puternic mi-a zbârlit pielea, înainte să îl simt vibrând precum un seism şi eliberându-se.

Niciunul nu am fost în stare să ne mai mişcăm. Dwayne doar mi-a cuprins mijlocul şi m-a lipit de el, iar eu i-am cuprins gâtul cu braţele, fără să spunem ceva, fără să ne despărţim trupurile, am rămas astfel, încercând să ne recăpătăm respiraţiile şi să ne tragem vieţile înapoi în trup.

— Te iubesc, i-am mărturisit atunci când am reuşit să îmi recapăt un strop de putere, doar pentru că voiam să o audă din nou şi să fie sigur.

M-a strâns mai tare în braţe, iar buzele lui s-au lipit de urechea mea.

— Mai mult decât orice pe lume.

Curioasă, m-am tras înapoi să îl privesc.

El a zâmbit cu o expresie plină de satisfacţie şi epuizare.

— Ştii deja că şi eu te iubesc, dar voiam să ştii şi cât de mult.

Am zâmbit şi eu, deşi nu mi-am recuperat încă respiraţia aşa cum ar fi trebuit.

— Îmi place asta.

Sărutul ce a urmat a fost complet diferit de ce se întâmplase mai devreme. Tandru şi blând, ca o alinare pentru lupta pe care o purtasem mai devreme. Probabil ăsta avea să fie singurul fel de a ne elibera tensiunea sufletească, nu am fi reuşit să ne stăpânim oricât am fi încercat, amândoi eram mult prea chinuiţi psihic de mii de gânduri pentru a avea calmul necesar în pat. Nu. A fost sălbatic, eliberator şi mai minunat decât orice putea trăi un trup viu.

Durerea a izbit din nou când Dwayne m-a ridicat de pe el, rupând legătura dintre noi. Am tras uşor aerul printre dinţi, iar el a auzit imediat.

M-a întins pe pat şi mi-a indicat prin privire să îl aştept, ceea ce am făcut, deoarece oboseala mă copleşea tot mai tare.

S-a întors cu un prosop umezit în apă caldă, pe care l-a aşezat între picioarele mele. A redus volumul muzicii până când am reuşit să îmi aud propria respiraţie, liniştea era plăcută, după furtuna din interior. Prosopul era alb, iar eu mi-am dat seama prea târziu ce însemna asta. Dwayne a analizat sângele, apoi m-a privit.

— Ai sângerat destul de rău, iubito, te simţi bine?

Am aprobat din cap.

— A durut puţin la început, apoi a fost doar plăcere. Acum simt o fierbinţeală ce se estompează încet, i-am spus, pentru că nu mi-ar fi dat pace până când nu afla exact cum mă simțeam. Mi-am strâns picioarele când el a încercat din nou să ajungă la mine.

— Iubitule, sunt bine, îţi promit. Te rog, vino lângă mine.

El a zâmbit înţelegător şi amuzat de implorarea mea.

— Imediat. Mi-a făcut cu ochiul, dar a plecat înapoi la baie. Nu aş fi spus nu unui duş, dar îmi era absolut imposibil să mă ridic din pat. Am reuşit doar să mă ridic cât să trag cearşaful de sub mine şi să îl arunc lângă pat, aveam să rezolv problema cu pata de sânge mâine. Am rămas pe

husa saltelei, care era rece şi plăcută în comparaţie cu cearşaful fierbinte şi transpirat. Epuizarea provocată de ziua asta şi de finalul ei, m-a stors de toate puterile şi tot ce puteam era să aştept ca Dwayne să se întoarcă în pat şi să adorm în braţele lui.

A apărut după vreo două minute, a oprit complet muzica, lăsând astfel sunetul furtunii să pătrundă în cameră. Tunetele erau încă dezlănţuite şi furioase, la fel şi fulgerele şi ploaia ce lovea în geamul ferestrei uriaşe din spatele patului. Afară, natura nu şi-a găsit calmarea, dar aici, între noi, liniştea se simţea în aer.

Dwayne a venit lângă mine.

— Vrei să aduc un cearşaf normal? a întrebat, observând că scăpasem de celălalt.

Am clătinat din cap şi l-am prins de mână. S-a întins lângă mine, cu faţa spre mine, şi m-a luat în braţe.

— O să se supere prietenul tău că l-ai lăsat baltă cu petrecerea?

— Nu e prietenul meu şi nu îmi pasă, în momentul ăsta. I-am dat numărul unui alt DJ în caz că nu apar şi apoi am închis telefonul.

Am chicotit la gâtul lui.

— Te aşteptai să fie o noapte lungă, nu-i aşa?

— Mă aşteptam să fie o discuţie lungă. Înainte să intru aici mi-am jurat că nu îmi pierd capul cu tine. Îmi pusesem în minte să nici nu te sărut.

Am ridicat capul ca să îl pot săruta pe buze.

— Mhm, bun plan, l-am sâcâit, ceea ce mi-a adus un mârâit din partea lui şi un sărut zdravăn pe buze.

— Dormi, iubito. Mi-a şoptit la ureche, apoi m-a sărutat pe frunte. Gestul acela atât de plăcut şi plin de amintire, mi-a relaxat complet fiecare fibră din corp şi am adormit în braţele lui aproape instantaneu.

Sunetul furtunii m-a trezit, sau poate propria conştiinţă care mă alerta că ceva nu era în regulă. Tunetele erau şi mai puternice, încă era întuneric beznă şi nu îmi dădeam seama cât am dormit. Încă mă simțeam obosită, însă ceva lipsea.

Căldura, strânsoarea.

Am început imediat să mă agit, căutându-l prin pat. Aveam un cearşaf peste mine de care nu îmi aminteam, dar locul în care adormise el, era rece.

Oare adormise cu adevărat lângă mine, sau doar aşteptase ca eu să închid ochii?

— Dwayne? m-am ridicat în fund, tot mai speriată. L-am strigat din nou, mai tare, aşteptând, fără să respir, să îmi răspundă din baie.

Liniştea mi-a aruncat pulsul în aer. Am sărit din pat şi am fugit la baie, apoi în fiecare cameră. Am găsit-o doar pe Zora, dormind pe pătuţul ei.

Cățeluşa a ridicat imediat capul, văzându-mă, iar ochii ei trişti şi sunetul pe care l-a scos m-au adus la un pas de nebunie.

— Nu, nu, nu…

Am fugit disperată înapoi în cameră, m-am învârtit în cerc pentru câteva secunde, neştiind ce să fac. Mi-am găsit telefonul şi am văzut că era trei şi jumătate dimineaţa.

L-am sunat, rugându-mă cu voce tare să se fi dus la acea petrecere, să aibă orice altceva de rezolvat, dar nu…

Apelul nu s-a format, telefonul lui era închis. Am încercat din nou, şi din nou, până când am cedat şi m-am prăbuşit pe podea, nereuşind să mai respir, nereuşind să îmi menţin controlul.

Înainte să îmi pierd minţile de tot, am observat o foaie de hârtie pe pervazul ferestrei, acolo unde stătusem acum câteva ore şi ne deschisesem sufletele.

M-am apropiat de ea cu teamă, ca spre o bombă ce se putea declanşa şi avea să mă facă bucăţi. Îmi simţeam pulsul în gât, în tâmple, în palme, gata să explodeze.

Erau două rânduri scrise. Trei propoziţii. Scrisul lui.

Mai mult decât orice pe lume. Oriunde voi fi.
Iartă-mă.

Am strâns foaia la piept, am privit în gol pentru câteva secunde, mi-am pus palma peste gură, apoi hohotul de lacrimi m-a doborât.

M-am târât în patul lui şi m-am făcut ghem sub cearşaf, plângând cu suspine, sfâşiată de golul ce se forma repede şi dureros şi ameninţa să nu mai lase nimic din mine.

A făcut-o!

A plecat!

Tocmai acum, după ce s-a întâmplat între noi. Nu a avut răbdare nici să vină dimineaţa, să petreacă măcar o noapte întreagă lângă mine. Dacă totul a fost minunat pentru mine, dragostea noastră se părea că i-a oferit lui impulsul final să reuşească să plece.

M-am agitat pe patul ce devenise rece, nerezistând să mai stau acolo, amintindu-mi ce s-a întâmplat mai devreme. Totul se schimbase atât de brusc şi părea că m-am trezit dintr-un vis, nimic nu fusese real.

După ce am terminat cu lacrimile şi am rămas fără puteri, m-am ridicat, acceptându-mi soarta cu o atitudine kamikaze, pentru că am ştiut că asta se va întâmpla. Am fost avertizată şi am acceptat.

Ştiam că o să plece, dar speram că nu va fi aşa. Ştiam că mă va răni, dar m-a lăsat sfâşiată.

Dintre toate momentele în care putea să plece, de ce l-a ales tocmai pe ăsta?

Furia a luat locul disperării şi am lovit cu pumnul în fereastră, eliberându-mi sufletul cu un urlet. Mi-am şters repede ochii, nu voiam să mai dau voie lacrimilor să curgă, nu mai era nimic de făcut.

Oricât de distrusă voi fi, va trebui să îmi continuu viaţa. Eram dispusă să accept, să îl aştept, dar pentru momentul în care a ales să plece, nu o să îl iert niciodată.

Mi-a oferit totul, m-a dus spre împlinirea absolută, m-a urcat în înaltul cerului, apoi a plecat şi m-a lăsat să cad, fără să aştepte să mă mai prindă.

M-a făcut pentru prima dată în viaţă să mă simt ca o femeie iubită, ca apoi să mă abandoneze ca pe o prostituată ieftină.

Furia, ruşinea, durerea, toate formau un mixaj ce îmi tăia până şi echilibrul. Mi-am strâns corpul cu braţele, încercând cumva să mă protejez, să îmi prind bucăţile ce se rupeau din mine una câte una.

Am privit furtuna dezlănţuită ce arăta precum centrul infernului, precum sufletul meu.

Până acum îmi imaginasem doar Infernul lui Danica, gândindu-mă ce păţeau proxeneţii în viziunea lui Dante.

Dar nu era doar al ei. D… nu mai era doar Danica.

Era Dax, distrus de o iubire greşită.

Era Dwayne, hăituit de demoni prea puternici, ce nu puteau fi înfrânţi nici de dragoste.

Eram eu, lăsându-mi sufletul zdrobit la picioarele bărbatului de care mă îndrăgostisem.

Poate fusesem blestemaţi să purtăm numele ăsta, nu era doar o coincidenţă.

Era Infernul nostru. Blestemul unor orfani ce distrugeau totul încercând să înveţe să iubească.

20. KRIPTONITA

— Ce a făcut?

Mi-am şters nasul şi m-am chinuit să îmi menţin tonul calm, nu voiam ca Alice să îşi dea seama cât de distrusă eram cu adevărat.

— Îmi pare rău că te-am trezit la ora asta, dar chiar nu ştiu la cine să apelez. Îmi e teamă să chem un taxi acum, mai ales în zona asta.

Am auzit-o pe Alice foindu-se în pat, încercând să se dezmeticească.

— Ai făcut foarte bine, te înţeleg perfect. Lasă-mă să mă trezesc puţin şi vin la tine cât de repede pot.

— Mulţumesc, Alice.

Am închis înainte ca lacrimile să năvălească din nou. Nu mai puteam să rămân aici, în casa lui, singură şi abandonată. Ar putea să mă izbească nebunia înainte să se facă lumină afară şi Alice era singura la care puteam apela. Nu doar din cauza transportului, dar aveam nevoie de un prieten care să mă înţeleagă în acel moment, aveam nevoie de o mână care să mă tragă spre aer, înainte să mă sufoc definitiv.

Abandonul îmi tăia tot mai adânc în carne şi în suflet, mă simțeam rece ca un cadavru şi totul în

jurul meu îmi amintea atât de dureros de el, încât trebuia să plec cât mai repede. Cearşaful îi păstra mirosul parfumului, a plecat cu aceleaşi haine pe care le-a aruncat pe jos înainte să... nu îmi dădeam seama dacă şi-a luat bagaj şi nu aveam puterea să verific, nu aveam puterea să mă ating de nimic ce îi aparţinea.

I-am dat voie Zorei să intre în sufragerie, căţeluşa era tristă şi s-a urcat imediat pe patul lui, în locul în care a dormit el... asta dacă a dormit.

I-am pus mâncare şi apă ca să îi ajungă pentru o zi. Imaginea cearşafului aruncat pe jos era ca un briceag înfipt în frunte, l-am luat repede şi l-am făcut sul, străduindu-mă să nu văd dovada care să îmi amintească ce i-am oferit lui înainte să mă părăsească. L-am aruncat în maşina de spălat şi am setat cel mai lung program, nu îmi păsa nici dacă va fi distrus de temperatura prea ridicată.

Nereuşind să mai rezist în acea încăpere, m-am spălat încă o dată pe faţă, deşi lacrimile mi-au umflat şi înroşit ochii. Am tras geaca pe mine şi m-am asigurat că totul era în regulă în casa din care el fugise atât de repede.

— Promit să mă întorc, fetiţo. Am mângâiat-o pe Zora pe cap şi m-am aplecat să o sărut. Din nou a scos un sunet trist, ca un plânset de copil, ce îmi sfâşia inima în bucăţi.

— Se va întoarce, am simţit nevoia să îi spun, dar tristeţea ei a rămas la fel. Dwayne mi-a spus

că unchiul lui se ocupa de Zora când el pleca, însă nu ştiam dacă a mai avut timp acum să îi transmită. Cel mai probabil o voi lua cu mine până se va întoarce, dar mai întâi trebuia să mă reconstruiesc psihic.

Dwayne mi-a lăsat un set de chei pe măsuţa de lângă uşă. Una dintre ele a încuiat apartamentul, cealaltă eram sigură că era de la clădire. Am coborât scările prin întuneric, luminând cu telefonul, nu aş fi rezistat să intru în lift, nu după toate lucrurile pe care le făcusem acolo în prea puţinele zile împreună.

M-am oprit pe loc câteva secunde, şocată, iar inima s-a oprit şi ea.

Maşina lui era aici.

În aceeaşi poziţie în care a parcat-o aseară, cu echipamentul de sunet în spate, dar fericirea de moment s-a risipit repede. Dacă şi-a lăsat maşina aici nu însemna că nu a plecat. Poate astfel se detaşa complet de locul ăsta sau, pur şi simplu, i-a fost teamă că voi auzi motorul şi mă voi trezi. Am verificat uşa garajului şi apoi am ieşit pe cea laterală, încuind în urma mea. Mi-aş fi dorit să nu mă mai întorc, dar eram nevoită să o fac, pentru Zora.

Afară încă ploua cu găleata, tuna şi fulgera de parcă se apropia sfârşitul lumii. Am rămas sub streaşină, strângându-mi braţele în jurul corpului, refuzând să mai intru înapoi, chiar dacă ploaia mă

izbea din toate părţile. Aerul curat era totuşi de ajutor să îmi cureţe mintea şi trupul de aroma lui, deşi încă îi simţeam atingerile şi săruturile pe fiecare parte de corp.

O pereche de faruri a luminat spre mine şi am desluşit forma maşinii lui Alice. Am alergat imediat spre ea, înainte să ajungă la mine. Ploaia mi-a pătruns imediat până la piele şi mi-a lipit părul de cap chiar şi pe sub glugă. Am smucit portiera şi am sărit în maşină. Alice m-a ajutat să mă dezbrac de geaca umedă şi am aruncat-o în spate, peste pelerina ei.

M-a privit câteva secunde, apoi m-a tras direct în braţele ei, fără să fie nevoie de alte explicaţii. Am cedat imediat. Hohotul de plâns a izbucnit înainte să îl pot opri, simţind nevoia să se elibereze în îmbrăţişarea celei mai bune prietene, care mă înţelegea atât de bine. Alice m-a lăsat să plâng minute în şir pe umărul ei, masându-mi spatele, fără să spună vreun cuvânt, ştiind exact că asta aveam nevoie.

Când mi-am recăpătat un strop de putere şi m-am tras înapoi, ea mi-a întins cutia de şerveţele de pe bord, mi-am şters nasul şi lacrimile.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat?

M-am gândit dacă pot să împărtăşesc asta cu ea, dar dacă nu o făceam, dacă nu mă descărcam, o luam razna.

Am tras o gură mare de aer.

— Am vorbit. Despre tot.

Alice a analizat complexitatea acestei afirmaţii.

— Ţi-a spus de ce s-a comportat aşa săptămâna asta?

Am zâmbit cu amărăciune.

— Şi-a dat seama că mă iubeşte.

Nu a spus nimic, când m-am uitat la ea, clipea bulversată.

— Ştiam deja că te iubeşte, dar nu credeam că din cauza asta se comporta aşa.

Mi-am trecut limba peste buze şi mi-am şters iar ochii.

— Mi-a povestit de Jake. Cum e totul… în mintea lui.

Alice şi-a pus mâinile pe volan şi a privit în faţă la ploaia ce se prelingea dens pe parbriz.

— E mult mai rău decât ceea ce ştim noi, nu?

— Da, am răspuns sincer. Apreciam că Alice nu a cerut mai multe detalii, Dwayne nu mi-a oferit povestea lui ca să o răspândesc mai departe, nici măcar celei mai bune prietene.

— Şi după asta… am început, dar mi-a rămas aerul în gât, nu am reuşit să continuu. Alice m-a privit curioasă.

— A plecat! a continuat ea, dar am clătinat din cap şi lacrimile mi-au înceţoşat iar privirea. Nu am reuşit sub nicio formă să scot cuvintele pe

gură, dar Alice m-a privit atentă, iar durerea de pe chipul meu i-a vorbit înaintea mea.

— Oh, nu… a şoptit ea.

Am privit-o şi am aprobat din cap. Expresia ei a devenit îngrozită.

— S-a culcat cu tine şi apoi a plecat?

Am aprobat iar din cap, apoi mi-am acoperit faţa cu palmele, nereuşind să rezist durerii şi ruşinii.

Alice a explodat lângă mine.

— Asta e! Chiar nu îmi pasă ce dracului e în mintea lui, dar pentru asta merită să îl omori. Nu pot să cred că te-a lăsat…

Nu a mai continuat, doar clătina din cap.

— M-a lăsat să adorm în braţele lui, părea atât de calm, de… fericit. M-am trezit câteva ore mai târziu, singură.

— Nu ţi-a lăsat nici măcar un mesaj?

— Ba da. Am scos hârtia din buzunar şi i-am arătat-o lui Alice, se umezise de la ploaie.

— Uau, ce mai explicaţie! a pufnit Alice, dezgustată. Ce vrea să zică prin „mai mult decât orice pe lume”?

— E un fel de a spune că mă iubeşte, am răspuns, încercând să nu îmi amintesc momentul exact când mi-a zis asta, pentru că aveam să cedez din nou.

Ea nu a părut mai impresionată, mi-a întins hârtia înapoi.

— Eram gata să accept asta, Alice. Am făcut-o încă de la început, ştiam că va pleca, ştiam… mi-am clătinat capul, din nou cuprinsă de spasme de durere ce se extindeau în tot corpul şi nu reuşeam să le opresc. Ca să mă menţin stabilă, mi-am fixat privirea pe ştergătoarele parbrizului, ce nu făceau faţă furtunii.

— Dar nu aş fi crezut niciodată că va fi în stare să plece după un asemenea moment.

Alice şi-a aşezat mâna pe umărul meu.

— Îmi dau seama cât de dureros poate fi. Se va întoarce şi...

Am clătinat imediat din cap.

— Nu ştiu dacă îl pot ierta pentru asta. Sunt puternică, însă nu din oţel. Nu ştiu dacă poate repara vreodată ce a distrus acum, orice ar spune.

Alice nu a mai insistat. Fiind femeie, îmi înţelegea foarte bine durerea şi se punea în locul meu. Nu exista o modalitate prin care puteai trece peste o asemenea trădare. El a fost primul din viaţa mea, i-am oferit absolut totul şi a plecat în momentul în care am rămas mai vulnerabilă ca oricând. Poate dacă ar fi aşteptat până dimineaţă, să avem o discuţie, să mă ducă înapoi acasă şi apoi să plece, poate aş fi reuşit să fac faţă mai uşor. Însă nu o să pot uita niciodată sentimentul terifiant pe care l-am avut când m-am trezit singură în patul lui, abandonată precum o jucărie ce şi-a pierdut brusc farmecul.

Alice a pornit maşina şi s-a întors.

— Vrei să mergi la mine?

M-am gândit puţin, apoi am clătinat din cap.

— Nu vreau să stau pe capul tău şi să plâng non-stop.

Mi-a adresat o privire încruntată.

— Uite, nici nu vreau să mă gândesc prin ce treci, până şi eu îi duc dorul când dispare şi e doar un prieten, care mai tot timpul mă enervează. Dacă vrei să rămâi singură să te aduni, te înţeleg, dar dacă ai nevoie de un prieten care să stea cu tine, ştii că sunt aici, da?

Cu lacrimi în ochi, am aprobat din cap, recunoscătoare până în adâncul sufletului pentru prezenţa ei aici şi în viaţa mea.

— Fir-ar să fie, Dwayne! am auzit-o şoptind, lovind uşor volanul, de parcă el ar fi putut să o audă. Mi-am frecat palmele între genunchi, încercând să mă încălzesc. Crezusem până acum că ploaia era de vină, însă era doar gaura ce mi s-a creat în suflet şi mă golea de viaţă. Îmi simţeam bucăţile desprinzându-se precum piesele dintr-un puzzle distrus.

— Eram atât de fericită pentru voi, pentru că efectiv eu v-am făcut cunoştinţă. Acum nu mai sunt atât de sigură.

Am simţit vinovăţie în glasul lui Alice şi m-am întins să o strâng de mână.

— Nici prin gând să nu îţi treacă să te simţi vinovată. Tot ce s-a întâmplat a fost alegerea noastră şi nimic nu o să mă facă să regret o prietenă ca tine.

Ea mi-a zâmbit timid şi m-a strâns de mână.

— Îmi pare rău că nu m-am gândit să îi punem şi lui un dispozitiv de urmărire ca al Danicăi.

— Nu ar fi ajutat, se va întoarce când va vrea, am oftat, întinzându-mă în scaun.

— Ştiu, l-aş fi găsit doar ca să îl chinui, să îi dau foc la uşă, să îi arunc cu rahat în ferestre, chestii din astea normale.

Am încercat să râd, însă nu am reuşit. Eram mândră de mine pentru că încă mă ţineam foarte bine din punct de vedere fizic. Dacă ar fi trebuit să expun la suprafaţă ce simțeam, ar fi trebuit să urlu din toate puterile şi să mă tăvălesc pe jos.

Nu am înţeles niciodată, până în acel moment, nevoia de a urla din cauza suferinţei. Credeam că era o metaforă, un truc dramatic în cărți şi filme, dar acea nevoie disperată era cât se poate de reală în momentul în care ajungeai într-un punct critic. Era o durere surdă, pe care nu o puteam depista într-o parte anume din corp, era răspândită peste tot şi extrăgea viaţa precum un virus mortal. Nu mai voiam să plâng, voiam să urlu şi să îl am în faţa mea măcar pentru o secundă, să îl plesnesc pentru ce mi-a făcut.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Alice a parcat cât a putut de aproape de scările casei. Am aprobat din cap şi m-am întins din nou să o îmbrăţişez.

— Fii puternică! Nu eşti tu problema, ştii asta. Te doare, îl urăşti acum şi ai tot dreptul, dar să nu te simţi vinovată de ceva. În felul lui complet distructiv şi dement, sunt sigură că te iubeşte mai mult decât orice pe lume, exact aşa cum ţi-a scris.

Am aprobat din cap, trăgându-mi nasul pe umărul ei.

— Dar merită să îi tragă cineva o palmă pentru asta, să îşi dea seama că nu poate călca în picioare oamenii din jurul lui doar pentru că el suferă. Nu l-a forţat nimeni să se îndrăgostească de tine, e timpul să înveţe să îşi asume propriile decizii şi să îi mai trimită la dracu' pe demonii ăia din capul lui.

Mi-am strâns buzele şi ochii. De ar fi fost aşa uşor.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Alice.

Mi-a făcut cu ochiul înainte să cobor din maşină. A aşteptat să urc scările, am auzit maşina plecând atunci când am ajuns la uşă şi m-am întors să îi fac cu mâna. Am simţit nevoia să mă întorc în ploaie, să las apa să îmi spele măcar pielea, dacă în trupul meu nu putea ajunge. Să zac în mijlocul furtunii fără să respir, fără să mă mişc,

până când totul va deveni mai uşor, asta dacă se va întâmpla vreodată.

Mi l-am imaginat pe el făcând asta acum. Stând în ploaie şi luptându-se cu propriile frici, cu propriile dorinţe. Chinuindu-se să fugă cât mai departe sau să se întoarcă. Ştiam că cel mai mult mă va chinui motivul. Ce l-a împins să facă asta acum, după un asemenea moment important? Recunoscuse deja că mă iubeşte, iar eu i-am mărturisit că îl iubesc pe el. Îmi spusese că toată săptămâna s-a chinuit să plece, dar nu a putut. Însă a reuşit acum. Dintre toate momentele din lume, a reuşit tocmai acum.

M-am strecurat în casă cât am putut de încet şi mi-am târât picioarele până la etajul trei. Toată lumea dormea şi nimeni nu era conştient de cadavrul umblător ce le intrase în casă.

Când am ajuns în propria cameră, durerea a izbit din nou. Privind patul, fotoliul, fiecare loc în care el m-a atins şi m-a ţinut în braţe. Mi-am înghiţit amărăciunea din gât şi am închis uşa în urma mea, adunându-mi puterile pentru chinul ce avea să urmeze.

Nu o îl sun. Nu o să îl caut. A fost decizia lui, se va întoarce când va dori.

Aveam să îi ascult explicaţia, însă nu credeam că putea găsi un motiv suficient de bun care să mă facă să îl iert pentru asta. Orice mi-ar fi spus, ceea

ce simțeam nu putea fi șters cu buretele. Nu aș fi crezut niciodată că era capabil de așa ceva.

Să plece brusc, da. Să plece după o ceartă, da. Dar să plece după ce…

Am lovit o vază de flori de pe noptieră, într-un acces de furie pe care nu am reușit să mi-l controlez. S-a izbit de podea și s-a spart în zeci de bucățele, provocând un sunet infernal în liniștea profundă. Apa s-a îmbibat în mochetă și trandafirii puși de Lena s-au împletit cu cioburile, așa cum sufletul meu se împletea cu deciziile lui Dwayne și sfârșea în bucăți.

M-am urcat în mijlocul patului, udă, înghețată și distrusă. Am tras pătura peste mine și m-am ghemuit într-o poziție fetusală, rugându-mă să cad într-un somn adânc și să nu mă mai trezesc vreodată.

Singura ființă de pe lumea asta care a recunoscut că mă iubea, a fugit de mine a doua zi, îngrozit de sentimentele lui.

Am adormit cu ideea asta în minte și lacrimile curgând pe obraji, curioasă, într-un fel macabru, ce formă vor lua coșmarurile mele după acest moment.

***

Nu am visat nimic, asta pentru că nu am dormit cu adevărat, doar am zăcut în pat,

nereuşind să mă încălzesc, până când totul a început să mă doară fizic tot mai tare. La un moment dat, furtuna s-a oprit, razele soarelui au pătruns prin crăpătura rămasă între draperiile mele. Acela a fost momentul în care m-am ridicat ca să acopăr lumina pe care nu voiam să o văd.

Am înghiţit două pastile de Advil şi una de aspirină. Nu îmi dădeam seama dacă starea mea tot mai rea se datora statului în ploaie sau a suferinţei în general, însă durerea de cap era tot mai acută. Alice m-a tot sunat pe parcursul dimineţii, însă nu mai aveam energie să vorbesc cu ea, i-am scris că eram OK şi mi-a înţeles intenţiile.

Lena a bătut la uşa mea ca să mă cheme la micul dejun, însă am rugat-o să mă lase în pace.

Am zăcut ca un cadavru tot restul zilei, nereuşind să îmi găsesc energie nici măcar pentru un duş. Auzeam vocea care îmi tot urla în urechi şi nu eram sigură dacă era suferinţa mea interioară sau nebunia. Probabil amândouă. Am tot aşteptat să devină mai uşor, rana să se acopere şi să reuşesc să respir din nou, însă nu se întâmpla. Mă simţeam de parcă cineva m-a împuşcat în inimă şi în plămânii, dar continuam să trăiesc fără ele, chiar dacă fiecare secundă era o suferinţă interminabilă.

Corpul meu nu era străin suferinţei. Inima mi s-a oprit, la propriu, de mai multe ori, dar

niciodată nu am crezut că durerea putea căpăta asemenea forme, că putea deveni atât de cruntă, până în pragul nebuniei, până când moartea devenea o eliberare pe care o cerşeai cu disperare.

Am fost capabilă să mă ridic din pat abia după ce întunericul a apărut din nou. În timpul zilei, la uşă îmi bătuseră mama şi tata, Josh, chiar şi Dax, dar niciunul nu şi-a forţat intrarea după ce am spus că vreau să fiu lăsată în pace. Probabil, ştiind că eram într-o relaţie cu Dwayne, cu toţii se aşteptaseră ca asta să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Mai puţin eu. Îmi făcusem falsa impresie că eram puternică, că puteam rezista plecării lui, că îl puteam aştepta fără să mă afecteze. Poate chiar aş fi reuşit, dacă plecarea nu s-ar fi produs atât de brutal.

Mi-am dezbrăcat hainele deja îmbâcsite şi le-am aruncat în coşul de rufe, apoi am reuşit să îmi relaxez puţin pielea sub apa fierbinte de la duş, dar, să îmi ating propriul corp gol a devenit rapid un chin. Pielea mea se transformase într-un mecanism de tortură, o amintire tactilă e fiecărui moment, a fiecărei clipe, respiraţii, sărut. M-am spălat cât de repede am putut şi m-am îmbrăcat într-o pereche de pijamale uscate şi curate. Am schimbat şi lenjeria de pe pat şi m-am cuibărit din nou în locul meu de suferinţă, de data asta apelând la metoda Danicăi, ce acum se dovedea a fi ultima opţiune disponibilă. Am înghiţit două somnifere şi

m-am înfăşurat în pătură, sperând ca somnul să fie adânc şi anestezic pentru mintea şi corpul meu.

M-a trezit gândul la Zora. Dacă nu ar fi existat ea, probabil nu mi-aş fi găsit prea curând motivaţia să mă ridic din pat. Am bâjbâit după telefon să aflu cât era ceasul. Am mormăit şi mi-am lipit palma peste faţă când am văzut că era de-abia şase dimineaţa. Aveam multe mesaje de la Alice şi Lucas, dar le-am amânat pentru mai târziu.

Niciunul de la el.

Am făcut un duş rapid şi m-am îmbrăcat cât mai practic, ca pentru o zi de duminică în care nu aveam absolut nimic de făcut, pentru că iubitul meu a fugit în lumea largă.

Lena era în bucătărie, încă somnoroasă, în pijama şi cu o cană mare de cafea în mână. A căscat imediat ochii, văzându-mă.

— Bună dimineaţa! am salutat-o, îndreptându-mă spre cafetieră.

— Bună dimineaţa, a răspuns ea, analizându-mă ca pe o bombă umblătoare. Mi-am pus cafea într-o cană, apoi am aruncat două cuburi de zahăr brun, puţin lapte şi am amestecat, aşteptând. Ea nu a îndrăznit să spună ceva, aşa că m-am întors.

— Eşti bine, draga mea?

Am zâmbit. Recunoştinţa pentru existenţa ei îmi umplea sufletul.

Am oftat, încercând să îmi ţin zidul solid în faţa sentimentelor. Am avut o zi la dispoziţie să zac şi să plâng, de acum încolo trebuia să îmi continuu viaţa. Refuzam să mă las dărâmată complet, chiar dacă durerea din piept nu urma să se oprească prea curând.

— O să fiu.

— Dwayne e de vină, nu-i aşa? V-aţi certat?

Simţeam în tonul ei că voia să ştie ce mi s-a întâmplat, dar, în acelaşi timp, îi era teamă să nu mă deranjeze cu prea multe întrebări. Am clătinat din cap şi am luat o gură din cafeaua fierbinte şi atât de dumnezeiască. Nu mai ţineam minte când am înghiţit ultima dată ceva, în afară de apa de la duş.

— Nu ne-am certat, însă tu îl cunoşti. Nu e tocmai un om… mereu prezent.

Lena s-a gândit puţin, încercând să înţeleagă. În cele din urmă, a aprobat din cap şi a venit la mine.

— Spune-mi doar dacă te face să suferi. O să îi trag două, cât e el de mare.

Am privit-o pe miniona şi minunata mea Lena şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc cu lacrimi în ochi.

— Oh, draga mea! m-a tras imediat în braţele ei şi m-a strâns cu forţă, în ciuda dimensiunii.

— Dacă ar fi prin preajmă, aş face şi eu la fel acum.

Lena a înţeles, dar nu a mai aprofundat discuţia şi îi eram recunoscătoare. Cafeaua a avut un efect spontan, foamea m-a lovit instantaneu şi am început să caut laptele şi cerealele.

— Asta e culmea! Nu ai mâncat nimic ieri, lasă-mă să îţi pregătesc ceva ce se poate numi mâncare.

Imediat şi-a sumeţit mânecile şi s-a pus pe treabă.

— Promit că o să mănânc când mă întorc, acum vreau să vorbesc urgent cu mama sau tata, s-au trezit vreunul?

Lena s-a întors spre mine cu o privire tristă.

— Scumpo, tocmai ce i-ai ratat. Au plecat acum jumătate de oră. Am oftat în sinea mea, mi-aş fi dorit ca măcar o dată să îşi ia la revedere înainte să dispară.

— Presupun că pot să discut asta cu ei şi prin telefon. Ai idee când se întorc?

Lena a clătinat din cap, tristă. Eu aveam o idee, după o asemenea vacanţă de o săptămână acasă, plecarea era de obicei de cinci ori mai lungă.

— Lena, am o rugăminte la tine şi te rog să nu te opui, m-am aşezat la masă şi am început să îmi mănânc cerealele. Ea m-a privit speriată, aşteptând.

— Dwayne are un căţel. Când e plecat, unchiul lui trece zilnic şi îi lasă mâncare, dar bietul animal stă închis numai în casă. Vreau să îl aduc aici până se întoarce Dwayne. Pe ea, mai exact, e o femelă de Samoyed.

Lena s-a luminat imediat la faţă, a zâmbit şi a bătut din palme.

— M-ai speriat pentru o secundă, credeam că vrei să îţi iei şi tu lumea în cap. Sigur că poţi să o aduci, sper că e mai prietenoasă decât afurisenia de pisică a Danicăi, a adăugat şoptind, iar eu am zâmbit forţat din cauza frazei de la început, dar nu o voiam să redeschid subiectul.

— Mulţumesc, Lena. Te asigur că Zora e o minunăţie şi promit că o să mă ocup de tot în ceea ce o priveşte.

Ea şi-a fluturat mâna prin faţa mea, apoi s-a întors la cartonul de ouă.

— Dacă vă suport pe voi trei, un animal în plus nici nu o să îl simt.

Am bufnit amuzată, apoi, dacă tot a menţionat de *noi trei,* am verificat să mă asigur că toţi eram prezenți. Nu aveam informații despre Dax, dar Danica era nemişcată şi probabil adormită în camera ei. Slavă Domnului că nu a plecat ieri, dar acum, cu mama şi tata lipsă, mai mult ca sigur urma să se pună în mişcare.

Asta mi-a pus un nod în gât şi m-am grăbit să îmi termin cerealele.

— Josh s-a trezit? O să am nevoie să mă ducă el. Lena a aprobat din cap, cu gura plină de brioşe pe care probabil le făcuse ieri.

— Şi-a băut cafeaua şi a ieşit mai devreme, cred că îl găseşti în garaj sau în camera de securitate.

Am furat şi eu o brioşă şi am sărutat-o pe obraz.

— Mersi, Lena.

— Stai puţin, ai nevoie de ceva pentru tine sau pentru căţeluşă? Plec la cumpărături mai târziu.

— O să îţi scriu mesaj. I-am strigat peste umăr şi am ieşit din casă, zbârlindu-mă imediat. Atmosfera era mai rece decât am estimat, soarele era încă înecat în nori şi nu ştiam dacă va ieşi astăzi, dar speram doar să nu mai plouă.

Mi-am frecat braţele peste hanoracul subţire şi am pornit spre garaj, unde l-am zărit pe Josh meşterind ceva sub capota unei maşini.

— 'Neaţa, Josh! El s-a întors imediat spre mine, de parcă ar fi fost minune să mă vadă aşa de devreme şi afară din cameră.

— 'Neaţa, puştoaico. Ce-i cu tine aşa matinală?

— Am nevoie să ajung undeva, poţi să mă duci? Josh m-a privit suspicios, dar ştiam că nu va avea nimic de obiectat. A apucat o cârpă şi s-a şters pe mâini de ulei.

— Sigur, dă-mi voie să mă spăl puţin şi să mă schimb şi mergem imediat.

— Nu e nevoie să te schimbi, ne vom întoarce repede, trebuie doar să iau un căţel. M-a privit ca trăsnit, apoi a început să râdă.

— Nici nu vreau să ştiu.

Am zâmbit în urma lui şi am mers la maşina mea, privind-o cu jind.

Ţel nou de iubită părăsită: i-aţi naibii permisul de conducere!

Era de ajuns! Am amânat destul. Să am propria maşină deja devenea o necesitate foarte mare, mi s-ar fi uşurat viaţa considerabil dacă nu aş fi fost nevoită să le cer altor persoane să mă ducă de colo-colo. Dacă aş fi avut permis, nu ar fi fost nevoie să o amestec şi pe Alice în planul meu riscant de a urmări distribuitorul unor proxeneţi.

Josh s-a întors în câteva minute, doar se spălase pe mâini. Era îmbrăcat în blugi şi un tricou alb. Am sărit pe scaunul din dreapta în Audi, iar el s-a urcat la volan.

— Deci, unde mergem? a întrebat după ce a pornit motorul.

— Ştii unde locuieşte Dwayne acum? Josh s-a întors spre mine cu o sprânceană ridicată.

— Mergem să îi furăm câinele?

Fără să îmi dau seama, m-am trezit chicotind, deci poate aveam şanse să supravieţuiesc zilelor următoare.

— Nu, mergem să îl salvăm.

Josh nu a mai pus alte întrebări, doar a aprobat din cap.

— Nu, nu ştiu unde locuieşte acum, am nevoie de indicaţii.

— Mergi spre SF Dry Dock.

— Locuieşte în port?

— Pe aproape.

Pe drum, am discutat despre şcoala de şoferi, despre cât de important era pentru mine să învăţ să conduc şi cât de nefolositor i se părea lui, din moment ce putea fi întotdeauna şoferul meu. Îl iubeam pentru asta, el şi Lena au fost întotdeauna, mai ales pentru mine, părinţi mai apropiaţi decât Mikaila şi Madox. Chiar dacă Josh a apărut în viaţa mea destul de târziu. Chipul Lenei mi-l amintesc din prima zi, m-a luat sub aripa ei protectoare, ca o adevărată mamă, mi-o aminteam dându-mi să mănânc cu linguriţa, ajutându-mă să învăţ să merg pe bicicletă, să colorez, acceptându-mi toanele şi respingerea, apoi îngrijindu-mă când m-am îmbolnăvit. Atunci a apărut şi Josh în viaţa mea, aveam opt ani şi vechiul nostru şofer era mult prea agresiv pentru rezistenţa mea. El a plecat după ce Danica şi Dax şi-au luat permisul, Josh era încă aici şi va rămâne mult timp.

— Ştii că asta nu înseamnă că vei pleca din casa noastră, nu? Dacă nu eşti şoferul meu, încă eşti şeful securităţii.

El a zâmbit.

— Ştiu, puştoaico, dar îmi lipsesc dimineţile noastre.

Am zâmbit cu nostalgie.

— În special felul tău de a transforma trei kilometri într-un drum de treizeci de minute.

S-a încruntat la mine, făcându-mă iar să chicotesc.

— E un oraş foarte aglomerat, mi-a trântit-o imediat, bosumflat.

I-am dictat drumul exact, odată ajunşi în port.

Inima mea s-a oprit instantaneu, apoi a fost gata să îmi sară din piept. Abia am avut răbdare ca Josh să parcheze maşina.

— Aşteaptă-mă aici, te rog. I-am transmis repede şi am sărit din maşină.

În faţa clădirii era parcată o altă maşină. Un Mercedes necunoscut, însă ştiam că nu a plecat cu maşina lui.

S-a întors?

Am alergat spre uşă şi inima mi-a tresărit din nou când am găsit-o descuiată, apoi mai că am zburat pe scări, într-o disperare ce m-a lăsat fără aer.

Am fost pe punctul de a-i rosti numele, atunci când m-am oprit brusc în uşă şi l-am văzut.

Zora a început să latre veselă, alergând spre mine cu lesa împleticindu-se printre picioare.

— Hei, mi-a zâmbit el, apropiindu-se.

Am înghiţit nodul imens din gât şi am încercat să îmi revin la normal.

— Tu eşti Dakota, nu-i aşa? m-a întrebat străinul, analizându-mă cu un zâmbet ce părea prietenos. Am făcut la fel, asemănarea fizică m-a adus repede cu picioarele pe pământ. Nu îmi trecuse prin cap că era maşina lui, deşi ştiam că se ocupa de Zora când pleca Dwayne.

Am aprobat în cele din urmă din cap, cu Zora tot sărind pe mine.

— Stephen.

Mi-a întins mâna. Am vrut să îl salut, dar Zora mi-a luat-o înainte şi a înhăţat mâna lui Stephen ca să o muşte în joacă. Amândoi ne-am amuzat pe seama ei. Cât timp o ciufulea cu mâna furată, unchiul lui Dwayne mi-a oferit cealaltă mână disponibilă, pe care am strâns-o repede până când nu o înhăţa Zora.

— Îmi pare bine să te cunosc, Dakota.

M-am străduit eroic să nu am nici un fel de reacţie, să nu scot la iveală felul în care durea totul pe interior, doar am aprobat din cap. Apoi, amintindu-mi ce am făcut eu şi Dwayne în camera asta ultima dată, am privit disperată în jur, sperând să nu fi lăsat ceva la iveală. Slavă Domnului că am aruncat cearşaful în maşina de spălat înainte să plec.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc, i-am zâmbit.

Unchi. Zece ani mai mare, parcă. Asta însemna că avea douăzeci şi opt sau douăzeci si nouă de ani. Ştiam asta, era logic, dar de ce mi-l imaginasem oare ca un unchi bătrânel, cu păr cărunt şi ochelari? Stephen era o versiune mai matură a lui Dwayne. Pe toţi sfinţii, asemănarea era atât de puternică, încât era chinuitor să îl privesc. Aveau părul şi ochii la fel, aceeaşi înălţime, diferenţa consta în faptul Stephen era mai slab în musculatură şi nu avea tatuaje. Acum purta blugi albaştri tăiaţi şi un tricou negru. Nu mi-l aminteam pe tatăl lui Dwayne, nu am îndrăznit să caut nici în poze, dar probabil era o genă foarte puternică în familia lor. Nu era de mirare că Dwayne a reuşit să îl accepte pe Stephen prin preajma lui, părea mai degrabă fratele său.

— Plănuiam să o scot la plimbare, ieri nu am avut timp să trec pe aici. Vrei să mă însoţeşti sau o preiei tu?

— De fapt, venisem s-o iau acasă la mine până când… se întoarce Dwayne. Nu o să pot niciodată spune asta fără să mă înţepe ochii. Dacă nu te deranjează.

— Mi-ai face o favoare enormă. Nu reuşesc mereu să o scot la plimbare şi biata de ea stă închisă aici zile întregi. Acasă nu pot să o iau pentru că am un mastiff cu care nu se înţelege deloc. Ultima dată când au fost amândoi într-o

cameră, Zora a rămas fără blană pe coadă, iar Rock cu o gaură în ureche.

Am zâmbit amuzată, Zora nu mai avea deloc răbdare şi Stephen abia reuşea să o mai stăpânească.

— Cred că trebuie să o scoţi imediat, altfel o să te ia pe sus. Am dedus eu, observând cât de nerăbdătoare devenea căţeluşa. Stephen a început să râdă şi abia a apucat să îşi înhaţe geaca, că Zora a făcut un salt şi l-a tras direct spre uşă. A fost la un pas să se izbească de mine, slavă Domnului că m-am ferit la timp.

Nu ştiam câtă energie aveam ca să vorbesc cu bărbatul acesta acum, mai ales din cauza felului în care arăta, dar va trebui să îmi adun putere şi pentru asta. Speram doar să aflu informaţii care să mă calmeze în perioada de… aşteptare. Am închis uşa în urma mea şi i-am urmat pe scări, iar jos i-am găsit pe Josh şi Stephen discutând.

— Dakota, vrei să te duc eu acasă, mai târziu, cu Zora? Nu are rost ca Josh să mai aştepte aici.

M-am uitat şocată la amândoi, apoi mi-am dat seama. Tata fusese cel mai bun prieten al lui Robert, deci clar că şi fratele mai mic îmi cunoştea destul de bine familia. Dwayne avea dreptate, chiar am trăit ca într-o bilă de cristal, izolată de restul lumii.

— Sigur că da, am răspuns eu, Zora a ţopăit din nou şi a venit la mine. Stephen a eliberat lesa

şi mi-a plasat-o mie, iar Zora exact asta aştepta, să mă ia pe sus, deoarece eu nu aveam forţa lui. A fugit în prima băltoacă şi a ţopăit în ea ca un copil neastâmpărat. Am scos un sunet de groază, văzând cum blana ei albă rămânea repede o amintire, iar Stephen şi Josh a început să râdă.

— Acum înţelegi de ce nu o scot prea des? Stai să vezi cum e la baie, a râs Stephen de mine, dar nu am avut timp să îi răspund, pentru că Zora m-a luat târâş spre următoarea baltă.

Îmi imaginasem ziua asta într-o mie de feluri, dar niciunul dintre ele nu o includea pe Zora târându-mă prin bălţile din port, alături de unchiul lui Dwayne.

I-am văzut pe cei doi schimbând alte câteva vorbe, apoi şi-au dat mâna şi Stephen a venit spre noi. Văzându-l, Zora a alergat în întâmpinarea lui.

— Nu, nu! Nici să nu îndrăzneşti să mai sari pe mine, purcel blănos. A luat-o Stephen la rost, ferindu-se tacticos de ea. Deja era toată acoperită de noroi pe picioare, pe burtă şi pe bot.

— Acum mi-am amintit de ce nu o scoate Dwayne după ploaie, a oftat Stephen, privind-o.

Zora s-a aşezat în fund, privindu-ne pe amândoi cu urechile pleoştite şi limba scoasă, de parcă ne întreba ce a făcut aşa de rău. Nu ne-am putut abţine şi am început să râdem.

— Hai să mergem spre parc, măcar acolo nu sunt aşa multe băltoace în care să se arunce. Am

propus eu, iar Stephen mi-a făcut semn să o iau înainte. Am strâns lesa Zorei ca să mă asigur că nu o ia la sănătoasa în următoarea băltoacă. Am pornit împreună pe marginea portului.

— Nu îmi vine să cred cât de mare ai crescut. Ultima dată când te-am văzut, cred că aveai în jur de doisprezece ani.

M-am uitat curioasă la el.

— Sincer, nu îmi amintesc să te fi întâlnit vreodată.

El a râs uşor şi şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Nu a fost tocmai o întâlnire, am venit cu Robert la voi. Mikaila tocmai te aducea de la un control medical. Nici acum nu te-aş fi recunoscut, dar părul te-a dat de gol.

Am zâmbit în colţul gurii.

— Eram deja sătulă de viaţă la vârsta aia.

— Mă bucur foarte mult că eşti bine acum. Nu mi-am imaginat niciodată că micuţa aceea o să devină…

— O adolescentă vie? l-am completat eu când el s-a împotmolit. M-a privit şi a clătinat imediat din cap.

— Fata de care se va îndrăgosti nepotul meu, voiam să spun.

Menţionarea lui mi-a răpit imediat următoarea gură de aer, Stephen mi-a observat reacţia şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Îmi pare rău, Dakota. Când mi-a spus de tine, speram din tot sufletul să nu se mai ajungă niciodată aici. Părea atât de fericit, cum nu îl mai văzusem de mult.

Mi-am strâns buzele şi am întors capul spre ocean, m-am străduit cu toată fiinţa mea să opresc lacrimile, dar tot le-am simţit umezindu-mi ochii.

— Ce ţi-a spus despre mine, mai exact?

— Că a început o relaţie cu fiica mai mică a lui Madox Welron. Sincer, nu l-am crezut la început. Ştiam cât de protectiv e Madox cu fiica lui mică şi nu îmi venea să cred că l-a lăsat pe Dwayne în preajma ei.

L-am privit curioasă, cerându-i astfel explicaţii. El a devenit serios.

— Hai să nu ne ascundem după fapte, Dakota, amândoi ştim *cine* e Dwayne. Jumătate din mine s-a bucurat pentru el, părea chiar fericit la început, dar cealaltă jumătate se temea fix de momentul ăsta.

Mi-am muşcat buza şi mi-am tras nasul. Zora m-a tras cu putere, a fost cât pe ce să îmi pierd echilibrul, norocul meu că Stephen a fost pe fază şi m-a prins de braţ înainte să mă tragă Zora pe burtă, prin tot portul. Era incredibil de puternică pentru un ghem de blană albă.

— Mai bine mi-o dai mie, nu a mai ieşit de ceva timp şi e destul de agitată. Mi-a propus cu blândeţe şi i-am dat-o imediat, uşurată. Stephen a

fluierat încet şi i-a atras atenţia, oprind-o astfel să mai încerce să fugă.

— Tatăl tău ştie de relaţia voastră?

Am aprobat din cap, de data asta mi-am îndesat eu mâinile în buzunare. A ieşit puţin soarele, încă mai era înnorat şi bătea încet vântul, dar nu mai era aşa de frig.

— Şi nu a avut nimic de spus?

— Ce ar fi trebuit să aibă de spus? m-am încruntat. Stephen a privit în faţă.

— Nu mă aşteptam să o lase pe fiica lui preferată aşa de repede pe mâinile lui Dwayne.

M-a cuprins furia imediat şi m-am oprit pe loc.

— Nu sunt fiica lui preferată şi de ce vorbeşti despre Dwayne ca despre un monstru?

El s-a întors spre mine şi a oftat.

— Nu ca despre un monstru, ca despre un băiat care ştia sigur că o să te rănească. Fir-ar să fie, până şi eu l-am avertizat să nu mai facă vreo prostie de data asta.

Nu îl mai puteam contrazice, mi-am strâns buzele şi am privit iar oceanul agitat. Un vapor se apropia de port şi sirena lui se auzea dusă de vânt. Eram îngrozită să afle asta, dar o parte din mine voia curioasă să ştie ce ar spune Stephen de condiţiile exacte în care a plecat Dwayne.

— Şi ba da, eşti fiica preferată a lui Madox. Rămâne între noi, dar ţi-o spun din sursă sigură.

Mi-a făcut cu ochiul şi a tras-o pe Zora înainte să intre printre nişte containere. Mi-am strâns mâinile la piept, dar am decis să nu intru în mai multe detalii. Era prima dată când îl cunoşteam pe bărbatul ăsta şi deja avea impresia că îmi cunoştea toată familia.

Ne-am plimbat în linişte până la ieşirea din port, asta în mare parte din cauza Zorei care îl tot trăgea pe Stephen în toate părţile. Eu am fost fericită să merg în urma lor, încercând să nu râd. Am decis amândoi că Canyon Glen era prea departe şi nu meritam să fim astfel chinuiţi de Zora, aşa că am mers până în Bernal Heights. Fiind mai mult un deal uriaş, fără copaci, nu prea era pe placul Zorei, obişnuită cu pădurea din parcul în care o ducea Dwayne, dar acum trebuia să se mulţumească cu asta.

După douăzeci de minute de mers, mai mult alergat, eu şi Stephen ne-am aşezat istoviţi pe iarbă, pe la jumătatea dealului. A eliberat-o pe Zora de lesă şi i-a dat drumul să fugă cât îşi dorea. În jurul nostru mai erau alţi stăpâni alături de câinii lor. Stephen a scos o minge mică din buzunar şi a aruncat-o la vale, iar Zora a pornit în urmărirea ei ca un ciclon.

— Tu şi tata va cunoaşteţi destul de bine, nu? am început eu discuţia.

— Prin intermediul fratelui meu, dar nu chiar atât de bine precum crezi, ne-am apropiat mai

mult după tragedie. Nu m-a privit când a spus asta, şi-a rezemat coatele pe genunchi şi a privit în zare, cu chipul serios exprimând mai multe decât ar spune cuvintele. Poate nu era atât de marcat ca Dwayne sau nu o arăta, însă durerea încă era destul de puternică şi pentru el.

— Madox a fost un sprijin uriaş atunci. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el, am încercat din răsputeri să îl menţin pe Dwayne pe linia de plutire, aş fi înnebunit dacă îl pierdeam şi pe el.

Mi-am strâns genunchii în braţe şi am privit spre oraşul agitat, exact ca Stephen. Vântul se juca în părul meu, dar aerul era tot mai cald şi soarele îşi făcea curaj să iasă, în sfârşit.

— A fost ideea tatei să preia afacerile lui Robert?

— Da. A fost destul de greu să îl conving, voia să le preiau eu şi să mă ajute, însă mi-aş fi bătut joc de munca fratelui meu. Nu sunt genul omului de afaceri.

— Dar cu ce te ocupi? Dacă nu te deranjează întrebarea.

El a zâmbit, dar slavă Domnului că nu semăna cu Dwayne când făcea asta. Zora s-a întors cu mingea, respirând nebuneşte şi cu limba scoasă pe afară. Stephen i-a aruncat-o din nou departe.

— Sunt mai mult artistul familiei, un pictor care încă se chinuie să se facă cunoscut.

— Oh, am făcut eu, surprinsă. La asta chiar nu mă aşteptasem. Stephen a râs de reacţia mea.

— Exact! Aşa că Madox mi-a făcut o mare favoare preluând afacerea Teller, însă nu m-aş fi aşteptat niciodată să o facă fără profit.

— Ce vrei să spui?

— Toţi banii pe care îi produce firma de construcţii intră într-un cont pe numele lui Dwayne. Madox opreşte doar pentru salarii şi alte plăți şi investiţii, dar nu a luat un dolar pentru el. Să nu mai spun că nu o face de mântuială, e un geniu în afaceri şi firma merge mai bine ca oricând.

Nu am ştiut cum să reacţionez, gura mea s-a deschis din cauza şocului. Ştiam că tata a preluat afacerile lui Robert Teller, dar nu şi că toţi banii îi oferea lui Dwayne.

— Madox nu o face pentru bani, ci pentru Robert. Au fost cei mai buni prieteni de când se ştiu, am crescut văzându-i stând mereu împreună. Uneori eram invidios pe Madox, pentru că îmi fura fratele, dar acum îi mulţumesc lui Dumnezeu că a existat în viaţa lui.

Mi-am strâns buzele şi am aprobat din cap, brusc mult mai recunoscătoare că el era tatăl meu. Nu am simţit căldura asta în privinţa lui nici când mi-a spus că mi-a găsit o inimă.

— Aşa că da, afurisitul tău de iubit e extrem de bogat, dacă partea asta nu ţi-a menţionat-o. Să

nu spun că mai câştigă o groază de bani şi din muzică, de care s-a apucat doar ca să îşi ocupe mintea cu ceva.

Am zâmbit uşor.

— Ceva îmi spune că Dwayne nu se atinge de banii câştigaţi de firmă.

Stephen a oftat amuzat şi a aruncat din nou mingea când Zora a adus-o.

— Îl cunoşti deja foarte bine, se pare. Da, nici nu vrea să audă de ei, tot ce are acum e câştigat din muzică. Suntem răbdători, va veni şi ziua în care va reuşi să îşi învingă trecutul şi să se bucure de prezent. Cred că tu eşti şansa lui, chiar dacă va fi greu la început.

— Tata plănuieşte să îi lase lui afacerea, nu-i aşa? am presupus, Stephen a aprobat din cap.

— Nu are şanse prea mari, dar Madox e încăpăţânat.

M-am gândit la acel viitor despre care vorbea Stephen. La Dwayne complet vindecat de rănile trecutului, la noi, la el preluând firma tatălui său. Imaginaţia m-a dus departe, însă nu am reuşit să simt gustul realităţii în povestea asta. Eram atât de departe de un asemenea viitor, încât am fi avut şansa la el doar în altă viaţă.

— Dacă tot nu a reuşit cu înfiatul, măcar se ocupă de viitorul lui, a continuat Stephen, privind în zare, iar eu am întors imediat capul spre el.

— Ce?

— Nu ştiai?

— Tata a vrut să îl înfieze pe Dwayne?

El a aprobat din cap, eu m-am simţit izbită ca de un pumn invizibil.

— Dwayne era minor. Nu avea să fie preluat de sistem pentru că erau suficiente persoane competente în familie care să aibă grijă de el. Părinţii mei, părinţii mamei lui, dar Madox ar fi fost cea mai bună alegere. Având alţi trei copii înfiaţi şi o situaţie materială atât de bună, a fost alegerea preferată a asistentului social care se ocupa de caz, dar Dwayne m-a vrut pe mine. Târziu am înţeles de ce s-a încăpăţânat să preiau eu tutela.

— Pentru că tu i-ai oferit libertatea pe care nu i-ar fi oferit-o nimeni altcineva. Nici bunicii, nici părinţii mei.

Stephen a aprobat din cap.

— Pe scurt, puţin îi păsa dacă eu îi dădeam voie sau nu să îşi ia lumea în cap. Era să o încurc de multe ori din cauza lui, când trebuia să răspund de un minor care habar nu aveam pe unde umbla, dar ştiam că dacă îl forţam să rămână, îi făceam doar rău. Acum e major şi nu îl mai opreşte absolut nimic.

Am privit-o pe Zora cum se juca cu un beagle, şi-a găsit repede alt prieten şi a uitat să mai vină la noi să ne aducă mingea. Stăpâna beagle-ului ne-a făcut cu mâna, i-am răspuns amândoi în acelaşi

fel, gândul fugindu-mi la posibilitatea ca Dwayne să fi fost fratele meu vitreg. Întorsătura de situaţie m-a lăsat fără cuvinte, practic am fi devenit Dax şi Danica. Ne-ar fi oprit asta să ne îndrăgostim? Ar fi fost altfel viaţa noastră acum? Ceva îmi spunea că nu, relaţia noastră poate ar fi fost şi mai avansată, pentru că ne-am fi cunoscut mai devreme. Gândindu-mă la asta, îi înţelegeam mult mai bine pe Dax şi Danica. Chiar dacă eu şi Dwayne nu am crescut împreună, din copilărie, în acte am fi fost legaţi în acelaşi fel, dar asta nu însemna că l-aş fi văzut vreodată ca pe un frate. Chiar şi aşa, mă bucuram că Stephen era cel care a fost ales să se ocupe de Dwayne.

— Ai idee… unde e plecat? mi-am încercat şansele, pentru că nu făceam faţă curiozităţii. Stai liniştit, nu o să merg după el cu pistolul, sunt doar curioasă.

Stephen a râs.

— Dacă aş şti, aş merge şi eu cu tine. Nu spune nimănui, se pricepe foarte bine să dispară în neant. Tot ce pot să spun e că nu stă într-un loc, nu pleacă într-o destinaţie anume şi rămâne acolo. Hoinăreşte, Dumnezeu ştie pe unde şi cât de departe, până când găseşte puterea să se întoarcă acasă.

— Ce ţi-a spus acum, înainte să plece? Am continuat, motivată de sinceritatea lui Stephen. El

şi-a scos telefonul din buzunar şi mi-a arătat un mesaj.

— Acelaşi text e de fiecare dată.

Mesajul era simplu, fără niciun fel de detalii: *Te rog ai grijă de Zora până mă întorc.*

— Care a fost cea mai lungă perioadă în care a fost plecat? m-am interesat temătoare, calculând că acum era posibil să stea de două ori mai mult.

— La început. După ce a terminat, cu greu, clasa a zecea, a dispărut toată vacanţa de vară. Mi-a fost teamă că l-am pierdut definitiv atunci, îmi trimitea doar mesaje scurte în care mă asigura că era bine şi să nu îl caut. S-a întors fix în prima zi din noul an şcolar.

Am aprobat din cap, muşcându-mi buza de jos.

— Mi-a spus despre pactul vostru, să termine liceul aici.

Stephen a rupt iarba şi a început să o fărâmiţeze între degete.

— Dacă ar fi plecat de la început, nu şi-ar fi revenit niciodată. Îl cunosc. S-ar fi simţit şi mai mult ca un laş. Să aibă un scop în momentul ăsta, îl ţine în viaţă. Oricât de greu i-ar fi. Cedează, dar mereu se întoarce şi îşi continuă lupta.

Când lacrimile au ameninţat iar să dea năvală, am strâns repede din ochi şi mi-am tras nasul.

— Chiar dacă a început destul de rău, eu tot am încredere în voi. Simt că tu o să îl tragi la suprafaţă.

M-am amuzat pe seama speranţei lui poetice. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât vedeam artistul visător din el. Semănau mult fizic, dar nu aveau aproape nimic în comun. Chiar dacă era mai tânăr decât el, Dwayne era mai puternic, mai hotărât, mai intens şi… mi-am strâns iar ochii. Îmi era din ce în ce mai dor de el şi nici măcar furia pe care mi-a provocat-o nu mă ajuta. Încă voiam să îi trag o palmă, poate chiar mai multe, dar îl voiam aici.

— Nu am început prea bine, am oftat eu. A plecat din cauza mea.

— Da, pentru că nu e încă pregătit să facă faţă sentimentelor. Nu a avut până acum ocazia să se îndrăgostească cu adevărat. Relaţiile de la cincisprezece ani nu contează.

M-aş fi contrazis cu el, dar nu avea rost. Ştiam că era adevărat, chiar dacă mi-era greu în continuare să conştientizez că eram prima de care Dwayne – cel matur – se îndrăgostise.

— Eşti ca şi kriptonita lui. Dacă nu are grijă cu tine, poţi să îl faci praf. A glumit el, iar eu m-am încruntat confuză.

— Sunt ce? am râs, dar mai mult de el.

— Oh, haide, nu-mi spune că nu ai văzut Superman! Kriptonita e slăbiciunea lui. Singurul lucru ce îl poate distruge pe marele supererou.

— Deci tu mă compari cu un material fictiv din desenele animate? m-am uitat la el pe sub sprâncene, ceea ce l-a amuzat şi mai tare.

— Benzi desenate, m-a corectat imediat, afectat.

Am aprobat din cap, înţelegătoare.

— Da, acum văd pictorul din tine.

Am continuat să râdem pe subiectul ăsta mai mult decât era nevoie, mai ales când artistul de Stephen a lansat ditamai pledoaria că el nu crea benzi desenate, dar îi plăceau foarte mult şi am fost nevoită să îi promit că vin la următoarea lui galerie de artă. Îmi plăcea de el, înţelegeam cum a reuşit să îl ţină pe Dwayne aproape, era o persoană caldă şi sinceră, în ciuda suferinţelor prin care a trecut, pierzându-şi fratele şi rămânând singurul stâlp de susţinere al unui adolescent distrus.

Am decis că era timpul să ne întoarcem şi am mers să o recuperăm pe Zora, care îşi găsise un nou prieten la care nu a fost prea încântată să renunţe. Drumul spre casa lui Dwayne a fost însoţit de discuţii simple, de data asta, despre munca lui Stephen şi sfaturi cum să am grijă de Zora fără să îmi albească părul. Am ţinut-o eu de data asta şi m-a alergat suficient cât să nu duc lipsa programului meu obişnuit de mişcare.

I-am strâns împreună mâncarea cumpărată de Dwayne, jucăriile şi pătuţul de dormit, pe care

Stephen le-a îndesat în maşina lui. Am fost nevoită să o spăl pe Zora pe labe şi bot şi să o duc în braţe până în maşină, altfel i-ar fi pictat interiorul artistic rău de tot.

— Mi-a părut bine că te-am cunoscut, Dakota. Dacă ai nevoie de orice, nu ezita să mă suni.

Am aprobat din cap şi i-am oferit o îmbrăţişare după ce m-a ajutat să car lucrurile în camera mea. Zora alerga ca o zăpăcită prin sufragerie.

— Dacă afli ceva…

— O să te anunţ imediat, promit.

Mi-a înţeles imediat cerinţa, i-am mulţumit din privire.

— Ai grijă de tine, fată cu părul de foc. Mi-a transmis pictorul din el înainte să iasă pe uşă. Am zâmbit şi am aprobat din cap.

L-am urmărind plecând, uşurată că Lena era la cumpărături, altfel l-ar fi luat la zor exact cum a făcut cu Dwayne.

M-am întors în sufragerie şi mi-am pus mâinile în şolduri, urmărind un fulger alb şi parţial curat cum sărea pe canapea şi jos de parcă nu a alergat în parc timp de două ore.

Am fluierat tare să îi atrag atenţia. S-a oprit brusc şi a ciulit urechile spre mine.

— Vino aici. I-am ordonat autoritară şi, spre şocul meu, m-a ascultat. S-a apropiat cuminte şi s-a aşezat la picioarele mele.

— Hm, de ar fi aşa uşor să îl dresez şi pe stăpânul tău, am mormăit eu, ofticată.

21. NEVINOVAȚI CU MÂINI PĂTATE

Nu credeam că voi reuşi să mai fac asta prea curând.

Ultimele zile în care nu am făcut deloc mişcare îşi spuneau cuvântul, abia am ajuns în parc şi deja gâfâiam ca un fumător de şaizeci de ani. Cineva mi-a sărit în spate şi am fost nevoită să mă prind repede de genunchi ca să nu ajung grămadă pe jos. Am început să râd şi am împins-o pe Zora de pe mine, trântind-o pe iarbă ca să o ciufulesc. Dacă tot a ajuns murdară ca un purcel, am decis să o mai scot o dată prin parc şi să îi fac poftele aşa cum trebuia, ca recompensă pentru săptămâna asta, când sigur Dwayne nu a scos-o deloc afară.

M-a doborât pe iarbă şi a sărit cu labele pe burta mea, apoi a început să îmi ronţăie nasul şi părul, până când mi-au dat lacrimile din cauza râsului.

— Gata! Zora! Gata! Încetează, te rog, am încercat eu să îi ordon, pentru că nu mai rezistam. Când am reuşit să scap de ea, a fugit imediat de lângă mine şi a început să fugărească un fluture. M-am ridicat în fund şi mi-am tras sufletul, zâmbind în timp ce mă uitam la ea.

Nu credeam că o să mai râd cu atâta poftă prea curând, motivul fiind mai ales ceva – sau cineva – lăsat în urmă de Dwayne. Am fluierat spre Zora, a ciulit urechile şi a venit imediat la mine, cu limba atârnând într-o parte.

I-am ciufulit blana bogată şi am tras-o în poala mea.

— Dacă el ne-a părăsit, măcar ne avem una pe alta. Am glumit eu, deşi gluma a tras repede o săgeată prin inimă. Nu a venit încă momentul să pot glumi despre plecarea lui Dwayne şi nu credeam că va veni vreodată.

M-am ridicat şi m-am pregătit pentru o nouă tură de alergare, iar Zora m-a urmat imediat. Probabil era cel mai intens antrenament din toate cele de până acum, chiar şi cele cu Dwayne. Trebuia să alerg foarte repede ca să ţin pasul cu Zora şi dacă rămâneam în urmă sau îi dădeam ocazia să mă prindă, îmi sărea imediat în spate sau mă muşca de picioare.

După două ore de alergare, nu ştiam care dintre noi era mai epuizată. La un moment dat, pur şi simplu am căzut lată pe iarbă şi am început să îi arunc beţe pe care să mi le aducă, deoarece nu reuşeam să îmi mai recapăt respiraţia. Dar măcar planul mi-a reuşit, pentru că atunci când am intrat cu ea pe uşă, s-a târât până într-un colţ şi a căzut lată.

— Gata? Te dai bătută? am râs de ea, mergând spre bucătărie ca să îi aduc bolul ei cu apă. Deja a făcut cunoştinţă cu Lena, Josh şi Dax, până acum nu a avut norocul să dea nas în nas cu Angora. Mai întâi mi-am luat o apă de la frigider, rezistând tentaţiei să mi-o torn în cap. Lena trebăluia de zor prin bucătărie şi mirosea atât de divin încât îmi plângea stomacul. După bolul de cereale de azi-dimineaţă, nu am mai avut ocazia să mănânc altceva, aşa că prevedeam un festin la orizont.

I-am dus Zorei apă, pe care a sorbit-o ca o lipitoare, apoi am urcat împreună să facem baie. Prima parte: baia ei, care s-a dovedit a fi un adevărat chin.

Stephen mă avertizase, dar nu îl crezusem pe cuvânt. Problema nu era că îi displăcea apa, ci că îi plăcea prea mult. A făcut baltă în toată baia, m-a udat până la ultimul strat de piele şi abia am reuşit să mă târăsc şi eu în duş atunci când am terminat cu ea.

Am coborât amândouă în bucătărie, flămânde ca doi urşi. Dax deja mânca. Era la masa din bucătărie, cu o farfurie de paste în dreapta şi laptopul în stânga, la care tasta concentrat. Asta mi-a amintit că nici eu nu mi-am terminat temele pentru mâine, mai rămăsese nenorocita de matematică.

I-am pus Zorei să mănânce în bolul ei, apoi m-am aşezat în faţa lui Dax, unde Lena deja îmi aranjase porţia de mâncare.

— Danica nu mănâncă cu noi? am îndrăznit să întreb, înfigând furculiţa în paste. Toată ziua fusesem cu ochii pe telefon, sora mea nu s-a mişcat aproape deloc.

Lena s-a şters pe mâini şi mi-a transmis o figură bosumflată.

— Poate ar mânca, dacă ar fi acasă.

Instantaneu, pastele mi-au rămas în gât. M-am străduit să înghit şi am înhăţat telefonul în acelaşi timp în care am întrebat.

— Nu este acasă?

— Nu! A plecat la puţin timp după ce ai ieşit tu cu Zora.

Lena m-a ignorat după asta, aplecându-se să o mângâie pe Zora. Dax se prefăcea complet neinteresat de discuţia despre Danica, iar punctul roşu pe hartă îmi arăta că Danica era fix în aceeaşi casă cu mine.

— Mă întorc imediat, am spus repede şi am plecat de la masă. Am fugit până la etajul doi cât de repede am putut şi am dat buzna în camera Danicăi fără să mă mai deranjez să bat. Am rămas în uşă şi am respirat de câteva ori, apoi panica a început să se instaleze.

Am verificat şi la baie, apoi am sunat-o, pentru că afurisitul de dispozitiv arăta că era aici.

Nu l-am auzit de prima dată, însă atunci când m-am oprit din învârtit şi am ascultat cu atenţie, vibraţiile s-au auzit de undeva din pat. Am aruncat pernele şi l-am găsit: telefonul Danicăi. Am verificat şi maşinile, ambele erau aici.

Cu inima deja bubuindu-mi în piept, am fugit la etajul trei şi am sunat-o pe Alice pe drum.

— Danica a dispărut! am gâfâit înainte ca ea să spună orice.

— Ce? Când?

— Acum mai bine de trei ore. Şi-a lăsat telefonul acasă, iar eu am aflat abia acum.

A urmat o înjurătură din partea ei şi am auzit-o alergând.

— Şi-a dat seama? a întrebat repede, deja gâfâind şi ea. Am auzit motorul maşinii ei.

— Nu ştiu, Alice, dar telefonul e aici, maşinile sunt aici. Habar nu am cu ce a plecat. În trei ore putea să… am simţit cum îmi pierd stabilitatea. Frica mi-a înceţoşat privirea şi am simţit nevoia să mă aşez pentru o secundă, înainte să îmi dau seama ce puteam face mai departe.

— Calmează-te, Dakota! a spus şi Alice, simţindu-mi agitaţia, apoi a urmat alt şir de înjurături disperate din partea ei. Uite cum facem, eu mă duc la Grota Diavolului şi urmăresc de acolo. Dacă răpeşte pe cineva, o va duce acolo, iar eu o să sun imediat la poliţie. Nu are rost să

plecăm acum în căutarea ei, prin oraş, nu o s-o găsim niciodată.

— Alice, e prea periculos. Nu te apropia de locul ăla.

— O să am grijă, stai liniştită. Am studiat zona ieri şi ştiu unde să mă ascund astfel încât să nu mă vadă. În jurul ei se auzeau deja claxoane şi agitaţie, inima mea bubuia tot mai tare.

— Bine, facem cum spui tu. Du-te acolo şi o să vin şi eu cât de repede pot.

— Nu, nu are rost să vii şi tu, doar o să atragi atenţia, mai ales cu un taxi. Stai acolo şi scotoceşte-i camera, dacă tot e plecată. Încearcă să îi deschizi telefonul, poate afli ceva ce ne e de ajutor.

Am vrut să obiectez, în ideea că nu trebuia să rămână singură, dar ştiam că avea dreptate şi prezenţa mea acolo nu ar ajuta la nimic.

— Te rog ai grijă şi nu face nimic necugetat.

— Îţi promit. Te sun când ajung acolo. Apoi a închis, iar eu mi-am mai permis doar câteva secunde să îmi trag sufletul, apoi am fugit înapoi în camera ei şi am închis uşa. Nu îmi păsa în momentul acela dacă se întorcea şi mă prindea, orice era mai bine decât să o ştiu la vânătoare prin oraş.

Am închis-o pe Angora în baie, apoi i-am scotocit biroul, toate notiţele din ultima vreme, sertare, pe sub pat şi prin toate cărţile şi caietele.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar cu un mesaj de la Alice, informându-mă că a ajuns şi totul părea liniştit. Panica mă cuprindea cu fiecare minut, mai ales că nu găseam absolut nimic, nici măcar o amărâtă de adresă. I-am luat telefonul şi mi-am încercat din nou norocul, dar la cât de agitată eram, slabe şanse să găsesc combinaţia potrivită.

După jumătate de oră şi stres cât să îmi ajungă toată viaţa, am ieşit din camera ei şi am coborât în bucătărie.

— Unde Dumnezeului ai dispărut? Ţi s-au răcit pastele! Lena m-a luat la rost, imediat împingându-mi în faţă altă farfurie cu paste aburind, însă mi-a dispărut toată pofta de mâncare. Zora dormea epuizată la picioarele scaunului meu, iar Dax tasta în continuare şi acum bea cafea, avea căştile în urechi şi auzeam un bâzâit venind dinspre el, semn că volumul era suficient de tare să nu audă nimic în jurul lui.

— Lena, ai idee cu ce a plecat Danica? am îndrăznit să întreb. Ea m-a privit confuză.

— Cum adică?

— Nu a plecat cu niciuna dintre maşinile ei.

Lena s-a gândit puţin, apoi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, am văzut-o doar când a trecut pe aici şi a spus că se întoarce mai târziu. Probabil s-a întâlnit cu prietenii, pentru că era foarte aranjată. Acum mănâncă şi lasă întrebările, îi prinde bine să

mai iasă din casă, prea mult timp a stat închisă în camera aia.

Mi-am înghiţit restul cuvintelor şi am făcut ce mi-a spus, nu puteam risca să o întreb mai multe, comportamentul Danicăi i se părea normal în acel moment. Deşi eram conştientă că ar fi trebuit să îmi fie îngrozitor de foame, am înghiţit pastele cu noduri, tot aşteptând un semn de la Alice. În cele din urmă, i-am trimis un mesaj:

Eu*: Vreo mişcare?*

Alice*: Absolut nimic. E pustiu, nicio maşină parcată în faţa clubului.*

Eu*: Te rog nu te apropia foarte mult, au camere de supraveghere şi nu e bine să te vadă dând târcoale pe acolo.*

Alice*: Ai încredere în mine, ştiu să spionez.*

Cu tot curajul pe care îl avea Alice, nu mă putea convinge să nu îmi fie teamă. Aveam să mai aştept cel mult cincisprezece minute, apoi voiam să iau un taxi şi o să plec spre ea. Dacă mai rămâneam mult acolo, aveam să înnebunesc. Ne-am pregătit atât de bine, am stat la pândă toată săptămână, iar ea a reuşit atât de uşor să mi se strecoare pe sub nas doar lăsându-şi telefonul acasă. Oare a găsit dispozitivul şi l-a lăsat intenţionat, sau l-a uitat?

— Şi-a uitat telefonul acasă, am spus eu, ca să testez reacţia Lenei. Ea şi-a dat imediat ochii peste cap, mâncând din propria farfurie.

— Mikaila e cu ochii pe ea non-stop, nu i-au ieşit prea bine analizele alea. Şi-a uitat, între ghilimele, telefonul acasă, ca să aibă o scuză să nu răspundă. O cunosc pe Danica mai bine decât oricine.

Am aprobat din cap şi am luat altă gură de paste, ar putea fi o explicaţie, însă tot nu eram convinsă.

Zora a fost prima care a simţit schimbarea. A ridicat capul şi a ciulit urechile spre uşa bucătăriei, apoi am reuşit şi eu să aud uşa de la intrare. A fost nevoie de toată stăpânirea mea de sine să nu sar de pe scaun şi fug să o strâng de gât.

I-am auzit glasul. O parte din mine a respirat de uşurare, cealaltă a îngheţat de frică, pentru că nu puteam să ştiu ce a făcut în timpul ăsta şi dacă a reuşit ceva. Cât am putut de repede i-am scris lui Alice:

A venit acasă. Pleacă imediat de acolo.

Înainte să primesc răspuns de la ea, Danica a apărut în bucătărie… însoţită de cineva.

— Salutare! a ciripit veselă, ţinând de mână un băiat, sau mai degrabă un bărbat, care ne-a zâmbit la toţi.

Eu şi Lena am rămas mute, mai mult eu, pentru că Lena şi-a revenit repede. Dax, care până atunci fusese complet deconectat de ce era în jurul lui, şi-a ridicat ochii din laptop şi i-a privit pe cei doi. Le-a privit mâinile împreunate, apoi feţele, şi

a trebuit să recunosc că stăpânirea lui de sine era titanică, pentru că nu a schiţat absolut nimic, deşi puteam să îi văd o venă începând să i se umfle în tâmplă. Şi-a tras căştile din urechi şi a rămas privindu-i pe cei doi, fără măcar să clipească. Danica l-a ignorat în totalitate.

— El e Cade, iubitul meu, în caz că e cineva interesat.

Cade, *iubitul,* ne-a făcut cu mâna, însă gestul a părut atât de fals şi zeflemitor, încât a scos o încruntătură chiar şi de la Lena, cea mai prietenoasă persoană din lume.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

Rezistasem vitejeşte, dar în momentul ăla, auzindu-i vocea, am fost la un pas să sar în picioare, ca arsă. Probabil am tresărit puţin, pentru că Zora m-a simţit imediat. I-a analizat repede pe noii intruşi, în special pe Cade. Aşteptam să înceapă să mârâie, să latre şi să îi sară la gât, însă nu a făcut-o, a rămas locului.

Eu, în schimb, simţeam o durere de cap din cauza tensiunii bruşte, pentru că, glasul lui… îl cunoşteam atât de bine. Din noaptea aia mi-a fost imposibil să îl uit, era imposibil să uiţi pe cineva după ce l-ai auzit vorbind de răpirea unor fete. Nu i-am văzut chipul atunci, dar i-am auzit glasul. Dacă s-ar fi întors cu spatele, eram sigură că l-aş fi recunoscut cu o acurateţe înfricoşătoare, pentru că îmi rămăsese imprimat pe retină.

Glasul a căpătat şi un chip şi era în casa mea, la braţul surorii mele, zâmbindu-mi ca un şarpe ce a pătruns în casa Evei.

— Sunt lihnită! Lena, pregăteşte-ne şi nouă două porţii, te rog.

Nu am mai văzut-o pe sora mea atât de zâmbitoare de zile întregi. Lena nu a exagerat, chiar s-a aranjat astăzi. Avea părul foarte ondulat, aproape sălbatic, un machiaj strident şi buzele de un roşu aprins. Cu coada ochiului, am văzut mâna lui Dax cum strângea cana de cafea atât de tare în mână, încât mi-a fost teamă că o va sparge. Şi-a fixat privirea spre Cade, care acum stătea rezemat de tocul uşii şi o privea pe Danica cum gusta din pastele Lenei. Nu o privea ca pe o iubită, ci ca pe o posesie.

Când am simţit că era pe punctul de a izbucni, mi-am întins piciorul pe sub masă şi l-am lovit uşor. Nu a tresărit, dar a fost suficient să îi distragă atenţia şi să îşi mute privirea. El s-a uitat la laptop, iar eu mi-am permis să mă uit la Cade. Totul la el, începând cu poziţia corpului, privirea, zâmbetul… exprima dominanță şi răutate. Se uita la Danica şi în jurul lui, ca la un trofeu pe care a fost amuzant să îl câştige şi se va distra distrugându-l. Era înalt şi destul de masiv, destul de asemănător cu Dax, ceea ce însemna că o confruntare fizică între ei nu avea să fie rapidă. Părul şaten era tuns scurt şi aranjat tinereşte, nu îi

vedeam culoarea ochilor şi nu mă interesa aspectul ăsta, dar mă şoca extrem de mult tinereţea lui. Mă aşteptasem să fie un bărbat de cel puţin patruzeci de ani, însă nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci. Purta blugi negri, bocanci, un tricou tot negru şi geacă de piele. Nu era un adolescent de liceu, asta era sigur, însă nici mafiotul bătrân pe care mi-l imaginasem.

Oricum ar fi arătat, nu îmi venea să cred că Danica l-a adus în casa noastră.

— Mai bine adu-ne mâncarea în camera mea, Lena, e prea tensionată atmosfera aici. A continuat prostesc de veselă, l-a luat pe Cade de mână şi ne-a transmis un pupic prin aer înainte să îl tragă după ea pe scări. Am prins zâmbetul lui arogant înainte să dispară din raza mea vizuală şi să îi aud fugărindu-se pe scări.

Lena şi-a mormăit nemulţumirea în barbă, dar s-a apucat de pregătit masa celor doi. Am aşteptat să aranjeze totul pe o tavă şi să plece, apoi m-am uitat la telefonul care vibrase încontinuu. Alice mi-a trimis o groază de mesaje şi m-a sunat de douăsprezece ori.

— Mulţumesc.

Mi-am ridicat imediat privirea spre Dax. Încă nu se uita la mine, avea privirea pierdută pe ecranul laptopului, dar îmi puteam da seama ce era în sufletul său. Durerea agonizantă i se citea pe chip. Dacă nu l-aş fi distras eu, l-ar fi atacat pe

Cade. M-am întins spre el şi l-am prins de mână, strângându-l uşor în semn de răspuns. El m-a privit, în cele din urmă.

— Îl cunoşti? am îndrăznit să îl întreb.

A clătinat din cap, cu un zâmbet sictirit.

— Măcar acum ştiu motivul.

A închis laptopul şi s-a ridicat de la masă, fără alte cuvinte. Mi-am trecut degetele prin păr şi am oftat din rărunchi. Situaţia nici că putea să devină mai complicată. Eram convinsă că apariţia lui Cade în casa noastră, în casa Danicăi, nu era întâmplătoare, aşa cum presimțeam că relaţia lor nu era ceea ce părea. Zâmbetul lui şi puţinele cuvinte pe care le-a scos îmi făceau pielea de găină şi arunca jocul nostru de-a spionatul surorii vitrege la cu totul alt nivel. Mi s-a strâns inima gândindu-mă la telefonul ei, la dispozitivul implantat în el, un om ca el va şti să caute, să verifice…

Mi-am scuturat capul când telefonul mi-a vibrat din nou. I-am răspuns lui Alice.

— Vrei să mă omori? aproape că a ţipat la mine.

— Ai puţină răbdare şi o să îţi spun imediat ce s-a întâmplat. I-am transmis în şoaptă şi m-am ridicat de la masă. Mi-am băgat farfuria în maşina de spălat vase şi am chemat-o pe Zora după mine. Când am închis uşa în urma noastră, m-am aruncat epuizată pe pat.

— E aici cu unul dintre ei. Cel cu care a vorbit în noaptea aia, la club.

Alice a rămas mută câteva secunde.

— Ce caută cu el acolo?

— Nu am idee, dar îl prezintă ca fiind noul ei iubit.

— Dumnezeule! a suspinat Alice. Eşti sigură că e el?

— Nu i-am văzut faţa în seara aia, dar l-am auzit foarte bine. Şi, crede-mă, nu e o voce pe care să o uiţi.

— Cum e?

— Tânăr. Prea tânăr, prea mare să ai vreo şansă să te lupţi cu el, arogant şi cu o privire absolut înfiorătoare. Danica joacă rolul fetei îndrăgostite, dar el nu. Nu ascunde faptul că o deţine.

Am simţit-o pe Alice zbârlindu-se.

— Nu îmi place deloc că sunt acolo, cu tine. Te rog să încui uşa în noaptea asta.

Am bufnit uşor, dar nu eram deloc amuzată.

— Da, o să fac şi asta. Tu ai ajuns acasă?

— Da. Spune-mi care e planul mai departe.

Am oftat din nou şi mi-am pus palma peste faţă. Zora s-a cuibărit lângă mine şi am tras-o mai aproape ca să îmi calmez tensiunea.

— Nu ştiu, dar trebuie să fim mai atente, nu poţi să mai dai târcoale astfel clubului ăla.

Bănuiesc că o vom urmări în continuare, dar dacă va fi cu Cade, va deveni mult mai complicat.

— Cade? Ugh, s-a zbârlit ea. Crezi că Danica va juca rolul de momeală, iar Cade ăsta o să acţioneze?

— La asta mă gândesc şi eu, poate îi e teamă să o mai facă singură. Trebuie să îi urmărim, nu pot să îi las pur şi simplu să vâneze fete prin oraş. Alice m-a aprobat, mânioasă.

Ne-am luat la revedere, iar eu am rămas întinsă pe pat, privind tavanul şi încercând să nu mă gândesc la suferinţa pe care o simţea acum Dax. În cazul lui, trădarea era mai dureroasă decât în cazul meu, cel puţin ştiam că, oricare ar fi fost motivul plecării lui, Dwayne nu a făcut-o pentru că nu mai simţea nimic pentru mine. Mi l-am imaginat apărând la braţ cu altă fată, etalându-se mândru cu ea prin faţa mea şi nu am putut rezista ideii, întreg corpul meu a îngheţat de repulsie şi groază.

Am scos hârtia pe care mi-a lăsat-o el şi am citit cuvintele de zeci de ori, încercând să mi le imprim în minte, să îmi reconstruiesc inima făcută bucăţi, însă nu era atât de uşor. Dezamăgirea şi ruşinea încă săpau adânc, nu puteam scăpa de senzaţia îngrozitoare a trezirii în patul gol, abandonată, în cel mai vulnerabil moment al vieţii mele.

Zora s-a întins spre hârtie, adulmecând-o, simţindu-i mirosul pe ea. Ochii ei trişti m-au privit, punându-mi o întrebare mută care se repeta la infinit şi în mintea mea: Unde era?

Unde era acum? Ce făcea? Era bine? Suferea? Era mai liniştit fiind departe de mine şi de oraşul ăsta? Când plănuia să se întoarcă? Valul de întrebări m-a ameţit, mi-am scuturat capul şi am închis ochii, apoi eu şi Zora am tresărit amândouă în acelaşi timp.

Sunetul s-a auzit în camera de lângă mine, ceva s-a izbit de perete şi apoi uşa a fost izbită cu forţă. Zora a sărit imediat din pat, dar am prins-o la timp şi am liniştit-o înainte să înceapă să latre. Niciodată nu se auzeau zgomote la etajul meu, pentru că nimeni nu mai stătea aici.

Furia m-a cuprins atât de repede, încât nu am reuşit să mă stăpânesc. Poate l-a adus sora mea aici, dar nu avea nici un drept să înceapă să cotrobăiască prin casa noastră. Convinsă că nu avea ce să îmi facă şi mânioasă să îi aud explicaţia, am mărşăluit spre uşă şi am luat-o pe Zora cu mine. Nu mă îndoiam de forţa dinţilor ei în situaţii de urgenţă.

Am dat buzna în cameră fără să mă deranjez să mă strecor, dornică să îl prind cotrobăind.

Ne-am speriat unul de celălalt.

Mai mult eu de el, pentru că nu era hoţul la care mă aşteptasem. Liniştită acum, Zora s-a

aruncat pe Dax, cu chef de joacă. Mi-am pus mâna pe piept şi am încercat să mă calmez.

— Dakota, ce faci? M-ai speriat ca dracu'! m-a certat Dax, stând în mijlocul camerei, cu laptopul în braţe şi o sticlă de coniac.

I-am zâmbit vinovată.

— Îmi pare rău, nu sunt obişnuită să aud zgomote la etajul ăsta.

Dax m-a privit ca pe o nebună, apoi a încercat să îşi pună laptopul şi sticla în siguranţă, ca să o poată mângâia pe Zora ce îi cerşea disperată atenţie. Afurisita blănoasă s-a îndrăgostit de el după prima privire.

— Şi ai plecat să prinzi hoţul? a râs el de mine.

— Hei, am câine acum, am arătat spre Zora, care însă nu îmi susţinea prea bine punctul de vedere, întinzându-se pe spate ca Dax să o poată mângâia pe burtă.

— Foarte periculoasă, a dat el din cap, ciufulindu-i blana.

Mi-am trecut mâna prin păr şi am oftat, fericită că nu am dat nas în nas cu Cade.

— Ce cauţi aici?

Expresia lui Dax a devenit mânioasă, iar eu mi-am dat seama. Prea târziu, din păcate.

— Oh!

— Da! a mârâit el.

Danica nu era foarte silenţioasă cu noul ei iubit. Atmosfera a devenit repede tensionată, nu aveam energia acum şi pentru traumele lui Dax, dar simțeam că avea nevoie de o prietenă în acel moment. Am închis uşa în urma mea şi am intrat în cameră, m-am aşezat pe pat, iar el pe podea, cu Zora lângă el.

După discuția de vineri, nu eram foarte sigură cum să îl abordez, însă gândul lui era la orice, numai la asta nu.

— Ai chef de un film? i-am zâmbit, m-a privit surprins.

— Film?

— Da, ştii tu, chestiile alea video de le pui pe TV şi te uiţi la alţi oameni cum trec prin drame aproape la fel de rele ca ale tale.

Dax a zâmbit şi a venit să se aşeze lângă mine. A desfăcut sticla de coniac şi a băut o gură, apoi mi-a întins-o şi mie.

— Înainte de asta ar trebui să ştim amândoi situaţia celuilalt. Tu îmi cunoşti mie drama, dar a ta care e acum? Ceartă sau despărţire?

Am privit sticla pentru câteva secunde, apoi am hotărât să o iau. Alcoolul mentolat mi-a ars gâtul, l-am simţit coborând în stomac şi vâjâindu-i în creier.

— Niciuna! Plecare.

Dax îl cunoştea pe Dwayne, ştia foarte bine la ce mă refeream.

— Băga-mi-aş! a înjurat el, înghiţind altă gură zdravănă de coniac. Nu credeam că o s-o mai facă acum. Nu l-am mai văzut aşa de fericit de trei ani.

— Da, se pare că şi fericirea îl sperie destul de tare.

Dax m-a privit, apoi şi-a aşezat mâna pe genunchiul meu şi a strâns uşor.

— În cazul tău, problema e alta. Dwayne te iubeşte în continuare, măcar gândeşte-te la asta.

Am aprobat din cap. Aş fi fost curioasă să văd reacţia lui Dax în privinţa detaliilor plecării lui Dwayne, dar nu puteam să îi spun asta fratelui meu vitreg.

El a privit sticla, apoi şi-a strâns uşor ochii.

— Cât despre ce ţi-am spus vineri, îmi pare rău, nu am vrut să te sperii. Eram beat şi…

S-a oprit, dar nu i-am cerut să continue. L-am strâns înapoi de mână.

— Ştiu. Consideră totul uitat.

Mi-a zâmbit, gânditor.

— Nu am chef de filme, dar am chef de înotat. Ce zici?

M-am strâmbat, nu era tocmai cea mai atractivă activitate în momentul acela.

Dax s-a ridicat şi m-a tras de mână, după el.

— Haide, trebuie să îmi vărs cumva nervii şi să mă epuizez, până nu încep să trag pumni în pereţi.

Nu am mai avut nimic de obiectat, am intrat în camera mea ca să îmi iau costumul de baie, iar Dax a coborât spre camera lui, cu planul să ne întâlnim la piscina de sus. Am lăsat-o pe Zora în cameră şi am urcat cu o oarecare strângere de inimă, dar, într-un fel, compania lui Dax era plăcută acum, pentru că eram amândoi în aceeaşi situaţie şi era relaxant să vorbeşti cu cineva care îţi înţelegea perfect durerea, chiar dacă, în cazul lui, era mult mai extremă. Nu aş fi reuşit să mai stau în casă ştiind că Dwayne era acolo cu altcineva, dar Dax o făcea din ambiţie. Nu voia să îi arate Danicăi cât de afectat era, cât de tare îl durea prezenţa altui bărbat în viaţa ei. Prefera să stea şi să sufere, decât să plece. Mi-aş fi dorit să pot spune asta şi despre iubitul meu…

Am ajuns înaintea lui, dar m-a urmat şi el imediat. Fără niciun cuvânt, s-a avântat ca un ciclon şi a sărit în piscină, furia citindu-i-se în mişcări. A înotat la fundul apei, două ture, prea repede să fie în vreun fel relaxant.

După ce s-a epuizat fizic, Dax a ieşit din apă şi s-a aşezat pe şezlongul de lângă mine, fără să se şteargă.

— De ce face asta, Dakota? O simt că încearcă să mă chinuie. Ajunsesem să înţeleg de ce a vrut să ne despărţim, ştiam că la un moment dat va trece mai departe, însă ce a făcut acum… şi-a înfipt mâinile în păr şi şi-a proptit coatele pe

genunchi. Apa se scurgea şiroaie pe braţele lui, îi simțeam durerea, era atât de profundă încât vibra în valuri spre mine.

— Iar eu care am crezut, ca un idiot, că a stat toată săptămâna închisă în cameră pentru că suferă. Eram pe punctul de a reîncerca să mă apropii de ea, să accept relaţia asta oricum ar vrea ea, numai să ştiu că suntem împreună.

M-am apropiat de el şi mi-am aşezat mâna pe umărul lui.

— E o încercare disperată de a trece peste. Te minte pe tine şi se minte şi pe ea, am încercat eu, dar nu părea să îl ajute.

— Sau are în sfârşit libertatea pe care şi-a dorit-o întotdeauna. Nu îşi mai face griji că o s-o vadă sau o s-o audă cineva. Aş vrea măcar să ştiu unde l-a găsit pe ăsta. Abia a ieşit din casă în ultimul timp, nu e din liceul nostru sau din cercul de prieteni.

Asta m-a dus cu gândul imediat la Dwayne. Ceva îmi spunea că el l-ar cunoaşte imediat pe Cade, iar lucrul ăsta nu îmi plăcea deloc. Oare a îndrăznit să îşi facă acum apariţia, după ce a plecat Dwayne, tocmai din cauza asta?

— Tu ce crezi despre noi, Dakota? Cum vezi tu relaţia asta? Era chiar atât de toxică? m-a privit cu o disperare căreia nu am ştiut cum să îi răspund. Suntem fraţi, da, dar nu reuşesc să o văd nici măcar ca pe o soră vitregă, niciodată nu am

văzut-o aşa. Ne-au spus că suntem înfiaţi când aveam nouă ani, după ce te-ai îmbolnăvit tu. După asta, din mintea noastră s-a şters ideea de frate şi sora, am crescut împreună, în aceeaşi casă, dar ca doi prieteni. Aşa cum doi copii, vecini, devin cei mai buni prieteni şi, în timp, încep să prindă sentimente unul pentru altul. Şi nu e ca şi cum am crescut într-o familie care să ne insufle prea mult ideea de frate şi sora în cap, a pufnit el, iar eu nu îl puteam contrazice. Toată viaţa m-am simţit mai mult ca într-un orfelinat de cinci stele, nu ca într-o familie, a finalizat Dax.

— Te-ai îndrăgostit de ea cu mult înainte de a începe să aveţi o relaţie, nu?

Dax a râs uşor.

— Dacă îţi vine să crezi, ea era cea care nu îmi dădea pace. Da, simţeam ceva pentru ea, însă la paisprezece ani nu prea îmi păsa de sentimente, mă bucuram de toate fetele care roiau în jurul meu. Ea a fost cea care a pus lacătul pe relaţia asta şi m-a convins s-o începem.

I-am analizat cuvintele, gândindu-mă unde, în ecuaţie, intra şi pasiunea ei pentru Dwayne. Ceva nu se lega aici.

— Dax, ai idee dacă a existat vreodată ceva între Danica şi Dwayne? Mi-am făcut curaj să îl întreb, nu era ca şi cum aş putea să înrăutăţesc situaţia şi mai mult.

El a clătinat din cap.

— Nu ştiu şi chiar nu vreau să mă gândesc şi la asta. Tot ce pot să îţi spun este că a fost o perioadă, acum câteva luni, când ne-am certat destul de rău şi ea a început să se ţină după Dwayne, dar nu cred că a existat ceva. I-am prins certându-se odată, nu mi-am dat seama care era subiectul, dar nu era vorba de o relaţie. Dwayne i-a spus să nu îl mai caute vreodată şi aia a fost, ea nu a vrut niciodată să vorbească despre asta şi nu am insistat. Dwayne era într-o situaţie destul de rea atunci, mult mai rău decât e acum, am crezut că încerca să îl ajute să îşi revină. Toţi încercăm asta.

Mi-am ronţăit buza între dinţi, frânturile de informaţii pe care mi le oferea Dax mă ajutau foarte mult să pun piesele lipsă în puzzle-ul meu complicat. Cu câteva luni în urmă, ar fi putut fi vorba de fata dispărută din Sunnyvale şi ajutorul pe care l-a primit de la mesager.

— Dacă îmi aduc bine aminte, Danica s-a certat cu tata atunci pentru că dispărea ca să se întâlnească cu un iubit din alt oraş, nu? Am încercat eu, abordând subiectul pe ocolite.

El a oftat şi şi-a trecut mâinile prin păr.

— Nu era niciun alt iubit, eram eu. Am decis că Sunnyvale va fi oraşul nostru, unde puteam ieşi fără să ne facem griji că ne recunoaşte cineva. Eu mi-am ascuns urmele mai bine, dar pe ea a prins-o. Nu plecam şi nu ne întorceam niciodată

împreună, era o mare bătaie de cap, dar merita chiar şi pentru o oră de libertate.

Am îngheţat instantaneu. Dacă au fost acolo împreună, atunci Dax nu era deloc persoana pe care o credeam eu. Era imposibil ca Danica să fi răpit pe cineva fără ca el să îşi dea seama, chiar dacă nu plecau împreună. Mă întrebam dacă replica lui despre Cade era doar atât; o replică, şi ştia exact cine era, dar nu putea să facă nimic. Dax pe care îl ştiam eu ar fi rupt uşa aia până acum şi l-ar fi aruncat de la balcon pe bărbatul care s-a apropiat de iubita lui, despărţiţi sau nu.

— Iartă-mă, Dax, dar nu mai pot să stau aici. Nu mi-am făcut nicio temă pentru mâine şi discuţia asta nu cred că ne ajută pe niciunul. M-am ridicat în picioare şi mi-am pus mâna pe umărul lui, m-a privit surprins de decizia mea bruscă.

— Înoată, epuizează-te, nu te mai gândi la nimic şi odihneşte-te. Mâine e o nouă zi şi toată viaţa înainte. Nu are rost să suferi pentru cineva care a demonstrat foarte clar că vrea să meargă mai departe, nu când tu, de asemenea, poţi să ai pe oricine îţi doreşti.

Nu i-am mai aşteptat răspunsul, am plecat de lângă el imediat, lăsându-l să proceseze tâmpeniile pe care i le-am spus, însă afirmaţia lui despre Sunnyvale m-a dat peste cap definitiv, tot ce îmi aranjasem în minte era acum un dezastru şi

lucrurile nu se mai legau între ele. Nu mi-ar fi trecut prin cap că Dax o însoţea în acele excursii, începusem deja să îl exclud din toată povestea asta, să îi dau prezumţia de nevinovăţie. Dar acum, când s-a dat de gol din cauza furiei şi a supărării, mă întrebam dacă acel D era doar despre Danica sau dacă fratele meu vitreg era un alt nevinovat cu mâinile pătate de sânge.

L-am auzit când s-a întors în cameră, o oră mai târziu, semn că acel Cade era încă aici. Am rămas în pat, fixând tavanul şi frământându-mă pe interior de îngrijorare. În momentul acela, era posibil să stau în casă cu trei traficanţi de carne vie şi nu eram sigură că o uşă încuiată mă putea proteja. Am ales să nu îi spun lui Alice ce am aflat, cel puţin nu încă, măcar ea să doarmă liniştită în noaptea asta.

Lucru de care eu nu am mai avut noroc, m-au bântuit gândurile negre şi coşmarurile, singura mea alinare a fost Zora, care se cuibărea lângă mine şi mă trezea de fiecare dată când imaginile din vis îmi agitau somnul. Am strâns-o lângă mine şi mi-am spus o singură rugăminte: ca Dwayne să se întoarcă mai repede acasă. Simţeam că nu voi mai putea face asta fără el.

***

Soarele îmi intra în ochi şi nici cea mai rece gură de apă nu părea să îmi fie de ajutor. Mi-am tras părul de pe frunte şi m-am chinuit să nu cedez, să nu mă pun pe urlat tocmai acum şi să îi trimit pe toţi la dracu', începând cu sora mea vitregă şi terminând cu majoreta ce îmi călca pe spate.

— Arătaţi de parcă urmează să vă taie cineva picioarele. Zâmbete, fetelor! a ţipat Danica, plimbându-se prin faţa noastră ca un nenorocit de comandant de artilerie. Le-am văzut pe celelalte afişând repede zâmbetele false, la comandă, dar nimic nu avea să mă facă acum să zâmbesc, nici măcar picioarele tăiate. Aş fi aruncat cu ele după ea.

— Jos şi de la capăt! S-a auzit vocea ei fix înainte ca eu să îmi pierd complet calmul şi controlul.

— Danica, putem să ne odihnim puţin? Abia am auzit vocea uneia dintre fete, care gâfâia mai ceva ca mine. Danica a bătut iar din palme, de parcă nu am fi auzit-o dacă nu ar face asta.

— Peste o lună e primul joc din sezon şi sunteţi în ultimul hal, toate! Săptămâna trecută v-aţi odihnit destul, cât am lipsit eu. Cine vrea o pauză, iese din echipă. Sunt zeci de fete care abia aşteaptă să vă ia locul.

Niciuna nu a mai comentat nimic după asta, nici măcar Madison, care mai găsea uneori curajul să o confrunte.

Mi-am dat capul pe spate şi am respirat cu saţietate, forţându-mă să rezist. Trebuia să rezist. *Nu o faci pentru majorete, Dakota. Cauza ta e mai importantă,* mă motiva subconştientul de fiecare dată când eram pe punctul de a-i băga pampoanele cuiva pe gât şi de a pleca unde vedeam cu ochii.

Credeam că o să ajungă să îmi placă treaba asta, în cele din urmă. Mă înşelasem. Toate ne-am bucurat mişeleşte de pauza primită atunci când Danica a lipsit, însă acum s-a întors şi de patru zile ne servea jar pe pâine la fiecare antrenament. Cea mai nenorocită săptămână din toată existenţa mea, de până acum. Mai rea decât cea în care Dwayne mă ignora, deci eram într-un continuu progres ce mă va băga într-un spital de nebuni foarte curând.

M-a ţinut în continuare în spatele echipei, nu trebuia să îmi bat capul să ies în evidenţă. Am învăţat dansul, însă azi i-a venit ideea să mă pună la baza piramidei, astfel că trebuia să stau în patru labe, alături de altă majoretă şi să susţinem amândouă o alta care ne stătea pe spate, în picioare.

Interesant era că cea care stătea pe mine, era mult mai grea decât mine.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte şi mi-am reluat locul în grup, executând stupizenia de dans şi ţipând nişte versuri aiurite despre puterea echipei de fotbal şi despre cât de jalnici erau restul. În toată gălăgia făcută, ruptura tot s-a auzit, apoi ţipătul agonizant al fetei. Ne-am oprit toate şi am privit-o pe Ella cum se prăbuşeşte pe iarbă, ţipând de durere şi trăgându-şi piciorul în braţe. Glezna ei ajunsese într-o poziţie groaznică, sucită spre interior. Am fugit toate spre ea, încercând să o ajutăm.

— Chemaţii băieţii, trebuie să o ridicăm şi să o ducem la cabinet. A spus Madison, apoi o altă fată a ţipat spre echipa de fotbalişti de pe teren.

— Ella, rezistă, o să fie bine. Se auzeau încurajări în timp ce fata plângea îngrozitor, cu piciorul umflându-se mult prea repede şi învineţindu-se, însă în toată imaginea asta, privirea mea sfârşise cumva pe Danica. Nu spunea nimic, nu reacţionase în nici un fel, iar apariţia băieţilor care au ridicat-o pe Ella în braţe i-a creat o încruntătură pe frunte.

— Nu pleacă nimeni nicăieri. A strigat ea, când două majorete au vrut să plece după ea. Toate ne-am oprit şi am privit-o, înţepenite. Aşteptasem asta, eram sigură că avea să spună din nou ceva ce o va transforma într-o dictatoare în ochii lor. Niciuna nu îşi dăduseră seama, însă rezistența mea în echipa asta de majorete a avut şi

rezultate pozitive. Am studiat-o pe Danica Welron fix în elementul ei, aici îşi arăta toate slăbiciunile, fără să îşi dea seama. Era obsedată de subjugarea celor din jurul ei, terifiată atunci când ceva îi scăpa de sub control şi oamenii începeau să nu îi mai asculte ordinele. Nu realizasem asta niciodată acasă, în aşa-zisa noastră familie. Acolo Danica era întotdeauna altă persoană, aici era doar o fetiţă disperată de atenţie, care îşi căuta validarea prin chinuirea altor oameni.

— Glumeşti? Vrei să ne antrenăm în continuare? Fata asta şi-a rupt piciorul! a luat-o Madison la rost, ceea ce sora mea abia aşteptase.

— Ea! Nu voi! Duceţi-o la cabinet, restul înapoi la locurile voastre. A bătut din palme, având totala putere şi ştiind că cea care o va confrunta, va pleca.

Am privit piciorul Ellei, lacrimile ce îi acopereau tot chipul şi instantaneu am văzut-o pe Amy. Privirea fetei moarte, ce nu m-a părăsit o secundă în toate zilele astea, deşi nu am cunoscut-o niciodată. Chinul prin care am trecut încercând să opresc o altă tragedie şi constanta răutate studiată a surorii mele, m-au făcut să răbufnesc.

— De la capăt!

— Ajunge, Danica!

Glasul meu se auzise peste al ei, într-un mod bizar, pentru că eu nu ţipasem ca şi ea. Toţi s-au oprit şi s-au întors spre mine, neobişnuiţi să mă

audă vorbind sau protestând în vreun fel. Eram căţeluşul ascultător al Danicăi, ca toată lumea, însă astăzi toate resursele mele de calm se epuizaseră.

— De ce mai stați aici? Duceți-o la cabinet, idioților! am țipat spre rugbiștii ce o luaseră pe Ella în brațe, dar se holbau la Danica. S-au pus în mișcare imediat, fără să mai aștepte aprobarea șefei.

Am trecut printre ele şi mi-am aruncat, din mers, pampoanele pe care nu le mai suportam.

— Dakota, dacă pleci...

— Ce? m-am întors spre ea, simţind cum fumegam de o furie pură, subjugată prea multe zile. Nu de multe ori mi s-a întâmplat să mă sperie propria mea persoană, însă acum era una din acele dăţi şi Danica se oferea să fie ţinta perfectă.

— O să mă dai afară? Nu e echipa ta, Danica! Deja ai pierdut o fată, am arătat spre Ella, care acum era cărată cu repeziciune pe braţe.

— Directorul m-a băgat în echipa asta, dacă cineva îmi va spune să plec, va fi el. Nu ai decât să încerci să îl convingi să mă dea afară.

Nu am aşteptat un răspuns, m-am întors spre vestiare şi mi-am văzut de drum, apoi am fost şocată să văd că toată echipa m-a urmat. Danica a rămas în urma noastră, pe teren, singură şi fumegând, dar fără să mai scoată vreun cuvânt.

Gloria asta nu va dura mult şi cu siguranţă nu mă va ajuta în continuare, însă a trebuit să o fac, a trebuit să mă descarc cumva, altfel aveam să o iau razna. Se adunase atât de multă tensiune în corpul meu în ultimele zile, psihic şi fizic, încât ajunsesem să stau tot timpul încordată ca un arc, înghiţind mereu în sec ca să îmi ţin gura. Îi luasem Danicăi de sub nas cea mai periculoasă armă, cea mai de preţ posesie: subordonarea celorlalţi. Avea să mă urască pentru asta şi să îmi facă viaţa un calvar mai rău decât o făcuse până atunci, însă nu regretam nimic. În privinţa echipei, nu va putea să scape de mine. Directorul Spellman nu avea să mă dea afară, nu după ce văzuse piesa de teatru şi mă ridicase în slăvi câteva zile la rând. Acolo mi-aş fi dorit să fiu acum, în răcoarea sălii de teatru, cu scenariul meu şi actorii ce îi dădeau viaţă, însă nu putusem să o las din priviri pe sora mea ce făcuse o schimbare masivă duminică seara şi adusese diavolul fix în casa noastră, iar de atunci îl simţeam în coasta mea în fiecare zi.

Am respirat uşurată când am ajuns pe holul şcolii şi răcoarea binecuvântată mi-a zbârlit pielea. Gloata se ţinea după mine, urmându-mă ca pe un fel de lider ce le salvase pielea din colţii monstrului cu şapte capete.

— Eşti o eroină pentru noi, Dakota! a vorbit una dintre ele când am intrat în vestiar, nu m-am

întors să văd care, dar apoi a urmat scandarea tuturor. M-am întors şi le-am zâmbit.

— Cu siguranţă o s-o tragem toate pentru asta, am spus eu, încercând să subliniez că nu fusesem eu eroina lor, ci doar soldatul dezertor care nu mai putea să suporte. Dacă au dezertat împreună cu mine, au făcut-o pe propria piele. Ele au râs şi m-au aprobat, conştiente, se părea, de ce avea să urmeze.

Mi-am deschis uşa dulapului şi am scos prosopul şi gelul de duş, nu mai puteam să rezist nici măcar o secundă, îmi simţeam transpiraţia curgând şiroaie pe spate şi pe abdomen, iar febra musculară îmi ardea ca acidul pe sub piele.

— Ştii de când aştept asta?

Am scos repede capul şi am privit după uşa dulapului, Madison era chiar lângă mine, cu un zâmbet de pisică satisfăcută.

— Să mă vezi la duş? Cred am mai făcut asta de vreo zece ori până acum, am râs eu, încuind dulapul şi pornind spre duşuri. Ea m-a urmat.

— Ştii la ce mă refer.

M-a prins de mână şi m-a oprit înainte să intru într-o cabină, apoi a privit cu coada ochiului spre cealaltă cameră, unde fetele se schimbau înainte să vină încoace.

— Care e faza cu noul iubit al Danicăi? Întrebarea ei şoptită, dar foarte directă, m-a

surprins pentru moment. Expresia serioasă nu se potrivea cu rânjetul de mai devreme.

În ceea ce mă privea, orice îl includea pe *noul iubit al Danicăi* mă făcea să transpir instantaneu. O majoretă dornică de bârfă era tot ce îmi mai lipsea.

Am ridicat din umeri, preferând să fac pe proasta.

— Care e faza cu el?

Madison şi-a mijit ochii la mine.

— Credeam că suntem prietene.

Simţind cum furia de mai devreme se întoarce iar, în valuri, m-am eliberat de mâna ei şi am tras perdeaua duşului.

— Suntem prietene, dar asta nu înseamnă că o s-o bârfesc pe sora mea vitregă. În plus, nu am ce informaţii picante să îţi dau, tot ce ştiu este că tipul e mai mare decât ea şi îl cheamă Cade.

Madison nu s-a arătat mulţumită de răspuns, dar mai mult nu primea, am tras repede perdeaua ca să scap de ea şi am pornit duşul, chiar dacă minute în şir nu am făcut nimic, doar am privit în gol, cu hainele de antrenament încă pe mine, încercând să îmi fac ordine în gânduri.

Clachezi, Dakota.

Mi-a transmis subconştientul ce devenise extrem de guraliv în ultimele zile. Era pentru prima dată când nu reuşeam să îmi controlez o ieşire nervoasă, chiar dacă ştiam cât de important

era să îmi ţin gura. Făcusem tot posibilul să nu o calc pe Danica pe bătături, stătusem exact unde mă punea, ca astfel să mă apropii tot mai mult de ea şi să o pot urmări. Urmărire ce se dovedise a fi fără vreun rezultat, până acum. Cade o însoţea în permanenţă, peste tot. Marţi îşi făcuse apariţia aici, la antrenamentul nostru, zăpăcind fiecare suflare de majoretă şi jucând rolul de iubit matur şi irezistibil. Devenisem paranoică deoarece aveam în permanenţă impresia că o făcea în ciuda mea, mă călca pe bătături, simţeam că ştia mai multe decât ar fi trebuit, mult prea multe pentru binele meu. Asta, sau poate atitudinea mea rezervată în jurul lui îi stârnea reacţiile astea. Reuşisem să îl ignor, deşi nu era uşor, având în vedere că părea să se fi mutat cu totul în camera surorii mele.

Şi motivul principal al clacajului meu emoţional şi transformării într-o persoană pe care începeam să nu o mai recunosc: lipsa lui Dwayne.

Se împlineau şase zile de la plecarea lui. Şase zile fără niciun apel, niciun mesaj… niciun semn de viaţă. De multe ori am cedat şi l-am sunat, disperată să îi aud măcar respiraţia în difuzor, însă telefonul lui era mereu închis, moment după care se producea clacajul meu, însoţit de ore întregi de plâns, ghemuită pe nenorocitul ăla de fotoliu ce presimţeam că va sfârşi ars în scurt timp.

Crezusem că va deveni mai uşor, că timpul mă va ajuta să fac faţa durerii şi să reînvăţ să trăiesc fără el, însă nu mă înşelasem niciodată mai tare. Trupul meu refuza cu vehemenţă să-l uite, să îi şteargă atingerile, zâmbetul, glasul. Noaptea aia mă va bântui pentru tot restul vieţii mele, indiferent ce se va alege de noi, într-un sfârşit. După fiecare zi era tot mai greu, rana se adâncea şi lipsa lui îmi săpa în oase şi în inimă ca o otravă, transformându-mă într-un cadavru umblător ce, mai nou, avea crize de nervozitate.

Adevărul era că totul în jurul meu începuse să mă enerveze. Stresul, furia şi durerea provocaseră o implozie şi singurele persoane pe care le acceptam în preajma mea erau Alice, Lucas şi Lena.

Am stat în duş foarte mult, aşteptând intenţionat ca toate să plece şi să rămân singură, să nu fiu nevoită să mai ofer vreo explicaţie. M-am îmbrăcat în echipamentul de rezervă, pantaloni scurţi de trening şi un maiou, suficient de subţiri să pot rezista căldurii infernale.

Abia aşteptam ca tot calvarul ăsta să se termine şi să pot renunţa la echipa de majorete, însă încă mai simţeam că erau lucruri despre Danica pe care le puteam afla aici, mai ales după ce Cade şi-a făcut apariţia. Pentru prima dată i-am putut analiza şi în afara casei noastre, am putut să văd felul în care sora mea stătea pe ghimpi în

preajma lui, cum îşi calcula fiecare mişcare, ca un roboţel, speriată în permanenţă că va spune ceva ce îl va enerva.

Bărbatul era ca un diavol apărut brusc în viaţa noastră, ne distrugea subtil pe toţi şi niciunul nu îi puteam face nimic.

Am ieşit ultima de la vestiare şi am pornit prin parcarea acum goală. Mai erau doar patru maşini, probabil ale sportivilor rămaşi. Cursurile se terminaseră acum două ore, însă majoretele erau mai speciale. Aş fi putut să îl chem pe Josh, dar în ultimul timp devenise foarte curios şi mereu mă bombarda cu întrebări despre Cade, aşa că am preferat să îmi chem un taxi şi să mă bucur de linişte măcar pentru cincisprezece minute.

Un claxon m-a făcut să tresar, aproape că mi-am scăpat ghiozdanul pe jos şi geanta de antrenament. Am privit spre maşina care îmi atrăsese astfel atenţia, şoferul s-a aplecat peste scaunul din dreapta şi un oftat mi s-a oprit în piept când am văzut-o pe Madison.

— Urcă. Te duc eu.

Repede, găseşte repede o scuză. Eram prea epuizată pentru asta, pur şi simplu am deschis portiera şi am intrat în maşină, ştiind că nu aveam să scap de ea oricum.

— Serios că trebuie să te apuci de şcoala aia de şoferi. E aiurea că ai maşina la care toţi visăm,

însă nu poţi să o conduci. A râs ea de mine, ieşind din parcare.

— Da, e pe lista de dorinţe, am oftat eu, aşezându-mi cotul peste geamul desfăcut. Tu ce cauţi încă aici? Şi nu spune că mă aşteptai pe mine.

Am privit-o, a devenit brusc serioasă şi şi-a muşcat buza. Asta era bizar, Madison întotdeauna îşi găsea cuvintele şi nu prea îi păsa dacă jignea cu sinceritatea ei.

— Uite, habar nu am de ce vorbesc asta cu tine. Habar nu am de ce am încredere în tine, având în vedere că eşti sora ei, dar… s-a oprit, oftând. Am devenit imediat interesată de discuţie şi m-am îndreptat în scaun.

— Ce s-a întâmplat, Madison?

Ea continua să îşi roadă buzele, semn deloc bun. Mi-am aşezat mâna pe braţul ei, încercând să o calmez.

— Sunt sora ei vitregă, dar dacă ceva te nelinişteşte, spune-mi. Cred că ţi-am dovedit mai devreme că nu sunt de acord cu ea când exagerează.

Ce fel drăguţ de a spune că mai aveam puţin şi îi trăgeam una ca să îi sting aerele de şefie. Madison a aprobat din cap, părând să mă creadă.

— Mai devreme te-am întrebat de Cade. Nu am făcut-o de ce crezi tu.

Ştiam că urmează ceva ce nu îmi va plăcea deloc, aproape că mi-am ţinut respiraţia şi inima a început să bată cu mai multă intensitate.

— Mi-a plăcut la început, tuturor ne-a plăcut, adică, Dumnezeule, e superb, însă… OK, o iau cu începutul. După ce a venit marţi la antrenamente, Danica m-a întrebat dacă vreau să ies cu ei în oraş. Ceea ce era super bizar, nu mai vorbise direct cu mine de luni de zile şi s-a trezit tocmai acum. Eu şi iubitul meu suntem certaţi şi ea mi-a propus să îmi facă cunoştinţă cu un prieten de-al lui Cade, să ieşim împreună ca în vremurile bune, cică. Toate sunau bine, nu am prea acordat atenţie şi sincer nici nu mă tenta foarte tare, apoi am prins discuţia lor pe hol după ce ea a ieşit. Probabil crezuse că eu nu mai eram acolo.

— Ce discuţie? am întrebat dintr-o suflare, ştiind deja despre ce era vorba şi toate instinctele mele s-au activat la nivel maxim, dictându-mi să mă arunc asupra lui Madison şi să o protejez.

— Nu am prins foarte mult, însă am înţeles că era vorba de mine. Cade era foarte nervos, complet diferit de cum apăruse în faţa noastră, îi mârâia în faţa să mă convingă, orice ar fi. Danica părea şi ea speriată. Madison s-a oprit, privind fix în faţă, deşi îmi dădeam seama că doar vizualiza din nou scena.

— Au plecat după asta şi Danica nu m-a mai abordat de atunci, însă după scena aia… şi-a

scuturat capul, apoi a oftat cu disperare. Crezi că am luat-o razna?

Nu am fost capabilă să vorbesc imediat, am avut nevoie de câteva secunde să îmi las sufletul să iasă afară şi apoi să îl bag înapoi.

Şi-au găsit următoarea victimă.

Iar încâlceala sorţii a făcut ca ea să vină direct la mine, să îmi spună totul. Danica nu şi-a dat seama că eu şi Madison nu eram chiar aşa străine precum păream la antrenamente. Uşurarea de a o descoperi înainte să fie prea târziu a fost repede înlocuită de spaimă. Aflând, nu am rezolvat încă nimic. Trebuia să găsesc o modalitate de a o proteja şi, dacă eram suficient de inteligentă, să îi prind pe amândoi.

Am privit-o pe Madison, hotărând în câteva secunde cât de riscant era planul ce tocmai se formase în capul meu.

— Nu ai luat-o razna, Madison, şi pe mine mă înspăimântă tipul.

S-a uitat la mine, parcă asigurându-se că spuneam adevărul, nu de dragul ei. Uşurarea ei a fost palpabilă.

— De asta voiam să te întreb ce ştii despre el. Dacă mă bătuse soarele în cap în ziua aia sau chiar e aşa dubios precum mi s-a părut.

Mi-am ronţăit buzele, încercând cu disperare să găsesc o strategie rapidă. Nu mă puteam apuca să îi spun lui Madison adevărul, nu era Alice, iar

dacă afla că era posibila ţintă a unor traficanţi de carne vie, era posibil să apese acceleraţia şi să nu se mai oprească până la prima secţie de poliţie. În acelaşi timp, nu puteam să o las în aer şi să creadă că totul era OK cu Cade, să cadă fix în plasa lor.

— Nu ştiu nimic sigur despre el, dar are nişte prieteni şi mai dubioşi decât el, de asta te asigur. Se ocupă de ceva… ilegal, mie sentimentul ăsta mi-l dau, poate droguri, poate altceva, nu ştiu, însă te sfătuiesc să nu te implici, Madison, oricât de atrăgător ar fi prietenul pe care ţi-l prezintă.

Ea şi-a muşcat buza de jos şi a aprobat din cap. Speram din suflet că astfel să nu o ispitesc spre el. Multe fete, în special cele ca Madison, găseau atractivă ideea de a fi cu un băiat rău, mai ales dacă arăta ca un zeu grecesc. Încercam cu disperare să nu îmi arăt oroarea în momentul de față. Cade venise în ziua aia cu un scop anume pe care nu îl ghicisem, deşi era atât de evident. Venise să îşi aleagă următoarea pradă şi o făcuse atât de lejer, încât acum mi se părea stupid de neglijent. Ştiam că orice ar fi fost, avea să facă în aşa fel încât vina să cadă tot pe Danica, însă afişarea lui într-un asemenea mod mă depăşea. Eu şi Alice îi urmărisem toată săptămâna, de la distanţă, disperate şi speriate la cea mai mică mişcare a lor, fără să ştim că zarurile fuseseră aruncate direct în faţa mea cu atâta nonşalanţă. Nu fusese deloc discret, se lăcomise şi alesese ceea ce

era, din punctul de vedere al multora, cea mai frumoasă majoretă din echipă, chiar înaintea Danicăi în unele situaţii şi nu puteam nega asta. Mă îngrozea felul în care un proxenet se putea gândi ce să facă cu o fată ca Madison.

— Cu tine cum se comportă? m-a întrebat ea, trăgându-mă din tumultul meu mintal.

— Cade?

— Da.

— La fel, bizar, nu îmi vorbeşte niciodată, deşi e mai mereu în casa noastră.

Madison a oprit maşina şi abia acum am văzut că am ajuns la casa mea. M-am întins spre ea şi am prins-o de mână.

— Madison, vreau să îmi promiţi că dacă va încerca din nou să te invite undeva, îmi vei spune imediat.

Ea m-a privit suspicioasă, dar am insistat, strângând-o mai tare de mână.

— Bine, o să îţi spun, dar nu cred că voi accepta, oricum.

Am aprobat din cap, mulţumită.

— Aşa cum ai zis tu, Danica e speriată, o văd şi eu. Sora mea e o scorpie, recunosc, dar cu tipul ăsta e ceva şi mai bizar.

Madison şi-a mijit iar ochii la mine, citindu-mi intenţiile, în ciuda cuvintelor pe ocolite.

— Plănuieşti să o scapi de el?

— Nu neapărat, plănuiesc doar să aflu mai multe, dar pentru asta am nevoie de timp, nu de fete agăţate prin vestiare. Am ridicat dintr-o sprânceană, sperând să prindă înţelesul şi a făcut-o, pentru că a aprobat din cap.

— Anunţă-mă dacă ai nevoie de mine, vreau să mă bag. M-a călcat pe coadă atitudinea lui atunci şi felul în care m-a privit înainte. Credeam că e doar un alt fustangiu, dar acum e personal. Madison a strâns volanul, încruntându-se, făcând din asta o luptă ce abia a început, feminista din ea era în flăcări şi eu trebuia să o menţin cât mai potolită şi ascunsă, cel puţin până îmi dădeam seama cum o scoteam la capăt şi cu asta.

Ne-am luat la revedere de la poartă, Cade era posibil să fie aici şi nu voiam să i-o bag sub nas. Furia din mine a explodat din nou, împreună cu sadismul nou născut de a chinui şi încurca planurile acestui nenorocit. Ştiam că trebuia să existe o modalitate, nu le va fi uşor să o prindă pe Madison şi să mă ia dracu' dacă o să îi las să pună mâna pe ea.

Le aveam prada. Trebuia să îmi dau seama cum s-o transform în momeală.

22. VÂNĂTOARE FĂRĂ PRADĂ

Nu ştiusem până atunci ce reprezenta un animal de companie în viaţa unui om. Nerăbdarea de a ajunge acasă la fiinţa necuvântătoare ce te aştepta ca pe singura suflare importantă din viaţa ei. Zora nu era căţelul meu, însă în zilele astea se crease o conexiune atât de puternică între noi încât mă simţeam de parcă o primisem de la naştere. Chiar dacă era căţelul lui Dwayne şi îmi amintea permanent de el, tot ea era singura care îmi şi calma spasmele de durere din suflet. Dormea lângă mine noapte de noapte şi se ghemuia sub braţul meu de fiecare dată când un coşmar îmi perturba somnul. În fiecare zi abia aşteptam să ajung acasă şi să o iau în braţe, să îmi cufund nasul în blana ei mătăsoasă şi să îi simt bunătatea pură cum mă umplea de energie.

Tocmai de asta, intrând în casă şi negăsind-o la uşă, mi-a oferit un sentiment şi mai puternic de neliniște. Toată lumea din casă o iubea, chiar şi Danica, deşi motivul ar putea fi faptul că era căţelul lui Dwayne. Cade era singurul pe care nu îl înghițea, ceea ce era un motiv în plus să îi dau voie peste tot prin casă.

Era foarte bine dresată de Dwayne să nu provoace stricăciuni, devenea un demon cu blană albă atunci când voia afară, se urca în vârful capului meu, dar niciodată nu a stricat ceva prin casă.

— Zora? am strigat-o, intrând în bucătărie, unde nu era nimeni. Nu văzusem maşina lui Cade afară, ceea ce îmi oferea rarul confort de a mă relaxa în propria casă, după ce m-am izbit de el peste tot zilele astea.

Am fost pe punctul de a-mi scoate o sticlă de apă din frigider, dar apoi i-am auzit lătratul atât de cunoscut şi m-am pus în mişcare înainte să mă gândesc de două ori. Zora nu lătra, mai ales în felul în care o auzeam acum. Când era nervoasă cel mult mârâia, iar atunci când lătra, o făcea de fericire, însă acum era prima dată când o auzeam lătrând furioasă.

Am fulgerat pe scări până la etajul trei, acolo unde se auzea gălăgia. Gâfâind, am urmat sursa sunetului, realizând cu stupefiere că venea din camera lui Dax – noua cameră a lui Dax – uşa era deschisă şi în interior se dădea ditamai războiul. Pentru moment, am avut instinctul de a izbucni în râs, dar apoi mi-am dat seama că situaţia era serioasă şi am prins-o repede pe Zora de zgardă înainte să înghită o Angora înfoiată ca un arici şi furioasă ca un mini-demon alb.

— Zora, încetează! i-am ordonat, trăgând-o în spate. Cățeluşa m-a ascultat şi s-a potolit, dar Angora a profitat la maximum de momentul de slăbiciune al rivalei şi s-a avântat într-un atac cu toate ghearele desfăcute. Disperată şi prinsă la mijloc, am încercat să mă feresc, Zora a vrut şi ea să mă protejeze, a lătrat furioasă la pisică şi a izgonit-o direct sub pat, cu un strat consistent din pielea de pe braţul meu.

Am mormăit o înjurătură din cauza durerii.

— Ce dracu' se întâmplă acolo?

Am auzit strigătul lui Dax din baie şi mi-am strâns ochii. Auzisem duşul şi speram să pot ieşi din situaţia asta înainte să dau ochii cu el. Am vrut să o prind pe Zora de zgardă şi să o zbughim de acolo, dar am reacţionat prea târziu, uşa băii s-a deschis în dreapta mea şi prima dată a ieşit un val de abur fierbinte, i-a urmat mirosul unui gel de duş masculin, iar apoi masculul în sine, purtând doar un prosop extrem de fragil în jurul şoldurilor şi nimic mai mult.

Înainte să înţepenesc definitiv, m-am întors cu spatele la el.

— Scuze, Dax, astea două au aflat în cele din urmă una de cealaltă şi dau războiul în camera ta.

Nu am auzit nimic, nu a răspuns în niciun fel, iar curiozitatea m-a făcut să trag cu ochiul peste umăr.

Mare greşeală! Mare, mare greşeală, idioato!

Autodistrugerea lui Dax nu a încetat, însă după apariţia bruscă a lui Cade în viaţa Danicăi – şi a noastră – fratele meu s-a simţit cumva ameninţat de prezenţa fizică a acestuia, chiar dacă fusese mai mare de la început. Impresia mea era că Dax încerca să îl facă să se simtă cât mai mic şi uşor de strivit pe lângă el, altfel nu îmi explicam de ce a rupt sala şi s-a transformat în patru zile cât alţii în săptămâni întregi. Speram doar să nu ia şi steroizi. Încă bea, dar cel puţin a încetat să mai aducă colegi idioţi de la şcoală.

S-a apropiat de mine, studiind camera cu o expresie serioasă şi aproape mânioasă, pe care a abordat-o de duminică seara şi refuza să o mai dea jos.

— Care astea două?

Mi-am scuturat capul, încercând să mă adun.

— Angora e sub pat, am arătat spre patul lui, Dax a ascultat cu atenţie şi a reuşit să o audă pe pisica Danicăi sâsâind furioasă. Zora a încercat să se avânte sub pat, după ea, dar am reuşit să o înhaţ la timp şi să o trag înapoi.

— Hm! a fost tot ce a spus, iar asta mă sâcâia tot mai tare. M-a speriat cu ce a spus în seara aia, dar începea să îmi fie dor de fratele meu care mă asculta, care îmi vorbea. Cel din faţa mea acum era cu totul alt băiat, felul în care muşchii ce îi ardeau pe braţe şi abdomen îl făceau să arate era

doar una dintre schimbări, atitudinea lui rece era cea mai greu de suportat.

— Angora stă în camera ta acum? am întrebat prosteşte, de parcă avea nevoie să îşi amintească de ce venea pisica Danicăi aici.

— Da. Se pare că ei nu îi place la fel de mult noul stăpân din dormitor. I-am putut simţi veninul şi ura din vorbe, era o minune cum reuşea să se abţină şi să nu îl atace pe Cade, fiind tot timpul aici, în casa lui, în patul celei pe care o iubea.

S-a apropiat de mine şi a fost prea târziu când am decis să mă trag înapoi.

— Te-a zgâriat. Mi-a prins mâna şi a ridicat-o, analizând rana de care nu mai eram conştientă, chiar dacă sângele îmi ajunsese până la încheietură.

Am tras aerul printre dinţi din cauza usturimii când am atins-o, Dax mi-a eliminat degetele curioase şi nu m-am putut abţine să nu îl privesc. Era mult prea aproape de mine, în afară de mirosului gelului de dus, acum îi puteam simţi şi respiraţia. Nu mai mirosea a alcool, ceea ce, cumva, mă speria şi mai tare. Ochii îi erau limpezi, deci orice gândea sau făcea, nu mai puteam să dau vina pe coniac.

Mi-aş fi dorit atât de mult să nu fiu afectată astfel de prezenţa lui, de atingerea lui, însă nu i-am făcut niciodată faţă lui Dax şi, în nici un caz, nu aveam să îi fac de acum înainte, având în

vedere schimbarea lui. În ultimele zile atitudinea lui a devenit tot mai apropiată de cea a lui Dwayne şi mă întrebam dacă asta era ceea ce îmi lua astfel respiraţia în jurul lui şi îmi ardea pielea la o simplă atingere, mai tare decât o zgârietură până la sânge.

— Trebuie să cureţi asta, a spus el, însă nu a apucat să facă vreo mişcare înainte să se dezlănţuie iadul. Iadul din blană albă.

Angora prinsese momentul perfect de neatenţie al Zorei şi atacase fără să stea pe gânduri, am apucat doar să aud sâsâitul furios şi să o văd sărind de sub pat, apoi mai multe dezastre s-au produs alternativ. Zora a ripostat imediat, atacând cu aceeaşi ferocitate şi determinând-o pe Angora să îşi schimbe brusc traiectoria, ricoşând în mine. Dax s-a mişcat şi el în acelaşi timp, încercând să se pună între mine şi pisica dezlănţuită, unul dintre braţele lui m-a prins de mijloc şi m-a tras în spate, iar cu celălalt a încercat să o prindă pe Angora, dar i-a scăpat printre degete şi s-a agăţat de primul lucru pe care l-a găsit pe trupul lui, singurul amărât de material ce îl acoperise în faţa mea.

Angora s-a ancorat pe prosop, apoi şi-a înfipt ghearele fix în carnea lui Dax, provocându-i un geamăt de durere atunci când a încercat să se urce pe trupul lui. A sărit cu tot cu prosop pe noptieră, iar Zora, pentru că nu putea lăsa lupta aşa, s-a

avântat după ea, chiar dacă trebuia să treacă peste noi. În încercarea disperată de a ne apăra de avalanşa de gheare, eu şi Dax am sfârşit faţă în faţă, ţinându-ne în braţe, iar cireaşa de pe tort; Zora sărind spre noptieră şi trecând printre picioarele lui Dax, determinându-l să îşi piardă repede echilibrul pe parchet, cu picioarele încă umede. Imediat am simţit cum cad în gol, trasă după el.

Am închis ochii, pregătită pentru impactul dureros, disperată să nu mă trezesc cu vrea gheară în globul ocular.

— Ajunge! Afară! s-a auzit strigătul furios lângă urechea mea, ordinul dintr-un glas bărbătesc ce părea că a calmat dracii în amândouă instantaneu şi au zbughit-o afară din cameră, sărind direct peste noi.

Când am îndrăznit să deschid ochii, primul lucru pe care l-am văzut a fost părul alb zburând prin aer, nu ştiam sigur dacă al Angorei sau al Zorei, dar era peste tot, ca fulgii de zăpadă după o furtună furioasă. Apoi a trebuit să îmi înfrunt protectorul şi, momentan, susţinătorul.

Din felul în care am simţit căzătura, eram sigură că Dax avea să cadă pe mine, însă reuşise cumva să ne întoarcă în ultima secundă, să fie el cel care a căzut pe podea, pe spate, iar eu am sfârşit întinsă toată peste el.

De parcă aş fi întâlnit privirea unui şarpe, am ridicat foarte încet capul de pe pieptul lui Dax ca să îi întâlnesc privirea. Era dubios de calm pentru felul în care îi simțeam bătăile inimii şi respiraţia agitată. Reuşisem să îi fac faţă mai devreme, să nu acord atenţie vreunui detaliu al corpului în afară de ce era foarte evident, dar acum era, la propriu, lipit de mine şi complet gol

Dacă ieşeam dintr-o asemenea situaţie cu demnitatea intactă, îmi ridicam singură statuie.

Mi-am dres glasul, căutând căi de evadare, iar el nu mă ajuta în niciun fel.

— Nu te mişca! a tresărit dintr-odată. A închis ochii şi maxilarul i s-a încordat.

— Te-a zgâriat! Ajută-mă să mă ridic şi...

El a clătinat din cap, lovindu-l apoi de podea. Simțeam că nu era de bine.

— Dax… am încercat iar să mă ridic, dar de data asta mi-a eliberat mijlocul şi mi-a prins coapsele în palmă, strângând cu forţă.

— La dracu', Dakota, nu te mai mişca! Ai picioarele desfăcute în jurul meu şi nenorocita asta de pereche de pantaloni scurţi nu te ajută deloc.

Am împietrit toată.

Ce dracului statuie?! M-am pietrificat toată, chiar acolo, în niciun caz într-o poziţie a demnităţii. Când am îndrăznit să întorc capul şi să

văd, cu proprii ochi, în ce situaţie eram, mi-a luat foc şi vârful nasului.

— O să omor pisica aia! a fost primul lucru ce mi-a trecut prin cap, scos într-o mârâială. Dax avea ochii închişi şi capul lipit de podea, dar l-am auzit râzând. Nu credeam că îmi era aşa de dor de sunetul acela. Când a îndrăznit să ridice capul şi să privească şi el situaţia, expresia feţei mi-a dat de înţeles că nu aveam să ieşim prea bine din asta. Și-a mutat privirea pe chipul meu, ochii lui parcă au pătruns ca două lasere într-ai mei, intensitatea lor mi-a luat suflarea şi a rămas doar a lui, care se izbea de buzele mele.

— Dax, am şoptit eu, începând să simt ceva. Ceva deloc în regulă, fix acolo unde trebuia să fie prosopul. Conştientizând şi el pericolul, nu a mai amânat inevitabilul şi mi-a prins şoldurile, ridicându-mă de pe el fără vreo greutate. Am închis ochii exact ca o şcolăriţă, dar puţin îmi păsa, nu voiam să văd mai mult din cât am văzut deja. Dax m-a pus pe picioarele mele, ridicându-se în fund cu mine suspendată în aer. În alte circumstanţe aş fi fost impresionată de forţa lui şi amuzată de disperarea cu care mă ţinea departe de trupul lui, dar nu şi în acel moment. Disperarea a ajuns la cote maxime la amândoi. M-am prins de marginea patului şi m-am redresat imediat, Dax a înhăţat prosopul de jos şi l-a pus pe şolduri, apoi s-a ridicat şi el.

Am rămas nemişcată câteva secunde, privind în gol, apoi am respirat din toţi rărunchii, fericită că s-a terminat. Dax s-a întors cu spatele la mine şi şi-a trecut ambele mâini prin părul umed. Mi-aş fi dorit să nu văd, dar am văzut exact ce încerca să ascundă de mine.

— Eu o să… am vrut să plec, dar el a întors capul spre mine. Sălbăticia de pe chipul lui m-a făcut să înghit în sec.

— Îmi pare rău, m-am auzit spunând, deşi habar nu aveam de ce, creierul meu părea să facă un scurtcircuit.

El a bufnit, dar nu prea amuzat.

— De ce? Pentru că ai reuşit să mă exciţi fără să te străduieşti?

Chiar nu era nevoie să o spună! Era de ajuns cât de vizibil devenise, dar mi-am confruntat situaţia cu maturitatea ce ar fi trebuit să vină cu vârsta mea şi am aprobat din cap.

El m-a cântărit cu privirea, din cap până în picioare. Ceva s-a schimbat brusc în ochii lui.

— Ştii ceva? Mie nu îmi pare rău!

A fost prea târziu să mă feresc de el, am văzut doar o siluetă uriaşă cum face un singur pas spre mine, apoi m-a prins de mijloc şi m-a lipit din nou de trupul lui.

Buzele lui mi-au dat foc la existenţă.

Totul în mintea mea, în trupul meu a luat foc, s-a scandalizat în ultimul hal şi fiecare celulă a

început să îmi urle în urechi. M-am străduit să îmi păstrez minţile întregi înainte de o catastrofă majoră, înainte să îmi zboare raţiunea prin cameră precum părul Angorei, mi-am pus palmele pe pieptul lui Dax şi l-am împins cu toată forţa în spate, deşi nu l-am clintit de pe loc, tot ce am reuşit a fost să îi dezlipesc buzele furioase de pe ale mele.

— Ascultă-mă! a vorbit el, înainte să apuc eu să spun ceva. În ciuda sărutului ce fusese aproape brutal, ochii lui exprimau o pasiune prea intensă să îi pot face faţă acum sau vreodată.

— Tu îl iubeşti pe Dwayne! Eu o iubesc pe nenorocita de Danica. Nimic nu se va întâmpla între noi, nu va fi mai mult de un sărut, îţi jur, dar tu şi cu mine avem o tensiune ce ne chinuie de foarte mult timp şi nu îndrăzni să negi.

Mi-a prins ceafa şi m-a tras spre el când am făcut exact asta, am negat, scuturându-mi capul.

— Ba da, ştii că am dreptate, altfel nu ţi-ar tremura buzele acum. Glasul lui a devenit mai blând şi mi-a mângâiat gâtul, aruncându-mă tot mai adânc în gaura neagră din care încercam cu disperare să ies.

— Dax, nu vreau...

— Bine, atunci fă-o pentru mine! m-a întrerupt el, brusc. Dacă pe tine nu te interesează ce e cu senzaţia asta, pe mine mă interesează al dracului de mult şi vreau să aflu, odată pentru

totdeauna, cum se simt buzele tale, ca să mi le pot scoate din cap apoi.

Îndrăzneala lui mi-a aprins şi altceva în vene, ceva ce căutasem cu disperare până acum. Cu toată furia şi presiunea din ultimele zile, l-am plesnit peste faţă.

— Nu sunt o afurisită de păpuşă gonflabilă, să mă testezi dacă îţi plac sau nu.

El şi-a masat maxilarul şi mi-a rânjit malefic, deloc aşa cum aş fi vrut să reacţioneze.

— Tu nu eşti interesată de ce ai putea simţi? m-a ispitit.

— Nici cât negru sub unghie!

— Pe dracu! a râs el, enervându-mă şi mai tare. Am o singură întrebare: Dacă nu exista Dwayne în viaţa ta, m-ai fi sărutat acum?

Mi-am scuturat capul, tot mai zăpăcită.

— Poate… nu. Nu! Pentru că eşti îndrăgostit de Danica şi doar ţi-ai fi descărcat furia prin mine.

— Exact! Dar şi tu faci acelaşi lucru mine, recunoaşte că îl urăşti pe Dwayne acum la fel de mult cum o urăsc eu pe Danica! Te-a abandonat în cel mai important şi delicat moment din viaţa ta.

Mi-a explodat jumătate de creier, nu am avut nicio şansă se îmi acopăr reacţia.

— De unde dracului ştii tu de asta?

El a râs iar, ceea ce a fost cât pe ce să îi aducă altă palmă.

— Cunosc fetele, Dakota, chiar dacă m-am îndrăgostit de cea mai nenorocită dintre toate. Ai plâns o zi şi o noapte după plecarea lui, deşi ştiai că asta urma să se întâmple. E un singur motiv ce dărâmă astfel o fată… inocentă.

Cuvântul de la sfârşit a fost o subliniere clară a faptului că ştia. Ştia că am fost virgină chiar dacă nu i-am spus vreodată. Era logic, doar am stat închisă în casă de la opt ani, cine dracului să îmi ia virginitatea?

Simțeam cum îmi clocotea furia în vene, mi-am strâns pumnii ca să obţin orice reacţie avea să scoată corpul meu. Dax nu mă ajuta trăgându-mă iar lângă el şi şoptindu-mi pe buze:

— Amândoi suntem distruşi, Dakota. Nu sunt fratele tău, nu eşti sora mea, în momentul ăsta eşti singura fată cu care vreau să elimin tensiunea asta aşa cum ştii şi tu că Dwayne îşi elimină tensiunea cu altcineva. Sentimentele nu au ce căuta aici.

Dacă era cu putinţă, am luat foc şi mai tare, luciditatea şi raţiunea mi s-au dus dracului din două cuvinte. Dax a reuşit să îmi aştearnă în minte o imagine la care refuzasem cu disperare să mă gândesc, să accept că el îşi descărca tensiunea cu altcineva.

M-am repezit la el înainte să îmi dau timp să gândesc. I-am prins părul de la ceafă în pumn şi l-am tras spre mine.

— Vrei doar un sărut fără sentimente? Du-te şi caut-o pe Danica, ea are destule pentru tine.

L-am împins de lângă mine şi m-am întors să plec dracului de lângă el înainte să îi sparg capul cu ceva, dar am fost iar smulsă de pe picioare, părul mi s-a învolburat în jurul capului şi m-am trezit iar faţă în faţă cu Dax. Mi-a cuprins coapsele şi m-a ridicat în braţele lui înainte să am timp să reacţionez în vreun fel, groaza mi-a trecut prin vene doar pentru o secundă, înainte să îi văd privirea.

— Doar un sărut, Dakota. Te rog, ia-mi gândul de la ea, măcar pentru câteva secunde.

I-am simţit durerea din glas când şi-a lipit fruntea de a mea şi furia mi s-a topit imediat, disperarea lui era dusă până la extrem, tocmai ce mă gândisem mai devreme cum rezista cu ei aici. Se părea că deloc bine.

— De ce tocmai eu? am apucat să şoptesc.

El doar a clătinat din cap, mi-a privit buzele şi alte cuvinte nu au mai urmat. Sărutul a fost doar o atingere, oferindu-mi timp să mă retrag, dar nu am mai avut puterea să o fac, nu ştiind că asta îl putea ajuta.

Era doar un sărut, îl iubeam pe Dwayne, mi-am spus în gând, sacrificându-mă astfel pentru Dax şi lăsându-l să mă sărute.

Aş fi vrut să îi cer ca, măcar dacă se întâmpla, să nu facă o tragedie din sărutul ăsta, să nu mă

sărute de parcă îşi plângea fosta iubită, dar nu a fost nevoie. Odată ce a simţit permisiunea pe buzele mele, sălbăticia din el a explodat din nou şi m-a luat cu asalt. Ştiam că mă folosea şi tot ce mi-a spus ar fi putut fi o capcană inteligentă, dar, la dracu', eram atât de distrusă, încât un sărut cu el era doar un alt glonţ din cele multe pe care le-am încasat zilele astea.

Dezamăgirea provocată de Dwayne m-a adus pe marginea prăpastiei mai tare decât am crezut, dându-mi seama că foloseam sărutul lui Dax exact pentru motivul pe care l-a spus el: să uit măcar pentru câteva secunde de Dwayne şi durerea atroce pe care a provocat-o, abandonându-mă ca pe femeie ieftină.

Mi-am înfipt degetele în părul lui Dax şi l-am tras mai aproape de mine, oferindu-i libertate deplină pentru sărutul ăsta, iar ce a urmat ştiam că voi regreta mai târziu, însă exact ca euforia drogului pe care o simţi când ţi-l injectezi în vene, tot aşa am primit şi eu sărutul lui.

Dax s-a mişcat cu mine în faţă, nu mi-am dat seama ce făcea până când a izbit cu piciorul în uşă, iar aceasta s-a închis cu o izbitură puternică. Apoi s-a întors şi mi-a mutat greutatea corpului pe un singur braţ, pe care mi l-a trecut pe sub fund, iar cu mâna liberă a aruncat pe jos tot ce era pe biroul lui. Faptul că şi-a azvârlit pe jos propriul

laptop mă ajuta să îmi dau seama cât de mult şi-a pierdut capul deja.

M-a aşezat cu fundul pe biroul lui şi mi-a ţinut în continuare picioarele desfăcute, băgându-şi trupul între ele şi lipindu-mă de el. Îi simţeam fiecare muşchi, fiecare atingere, fiecare respiraţie ce îmi pătrundea printre buze. Palmele lui mi-au trecut peste coapse, apoi au urcat pe sub maiou şi degetele s-au înfipt în pielea spatelui meu, provocându-mi un geamăt subtil ce s-a strecurat printre buzele lui înfometate şi l-a făcut să îşi piardă minţile şi mai tare. Mi-am strâns mai tare picioarele în jurul lui, fiind astfel sigură că prosopul ăla rămânea la locul lui, dar efectul advers al acestei acţiuni a fost felul în care m-a simţit Dax astfel lipită de el, iar acum nu a mai încercat în niciun fel să se controleze.

Sărutul era furios, sălbatic, brutal, dar nu pasional. Deşi mi-am pierdut capul definitiv şi eram la fel de implicată ca el, îmi dădeam seama că senzaţiile erau complet diferite de cele pe care mi le provoca Dwayne. Îmi ardea pielea, dar m-aş fi putut opri oricând, inima mea nu mai bătea să îmi spargă pieptul şi sentimentele erau complet sigilate într-un seif impenetrabil pe care era gravat numele lui Dwayne. Afurisitul de Dwayne Teller!

L-am lăsat pe Dax mai departe să îşi ducă la capăt nevoia fizică, oferindu-i tot ce îşi dorea, deşi

eu m-am detaşat tot mai mult, oarecum fericită de noua mea descoperire.

L-am simţit ajungând la limită şi mă bucuram că s-a oprit singur, fără să fiu nevoită să îl mai împing de pe mine, însă apogeul s-a produs probabil neaşteptat pentru amândoi, pentru că l-am simţit şi pe el la fel de şocat ca mine. Mi-a prins coapsele şi mi-a presat pelvisul de al lui, apoi vibraţia corporală ce îmi era cunoscută, deşi nu o cunoscusem în forma asta, printr-un prosop şi o pereche de pantaloni scurţi.

S-a despărţit de buzele mele şi a tras o gură mare de aer, apoi şi-a lăsat capul pe pieptul meu, pentru a-şi controla respiraţia.

Am tăcut amândoi momente bune, calmându-ne şi încercând să ne limpezim minţile zăpăcite pe câmpii. Când a ridicat iar capul, am văzut în sfârşit claritatea pură a ochilor lui, pe Dax cel real.

Ne-am privit câteva secunde, apoi am început să râdem, amândoi în acelaşi timp.

Ne-am tras sufletul şi Dax m-a ridicat din nou în braţe, dar ca să mă dea jos de pe birou. M-am pus pe picioarele surprinzător de stabile, iar el a privit spre propriul orgasm prin prosop, încă năucit.

S-a întors spre dulap şi, fără vreo atenţionare, şi-a lăsat prosopul să cadă.

M-am întors instantaneu, scandalizată toată.

— Ah, eşti incredibil de nesimţit!

El a izbucnit şi mai tare în râs.

— Dumnezeule mare! Săruţi ca o expertă, dar tot o inocentă rămâi. După ce ai făcut cu mine, îţi e ruşine să priveşti un fund.

Sprânceana mea s-a ridicat într-o oarecare curiozitate.

— Sărut ca o expertă? Cam repede îţi dai cu părerea.

Nu am auzit absolut nimic, dar l-am simţit brusc în spatele meu şi şi-a pus palmele pe şoldurile mele.

— M-ai făcut să îmi dau drumul în cel mai ruşinos mod pentru un bărbat. Hai să acceptăm situaţia şi să nu mai vorbim niciodată despre asta.

Am început să râd şi m-am întors spre el, observând că avea pe el o pereche de pantaloni scurţi de boxeur şi un tricou negru.

M-a prins de mână şi m-a tras în pat, lângă el. Am fost tensionată la început, dar m-a eliberat imediat şi m-a privit cu blândeţe.

— Ţi-am promis! Un sărut şi atât, odată pentru totdeauna. Micul nostru secret.

I-am acceptat ideea şi am aprobat din cap, îndrăznind să mă apropii iar de el, dar m-am aşezat în poziţie turcească, cu picioarele strânse sub mine, iar el s-a întins pe spate şi şi-a aşezat palmele sub cap, părând foarte relaxat.

— Deci, care e verdictul? a cerut el, privindu-mă ştrengăreşte.

— Vrei să ştii adevărul?

— Oricât de dureros ar fi.

Mi-am dat ochii peste cap, făcându-l să chicotească.

— M-am gândit la Dwayne tot timpul, am tot făcut comparaţii între săruturile voastre şi mi-am dat seama că sunt mai îndrăgostită de el decât credeam.

Mi-am lipit palma pe frunte, iar el a izbucnit în râs atât de tare încât credeam că avea să se înece.

— Nu ştiu dacă să râd în continuare sau să mă simt jignit, a spus el, totuşi râzând cu lacrimi.

— Atunci, uimeşte-mă! Pentru tine cum a fost?

— Oh, eu m-am bucurat pe deplin! Nu m-am gândit la nimic altceva, pentru că asta era ideea şi cred că s-a văzut care dintre noi s-a simţit mai bine.

Mi-a făcut sugestiv cu ochiul, am reuşit cu greu să îmi menţin jena sub control, ar fi fost aiurea îmi mai fie ruşine, după ce tocmai am făcut.

— Credeam că o să regret amarnic, dar ciudat este că nu o fac. Cumva, m-ai ajutat să înţeleg şi mai bine ce simt pentru Dwayne. El a fost primul meu sărut, credeam că toate sunt fel, dar nu e deloc aşa, două perechi de buze contopite nu prea

înseamnă nimic dacă nu există sentimente. Am cugetat eu, iar Dax a zâmbit, înţelegător.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos ca şi păpuşă gonflabilă, a ridicat dintr-o sprânceană, repetându-mi cuvintele. I-am tras un pumn în coapsă.

M-am gândit mai bine la tot ce s-a întâmplat şi veselia a devenit cumva o tristeţe amară, dar nu pentru că am sărutat alt băiat, ci pentru toată viaţa noastră, în general.

— Cum crezi că ar reacţiona părinţii noştri dacă ar afla cât de distruşi suntem cu adevărat toţi trei? am întrebat înainte să mă pot abţine, pentru că voiam să aud versiunea lui.

Dax şi-a fixat privirea în tavan şi seriozitatea a luat locul amuzamentului de pe chipul său.

— Nu suntem distruşi, cel puţin nu încă, suntem doar defecţi. Orfani care nu au nicio idee cum să iubească sau cum să fie iubiţi. Uneori am impresia că bâjbâi orbeşte în căutarea fericirii dar nu am habar cum să ajung la ea. Tu ai fi avut o şansă la salvare, însă te-ai aruncat în braţele unuia de zece ori mai distrus decât noi toţi la un loc.

Am analizat greutatea cuvintelor lui, dându-i dreptate absolută. Eu, el, Dwayne şi Danica căutam să învăţăm cu disperare ceva ce oamenii obişnuiţi obţineau în mod natural, de la părinţi. Noi trei nu am avut-o niciodată, iar Dwayne a pierdut-o într-un mod prea brutal să şi-o mai

amintească, iar acum, în disperarea noastră de a o recupera, sfârşeam rănindu-ne între noi.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi fost viaţa ta dacă te-ar fi înfiat o familie adevărată? l-am întrebat, el a clătinat din cap.

— Pentru mine, nu există o altă familie adevărată. Există mama şi tata, o pereche unică, doar că uneori se dovedesc a fi nişte nenorociţi care se distrează o noapte, apoi caută să se descotorosească cât mai repede de rezultat.

Răceala de pe chipul lui când vorbea despre asta îmi dădea de înţeles că s-a deconectat complet de la ideea de familie, de mama şi tata, pentru că, în cazul lui, a fost la fel ca la mine, doar că mama nu a aşteptat nici măcar o zi să îşi crească copilul, l-a dat spre adopţie înainte să se fi născut măcar.

— Tu? S-a uitat la mine, am avut acelaşi răspuns pentru el.

— Toată viaţa mea de până acum mi-am aşteptat moartea în fiecare azi. Acum pot să mă gândesc la mine peste ani, dar mă îngrozeşte viitorul.

El a zâmbit cu amărăciune.

Nu eram doar nişte copii abandonaţi.

Eram Orfanii!

La grădiniță, porecla asta ne-a însoțit pe toți în permanență, dar abia acum o înțelegeam.

După fiecare zi şi după fiecare decizie pe care o luam, toţi patru, deveneam monştri ce distrugeau totul în jurul lor, chinuindu-se doar să iubească.

Am ieşit din camera lui Dax după mai bine de o oră de discuţii, de contradicţii şi ipoteze despre cum am putea să rezolvăm problemele vieţii, însă nu am ajuns la niciun rezultat şi am cedat atunci când pe el l-a apucat somnul. Când am închis uşa în urma mea, am privit în gol pentru câteva secunde, încă o dată derulând ce s-a întâmplat, încercând să mă conving dacă ar fi trebuit să regret sau nu, dar în afară revelaţiei pe care am avut-o cu privire la Dwayne, nu am simţit nimic altceva. Deci nu, nu mă simţeam vinovată, mi-am dat voie să experimentez, să încerc ceva nou, măcar o dată. Minţeam spunând că am făcut-o pentru Dax. Da, poate el a fost cel care a iniţiat totul şi m-a convins în cele din urmă, dar după ce m-a sărutat ultima dată, aş fi putut oricând să îl împing de pe mine şi să ies din cameră. Nu m-a forţat o secundă, în ciuda insistenţelor lui. Mi-a stârnit curiozitatea, dar dacă am crezut că asta va deveni cumva o răzbunare împotriva lui Dwayne, un ajutor ce mă va face să îi duc mai puţin dorul, m-am înşelat.

Era al doilea băiat pe care îl sărutasem, însă experienţele nu se asemănau precum m-aş fi aşteptat. Dax avea dreptate, întotdeauna avusesem ceva pentru el, întotdeauna fusesem atrasă de el într-un mod diferit de cel corect pentru statutul nostru – de parcă a făcut cineva, vreodată, în casa asta, ceva potrivit statutului – însă niciodată nu mi-am permis, nu am îndrăznit să mă gândesc la mai mult. Dwayne mi-a descătuşat latura feminină, curiozitatea şi îndrăzneala de a testa lucruri noi, lucruri interzise. Conexiunea dintre mine şi Dax încă exista, probabil nu va fi vreodată distrusă, însă nu era iubire, cum era pentru Dwayne. El o iubea pe Danica, în ciuda a tot ce îi făcuse şi mă îndoiam că va putea prea curând să o uite.

Disperare, păcat şi extaz.

Trei cuvinte ce descriau perfect ce se întâmplase între mine şi Dax. Asta eram unul pentru celălalt, un prieten, o persoană de încredere şi, că ne plăcea sau nu, o atracţie fizică pe care ne-am interzis-o până acum. Eram sigură că acelaşi gen de atracţie existase şi între Danica şi Dwayne, poate încă mai exista, bine suprimată. Curiozitatea şi liniştea că amândoi cunoşteau secretele şi păcatele celuilalt.

Mi-am scuturat capul după ce am intrat în camera mea. Orice a fost, nu se va mai repeta. Să încerc să rezolv acum dilema nu mă ajuta în

niciun fel. Am ajuns în baie şi m-am privit în oglindă, nereuşind să cred că eu, tocmai eu, am ajuns să mă gândesc la un băiat ca la un simplu trup de eliberare a tensiunii. Pentru că asta făcusem cu Dax, îl folosisem. Şi el mă folosise pe mine, asta era destul de clar, însă în privinţa mea nu m-aş fi crezut niciodată capabilă.

Apariţia lui Dwayne în viaţa mea dăduse peste cap tot ce mă reprezenta. Venise ca un ciclon, făcuse ravagii şi apoi dispăruse cu norii de furtună, lăsând în urma lui o creatură răvăşită pe care nu o mai recunoşteam nici măcar în oglindă.

Mă simțeam exact ca un monstru ce s-a trezit după ani de hibernare, iar acum fusese eliberat în lume. Nu voiam să rănesc pe cineva, dar fix asta se întâmpla, pentru că habar nu aveam să iau deciziile bune, decizii care să mă protejeze pe mine şi pe ceilalţi. Mă aruncam înainte cu ghearele deschise şi colţii scoşi, nimeni nu mă oprea să îmi spună că era posibil să creez un masacru.

La fel făcuse şi Danica… şi Dax. La fel făcuse şi *el.*

Câteva ore mai târziu am coborât pentru ceva de mâncare. Cu greu am reuşit să o potolesc pe Zora şi să o fac să uite de noua ei duşmancă de

moarte, dar am păcălit-o cu o porţie dublă de carne şi acum adormise în mijlocul patului meu.

M-am bucurat să găsesc bucătăria goală, nu aveam energie pentru o discuţie cu Lena. Am înhăţat un măr din care am muşcat cu poftă, încercând să mă conving dacă se merita să îmi pun la încălzit şi o porţie de paste bolognese sau să mă rezum doar la fruct. Mai nou, nu puteam urca cu mâncare în camera mea, micul drăcuşor alb care locuia cu mine se trezea instantaneu când detecta orice fel de miros în cameră şi trebuia ori să împart, ori să o cedez pe toată.

M-am întors în căutarea unei farfurii, după ce stătusem cinci minute în faţa frigiderului, iar următorul lucru pe care l-am auzit a fost ţipătul meu.

M-am blocat, inima mi s-a oprit şi m-am străduit din toate puterile să fac faţă infarctului ce ameninţa să mă doboare la pământ, atunci când am dat nas în nas cu diavolul.

Mărul mi-a căzut din mână, dar el fusese pe faza şi atât de aproape de mine, încât l-a prins imediat, fără dificultate. Era ca şi cum se aşteptase să îl scap.

În următoarele secunde, l-am privit pe Cade cum îmi zâmbea drăceşte şi lua o muşcătură zdravănă din mărul meu, fix peste locul în care muşcasem eu, făcând astfel o gaură enormă în fruct. I-am privit dinţii (colţii) cum devorează

bucata aia, continuând să mă privească de parcă eu eram următoarea pe care urma să o rupă astfel în bucăţi.

Nu, nu puteam suporta şi asta.

— Scuză-mă, am spus repede, încercând să trec pe lângă el.

Am urlat în mintea mea când a făcut un pas lateral, punându-se iar în faţa mea şi blocându-mă. Nu mi-am putut controla încruntătura când l-am privit, chiar dacă în sufletul meu tremuram din toate oasele.

— Nu mă placi prea mult. Mi-a zâmbit, cumva sigur pe asta. Nu era o întrebare, ci o afirmaţie ce părea să îl amuze în mod deosebit, ca o glumă pe care o ştia doar el şi se distra să mă vadă derutată şi speriată.

Mi-am înghiţit saliva din gât şi am încercat să îmi menţin ritmul inimii la un nivel normal.

— Nu te cunosc, asta e tot. I-am zâmbit şi eu, dar dacă arătase la fel cum se simţise, zâmbetul meu nu avea să îl păcălească. Am încercat iar să trec pe lângă el, dar am avut parte de acelaşi rezultat.

— Mmm, a făcut el, coborându-şi privirea pe gâtul meu. A fost nevoie de toată rezistenţa mea să nu îi dau peste mână atunci când m-a atins cu vârful degetelor. Zilele astea m-am străduit din răsputeri să nu mă găsesc într-un loc singură cu el,

dar mă prinsese în cursă, în cele din urmă. Habar nu aveam că venise iar aici.

Mi-am muşcat vârful limbii cu dinţii până când durerea mi-a furat din concentrare şi am putut să rezist în faţa lui. Teroarea ce îmi trecea acum prin vene, combinată cu furia de nestăpânit, creau o combinaţie de al cărei rezultat îmi era teamă. Mă vedeam sărind la gâtul lui, jupuindu-i pielea cu unghiile şi izgonindu-l din casa noastră.

— Ba mă cunoşti foarte bine, asta e problema, de fapt.

Zâmbetul lui mi-a îngheţat sângele în vene de data asta. Privirea atât de sugestivă ce nu îmi mai ascundea nimic. Reuşeam să îi văd culoarea ochilor, de aproape. Verzi ca o toxină.

Picioarele au început să îmi tremure şi am vrut să mă dau un pas înapoi, însă el m-a prins de braţ, iar degetele celeilalte mâini i-au coborât pe gâtul meu, până când mi-a atins medalionul. Încărcătura spirituală pe care am simţit-o în aer, în următorul moment, ar fi reuşit să mă ucidă atunci când aveam inima bolnavă.

A privit medalionul, încercând parcă să se abţină să nu mi-l smulgă de la gât. Încruntarea i-a dispărut la fel cum a apărut, iar zâmbetul arogant, plin de planuri diabolice şi secrete i-a revenit. Niciodată nu mă simţisem mai terifiată de un chip ce ar fi catalogat ca şi frumos, poate superb, însă

tot ce vedeam eu era maleficul din spatele măştii lui.

— Cade, mă răneşti, am şoptit, căutând un motiv să scap, atunci când m-a strâns mai tare de braţ. M-a eliberat imediat, însă a făcut un pas ca să ajungă şi mai aproape.

— Niciodată nu vâna un lup, Dakota. E posibil să îţi dai seama că tu ai fost cea vânătă, tot timpul.

Rânjetul lui m-a năucit, mi-a oferit din nou mărul, de parcă aş mai fi muşcat din el vreodată.

În creierul meu s-au produs repede mai multe conexiuni, toate ducând spre dezastru, însă o tărie care habar nu aveam de unde apăruse m-a ţinut dreaptă în faţa lui, cu o expresie ce nu trăda nimic.

Era în casa mea! Nu o să îi permit să mă sperie aici. M-am apropiat de el, adunându-mi cu disperare tot curajul existent şi o parte inventat, pentru orice eventualitate.

— Nu ştiu despre ce dracului vorbeşti şi nici nu mă interesează. Eşti aici pentru sora mea, aşa că stai cu ea şi nu mi te mai pune mie în cale. I-am luat mărul din mână şi am trecut pe lângă el, reuşind de data asta, mulţumită şocului pe care i l-am provocat. Când am trecut pe lângă coşul de gunoi, am aruncat mărul aşa cum ar fi trebuit să îl arunce Eva când i-a fost oferit de şarpe.

Adrenalina m-a ţinut până am ajuns înapoi în cameră şi am închis uşa în urma mea, apoi panica

a preluat controlul. Am bâjbâit până la primul scaun şi m-am aşezat pe el, încercând, din nou, să nu o iau razna de frică.

Ştia!

Ştia că îl urmăream. Dar cum? Niciodată nu am riscat să mă apropii cât el a fost aici, nu am mai fost nici la Grota Diavolului şi dispozitivul Danicăi era încă activ în telefon.

Mi-am scuturat capul, izgonind avalanşa de gânduri nefolositoare. Ştia ceva şi asta era tot ce conta, însă nu însemna că aveam să renunţ la planurile mele.

Brusc, o idee nebunească mi-a trecut prin minte. Am fugit spre uşă, apoi m-am oprit şi am început să îmi rod unghia, m-am întors şi am făcut ture prin cameră, hotărând dacă era o idee genială sau cea mai tâmpită din câte existau.

Extremele erau pe măsură. Dacă totul mergea bine, îi ofeream cel mai bun protector din câţi aş fi putut găsi. Dacă ieşea rău, o aruncam direct în gura leilor.

Analizându-i comportamentul de săptămâna asta, m-am decis să încerc. Cel puţin îi vedeam prima reacţie şi îmi dădeam seama dacă era unul de-a lor sau nu.

Am intrat în camera lui fără să mai ciocăn, convinsă că încă dormea şi nu m-am înşelat. Era fix în aceeaşi poziţie în care l-am lăsat. M-am

apropiat de el şi l-am zguduit încet de umăr. A mormăit ceva, şi-a agitat capul, dar nu s-a trezit.

— Dax, am rostit nerăbdătoare, iar ochii lui se deschiseră imediat. S-a uitat la mine, apoi pe fereastră, apoi la ceasul de pe mână.

— Dakota, de ce m-ai trezit? E prima dată într-o săptămână când reuşesc să adorm fără medicamente. S-a văietat, lovindu-şi capul de pernă, dar n-aveam timp pentru dramele lui. Am sărit peste el în pat şi m-am aşezat în aceeaşi poziţie în care fusesem mai devreme.

— Am o idee!

A ridicat o sprânceană la mine.

— Sper că e o idee despre cum să mă adormi din nou, altfel ţi-o iei.

— Vrei să o faci geloasă pe Danica? Am întrebat eu direct, ignorându-i mârâiala.

Am sesizat curiozitatea lui instantanee.

— Dacă mai vrei un sărut, trebuie doar să ceri, nu e nevoie să inventezi motive. S-a întors spre mine şi şi-a rezemat capul în palmă, ridicându-se în cot, cu un rânjet afurisit. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mă refer la mine, aşa că nu mai zâmbi aşa. Ce zici de Madison Owne?

Nici măcar nu am clipit, atât de atentă am fost la reacţia lui. Dacă ar fi avut chiar şi cea mai mică tresărire de şoc, eram terminată. Spre uşurarea

mea, Dax a devenit doar puţin intrigat, apoi curios.

— Majoreta?

Am aprobat din cap.

— E sexy, dar nu pot să zic că mă atrage prea tare. E prea bârfitoare pentru gustul meu.

I-am analizat cuvintele, încercând să decid dacă mergeam mai departe cu planul ăsta. Dax nu părea să aibă habar ce făceam, deci chiar dacă era implicat în afacerile lui Cade, clar nu era inclus în planul de a pune mâna pe Madison. Intuiţia îmi spunea că, deşi a fost cândva unul de-al lor, acum sigur nu mai era.

— Aşa credeam şi eu la început, dar nu e aşa rea. Şi fii atent care e şmecheria!

— Oh, e şi o şmecherie? S-a minunat el actoriceşte şi a primit alt pumn în coapsă.

— Madison mi-a spus că Danica încearcă să o combine cu un prieten de-al lui Cade. Ideea lui Cade.

Am văzut imediat curiozitatea şi maleficul făcând echipă pe expresia lui. Eram pe drumul cel bun. Am scos telefonul şi l-am fluturat încet prin faţa lui.

— Nu era hotărâtă dacă acceptă sau nu, dar eu ştiu exact ce o va face să se răzgândească. Pentru Dax Welron l-ar călca pe cap şi pe directorul liceului, i-am rânjit eu, ispititor. Dax m-a privit cu

ochii mijiţi câteva secunde, apoi expresia de hotărâre nu a mai avut nimic de ascuns.

— Dă-mi numărul ei!

Am ieşit din camera lui cu un zâmbet satisfăcut pe faţă. Încă nu a vrut să o sune pe Madison, dar ştiam că o va face. Cât am stat lângă el, i-am văzut planul înflorindu-i în minte şi satisfacţia rezultatului.

Încă exista un grad mare de risc, însă voiam să cred că Dax nu era un mincinos chiar atât de bun. Nu avusese nicio tresărire, nicio scăpare care să îi trădeze vreun secret, aşa că o să îmi joc cărţile având încredere în el. Şi, astfel, prada pe care Cade şi Danica au pus ochii, s-a ales cu cel mai feroce protector pe care i-l puteam oferi. Niciunul dintre ei nu va mai îndrăzni să se apropie de ea după ce Dax o va revendica, duşmănia dintre ei o va proteja.

Tot ce trebuia să fac era să ajung la Madison înainte şi să o avertizez în privinţa câtorva aspecte despre care trebui să îşi ţină gura, cum ar fi „fosta iubită a lui Dax" – cea de care ştia ea – şi discuţia pe care a prins-o între Cade şi Danica. Era o bârfitoare, dar ştiam că îmi va urma cu stricteţe sfaturile, având în vedere că i-am aranjat o întâlnire cu Dax Welron.

Chiar dacă Dax a acceptat să iasă cu ea doar pentru a-i răpi lui Cade ceva ce îşi dorea, ăsta nu era un obstacol, dimpotrivă, ura lui pentru noul iubit al surorii mele urma să îl transforme în zid în jurul lui Madison.

Nu ştiam dacă voi mai reuşi să o folosesc pe Madison ca momeală să îi prind, însă i-am făcut rost de protecţie şi asta era mai important.

Abia aşteptam ca lupul să plece la vânătoare şi să realizeze că şi-a pierdut prada.

După două săptămâni

23. DE NEÎNLOCUIT

Imposibilul s-a întâmplat.

Sâmbătă dimineaţa, într-o zi extrem de importantă pentru mine, m-am trezit zâmbind.

În mare parte, de vină era Zora care a ţopăit pe mine cu fericirea şi energia ei molipsitoare, cum făcea de fiecare dată, de parcă sărbătorea încă o zi în care am deschis ochii şi avea cine să o hrănească şi să o scoată la joacă. Seara trecută lăsasem draperiile trase, soarele umplea camera cu lumina strălucitoare, iar eu eram, pentru prima dată, după mult timp, fericită să o primesc.

Zora a sărit cu labele din faţă pe burta mea, apoi a repetat procesul într-o ţopăială haioasă, dar dureroasă pentru mine, ce s-a sfârşit cu vaiete şi hohote de râs. Privind-o, parcă o auzeam spunând "Trezeşte-te odată şi hai să mergem afară", atât de zăpăcită şi expresivă era.

— Bine, bine, mă ridic! M-am apărat exasperată, împingând-o de pe mine. În ciuda insistenţelor ei, primul lucru pe care l-am făcut a fost să îmi verific telefonul, fără să fiu surprinsă de valul de mesaje şi apeluri. Şi era de-abia ora opt. Rose, fiind cea mai disperată dintre toţi, a fost

trecută prima pe listă. Am apelat-o în timp ce îmi căutam hainele potrivite pentru ziua de azi.

— Credeam că nu mai dau de tine! a oftat cu atâta uşurare, încât am crezut şi-a scos tot sufletul afară.

— Ce s-a întâmplat aşa de rău? am întrebat, intuind că era vorba de asta. În ultimele trei zile era mereu vorba de ceva rău.

— Am reuşit să îmi rup rochia pentru scena şapte, nu mă întreba cum. Nu e foarte rău însă croitoreasa nu îmi răspunde la telefon, te rog încearcă tu să dai de ea.

M-am oprit din analizatul tricourilor şi mi-am frecat faţa cu palma, brusc toată bucuria mea se evaporase. Nu mă mira asta, oricum fusese suspectă.

— În primul rând, nu am cum să nu te întreb cum Dumnezeu ai reuşit să rupi rochia, să fii fericită dacă nu te omor când ajung acolo. În al doilea rând, nici nu mă mir că nu îţi răspunde, doar ai înnebunit-o pe biata femeie în ultimele zile.

S-a auzit şi oftatul ei şi ceva ce părea să fie fâţâială, tocurile ei tropăind pe scenă. Se apropia momentul şi începea să aibă trac, am observat-o încă de ieri. Până acum tratase totul cu lejeritate şi chiar plictiseală, nu acordase prea mare atenţie acestei piese de teatru, până în momentul în care au fost puse la vânzare biletele. S-au vândut toate

în mai puţin de două ore şi mulţi au implorat să fie lăsaţi să vină, chiar dacă vor sta pe scări.

Amfiteatrul liceului va fi plin, niciunul dintre noi nu ne aşteptasem la asta. Amy devenise destul de populară în scurta perioadă pe care o petrecuse la Waldorf şi moartea ei crease o mare dramă în rândurile elevilor, însă nu ne aşteptasem ca piesa noastră de teatru să fie primită cu asemenea entuziasm.

După asta, cu toţii începusem să simţim presiunea, inclusiv Derek, care tratase clubul de teatru cu oarecare lejeritate în ultimele două săptămâni şi majoritatea repetiţiilor le lăsa complet în mâinile mele, deseori fără să fie prezent. Şi eu simţeam aceeaşi presiune, dar încercam să nu le-o transfer şi lor, mai ales lui Rose, cea mai importantă dintre toţi, pe a cărei reprezentaţie vor fi toţi ochii din sală.

Mi-am trecut mâna prin păr şi am încercat să mă calmez.

— O s-o rezolvăm, mai avem suficient timp până diseară. Tu linişteşte-te şi recită-ţi replicile. Eşti deja la liceu?

— Da, l-am sunat pe Justin şi l-am rugat să vină mai devreme ca să mai repetăm câteva scene, încă nu a apărut, a mormăit ea, nemulţumită.

Am lăsat baltă căutatul unei ţinute perfecte şi am înhăţat din dulap o pereche de blugi şi un tricou simplu, alb.

— O s-o sun pe croitoreasă, apoi vin şi eu. Am închis telefonul şi am fugit la baie, cu Zora în urma mea.

— Îmi pare rău, fetiţo, astăzi va trebui să o implori pe Lena să te plimbe, am vorbit spre boticul ei bosumflat, apoi am sărutat-o şi am închis cabina duşului.

În ideea că era posibil să nu mai ajung acasă până diseară, m-am străduit să îmi fac toate pregătirile. Mi-am uscat părul şi l-am îndreptat, apoi am aplicat un machiaj subtil la ochi cu fard maro, recomandat de mama, deci de încredere. În ultimele zile experimentasem foarte mult cu partea artistică a propriului chip şi ajunsese să îmi placă mai mult decât aş fi crezut, recunoscând că o mare pare din plăcerea de a purta machiaj se datora felului în care reuşea să îmi acopere cearcănele.

Într-un acces de îndrăzneală, am aplicat un ruj roşu mat, teribil de strident în comparaţie cu toate încercările mele de până acum, însă îmi plăcea atitudinea pe care mi-o aşternea brusc pe chip, expresia de adolescentă care putea stăpâni orice îşi dorea. Aveam nevoie de o asemenea atitudine astăzi. Am eşuat de câteva de ori şi a trebuit să îl şterg, dar reuşita ar fi făcut-o mândră şi pe mama, care avusese dreptate tot timpul: culoarea asta arăta bestial cu părul meu.

M-am îmbrăcat repede în hainele lejere, iar cele pentru diseară le-am băgat într-o sacoşă, alături de parfum, deodorant şi rujul roşu pentru retuş. Tubul mă anunţa că rezista pe buze douăzeci şi patru de ore, dar nu aveam atât de mare încredere în el.

Am lăsat-o pe Zora bosumflată în mijlocul patului şi am ieşit din dormitor, ţopăind în strădania de a mă încălţa în balerini.

— Dakota!

M-am oprit şi m-am întors spre camera lui Dax, nu observasem că uşa era deschisă. Analizând priveliştea din interior, ar fi fost mai bine să îmi văd de drum.

Amândoi mi-au rânjit.

— Unde pleci aşa de devreme, sâmbătă dimineaţa? m-a întrebat Madison, tolănită pe abdomenul lui Dax. De la brâu în jos era înfăşurată în cearşaf, nu îmi dădeam seama în ce stadiu, dar partea de sus era toată goală, dacă nu ar fi stat pe burtă, i-aş fi văzut sânii. Nici dragul de Dax nu era mai prezentabil, era întins pe spate, deşirat în tot patul şi avea noroc cu cearşaful mototolit în zona intimă, altfel aş fi văzut totul.

Mi-am pus mâinile în şolduri şi m-am încruntat la pictura de nuditate din faţa mea.

— Uşa asta e deschisă ca să aerisiţi camera sau ca să atrageţi atenţia?

— Puțin din amândouă, Dax a zâmbit ca un îngeraş, fluturându-şi pe lângă pat coada de drac împielițat.

Nu aveam ce să îi reproşez, îl iubeam până la Dumnezeu şi înapoi pentru ce făcuse. Nu mă interesa dacă ştia mai multe decât spunea, dacă era vorba doar de gelozie sau conflicte mai vechi, însă intervenţia lui în salvarea lui Madison decursese strună. Nu doar că era cu ochii pe ea aproape non-stop, dar asta îi luase lui Cade cheful de a mai rânji ca un idiot tot timpul.

Câştigasem prima luptă şi nu îi plăcea deloc asta. Nici lui, nici Danicăi, care nu mai reuşea să joace rolul de îndrăgostită cu aşa mare talent de când a apărut Madison în peisaj. Dax nu făcuse nicio inaugurare din prezentarea ei, la două zile după ce o abordase, venise cu ea acasă şi se închiseseră în noul lui dormitor. Doar faptul că eu îi adusesem împreună mă oprise să nu le bat în pereţi.

Uneori, pentru a le face în ciudă duşmanilor de la etajul doi, o ducea pe Madison în vechiul lui dormitor, iar acolo gălăgia era la un nivel şi mai ridicat.

Îl cunoşteam bine, ştiam că Madison nu reuşise să îi pătrundă la inimă absolut deloc, era doar distracţie sexuală şi enervarea duşmanului, dar cel puţin ea nu părea deloc afectată de asta. Eram destul de sigură că nu visa la vreo relaţie de

dragoste cu el, doar era foarte fericită să profite de distracţia pe care i-o oferea el şi să o enerveze pe Danica.

Şi, dacă tot venise vorba de asta, la cât o făcea să ţipe, ar trebui să îmi mulţumească.

I-am privit rânjetul pisicesc când s-a întins pe corpul musculos al partenerului ei.

— În seara asta e piesa de teatru, nu?

Am aprobat din cap, încercând să caut o modalitate de a mă retrage până nu devenea şi mai ciudat.

— Abia aştept să îmi aud numele, la final. A zâmbit ea, dar cu o privire ce m-a făcut să râd. Trebuia să recunosc, tot având-o prin preajmă în ultimul timp şi ştiind că fusese la un pas de a fi răpită, ajunsese să fie o persoană mult mai tolerantă pentru mine, mai ales că respectase ce îi cerusem şi nu îi spusese lui Dax nimic din ce nu trebuia.

— Tu şi scena ta de teatru! Numai despre asta vorbeşti, vino încoace şi relaxează-te cu noi.

Dax mi-a făcut cu ochiul, privindu-mă ispititor, apoi s-a uitat la Madison şi şi-a trecut degetele prin părul ei negru, parcă mângâia un căţel.

— Ce zici, Mad, o relaxăm puţin?

M-am scandalizat toată, privindu-i, mai ales când Madison, ce ar fi trebuit să protesteze afectată, mi-a zâmbit la fel ca el.

— OK, mi-a ajuns cu voi, perverşilor! Ne vedem diseară.

Le-am făcut cu mâna şi am vrut să plec, însă fulgerul blond – dezbrăcat – s-a mişcat mai repede decât mine. În mai puţin de trei secunde Dax a coborât din pat şi a venit spre mine ca un ciclon, m-a ridicat în braţe ca pe minge de plajă şi m-a aruncat pe umărul lui.

Am ţipat şocată şi l-am lovit cu pumnul în spate, totuşi, uşurată să observ, din poziţia asta, că fundul nu îi era tocmai gol, slavă Domnului că purta boxeri.

— Pune-mă jos imediat, Dax! l-am certat, având impresia că par autoritară, însă el doar a râs de mine şi m-a azvârlit exact ca pe mingea la care mă gândeam mai devreme. Am aterizat în mijlocul patului, lângă o Madison vag acoperită de cearşaf.

— Îţi jur că o să te omor, nu am timp acum de prostiile tale! M-am revoltat eu, în zadar însă, Dax s-a aşezat lângă mine, în poziţie turcească, şi am sfârşit cumva prinsă între amândoi.

— Stai liniştită că nu o să îţi pătăm onoarea, mi-a făcut cu ochiul, m-am încruntat la el, gata să îi trag un pumn. Era foarte relaxat de când Madison a apărut în viaţa lui, prea relaxat. Mai exact, drogat şi beat aproape în permanenţă. Fiind mai aproape de ei, le-am simţit aroma amândurora.

— Cine o ține și cine se joacă cu ea? a întrebat Madison, am făcut ochii cât cepele și eram pe punctul să îi trag una, dar mi-a atras atenția rânjetul lui Dax.

— Facem cu rândul, tu ține-o prima.

Nu am apucat să reacționez, m-am trezit trasă pe spate și cu Madison ținându-mă de mâini cu șocant de multă putere. Era atât de drogată, încât nu își dădea seama ce se întâmpla, i se părea excitant să îmi urmărească fratele vitreg cum îmi ridică tricoul pe abdomen.

— Încetați sau jur că țip de o să mă audă toată casa. I-am amenințat, mișcându-mi mijlocul ca să scap de Dax.

— Ce dracului ai fumat de ești așa puternică? am mârâit exasperată, nereușind să scap din strânsoarea lui Madison.

Buzele lui Dax au ajuns pe abdomenul meu, mi-am subt burta și l-am privit cu ochii mari, el îmi rânjea ca un idiot drogat.

— Dax, încetează! l-am avertizat serioasă, enervându-mă tot mai tare, mi-a prins coapsa când am încercat să îl împing de pe mine. Am decis că era timpul să acționez în stil comando, până nu ajungeam dezbrăcată și Dumnezeu știa în ce altă nenorocire.

Mi-am ridicat bazinul și l-am împins pe Dax cu ambele picioare, suficient de tare cât să îl iau prin surprindere și să îi dărâm susținerea fragilă,

aşa că a aterizat pe jos. Am profitat de amuzamentul lui Madison şi am scăpat de strânsoare, apoi am azvârlit-o şi pe ea din pat.

Am ţâşnit imediat şi mi-am aranjat hainele, lovindu-l „accidental" peste picior pe Dax când am trecut pe lângă el. Era prea ocupat să râdă cu gura până la urechi ca să mai aibă energie să vină după mine.

— Idioţi drogaţi, am mormăit eu şi imediat am închis uşa în urma mea, fără să aştept un răspuns.

Îmi plăcea felul în care ajunsese Dax? Clar nu! Cumva, apariţia lui Madison în viaţa lui îl doborâse şi mai tare. Nu fusese cu nicio altă fată după ce Danica îl părăsise şi îmi spusese exact de ce, dar pe Madison o luase din simplul fapt că şi-o dorea Cade. Ăsta nu era un motiv suficient să îţi recapeţi pofta de a trăi, dimpotrivă, preferam varianta lui rece şi distantă, măcar nu era tot timpul drogat. Madison era pe el non-stop. La liceu, aici, acasă la ea, aproape oriunde mergeau, erau împreună. Nu mă puteam plânge, era exact protecţia de care avea nevoie, însă preţul fusese mai scump decât am crezut. Distrugerea totală a fratelui meu mă făcea uneori să regret decizia de a i-o baga pe Madison pe gât.

Am coborât la parter, hotărând să las problema asta pentru ziua de mâine. În bucătărie, Lena pregătea micul dejun, cu degetele pe tocător şi ochii pe televizorul de pe perete, la serialul The

Crown. Josh era la masă, savurându-şi cafeaua, dar ocupându-şi atenţia cu ziarul de astăzi.

— Cred că eşti singurul om care încă mai citeşte ziarul de dimineaţă. Probabil doar pentru tine mai ţin deschisă distribuţia. Am glumit eu, aşezându-mă în faţa lui. Josh a zâmbit, uitându-se la mine peste cana aburindă de cafea, când a luat o gură.

— Ce ar face puştiul care le livrează, dacă nu aş fi eu?

Mi-am pus mâna pe inimă, într-un gest patriotic.

— Sacrificiul tău ar trebui recunoscut în faţa întregii lumi.

S-a mai uitat puţin la mine, apoi am izbucnit amândoi în râs, speriind-o pe Lena, care nu mă observase până atunci.

— Nu îmi spune că stai la micul dejun?! S-a minunat ea, teatral, reuşind să îşi dezlipească ochii de pe televizor.

— Nu cred că o să mai am timp de altă masă astăzi, aşa că acum e singura ta şansă mă hrăneşti.

Amintindu-şi brusc ce zi era, Lena a făcut ochii mari şi s-a întors ca un vârtej spre frigider, bucuroasă ca întotdeauna când ne găseam timp să stăm şi să mâncăm. Mi-am luat mustrări pe bandă rulantă în ultimul timp din cauza asta, de la ea.

Josh i-a făcut o favoare şi a pus pauză la serialul ei, apoi s-a uitat la telefon.

— Vrei să te duc eu?

— Da, te rog, dacă nu ai altceva de făcut.

Josh a clătinat din cap în semn că nu.

Mă înscrisesem, în sfârşit, la şcoala de şoferi şi acum trei zile îmi primisem şi permisul de elev. Aveam voie să conduc, însă doar alături de un alt şofer, în maşină. Având în vedere că nu mă urcasem la volanul unei maşini în viaţa mea, mă aşteptasem ca procesul de învăţare să fie lung şi dificil, însă reuşisem să stăpânesc aproape toate tehnicile încă din prima zi, şocându-mă singură. Probabil disperarea mea de a avea propria maşină era atât de mare, încât frica nici nu mai avea timp să îşi facă simţită prezenţa. Visam la ziua în care voi reuşi să plec cu maşina oricând, oriunde, chiar dacă motivul ce mă împinsese la decizia asta nu era unul dintre cele mai liniştitoare.

În ultimele trei săptămâni, Alice făcuse aproape toată treaba cu spionajul, urmărindu-i pe Cade şi Danica peste tot, deşi în majoritatea timpului erau amândoi la Grota Diavolului, loc în care ajunsesem la concluzia că locuia el. Nu placaseră încă la *vânătoare,* eram sigură că el nu renunţase la Madison. Poate felul în care îi oferisem un scut impenetrabil, chiar sub nasul lui, îl provoca în vreun fel înspăimântător. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să facă un joc din toată treaba asta.

— Dakota! am văzut mâna Lenei fluturând prin faţa mea şi am clipit buimacă, întorcându-mă în prezent. Te-am întrebat ce vrei să mănânci.

— Orice poţi prepara în zece minute, te rog, Lena.

Ea şi-a pus imediat mâinile în şolduri.

— Deci m-am bucurat degeaba că mănânci şi tu în sfârşit ca un copil normal.

I-am zâmbit vinovată, iar ea s-a întors să îmi prepare o omletă rapidă.

— Nu credeam că o să zic asta vreodată, dar abia aştept ca Mikaila sau Madox să revină acasă. Mi s-a acrit de musafirii din casa asta, a bombănit ea, aşezându-mi în faţă farfuria. Mi-am tăiat o roşie alături şi am presărat caşcaval peste ouăle aburinde.

— De ce te plângi? Cel puţin acum are cine să îţi mănânce mâncarea, am glumit eu, făcând pe protectorul lui Cade şi al lui Madison. Mama şi tata fuseseră acasă doar două zile în ultimele trei săptămâni, singurele zile în care musafirii nu veniseră pe aici.

Lena a bombănit în continuare, luând telecomanda ca să reia serialul.

— Nu îmi place de niciunul dintre ei. Era o fericire să te văd pe tine venind cu Dwayne, ăştia doi fac doar gălăgie şi mizerie.

Lena nu conştientizase ce spusese, mi-am dat seama din felul în care era mai atentă la televizor

decât la mine. Spusese doar ce era în mintea ei, adevărul pe care mi-l ascundeau toţi.

Eu am rămas blocată. Am privit în gol, spre mâncarea ce brusc nu mai părea atât de apetisantă, am strâns furculiţa şi m-am străduit să fac faţă valului nemilos de durere ce ştiam că urma să lovească de fiecare dată când îi auzeam numele.

Lena îşi dăduse şi ea seama ce spusese, s-a uitat la mine îngrijorată. Josh s-a încruntat la ea, fiind gata să o mustre pentru ce spusese, dar s-a abţinut şi s-a întins peste masă ca să mă prindă de mână.

— Te aştept în maşină, puştoaico. Mănâncă tot şi pune-ţi zâmbetul înapoi pe faţă, azi te aşteaptă o zi foarte importantă şi trebuie să dai tot ce e mai bun din tine.

M-am chinuit să ridic privirea spre Josh şi i-am zâmbit, forţat, aprobând din cap. El a plecat, iar eu am rămas holbându-mă la omleta neatinsă, cu o mie de gânduri ce mi-au năvălit în cap.

— Scumpo, iartă-mă, m-a luat gura pe dinainte.

Când m-am uitat la Lena, vinovăţia de pe chipul ei m-a determinat să mă liniştesc. Spusese doar adevărul, oricât de greu îmi era mie să îl aud.

— Nu-i nimic. I-am zâmbit, căutând să închei discuţia când m-am apucat de mâncat. Nu am simţit gustul mâncării, mintea mi-a scăpat de sub control şi acum va fi chinuitor să îndes *monstrul*

înapoi în colţul întunecat în care l-am ţinut în ultimele zile.

Mâine se împlineau trei săptămâni de la plecarea lui. Douăzeci şi una de zile fără el. Demult, am trecut pragul de a petrece mai multe zile fără el decât cu el, chiar şi numărând din ziua în care l-am cunoscut.

Niciun apel.

Niciun mesaj.

Telefonul îi era în permanență închis. În timpul unor crize mult prea dureroase, de multe ori am cedat şi l-am sunat pe Stephen, implorându-l să îmi dea chiar şi cea mai mică informaţie despre el, însă nu am primit nici măcar o confirmare că era bine. Isteria, furia, agonia, frica şi multe altele, toate s-au strâns în mintea mea şi părea că au dat viaţa unui soi de vietăţi, unei monstruozităţi ce îmi sfâşia cu colţii organele interne de fiecare dată când îmi permiteam să îmi amintesc de el. Nu mai plânsesem de ceva timp, iar răceala pe care o simțeam cu fiecare zi petrecută în lipsa lui mă îngrozea. Îl simțeam tot mai departe, iar capabilitatea mea de a iubi se rupea bucată cu bucată, după fiecare apel nepreluat şi mesaj ignorat.

L-am lăsat pe Josh să conducă, iar eu am urcat în dreapta, ocupată să rezolv problema cu rochia lui Rose şi restul garderobei, alături de ultimele retuşuri pentru scenă.

Ştiam că îmi plăcea liniştea de pe holurile unui liceu atunci când toţi elevii erau în clase, însă în ultimele weekend-uri am descoperit că un liceu complet gol era chiar mai liniştitor. Contrar plăcerilor pe care le au adolescenţii de vârsta mea, să fiu aici, în weekend, pentru mine s-a dovedit a fi o reală plăcere, deoarece munceam la ce îmi dorisem demult, aveam activităţi în afara şcolii, la care nu avusesem niciodată acces înainte. Existenţa mea în liceu devenise importantă, nu mai eram doar un nume pe o foaie. Un nume pe care mulţi se aşteptau să îl şteargă după moartea mea.

Am intrat în amfiteatru, aşteptând să îi găsesc doar pe Rose şi Justin, dar erau deja prezenţi şi Rob, Alicia şi Kim. Nu repetând, ci ciondănindu-se, bineînţeles. Kim şi-a dorit încă de la început rolul lui Rose aşa că nu mă mira prezenţa ei aici, încă spera ca prima versiune a lui Amy să clacheze pe ultima sută de metri.

Apoi, totul s-a oprit în loc pentru câteva secunde. Sunetul vocilor în sala mare şi goală, gălăgia paşilor pe scena de lemn, totul a stat în loc, alături de inima mea, când i-am văzut.

Derek era şi el aici, lângă panoul de sonorizare. Îi vedeam profilul, vorbea cu cineva.

Am început să respir mai repede, încercând din toate puterile să nu clachez, să îmi menţin

picioarele stabile, dar înainte să reuşesc să leşin, băiatul s-a întoarse spre mine.

Era înalt, foarte înalt. Purta o geacă neagră şi, de la spate, reuşise să mă păcălească pentru câteva secunde, aflându-se acolo. Chipul străinului a fost o dezamăgire atât de acută, încât am avut nevoie de toată puterea din mine să mă menţin într-o bucată atunci când ei au plecat spre mine, coborând prin spatele scenei.

Mi-am permis câteva momente să închid ochii şi să respir, forţându-mă să nu clachez astăzi. Oricând, dar nu astăzi.

Derek şi băiatul ce îmi înfipsese încă un cuţit în mijlocul inimii s-au oprit în faţa scenei, am realizat că eu rămăsesem înţepenită la jumătatea drumului dintre scaune, pe trepte. Am coborât la ei, încercând să nu mă încrunt la Derek pentru chinul ce mi-l provocase.

— Charlie, ea e Dakota, scenaristul nostru. Dakota, Charlie o să se ocupe de sunet în seara asta.

Încercând să îmi adun iar toate piesele la un loc, am fost lovită de alt soi de durere, de data asta mai mult furie. I-am aruncat imediat o încruntătură, nepăsându-mi de prezentările cu băiatul ce îmi zâmbea şi voia să întindă mâna spre mine.

— Ţi-am spus că nu avem nevoie de alt sunetist, o să fac eu asta.

Derek şi-a dres uşor glasul, privindu-l pe Charlie care a devenit repede stânjenit. Era o namilă de adolescent, probabil în clasa a noua sau a zecea, după trăsăturile feţei. Privindu-l din nou, nu avea absolut nimic în comun cu Dwayne, era prea slab, creţ şi şaten ca să îi semene măcar puţin, chiar şi de la spate, însă mă păcălise văzându-l în locul în care interzisesem strict accesul altcuiva.

— Scuză-ne puţin, Charlie.

Derek m-a prins de spate şi mi-a făcut semn să merg. Am mărşăluit până în spatele scenei, abţinându-mi cu greu nervii.

— De ce naiba l-ai adus pe ăsta aici? L-am atacat imediat, întorcându-mă spre el. Mi-a făcut semn să vorbesc mai încet, doar mi-am pus mâinile în sân, aşteptând răspuns.

— Am nevoie de tine atentă la scenă, în spate cu actorii. Să dea play la nişte melodii poate oricine.

Am închis gura ca să nu urlu la el, dar nările mi s-au lărgit când am expirat de nervi.

— Tocmai! Nu e o muncă grea, dar e foarte importantă, aşa că vreau să o fac singură. Dacă pune o melodie greşită sau îi strică sincronizarea, se duce naibii toată scena.

El a oftat din rărunchi şi a făcut un pas spre mine. Şi-a aşezat mâna pe umărul meu.

— Dakota, ascultă-mă! Hai să nu ne mai învârtim după deget, ştim amândoi de ce nu ai vrut să aducem alt sunetist. Te-am înţeles perfect, ştiu că nu vrei ca cineva să îi ia locul lui Dwayne, însă s-a schimbat situaţia. Piesa a luat amploare peste aşteptările noastre şi nu ne putem permite să o dăm în bară. Nimeni nu mai poate face ce ar fi făcut Dwayne cu sunetul, toate efectele noastre s-au dus dracului şi trebuie să ne rezumăm doar la melodii simple. Nu vreau să te pierd şi pe tine, trebuie să fii la locul tău, acolo unde ştii că e nevoie de tine. Ai muncit prea mult la piesa asta. Actorii vor avea nevoie de tine, vei vedea. Nu va mai fi ca la repetiţii, vor fi isterici şi agitaţi, iar tu ai devenit ancora lor săptămânile astea, nu eu. Trebuie să fii acolo unde îţi e locul.

M-a strâns de ambii umeri, cu o privire convingătoare. Ştiam că avea dreptate, întotdeauna ştiusem, însă nu putusem să accept ideea că el va fi înlocuit. Simpla idee îmi dădea fiori pe şira spinării, îi făcea plecarea să pară definitivă. Chiar dacă ideea era stupidă, în mintea mea avea logică şi astfel îi preluasem eu atribuţiile, cât de mult putusem. Fără el, sceneta secase brusc. Nu ştiusem cât de important era sunetul, Dwayne reuşise să creeze magie în primele zile, oferind sunetele perfecte pentru toate scenele, jucându-se cu volumul, cu forţa melodiilor. Poate Derek ar fi reuşit să găsească pe

cineva ca să îi ia locul şi să înţeleagă acel sistem de sunet, însă nu insistase pentru că îi cerusem să nu o facă.

Simţind brusc că aveam nevoie de o gură de aer, nu am mai spus nimic şi am plecat de lângă Derek, apucând-o pe prima ieşire.

Deşi mi-aş fi dorit să nu fie adevărat şi uram să recunosc, Derek avusese dreptate. Pe parcursul zilei, lucrurile o luaseră razna tot mai tare. Toţi actorii se certau între ei, brusc nemulţumiţi unul de celălalt, cu toţii stresaţi până peste cap. Nu aş mai fi avut timp să mă ocup de sunet oricât mi-aş fi dorit. Orele se scurseseră precum minutele, muncisem fără întrerupere la ultimele decoruri, la ultima curăţenie în sală şi aranjamentele de pe holul liceului, pe unde urmau să vină spectatorii. Aveau să fie prezenţi nu doar elevi, ci şi foarte mulţi părinţi, profesori şi familia lui Amy.

Presiunea se simţea asupra noastră precum o bombă gata de explozie, ne trezisem brusc într-un proiect foarte important, peste puterile unor actori începători şi, chiar dacă Derek îmi repetase de atâtea ori că avea toată încrederea în sceneta mea, stresul mă cuprindea şi pe mine şi nici măcar nu urma să urc pe scenă.

Spectacolul începea la ora şapte, însă primii nerăbdători au început să apară cu două ore

înainte. Mulţi elevi au format grupuri în curtea liceului, pe teren şi pe holuri, aşteptând deschiderea amfiteatrului.

Mi-am găsit câteva minute în care am reuşit să fac un duş la vestiare, să mă schimb şi să retuşez machiajul distrus. Rujul rezistase totuşi eroic, în ciuda felului în care îmi rosesem toată ziua buzele, aşa că am aplicat încă un strat proaspăt. Ţinuta a fost un cadou primit de la mama, special pentru seara asta. Nu plănuisem să mă îmbrac atât de elegant, o făceam mai mult de dragul ei, ştiind că avea să urmărească piesa filmată. Îşi ceruseră mii de scuze că nu put veni, nu puteam să spun că mă simţeam cu adevărat afectată de absenţa lor, pentru că nu îmi făcusem niciun fel de speranţe că vor veni.

Rochia pe care mi-o trimisese acum două zile era din tafta, mama îşi amintise că este printre materialele mele preferate. Neagră şi potrivit de scurtă, puţin peste genunchi, se mula perfect pe corpul meu, fără să pară vulgară. Mama îmi luase ultimele măsuri înainte să plece, deci nu mă mira că mi se potrivea de parcă fusese croită pentru mine, deoarece aşa fusese. Era simplă, cu partea de sus asemănătoare unei helănci, iar la mijloc avea o curea delicată şi neagră. Am combinat-o cu o pereche de sandale simple, negre, renunţând la pantofii stiletto pe care mi-i trimisese ea, erau

prea mult, chiar dacă erau completarea perfectă pentru rochie.

M-am privit mulţumită în oglinda de deasupra chiuvetei, având încredere în gusturile mamei. Nu era o rochie de seară, dar nici foarte office, din cauza materialului. Potrivită pentru o adolescentă care îşi dorea să fie elegantă. Părul nu mai avea luciul de dimineață chiar dacă rămăsese drept, aşa că l-am prins într-o coadă la ceafă, folosind o clemă metalică aurie ce îmi cuprindea părul ca o brățară, încercând să îmblânzesc toate firele rebele şi să asortez coafura cu ţinuta, cât de cât. Când am terminat, arătam atât de mult ca mama, încât m-a apucat râsul.

În spatele scenei, atmosfera se mai calmase, reuşisem să îi potolesc pe majoritatea şi acum se fâţâiau care încotro, cu ochii pe scenariu şi recitindu-şi fiecare replicile. Rose era singura care privea spre scenă, trăgând cu ochiul prin crăpătura cortinei trase.

I-am pus mâna pe umăr, provocându-i o tresărire.

— Totul o să fie perfect. Tu eşti perfectă! I-am zâmbit cât am putut de încurajator, analizându-i prima costumaţie din spectacol; cea de majoretă.

— Mulţumesc. Şi tu eşti perfectă, spuse mai mult mecanic, zâmbind şi tremurând. Am chicotit şi am strâns-o de mână. Am tras şi eu cu ochiul

prin cortină şi am văzut că Derek a dat voie să se deschidă uşile, iar râuri de adolescenţi deja se revărsau în interior, deşi mai era o jumătate de oră până la începere.

— Mi-a văzut cineva brăţara?

— Placa asta de păr nu funcţionează deloc! Are cineva una?

— Cui îi pasă de părul tău? Pe mine mă strâng pantalonii ăştia acum.

— Dacă ai mâncat ca un porc în ultimele zile!

— Hei! am bătut din palme, oprind gâlceava. Toţi şi-au întors privirea spre mine. Mi-am împins tot calmul la exterior, spre ei, camuflându-mi emoţiile.

— Calmaţi-vă şi faceţi doar ce aţi făcut până acum, totul o să iasă bine. Am repetat până ne-au ieşit replicile pe nas, toţii le ştiţi dumnezeieşte, nu există vreo posibilitate să iasă ceva prost. Lora, scena doi, replica a doua.

— Oare nu ar trebui să ne reamintim mai mult cum a fost prezenţa ei în viaţa noastră, decât să îi plângem absenţa? a recitat fata instantaneu, într-un mod perfect, ca un roboţel programat.

— Justin, scena şapte, replica a patra, am arătat cu degetul spre el, autoritară.

— Mi-e dor, dar mai mult mi-e frică de ziua în care dorul va dispărea.

A spus şi el, zâmbind apoi mândru că ştiuse atât de repede care era replica. Am continuat

astfel cu toţi, până când am primit toate replicile exacte, recitate perfect.

— Vedeţi? Le-am zâmbit eu, nimic nu vă poate încurca, mergeţi acolo şi bucuraţi-vă de fiecare moment, mâine vom fi înapoi aici şi vom povesti despre cât de minunat a fost.

Am primit înapoi multe zâmbete uşurate şi hotărâte. Apoi cu toţii ne-am chircit, zbârliţi de un sunet îngrozitor ce a venit din boxe. Aveam în ureche o cască wireless prin care ţineam legătura cu sunetul şi luminile.

— Charlie, ce a fost asta? am tunat spre puştiul care mi-a fost azi un ghimpe constant în coastă şi un complet incompetent.

— Nu cred că şi-a activat casca, Dakota. S-a auzit îngrozitor în toată sala. Mi-a răspuns Paul, băiatul care se ocupa de lumini. Înainte să trag cu ochiul prin cortină, sunetul s-a auzit din nou, ca un scârţâit menit să zgârie timpanul.

— Ce face idiotul ăla acolo? am tunat, fugind prin spatele scenei. Urcasem sistemul de sonorizare deasupra scenei, ca Charlie să aibă o mai bună panoramă, idee ce acum mi se părea extrem de proastă, pentru că îmi era mai greu să ajung la el.

— Charlie, ce tot faci acolo? am urlat din nou la el, urcând treptele de metal, aflând că îmi era mult mai greu acum decât mai devreme, având în vedere că aveam sandale cu tocuri în picioare.

Toată sala era întunecată, doar o singură lumină slabă îndreptată spre cortină, dar sus era aproape beznă. Am clipit de câteva ori ca să îmi obişnuiesc ochii şi m-am prins de balustradă, ajungând la Charlie, care părea de-a dreptul disperat şi apăsa isteric pe toate butoanele.

— Ce dracului faci? am tunat la el, nereuşind să mă abţin.

S-a întors spre mine cu o expresie terorizată.

— Iartă-mă, Dakota, nu am habar ce s-a întâmplat. Am încercat să reglez sunetul pe ambele canale şi le-am pierdut pe amândouă. Nu mai apare nici stânga, nici dreapta şi de fiecare dată când dau play la o melodie, se aude sunetul ăla.

Am simţit cum îmi explodează ochii în cap. Mi-am permis să transpir doar pentru o secundă, apoi am mers la panou. Pentru că nu ştiam ce să fac şi era ca şi cum m-aş uita la o navetă extraterestră, am făcut lucrul pe care îl învăţasem în ultimele săptămâni şi nu dădea niciodată greş: am dat play la o melodie.

În loc de sunetul plăcut, vuietul infernal s-a auzit din nou, aici chiar mai puternic. M-am schimonosit imediat, apăsând în disperare butoane ca să îl opresc.

Pe programul de pe laptop nimic nu mai apărea la fel, sunetul dispăruse complet şi eu nu ştiam în ce fel să îl aduc înapoi. Disperarea mi-a

adus furie, m-am abţinut să nu îl strâng pe Charlie de gât chiar acolo.

— Spune-mi exact ce ai făcut! La proba de sunet era bine, cum ai putut să distrugi totul în aşa hal şi ce e sunetul ăla infernal care se aude?

— Cred că e microfonie. Unul dintre canale era mai puternic şi am încercat să le reglez, dar le-am oprit cumva pe amândouă.

Mi-am pus palma la gură, tot mai disperată.

— Mai avem douăzeci de minute până începe piesa. Dacă nu rezolvăm asta, suntem distruşi. A mai fost cineva aici?

El a clătinat din cap de i s-au agitat fălcile. Fălci pe care aş fi vrut să le izbesc cu pumnul în momentul acela.

— Jur că nu am mai plecat de aici după proba de sunet.

— Tot ce trebuia să faci era să dai play la nişte piese. Atât! am ţipat la el, nereuşind să mă mai abţin, sperând totuşi că eram suficient de sus să nu mă audă cineva. Nu te-a pus nimeni să îţi bagi nasul în alte lucruri, era suficient ce aveam. M-am oprit, trăgând o gură mare de aer, realizând că astfel nu rezolvam nimic.

— Pleacă de aici! I-am ordonat glacial şi m-am întors la laptop, încercând să rezolv problema singură.

— Nu, Dakota, pot să o rezolv, promit.

— Ai făcut destule! Pleacă de aici până nu îmi ies mai rău din fire.

— Te rog, lasă-mă să...

— Ţi-a spus să pleci!

Respiraţia ce îmi ieşise până atunci nebuneşte de furie s-a oprit brusc. Buzele mi s-au întredeschis şi am înţepenit, nereuşind să mă mai mişc, nereuşind să mă întorc să văd de unde venise acea voce.

Acea voce pe care aş recunoaşte-o şi dincolo de moarte.

Charlie s-a întors brusc, apoi nu a mai spus nimic nici el.

L-am simţit apropiindu-se. Tot sistemul meu senzorial s-a activat, i-a răspuns într-un fel electrizant. I-am simţit căldura corporală când s-a oprit în spatele meu, m-am simţit ca un înger ce şi-a primit din nou aripile după atâtea zile de târât pe pământ.

Mâna lui a trecut pe lângă mine, doar atât am văzut. M-a atins atât de puţin, încât aş fi putut spune că mi-am imaginat, însă pielea mea nu îşi putea imagina aşa ceva.

Am îndrăznit să întorc capul şi i-am văzut braţul. Tatuajele cu monstruozităţi ce mă speriaseră mereu deveniseră chipurile după care plânsesem în somn. Mâna lui, doar mâna lui a fost capabilă să îmi oprească totul. Minte, trup, inimă, toate i-au răspuns cu o asemenea amploare, încât

am fost nevoită să mă prind de marginea biroului ca să nu mă prăbuşesc chiar în acea secundă.

24. SÂNGE, ZÂMBET ȘI CENUȘĂ

A tastat ceva la programul de pe laptop, nu am văzut nimic din ce făcuse, doar imaginea diferită de pe ecran şi canalele ce reveniseră la normal, ridicate la un nivel egal amândouă.

Ceea ce fusese gata să mă înnebunească mai devreme, nu mai avea acum nicio importanţă. Pălise în faţa a ce se întâmpla în momentul acela.

— O să mă ocup eu de acum încolo.

A vorbit din nou, înfigându-mi săgeţi în inimă, pe toate părţile.

— Dar... a încercat Charlie să protesteze, dar cumva a tăcut brusc. Ştiam că o privire fusese de ajuns pentru asta.

— Poţi să pleci, Charlie. I-a vorbit calm, teribil de calm în comparaţie cu felul în care mă simţeam eu. Charlie nu a mai spus nimic, l-am simţit trecând prin spatele meu, i-am auzit paşii coborând scările, am strâns mai tare marginea biroului în mâini şi am refuzat să mă uit la el. Priveam un punct fix pe ecranul laptopului, până când el nu a mai rezistat tăcerii şi mi-a şoptit.

— Iubito…

Am strâns ochii. Orice, dar nu asta. Nu felul în care îmi vorbea mie.

— Dakota, uită-te la mine, te rog, mi-a cerut cu glasul sfâşiat.

Nu! El nu avea voie să fie sfâşiat! Nu era cel care a rămas în urmă, spart într-o mie de bucăţi, uitat şi ignorat.

Am deschis ochii şi m-am întors spre el, împinsă de valul brusc de mânie provocat de amintirea acelei dimineţi în care m-am trezit singură.

Nicio furie din lume nu avea să îmi ofere suficientă putere să fac faţă privirii lui.

Am simţit cum platforma pe care stăteam s-a rupt cu noi, s-a desprins din tavan şi a căzut în gol. Tot trupul îmi era traversat de senzaţii mai puternice decât orice am simţit până acum.

Am închis din nou ochii, nereuşind să mai rezist.

— Nu eşti aici. Nu eşti cu adevărat aici, am şoptit, prăbuşindu-mă cu viteză tot mai tare în gol, căutând cu disperare ceva de care să mă agăţ. L-am văzut de atâta ori în perioada asta, în halucinaţii sau în alte persoane, încât nu puteam să cred că era acum aici cu adevărat.

Mi-a atins obrazul, am ştiut exact cum, deşi ţineam ochii închişi în continuare. I-am simţit degetele calde pe pielea mea şi inima mi-a bubuit în piept precum o grenadă.

— Sunt aici, iubito.

I-am simţit şoapta mai aproape de mine, respiraţia pe buzele mele. Am clătinat din cap, cu o disperare pe care nici eu nu mi-o explicam şi lacrimile mi s-au strecurat printre pleoapele închise.

— Te rog, deschide ochii şi uită-te la mine.

Am făcut ce mi-a spus, hipnotizată de glasul lui, găsindu-i privirea pârjolitoare cum îmi devora fiecare bucăţică de fiinţă, cum îmi strângea toate bucăţile distruse şi le reunea după atât timp.

Buzele lui s-au unit cu ale mele şi totul a pierit în jurul meu, timpul s-a oprit din nou în loc şi sărutul lui m-a readus la viaţă, mi-a înviat inima ce bătuse otrăvită zilele astea, trupul care se chinuise cu fiecare gură de aer. Cu o disperare pe care nu mi-am putut-o stăpâni, m-am agăţat de gâtul lui, luându-i sărutul ce mi-a provocat durere în trup, în ciuda fericirii absolute. Dwayne m-a strâns în braţe cu aceeaşi ferocitate disperată, lipindu-mă de căldura trupului său, singurul loc în care îmi mai găseam motivaţia de a trăi.

Momentul ăla, sărutul ăla, totul s-a oprit pentru el. Nu mi-a mai păsat de nimic sărutându-l, amintindu-mi cât de mult puteam să îl iubesc, cât de dureros plânsesem după aceste buze, cât de mult suferisem după plecarea lui.

Ca un şarpe otrăvitor, amintirea acelei dimineţi mi s-a strecurat din nou în minte, întunecând lumina ce îmi înflorise din nou în

inimă. Am resimţit senzaţia patului rece, singurătatea, abandonul şi ruşinea, iar buzele mele s-au desprins de ale lui.

Am făcut un pas înapoi, reuşind să îmi calmez şocul şi să îl privesc cu ochii limpezi. Era acelaşi băiat de care m-am îndrăgostit nebuneşte, acelaşi băiat care a reuşit să îmi schimbe întreaga lume doar cu o privire. Arăta la fel, nimic nu s-a schimbat la exterior şi poate nici la interior, dar se schimbaseră multe la mine.

— Trebuie să plec, am spus repede, nereuşind să mai rezist prezenţei lui. Simţeam că mă sufoc în spaţiul ăla strâmt şi întunecat, la înălţime. A încercat să mă prindă, însă am reuşit să scap şi am fugit spre scări, pe care le-am coborât atât de repede încât a fost o minune că nu m-am făcut grămadă până jos. Am fugit prin spatele scenei şi am ieşit pe holul ce ducea afară, disperată să respir aer rece şi să îmi calmez sufletul. Lumina puternică m-a orbit câteva secunde, provocându-mi o încetineală ce mi-a dăunat şi am fost din nou prinsă în acea strânsoare de care fugisem.

Îi făcusem cumva față acolo sus, în semiîntuneric, dar aici, în lumina puternică a becurilor, văzându-i absolut fiecare detaliu al feței, ce mă bântuise trei săptămâni, am cedat din nou.

— Dwayne, dă-mi drumul. Am vorbit surprinzător de calm şi rece având în vedere cum mă simțeam.

El a închis ochii şi şi-a lipit fruntea de a mea. A deschis gura să spună ceva, apoi s-a răzgândit şi a închis-o, m-a eliberat, văzând că eu nu aveam de gând să îi răspund la îmbrăţişare.

— Dumnezeule, cât de superbă eşti! mi-a atins obrazul cu vârful degetelor şi mi-am ţinut respiraţia. O să suport toate consecinţele, dar te rog, lasă-mă să te sărut acum, iar după asta poţi să mă arunci în Iad dacă vrei.

Intensitatea din ochii lui avea puterea să mă ucidă pe loc, nu uitasem ce impact aveau asupra mea ochii lui negri, însă acum revenise mai puternic ca oricând. A fost nevoie de toată forţa de mine, până la nivelul durerii, să îmi ridic palmele şi să le pun pe pieptul lui, oprindu-l. Ştiam că dacă cedam şi îl sărutam din nou, nu aveam să mai fiu om în seara asta.

— Dwayne, nu...

El şi-a aşezat palma peste a mea.

— Ştiu, mă urăşti! Ai tot dreptul să o faci.

Ochii mei au fulgerat spre el înainte să termine ce avea de spus.

— Oh, serios? Chiar ştii?

A înghiţit în sec în faţa privirii mele, îl simţeam mai fragil ca oricând, indiferent de masivitatea lui fizică, ce nu s-a schimbat, chiar

dacă avea pungi adânci de cearcăne sub ochi, ce nu păreau adunate doar într-o noapte. Era palid şi avea un tatuaj nou.

Instinctul m-a condus direct la el, pentru că era imposibil de ratat. Gâtul lui fusese acoperit de tatuaje înainte să plece, o încâlceală de monstruozităţi, o mică parte din demonii ce îl bântuiau, însă acum ceva îi acapara. Tatuajul era creat peste cele deja existente, dând impresia unui distrugător al acelor atrocităţi, fix pe centrul gâtului său, în faţă.

Un licurici!

Am inspirat repede aerul, dar nu am reuşit să îl mai scot. Şocată, l-am atins cu degetele, doar ca să mă asigur că era real. Pielea era deja vindecată, semn că avea câteva zile bune de când şi l-a făcut.

Zâmbetul lui tandru m-a ajutat să expir din nou, dar o greutate şi mai mare mi s-a aşezat pe inimă. Nevoia de a-l trage lângă mine şi cea de a-l respinge pentru durerea pe care mi-a provocat-o.

— De ce ţi-ai făcut asta? am şoptit.

Braţele lui au ajuns din nou în jurul meu, nu am avut puterea să mă mai opun.

— Tu eşti licuriciul meu. Îţi aminteşti?

Lacrimile m-au lovit imediat. Disperare, iubire şi durere, mixajul m-a ameţit şi am simţit cum mă prăbuşesc la picioarele lui, însă cu greu am reuşit să mă abţin şi mi-am tras suferinţa înapoi în fundul ochilor.

Micuţa insectă era atât de diferită de absolut tot ce îi picta corpul. Era singurul tatuaj colorat, singurul tatuaj ce nu exprima groază. Forma licuriciului nu era foarte accentuată, trupul semăna destul de mult cu profilul unui fluture, însă coada îi era cea specială, colorată în jocuri de galben şi auriu, cu umbre, părea să lumineze cu adevărat peste toate acele caractere întunecate.

Totul a fost prea mult pentru mine. Întoarcerea lui, sărutul, privirea… acum tatuajul. Mi-am scuturat capul şi l-am forţat să se depărteze de lângă mine.

— Nu pot să fac asta acum! E prea mult, nu… m-am oprit, trăgând o gură mare de aer. Zilele astea au fost prea mult chiar şi pentru mine, Dwayne. Am acceptat încă de la început o posibilă plecare a ta, am ştiut că se va întâmpla, dar nu am crezut că vei fi atât de crud încât să pleci… m-am oprit din nou, incapabilă să îmi mai amintesc, să îl privesc, să scot toată suferinţa ce se adunase zilele astea şi pe care nu mi-o alinase nici măcar cu un mesaj.

— Dakota! am tresărit, auzind vocea lui Derek în casca din ureche. Unde eşti? Am nevoie de tine imediat! a continuat el, părând mai disperat de când l-am auzit vreodată. Am respirat de câteva ori, convingându-mă că puteam vorbi, ignorând intenţionat privirea lui Dwayne, apoi am apăsat butonul de pe cască.

— Vin imediat! i-am transmis, aruncând o privire pe ceasul de pe mână şi descoperind cu stupefacţie că mai avem opt minute până la ridicarea cortinei.

M-am uitat la Dwayne, care arăta ca propriul meu demon deghizat în înger, întors pe pământ să mă readucă la viaţă şi să mă chinuie în acelaşi timp. Mi-am clătinat capul, hotărând să mă concentrez doar pe scenetă, momentan.

— Trebuie să mă întorc, i-am spus simplu şi m-am întors pe hol, mergând cât am putut de repede pe tocuri. Nu mă urmărea şi am respirat uşurată pentru asta.

Când am ajuns în spatele scenei, toată drama mea de dragoste s-a spulberat brusc, observând ce haos era în jur. Cu toţii erau strânşi în jurul unei persoane a cărei respiraţie se auzea vijelios ca un uragan. I-am împins la o parte şi am văzut-o pe Rose întinsă pe un fotoliu, albă la faţă ca varul, transpirată şi la un pas de un infarct. Derek era lângă ea, masându-i încheieturile. S-a uitat la mine ca la Dumnezeu.

— Dakota, are un atac de panică!

Speriată, mi-am pus repede apă în palmă şi am lipit-o de fruntea ei. Kim îi făcea aer cu scenariul, iar ceilalţi priveau îngroziţi cum actriţa din rolul principal mai avea puţin şi leşina.

— Cum s-a întâmplat asta? Era bine acum câteva minute.

— Sala s-a umplut. Nu mai e loc să arunci un ac nici pe scări. Rose a tras cu privirea după cortină şi câteva secunde mai târziu era în halul ăsta.

Am încercat să mă calmez eu mai întâi, apoi să mă gândesc la modalităţi de a o calma pe ea, la ce mă ajuta atunci când aveam asemenea atacuri, însă panica îmi golise mintea complet. Hiperventilaţia m-a izbit şi pe mine, îngrozindu-l pe Derek când m-a văzut.

Înainte să o iau razna la fel ca Rose, dându-mi seama că totul era distrus, două palme s-au aşezat pe şoldurile mele şi m-au tras gentil de lângă ea. Le-am recunoscut căldura şi atingerea chiar şi în stadiul acela, aşa că nu am fost surprinsă să îl văd pe Dwayne.

— Lasă-mă pe mine. A spus blând, aşezându-şi palma pe obrazul meu, iar vocea lui a fost atât de liniştitoare, încât am aprobat din cap, incapabilă să spun altceva. Dwayne s-a aplecat pe vine, în faţa lui Rose.

— Rose, ascultă-mi vocea şi concentrează-te doar la mine. Uită-te la mâna mea şi la nimic altceva. Şi-a ridicat palma în faţa ei. Numără fiecare deget, inspiră, apoi numără din nou şi expiră. Fă asta cu mine, da?

Rose a aprobat din cap, disperată, huruind cu respiraţia haotică. Dwayne i-a ridicat mâna şi a îndemnat-o să şi-o preseze în dreptul inimii. S-a

uită la mâna lui ca la singurul lucru ce o mai putea ţine vie în lumea asta. Dwayne a început să numere, apoi Rose a inspirat cu forţă şi s-a oprit atunci când Dwayne şi-a strâns pumnul brusc, apoi l-a redeschis şi a început din nou să numere cele cinci degete, iar ea a expirat parcă tot aerul din lume. Au repetat procesul de mai multe ori, până când spasmele ei s-au mai calmat şi a reuşit să închidă ochii, cu o expirare de uşurare.

— Continuaţi să îi masaţi încheieturile şi o să fie OK, a spus el încet, iar Kim şi Justin i-au preluat imediat câte o mână.

Dwayne s-a ridicat în faţa mea şi am avut din nou sentimentul incontrolabil să îi sar în braţe. A reapărut în viaţa mea de zece minute şi deja tot haosul din ultimul timp se potolea, era de necrezut cum cel mai mare creator al haosului era şi singurul care îl putea opri.

Nu mi-am dat seama că tot timpul cât el o ajutase pe Rose, eu rotisem inelul de la el, pe deget, în ceea ce devenise singura mea modalitate de calmare zilele acestea. Mi-a privit mâinile şi chipul lui a exprimat atât de multă înţelegere, încât a durut până în oase.

— Mulţumesc, Dwayne. Derek şi-a aşezat mâna pe umărul lui, probabil încercând foarte mult să îşi abţină reacţia în privinţa întoarcerii lui, restul însă nu o făceau şi se uitau de parcă vedeau un zeu ajuns pe pământ.

— Rose, eşti bine? Poţi urca pe scenă sau vrei să o facă altcineva? Nu o să te presez în niciun fel, nu se va întâmpla nimic dacă renunţi. I-a vorbit Derek, aplecându-se asupra ei. I-am văzut ochii lui Kim licărind în speranţă, ştiam că asta spera, dar Rose a clătinat din cap şi s-a ridicat imediat în picioare, trăgând o ultimă gură uriaşă de aer înainte să revină la normal.

— Sunt bine! Pot s-o fac! Trebuie s-o fac! S-a încurajat ea singură şi a trecut printre noi ca să ajungă la măsuţa de machiaj. Am privit-o cum îşi retuşează repede machiajul şi ne-am permis să respirăm uşuraţi. Derek şi-a privit ceasul, apoi repede pe toată lumea.

— Deja am întârziat cu cinci minute! Paul, Charlie, sunteţi gata? A vorbit în cască şi m-a apucat din nou panica. Paul a răspuns, însă la sunet era linişte mormântală. Înainte să îl apuce iar panica pe Derek, s-a auzit glasul îngerului meu salvator.

— Mă ocup eu. A spus simplu, Derek doar l-a privit, apoi a aprobat din cap, ştiind că nimeni nu se putea ocupa mai bine.

— Toată lumea pe scenă! Derek a bătut din palme, iar actorii s-au pus în mişcare ca nişte gândaci cărora li s-a aprins brusc lumina. Rose s-a oprit lângă noi şi l-a privit cu recunoştinţă pe Dwayne.

— Îţi mulţumesc din suflet. A spus ea, iar Dwayne a aprobat din cap înainte ca Rose să fugă să îşi ocupe locul pentru deschidere.

— Eşti bine? m-a privit, fără să mă mai atingă, deşi tot corpul lui mă atrăgea ca un magnet.

Am aprobat din cap, masându-mi tâmplele. Când m-am uitat la el, mi-am dat seama că nu eram singura hipnotizată de înfăţişarea lui, trupul lui i s-a încordat brusc când şi-a coborât privirea, analizând formele pe care rochia asta le scotea în evidenţă. Dacă era cu putinţă, privirea i s-a întunecat şi mai tare şi i-am văzut mărul lui Adam coborând şi urcând înapoi, mişcare ce a făcut licuriciul parcă să se mişte.

Mi-am mijit ochii la el.

— Nici să nu îndrăzneşti să faci asta acum! l-am avertizat, ridicând un deget spre el. După ce se termină seara asta, tu şi cu mine vom avea o discuţie serioasă şi nu va fi despre ce se află sub rochia asta, îţi garantez.

Şi privirea continua să se întunece, apoi a oftat parcă dureros.

— Bine, iubito, a spus surprinzător de potolit, cu ochii pe buzele mele. Dacă aș fi ştiut că rujul roşu avea efectul ăsta asupra lui, l-aș fi chinuit mai demult. Văzând că stau ţeapănă la locul meu şi nu am nicio intenţie să îi mai ofer vreun sărut, a plecat din spatele scenei.

În urma lui, mi-am permis să respir normal pentru prima dată în ultimele douăzeci de minte de când i-am auzit glasul. Încă nu conştientizam că era aici, mi se părea rodul imaginaţiei mele, întruchiparea lui venită să mă salveze într-un moment de criză. Mă aşteptam să mă trezesc pe platforma de sus, cu Charlie isteric lângă mine şi sunetul distrus, însă nu s-a întâmplat şi am auzit melodia de început, perfectă, plutind prin toată sala şi mixată astfel încât să ofere un efect dramatic, ceea ce eu nu am reuşit să fac niciodată.

— Dakota!

Derek mi-a atras atenţia, făcându-mi semn să vin lângă el. Mi-am golit mintea complet şi m-am concentrat doar pe prezent, pe munca mea din ultima lună şi pe faptul că iubitul meu era aici să se ocupe de detaliul care îmi făcuse cele mai multe griji.

Din locul nostru, eu şi Derek vedeam totul perfect. Când am ajuns să privesc şi eu publicul, i-am înţeles perfect reacţia lui Rose; era de-a dreptul copleşitor, unii dintre ei erau înghesuiţi şi pe două scaune. Am căutat cu privirea şi i-am văzut pe Alice şi Lucas, pe Dax şi Madison alături de toată echipa de majorete, iar undeva, pe margine, bine camuflaţi în mulţime: Danica şi Cade. Am simţit fierbinţeala furiei cum îmi cuprindea corpul, nevoia de nestăpânit de a merge peste ei şi de a-i da afară.

Cum îndrăzneau să fie acolo? Amândoi! Ambii criminali ai lui Amy, spectatori la piesa dedicată ei.

Derek mă simţise tremurând de nervi şi îşi aşezase mâna pe umărul meu.

— O să fie bine, Dakota.

Ghicise greşit motivul, apoi am observat că, urmărindu-i privirea, i-a văzut şi el pe cei doi. Nu a avut o reacţie tocmai banală, o încruntătură rapidă i-a traversat fruntea şi puteam să jur că s-a îndreptat spre Cade.

Apoi mi-am amintit! Brusc, de parcă îmi căzuse platforma de sus în cap. Derek mă văzuse la Grota Diavolului! Era foarte posibil să îl cunoască pe Cade.

L-am simţit strângându-mă uşor de încheietură.

— Eşti pregătită?

Cu fierea în gât şi trepidaţii de furie create de nemernicii care îndrăzniseră să îşi facă apariţia, am aprobat din cap, apoi am urcat scările prin laterala scenei. O lumină puternică s-a poziţionat asupra noastră, m-am străduit să nu mă împiedic tocmai acolo. Valul de aplauze s-a auzit prea devreme, nepotrivit, însă Derek insistase ca noi să urcăm înainte de începere, lăsând finalul doar pentru filmuleţul dedicat special lui Amy cu toate imaginile pe care reuşisem să le găsim cu ea. Nu putusem nici până în momentul acela să îl văd, nu

avusesem tăria şi îmi era groază că nu aveam să reuşesc nici acum.

Derek s-a oprit în mijlocul scenei, iar eu m-am orientat după el ca un robot, până a venit momentul să mă întorc spre public, spre marea de oameni ce mă priveau.

— Aveţi microfoanele activate.

Am tresărit uşor, auzind vocea lui Dwayne. Fără să mă pot abţine, mi-am ridicat privirea spre locul în care ştiam că ar fi trebuit să fie el, însă era complet camuflat în întuneric.

Primul lucru care s-a auzit a fost respiraţia adâncă a lui Derek.

— Nu ştiu dacă e un mod potrivit de a spune asta, am vrut să urcăm aici, înaintea începerii scenei, pentru a vă mulţumi tuturor pentru prezenţă. Pentru final am pregătit ceva mai special, ce nu trebuie prezentat prin cuvinte. Şi-a împreunat mâinile şi i-a privit parcă pe toţi în acelaşi timp, cucerindu-i. Aş vrea să fur măcar puţin din calmitatea lui acum.

— Să lucrez la această scenetă, a fost una dintre cele mai mari provocări din viaţa mea. Şi spun asta doar din poziţia de profesor care a supravegheat proiectul, deoarece toate meritele merg spre minunata mea elevă, Dakota Welron, care a venit cu ideea punerii în scenă a unei memorii pentru Amy.

Derek m-a privit, dându-mi astfel cuvântul. I-am zâmbit uşor, ştiind că toţi aşteptau să spun ceva, însă cuvintele mi-au rămas în gât. Inima a început să îmi bubuie, simţind curiozitatea tuturor oamenilor din faţa mea. Am venit cu ideea unei asemenea scenete pentru a afla mai multe despre Amy, însă nu am crezut niciodată că va ajunge la o asemenea amploare. Pe primul rând se afla aproape toată familia lui Amy, majoritatea cu lacrimi în ochi deja. Erau înghesuiţi toţi elevii din liceu, toţi profesorii, directorul, cu o privire mândră şi curioasă. În spatele meu cortina era încă trasă şi simţeam nevoia să mă agăţ de ea pentru sprijin.

— Iubito, eşti perfectă. Nu lăsa nicio emoţie să te doboare tocmai acum.

I-am auzit vocea în cască şi m-am agăţat de ea cu o disperare nebună.

— Doar tu mă poţi auzi acum, dacă vrei să te ajut, du-ţi mâna la piept.

Mi-am aşezat imediat palma în dreptul inimii, cerşind ajutorul lui, deoarece presiunea mă strivea. Nu puteam vorbi în faţa acestor oameni, nu le puteam spune cuvinte despre Amy… ştiind că îi minţeam.

— Nu cred că aş putea vreodată descrie ce am simţit scriind această piesă de teatru.

S-a auzit glasul îngerului meu, în cască, iar eu mi-am trecut limba peste buzele uscate şi am

respirat uşor, apoi am repetat exact ce mi-a spus el. Singurul lucru pe care mă puteam concentra era să nu sun ca un robot.

— A fost extrem de greu, însă am făcut-o pentru fiecare persoană care se află acum în sala aceasta, ştiind că veţi veni cu dorinţa de a vă aminti de ea şi în alt fel.

Dwayne a luat o pauză, iar eu am repetat, simţind cum mă calmam odată ce cuvintele îmi ieşeau printre buze.

— Exact asta mi-am propus cu această piesă. Să v-o arăt pe Amy cea reală, cu toţii să avem şansa să cunoaştem minunăţia ei. Am vorbit cu oamenii care au cunoscut-o, cu prieteni şi colegi, scena a fost creată de ei şi pusă pe hârtie de mine.

Mi-am coborât mâna de pe piept, simţind că de acolo puteam prelua singură discursul, iar Dwayne mi-a înţeles gestul, deoarece nu a mai continuat.

Cu un oftat adânc, mi-am aşezat sinceritatea în faţa tuturor aşa cum nu avusesem vreodată curajul.

— Majoritatea mă cunoaşteţi. Eu am fost fata pe moarte. Poate uneori v-aţi amintit de mine şi v-aţi întrebat dacă mai trăiesc. Şi eu m-am întrebat asta de multe ori. Au fost ani în care mi-am aşteptat moartea, zi de zi, însă nu mi-a fost o secundă frică de ideea plecării, ci de ceea ce voi lăsa în urmă. Ce îşi vor aminti despre mine, cei

care m-au cunoscut. Nu îmi doream să mă plângă, îmi doream să povestească despre mine, să râdă la amintiri amuzante şi să li se umple sufletul de bucurie la cele frumoase. Amy a lăsat o moştenire remarcabilă în urma ei, multe amintiri, prieteni şi zâmbete.

Am luat o pauză şi i-am privit pe toţi, îndrăznind să zâmbesc.

— În seara asta, nu vreau să o plângem pe Amy, ci să o celebrăm.

Ropotul de aplauze m-a luat prin surprindere. S-au ridicat părinţii lui Amy, cu ochii în lacrimi, apoi toată sala s-a ridicat, pe rând, în picioare.

— Te vom iubi întotdeauna, Amy! S-a auzit glasul unei fete, de undeva din mulţime. Derek a aplaudat şi el, dar de data asta nu am mai simţit presiunea momentul, ci eliberarea. De acolo, de unde era, simțeam că Amy era fericită, chiar dacă nu i-am demascat pe nemernicii ce i-au făcut asta, deşi îi aveam în faţa mea.

Luminile au început să se estompeze, până când sala a intrat complet în întuneric şi acela a fost momentul în care eu şi Derek ne-am retras. Am simţit cortina mişcându-se în spatele meu şi cineva m-a apucat de braţ, ghidându-mi paşii, deşi nu era prima dată când făceam asta.

Melodia "Facing Fears" a lui Ivan Torrent a început uşor, umplând sala cu un sunet dumnezeiesc, iar eu m-am îndreptat spre primul

fotoliu, simţind nevoia să mă aşez măcar pentru câteva secunde.

— Ai fost minunată, iubito. S-a auzit glasul lui din nou. Am închis ochii, încercând să nu îl las să îmi pătrundă în inimă mai mult decât a făcut-o deja.

— Îţi mulţumesc. Nu aş fi reuşit fără ajutorul tău.

Ridicarea cortinei i-a furat şansa de a-mi răspunde, zumzetul mulţimii s-a oprit brusc, odată cu muzica.

Începerea piesei mi-a izgonit gândurile întunecate, alungându-le în colţul minţii, alături de restul grămezii, pentru mai târziu. Lumina acaparase toată scena, iar actorii erau pe poziţiile perfecte, fiecare arătând pregătit pentru ceea ce urma.

În deschidere au apărut fetele îmbrăcate în majorete, aşezate pe podea, triste şi vorbind despre pierderea ei.

Eu şi Derek ne-am ţinut respiraţia pentru momentul apariţiei lui Rose, atenţi la reacţia mulţimii. Ştiam că dacă oamenii nu o vor asocia cu Amy, piesa va fi jumătate compromisă.

Însă nu a fost cazul.

Din momentul în care Rose a păşit pe scenă, intrând în lumină, spectatorii au tras o respiraţie adâncă, ca un suspin, ce s-a auzit chiar şi de aici. Avea înălţimea, fizicul, părul, trăsăturile ei, însă

cu ajutorul machiajului reuşisem să o aducem la o copie aproape perfectă.

Instinctiv, privirea mea s-a mutat pe Danica. Expresia ei îmi răspundea la întrebare mai bine decât oricine. Rose semăna cu fata pe care a răpit-o şi a dat-o pe mâna traficanţilor.

Următorul lucru m-a şocat. A vrut să se ridice, însă Cade a prins-o imediat de încheietură şi a ţinut-o pe loc, forţând-o să privească ceea ce părea un spectacol din Iad pentru ea şi exact asta urmărisem să fie. I-am văzut expresia terorizată atunci când majoreta ce juca rolul Danicăi vorbea despre Amy, amintind ce tânără remarcabilă era.

Rose s-a aşezat lângă ele, începând să le vorbească, însă ele nu o auzeau.

După scurtul schimb de replici, a venit momentul dansului. Nu specific majoretelor, ci un contemporan de care se ocupase Kim, în care ele jucau rolul unor dansatoare ce nu îşi puteau ţine echilibrul, fiind lipsite de ea, însă Amy le ajuta, prinzându-le în cădere, împreunându-le mâinile şi dansând alături de ele în locul gol ce rămânea mereu.

Întreaga echipă de majorete izbucnise deja în lacrimi, în ciuda mesajului meu, însă jumătate de sala plângea deja.

Scenele au curs una după alta, iar eu nu puteam să fiu mai mândră de actori. Rose, în ciuda protestelor ei din fiecare zi şi atacul de

panică de dinainte, odată cortina ridicată, tot sufletul ei ieşise la iveală şi oferise cea mai bună reprezentaţie pe care o văzusem vreodată. Îi cerusem să se uite la filmări cu Amy şi să încerce să îi copieze ticurile, stilul de a vorbi, de a zâmbi, însă refuzase, spunând că era prea sinistru. Însă acum îmi dovedise că, de fapt, o făcuse, îi dăduse viaţă lui Amy într-o asemenea amploare, încât lăsase fără suflare pe toată lumea.

După scena sărituri, în care ea devenea înger, a urmat prima pauză pentru ea. Haine, peruci, pantofi, zburau peste tot prin culise. Era rândul lui Justin, care urma să urce singur pe scenă şi să vorbească despre Amy ca despre o iubire la care nu avusese şansa, el reprezenta băiatul care, cândva, s-ar fi îndrăgostit de ea, însă i se furase această şansă.

— Transpir? a întrebat el repede, slăbindu-şi nodul de la cravată. L-am aranjat înapoi şi mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Deloc! Du-te acolo şi dă-i gata! I-am zâmbit încurajator, ştiind că asta îl motivează foarte mult. Purta un costum, dar fără sacou şi ţinea o sticlă de alcool în mână.

Când ceilalţi actori s-au întors, luminile s-au strâns pe el. Monologul lui era una dintre cele mai importante scene, în ciuda absenţei lui Amy, care avea să îl cunoască mai târziu, ca înger.

S-a aşezat pe un scaun, în mijlocul scenei. O chitară era la picioarele lui.

I-am făcut semn să nu uite de oftatul adânc, iar el a privit scena, fără să vadă cu adevărat pe cineva, apoi a oftat aşa cum repetasem întotdeauna, ca un tânăr ce şi-a pierdut iubirea. Creasem această scenă şi cu alt scop, unul ce avea să le ridice tensiunea unor anumite persoane din public.

— Se spune că iubirea, *acea iubire*, ţi-e aleasă în momentul în care te naşti. Alţii susţin că e scrisă cu mult înainte să vii pe lume. Dar eu am o întrebare pentru ei: Ce faci când iubirea ţi-e furată, înainte să apuci măcar să o cunoşti?

Mi-am strâns pumnii sub bărbie, ştiind că urmează replica în care Justin se adresează celor care au răpit-o pe Amy. Cugetasem mult asupra acestei replici, voiam să exprim furia pe care o simţeam cu toţii, însă nu prin replicile lui Amy.

Justin s-a ridicat brusc, aruncând sticla pe jos. Era de plastic, aşa că nu s-a spart, însă crea efectul dorit împrăştiind lichidul peste tot.

A privit mulţimea cu furie, cu inima frântă.

— Unde sunt cei care au luat-o, înainte să îşi cunoască iubirea? Puteam fi eu, putea fi oricare altul! Să nu mai trăiască o zi în linişte oricine a luat-o din lumea asta, obligând-o să fie înger, înainte să apuce să fie femeie.

Nu am mai putut rezista. Auzisem scena asta de atâtea ori, pe Justin jucând la fel de perfect, însă în momentul ăsta, cu toată mulţimea din sala şi acei monştri de care vorbea el, chiar în faţa noastră, a devenit prea mult pentru mine. M-am retras şi l-am lăsat pe Derek să îl urmărească pe Justin, simţind din nou nevoia disperată de o gură de aer rece.

Rose era deja pregătită pentru finalul scenei. I-am urmărit machiajul, încă o dată sperând să nu fie prea macabru pentru public, însă toţi aveau nevoie să vadă asta. Măcar pentru câteva secunde.

— Eşti pregătită? am întrebat-o, aşezându-mi mâinile pe umerii ei.

Şi-a privit mâna şi a zâmbit.

— Ciudat, dar da. Au dispărut toate emoţiile şi vreau să fac asta… pentru ea.

Fiind o scenă macabră, fusese încă de la început preferata lui Rose, avea să rupă publicul în două cu ea.

— Şaizeci de secunde, Rose. A transmis Derek, iar Rose a aprobat din cap şi şi-a ocupat poziţia.

Din locul în care mă aşezasem, aveam o privelişte perfectă asupra mulţimii şi asupra *lor*.

Justin rămăsese în genunchi, cu capul plecat, nemişcat, un suflet blocat în timp. Luminile s-au diminuat şi s-au concentrat pe un singur punct, în

care a păşit Rose, mai fastuoasă decât fusese în toată seara.

Cu o rochie albă şi diafană, cu trenă lungă, ea făcut paşi lenţi spre centrul scenei, acompaniată de melodia "White Flag" a lui Bishop Briggs, complet diferită de cele ce fuseseră puse până în acel moment.

S-a oprit în mijlocul lor, privindu-i pe toţi şi pe niciunul, melodia s-a oprit încet, rămânând la un bass plin de suspans, pregătindu-i pentru replica ei.

Rose – Amy – le-a zâmbit.

— Eu sunt aici, sunt bine. Am luptat şi am scăpat, sunt liberă. Nu m-aţi prins. A zâmbit din nou, însă diferit de cum o făcuse până acum. Mi s-a umplut inima de bucurie şi mândrie văzând cât de bine reuşea Rose să expună un zâmbet diabolic şi îngeresc în acelaşi timp.

Mâna dreaptă era diafană pe lângă ea, însă pe cea stângă o ţinea ascunsă într-un buzunar larg al rochiei.

— Poate inima mea nu va iubi vreodată, dar a voastră… zâmbetul ei a devenit tot mai macabru, iar momentul în care a scos mâna stângă, toată mulţimea şi-a oprit respiraţia.

Nimeni nu s-a mai mişcat, ochii hipnotizaţi au privit spre mâna ei cu palma neagră, murdară de cenuşă, ridicată la nivelul feței. Lumina puternică s-a fixat asupra ei.

Toată lumea ştia că acum vorbea cu răpitorii ei, cu cei care îi distruseseră viaţa.

— Inima voastră va deveni hrană pentru diavoli.

A strâns pumnul şi micuţa sferă de plastic din pumnul el s-a deschis, eliminând lichidul roşu.

Nimeni nu vedea ce avea în mână, vedeau doar dosul palmei, însă cu toţii au fost stupefiaţi să vadă sângele cum se scurge pe încheietura ei, prelingându-se până la cot.

În mâna ei, avea inima celor care îi distruseseră viaţa, iar cu această imagine, a spus:

— Vă aştept în altă lume. Veţi sări şi voi la fel ca mine, dar într-o gaură mult mai adâncă.

A zâmbit din nou, ca un înger ce le prezintă muritorilor sentinţa la moarte, apoi s-a întors şi a ieşit din scenă la fel de diafană precum intrase.

Mi s-a părut o eternitate până când cineva a reacţionat. Mulţimea rămăsese mută, nu mai simţeam transferul de oxigen în sală, oamenii priveau şocaţi în urma lui Rose, până când cortina s-a tras în urma ei şi s-a auzit imediat ropotul de aplauze. Mult mai puternic decât fusese cel de la început.

— Asta a fost, Dakota! a expirat Derek cu o uşurare şi fericire molipsitoare, am îndrăznit şi eu să respir, apoi am zâmbit cu toate gura şi în următorul moment m-am trezit în braţele lui Derek.

— Sunt atât de mândru de tine. Nu am apucat să reacţionez înainte ca el să mă elibereze şi să fugă de lângă mine.

A început filmuleţul de zece minute şi s-a făcut linişte din nou.

Aşa cum mă gândeam, nu am îndrăznit să arunc nici măcar o privire.

În spatele meu, cu toţii se agitau, îmbrăcându-şi ultimele costume. Scena finală avea să fie uşoară pentru ei, urmau doar să stea în jurul lui Rose în timp ce ea recita o poezie pe care Amy o scrisese la cursul de engleză, o temă pe care o dăduse chiar Derek, la începutul anului. După asta urma ultimul mesaj al lui Amy şi totul se termina.

Însă eu nu îmi puteam reveni, ropotul de aplauze îmi dovedise că scena fusese ceea ce aşteptaseră toţi, îşi doriseră să vadă şi răzbunarea lui Amy, însă eu văzusem şi altceva…

Oare cum ar fi reacţionat toţi oamenii de aici, întorcându-se brusc şi văzându-i pe cei care călcaseră în picioare viaţa unei tinere de şaisprezece ani? S-ar fi aruncat asupra lor, iar fi rupt în bucăţi, le-ar fi smuls inima aşa cum Rose a rupt acea sferă de plastic? Nu ştiam şi nu aveam să aflu niciodată, pentru că ceea ce am văzut a fost fix opusul unui masacru.

Danica reuşise să plece încă din timpul scenei lui Justin, însă Cade rămăsese.

Urmărise totul cu un zâmbet amuzat pe buze, ca un răspuns la replicile lui Amy. Ca un lup ce râdea în fața căprioarei ce părea neînfricată. Pentru el, totul fusese gluma unui copil. Un actor murdar de sânge fals pe mâini. Nu îl atinsese absolut nicio secundă vina, durerea pentru viaţa pe care o luase, pentru el era doar una dintre cele multe.

Mi s-a răcit sângele în vene realizând ce fel de monstru a adus sora mea în casă, ce fel de monstru s-a aşezat acum pe umerii noştri şi nu va pleca prea curând.

M-am întors la ceilalţi, încercând să îmi menţin ultimul gram de energie până la finalul piesei. Derek avusese dreptate să intrăm noi înainte, nu aş mai fi putut vorbi în momentul ăsta nici cu pistolul la tâmplă, în faţa acelei mulţimi.

— Unde e Rose? am întrebat, observând că ea nu era pe nicăieri. Kim s-a uitat furioasă spre masa ei de machiaj.

— O dă în bară pe ultima pe ultima sută de metri, cum îi stă în caracter.

— Ce vrei să spui? am făcut eu şi Derek în acelaşi timp, speriaţi.

— A ieşit să ia o gură de aer, atât, i-a luat Justin apărarea, uitându-se urât la Kim. Derek şi-a verificat ceasul.

— Mai sunt opt minute, dar s-a schimbat?

— Nu! a răspuns Kim, fericită să o bage în bucluc.

Am oftat cu putere, totuşi invidiând-o pe Rose că prinsese pauza asta, apoi am privit brusc în jurul meu şi o alarmă mi s-a declanşat în creier, în acelaşi timp în care i-am numărat pe toţi.

— E singură?

— Da, nu cred că a mai ieşit cineva cu ea. Kim şi-a fluturat mâna, neinteresată, dar în secunda în care ea a terminat de vorbit, eu deja fugeam spre uşă.

I-am auzit strigându-mă, însă nu m-am oprit.

Nimeni nu ieşise afară. Doar Danica. Ştiam că erau puţine şansele să o prindă astfel pe Rose, tocmai acum, însă la câte s-au întâmplat, faptul că ea era acum singură, afară, noaptea, mă înspăimânta.

Am alergat pe holurile goale, pentru prima dată urând liniştea din jur şi sunetul macabru scos de tocurile mele. Am început să gâfâi, ocolind şi aruncând priviri în toate părţile, sperând să o găsesc pe undeva, am strigat-o atunci când panica m-a cuprins mai tare, însă liniştea a fost singurul răspuns.

Am ieşit în aerul rece al nopţii şi am respirat cu lăcomie, mi-au îngheţat plămânii, transpiraţia mi s-a răcit brusc pe corp. Mi-am frecat palmele transpirate, începând să mă învârtesc fără direcţie, până când am observat două siluete în parcare.

Probabil nu mi-ar fi sărit niciodată în privire, dacă nu ar fi fost scrumul aprins din capătul ţigărilor lor.

Pe Rose am recunoscut-o uşor după rochia albă, însă partenerul ei de discuţie nu era Danica.

M-am apropiat imediat, inconştientă, nepăsându-mi de ce s-ar putea întâmpla, tot ce voiam era să o trag pe Rose cât mai repede înapoi în liceu.

Am trecut printre zecile de maşini parcate în înghesuială, iar tocurile mele le-au atras atenţia.

În momentul în care bărbatul cu care vorbea se întoarse spre mine, tot aerul rece din plămânii mei a ieşit afară şi a rămas foc. M-aş fi oprit brusc, însă picioarele mi-au mers mecanic înainte, până am ajuns lângă ei, în faţa lui.

A trecut mai bine de o lună de atunci, însă mi-l aminteam atât de bine, de parcă l-aş fi văzut în fiecare zi.

Şi el m-a recunoscut imediat. Un zâmbet macabru i s-a întins pe buze, analizându-mă vulgar, fără niciun fel de reţinere. Tipul care m-a acostat pe holul şcolii, întrebându-mă de Danica şi ameninţând că îşi vrea marfa. Mi-a urcat ficatul în gât.

— Măi, măi, uite o faţă de care îmi era dor. Mi s-a adresat zeflemitor, de parcă m-ar fi cunoscut. Era rezemat de un Ford de teren şi nu

ştiam dacă era de vină frica sau întunericul, însă nu mi se păruse aşa mare în acea zi.

— Vă cunoaşteţi? a întrebat Rose, trăgând dintr-o ţigară. M-am încruntat la ea, stăpânind instinctul de a o târî de păr înapoi. Încă avea mâna murdară de cenuşă şi sânge, iar tipul se uita la ea cu un amuzament macabru. Nu voiam să îmi imaginez cât de comică era situaţia asta pentru un asemenea monstru. Faţă în faţă cu sosia lui Amy, după ce aceasta vorbise despre pedepsirea lor.

— Rose, întoarce-te în liceu, trebuie să intri în cinci minute. Abia de îmi recunoşteam vocea.

— Da, da, am timp, stai liniştită. A tras alt fum din ţigară, eu am deschis gura să vorbesc, dar am fost brusc oprită de două braţe ce s-au strâns în jurul meu.

Nu braţele pe care le cunoşteam eu.

Stupefiată, am întors capul şi am privit în sus.

Cade.

A înghețat sufletul în mine.

Mi-a zâmbit aşa cum o făcuse toate seara.

— I-aţi mâinile de pe mine! am mârâit, încercând să scap, însă nu am reuşit, mă strângea ca un nenorocit.

— Sau ce? O să faci o scenă în faţa ei? mi-a şoptit la ureche, prea încet să audă Rose, care se uita stupefiată la tot ce se întâmpla. Când respiraţia mi-a accelerat, antrenată de frică, Cade m-a strâns şi mai tare.

— Rose, du-te înapoi chiar acum şi pregăteşte-te. Aproape că am ţipat la ea, însă trebuia să o scot de aici cât mai repede, altfel sfârşeam prinse amândouă.

Cade şi-a aplecat iar capul spre urechea mea, strângându-mă până mi-am auzit propriile oase trosnind. M-am străduit din toate puterile să nu scâncesc şi să o sperii.

— Ar trebui să o asculţi, Rose, a rostit el, ca un şarpe. Nu ştiam cum arăta privirea lui în acel moment, dar a convins-o în sfârşit să arunce ţigara. A călcat-o cu piciorul şi a ridicat din nou o sprânceană spre noi.

Casca din urechea mea a bâzâit, semn că cineva încerca să dea de mine, însă eram prea departe şi semnalul se pierduse.

— Mersi pentru ţigară. Rose i-a zâmbit nemernicului, iar eu am simţit că înnebuneam. Dakota, vii?

Îşi dăduse seama că ceva nu era în regulă, eram sigură că nu arătam aşa calmă precum aş fi vrut să fiu. Cu sângele îngheţat, m-am străduit să îi zâmbesc, am încercat să mă mişc doar un milimetru, însă braţele lui Cade s-au strâns mai tare, semn că mie nu îmi dădea voie să plec.

— Du-te înainte, te rog, o să vin şi eu imediat.

A mai ezitat câteva secunde, privindu-i pe cei doi, însă disperarea din ochii mei a pus-o în mişcare. Mi-am oprit respiraţia cât ea s-a

îndepărtat, rugându-mă să o lase să plece şi să nu se joace cu ea.

— Mi-a plăcut piesa. A strigat Cade după ea, provocându-mi aproape un infarct din cauza sperieturii, însă nu am auzit răspunsul lui Rose.

Tipul al cărui nume nu l-am aflat încă a început să râdă, Cade a revenit la mine, ţinându-mă în continuare ca într-o menghină, şi-a lipit buzele de urechea mea. Din cealaltă mi-a tras casca şi a aruncat-o pe jos, apoi am auzit-o trosnind sub talpa lui.

— Tu şi cu mine ne-am jucat suficient de-a şoarecele şi pisica.

Mi-am auzit doar propria respiraţie, am privit în faţa mea, la scrumul aprins din capătul ţigării celuilalt, gândindu-mă că era ultimul lucru pe care îl vedeam înainte de moarte.

Îmi era atât de frig şi groază, încât paralizasem complet, mă simţeam ca în strânsoarea unui anaconda ce avea să îmi rupă fiecare os.

— Uite cum facem, ca să nu existe alte victime în seara asta! O să urci în maşină cu noi şi nu o să faci nicio mişcare nepotrivită, altfel micuţa actriță o să îi ia cu adevărat locul lui Amy. Asta ar fi chiar teatral, nu crezi?

Mi-am muşcat buzele ca să le opresc din tremurat.

— Ce vrei de la mine?

M-a strâns din nou, de data asta am scâncit, forţându-mă degeaba să scap.

— Ţi-am spus deja ce vreau, Dakota. Probabil mai avem maximum şaizeci de secunde la dispoziţie până când actriţa aia o să spună tuturor că ai rămas în parcare cu doi necunoscuţi şi Teller să vină după tine ca un turbat. Plănuiam să mă mai distrez cu tine, dar întoarcerea lui îmi cam pune beţe în roate, aşa că ce alegi?

Nu m-a surprins că îl ştia atât de bine pe Dwayne, dar am simţit o oarecare uşurare în faptul că se temea de el.

Chiar înainte să mă gândesc cum să trag de timp, el a şoptit din nou:

— Va ieşi urât, Dakota. Eu am o armă, el nu are…

A ştiut exact unde să mă lovească, cum să mă manipuleze să cedez fără să mai scot un sunet. Doar imaginea cu o armă îndreptată spre Dwayne şi a fost suficient să accept să intru şi pe porţile Iadului cu diavolul de mână.

— Bine, merg cu tine.

25. MONSTRUL DIN SPATELE SCENEI

M-am lăsat împinsă de la spate. Picioarele mi s-au pus în mişcare, convinse de aceeaşi imagine îngrozitoare ce mie se imprimase în minte, iar ăsta a fost şi motivul pentru care ţipătul meu era blocat în fundul gâtului. Cade mi-a desfăcut uşa, dându-mi josnica impresie că urcam de bunăvoie, dar îi simţeam pumnul în coastele mele.

Am urcat în spatele unui BMW şi, spre groaza mea, el a urcat lângă mine. Celălalt tip a trecut la volan şi maşina a accelerat prin parcarea întunecată înainte să am timp să mă mai gândesc dacă luasem decizia corectă. Am privit în spatele meu, la liceul de care ajunsesem să prind drag, conştientă că putea fi ultima dată când îl vedeam. Mi-am înghiţit lacrimile şi mi-am muşcat limba până la sânge ca să îmi menţin cumpătul, nu aveam să plâng în faţa lui, nu aveam să îl implor şi să mă înjosesc.

Singurul lucru pe care îl regretam cu adevărat era că am fugit de Dwayne. Că nu i-am sărit din braţe şi nu l-am sărutat mai devreme, l-am respins, împinsă de o furie prostească.

Gândindu-mă la el şi la faptul că s-ar putea să nu îl mai văd niciodată, lacrimile au curs fără vreo posibilitate de a le stăpâni.

— Asta e tot? O lacrimă şi niciun cuvânt?

Cade mă privise, analizându-mi ca un şarpe reacţiile şi aşteptându-mi isteria. Mi-am tras nasul şi am şters lacrimile, mânioasă, izgonind din gând orice altceva şi concentrându-mă doar pe prezent.

— Vrei să te implor să mă eliberezi?

Am îndrăznit şi i-am înfruntat privirea, întunericul din maşină nu era suficient, doar îl făcea mai macabru. Stătea tolănit pe banchetă, întors în aşa fel încât să aibă o viziune perfectă asupra mea, cu o mână întinsă pe tetierele din spate. M-am tras în partea cealaltă cât am putut de mult, practic lipindu-mă de uşă.

— Nu mă mir că Teller a pus ochii pe tine, chiar e ceva de capul tău. Curajoasă, deşteaptă… sexy. Am tresărit ca arsă când şi-a coborât mâna şi mi-a atins umărul, apoi a coborât spre şoldul meu.

— Până şi un nenorocit distrus ca el e trezit la viață de aşa ceva, dar totuşi a dispărut săptămânile astea. Ceva nu ai făcut bine.

Am întors capul spre el, scandalizată că vorbea despre noi ca despre un cuplu dintr-un film, dar mai mult speriată pentru că, după fiecare cuvânt, îmi dovedea că îl cunoştea foarte bine pe Dwayne.

— Ai ştiut tot timpul! am decretat eu, el doar mi-a zâmbit.

— Am bănuit că Danica e urmărită, mai ales că devenise neatentă şi disperată, iar după vizita pe care ţi-a făcut-o Greg, cu isteţimea ta nu era greu să pui nişte lucruri cap la cap. Litera aia lăsată de Amy, apoi tu apărând în Grotă, clar trebuia să ştii ceva, dar te-am testat ca să fiu sigur.

Mi-am mijit ochii la el. Nu trebuia să fiu surprinsă acum, primind confirmarea că Danica a răpit-o pe Amy, dar eram. În tot timpul ăsta, fărâma din mine sperase cu disperare ca asta să nu fie adevărat, să fi fost doar coincidenţe teribile ce se uneau într-un punct.

El a continuat să mă privească cu acea privire monstruoasă, cu acel zâmbet de lup, iar atunci am ştiut. Discuţia noastră din bucătărie şi ce a urmat după asta.

— Madison, am şoptit.

— Madison, a şoptit şi el, copiindu-mă, dar într-un mod înfricoşător. Mici indicii plasate la locul potrivit şi ai picat în plasă ca o musculiţă disperată.

Mi-am muşcat buza de jos, punând totul cap la cap. Madison nu auzise niciodată accidental acea discuţie, de pe hol. Au ales-o pe cea mai bârfitoare dintre toate, ştiind că Madison va vorbi, mai ales că ne apropiasem în ultimul timp. Dacă

suspectam că vor să o răpească, aş fi făcut orice să o protejez… ceea ce am şi făcut.

— Trebuie să recunosc, ideea de a o băga în patul lui Dax a fost destul de genială. Dacă aş fi vrut-o cu adevărat, m-ai fi călcat pe nervi rău de tot, dar aşa, chiar a fost amuzant pentru mine să o urmăresc pe Danica fumegând de gelozie şi nervi.

Simţeam că erau atâtea care îmi scăpau, îmi dădea informaţii cu linguriţa, iar când am vrut să îi cer să detalieze, maşina s-a oprit. Am privit disperată pe fereastră, tot ce am văzut în întunericul dens a fost un bec deasupra uşii unei clădiri pe care o cunoşteam deja prea bine.

— M-ai adus la Grota Diavolului?

El a coborât din maşină şi mi-a făcut semn să îl urmez.

— N-am chef să fim deranjaţi.

După ce am coborât, doar l-am privit, fără vreo expresie sau reacţie. Deşi în interiorul meu totul se prăbuşea ca în urma unei explozii nucleare, la exterior căpătasem răceala specifică pe care o mai văzusem doar la Dwayne. Pentru prima dată, m-am bucurat că îmi pusesem sandale cu toc, cei câţiva centimetri în plus îmi erau de mare ajutor acum, în fata nenorocitului.

M-a prins de braţ şi m-a tras după el, uşa metalică şi masivă a fost deschisă în faţa noastră, amintindu-mi de noaptea în care Dwayne m-a adus prima dată aici. Nimic nu mi se păruse atât

de sinistru atunci, dar în momentul acesta simţeam cum intru în Iad printr-o gaură secretă. Pe hol erau doar câteva becuri anemice ce abia mă ajutau să văd pe unde păşeam, tocurile mele scoteau un sunet strident în liniştea mormântală, semn că în noaptea asta clubul era închis, doar paznicii erau prezenţi. Prea mulţi paznici. Nu ştiam încă dacă să mă bucur pentru asta sau nu. Frigul mi-a zbârlit pielea, dar probabil era doar frica ce mi se instalase în oase. Cade m-a tras prin hala enormă şi goală, barul, ringul de box, scena, toate erau acum pustii şi spaţiul părea mult mai mare decât mi se păruse data trecută, ticsit de oameni.

M-am lăsat condusă de el spre un alt coridor, apoi m-am oprit brusc când am ajuns la un rând de scări ce părea să ducă mult în jos. Am ezitat, dar Cade m-a împins să o iau înainte.

— Nu te va mânca nimeni, iubire. Cel puţin… nu încă. Mi-a şoptit slinos la ureche, m-am scuturat de scârbă şi am coborât treptele doar pentru a scăpa de el. Spaţiul era claustrofobic de strâmt, scări între doi pereţi, imposibil ca două persoane să coboare în acelaşi timp. Am ajuns la alt nivel şi am cotit, observând cu stupefiere alt rând de trepte ce părea să ducă într-o gaură neagră. Nu fusesem aici data trecută şi explorarea noutăţilor nu îmi făcea deloc plăcere acum. Cu cât intram mai adânc, cu atât mă simţeam mai departe

de toată lumea mea. Lumina becurilor galbene era atât de slabă, încât abia de vedeam treptele, picioarele îmi tremurau de frică şi frig şi m-am împiedicat de câteva ori, dar salvatorul meu blestemat era chiar în spatele meu, pregătit să mă prindă înainte să cad. Îmi trăgeam imediat braţul din strânsoarea lui de fiecare dată când încerca să mă ajute, preferând să îmi rup piciorul sau gâtul decât să îi mai simt atingerea.

Atmosfera devenea tot mai umedă şi răcoroasă, însoţită de un vag miros de mucegai şi clor.

Ne-am oprit cu toţii în acelaşi timp când am auzit ţipătul.

Coborâsem aproape două etaje în pământ, dar i-am auzit vocea foarte clar şi mi s-a zbârlit pielea, pentru că nu era aşa cum mă aşteptam să o aud.

Sora mea vitregă urla din toate puterile şi părea să se lupte cu cineva. Striga numele lui Cade şi îl înjura mai spurcat decât o auzisem vreodată.

Am avut instinctul de a fugi spre ea, dar Cade m-a prins de braţ şi m-a ţinut pe loc, i-am observat moaca deranjată de întrerupere.

— Cine dracu' a lăsat-o să intre?

S-a întors spre Greg, după cum aflasem în maşină că îl cheamă pe cel care mă băgase primul în încurcătura asta. Acesta ridică din umeri.

Cade a respirat mânios pe nări, Danica încă urla din toate puterile şi îi înjura pe cei care păreau să o ţină captivă.

— Potoleşte-o şi spune-le idioţilor ălora să nu mai lase pe nimeni să intre.

Greg a aprobat din cap şi s-a întors, iar Cade m-a împins iar pe scări, de data asta cu brutalitate.

Am ajuns la o altă blestemată de uşă metalică, iar el a apăsat butoanele de pe panoul din perete, luminate în roşu. Creierul meu părea capabil să se concentreze chiar şi în asemenea moment, pentru că am reuşit să reţin cele patru numere tastate. Uşile batante s-au deschis, desprinzându-se de la mijloc exact ca cele de lift.

Imediat ce s-au închis în urma noastră, sunetele din partea cealaltă au dispărut complet, nu am mai auzit-o pe Danica ţipând şi am intrat într-o cu totul altă încăpere. Am clipit de câte ori, obişnuindu-mă cu lumina normală.

Mă aşteptasem să mă ducă într-o peşteră, într-un beci sau vreun buncăr subteran. Având în vedere securitatea şi uşa aia ce părea din titan, cu siguranţă era un buncăr, însă unul regal. Cade m-a tras după el, iar eu am analizat şocată schimbul de contraste. Eram într-un hol larg, pe jos era mochetă din catifea roşie, uşi din lemn de o parte şi de alta, dar mult mai scumpe decât orice se afla la suprafaţă. Becurile anemice şi murdare erau înlocuite cu lustre de cristal, pereţii luceau într-un

alb imaculat, iar mirosul era plăcut şi proaspăt, în ciuda adâncimii din pământ. Era un contrast total cu ce se afla deasupra. Realizasem că aici se încheiau adevăratele afaceri ale acestui club. Am ajuns până la singura uşă din capăt, pe care el a deschis-o deloc simandicos cu propria amprentă, pe un panou mic, în perete.

Clicul delicat al deschizătorii abia s-a auzit, însă mie mi se părea că păşeam într-o închisoare din care nu aveam să mai ies. De data asta nu m-a mai surprins nimic, mă aşteptasem să intrăm într-un birou sau dormitor, însă era un amestec din amândouă. O cameră enormă împărţită astfel încât partea dreaptă era un dormitor sofisticat, cu un pat mare, canapea, fotolii, o masă mică de sticlă, ticsită cu băuturi scumpe. Iar în partea stângă un imens birou, ridicol de identic cu tot ce au mafioţii în filme. Pereţi vopsiţi în gri şi parchet de aceeaşi culoare, doar că într-o nuanţă mai închisă. Draperii masive pe peretele din faţă, puse pentru aspect, pentru că eram sub pământ. Toată camera era o paletă deloc relaxantă de negru şi diferite nuanţe de gri, iar cea mai înspăimântătoare era decoraţiunea din spatele biroului, o imensă aplicaţie 3D, pe perete, în forma siglei clubului, ce era şi pe pereții de sus, dar în graffiti. Literele G şi D împletite într-un şarpe negru, imens, înfricoşător de detaliat.

Cade s-a sprijinit de faţa biroului şi a scos un trabuc dintr-o cutie de lemn. L-am urmărit aprinzându-i capătul, apoi a tras cu poftă fumul toxic şi a închis gura, lăsându-l să iasă uşor prin nările lui, învăluindu-i chipul într-un mod şi mai înspăimântător, dacă era posibil. În tot timpul acela, eu rămăsesem în acelaşi loc, îngheţată, la doi paşi de uşă.

Şi-a băgat o mână în buzunarul blugilor şi privirea i-a coborât pe corpul meu, analizând fără pic de reţinere, mijindu-şi ochii pe detalii.

Nu am fost mai jenată şi nervoasă în toată viaţa mea, mi-am simţit obrajii cum se încălzeau şi picioarele cum începeau să îmi tremure.

— Întoarce-te!

A spus simplu, de parcă mi-a cerut ceva foarte banal, nu să îi arăt fundul meu. Mi-am muşcat buza de nervi, iar el mi-a rânjit în cel mai dezgustător mod posibil.

— O poţi face de bună voie, sau pot să vin eu să o fac.

M-am încăpăţânat şi am rămas nemişcată, nici moartă nu aveam să cedez în faţa lui şi eram pregătită să mă lupt cu el dacă îndrăznea să mă atingă, chiar dacă asta însemna să îmi pun viaţa în pericol.

— Credeam că doar sora ta e promiţătoare, dar îmi dau seama că nu te-am studiat prea bine pe tine. Cu hainele potrivite, poţi să înnebuneşti şi

cel mai pretenţios bărbat. Nu eşti voluptoasă, dar ai ceva al dracului de tentant. Nu îmi dau seama dacă e părul, picioarele sau privirea aia.

Mi-am strâns buzele, abţinându-mi voma ce ameninţa să urce în gât şi să iasă pe afară. Mi-am strâns picioarele până a început să mă doară interiorul coapselor, dar m-am încruntat la el în ciuda situaţiei.

— Acum că ai terminat să mă analizezi ca pe o vită în târg, ce ai zice să începi dracului să vorbeşti, asta în cazul în care ai ceva de spus şi nu m-ai adus aici doar să te holbezi la mine.

— Tu de ce crezi că te-am adus aici? mi-a zâmbit prosteşte, trăgând iar din trabuc şi suflând fumul spre mine. Înainte să mă gândesc la un răspuns potrivit, uşa a bubuit în spatele meu, provocându-mi un ţipăt scurt. Am ţâşnit de pe loc, apoi imediat s-a auzit vocea Danicăi.

— Cade, deschide uşa, nenorocitule!

Nu credeam că o fată de optsprezece ani putea să aibă atât de multă putere, însă din felul în care bătea Danica în uşa aia, părea capabilă să o smulgă din balamale. Cade a rânjit parcă amuzat de isteria ei, iar eu mi-am strâns pumnii ca să rămân pe loc. A apăsat un buton de pe un dispozitiv micuţ, iar uşa s-a deschis.

Danica a dat năvală înăuntru ca o avalanşă blondă, mai furioasă decât am văzut-o vreodată în viaţa mea. A mărşăluit spre el, gata să îi sară la

gât, dar Greg a venit în urma ei şi a prins-o de braţ înainte ca asta să se întâmple. Eram pregătită să mă alătur ei în următoarea secundă.

S-a uitat la mine, iar ochii ei s-au sălbăticit şi mai rău.

— Dacă te-ai atins de un singur fir de păr de-al ei, îţi jur că îţi smulg maţele cu mâinile goale. Ne-am înţeles că toate până la sora mea, nenorocitule!

Mi s-a deschis gura de şoc, nu am ştiut cum să mai reacţionez. Ştiusem că era ceva necurat în relaţia lor, nu erau chiar atât de apropiaţi precum voiau să pară în ochii lumii, însă în momentul acela îmi dădeam seama că sora mea şi-a pus diavolul pe umeri în adevăratul sens al cuvântului.

— Parcă ţi-am zis să o ţii sus, a menţionat Cade spre Greg, care se încrunta la el şi atunci am văzut că avea trei zgârieturi pe obraz.

— Încearcă tu să o ţii pe turbată locului. O potoleam doar dacă o lăsam inconştientă.

Ochii ei erau roşii, chiar dacă nu mai avea lacrimi, părea că plânsese. În acel moment pe chipul ei se citea doar turbare şi furie, disperare şi neputinţă. Greg o prinsese de ambele braţe şi o trăsese de lângă Cade, ce se amuza ca un nenorocit.

— Îţi jur solemn că nu am atins-o deloc, deşi devin foarte tentat.

Danica s-a încruntat cu ferocitate la el, luptându-se cu strânsoarea lui Greg. Răspunsul lui Cade a fost un alt rânjet mulţumit.

— Ţi-am promis că nu mă ating de ea, dar asta era înainte să îşi bage nasul în treburile mele.

— Aşa că ce ai de gând să faci? Peste cadavrul meu o s-o bagi şi pe ea în mizeria asta.

Acum se mai calmase puţin, dar încă era furioasă.

— Asta se poate aranja foarte repede.

— Vorbesc serios, Cade. Lasă-mi sora în pace!

Privirea lui s-a mutat pe mine, în acelaşi fel în care o făcuse mai devreme, dar acum analizarea a devenit şi mai perversă.

— Pentru ea am altceva în minte. Cunosc nişte bărbaţi care ar plăti oricât pentru o roşcată autentică. Sunt enervant de rare.

Nici măcar nu am avut timp să reacţionez, să fiu scandalizată şi să mă revolt, pentru că Danica mi-a luat-o înainte. Am văzut-o efectiv plonjând prin faţa mea, scăpând din strânsoarea lui Greg şi, cu un mârâit diavolesc, repezindu-se iar la gâtul lui Cade. Surprins şi el, a fost nevoit să se ferească de ea înainte ca Greg să apuce să o înhaţe din nou. Pentru mine era prea mult şi prea repede, durase ceva să procesez informaţiile, să îmi dau seama despre ce vorbea Cade, de fapt, însă ea ştia deja foarte bine despre ce era vorba.

— Dacă îndră...

A început Danica, urlând din nou, însă a fost întreruptă de telefonul lui Cade. Acesta i-a făcut semn cu degetul, să îşi ţină gura, şi a răspuns la telefonul ce îi sunase în buzunar.

— Ce?

Au urmat câteva secunde de tăcere în care chipul lui ridicol de amuzat, s-a întunecat. A mers la birou şi a privit spre monitorul calculatorului.

— Cum dracu' au reuşit să intre? a tunat el, iar eu şi Danica ne-am privit speriate. Brusc, eram în aceeaşi echipă.

— Ţine-i sus! N-am chef nici să îmi distrug clubul cu gloanţe, nici să îmi pun în cârcă moartea unuia dintre ei. Spune-i lui Blaze să coboare la mine.

A închis telefonul, apoi a întors monitorul spre noi.

— I-ai spus lui Teller? a mârâit la Danica, deloc haios acum, dar niciuna nu am mai reacţionat, amândurora ne-a îngheţat inima. Mie, pentru că îl vedeam pe Dwayne în clubul ăsta blestemat, cu o mulţime de oameni înarmaţi în jurul lui, iar Danicăi pentru că, alături de Dwayne, era şi Dax.

— De parcă era greu să îşi dea seama! Te-a văzut în public, cât crezi că i-a luat să lege dispariţia Dakotei de tine?

Cade şi-a strâns buzele, nemulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Uşa rămăsese deschisă şi o tipă a dat buzna înăuntru, cauzându-mi altă tresărire. Avea un pistol în mână şi nu părea să fie prima dată când ţinea unul.

Totul s-a întâmplat mult prea repede. Cade a scos un pistol din sertarul biroului şi a verificat încărcătorul, Greg m-a luat şi pe mine de cot şi m-a aruncat pe un fotoliu, înghesuită lângă Danica.

— Ai estimat cât de înarmaţi sunt? a întrebat Cade, tipa brunetă s-a uitat din nou pe monitor.

— Teller sigur are două şi e turbat rău, l-a împuşcat pe Lewis în picior ca să intre. Masson are şi el unul şi tipul celălalt pare că a venit mai mult agăţat de ei, dar e mare, nervos şi nu m-aş mira să aibă pistol ascuns.

Am simţit-o pe Danica începând să tremure tot mai tare.

— Ai grijă de astea două şi adu-mi-o sus pe roşcată în cazul în care situaţia scapă de sub control. După ea a venit nenorocitul!

Am înghiţit în sec când privirea lui Blaze a aterizat asupra mea, analizând rapid.

Cade a ieşit din încăpere, cu pistolul în mână şi probabil altul pe care îl avusese asupra lui până acum.

— Ai grijă la aia blondă, e mai puternică decât pare. A atenţionat-o Greg pe tipa gardian, ce a închis uşa în urma lor şi a preluat o atitudine

îngâmfată în faţa noastră. Eu şi Danica am analizat-o amândouă, luând decizia tăcută că nu puteam să rămânem aici, în timp ce Dwayne şi Dax înfruntau o posibilă nenorocire din cauza noastră.

26. CĂDEREA CU ARIPI RUPTE

Blaze nu era foarte înaltă şi nici cine ştie ce masivă, purta pantaloni mulaţi, de piele, şi un corset din acelaşi material ce lăsa descoperite mulţimea de tatuaje pe care o avea pe abdomen şi pe braţe. Părul scurt şi negru era aranjat în ţepi şi avea piercing-uri aproape peste tot, unul chiar şi în obraz. Am citit-o că imaginea creată astfel o ajuta să pară mai fioroasă, deşi, într-o confruntare, eu mi-aş fi pus banii pe Danica. Desigur, ea avea o armă.

Am privit ecranul, iar inima a început să îmi bată în gât de frică, atunci când *l-am* văzut. Imaginea era destul de clară şi nimic din ce văzusem mai devreme nu mai era pe chipul sau în postura lui. Dwayne blând, iubitor şi tandru dispăruse complet, iar chipul pe care îl vedeam în profil exprima doar furie pură. Nu auzeam ce spunea, însă părea să urle la cei din jurul lui. Am numărat cinci arme ţintite spre el. Auzisem şi mai devreme de el, Blaze îi spusese lui Cade că era prezent şi Masson, însă nu fusesem în stare să îmi dau seama despre cine era vorba.

Văzându-l acum, lângă Dwayne, am clipit şocată. Derek!

Era un şoc pe care aveam să îl înţeleg mai târziu, in acel moment mi-am îndreptat atenţia spre Danica, care mi-a făcut uşor semn cu cotul. Blaze a devenit atentă la telefonul ei, iar noi ne-am privit, comunicând pe muteşte. Totul s-a produs atât de repede şi totuşi natural, atâtea zile am fost duşmani neştiuţi, eu împotriva ei, iar acum eram în aceeaşi echipă.

Mi-a făcut semn spre birou, apoi ochii ei au fugit spre uşă. Imediat după asta, a arătat discret cu degetul spre mine. Am înţeles la ce se referea, voia ca eu să ies de aici şi să fug la ei, pentru că doar eu puteam opri măcelul ce era pe cale să înceapă. După cum arăta Dwayne, nu avea să se mai abţină mult până va declanşa Infernul, iar momentul în care Cade a apărut pe ecran, ridicând batjocoritor braţele la nivelul umerilor, stupid de amuzat, mi-a dovedit că Danica avea dreptate şi trebuia să ne mişcăm cât mai repede.

L-am văzut pe Dwayne încercând să se repeadă la el, Derek l-a prins de braţ şi l-a ţinut pe loc, iar din senin au apărut şi mai mult arme aţintite spre ei. L-am cunoscut suficient pe Cade să ştiu că în acel moment îl scotea din sărite, îl batjocorea şi îi forţa limitele, nici nu voiam să mă gândesc prin ce cuvinte.

Îi simţeam Danicăi inima bătând tot mai tare, în liniştea mormântală a camerei era ca un bass ritmat, la fel e şi a mea. Am profitat de momentul

în care Blaze s-a întors spre monitor, iar Danica mi-a făcut repede semn să alerg la dispozitivul de deschidere a uşii imediat.

S-a întâmplat prea repede. Nu ştiam dacă acţionase din instinct sau îşi făcuse planul până în acel moment, însă a prins o sticlă de alcool de pe masa de lângă noi şi a aruncat-o cu forţă spre peretele din spatele biroului.

S-a făcut bucăţi şi a ţâşnit în toate direcţiile. În următoarea secundă în care Blaze tresărise, speriată, Danica sărise asupra ei. Mişcarea se produsese exemplar de sincronizată cu sunetul puternic de sticlă spartă, iar braţul Danicăi era în jurul gâtului lui Blaze.

Privindu-mă în altă perspectivă, m-aş fi aşteptat să îngheţ într-un asemenea moment. Să rămân înţepenită de frică şi şocată de curajul nebun al surorii mele – pe care o crezusem o laşă în tot acest timp – însă imediat ce am înregistrat slăbiciunea lui Blaze, am ţâşnit de pe fotoliu.

— Nenorocita dracu'! a urlat Blaze, iar calculele noastre s-au dovedit imediat a fi incorecte. Era mai mică decât Danica, dar puterea ei nu venea din tatuaje. I-am văzut muşchii abia după ce i-a băgat Danicăi un cot în coaste şi a azvârlit-o de pe ea ca pe o păpuşă. Alergasem spre birou, dar nu am reuşit să ating telecomanda înainte să fiu smulsă de pe picioare, cu brutalitate. Am ţipat când Blaze m-a prins de coadă şi m-a

tras în spate, pregătindu-se să îmi aplice o lovitură zdravănă. Nu am prins telecomanda, dar m-am agăţat de primul lucru pe care l-am văzut, iar cel mai mare din calea mea era monitorul de pe birou. L-am tras cu toată forţa şi l-am izbit în Blaze.

Nu prevăzuse asta, iar impactul a aruncat-o la podea, însă nu o lovisem în cap, aşa cum îmi doream, ci doar în umăr. A urlat ca o maniacă şi s-a avântat iar spre mine, dar a fost prinsă de Danica, de picior, şi târâtă pe podea. Am uitat de tot atunci când am văzut-o pe Blaze încercând să îşi scoată arma de la cureaua pantalonilor, m-am avântat asupra ei şi i-am prins mâna, sucind-o până când a urlat de durere. Danica i-a prins capul şi a început să i-l izbească cu furie de parchet, iar eu am scotocit după arma ei.

Am vrut din nou să fug spre uşă, convinsă acum că Danica se va descurca, însă am apucat doar să îi aud ţipătul de agonie, apoi ceva m-a înşfăcat de gleznă şi mi-am pierdut imediat echilibrul. Aerul a trecut pe lângă mine, în gol, iar impactul cu podeaua mi-a făcut creierul să pompeze.

Totul s-a întunecat pentru câteva secunde.

Am gâfâit, cu plămânii arzând şi mi-am înfipt disperată unghiile în parchetul prea lucios atunci când nenorocita m-a târât înapoi. M-am întors pe spate, pregătindu-mă să o lovesc în cap cu celălalt picior, apoi am observat cuţitul plin de sânge pe

care îl ţinea în mână. L-a avântat cu ferocitate spre piciorul meu şi am apucat, cu ultima suflare, să mă smulg din strânsoarea ei. Cuţitul s-a înfipt în podea, acolo unde fusese piciorul meu acum jumătate de secundă.

Lângă ea, Danica era întinsă pe burtă, în agonie, iar de sub ea ieșea o baltă de sânge.

Teroarea m-a izbit fix în tâmple. Am văzut negru, apoi roșu, iar teama şi groaza s-au transformat în furie pură. M-am auzit urlând monstruos, necunoscându-mi glasul, atunci când m-am aruncat asupra lui Blaze.

Am lovit-o peste mână atunci când s-a întins iar spre cuţit, iar pentru un moment, în acea clipă de disperare, am avut instinctul de a o împuşca, am aţintit spre ea, însă mi-am dat seama prea târziu că piedica era pusă, iar ea a profitat de greşeala mea. S-a ridicat în picioare şi am văzut o bestie aruncându-se asupra mea, m-am ferit la timp de pumnul ce venea spre fața mea, însă mi-am pierdut din nou echilibrul şi Blaze s-a împins în mine. Impactul a fost şi mai dureros decât data trecută, ceva ascuţit mi-a străpuns pielea în dreptul frunţii, înţepătura a ars îngrozitor şi mi-am simţit sângele ţâşnind şi umezindu-mi sprânceana. Din cauza fricii, am devenit şi mai disperată. Am împins-o pe Blaze de pe mine şi m-am întors pe fund, fără să mă gândesc, am lovit-o cu piciorul direct în faţă, iar tocul meu i s-a înfipt în gură.

A căzut la podea, cu un dinte sângerând din abundenţă, la fel cum îmi sângera mie arcada. Când am atins-o să aflu cauza, am dat peste un ciob înfipt acolo. L-am smuls cu furie şi ne-am ridicat amândouă în acelaşi timp.

— O să te omor, căţea! a mârâit la mine, scuipând o gură zdravănă de sânge. Am văzut-o pe Danica întorcându-se pe spate şi toată uşurarea din lume m-a cuprins, observând că rana din care sângera era în coapsă.

Îmi pierdusem pistolul. Eu şi Blaze l-am văzut amândouă în acelaşi timp, planificând acelaşi lucru, iar săritura spre armă ne-a făcut să ne ciocnim ca două pietre. Amândouă am urlat, disperate şi furioase, ajungând repede la o altă confruntare în care eu eram dezavantajată din cauza lipsei de experienţă. Am încasat un pumn în stomac atât de puternic, încât mi-a ieşit tot aerul afară din plămâni şi am început să tuşesc. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Danica târându-se şi venind spre noi. A sărit într-un picior şi s-a aruncat asupra lui Blaze înainte ca aceasta să apuce să ajungă la pistol.

M-am târât de sub ea şi am încercat iar să ajung la armă, s-a auzit ţipătul Danicăi şi nenorocita a ajuns iar asupra mea, m-a întors pe spate şi s-a urcat peste mine, astfel că a fost imposibil să mă mai mişc şi am urlat de durere când şi-a înfipt unghiile în gâtul meu, apoi l-a

înfășurat cu palmele ca un șarpe, încercând să mă sugrume.

Avea gura plină de sânge şi furia din ochii ei îmi dădea de înţeles că voia facă, voia să mă omoare, indiferent de consecinţe.

În următoarele secunde, panica m-a cuprins şi mai tare, dându-mi seama că nu puteam scăpa şi rămâneam fără aer.

M-am zbătut în zadar, tot mai slăbită, iar privirea a început să mi se înceţoşeze. Senzația de sugrumare era îngrozitoare, mâinile lui Blaze erau ca două blocuri de piatră ce îmi apăsau pe trahee şi păreau capabile să îmi smulgă capul. Începeau să îmi pompeze tâmplele, iar membrele să îmi amorţească.

Am gâfâit cât am mai putut, m-am zbătut ca un peşte pe uscat, încercând să apuc orice şi să mă salvez, dar arsura din plămâni a fost cea care m-a paralizat complet, dându-mi de înţeles în ce situație critică eram.

Teroarea şi durerea mi-au făcut inima să bubuie.

Plămâni şi inimă. Oxigen şi sânge, cei mai mari duşmani din trupul meu.

Aveam să mor acolo, după atâtea lupte cu viața.

Nu am mai auzit nimic, vocile ce au pătruns în încăpere parcă veneau din altă lume, dar în

secunda următoare cineva a înhăţat-o pe Blaze de pe mine şi clar nu era Danica.

A fost prinsă de mijloc şi am simţit-o smulsă de pe mine, iar în ceaţă, trupul ei a zburat prin cameră şi s-a izbit de birou.

Un înger s-a aplecat asupra mea.

Liberă să pot respira, nu am mai reuşit. Am tras o gură mare de aer, dar parcă a rămas blocată într-o bucată de vată în gât. Am început să tuşesc şi ochii mi s-au umplut de lacrimi acide.

Două palme calde mi-au cuprins obrajii şi ochii întunecaţi s-au aplecat asupra mea, mai superbi şi ireali decât au fost vreodată. Nu mă mai deranja să mor aşa, ştiind că eram în braţele lui.

Sugrumarea şi atacul de panică au creat un mixaj ce încă ameninţa să mă ucidă, deoarece simţeam că inspir foc şi plămânii refuzau să îl expire. Iar inima… inima nu mai era a mea, nu mai bătea pentru mine.

Teroarea de pe chipul lui Dwayne s-a accentuat, ştia foarte bine de problemele mele cu respiraţia.

În braţele morţii, am reuşit să îmi amintesc de momentul în care ne-am întâlnit în parc, cât de multe îmi ascundea chipul lui şi cât de mult am ajuns să îl iubesc de atunci.

— Iubito, te implor, respiră! Iubito!

I-am auzit strigătul de disperare, dar nu am reuşit să îi răspund. Îmi simţeam capul începând

să se umfle și restul corpului amorțind, inima bubuia de parcă era un animal captiv în pieptul meu.

Apoi s-a oprit brusc.

Totul s-a oprit. Disperarea mea de a încerca să respir, gâfâitul spasmatic, tremuratul, toate sunetele din jur parcă au fost înghițite în neant. Prin ceața din privire, l-am văzut pe Dwayne urlând cu disperare, dar nu l-am mai auzit.

Era aici. Nu mai conta nimic. Era cu mine și muream în brațele lui, iar mintea a început să se liniștească cu acest gând, îmbrățișând moartea care îmi dăduse târcoale atâția ani. I-am rezistat mai mult decât am crezut, am învins de multe ori, am avut ocazia să trăiesc ca un om normal, să alerg, să iubesc și să cunosc fericirea absolută… eram pregătită să mor. Să cedez inima ce nu îmi aparținea.

Nu mai era nimeni în jurul meu, mă simțeam ca într-o cameră goală și așteptam celebra luminiță de la capătul drumului, regretând doar că nu apucasem să îi spun lui cât de mult îl iubeam, înainte să îmi iau adio.

Un impuls ca un fulger de energie m-a zguduit în neființă. Simțeam o putere teribilă cum pulsa în mine, prin mine, însă nu îi ghiceam sursa. Pulsația a devenit tot mai puternică, ritmată, deși nu era inima mea. Pulsația încerca să o trezească.

M-am îndepărtat tot mai mult de acea lumină, iar pulsația din piept a devenit o apăsare grea, de parcă două palme puternice îndesau viață în mine, îmi reporneau inima.

Sunetul a fost primul care s-a întors. Am auzit glasul lui, disperarea și iubirea din el, înainte să deschid ochii.

— Întoarce-te la mine! Nu mă părăsi tocmai acum, Dakota! Striga îngerul la mine, cu o disperare atât de puternică încât o puteam vedea în aura lui de foc. Voiam să o fac, voiam să mă întorc la el. Brusc, moartea nu a mai devenit acceptare și am început să mă lupt cu ea, agățându-mă de aripile lui puternice după ce căzusem în gol cu ale mele, demult rupte.

S-a aplecat spre mine și a suflat viața printre buzele mele, atingerea era ușoară, dar avea forța unui ciclon.

Nu a mai fost foc, ci aer curat, pur și rece, care a trecut prin tot trupul meu, iar inima a bubuit din nou, electrizându-mi în vene, înainte să își regleze bătăile și să mă trezească la viață.

Am tras o gură de aer atât de puternică, încât mi-a dezmorțit și degetele.

Dwayne a oprit resuscitarea, a rămas blocat, cu palmele împreunate pe pieptul meu. Când eu am reușit să mă calmez, el a clacat. Ochii i s-au umplut de lacrimi și m-a tras în brațele lui. Tremura atât de puternic și mă strângea cu

disperare, de parcă încerca să se asigure că nu mai plecam din nou.

— Sunt bine, am reușit să șoptesc, chiar dacă trebuia să mai treacă ceva timp ca trupul să își preia funcționarea normală.

Am rămas așa momente lungi, el risipindu-și teroarea, eu asigurându-mă că într-adevăr eram vie.

— Am crezut că te-am pierdut. Dumnezeule! M-a tras în brațele lui și m-a ridicat în șezut. Am încercat să îl calmez și i-am cuprins obrajii în palmele mele, mi-am dat seama că eram foarte rece când am simțit fierbințeala lui.

— M-ai salvat. Sunt bine, iubitule, i-am zâmbit, încercând să mă conving și pe mine că așa era.

Buzele lui m-au convins că trăiam.

Nimic, nici Raiul și nici Iadul nu puteau să îmi ofere o senzație atât de puternică. Adevărata viață mi-a pulsat prin vene odată cu sărutul lui, plin de disperare și iubire.

Când s-a terminat, el a rămas aproape de mine și mi-a mângâiat obrazul.

— Iartă-mă, iubito. Îți jur că nu o să te mai părăsesc niciodată. Îți jur!

Toate durerea din sufletul lui s-a revărsat prin vorbe. Nu am știut cum să îi răspund, abia învățam să respir din nou, iar atunci când am privit în jurul meu, mi-am amintit unde eram.

Dwayne mi-a analizat repede rana de la sprânceană, iar când a decis că nu era nimic grav, mi-a cuprins spatele şi coapsele şi m-a ridicat în braţele lui.

Am vrut să mă opun când m-a aşezat în pat, dar el nu mi-a dat voie.

— Sunt aici, iubito! Totul o să fie bine, nu o să mai las pe nimeni să te atingă. M-am agăţat disperată de cuvintele lui, de gâtul lui, pe care l-am cuprins cu braţele. Prezenţa lui aici, acum, după tot ce s-a întâmplat, mi-a dărâmat tot controlul şi am început să plâng fără să mă pot abţine. El m-a strâns cu toată forţa divină şi m-a afundat la pieptul lui, acolo unde am aflat cum se simţea protecţia adevărată. Cum se simţea viaţa, pentru că Dwayne mă trăsese din morţi, la propriu.

Când am îndrăznit să îmi ridic privirea în jurul meu, am văzut-o Blaze în picioare, chinuită de dureri din încheieturi, ce se umflaseră foarte mult şi rămăseseră într-o poziţie nefirească. Am realizat şocată că Dwayne i le rupsese înainte să o ridice de pe mine, altfel probabil nu ar fi reuşit să o descleştеze de pe gâtul meu.

Cineva s-a ridicat în spatele ei şi a bătut-o pe umăr, s-a întors derutată şi nervoasă, iar în secunda următoare i-am văzut sângele ţâşnind iar din gură. Capul i-a zburat spre dreapta şi s-a prăbuşit ca un bolovan.

Nu îmi dădeam seama cât durase clacajul meu, dar ei rămăseseră la fel de blocați în timp ca și mine, aliați și dușmani. Probabil fusese mai puțin de trei minute, altfel Dwayne nu ar fi reușit să mă readucă înapoi doar cu ventilații și compresii, însă mie mi se păruseră ore întregi.

Danica şi-a masat pumnul, scrâşnind din dinţi şi susţinându-se pe un picior, dar amândouă am simţit satisfacţia acelei lovituri, mai ales când Blaze a rămas nemişcată. Dax a apărut lângă ea, oferindu-i sprijin. Chipul lui era înnebunit de frică. Totuşi, tot ce a vrut Danica a fost să o cuprindă în braţe, s-a agăţat de gâtul lui cu o durere pe care o puteam simţi, iar acum reuşeam să o înţeleg. Să înţeleg tot ce făcuse în perioada asta.

— Lucrurile au cam luat-o razna, am auzit vocea lui Cade şi imediat am ţâşnit, însă Dwayne m-a strâns şi mai protector. Privirea lui întunecată s-a îndreptat spre nenorocitul care stătea în faţa noastră. Amintindu-mi de el am început să pipăi corpul lui Dwayne în căutarea vreunei răni.

Pe Blaze a ridicat-o Greg la semnul lui Cade şi a cărat-o afară, încă leşinată. Am tuşit discret, încercând să nu îl sperii iar pe Dwayne. Din felul în care se uita la Cade, îmi dădeam seama că se abţinea cu toată puterea lui să nu se năpustească asupra nenorocitului. Văzând matahalele înarmate pe care le avea în spate, l-am prins de gulerul

tricoului, ţinându-l lângă mine, cu o disperare tremurândă. În acel moment, nu mă credeam capabilă să mă mai despart vreodată de îmbrățișarea lui.

— Vă dau douăzeci de minute să vă adunaţi, apoi avem de discutat.

— Nu te pune în calea mea în momentul ăsta, Cade. O s-o duc la spital chiar acum şi o să omor pe oricine încearcă să mă oprească.

Glasul lui păruse calm, însă ajunsesem să îl cunosc mai bine de atât. Teroarea de mai devreme îl epuizase, dar era mai periculos decât l-am simțit vreodată. Atunci când Cade s-a uitat la mine, zâmbetul lui mi-a încreţit pielea.

— E decizia ei dacă te lasă să te pui în fața gloanțelor.

— Las-o pe ea să plece, trimite-o cu cineva la spital. O să rămân şi o să fac orice îți dorești.

Cade se întorsese, dar vorbele lui Dwayne l-au oprit, iar expresia lui mi-a urcat un urlet în gât, pe care l-am oprit sub limbă şi am muşcat-o cu forță. Simțeam o cedare atât de mare în glasul lui Dwayne, părea să îngenuncheze în fața dușmanului cu care luptase ani de zile şi mă înnebunea ideea că o făcea din cauza mea.

— În sfârşit un răspuns pe care îl aşteptam. Ne-a rânjit şarpele, triumfător. Oricât de tentant ar fi, va trebui să mai aştepte. Niciunul nu plecați de

aici în noaptea asta, până când nu scoatem cărțile pe masă, dar sunteți liberi să încercați.

A ieşit din încăpere, alături de ceilalţi, iar noi cinci am rămas brusc singuri.

Pumnii mei s-au strâns pe tricoul lui si m-a privit, ochii mei s-au înfipt în sufletul lui, cu o disperare pe care sigur o simțea.

— Sunt bine. Nu am nevoie să merg la spital acum, te implor, nu te pune în pericol din nou. Nu, nu pot să…

M-am oprit cu un suspin puternic ce m-a zguduit, iar el m-a strâns mai tare în brațe. Fiecare cuvânt mă ardea, gâtul îmi părea iar înțesat cu vată și umflat ca o minge, din cauza strangulării, dar nu aveam să mă opresc până când el nu mă asculta.

— Iubito, ți s-a oprit inima. Nu pot să risc din nou, nu pot să te țin aici, când…

Mi-am pus degetele pe buzele lui, apoi i-am ridicat palma pe pieptul meu, unde inima bătea calm, ca un motor pornit şi funcțional.

— Nu se va mai opri din nou decât dacă trec prin aceeași situație, dar dacă tu te pui în calea gloanțelor în momentul acesta, nu sunt sigură că vei mai avea ce să salvezi din mine a doua oară.

I-am simțit fiorii, groaza ce i-a trecut prin privire şi l-a făcut să tremure cu totul, ca apoi să mă strângă cu aceeași disperare cunoscută.

— Doar promite-mi că îmi vei spune dacă începi să te simți rău.

Am aprobat solemn din cap.

— Îți promit.

A oftat toată durerea din lume înainte să mă strângă mai tare la pieptul lui.

Derek ne privise în tăcere, Ghicindu-i gândurile, Dwayne a spus:

— Mulţumesc pentru tot, ne descurcăm de aici.

— Eşti sigur? Crezi că vă va lăsa să plecaţi fără luptă?

Mi-am privit profesorul de literatură, profesorul de teatru alături de care petrecusem foarte mult timp în ultimele zile, iar acum nu îl mai recunoşteam. În locul ăsta, vorbind despre traficanţi de carne vie, părea cu totul alt om. Dax nu a mai aşteptat finalul discuţiei, a ridicat-o pe Danica în braţe.

Ea s-a agăţat de gâtul lui şi a protestat când a încercat să o scoată pe uşă.

— Trebuie să ajungi la spital, s-a încruntat disperat la ea. Tot mai albă la faţă, Danica a clătinat din cap.

— Nu o să ne lase să plecăm. Du-mă, te rog, la baie.

— Cui dracu' îi pasă de nenorocitul ăla? O să îl omor dacă încearcă să mă oprească! aproape că a urlat, iar Danica a privit disperată spre noi, mai

mult spre Dwayne, implorând ajutor. Acesta a oftat.

— Du-o la baie şi ajut-o să îşi bandajeze rana, Dax, nu putem pleca acum.

— Ce dracului ave...

Dwayne l-a oprit, ridicând împăciuitor mâna.

— Ştiu că nu înţelegi încă nimic, dar, te rog, ai încredere în mine. Suntem depăşiţi numeric. Nu te vor lăsa să ieşi cu ea din clubul ăsta, doar o vei pune în pericol. Crezi că eu aş ţine-o pe Dakota acum, după ce s-a întâmplat, dacă aş şti că există şi cea mai mică şansă să o scot de aici? Aş încasa oricâte gloanţe pentru ea, dar nici asta nu o s-o salveze, doar va rămâne singură aici.

Pumnii mei s-au strâns din nou, el m-a sărutat pe frunte. Ştim că o spusese astfel să îl convingă pe Dax, dat tot era groaznic să aud.

Dax i-a privit pe toţi ca pe nişte nebuni, inclusiv pe mine. Astfel, în acel moment, mi-a fost în sfârşit confirmat faptul că el nu avea absolut nimic de a face cu ceea ce se întâmpla aici. Uşurarea a fost plăcută, dar nu a durat mult, pentru că ştiam că va fi implicat de acum încolo… cu toţii vom fi.

— Te rog, iubitule, i-a şoptit Danica, privindu-l implorator şi cu ochii în lacrimi, ce nu îmi dădeam seama dacă erau provocate de teamă sau de durere. Dax i-a privit piciorul, i se umpluse palma de sânge, sub coapsa ei, a cedat cu o

înjurătură murdară şi a fugit cu ea spre cealaltă uşă din cameră.

Ne-am întors atenţia spre Derek, care abia acum îşi băgase pistolul la spate.

— E în regulă, Derek, vom fi bine.

Bărbatul din faţa noastră l-a privit pe Dwayne cu suspiciune, apoi pe mine, cu teamă.

— Îţi apreciez optimismul, Dwayne, dar ştii despre cine vorbim. Dacă a luat-o, o vrea.

Amândoi am îngheţat. Derek o spusese cât de subtil putuse, însă înţelesesem foarte bine. Dwayne m-a strâns protectiv în braţele lui, formând un scut în jurul meu.

— Nu e atât de prost! O să îi distrug pe toţi, chiar dacă ajung în puşcărie cu ei, înainte să mai aibă şansa să o atingă.

Am început să tremur şi mai tare, căutându-mi cuvintele, dar negăsind vreunul. Derek a oftat şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Pleacă, Derek. Abia ţi-ai câştigat libertatea, nu te afunda din nou, pentru noi.

— La fel şi tu, a expirat el exasperat. Asta urmăreşte şi o ştii, te va băga iar în nenorocirea asta şi va fi mai rău decât data trecută, pentru că ştie că vei face orice pentru Dakota.

Tot mai disperată, am privit de la unul la altul, la frica de pe chipul lui Derek şi la profilul parcă din stâncă al iubitului meu, ce părea pregătit să

înfrunte o soartă ce mă înspăimânta după fiecare secundă.

— Dwayne, abia am şoptit, speriată. El m-a privit, cu o mie de cuvinte mute, dar nu a spus nimic şi m-a sărutat apăsat pe tâmplă. Simţind că ne dorim să rămânem singuri, Derek a aprobat din cap.

— O să fiu afară. Dacă se împute treaba, dă-mi repede un apel.

Dwayne i-a mulţumit cu recunoştinţă, iar profesorul nostru, pe care mi se părea ridicol să îl mai numesc aşa, a ieşit din cameră şi a închis uşa în urma lui.

Am rămas singuri, cu sunete de durere venind dinspre baie, gemetele de agonie ale Danicăi.

Dwayne mi-a analizat din nou rana de la sprânceană şi sângele ce mi se scursese pe obraz.

— Mă întorc imediat, a depus un sărut pe fruntea mea şi a plecat înainte să reuşesc să îl prind şi să îl implor să nu mă părăsească. Răceala ce a urmat a fost tortură pură, un prag spre nebunie. Simțeam că inima mea nu mai era în stare să bată fără el, acum mai mult decât oricând, după ce mă adusese la viață.

Înainte să mă ridic şi să fug spre baie, după el, a reapărut. Avea în mână un prosop de faţă, pe care mi l-a aşezat la tâmplă şi a tamponat delicat. Am tras uşor aerul printre dinţi, încercând să fac faţă înţepăturilor. Prosopul era umed şi rece, o

plăcere peste pielea mea tumefiată. Dwayne mi-a şters cu atenţie sângele, concentrându-se excesiv de mult doar pe asta şi refuzând să mă privească în ochi. În schimb, eu am făcut-o, aşteptând momentul în care va ceda şi va trebui să se uite la mine. Mi-a îndepărtat sângele de pe obraz, apoi a întors prosopul şi mi l-a aşezat pe gât, pentru a calma rănile provocate de strangulare. Pielea îmi era ca o rană deschisă, simțeam nevoia să tușesc încontinuu, dar m-am abținut, deoarece văzându-mă astfel avea să clacheze din nou și să răstoarne Iadul ca să mă scoată de aici.

Am prins singură prosopul, iar el a scos un bandaj mic pe care mi l-a pus peste rana de deasupra sprâncenei. Am expirat, prinzându-mă de braţul lui, pentru că bandajul avea o substanţă ce a înrăutăţit usturimea de zece ori. El mi-a prins mâna atunci când am vrut să îl smulg, pentru că nu mai suportam şi durerea asta.

— Va trece repede, iubito. Nu e o rană adâncă, dar trebuie dezinfectată.

Când nu a mai avut de ales, m-a privit în ochi. Am uitat de orice şi m-am concentrat asupra lui.

— Te rog, spune-mi că nu eşti implicat în asta. Am şoptit, nereuşind să mă menţin foarte stăpână pe mine. Dwayne mi-a simţit tremuratul şi s-a apropiat de mine, aşezându-şi ambele palme pe obrajii mei.

— Îţi jur că nu am răpit şi nu am abuzat niciodată vreo fată. Mai devreme, ca să te salvez pe tine, a fost prima dată când am rănit una.

Am înghiţit cu greutate, privind în adâncul ochilor lui şi căutând cu disperare adevărul din ei. M-a privit neîntrerupt, cu sinceritate şi niciun strop de ezitare, şi l-am crezut.

Mai târziu aveau să vină şi restul detaliilor, dar în momentul acela m-am simţit cuprinsă de toată uşurarea din lume, ştiind că el nu făcuse aşa ceva. Am expirat cu greutate şi m-am agăţat de gâtul lui, simţind nevoia să îl am lângă mine, să îi simt atingerea, bătăile inimii, respiraţia, toate lucrurile ce îl defineau şi de care mi-a fost atât de dor. Nu am mai simţit nicio durere, doar uşurare binecuvântată.

Am încercat să îmi abţin lacrimile, dar nu am reuşit. Dwayne m-a tras în poala lui şi m-a strâns în braţe cu toată forţa de care aveam atât de mare nevoie. Simţindu-i tremuratul, pe care abia acum a reuşit să şi-l elibereze, mi-am dat seama că nici el nu era mai bine din punct de vedere psihic.

— L-am văzut pe nenorocit prea târziu. Mi-a atras atenţia abia după ce s-a ridicat, voiam să mă iau după el, dar tocmai urma ultima scenă. Apoi, după câteva minute, Derek a început să te strige disperat în cască. A inspirat cu greutate, apoi şi-a strâns pumnii în jurul meu. Dumnezeule, dacă te-ar fi dus altundeva şi nu te-aş fi găsit, dacă

ajungeam prea târziu aici şi nenorocita aia reuşea… abia acum păruse să expire acea gură mare de aer. Mi-am strâns mai tare braţele în jurul gâtului său.

— La ce s-a referit Derek? am întrebat, privindu-l în ochi. Mi-a mângâiat obrazul cu vârful degetelor şi mi-a tras după ureche o şuviţă de păr. Abia acum mi-am dat seama că, în încăierare, Blaze reuşise să îmi desfacă părul şi să smulgă probabil o bună parte.

— Ai văzut ringul de box.

Eu am aprobat din cap, deşi nu fusese o întrebare.

— Obişnuiam să vin aici să… îmi descarc furia. Simţeam nevoia teribilă să mă iau la bătaie cu toată lumea. Am avut asta întotdeauna, dar era greu să îmi găsesc adversarii, până am ajuns în Grota asta nenorocită. Pentru mine era doar eliberare, puteam să îmi folosesc ultimul strop de energie, până cădeam lat, de multe ori nici nu îmi păsa dacă pierdeam.

Mi-am strâns buzele, ştiind încotro se îndreaptă povestea.

— Într-o noapte, am fost la un pas să îl omor pe cel cu care urcasem în ring. Mi-am pierdut controlul şi l-am lăsat inconştient. M-am speriat al dracului de rău şi cam asta mi-a fost cu boxul ilegal în Grota Diavolului.

Am aşteptat, privindu-l cu atenţie, pentru că partea rea abia acum părea să înceapă.

— Nu te-a lăsat să pleci, nu-i aşa?

— Nu i-a plăcut deloc, câştiga o groază cu mine, eu nici nu voiam să primesc banii de pe urma pariurilor. Veneam aici doar ca o bestie dornică să distrugă şi să fie distrusă. Atunci a apărut Danica în peisaj şi lucrurile au luat o cu totul altă întorsătură.

Am aşteptam, cu sufletul la gură, dar ţipătul ei ne-a făcut pe amândoi să tresărim. Uitasem de ea. Lăsând discuţia în aer, am sărit amândoi din pat şi am fugit în baie.

Pe podea băii lui Cade, Danica murdărise toată gresia albă de sânge şi acum zăcea întinsă pe spate, cu un prosop în gură şi îngrozitor de palidă.

Dax a ridicat spre noi o privire plină de mânie şi disperare.

— Dwayne, o duc la spital, nu îmi pasă pe cine trebuie să omor!

— Nu! a strigat ea, chinuindu-se să se ridice în fund şi agăţându-se de gulerul lui. A strâns singură prosopul pe care Dax i-l înfăşurare în jurul bandajului şi dinţii i-au scrâşnit atunci când durerea a izbit-o în valuri. M-am aplecat pe genunchi, lângă ea, şi mi-am pus palma rece pe fruntea ei fierbinte şi transpirată, sperând să îi fie alinare câtuşi de puţin.

— Mai rezist! Chemaţi-l pe nenorocitul ăla! S-a prins de mine şi mi-a cerut să o ajut să se ridice, dar am negat vehement, nu era momentul să facă din nou pe eroina. Dax a ridicat-o din nou în braţele lui, încercând să nu îi atingă rana. Eu i-am prins piciorul suspendat şi l-am ţinut cât am putut de delicat, până când Dax a ajuns înapoi în cameră şi a aşezat-o pe pat.

— De ce dracului stăm aici? Cine e nenorocitul acesta de fapt? a urlat el din nou, pierzându-şi minţile tot mai tare. Am pus apă într-un pahar şi i l-am întins Danicăi, ea l-a luat recunoscătoare şi a băut. Cât timp Dwayne încerca să îl calmeze pe Dax, eu am fugit la baie şi am umezit alt prosop. Fără să vreau, mi-am văzut reflexia în oglindă. Rana de la sprânceană nu se mai vedea sub bandaj, dar gâtul era vânăt și umflat, pielea palidă şi ochii prea roşi în contrast. Aș fi spus că păream strânsă de gât, dar chiar așa era.

Când m-am întors în cameră, am înţepenit câteva secunde. Diavolul se întorsese. Robotic, am mers spre Danica şi i-am pus prosopul rece pe frunte, privirea ei era aţintită asupra lui Cade cu toată ura din lume. Încă nu îmi venea să cred că a fost capabilă să îi dea astfel voie în viaţa ei, în toate aceste zile în care am crezut că a fost de partea lui.

Dax s-a aşezat pe marginea patului şi i-a prins mâna, iar Danica a cerut să o ajute să se ridice în fund.

— Oh, iubito, ar trebui să te vadă un medic.

Toţi am încercat să ne abţinem şi să nu îi sărim la gât. Danica l-a prins pe Dax de mână şi l-a ţinut bine, lângă ea.

— Du-te dracu', nenorocitule! l-a înjurat ea, din tot sufletul. Cade i-a râs în faţă, iar Dax a privit-o pe ea, pentru prima dată potolit.

Cade s-a aşezat în faţa biroului şi s-a rezemat de el, aşa cum făcuse mai devreme, când eram singură aici. Şi-a aprins alt trabuc şi a împins cu piciorul în monitorul pe care îl distrusesem.

— Fără resentimente, dar nu prea m-ai satisfăcut. Blonde superbe găsesc peste tot, dar încep să am pofte pentru ceva mai… diferit. Spunând asta, privirea lui s-a oprit brusc pe mine. Anticipasem cumva asta şi m-am mişcat din instinct spre Dwayne, care deja parcursese jumătate din spaţiul dintre ei.

Şi Cade anticipase acelaşi lucru, pentru că în momentul acela era o armă în mâna lui, iar ţeava era îndreptată spre capul lui Dwayne. Inima mi-am bubuit între coaste şi m-am ancorat pe braţul lui, implorându-l să rămână pe loc.

— Nici ăla şi nicio armă din lume nu o să te protejeze de mine, dacă îndrăzneşti să o mai atingi vreodată! Ameninţarea nu era deloc la propriu, l-

am simţit tremurând cu toată fiinţa lui şi gata să explodeze.

— Eşti aşa de sigur? a rânjit Cade, încă îndreptând pistolul spre el. Hai să vedem dacă un glonţ în cap e suficient să te ţină pe loc.

Nici măcar nu l-am simţit mişcându-se, a fost totul atât de rapid, încât mie a apucat doar să mi se oprească respiraţia înainte ca mâna lui Dwayne să scoată pistolul de la spate şi să ţintească spre Cade.

— Eu sunt pregătit să mor pentru ea. Tu eşti? Pentru că, te asigur, te iau după mine!

Disperarea m-a cuprins pe toate părţile, i-am privit pe amândoi, la arma îndreptată spre Dwayne, şi nu m-a liniştit deloc faptul că şi el avea o armă îndreptată spre Cade.

Niciunul nu a cedat, schimbul de priviri a început să îmi ardă pielea şi Dwayne m-a tras cu celălalt braţ, în spatele lui. Nu am reuşit să protestez.

În cele din urmă, Cade a ridicat mâna şi a îndreptat pistolul spre tavan.

— Nu, n-am chef să mor pentru ea, şi nici tu. O persoană a fost suficient.

Cade şi-a îndreptat privirea veninoasă spre mine, împietrindu-mă. M-am uitat la el pe după braţul lui Dwayne, simţind toată furia din fiinţa lui cum se îndrepta spre mine, iar ceva în ochii lui mi-a îngheţat inima în piept.

Inima…

Nu era prima dată când făcea o asemenea afirmaţie. Când îmi vorbise în bucătărie, îmi atinsese medalionul şi îl privise cu o ferocitate vie, palpabilă. Instinctual, mi-am dus mâna la piept, iar Cade a tras cu furie din trabuc şi a suflat fumul gros spre tavan.

— Aşa e, prinţesă! Tu eşti vinovată pentru toată suferinţa pe care au trăit-o persoanele din camera asta, în ultimele luni.

27. RENĂSCUTĂ DIN PĂCATELE FRATELUI

— Despre ce dracului vorbeşti? a răbufnit Dwayne, lăsând pistolul în jos, dar rămânând scut în faţa mea.

Cade nu şi-a luat privirea de pe mine, a tras alt fum din trabuc şi figura batjocoritoare i s-a întors, chiar dacă nu voi putea să uit niciodată ura din ochii lui, de mai devreme, când îşi lăsase masca jos, pentru câteva secunde.

— Niciunul nu v-aţi gândit că există un motiv pentru că v-am ales pe voi. De fapt, tu m-ai întrebat disperată în fiecare zi, a arătat spre Danica, care zăcea în pat, mută.

— Termină dracului odată, Cade, şi spune ce ai de spus. L-a luat Dwayne la rost. S-a mişcat de lângă birou şi a venit cu paşi lenţi spre noi, Dwayne i-a interzis accesul la mine când a realizat că asta îşi dorea.

— Calmează-te, Mesagerule, dacă voiam să o rănesc, aş fi făcut-o demult.

Mi-a distras atenţia să îi aud porecla rostită de acest nenorocit. Eu o ştiam ca numele lui de Youtube, aici probabil însemna cu totul altceva.

Mi-am adunat puterile şi am rămas nemişcată când şi-a trecut degetul pe sub gulerul meu, scoţând la suprafaţă colierul. Și-a tras imediat mâna, ca şi ars, iar ochii i-au rămas aţintiţi la pandantivul colierului, cunoscându-l, simţindu-l…

— Ai cunoscut-o pe Sunny. Am realizat eu, citind în privirea lui şi în fiecare reacţie a corpului.

— Puțin spus, am cunoscut-o. Și-a ridicat privirea spre mine, lăsând din nou să iasă acea furie diabolică. Am îndrăznit şi am ieşit din spatele lui Dwayne, înfruntându-l pe Cade.

El nu a spus nimic şi niciunul dintre noi nu a îndrăznit să vorbească şi să îl întrebe cine a fost pentru el fata de la care am primit inima.

De parcă se deconectase brusc, şi-a luat privirea de pe colierul meu şi s-a întors la birou.

— Nu toţi orfanii au norocul vostru, a vorbit el, aşezându-se pe scaun şi ridicându-şi picioarele pe birou, apoi a tras iar cu foame din trabuc. Toxina îmi afecta căile respiratorii şi mai tare, nu era nicio aerisire în cameră, dar m-am străduit în continuare să nu încep să tușesc, pentru ca nu m-aș mai fi oprit.

— Eu, unul, habar nu am din ce dracului curvă sau aurolac am ieşit, nimeni nu mi-a spus vreodată. Am crescut la orfelinat până la cinci ani, apoi am fost înfiat, dar nu de nişte barosani plini de bani.

Dwayne m-a strâns de mână, parcă transmiţându-şi să nu fiu influenţată în niciun fel de povestea lui.

— Părinţii mei adoptivi erau oameni amărâţi. Buni, dar amărâţi, disperaţi să aibă un copil ce nu voia să vină deloc. Aşa că şi-au luat unul deja ieşit din fabrică. A ridicat mâinile la baza umerilor, indicând spre el. Cum e să vi se facă toate poftele, huh? Cum e ca mami şi tati să vă cumpere imediat maşina pe care puneţi ochii, să aveţi fiecare câte un etaj într-un hotel? S-a aplecat cu coatele pe birou, mijindu-şi ochii la mine, la Dax şi Danica.

— Trebuie să fie al dracului de mişto. Ce nu e mişto, e ca părinţii tăi adoptivi să te trateze ca pe o achiziţie greu de întreținut pe care regretă că au făcut-o. Nu m-au bătut, nu m-au abuzat, dar, după un an, tot ce voiam era să mă întorc la orfelinatul pe care îl crezusem un Iad până să ajung în casa aia. Însă au trecut trei ani şi miracolul s-a întâmplat. Mămica a rămas în sfârşit însărcinată.

În capetele noastre se formau deja legături, dar niciunul nu îndrăzneam să le spunem. Crezusem că Sunny fusese iubita lui, dar sora… era şi mai rău.

A râs melancolic, privind spre tavan.

— Am urât-o din tot sufletul înainte să se nască, ştiam că urma să fiu tratat ca un microb şi mai mare, dar m-a luat pe sus cu totul. S-a ataşat de mine din primii ani, iar eu de ea. A devenit

farul meu, nimic nu mai conta, decât zâmbetul lui Sunny, şi datorită ei totul s-a unit. Credeam că părinţii ei mă vor da afară din casă imediat după naşterea ei, dar nu au făcut-o, cumva au fost capabili să mă primească în familie tocmai datorită ei. Sunny ne-a unit pe toţi, ea a fost raza de soare din casa aia, a spus, privind spre colierul meu… al ei, de fapt. Conexiunea dintre noi a devenit mai puternică odată cu anii, până când a fost luată de lângă mine.

Şi-a strâns cu ferocitate buzele şi a tras din trabucul ăla de parcă era duşmanul lui. Ceva în privirea lui, ceva se schimbase, iar sora mea a fost prima care a observat.

— Ai iubit-o! Şi în niciun caz ca pe o soră.

A concluzionat Danica, iar ferocitatea lui Cade s-a mutat asupra ei.

— Da, am iubit-o! Am iubit-o aşa cum voi, copii idioţi, nu o să fiţi niciodată capabili să înţelegeţi. Aşa cum, îţi garantez, nu vei avea niciodată norocul ca Dax să te iubească pe tine. Aş fi omorât cu mâinile goale pe oricine ar fi încercat să se apropie de ea, dar el m-a lăsat să intru în patul tău, fără să scâncească.

Dax a vrut să se ridice, dar Danica l-a prins.

Cu toţii am rămas fără suflare. Chiar şi Dwayne.

— Nu îl compara cu tine, nenorocitule! M-am despărţit de el din cauza ta, ca să îl protejez. El nu

e un monstru, ca tine, mi-a respectat decizia. Nu eram posesia lui, aşa cum sunt sigură că era Sunny pentru tine.

Scaunul s-a izbit de perete atunci când el s-a ridicat.

— Să nu îndrăzneşti, a ameninţat, cu aceea privire dementă. Danica l-a înfruntat, în acelaşi fel.

— Deci de asta o faci? m-am auzit vorbind. Vrei să te răzbuni pentru că eu am primit inima lui Sunny? De ce nu ai venit după mine? De ce i-ai băgat şi pe ei în asta?

Dwayne m-a tras lângă el când a simţit că îmi pierdeam controlul. După fiecare secundă ce trecea, realizam că toate astea se datorau nenorocirii ce îmi bătea în piept. Blestemului ce fusese aruncat asupra mea, fără să ştiu, odată cu noua viaţă.

— Asta am plănuit, la început. Apoi ţi-am urmărit puţin familia şi am descoperit nişte lucruri foarte interesante. A rânjit spre Dax şi Danica.

— Relaţia noastră ţi-a amintit de tine şi Sunny, a concluzionat Dax, iar Cade a rânjit cu toată gura.

— Şi nu mi-am dorit nimic mai mult decât să o distrug.

— Eşti un dement! a scuipat Danica, mişcându-se în pat de parcă voia să ajungă la el.

— Probabil muriţi de curiozitate să aflaţi cum v-am mutat pe tabla de şah. Ne-a privit pe toţi, apoi şi-a tras scaunul şi s-a aşezat înapoi.

Schimbările lui atât de bruşte de comportament îmi dădeau de înţeles că nu era nici pe departe sănătos.

— Tu, roşcato, erai ultima pe listă, dar ţi-ai tot băgat nasul unde nu trebuia şi ai ajuns aici mai devreme. Aveam planuri foarte mari pentru tine şi încă mai am. Am început cu Danica, cea mai uşor de influenţat dintre toţi. Tot ce a trebuit să fac a fost să plantez o fată care să îi facă avansuri lui Dax, şi gelozia ei a sărit cât casa.

— Jena?! Tu ai fost cel care a adus-o acolo? a expirat Danica şocată, Cade i-a rânjit.

— Ca să nu îi pierdem pe ceilalţi cu povestea, i-am abordat pe cei doi îndrăgostiţi într-un club din Sunnyvale, acolo unde obişnuiau să aibă multe escapade, asta tot din cauza mea. Jena, una dintre fetele mele, l-a îmbătat bine pe Dax, l-a şi drogat puţin, era numai bun pentru distracţie. Blonda, aici de faţă, şi-a pierdut minţile să vadă cum iubitul ei era gata să sară pe alta. Atunci am intervenit eu. După câteva pahare bine alese, Danica era gata să o sfârtece pe nenorocită.

El a rânjit, noi ne-am privit unii pe alţii, tot mai speriaţi de planul diabolic ce se desfăşurase în jurul nostru, în acest timp.

— Danica, vrei să continui tu?

Ea şi-a strâns buzele, dar l-a privit pe Dax şi am ştiut la ce se gândea. Îi datora să îi spună măcar acum adevărul.

— M-a drogat şi pe mine, mi-am ieşit din minţi de furie. Nici nu îmi păsa cine era când mi-a spus că mă ajută să scap de ea. Voiam să o iau de lângă tine şi să o fac să sufere. Am ieşit afară şi Cade mi-a adus-o câteva minute mai târziu, alături de alţi bărbaţi.

I s-a oprit aerul în gât, nu a fost în stare să continue şi a strâns cearşaful în pumni, cu lacrimile ce îi ieşiseră din nou la iveală.

— Nu te opri acum, iubire, abia devine interesant.

— Au violat-o! a răbufnit ea.

Am avut nevoie de susţinerea lui Dwayne ca să rămân pe picioare. Danica a izbucnit în plâns, incontrolabil.

— În spatele clubului, lângă o ghenă de gunoi, doi dintre ei au violat-o, iar Cade a filmat totul. M-a filmat pe mine privind şi… încurajându-i să o facă să sufere.

Nu am mai rezistat, mi-am pierdut controlul şi m-am întors, disperată să mă aşez pe ceva. Am găsit braţele lui Dwayne care m-au cuprins imediat.

Danica nu a mai reuşit să vorbească, Cade i-a preluat vorbele, cu un rânjet demonic.

— A fost o adevărată operă de artă, o să v-o arăt în altă zi. Totul părea pus la cale de Danica, ea orchestra totul, iar chinul fetei… hm, exemplar. Dar cireaşa de pe tort a venit abia a doua zi, când ce s-a întâmplat, Danica?

Ea şi-a strâns ochii, străpunsă de valuri de durere ce îi distorsionau trupul şi s-a chircit între perne.

— Ai omorât-o, abia de şoptise, însă am auzit cu toţii.

Mi s-au înmuiat picioarele, iar Dwayne m-a tras pe canapeaua din spatele nostru.

— Violată, sugrumată, aruncată într-un tomberon. Trebuie să recunosc, a fost o pierdere mare, era printre cele mai bune fete ale mele. A acceptat violul pentru o sumă mare de bani, însă uciderea ei a fost actul final la care nu se aştepta. A început ditamai ancheta, iar eu se întâmplă să am o filmare cu o faţă foarte clară a Danicăi Welron care planificase totul, inclusiv sugrumarea Jenei până la inconştientă, chiar dacă atunci doar s-a prefăcut. A jucat rolul vieţii ei.

— Eşti bolnav! am vorbit printre lacrimi, simţind dorinţa atât de puternică de a-l ucide, încât m-a speriat.

— Nu. Doar dornic de răzbunare. Mi-a zâmbit înfiorător de blând, astfel că mi s-a zbârlit pielea. Dwayne l-a privit cu intensitate, apoi ceva a părut

să se lege şi în mintea lui. Ceva ce niciunul dintre noi nu puteam să înţelegem.

— A fost vina ta, nu-i aşa?

Când pumnul liber al lui Cade s-a strâns pe birou, am ştiut că orice suspecta Dwayne, avea dreptate.

— Sunny a murit într-un accident, dar tu ai fost de vină. L-a înfruntat Dwayne, stârnindu-l să îşi dea arama pe faţă.

— Şi cum de ai făcut tu o asemenea presupunere?

— Pentru că acum o văd. Înţeleg.

Dwayne m-a privit pe mine, apoi pe Cade, ce îşi strângea în continuare buzele.

— În seara asta am fost la un pas să o pierd pe Dakota. Şi ar fi fost numai vina mea, pentru că am părăsit-o când avea nevoie de mine. Nu mi-aş fi putut-o ierta niciodată şi fi atacat pe oricine ar fi contribuit, vinovat sau nu.

— Nu e nimeni nevinovat aici! a urlat Cade, luându-ne prin surprindere când s-a ridicat şi a izbit cu pumnii în masă.

— Da, a fost vina mea. A fost noaptea în care a aflat cu ce mă ocup şi m-a găsit aici. A plecat nervoasă şi speriată, iar eu, ca un prost, am crezut că e mai bine să o las să se liniştească. Dar accidentul… nu era moartă. Am văzut-o înainte să o ducă la spital, era conştientă, m-a privit şi m-a strâns de mână. Nici măcar nu era atât de rănită!

Două ore mai târziu mi s-a spus simplu că a murit, iar idioţii ei de părinţi au acceptat asta fără să scâncească măcar. I-au dat inima de parcă era o nenorocită de jucărie!

Urlase la noi tot timpul, însă niciunul dintre ei nu a reacţionat în felul meu. Mi s-a oprit respiraţia, din nou. Am simţit că pierd iar controlul.

Dwayne s-a întors spre mine şi mi-a prins faţa în palme.

— Iubito, calmează-te, te rog! Ştii că nu e adevărat ce spune. Nu-l lăsa să îţi intre în minte.

El ştia mai bine decât oricine cât mă afecta asta, era singurul căruia îi spusesem vreodată. Vederea mi s-a blurat de lacrimi şi Dax a apărut lângă mine, oferindu-mi un pahar de apă din care am băut cu disperare.

Mi-am auzit propriul gâfâit. Cu cât mă străduiam mai mult să îmi recuperez controlul, cu atât devenea mai greu.

— Da, Dakota! Aşa se simte o inimă ce nu îţi aparţine. Inima pe care ai furat-o!

— Taci dracu' din gură! A urlat Dwayne lângă mine, dar mi-a prins bine, m-am agăţat de glasul lui.

— A avut hemoragie intracraniană, nu a ucis-o nimeni!

Nu i-am văzut expresia lui Cade, dar i-am auzit bufnetul batjocoritor.

— Bună scuză să maschezi o crimă.

L-am simţit pe Dwayne încercând să se ridice, dar l-am prins de braţ şi l-am ţinut lângă mine cu toată puterea pe care o posedam în momentul acela de agonie şi groază. Bătăile inimii s-au mai diminuat puţin, însă durerea a rămas acută în piept, bubuindu-mi în urechi şi în presiunea sângelui.

Dacă aş fi putut, mi-aş fi smuls inima în acel moment şi aş fi aruncat-o la picioarele lui, pentru că asta îşi dorea.

— Ne-am abătut de la poveste. Am tresărit când a bătut din palme, aşezându-se înapoi pe scaun şi zâmbind, ca un maniac dezechilibrat. Dwayne m-a tras în braţele lui şi şi-a lipit buzele de fruntea mea.

— Nu te lăsa afectată de nimic din ce spune. Exact asta urmăreşte. Mi-a şoptit, însă era destul de greu să nu mă las afectată, pentru că eu bănuiam lucrurile astea cu mult înainte să apară Cade.

Dwayne şi-a pus palma pe pieptul meu.

— Sunt bine, am spus repede, iar el a părut convins pe moment de faptul că inima îşi revenise la ritmul cât de cât normal. Îmi vâjâia capul, dar de asta nu îşi putea da seama.

— Deci, după ce am prins-o bine pe Danica în plasă, următorul era Dax, dar mi s-au schimbat puţin planurile când Dwayne m-a călcat pe nervi,

renunţând la lupte tocmai când începuse să câştige foarte bine. Aşa că am schimbat puţin direcţia. Vrei să îi spui tu povestea? Sunt sigur că a măcinat-o mult timp pe iubita ta, pentru că e pe urmele noastre de câteva săptămâni.

Dwayne mi-a prins palmele, şi-a abătut privirea asupra lor, furios că trebuia să îmi spună aici ceva ce ar fi trebuit să fie discutat doar între patru ochi, însă Cade se distra de minune să ne pună să mergem pe sârmă pentru el, iar ăsta era abia începutul.

— La câteva zile după ce am renunţat, Danica a venit la mine. Mi-a spus tot ce i s-a întâmplat şi cum o foloseşte Cade. O ameninţa că o dă pe mâna poliţiei dacă nu îi aduce o fată pentru trafic, aşa că a cedat şi a făcut-o, de frică.

Dwayne a luat o pauză, apoi am auzit vocea surorii mele şi m-am întors spre ea.

— Eram terifiată, m-am agăţat doar de promisiunea lui că nu o va ucide şi am făcut-o, dar apoi am regretat amarnic şi l-am implorat să o elibereze, ceea ce şi aştepta.

Nu l-am văzut pe Cade, dar eram sigură că rânjea cu gura până la urechi, mândru de felul în care i se aranjaseră planurile.

— Mi-a spus că, dacă îl conving pe Dwayne să se întoarcă în ring, o s-o elibereze pe fata din Sunnyvale. Nu ne văzuse feţele şi nimeni nu se

atinsese de ea, încă mai avea o şansă, atunci nu mi-am dat seama că totul era doar în scamatorie.

— Ne-a păcălit pe amândoi, a completat-o Dwayne. Ultimul lucru pe care mi-l doream, era să mă întorc în ringul ăla, dar mi-a pus în cârcă soarta unei fete nevinovate ce avea să ajungă carne vie pe masa proxeneţilor.

— Înţelegerea a fost cât se poate de corectă, intri în ring până când strângi cincizeci de mii de dolari din lupte. Te-am lăsat foarte ieftin, dar îmi făceam doar încălzirea.

Ferocitatea din privirea mea o întrecea pe a lui Dwayne, mi-am imaginat zece feluri în care îi puteam scoate doar ochii din cap. Aşezând lucrurile cap la cap, mi-am dat seama că nu făcuse nimic la întâmplare, nici măcar oraşul pe care îl alesese pentru prima victimă a Danicăi. Crease subtil şi îngrozitor de minuțios harta răzbunării lui Sunny, dar niciunul nu ne-am dat seama de ceva.

— M-am distrat cu el o perioadă şi am lăsat-o pe Danica să respire, apoi, luna trecută am activat-o din nou. A fost destul de greu să o conving să o facă din nou, nu a mai mers cu filmarea, era pregătită să fie luată de poliţie. Aşa că am mai renunţat la un pion şi l-am folosit împotriva ei. Tot timpul ăsta ai dormit liniştit în patul tău, urându-ţi iubita pentru cât de nenorocita e, dar, în realitate, tot ce făcea era să te protejeze. Încercarea ei disperată de a te ţine departe de

lumea în care intrase şi de a te salva atunci când am ameninţat-o că o să te ucid fără să stau pe gânduri, dacă nu îşi face treaba.

Vorbise cu Dax, dar eu am reacţionat înaintea lui. M-am ridicat atât de repede, încât nici Dwayne nu a reuşit să mă prindă.

— Nenorocitule! Cu ce te alegi, chinuind astfel oamenii? Două braţe m-au prins de la spate chiar înainte să sar peste biroul lui. Nici nu s-a clintit, m-a privit cu un zâmbet mulţumit şi scârbos.

— Crezi că asta ţi-o va aduce pe Sunny înapoi? Nu! Nimic şi nimeni nu o va aduce, şi sunt sigură că e fericită acum că a scăpat de tine. Şi eu aş fi uşurată să scap de un nenorocit ca tine!

Expresia lui s-a schimbat, s-a ridicat în picioare, dar nu m-a intimidat absolut deloc, furia din mine clocotea în urechi şi mă zbăteam în strânsoarea lui Dwayne, ca o sălbatică.

— Vrei inima ei? Ia-o! Scoate-o din pieptul meu şi bag-o într-un borcan! Fă ce vrei cu ea, dar ştii că asta nu va rezolva nimic. La sfârşitul zilei, tot o să fii vinovatul pentru moartea ei!

S-a întins spre mine, gata să mă înhaţe peste birou, dar am fost ridicată în aer şi trasă într-o parte, iar Dwayne i-a prins braţul şi l-a azvârlit pe birou. Am tresărit atunci când lucrurile au zburat în toate părţile, iar Cade a fost întins pe birou.

Dwayne m-a eliberat şi i-a prins ceafa cu o mână, iar cu cealaltă i-a pus pistolul la tâmplă.

— Dă-mi un singur motiv să nu te omor chiar acum! Tot timpul ăsta am crezut că ai ceva cu mine, cu Danica… dar acum îmi spui că Dakota e motivul. Susţii că erai îndrăgostit şi ai fi făcut orice pentru ea, deci ştii ce te aşteaptă mai departe.

În ciuda faptului că era faţă în faţă cu moartea, întins cu burta pe un birou, Cade a râs, înfuriindu-l pe Dwayne şi mai tare.

— Da, ai dreptate. În ceea ce te priveşte, mi-ai dovedit că am un adversar pe măsură. Dar nu o să mă omori.

Dwayne l-a strâns suficient de tare să îl facă să geamă de durere şi i-a înfipt ţeava pistolul în craniu. Nu eram pregătită să îl văd murind astfel, însă nici nu mai vedeam un viitor cu el viu, în viaţa noastră.

— Atunci chiar nu mă cunoşti deloc.

Cade a tuşit, dar a râs în continuare, ca un maniac.

— Ba da, te cunosc. O iubeşti, dar ai nevoie de ea întreagă la cap. Cum crezi că s-ar simţi dacă ar ști că părinţii ei au murit din cauza ei? Că unchiul tău protector a murit din cauza ei? Pentru că am lăsat ordine clare, dacă eu nu ies din camera asta, cineva o să se ocupe de fiecare dintre ei.

Am împietrit amândoi, Dwayne a strâns şi mai tare ceafa lui Cade, până când am crezut că o să îi rupă coloana, apoi l-a eliberat şi l-a aruncat pe birou ca pe un şobolan.

Se umflase la faţă, i se bulbucaseră şi ochii, dar ne-a râs în faţă.

— Exact! După atât timp, v-am adus pe toţi în punctul pe care mi-l doream. Tu, arătă spre Danica. O să fii în continuare o fată ascultătoare, pentru că, aşa cum sunt, ţii la mami şi la tati şi ştii că nu o să îmi fie chiar atât de greu să îi fac să dispară. Călătoresc atât de mult împreună în acelaşi avion… a lăsat fraza în aer, ca pe o idee, iar mie mi-a accelerat din nou respiraţia.

— Dax, tu o să fii ascultător tocmai pentru că o iubeşti şi nu cred că ar fi aşa plăcut ca iubita ta să ajungă după gratii. Ah, am uitat să menţionez că, dacă se întâmplă ceva cu mine, filmarea cu Danica ajunge fix la poliţie? Criminalul lui Jena nu a fost încă descoperit, ar fi o uşurare pentru ei. Să nu mai zic de Amy. Dwayne, preferatul meu. I-a rânjit slinos ca un vierme. Tu ai mai făcut-o o dată pentru Danica. Pentru Dakota eşti gata să ucizi, nu-i aşa?

— Da! Şi o să încep cu tine!

— Din păcate, nu, pentru că ţi-am explicat deja ce se întâmplă. În plus, îţi mai aminteşti de bărbatul pe care aproape l-ai omorât, în ring?

Dwayne a pălit, am privit disperată de la unul la celălalt. Acum ce mai era?

— Să nu îndrăzneşti…

— Să îţi pun moartea lui în cârcă? a râs Cade, iar acel sunet devenise deja insuportabil, motivul coşmarurilor mele pentru următorii ani. Felul în care se distra de minune jucându-se cu noi, de parcă am fi fost nişte piese pe o tablă de şah era absolut înfiorător.

— Nu l-am omorât eu! a răbufnit Dwayne.

— Nu, dar se întâmplă să am filmarea exactă când îl laşi inconştient şi nu se mai ridică de pe saltea, e cărat inconştient afară şi după asta nimeni nu îl mai vede.

— Am mers la el după meci, era la vestiar şi îşi revenise. Tu l-ai ucis, nenorocitu' dracu'! Dwayne s-a repezit iar la el, dar de data asta Cade s-a ferit.

— Aveam o presimţire că vrei să renunţi şi am acţionat fix la timp. Dacă te ajută cu ceva, nu i-a mai trebuit mult după ce l-ai aranjat tu. Încă vreo trei pumni şi a fost bun de aruncat în canal. Hemoragie intracraniană, dacă tot e aşa la modă. Privirea lui s-a îndreptat spre mine, la final.

Dwayne aproape că a sărit peste birou, l-am prins cu aceeaşi disperare cu care mă prinsese el mai devreme, dar nu aveam şanse să îl ţin pe loc. Norocul meu a venit de la Dax, care l-a prins de braţe şi l-a tras înapoi. Danica se ridicase şi ea şi

venise alături de noi, iar acum eram toţi în faţa biroului lui Cade.

— Cu tine, presupun că nu trebuie să îmi fac griji. O să asculţi ca un căţeluş, pentru că nu vrei să moară cineva, sau iubitul să ajungă în puşcărie, nu?

M-a privit, dar nu am schițat nimic.

— Te-ai gândit vreodată de ce te-a adus aici, în noaptea aia?

Privirea mea s-a întors spre Dwayne, nu mă gândisem cu adevărat la asta, pentru că sperasem ca el să nu aibă nicio legătură cu ce se întâmpla aici.

Cade a rânjit mișelește, Dwayne a scrâșnit din din dinți.

— A aflat că te-a abordat Greg și voia să îmi arate că el e protectorul tău. Trebuie să recunosc că a fost o idee bună și a funcționat al dracului de bine cu oamenii mei, niciunul nu au mai vrut să îți dea târcoale după ce te-au văzut agățată de gâtul lui Teller, dar pentru mine a fost minunat să văd cât de implicat era deja și să îmi dau seama câte va face pentru tine.

Mi-au dat lacrimile, durerea a lovit în mijlocul inimii și Dwayne m-a tras în brațele lui în următoarea secundă.

— Am crezut că vrei să o ademenești și pe ea și să o bagi în rahatul în care e Danica. Am vrut să

îți rup gâtul încă de atunci, acum îmi pare rău că nu am făcut-o.

— Oh, pentru ea aveam planuri mult mai mari, Mesagerule.

Nu i-am mai putut privi expresia diabolică, mi-am ascuns fața la pieptul lui Dwayne, concentrându-mă pe parfumul lui familiar ca să nu înnebunesc.

— Dacă vreunul dintre voi îndrăzneşte să meargă la poliţie, vă asigur că am destule dovezi împotriva voastră să vă arunc după gratii înainte să fiu măcar suspectat de ceva. Spre deosebire de voi, eu sunt curat ca lacrima.

— Bine, ţi-ai făcut spectacolul cu noi, toţi suntem subjugaţi de dorinţa de a-l proteja pe celălalt, acum spune ce dracului vrei de la noi. A capitulat Dax, iar toţi am rămas nemişcaţi, privindu-l şi aşteptându-ne sentinţa. M-am despărțit de brațele lui Dwayne, dar l-am strâns de mână.

Cade s-a aplecat cu palmele pe birou, plimbându-şi privirea vicleană de la unul, la celălalt.

— Toţi o să lucraţi pentru mine. O să fac familia aia blestemată să regrete ziua în care v-a înfiat şi ziua în care a decis să ia inima lui Sunny.

Niciunul nu a mai spus nimic, probabil pentru că toţi ne aşteptam la asta. M-am simţit cumva învăluită de calmitate, de o linişte neobişnuită

pentru un asemenea moment şi totul a devenit clar în mintea mea.

M-am aplecat spre el, copiindu-i poziţia, fără să îmi dau seama. Am ajuns faţă în faţă cu el, pregătită să îl confrunt.

— O să implantez un glonţ în inima lui Sunny înainte să distrug viaţa unei fete nevinovate. Să nu crezi, nici măcar pentru o secundă, că nu o s-o fac.

Vorbisem cât se putea de calm, dar totuşi foarte hotărâtă. Aşa cum mă aşteptam, mi-a zâmbit.

— Mi-am dat seama în seara asta, când ai scăpat-o pe actriţa aia prostovană şi te-ai oferit pe tavă în locul ei, dar mi-am făcut deja scena cu adolescenta răpitoare, nu mai am nevoie de voi pentru asta. E deja prea multă poliţie în jurul liceului vostru.

— Atunci ce dracului vrei de la noi?

S-a apropiat mai mult de mine, dar nu m-am tras înapoi, hotărâtă să îl confrunt.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus mai devreme, când am fost doar noi doi aici?

Mi-am ridicat imediat, înainte să apuce Dwayne să mă înşface din faţa lui.

— Nu o să condamni altă viaţă, Dakota, am înţeles, dar am mai înţeles că eşti destul de bună la făcut sacrificii pentru alţii.

Şi-a lins buza de sus, apoi a ridicat palmele şi s-a tras înapoi, la fix, pentru că Dwayne şi Dax tocmai se aventuraseră spre el în acelaşi timp.

— Calm, calm! Ştiu că voi, masculi protectori, nu o să le lăsaţi aşa uşor trupurile frumoase în mâinile altora. Cel puţin Dwayne, de tine nu sunt prea sigur, am tăvălit-o zilele astea prin toate paturile din casă şi nu ai avut nimic de zis.

Dax a reuşit ce nimeni nu reuşise până în acel moment. S-a avântat peste birou şi a prins gulerul lui Cade, iar pumnul ce i s-a izbit de falcă a provocat un sunet grotesc de oase rupte.

— O să afli chiar acum tot ce aş fi avut de zis! A mârâit Dax, cu furia pe care şi-o estompase atâtea zile, şi a reuşit să mai aplice un pumn zdravăn fălcii lui Cade înainte ca acesta să apuce pistolul şi să îl îndrepte spre noi. Danica l-a prins pe Dax şi toţi patru am sfârşit un grup unit, protejându-ne unul pe celălalt.

Cade a îndreptat pistolul spre fiecare, pe rând, apoi a scuipat o gură de sânge după bătaia ce îi alungase cheful de râs.

— Cinci milioane de dolari! Fiecare! Câştigaţi în clubul ăsta. Voi doi boxând, iar voi două făcând ce dracului vreţi, dar cu cât vă dezbrăcaţi mai puţin, cu atât faceţi mai puţini bani. O să verific fiecare bănuţ pe care îl câştigaţi, nu o să mă puteţi păcăli cu bani aduşi de acasă, puştani bogaţi. O să munciţi pe brânci pentru fiecare dolar şi, când veţi

intra aici, veţi fi săraci şi sclavi, exact aşa cum s-au simţit părinţii lui Sunny atunci când marele Madox Welron a apărut în faţa lor. Toţi banii vor ajunge la ei, nu o să opresc nimic pentru mine, dar vreau să vă văd târându-vă ca nişte viermi pentru fiecare dolar, până o să ajungeţi să vă urâți între voi, să urâți ce vedeți în oglindă. Va trebui să fie cinci milioane de dolari de fiecare, nu veţi putea împărţi între voi. Când o să îmi puneţi pe masă douăzeci de milioane de dolari, sunteţi liberi.

Am procesat totul, minute bune. Chiar dacă eram disperaţi şi scoşi din minți, niciunul dintre noi nu spunea ceva.

— Şi crezi că asta o va răzbuna pe Sunny? m-am auzit, abia rostind.

— Pentru mine, da! Părinţii ei se aleg cu banii, eu cu chinul vostru.

— Lasă-i pe ei! am răbufnit, disperată, cu ochii din nou în lacrimi.

— I-ai chinuit destul pe fiecare! Eu sunt cea pe care o urăşti, eu am inima lui Sunny. Răzbună-te pe mine, dar lasă-i pe ei în pace.

Dwayne m-a tras din nou în braţele lui, încercând să îmi calmeze spasmele şi tremuratul.

Rânjetul slinos s-a întors.

— Aşa e, nu am ceva special cu ei, dar îmi place simetria grupului ăsta. La început vă vedeam ca pe un triunghi, dar s-a alăturat Dwayne şi aţi căpătat altă formă.

A deschis sertarul biroului şi a scos o carte de joc, pe care a aruncat-o pe mijlocul biroului.

Asul de romb.

— Cartea asta reprezintă schimbare! Bani! Ceea ce vi se potriveşte perfect. În momentul ăsta, sunteţi cele patru laturi egale şi unite ale unui romb, dar să vedem dacă rămâneţi împreună până la sfârşit. În plus... şi-a învârtit pistolul în mână, analizându-l actoriceşte.

— Nu vreau să te fac doar pe tine să suferi, ci şi pe părinţii tăi. Va fi o plăcere să le distrug, din umbră, copiii adoraţi. Chiar şi pe Dwayne, care ştiu exact ce reprezintă pentru Madox.

— Cum putem să ştim că vom scăpa de tine după ce strângem toţi banii? a vorbit Dwayne, de parcă acceptase deja toată nebunia asta sau avea un plan foarte periculos.

Cade ne-a zâmbit din nou tuturor, în acelaşi mod de maniac, apoi a aşezat pistolul pe cartea de joc de pe masă.

— Va trebui să mă credeţi pe cuvânt. Începeţi de săptămâna viitoare şi veţi fi aici în fiecare seară, până vă terminaţi treaba.

Ne-a făcut cu ochiul, apoi a ieşit din încăpere, lăsându-ne pe toţi cu ochii la arma aşezată pe cartea de joc, în jurul căreia păruse să ni se schimbe brusc, întreaga viaţă.

EPILOG - ACCEPTAREA INFERNULUI

Dax a fost primul care s-a pus în mişcare. A luat-o pe Danica în braţe, fără să mai accepte vreun protest şi a ieşit cu ea pe uşă, deoarece piciorul ei trebuia să fie văzut cât mai repede de un medic.

Am numărat secundele, până când am pierdut şirul, m-am uitat la acea carte de joc de parcă pe suprafaţa ei era scrisă întreaga mea soartă. Întreaga mea soartă blestemată.

— Iubito…

Am simţit atingerea pe şoldul meu, braţul ce s-a înfăşurat, cald, în jurul meu. M-am întors spre el şi l-am privit. Nu ştiam ce exprima chipul meu, mă simţeam inertă, inexpresivă, ceea ce era o antiteză a felului în care eram pe interior. Îmi simţeam venele înnodându-se între ele, oasele plesnindu-mi, iar fiecare bătaie de inimă ca o lovitură în coaste, ca pe un blestem ce era ataşat de mine şi de viaţa mea.

— Scoate-mă de aici, te rog. Abia am şoptit, înghiţind în sec, simţind claustrofobia cum mă sufoca. Dwayne nu a cerut nicio explicaţie, m-a prins de şolduri şi m-a împins spre uşă. M-am opus când a încercat să mă ridice în braţe, încă

puteam să merg, însă nu eram sigură pentru cât timp mai puteam respira.

M-am lăsat condusă de el pe holurile întunecate, îngheţate şi înfiorătoare, pe care intrasem parcă acum ani de zile, deoarece nu mă mai simţeam deloc aceeaşi persoană.

Până în acel moment, am crezut că eram *salvatorul*.

Am fost doar *distrugătorul*.

Din cauza mea începuse totul. Inconștient, devenisem focul ce crease incendii în viețile tuturor celor pe care îi iubeam.

Nimic nu a fost întâmplător, totul era conectat, iar eu eram declanşatorul.

Nimeni nu s-a opus plecării noastre, Dax şi Danica deja erau dispăruți, iar atunci când am ieşit în bezna nopţii, totul mi s-a părut rupt din altă lume, de parcă mă trezisem în altă galaxie.

Am tras cu sete aerul rece şi mi-am permis să tuşesc după atât timp. M-am luptat cu senzația de greață şi am început să merg, fără direcţie, căutând o eliberare, orice îmi putea scoate durerea agonizantă din trup. Îl simţeam pe Dwayne mergând în urma mea, dar nu mă oprea, mă lăsase îmi caut orbeşte drumul, orbecăind prin tufişuri, până am simţit nisip sub tălpi.

Mi-am smuls sandalele din picioare şi am văzut, în faţa mea, luciul oceanului sub luna plină.

M-am îndreptat spre el ca o molie spre strălucirea ucigaşă, cu promisiunea că acolo se putea termina totul repede, că durerea,vina şi agonia vor dispărea.

— Iubito, opreşte-te.

Îmi spusese asta, dar nu mă oprise. M-a lăsat să merg pe plajă, până când am ajuns lângă valuri, iar când şi-a seama că nu aveam de gând să mă opresc, m-a prins de braţ şi m-a tras înapoi.

— Iubito, linişteşte-te, te rog!

M-am luptat cu el, dar nu ştiam de ce. Nu voiam să mor, nu voiam să renunţ, aveam de luptat pentru fiecare dintre ei, deoarece era vina mea.

Atunci când asta mi s-a aşternut în gând, am răbufnit.

— E vina mea! E doar vina mea.

Mi-am înfipt unghiile în piept şi mi-am tras gulerul rochiei, ţipând într-o agonie împletită cu disperare şi durere, săpând în cicatricea blestemată, încercând să o deschid şi să scot afară demonul ce îmi fusese implantat în piept.

— Iubito, uită-te la mine. Dakota!

— Scoate-o afară, te implor! Suspinele mi-au înecat vorbele, Dwayne mi-a prins mâinile ce îmi rupeau pielea și le-a îndepărtat.

— Nu! E doar vina mea, înţelegi? Doar vina mea, pentru tot! Jena, fata din Sunnyvale, Amy…

Am rămas iar fără respiraţie şi m-am prăbuşit în genunchi, pe nisip, Dwayne încerca, cu disperare, să mă calmeze, însă nu simţeam că mai puteam fi calmată vreodată. Fiecare secundă pe care o trăiam mi se părea ca o condamnare la distrugerea tuturor celor pe care îi iubeam.

— Dakota!

Dwayne mi-a prins obrajii şi m-a obligat să îl privesc, lacrimile şi întunericul nu mă ajutau, însă luna era puternică. M-am concentrat pe fiecare trăsătură a chipului său, pe faţa bărbatului pe care îl iubeam atât de mult şi m-am străduit să îmi reglez respiraţia, să mă adun, altfel ajungeam să înnebunesc, iar asta l-ar fi distrat cu adevărat pe diavolul acela.

— Aşa, a şoptit Dwayne, respirând odată cu mine.

I-am urmat sfaturile, aşa cum o făcuse Rose tot în seara asta, deşi uitasem tot ce existase în viaţa mea înainte de a intra în acea cameră.

— Nu e vina ta! Nu ai ucis pe nimeni, nu ai luat inima nimănui, şi nici părinţii tăi nu cred că au făcut-o. Sunny a murit din cauza accidentului, dar nenorocitul dă vina pe oricine pentru a se răzbuna, asta îl ajută să treacă peste fiecare zi. Chinul pe care îl provoacă îi dă un scop în viaţă, are impresia că aşa o răzbună pe Sunny şi, cu cât e mai conştient că e vina lui, cu atât devine mai maniac. Dakota, ascultă-mă bine.

Am aprobat din cap, atentă, chiar dacă tremuram.

— Dacă ar fi avut chiar şi cea mai mică suspiciune că Sunny a fost ucisă de părinţii tăi, i-ar fi omorât până acum. Pe ei şi probabil şi pe tine, dar s-a agăţat de moartea ei şocantă ca să îşi găsească o explicaţie şi să arunce vina pe altcineva.

— Dar dacă e adevărat? Dacă au făcut asta? am suspinat, el mi-a strâns capul în palme şi nu mă lăsat să îmi mut privirea.

— Până nu aflăm asta de la o sursă singură, nu mai tragem nicio concluzie bazată pe suspiciuni.

Mi-am strâns buzele şi am închis ochii, cu lacrimile ce mi se scurgeau fără oprire.

— O să trecem peste asta, iubito! Lucrurile nu vor rămâne aşa, nu vom deveni jucăriile nenorocitului ăla şi îţi jur că nimeni nu se va atinge de tine. O să ard blestematul ăsta de club cu toţi cei din interiorul lui. Dar ai cuvântul meu, Dakota, mi-a prins mâna şi a aşezat-o în dreptul inimii lui.

— Îţi jur că nimeni nu va mai suferi. Nu vom mai face rău nimănui, pentru el. Voi lupta, dacă asta îşi doreşte, am făcut-o şi când nu aveam un scop, am făcut-o şi pentru o necunoscută. Acum o fac pentru tine! Tu şi Danica veţi servi băuturi, atât! O să găsim o modalitate să strecurăm bani fără să îşi dea seama, nu poate fi non-stop cu ochii

pe noi. O să scăpăm din asta, iubito, îţi promit, şi nimeni nu va mai suferi.

Ascultându-l, era ca şi cum un înger păzitor îmi spunea că Iadul nu va fi chiar atât de rău.

— Dwayne, a distrus-o pe Danica doar ca să se distreze. Crezi că pe mine mă va lăsa să servesc băuturi la mese? Tot planul ăsta, tot masacrul, l-a creat ca să ajungă la mine.

Am vrut să continuu, dar mi-am strâns buzele şi m-am abţinut. Știam că îmi dădea dreptate, dar niciunul nu am îndrăznit să ne gândim mai departe.

Acum, tot ce aveam nevoie era să îl simt alături de mine, să îi simt protecţia feroce, chiar dacă o parte din mine voia să îl trimită tot mai departe de nenorocirea ce ne aştepta pe toţi.

Când am deschis ochii, am văzut calmitatea întunecată dintr-ai lui, propriul meu Infern de fericire şi agonie.

Dwayne m-a tras spre el şi şi-a lipit buzele de ale mele într-un sărut disperat care a tras din mine veninul ce se adunase până acum, ce mă lăsase fără respiraţie. Inima blestemată a început să bată mai repede, răspunzând sentimentelor mele, chiar dacă acum o simțeam doar ca pe un parazit în mine.

Un parazit fără de care nu puteam trăi şi nu aveam nici măcar libertatea de a-mi lua singură

viaţa, pentru că diavolul va continua să îi chinuie în urma mea doar ca să se distreze.

Când buzele noastre s-au despărţit, mi-am recuperat un strop de calm. Suficient să mă conving că se merita să trăiesc măcar ziua de mâine. Dwayne şi-a lipit fruntea de a mea şi a respirat cu putere.

Am rămas aşa mult timp, prea mult să mai fiu conştientă de minute sau ore, dacă eram vie sau moartă.

— Iartă-mă că te-am părăsit, iubito. Iartă-mă! A şoptit Dwayne într-un sfârşit, apoi m-a tras iar în braţele lui.

— Îţi jur că nu se va mai întâmpla niciodată.

Am vrut să îl cred, dar nu am reuşit. Cu respiraţia calmă acum, am privit spre oceanul potolit, ale cărui valuri mi se păreau încă tentante pentru o escapadă din tot ce exista în lumea asta blestemată, dar îmi acceptasem deja Infernul.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine, am şoptit.

El mi-a prins bărbia şi m-a obligat să îl privesc din nou.

— Nu fac! Nu am făcut niciodată. Întotdeauna am ştiut că voi claca şi voi pleca de lângă tine, am ales cel mai nepotrivit moment dintre toate deoarece ştiam ce se va întâmpla după asta.

Sprâncenele mele s-au încruntat, a oftat cu durere şi a fost rândul lui să privească spre valuri.

— Te-am părăsit în cel mai sensibil moment pentru tine, deoarece voiam să mă urăşti. Ştiam că doar atunci, lăsându-te singură după acea noapte, vei fi capabilă să treci peste promisiunile tale şi să mă urăşti. Să capeţi puterea de mă izgoni atunci când mă voi întoarce.

Mi-am strâns pumnii, dar mi-am păstrat răbufnirea pentru mai târziu.

— Deci ăsta ţi-a fost planul? Mi-ai făcut inima bucăţi, m-ai abandonat ca pe o femeie uşoară, nu mi-ai răspuns la niciun mesaj timp de trei săptămâni, totul ca să te urăsc când te vei întoarce?

El nu a spus nimic, dar liniştea a fost un răspuns foarte bun.

— Mai exact, să nu mai existe nimic între noi. Am finalizat eu, simţind nevoia să mă ridic, dar el nu m-a lăsat.

— Am făcut-o pentru binele tău, Dakota.

— Da, te pricepi al dracului de bine să iei decizii pentru binele meu. Nu ştiu cum vezi tu binele unei persoane, dar în săptămânile astea am suferit mai mult decât în toată viaţa mea. Dacă voiai să scapi de mine, puteai să îmi spui şi atât.

El a luat o pauză şi m-a privit, prea mult şi prea intens, parcă încercând să îmi absoarbă toată furia, dar fără să reuşească.

— Nu am putut s-o fac. De asta te-am împins pe tine să o faci.

Am bufnit, furioasă.

— Atunci, ce cauţi acum aici? Vom face asta împreună, dar nu însemnă că trebuie să fiu atârnată de gâtul tău. Dacă vrei atât de mult să fii din nou liber de relaţia asta, ne vom întoarce la statutul de prieteni, sau parteneri la o nenorocire, cum vrei să îi spui.

Când am vrut să mă ridic, el m-a oprit din nou şi m-a strâns mai tare. Am dat din umeri ca să scap, dar fără prea mari şanse. Ştiam că exagerez, dar disperarea şi tot ce se întâmplase în ultimele ore scotea din mine tot ce era mai rău. Durerea devenea şi mai atroce realizând că el mă rănise intenţionat. Nu plecase pentru că nu mai putea suporta oraşul, amintirile… plecase din cauza mea, îmi călcase pe suflet ca să nu mai aibă cine să îl iubească la întoarcere.

A reuşit din nou să mă imobilizeze şi să mă determine să îl privesc, în ciuda protestelor mele.

— Să plec de lângă tine a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, Dakota. Să mă ridic de lângă tine şi să te las singură, după ce se întâmplase între noi, m-a rupt în bucăţi mai rău decât îţi pot imagina, dar am făcut-o doar pentru tine. Era singura opţiune, am vrut să mă urăşti, să scapi de mine. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, dar îmi era groază de durerea pe care ţi-o puteam provoca pe parcurs. M-a speriat felul în care am reacţionat, cât de tare mi-am pierdut

capul cu tine, deși îmi impusesem atât de mult să nu fac nimic cu tine în acea noapte. Nu am nicio șansă în fața ta, iubito, e suficient să mă privești și devin cel mai periculos monstru din viața ta.

Am privit oceanul și mi-am mușcat buzele, ca să îmi abțin hohotul. Încă plângeam, dar trupul meu simțea nevoia să urle și să se tăvălească în agonie.

— Ai crezut că trei săptămâni vor fi suficiente să mă determine să te urăsc?

— Nu. Am vrut să dispar mult mai mult, dar nu am mai rezistat. Pentru prima dată, să fiu plecat din orașul ăsta, a fost agonie pură, nu ușurare. După fiecare zi era tot mai rău. Am clacat când mi-am făcut curaj să deschid mesajele de la tine. Când le-am ascultat pe cele vocale, când ți-am auzit vocea, nu mai putut rezista și am fost aici înainte să îmi dau seama.

În continuare, nu am spus nimic, eram mult prea slăbită, îndurerată și distrusă pentru a avea vreo replică.

— Când am realizat că ai dispărut, că el te-a luat, fiecare demon ce îmi bântuise prin minte până atunci a dispărut şi a fost înlocuit de o singură teroare pe care nu ţi-o pot explica. Am crezut că te-am pierdut, că mi te-a luat. Apoi inima ta s-a oprit. Simțeam cum te pierd, cum îmi aluneci din brațe și…

Nu a reușit să mai continue, iar trupul i-a fost străbătut de un fior atât de violent, încât l-am strâns și eu în brațe, pentru a-l calma.

— Ar fi trebuit să fiu lângă tine, să te protejez, să nu îl las pe nenorocit să se apropie, în schimb, am fugit ca un laș.

Mi-a strâns palma şi a lipit-o de buzele lui, apoi a îndrăznit să mă privească.

— Îți jur, iubito, nu voi mai pleca niciodată de lângă tine. Disperarea prin care am trecut în noaptea asta, groaza că nu o să te mai văd niciodată, că o să mori în brațele mele a fost suficient de puternică să mă vindece. Nu mai simt nimic, trecutul meu a rămas trecut, încă mă doare, însă nu mai simt tortura aia agonizantă, nu mai simt nevoia să fug cât mai departe. Tot ce îmi doresc e să fiu lângă tine, pentru totdeauna.

L-am privit, până când trăsăturile lui au început să fie tot mai luminate, semn că se apropiau zorii. I-am studiat umbrele de pe față, sinceritatea din ochi, însă nu am găsit încă puterea să îl cred.

— Nu pot uita atât de uşor ce mi-ai făcut, mai ales aflând acum motivul. Îmi e teamă să o fac, ca apoi să te hotărăști din nou că e mai bine pentru mine să te urăsc. Presupun că timpul o să dovedească că e adevărat ceea ce îmi spui.

El mi-a sărutat din nou mâna, apoi şi-a trecut degetele prin părul meu.

— După ce am plecat de lângă tine, mi-am dat seama că cel mai chinuitor lucru din lume este să te rupi de singura persoană pentru care trăieşti. Totul a fost uşor. Până la tine.

I-am acceptat îmbrăţişarea şi sărutul ce au urmat, hotărând să mă gândesc mâine la ce se va întâmpla cu noi.

În noaptea asta, ceva în mine se schimbase. Copilul inocent şi neştiutor dispăruse, viaţa mă prinsese din urmă, dăduse cu mine de pământ și mă făcuse bucăți. Mă dusese la un pas de moarte, apoi mă trezise la viață ca să îmi pună pe umeri un blestem ce avea să schimbe definitiv tot ce mă reprezenta.

Primele raze ale soarelui au pătruns printre noi şi mâna mea s-a dus din instinct la medalionul de la gât, pe care mi l-am scos.

Soarele din argint mi se odihnea în palmă, iar cel real umplea orizontul.

Nu aveam să mai fiu vreodată capabilă să îi privesc lumina, cu aceeaşi ochi.

Nu am scăpat niciodată, aşa cum am crezut. Dakota Welron murise cu cinci luni în urmă, pe un pat de spital.

Reînviasem într-o altă formă, blestemată să îi distrug pe toți cei din jurul meu.

– Sfârșitul primei părți –

MULȚUMIRI

Nu știu dacă îmi pot găsi cuvintele exacte să descriu ce înseamnă această carte pentru mine.

Am scris-o în izolare.

Un fel de cadou pe care mi l-a făcut Coronavirus, după ce mi-a amânat nunta. Dacă nu aş fi stat în casă non-stop, nu pot să spun că ar fi ajuns prea curând finalizată, sau dacă mi-aş fi găsit timp să lucrez la ea aşa cum am făcut-o acum. Nu m-a interesat nimic altceva în afară de aceşti patru orfani care m-au deconectat de la tot şi m-au ajutat să trec peste perioada asta.

Nu oricine poate locui cu un scriitor, mai ales în izolare, de asta să fiţi siguri, iar Eduard mi-a demonstrat că îmi face faţă cu brio, chiar dacă au fost zile şi nopţi în care nu mă dezlipeam de tastatură.

Îţi mulţumesc pentru răbdare, toată mâncarea comandată, sfaturi şi încurajare, dragul meu. Poate eu am scris cartea asta, dar nu aş fi reuşit să o duc la capăt dacă nu erai în permanenţă lângă mine. Gata, promit să ne uităm împreună la filme de acum încolo.

Îi mulţumesc lui Helene N, care mi-a fost un stâlp de susţinere de la distanţă. Ea m-a determinat să îmi încerc norocul cu o carte eBook

şi a fost alături de orfani zi de zi, noapte de noapte, exact ca mine.

Îţi mulţumesc pentru întrebările tale, pentru entuziasm şi pentru tot ajutorul oferit cu editarea şi publicarea cărţii. Şi Dwayne îţi mulţumeşte.

Şi nu în ultimul rând, vă mulţumesc vouă, cititorilor mei, pentru că sunteţi mereu aici şi pentru că daţi viaţă fiecărei cărţi.

Eu şi orfanii vă iubim enorm.